DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

SAFFRON A. KENT

VAHŞİ MUSTANG

St. Mary'nin Asileri #2

Her hikâye kötü bir adama ihtiyaç duyar.

Bizim hikâyemizin kötü adamı oydu:
Reed Roman Jackson.
Ben de onun için arkadaşlarını ve
ailesini tehlikeye atan o aptal, peri kızıydım.
Her şeyi öngörmeme rağmen aşkımı
kabul etmesini istedim.
Beni sevmesini istedim.
Terk edildim.
Utançla ve acıyla baş başa kaldığımda hayatımı
mahveden o kararı verdim.
En değer verdiği şeyi, beyaz Mustang'ini
çalıp göle sürdüm.
İntikamımı almıştım.
O da almıştı.
Islah okulunda olmamın sebebi,
intikamını almış olmasıydı.

Ya da ben öyle sanıyordum...

LAPİS

Ayışığı Kitaplığı

Vahşi Mustang
Orijinal İsmi: *A Gorgeous Villain*
Yazar: Saffron A. Kent
Çeviri: Janset Vural

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Son Okuma: Derya Özkan

1. Baskı: Şubat 2025
ISBN: 978-625-95487-2-2

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
©Saffron A. Kent, 2021
©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Bu kitap Nurcihan Kesim Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

"Tüm kalbi kırık kızlar için...
Kocam, daima kalbime karşı nazik davrandığın için teşekkür ederim."

Not: Olay örgüsüne ve zaman çizelgesine uyulması için lise futbol sezonuyla, Juilliard'a* kabul süreci gibi bazı şeylerin değiştirildiğini lütfen unutmayın.

* New York'ta bir müzik okulu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

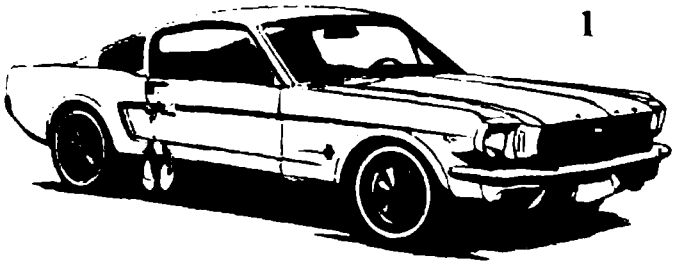

Kalp: Ritimle atan, dört odacıklı, kaslı bir organ.

Kırık Kalp: Atmaya devam eden ancak her atışı aritmik, dolayısıyla ağrılı olan, odacıkları çatlamış bir kalp.

PART 1

1

2 YIL ÖNCE
BARDSTOWN LİSESİ

Güzel, *tunç grisi* gözleri vardı.

Gözleri ışıl ışıl parlıyordu, özellikle geceleri.

Öyle ki insanlar ona *kurt gözlü* diyordu.

Çenesi keskin ve köşeli, gerçek bir *V* şeklindeydi. Cildi paha biçilmez bir mermer gibi görünüyordu. İnsanlar bu yüzden onun *vampir* derisine sahip olduğunu söylüyordu.

Damarlarında sihrin, *kara bir büyünün* dolaştığını...

Eğer bir kız onun güzel kurt gözlerine bakarsa kimse onu âşık olmaktan kurtaramazdı.

Kimse onu kalbinin kırılmasından kurtaramazdı.

Çünkü *o* asla düşmezdi. O, en güçlü olandı. Bunu herkes bilirdi.

O, bir kalp kırıcı.

Bir oyuncu.

İnsanlar onun bir kalbi olmadığını ya da varsa bile *kapkara* olduğunu söylüyordu.

Ama *o*, bir kalple nasıl oynayacağım iyi biliyordu. Sırf eğlenmek için nasıl havaya fırlatacağını, tıpkı bir kukla oynatır gibi elindeki iplerle nasıl oynayacağını... Sıkıldığında parmaklarının arasından kayıp, yere düşmesine izin verecekti. Bir kalbi küçücük parçalara ayırmayı iyi biliyordu.

Yine de kızlar, ellerinde olmadan daha fazlası için tekrar geri geliyordu.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Vahşi Mustang'e geri dönmekten kendilerini alamıyorlardı.

Ya da kısaca, Mustang'e.

İnsanlar onu böyle çağırıyordu. Bu onun futbol lakabıydı.

Futbol oynuyordu, *evet.*

Futbol kasabamızda oldukça popülerdi. Aslında o, Bardstown Lisesi'nin futbol efsanesiydi. Evcilleşmemiş bir *mustang* kadar görkemli ve büyülü. Pervasız, sinirli ve tamamen büyüleyici.

Gerçi ben ona öyle demiyordum.

Ona verdiğim isim tamamen farklı, uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra bulduğum bir isimdi: *Kötü adam.*

Ona öyle diyordum.

Aslında ona ***muhteşem kötü adam*** diyordum çünkü o, muhteşem ama aynı zamanda kötü bir adamdı. Buna inanmak için kendimce iyi sebeplerim vardı.

Dört iyi sebep.

Dört aşırı korumacı, baskıcı ve benden yaşça büyük olan ağabeylerim. Kalplerindeki tüm öfkeyle ondan nefret ediyorlardı. Aslında hepsi ondan kalplerindeki *tüm* öfkeyle nefret etmiyordu. Sadece bir ağabeyim nefret ediyordu: Ledger. Diğer üçü ondan normal miktarda nefret ediyordu.

Ledger diğerlerinden daha çok *neden mi* ondan nefret ediyordu?

Çünkü *muhteşem kötü adam,* futbolda Ledger'ın rakibiydi.

Ağabeyim de futbol oynuyordu hatta kendisi yaşayan bir efsaneydi. Ona *Kızgın Diken* diyorlardı çünkü ağabeyim asabi biri ve soyadımız da *Thorne.** Her neyse. İkisi de aynı takımda oynuyor. Normalde arkadaş olmalılar hatta birçok ortak noktaları da olmalı.

Ama arkadaş değiller.

Hiçbir ortak noktaları da yok.

Muhtemelen ikisi de Bardstown Lisesi'nin forveti olduğu içindi. Biri sol forvet, diğeri sağ forvet. Temelde birbirlerine yardım etmeleri gerekiyordu ama bunu yapmıyorlardı çünkü sezon boyunca en çok gol atan takımın kazandığı, asırlardır süregelen bir yarışma vardı.

Bu bir gurur, onur ve bolca testosteron meselesiydi anlayacağınız.

Bu çekişme, rekabet -adına her ne derseniz deyin- nasıl başladı, bilmiyordum ama ikisi de bunu çok ciddiye alıyordu. Ağabeyimin kampı olan *Thorn Kampı* ve onun kampı olan *Mustang Kampı* olarak ikiye ayrılıyorlardı. Tabii takımları da bunu fazlasıyla ciddiye alıyordu.

Hatta bütün kasaba.

Bu gayriresmi yarışmayı kim kazanırsa şampiyon *o* oluyordu. Bu yıl takımın kaptanı olan ağabeyim -geçen sezon bir gol farkla kazanmıştı- Ledger şampiyon olmuştu.

Bütün kasaba ona tıpkı bir *kral* gibi davranıyordu.

Bu da bedava içki, yerel restoranlarda bedava yemek, park banklarında ve elektrik direklerinde posterler anlamına geliyordu. So-

* (İng.) *Diken* anlamına gelmektedir.

kaktaki insanların sırt sıvazlamaları ve tabii ki kızların tüm ilgisi de buna dahildi.

Bu ikilinin kazanan olmak için *her şeyi* yapacağını söylediğimde bana güvenebilirsiniz.

Birbirleriyle uğraşmak, saha içinde ve dışında birbirlerinin oyununu bozmak için her şeyi yapıyorlardı, böylece gol atma şansları da artmış oluyordu.

Yıllardır aralarındaki rekabeti ve *onu* duyuyordum.

Ne kadar yozlaşmış olduğunu, ne kadar kötü ve sapkın olduğunu duyuyordum. Futbolda kazanmak için her şeyi yapabileceğini biliyordum. Ne kadar pislik, dangalak, şerefsiz bir orospu çocuğu olduğunu ve diğer tüm hakaretleri hak ettiğini...

Ama tabii ki ona böyle diyemez, ona bütün bu kötü sözleri söyleyemezdim. Ben *iyi* bir kızdım.

Küfretmezdim.

Ayrıca ağabeylerim hepimize yetecek kadar küfrediyordu.

Bu yüzden onun adı: *Muhteşem Kötü Adam.*

Her neyse. Bugün maç günü ve ben tribündeyim. Küçük bir kişisel itiraf: *Futbolu sevmiyorum.*

Hem de hiç.

Bence çok sıkıcı ve şu anda burada olmaktansa evde olmayı tercih ederim. Kurabiyeler veya kekler yapmayı ya da en sevdiğim koltuğumda şöminenin yanında örgü örmeyi... Yapmayı en sevdiğim iki şeyi.

Bir kişisel itiraf daha: *Bu rekabeti hiç anlamıyorum.* Ne pahasına olursa olsun kazanma ve en iyi olma ihtiyacını anlamıyordum. Yani aynı takım için oynuyorlardı, *değil mi?* Takım kazanırsa onlar da kazanırdı.

Ama dediğim gibi ben iyi bir kız ve iyi bir kız kardeşim. Ağabeylerimi her zaman destekleyeceğim. Ne pahasına olursa olsun. Onlar benim tüm dünyam. Onları çok seviyorum ve biliyorum ki onlar da beni çok seviyor.

İşte buradaydım. Tribünde oturmuş, sırf Ledger'ı destekleyebilmek ve onun için tezahürat yapabilmek için pek de umurumda olmayan bir maçı izliyordum.

Ayrıca en büyük ağabeyim Conrad, lise futbol takımımızın koçuydu. Yani futbol sadece bu kasabanın sporu değil, aynı zamanda bizim aile sporumuzdu. Şu anda üniversitede olan diğer iki ağabeyim de zamanında Bardstown Lisesi'nin futbol takımında oynamıştı.

Bu da beni bir nevi futbol kraliyeti aile üyesi yapıyordu.

Ama her neyse. Ben buydum işte. İyi bir kız. İyi bir kız kardeş.

İyi. İyi. İyi. İyi. İyi.

Öyle misin Callie? Gerçekten öyle misin?

Gerçekten iyi bir kız kardeş misin? Ağabeyin Ledger için gerçekten tezahürat yapıyor musun yoksa sen de onun için mi tezahürat yapıyorsun?

Aman Tanrım!

Siktir!

Onun için tezahürat yapmıyordum. Asla ve asla onun için tezahürat yapmazdım.

O bir düşmandı.

Evet, öyle.

Öyle. Öyle. Öyle.

Tedirgin düşüncelerim birinin *-sakar bir kızın-* tökezleyip neredeyse üzerime düşmesiyle durdu. Kollarım otomatik olarak havaya kalktığında dengesini korumasına yardımcı olmak için omuzlarını sıkıca kavradım.

Onu düşmekten kurtarmayı başarsam da elindeki patlamış mısır kovası devrildi ve bir sürü mısır kucağıma, ayaklarımın dibine yığıldı.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin?" diye sordu ayağa kalkarken.

"İyiyim," derken elbisemdeki patlamış mısır parçalarını silkeledim. *"Asıl sen iyi misin?"*

Kocaman patlamış mısır kovasını göğsüne bastırıp, parmağıyla beklememi işaret ederken, "Evet, hayır," dedi. Arkasına bakıp birine doğru bağırdı. "Pislik!" Sonra iç geçirip yanımdaki boş koltuğa yavaşça oturdu. "Bundan nefret ediyorum. Geçmem için bacağım bile oynatmadı. Salak." Kafasını sahaya çevirmeden önce abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu akşamki maç için çok heyecanlıyım. Geç mi kaldım? Geç kaldım, değil mi?"

"Belki biraz." Omuz silktim. "Ama henüz hiçbir şey olmadı. Durum 0-0. Bugün savunmacıların günü yani. Sorun yok."

Tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkürler." Sonra da patlamış mısır kutusunu bana doğru uzattı. "Biraz ister misin? Zaten çoğunu üzerine döktüm."

"Tabii, evet. Teşekkürler." Birkaç tane mısır tanesini alıp ağzıma attım. "Bu arada ben, Callie."

"Ben de Tempest. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsemesi parlak ve dostçaydı. "Sanırım buradaki liseye gidiyorsun, ha?"

"Evet." Başımı salladım. "Sanırım sen bu lisede okumuyorsun ama değil mi?"

Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum ama onu daha önce görmediğime de emindim. Başını sallayıp, "Hayır, sadece buradaki partilere katılıyorum," dedi. "New York'ta okula gidiyorum."

"New York mu? Bu harika."

"Eh, pek değil. Oradan nefret ediyorum. Evimi çok özlüyorum." Omuz silkti. "Her neyse. Maç için burada olmak istedim. Birini destekliyorum. Beni gördüğünde tamamen çıldıracak. Burada olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Sen? Sen de mi birini destekliyorsun?"

"Ah, evet. Ben..." Patlamış mısır kutusunu yere koymak için eğildiğinde dilimin ucundaki kelimeleri yuttum.

Çünkü kimden bahsettiğini biliyordum. Onu gördüğünde tamamen *çıldıracak* olan kişiden.

Üzerindeki tişörtün, daha doğrusu futbol formasının -okul renkleri yeşil ve beyaz- arkasında ismi ve numarası yazıyordu.

Kalın ve siyah harflerle **Jackson-11**.

Onun için buradaydı.

Muhteşem Kötü Adam. Ağabeyimin rakibi.

Reed Jackson.

Aslında Reed Roman Jackson.

Bu onun tam adı. Biz birinci sınıflar onu tam adıyla çağırırız. Ben hariç. Ben zaten ona başka bir şey diyordum ama *evet*, birinci sınıf öğrencileri için o bir ünlü. Uzaktan hayranlık duyulacak parlak bir yıldız.

Hayranlık uyandıran bir yaratık.

Ve o, *onun* için burada.

"R-Reed için mi buradasın?"

Düşüncelerimi yanlışlıkla ağzımdan kaçırdım. Sadece ağzımdan kaçırmakla da kalmamış, aynı zamanda onun adını da söylemiştim.

Adı... Karanlıktaki bir bariyer gibi. Ormanda, pürüzsüz bir patikada sivri bir kaya gibi.

Sizi tökezleten bir şey. Düşmenize neden olan cinsten.

Düşene kadar geldiğini göremediğiniz bir şey.

"Evet." Tempest bana şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

Gözlerimi kaçırarak boğazımı temizledim. Onun için burada olması önemli değildi. Bir sürü kız *onun* için buradaydı.

O bir *playboy*, hatırladınız mı?

"Yok bir şey. Sadece tişörtünde onun adının yazdığını fark ettim."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedim çabucak. Biraz hızlı cevap vermiştim. bu onun şüphelerini daha da arttırdı. Bu yüzden hemen ardından, "Yani takımda oynaması dışında. Ağabeyim de aynı takımda oynuyor," diye ekledim. Bu onun dikkatini dağıtmış gibi görünüyordu.

"Ağabeyin mi?"

Tamam, *güzel.*

Onun hakkında konuşmak istemiyordum. Tempest adındaki bu kızın onu ziyaret etmek için özellikle New York'tan gelmiş olmasının beni neden bu kadar sarstığını bile bilmiyordum.

Bu beni ilgilendirmezdi.

"Evet," dedim gururla. "Aslında diğer ağabeyim de takımın koçu."

"Diğer ağabeyin mi?"

"Evet. Bende *dört tane* var."

"Vay anasını. Bir tanesiyle bile başa çıkamam."

Kıkırdadım.

"Biliyorum. Ağabeyler bazen şey olabilir..."

"Korumacı tavırlarıyla baş belası mı?"

"Evet." Kıkırdamam hızla kahkahaya dönüştü. "Aynen öyle. Bazen aşırı korumacı olabiliyorlar."

"Bazen mi? Ağabeyim aşırı korumacılığın tam tanımıdır. O *delinin teki.*" Gözlerini devirdi. "Ona kalsa beni bir yere kapatır, otuz yaşıma gelene kadar çıkmama da izin vermez. Otuz yaşında bir bakire. Düşünsene."

Yalandan ürpermesi güldürdü.

"Ağabeyin, benim ağabeyime çok benziyor."

Ki bu gerçekti.

Ağabeylerim aşırı korumacı ve bazen fazla sinir bozucu olabiliyorlardı.

Tabii onlara bunu çok görmüyordum. Aşırı korumacılıkları, tüm kuralları ve sokağa çıkma yasakları, benim için duydukları gerçek endişe çoğunlukla ailemiz olmadığı içindi. Babamız ben doğduktan hemen sonra çekip gitmişti ve annemiz ben dört yaşındayken kanserden ölmüştü. Yani beni onlar büyüttü. Birlikte bana baktılar,

beni sevdiler ve beni ağabeylerimden daha çok ebeveynlerim olarak korudular.

Özellikle *Conrad.*

"Ama sanırım bunu bizi sevdikleri için yapıyorlar," diye devam ettim. "Çünkü sahip olduğumuz tek şey *biziz.* Benim ailem yok, o yüzden birbirimize bakıyoruz."

Bu Tempest'ı gülümsetti. Hüzünlü bir gülümsemeydi ama bir o kadar da gerçekçiydi.

"Biz de öyle," dedi. "Ailem var ama yok denecek kadar az görüşüyoruz. Bu yüzden ağabeyim bana bakıyor, ben de ona bakmaya çalışıyorum."

Gülümsedim.

Bunu anlayabilen, anne-babasız, sadece ağabeylere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Ama sanırım bu yeni kız beni anlıyordu. *Ne güzel bir tesadüf.*

"Ağabeyin..." diye cıvıldadım, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. "O da mı New York'taki okula gidiyor?"

Reed'i de tanıyor muydu?

Reed'i nereden tanıyorsun? Neden onun için buradasın? Ondan hoşlanıyor musun? Sen...

Tanırım.

Durmam gerek.

Bu beni ilgilendirmez.

Ona âşık olan ilk kız değil ve son kız da olmayacak.

Eğer bir şey varsa muhtemelen onu *bu durum* hakkında uyarmalıydım. Ona, duygularına asla karşılık vermeyeceğini söylemeliydim. Çünkü tek yaptığı kalp kırmak ve kızları ağlatmaktı.

"Hayır. Burada okula gidiyor. Son sınıf öğrencisi."

"Ah! Peki, kim o?" diye sordum. "Belki ağabeyimi tanıyordur. O da son sınıf öğrencisi."

Tempest cevap veremeden etrafımızda bir kükreme duyulduğunda ikimizin de dikkati dağıldı. Kalabalık çığlık çığlığa tezahürat yapıyordu. Bunun nedeni gözlerim sahaya iner inmez anlaşıldı.

Sebebi oydu. *Vahşi Mustang.*

Top ondaydı ve topu sürmeyi bırakmıyordu. Karşı takımın oyuncuları onun ardından topu kovalıyordu. Neredeyse her yönden onu sıkıştırıyorlardı. Tüm defans oyuncuları, Reed Roman Jackson'a karşıydı.

Bir an için başarılı olup topu ondan alabilirlermiş gibi göründü.

Bütün stadyum bunu bekliyordu. İzleyen herkes Reed'in topu kaybetmesini bekliyordu. Herkesin sessizliğe bürünmesi, spikerlerin daha hızlı ve yüksek sesle konuşması da bunu gösteriyordu.

Hepsi yanlış düşünüyordu. *Her biri.*

Reed'in sadece bir atlet olduğu konusunda yanıldıkları gibi. O bundan daha fazlasıydı.

O sadece bir atlet değildi, aynı zamanda bir *dansçıydı.* Ayak hareketlerine bir bakın. *Mükemmeller. Kusursuz. Zarif.* Her dansçıyı kıskandırırdı, özellikle de bir balerini. Biliyordum çünkü ben de bir balerinim.

Beş yaşından beri.

Reed Roman Jackson, her balerini kendisine âşık edecek türden ayak hareketlerine sahipti. Ayakları herhangi bir balerini dizlerinin üzerine çöktürür ve ağlatırdı.

Ama ben öyle değildim.

Yapamazdım.

Eğer öyle olsaydım *nasıl bir kardeş olurdum?*

Bu nedenle, hızlı kaydırmalar ve salınımlar karşısında gözlerimi açamıyordum.

Yaklaşan kalabalığın arasından zikzaklar çizerek, geçerken bir şekilde topa sahip olmaya devam ediyordu. Karşı takımdan bir adama neredeyse çarpacakken ellerimi kucağımda sıktım. Neredeyse topu kaybedecekken son anda onları yanıltmak için sahte bir pasla topu kurtardığında nefesim kesildi.

Sonunda, *-nihayet-* topu öyle bir güçle uçurdu ki ağlara çarpıp, gol olmadan önce havayı ikiye ayırıyormuş gibi hissettirdi. Yerimden zıplayıp alkışlayamıyor ve çığlık atamıyordum. Maçın ilk golüydü. Bunların hiçbirini yapamazdım.

Yapamam.

Ama göğsümdeki telaşı ya da ayrılmış dudaklarımdan çıkan rahatlamış havayı inkâr edemezdim.

Damarlarımın heyecanla dolduğunu ve patladığını inkâr edemezdim.

Müzikle, bir kemanın notalarıyla dolmuş gibi hissediyordum. Ayaklarım kıpırdandı. Dans etmek için çok huzursuzlardı.

"İşte o, benim ağabeyim."

Tempest'ın sesi içime işlerken gözlerimi takımın Mustang Kampı tarafından sırtına vurulan Reed'ten ayırdım. Thorn Kampı ise

-yirmi üç numaralı Ledger da dahil olmak üzere- kendi pozisyonlarına geri dönüyordu.

"Özür dilerim. Ağabeyin kimdi?" diye tekrar sordum çünkü kimi işaret ettiğini tamamen kaçırmıştım. Bana sinsi bir gülümsemeyle baktı.

"Hani şu izlediğin çocuk var ya, *işte o*."

"Ne?"

Omzunu omzuma haylazca vurdu. "Az önce golü atan kişi *ağabeyim*. O kadar heyecanlandın ki bir an gözlerin yuvalarından fırlayacak sandım."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

Ben öyle bir şey yapmadım mı?

Güldü.

"Kesinlikle öyle yaptın. Ben bile senin kadar heyecanlanmadım."

Kalbim göğsümde davul gibi atmaya devam ediyordu.

"Ben..."

"Sorun değil. Ona söylemem." Formasının arkasını işaret etmeden hemen önce elini dudaklarının üzerine getirip fermuar çekermiş gibi yaptı. "Her neyse. Ben Tempest Jackson. Reed, benim ağabeyim."

Reed'in kız kardeşi.

Kız kardeşi.

Farkında olmadan, "Demek bu yüzden ona benziyorsun," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Sadece tanıdık geldiğini düşünmüştüm."

Kaşları hayretle havaya kalktı. "Sen de beni onun kız arkadaşı sandın, değil mi?" dedi.

"Ne? Hayır." Koltuğumda kıvranırken başımı salladım. "Ben... Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Bir sürü kız arkadaşı var. *Ups*. Kız arkadaşı değil. *Kızlar*. Ağabeyim kız arkadaş yapmaz."

"Evet, biliyorum."

Tempest birkaç saniye öylece bana baktı. Uzun değil ama beni rahatsız etmeye ve biraz da utandırmaya yetmişti.

"Ama bu hiç kız arkadaşı olmayacağı anlamına gelmiyor. Bilirsin, doğru kız karşına çıkacaktır. Şu anda sadece aptallık yapıyor."

"Ta-Tamam." Başımı salladım. "Bunu bilmek güzel."

"Öyle mi?"

"Anlamadım, ne?"

Tempest tamamen bana döndü. "Seni sevdim. Bence havalısın ve sanırım..." Sesini alçalttı. "Ağabeyime büyük bir aşk besliyorsun."

"Aman Tanrım. *Dur.*"

Kimsenin konuşmamızı dinlemediğinden emin olmak için etrafıma baktım. Stadyum o kadar gürültülü ve insanlar maça o kadar dalmış durumdaydı ki isteseler bile kulak misafiri olabileceklerinden şüpheliydim.

Ama yine de işimi şansa bırakamazdım. Eğer birisi onun hakkında konuştuğumu, Ledger ve Conrad'in kız kardeşinin *düşmana âşık olmaktan bahsettiğini* duyarsa ne olacağını bile bilmiyordum.

Ledger, kesinlikle Reed'i öldürürdü. *Kesinlikle.*

Sonra ona ihanet ettiğim için beni ne kadar süre bir yere kapatırdı, kim bilir. Onu bunun için suçlayamazdım bile.

Çünkü bu bir ihanet, *değil mi?*

"Ne?" diye sordu.

"Bunun hakkında konuşma bile."

"Neden?"

"Çünkü yapamazsın. Çünkü *ben de yapamam.*"

"Neyi yapamazsın?"

Tekrar etrafıma baktım. Hatta ona doğru eğilip sesimi alçaltacak kadar ileri gittim.

"Ağabeyini *sevemem.*"

O da bana doğru eğildi.

"Ne? Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü yapamam."

"Evet, bunu az önce de söylemiştin. Ama bu ne anlama geliyor?"

"Bu yapamayacağım anlamına geliyor. Bana..." Söylenebilecek en uygun kelimeyi aradım. "İzin veril*mez.*"

"İzin verilmez mi?"

"Hayır."

"Peki, sana izin vermeyen kim?"

"Bak, burada yaşamıyorsun ve o yüzden bilmiyorsun," demeden önce bir süre etrafa bakındım.

"Bilmediğim şey ne?"

"Ağabeyimle senin ağabeyin arasında husumet var." Kaşlarını çatmaya devam ederken ona detaylıca açıkladım. "Ağabeyim, senin ağabeyinden nefret ediyor ve bu his karşılıklı, tamam mı? O yüzden bu konu hakkında konuşma bile."

Şaşkınlığı daha da arttı.

"Ne? Neden?"

Ona her şeyi açıklayacaktım ama meğer açıklamama gerek yokmuş. Ona sadece sahayı göstermem yeterliymiş.

Çünkü her maçta yaşananlar sahada da yaşanıyordu. Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusu karşı karşıya geliyordu, her zamanki gibi. Ledger kaptan olduğu için her türlü kavga ve tartışmadan uzak durmaya çalışacağını düşündünüz, değil mi? En azından sahada. Ama *hayır*.

Çünkü Reed ona izin vermiyordu.

Ledger kaptan olduğundan beri Reed'in sahadaki agresifliği daha da artmış durumdaydı. Şu anki tartışmaya neyin yol açtığından emin değildim ama karşı karşıya gelmişlerdi. Buradan yüz ifadelerini göremediğim için sadece vücut dillerine bakabiliyordum ve durum pek de iyi görünmüyordu.

Gergin omuzlar, sert sırtlar... Geniş, savaşa hazır duruşları ve kıvrılmış kollarıyla öylece birbirlerine bakıyorlardı.

Ağabeyimi tıpkı bir kitap gibi okuyabilirdim ve kızgın olduğu zamanları iyi bilirdim. Bir şey söylerken şakağındaki damarın attığını biliyordum, daha doğrusu Reed yüzünden attığını.

Öte yandan, o tamamen rahat görünüyordu.

Reed, Ledger'ın neredeyse suratının dibinde olmasını umursamıyordu.

Ledger'ın her an Reed'e vuracakmış gibi görünmesi umurunda değildi. Ama bence hepsi göstermelikti. Tüm bunlar Ledger'ı kışkırtmak, ona Reed'e ulaşamayacağını göstermek ve kafasını karıştırmak içindi.

Reed yaptığında başarılı oldu çünkü bir sonraki saniyede Ledger elini uzatıp onu itti.

Aman Tanrım.

İtişi Reed'in içinden bir akım gibi geçip, rahat kişiliğini yok ederken onu daha katı ve acımasız yapıyordu. Reed, Ledger'a tehditkâr bir adımla yaklaştığında, Ledger da aynısını yaptı. Tekrar parmak ucunda, vücutları ter içinde, başları birbirlerine doğru eğik, sanki tehdit değil de sır alışverişi yapıyorlarmış gibi duruyorlardı. İki canavar: *Mustang* ve *Diken*.

Tam birbirlerini yumruklamaya başlayacaklarını düşünürken biri araya girdi. En büyük ağabeyim ve koçları, Conrad. Bu rekabetten kesinlikle *nefret ediyordu*. Ledger'ın öfkesinden, Reed'in pervasızlığından nefret ediyordu. Bütün lise takımlarının bu kadar *garip* olmasından nefret ediyordu.

Eyalet bile bu rekabeti biliyordu. Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusunun sahada *aletlerini* ölçmekten nasıl vazgeçemediklerini

-onun sözleri, benim değil- ve bundan her zaman faydalandıklarını biliyorlardı.

En büyük ağabeyim ikisinin arasına girip, her birinin göğsüne bir elini yerleştirirken onları birbirinden uzaklaştırdı. Nefes nefese kalmış, öfkeli görünen iki adamı birbirinden ayırmayı başardığında iri ellerini boyunlarının arkasına dolayıp, onları tekrar içeri çekerek bir şeyler anlatmaya başladı.

İşi bittiğinde Conrad doğrulup birkaç saniye sert bakışlarıyla onları oldukları yere sabitledi ve bıraktığında oyun kaldığı yerden hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

Az önceki sözlerini tekrarlayarak, "O *benim* ağabeyim," dedim. "Ağabeyini açıkça dövmeye çalışan kişi. *Ledger*. Aralarına giren kişi... Koç da büyük ağabeyim, *Conrad*."

Güçlükle nefes alırken, "Vay canına," dedi.

"Evet." Başımı salladım. "Gördün mü? Bu konuda şaka bile yapamazsın. Hele ki Bardstown'da *asla olmaz*." Bana dönmeden önce birkaç saniye daha sahaya bakmaya devam etti.

"Şimdi söyleyeceğim şeyin hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Ne?"

"Sanırım ağabeyine büyük bir hayranlık besliyorum." Gri gözleri -Reed'inkilere o kadar benziyordu ki- kocaman açıldı. "Ağabeyime böyle karşı çıkan birini hiç görmemiştim. *Ledger*..."

Rüya gibi bir sesle onun adını sayıkladı.

"Bilmiy-"

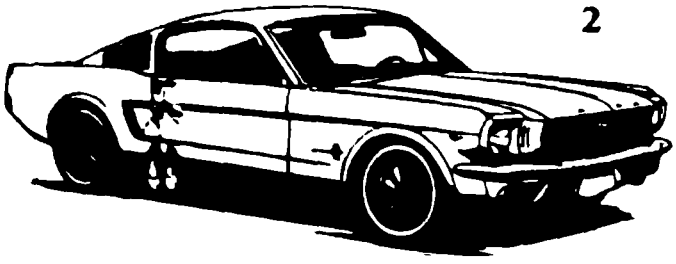
Lafımı kesip, "Ah, sen de benimle geliyorsun," dedi.

"Nereye?"

"Partiye."

"Hangi partiye?"

"Reed'in her zaman düzenlediği maç sonrası partisine."

2

Bir partiye gidecektim.

Önemli olan bu değildi.

Bu, en önemli *üç şey* listesinde bile değildi.

Sanki daha önce partilere gitmemiş miydim? *Gittim*. Birkaç kez.

Ancak okul ve dans derslerim arasında çok fazla boş zamanım olmuyordu, bu yüzden bu konularda o kadar da deneyimli değildim.

Gittiğim yerler gürültülü ve aşırı kalabalıktı.

Üstelik gerçekten de kötü müzik zevkleri vardı.

Bu partilerin ağabeylerimi korkutmasından bahsetmiyorum bile.

Ama belli etmiyorlardı, *hayır*. Benim hatırım için dört aşırı korumacı ağabeyim endişelerini sürekli gizliyordu. Ne zaman bir partiye gitsem hepsinin gözü saatteydi. Kapıya da her zaman onlar bakıyordu. Con evde kalmayı sevdiği için genelde öyle yapıyordu, diğerleri genellikle arkadaşlarıyla dışarıda oluyordu. Dönüp dönmediğimi öğrenmek için birbirleriyle mesajlaşıyorlardı.

Sanırım birlikte oldukları bir sohbet grubu var.

Yani beş kardeşin de dahil olduğu bir tane vardı ama sanırım benim iyi olup olmadığımı takıntı haline getirdikleri dört kişilik gizli bir sohbet grupları daha vardı.

Artık lisede olmama rağmen hâlâ onların küçük kız kardeşiydim.

Büyürken onları takip eden *o* kişiydim.

Hepsinin bale resitallerime geldiği o küçük kızdım.

Annemiz öldüğü zaman tek başıma uyuyamıyordum, bu yüzden tüm ağabeylerim gece boyunca sırayla benimle aynı odada kalıyordu. Annem öldüğünde sadece dört yaşında olduğum için tek başıma uykuya dalamamakla ilgili kısmı pek hatırlamıyordum ama ne zaman aklıma gelse ağlamadan ve gülümsemeden duramıyordum.

Ağabeylerime duyduğum sevgiyi durduramıyordum. Bu yüzden zamanla partilere hiç gitmemeye karar verdim. Zamanım yoktu ve zaten sevmediğim bir şey için onları endişelendirmek istemiyordum.

Ama bu partiye gidecektim.

Tabii ağabeylerime söylemeden.

Bu onların tek kuralıydı: Nerede olduğum hakkında onları bilgilendirmek.

Partilere ya da arkadaşlarımla sinemaya gitmeme izin veriyorlardı ama her zaman nerede olduğumu bilmeleri gerekiyordu. Tabii şu anda nerede olduğumu bilmiyorlardı.

Bildiklerini sanıyorlardı. Onlara bir arkadaşımla ders çalıştığımı ve sokağa çıkma yasağına kadar döneceğimi söyleyen bir mesaj atmıştım.

Burada olduğumu bilmiyorlardı.

Yani Reed Roman Jackson'ın düzenlediği bir partiye gideceğimi...

Ağabeyimin rakibi.

Uzak durmam gereken tek adam.

Ondan *uzak durdum.*

Onunla asla aynı yerde bulunmamaya son derece dikkat ettim. O, arkadaşlarıyla koridordaysa ben kütüphanedeydim. O, kafeteryada her zamanki yerinde otururken odanın karşı tarafında kalmam gerektiğinin bilincindeydim. Onu antrenmandan sonra park yerinde Mustang'inin içinde oturmuş, gözleri kapalı müzik dinlerken görürsem arkamı döner ve otobüs durağına gitmek için futbol sahasına doğru yürürdüm.

Temel olarak, bu tür şeylerden uzak durmak için bunca zamandır elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Yani burada ne yaptığımı gerçekten *bilmiyordum.*

Nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Kız kardeşi tarafından davet edilmiştim. Kısa bir süre önce tanıştığım biri tarafından.

Maçı izliyorduk ve ben ona aralarındaki rekabeti anlatıyordum, -ki bu rekabeti pek anlamadığını söylemekten çok memnunumdaha sonra maç bitti ve Tempest beni sahadan uzaklaştırarak *ağabeylerimizin aptallıkları tarafından kontrol edilmememiz* gerektiğini söyledi.

Tüm bu rekabet olaylarını görmezlikten gelmem ve eğer istersem bir arkadaşımla -*onunla*- bir partiye gitmem gerektiğini de söyledi.

Ayrıca hoşuma gitmezse eve gitmekte özgürdüm.

İşte buradaydım.

İstersem gidebileceğime dair bana söz veren bir arkadaşımla bir partiye gelmiştim.

Sanırım bunu istiyordum.

Çünkü kalabalığı görür görmez bunun düşündüğümden daha aptalca ve tehlikeli olduğunu fark ettim. Bardstown'ı çevreleyen ormanın ortasında gerçekleşen bu parti, Mustang Kampı'ndan insanlarla doluydu. Ona tapan futbolcular, ona hayranlık duyan Bardstown Lisesi öğrencileri ve şehrin dört bir yanından onunla olmak isteyen kızlar...

Hepsi ya gülüyor, ya konuşuyor ya da ellerinde kırmızı plastik bardaklarla müzik eşliğinde sallanıyordu. Hatta insanların onun adını söylediğini bile duyabiliyordum.

Tabii ki Callie.

Bu onun partisi.

Burası onun bölgesi.

Buradaki her şey onun.

Ben hariç.

Ben buraya izinsiz gelendim. Buraya ait olmayan tek kişi bendim. Ya biri beni, rakibinin kız kardeşini tanırsa? Ya Ledger'a bundan bahsederlerse?

Tanrım! Bunu hiç düşünmedim, değil mi?

Ya bunu, benim burada olmamı Ledger'ı kızdırmak için bir sonraki maçta kullanırsa?

Bunu daha önce de yapmıştı.

Yani ağabeyimi kızdırmak için *beni* kullanmadı ama Ledger'a karşı kullandı. Ledger da aynısını yaptı ama evet, *bunu kullanabilirdi.*

Buradan gitmem gerekiyordu.

Tempest'ın elini tuttum ve kalabalığın arasına karışmasını engellemeye çalıştım. "Sanırım ben..." *Gideceğim.*

Sözlerim havada asılı kalmadan önce söyleyeceğim şey buydu. Çünkü tam o sırada sallanan bedenlerden oluşan kalabalık dağıldı ve doğrudan bir görüş hattı açıldı.

Ona baktım.

Etrafımdaki her şeyin sahibi olan adama.

Reed Roman Jackson.

Bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Güçlü bacaklarını rahat bir tavırla iki yana açmış, vücudu öne eğilmiş ve dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Her zamanki gibi *yalnız* değildi. Üzerinde -sanırım bizim okuldan- bir kız vardı. Onunla konuşuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor-

du. Beni duraksatan yanında bir kızın olması değildi, *hayır*. Bunu daha önce defalarca kez okulda gördüm. Yani onu kız *olmadan* görmek daha büyük bir şok olurdu.

Sorun kız değildi.

Sorun oydu.

Mekândaki yetersiz -ay ve park edilmiş arabaların farları- ışığa rağmen onunla ilgili her şey çok net, çok canlıydı.

Mesela saçı gibi.

Dikenli, siyah saçları... Saç tellerinin uçlarında küçük damlacıklar vardı, bu da bana maçtan hemen sonra duş aldığını düşündürdü. Belki de partisine yetişmek için acele ediyordu. Tıraş olma zahmetine katlanmamıştı bile.

Bunun hoşuna gittiğini sanmıyordum.

Çünkü onu hep sakallarına dokunurken, tahriş olmuş gibi ovalarken ve kaşırken yakalıyordum. Onun için daha çok bir alışkanlık gibi olan bir hareketti. Şu anda kızla konuşurken bile yakut kırmızısı dudaklarında gizlenen bir sırıtışla bu hareketi yapıyordu.

Belki de *yumuşak* şeyleri seviyordu.

Kapüşonlu gibi şeyler.

Kesin olmak gerekirse beyaz kapüşonlusunu.

Kapüşonluları okulda ve şehirde ünlüydü. Her zaman beyaz ya da krem rengiydi, her zaman kalın ve rahat görünürdü. Ve tabii ki *yumuşak*. Ayrıca kapüşonlular sanırım giymeyi en sevdiği şeydi. Çünkü onları her zaman -yaz ayları hariç ama yine de her zaman- giyiyordu.

Kapüşonlusu ve koyu renk kotu.

Siyah ve beyaz.

Söylemeye gerek yoktu ama şehirdeki tüm kızlar onun kapüşonlularına takmış durumdaydı.

Onlara bakıyorlar. Onlar hakkında konuşuyorlar. Kapüşonlularına dokunmak ve ipleriyle oynamak istiyorlar. Onun kapüşonlularını giymek istiyorlar.

Duyduğuma göre bu bir *ayrıcalıktı*.

Bunları her kız giyemezdi, sadece özel olanlar giyerdi ve bu zamanla kendi aralarında imrenilen bir şey haline gelmişti: Reed Roman Jackson ve *kapüşonluları*.

Şu anda bile ona sarılmış olan kız kumaşın izini sürüyor, ipleri çekiyor, söylediği bir şeye gülerken bileğindeki kumaşa dokunuyordu.

Bakmayı kes, Callie.

Doğru.

Bakmayı bırakmalıydım ama bunu yapmak çok zordu. Sanırım bu onun *sihriydi.*

Bahsettiğim *kara büyüydü* ve onu âdeta parlatıyordu. Sanki derisi etrafta ne kadar ışık varsa emiyor ve dünyanın geri kalanını karanlıkta bırakıyordu.

O kadar ki görebildiğiniz tek şey, odaklanabileceğiniz tek şey oydu.

Ama.

Ama. Ama. Ama.

Ben Thorne'lardan biriydim. Ağabeylerimin biricik kız kardeşiydim. Bu yüzden başka tarafa bakmalıydım ve bakıyordum da. En azından *deniyordum.* Çünkü ben başka tarafa bakmaya karar verdiğim anda *o* da bana baktı.

Geri çekildim.

Sanki biri beni itmiş gibi. Sanki *o* beni itmiş gibi. Hayali olarak ellerini üzerime koyduğunda onun dokunuşunun ağırlığı altında geri adım atmak *zorunda kaldım.* Bakışlarının gücü altında eriyordum. Kurt gözleri tam olarak üzerimdeydi.

Ve şimdi beni buldu, gitmeme izin vermiyor...

Kesinlikle gitmeme izin *vermiyordu.* Bacaklarım hareket bile edemiyordu.

Çünkü bir şekilde, hainlerin beni burada istediğini biliyordu. Yavaşça doğrulması, yanındaki kıza olan ilgisini tamamen bırakması... Beni görür görmez yüzünde keskin, pürüzsüz, büyüleyici çizgilerden oluşan muhteşem bir ifade belirdi. Âdeta yüzü *açıldı.*

Bakışlarındaki o şey ilgiye çok benzeyen bir şeydi.

Merak.

Güzel gözlerinin hafifçe açılmasına neden olan bir şey oluştu, ardından dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sanki... Burada olduğum için heyecanlanmış gibiydi. *İşte eğlence şimdi başlıyor,* diye düşünüyordu muhtemelen.

Tüm bunları nasıl bildiğimden emin değildim. *Ama biliyordum.*

Reed Roman Jackson konusunda uzman değildim.

Yani daha önce konuşmamıştık bile.

Bunun bana ilk bakışı olduğunu ve bu sabah uyandığımda, bugünün bana ilk kez bakacağı gün olacağını bilmiyordum.

Evet, tüm bunları nereden bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu

ama onun bakışları altında kendimi savunmasız ve kırılgan hissediyordum. Bir şekilde şeytani bir ine girmişim gibi...

Şeytanın inine.

Ki bu, gerçeklerden o kadar da uzak değildi. Onun şeytani inindeydim ve gitmem gerekiyordu. Hemen şimdi. *Kaçmam lazımdı.*

Birden bir kargaşa oluştu ve Reed'in dikkati benden koptu. Sanırım beni bu kaosun içinde bulduğundan beri ilk kez nefes alıyordum. *Tempest.* Yani kargaşanın kaynağı. Reed ona doğru koşuyordu.

Vay be.

Onu tamamen unutmuştum. Ne zaman yanımdan ayrıldığını bile bilmiyordum.

Benden uzaklaştı ve kardeşine gitmek için kalabalığın arasından ilerledi. Şu anda kesinlikle şaşırmış görünüyordu. Hatta Tempest kendini ona doğru fırlattığında, ciyaklayarak kollarını ve bacaklarını onun etrafına sardığında ona sıkıca sarıldı.

İlk defa gözlerimin önünde, Reed'in yeni bir yönünü gördüm.

Kız kardeşine onunla aynı sıkılıkta sarılan bir yanını. Gülümseyen, -gerçek bir gülümseme- kız kardeşi uzaklaştığında ve konuşmayı bırakmadığında gülen tarafını. Ona daha önce hiç görmediğim bir sevgiyle bakan yanını. Daha doğrusu, sadece yeni bir çift örgü çorap ya da çikolatalı kurabiyeyle sürpriz yaptığımda ağabeylerimin yüzünde gördüğüm bakışın aynısıydı bu bakış.

Ağabeyimin rakibi ve düşmanı olan *muhteşem kötü adam*, Reed Roman Jackson'ın küçük kız kardeşine olan sevgisini keşfediyordum.

Bu sırada göğsümde bir şey kıpırdandı.

Ağrıyan ve sızlayan bir şey.

Tanrım!

Tam olarak şimdi gitmeliydim.

Gitmek zorundaydım.

Burada ne kadar uzun kalırsam o kadar huzursuz hissedecektim.

Birinin beni tanıyıp Ledger'a söyleme ihtimali giderek daha da artıyordu.

Tempest'ı böyle bırakmak canımı sıkıyordu çünkü ondan gerçekten hoşlanmıştım ama gitmek zorundaydım. Derin bir nefes alıp, kıkırdayarak Reed'le konuşan Tempest'a son bir kez baktım ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

Kimse bana dikkat etmesin diye omuzlarımı kamburlaştırıp, başımı eğerek, kendimi mümkün olduğunca görünmez kılmaya çalı-

şıyordum. Gerçi önce doğru yönde ya da geldiğim yönde yürüdüğümden emin olmalıydım.

Ama sorun değildi.

Çıkış yolunu bulabilirdim.

Bu yüzden yürümeye devam ettim. Ayaklarım yaprakları çıtırdatıyordu, ta ki partiyi geride bırakıp ağaçların derinliklerine inene kadar. Karanlıkta ormanda dolaşmak biraz korkutucuydu.

Ama ben burada, bu kasabada büyümüştüm. Bu ormana hiç girmemiş olsam da güvende olacağımı biliyordum. Bunu bir ses duyana kadar biliyordum. Aslında bir *dizi* ses. Gürültülü falan değillerdi. Sadece orman sessiz olduğu için gürültülü *görünüyorlardı.* Acil ve muhtaç gibi.

Aman Tanrım!

Durdum.

Kalbim göğsümün içinde çarptı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Burada neler oluyordu?

Ne?

Ayağımın altındaki dal kırıldı. Önce derinden bir inilti geldi, ardından ağır ağır alınan nefesler. Bir saniye sonra bir homurtu duyduğumda -erkekçe bir homurdanma- irkildim.

Her şey netleşti.

Aman Tanrım.

Birisi, -bir *erkek*- bir kıza bir şey yapıyordu.

Ne yapıyordu?

Olan şey şuydu: Aptal, sarhoş bir adam masum bir kıza bir şey yapıyordu ve benim ona yardım etmem gerekiyordu.

Bu yüzden ağabeylerim hep endişeliydi. Çünkü bu olay lise partilerinde genelde olan şeydi. Erkekler içer, çıldırır ve bir kıza istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürdü.

Benim gözetimimde olamazdı.

Başına ne geleceğini bilmiyordu.

Onun için gelmiştim ve nasıl yumruk atacağımı *iyi biliyordum.*

Evet, bu doğru. Sert yumruk atmayı iyi bilirim. *Dört erkek ağabey, hatırladın mı?*

Tam yüzünün ortasına vuracaktım.

Korkumu bastırarak seslere doğru yürümeye başladım. Müm-

kün olduğunca sessiz olmaya çalışıyordum. O *hayvanın*, onun için geldiğimi bilmesini istemiyordum. Onu gafil avlayacaktım. En çok zarar vermenin en iyi yolu her zaman buydu. Ağabeylerim bana bunu öğretmişti.

Ama görünüşe göre, ağabeylerimden öğrendiğim yumruk atma becerilerinin hiçbirini kullanacağımı sanmıyordum. Çünkü ortada ne sarhoş bir adam ne de masum bir kız vardı.

Demek istediğim adam sarhoş olabilirdi, kadın da masum olabilirdi ama adam kadına istemediği bir şey yapmıyordu. Aslında ona yaptığı şeyden oldukça hoşlanmış görünüyordu.

Öpüşüyorlardı.

Bir ağacın altında duruyorlardı. Etraflarında birkaç mum, bir battaniye ve bira şişeleri vardı.

Ups!

Sanırım bir randevuyu batırmıştım. Ki şu anda tamamen kızışmış haldelerdi. Şimdi daha yakınlarındaydım. Bir ağacın arkasına saklandığım için daha fazla ses duyabiliyordum. Kıkırdamalar, kıyafet hışırtıları, birkaç mırıltı...

Tanrım, bir şeyler *görebiliyordum.*

Elleri, bacakları ve ağızları... Sanki birbirlerine -mutlu bir şekilde ama yine de dudakları ve uzuvlarıyla- saldırıyorlardı.

Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyordum. Hiç öpülmemiş olsam da daha önce insanların öpüştüğünü görmüştüm. Ama bu bambaşka bir şeydi. Bu tutku, şehvet ve çığlıklar... Kutsal Tanrım, bakmadan duramıyordum.

Başka bir şey daha duyduğumda düşüncelerim dağıldı.

Onun sesini.

"Hoşuna gitti mi?" diyen sesini.

Zengin ve pürüzsüz. *Derin.*

Tanrım, çok *derindi.*

Öyle ki bana bir gökdelenden atlamayı düşündürüyordu. Bir sesin böyle bir imgeyi ve böylesine pervasız, tehlikeli bir görüntüyü çağrıştırması garipti. Yemin ederim ki vücudumdaki hava akımını, damarlarımda dolaşan adrenalini sanki gerçekten uçuyormuş gibi hissediyordum.

Çünkü sesini duydum. *Onun* sesini.

Biliyordum.

Bana hiç yöneltilmemiş olsa da daha önce duymuştum ve istemeden de olsa ezberlemiştim. Ve şimdi o buradaydı.

O ses. *Onun sesi.*

Başka bir şey düşünemeden, durumu değerlendiremeden ve hatta özümseyemeden etrafımda döndüm.

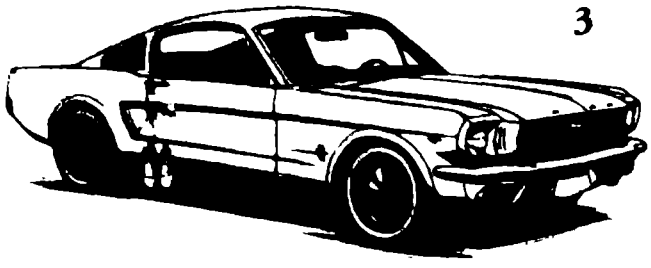
Sanki vücuduma bir ip dolanmış ve diğer ucunu o tutuyormuş gibiydi. Acımasızca çekiştiriyor, beni olduğum yerde tıpkı bir balerin gibi döndürüyordu.

Ve işte *orada.*

Bana hiç olmadığı kadar yakındı.

Reed Roman Jackson.

Ayışığı Kitaplığı

3

Onu futbol sahası dışında ilk kez gördüğümde -daha önce birçok kez onu oynarken görmüştüm- Bardstown Lisesi'ndeki ilk günümdü. Öğle yemeği saatiydi. Her küçük şey için Ledger ya da Conrad'i rahatsız etmek zorunda kalmadan yönetim ofisini bulmaya çalışıyordum ve oraya giden çok açık talimatlar verilmesine rağmen sanırım bir yerlerde yanlış bir dönüş yapmıştım.

Kendimi sadece birkaç öğrencinin kaldığı ıssız bir koridorda buldum. Geri dönüş yolunu bulmaya çalışırken boş bir sınıfa rastladım. İki kişi dışında sınıf boştu. Biri *oydu*.

Onu ilk kez yeşil beyaz futbol formasının dışında, kaşlarından ter damlamadan ve sahada koşarken, yüzünü kaplayan kızarıklık olmadan görmüştüm.

Aslında yüz hatlarını ilk kez uzaktan değil de net bir şekilde görüyordum.

Onun ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu, keskin ve köşeli yüz hatlarının kalbinizi en kısa sürede ağrıtmak için nasıl tasarlandığını ilk kez görüyordum.

Yürek parçalayıcı derecede güzeldi. O an öyle düşünmüştüm. Ayrıca uzundu. Daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi bu. Gövdesi bayağı büyüktü. Reed Roman Jackson'ın gördüğüm en uzun adam olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Ağabeylerimden bile daha uzundu ve ağabeylerim tanıdığım en uzun boylu insanlardan bazılarıydı.

Reed beyaz kapüşonuyla, ilk kez gördüğüm başka bir şeye, beyaz tahtanın yanındaki duvara yaslanmıştı ve Tanrım, başının tepesi neredeyse tahtanın kenarına kadar uzanıyordu. Başını hafifçe arkaya atmış, âdemelmasının erkeksi çıkıntısını ve boynunun yan tarafından aşağıya doğru uzanan gergin damarlarını ortaya çıkarmıştı. Gözleri kapalıydı ve çenesi gergindi. İlk başta neden orada gözleri kapalı, çenesi gergin bir şekilde durduğunu, daha sonra gevşeyip, ağzını açarak sessiz bir nefes aldığını anlamadım.

İlk başta onun yalnız olduğunu düşünmüştüm.

Ama sonra bir ses duydum -*bir inilti*- ve odada onunla birlikte bir kız olduğunu fark ettim. Kız dizlerinin üzerinde, neredeyse öğretmen masasının arkasına saklanmış, tam olarak önünde duruyordu.

İşte o zaman anladım.

Birlikte olduğu kızın ona bir şeyler yaptığını... *Bilirsiniz.* Kendimi durduramadan nefesim kesildi. Yüksek sesle nefes aldığımda beni duydular.

Kız *o şeyi* yapmayı bıraktığında, kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi.

Bugün bile, bir saniye sonra gözlerini açacağını *biliyordum.* Ve açtığında, bakışları doğrudan bana yönelecekti. Ben de koştum. Onu beklemedim.

Birinin onları izlediğini ve bunun ben olduğumu anlamamaları için koşup kendimi *kurtardım.*

Artık kendimi kurtarabileceğimi sanmıyordum. Koşabileceğimi bile sanmıyordum.

Arkamdan başka bir inilti geldiğinde işler daha da zorlaştı. Özellikle yüksek sesle ve tıpkı bir aptal gibi onu ilk gördüğümde yaptığım şekilde nefes alıyordum.

Ama o zamankinden farklı olarak ben bir kapının arkasına saklanmıyordum, onun gözleri de kapalı değildi. Gözleri açık, bana bakıyordu ve ben soluğumu tutunca gözleri -o güzel kurt gözleri- resmen parladı. Yakut kırmızısı dolgun dudakları da hafifçe yukarı kalktı.

Hayatımda hiç bu kadar korunmasız hissettiğimi hatırlamıyordum.

Daha görünür, savunmasız, kapana kısılmış ve... *Heyecanlıydım.* Hepsini aynı anda hissetmiştim.

"Tanrım, Justin. Dalga geçmeyi bırak da sok şunu artık."

Ve bence bu heyecanımı hissediyordu.

Çünkü durup dururken, "Hey, Justin!" diye bağırdığında vücudumdaki her bir hücre sarsıldı. Bu sefer kendimi durdurmaya ya da yaptığım için kendimi kınamaya bile zahmet etmedim, sadece *nefes* aldım. Gözlerimi açıp onu sorgulamaktan da kendimi alıkoyamadım: *Ne yapıyorsun?*

Söylenmemiş sorumu duymuş gibi görünüyordu, bana şimdiye kadarki en alışılmadık bakışıyla cevap verdi.

Bakışlarımızı ayırmadan tekrar, "Başka bir yere gidin," diye seslendi. Gıcırtılar ve küfürler patlak verince birkaç saniye duraksadı. "İyi, küçük, birinci sınıf kızlarını yoldan çıkarıyorsunuz." Tanımlaması karşısında irkildiğimde sırıtışı büyüdü. Bu hiç adil değildi.

Ben iyi bir birinci sınıf öğrencisi değildim.

Yani *öyleydim*. Ama bunu böyle küçümseyici bir şekilde söylemesine gerek yoktu. Beni masum, deneyimsiz bir çiçek gibi hissettiren bir şekilde...

Ki yine de öyleyim ama...

Bir erkek sesi ona, "Birinci sınıf öğrencisi mi?" diye cevap verdi. "Birinci sınıf öğrencisi buraya nasıl girebilir ki?"

Reed'in ağzı Justin'e cevap verirken alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunu yaparken hâlâ bana bakıyordu.

"Belki de bu yılki çıtırlar düşündüğümüzden daha iyidir."

Bu kez kız, "Pekâlâ, kov onları!" dedi. "Çok sıkıcılar. Tanrım, çok kolay şok oluyorlar."

Ağzım açık kaldı. *Bu doğru değildi.*

Kolay kolay şok olmuyorduk.

Reed tepkimi oldukça eğlenceli bulmuş olmalı ki küçük bir kıkırdama çıkardı. "Evet, öyleler. Değil mi?" Ona ters ters baktım ama bu sadece bir kez daha kıkırdamasına neden oldu. "Bu yüzden *X-rated** şovunuzu başka bir yerde yapın. Bırakın da bir gece daha kuşlar ve arılar hakkında rüya görsünler."

Buna acayip öfkelendim.

Öfkeliydim ve kırılmıştım.

Benim kim olduğumu sanıyordu? Üstelik neden burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyordu?

Ancak Justin bunu rahatsız edici bulmadı. Bunun komik olduğunu düşünüyordu. Yanındaki kız da kıkırdayarak, "Seni kırmak istemem, Reed ama birinci sınıflar ne kadar sinir bozucu olsalar da *sanırım* bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorlar," dedi.

Her nasılsa hayvani bakışları daha da güçlendi, bu yüzden bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Tabii gidecek bir yerim olduğundan değil. Omurgam, arkasına saklandığım ağaca yapışmış durumdaydı.

Ve o, bunu biliyordu.

Gözleri aramızdaki mesafeyi ölçmek için yere kaydı, daha sonra tekrar yüzüme baktı.

* On sekiz yaşından küçüklerin izlemesi yasak olan filmler.

"Öyle mi? Bu biraz fazla *taze papatya* gibi görünüyor. Senin seks eğitimi dersini bayılmadan kaldırabileceğinden emin değilim. O yüzden *siktir git.*"

Sanırım az önce tepem gerçekten attı.

Çünkü bu, birine kaşlarımı çatıp ters ters baktığım ve dudaklarımı büzdüğüm en zor ve en uzun andı. Bu arada benim burada durup, dinlediğimi hâlâ bilmeyen arkadaşları kıkırdayıp gülüyor ve arkamdan kaba yorumlar yapıyordu. İşleri bitince de çekip gittiler. Beni burada onunla yalnız bıraktılar. Bana bu gece gördüğü *en ilginç şeymişim* gibi bakan adamla. Aslında şimdiye kadar gördüğü en ilginç şeydim ve şimdi onun pençesindeydim. Benimle oynamak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu.

Beni açmak, çözmek, parçalara ayırmak için sabırsızlanıyordu.

"Ben *taze papatya* değilim," dedim ve hemen ardından pişman oldum. Ona söylediğim ilk şey buydu.

Söyleyebileceğim onca şey varken... Mesela *benim hakkımda konuşmaya nasıl cüret edersin?*

Ya da... *Ne cüretle bana gizlice yaklaşırsın?* Çünkü bana gizlice yaklaştı, değil mi? Şimdiye kadarki en saçma şeyi söyledim. Söylediklerimi geri almaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyordu çünkü tam o anda gözlerini hareket ettirdi.

Bu da bana, buraya geldiğinden beri yüzümden başka bir yere bakmadığını fark ettirdi.

Ama şimdi bunu değiştiriyordu. Bakışları yavaşça yutkunan, hıçkıran boğazımdan, ağır nefes alan göğsümden aşağı doğru iniyordu. Çok az ışık olmasına rağmen beni net bir şekilde görebildiğini biliyordum. Sanırım onun kurt gözleri karanlıkta da görebiliyordu.

Her şeyi görebiliyordu. Kendi ördüğüm hırkamı -şubat ayının başındaydık ve sadece hafif bir kazak gerektiren, alışılmadık derecede kışa benzemeyen bir hava vardı- ve elbisemi...

Gözleri üzerimde gezinirken başka bir şeyi daha fark ettim. Hem aptalca hem de önemli bir şeyi.

Papatyalar.

Elbisemin üzerinde papatya desenleri vardı. O yüzden öyle demişti. Ah, bir de elbisem beyazdı.

Vay anasını.

Ormanda kaybolmuştum, onun en sevdiği renk olan beyazı giymiştim ve bana öyle bir bakıyordu ki yırtıcı bir hayvan gibi görünüyordu. Yarı insan, yarı kurt... Benim gibi masum kızları ormanda *avlıyordu.*

Gece yarısı tek başına dolaşacak kadar aptal kızları...

İncelemesini bitirip yüzüme geri döndüğünde, "Aynı fikirde değilim," dedi. "Bana papatya tazeliğinde görünüyorsun."

Gördünüz mü?

Yırtıcıydı.

Güzel, muhteşem ve yırtıcı.

Elbisemin kumaşını avuçlarımın arasında sıkarken sırtımı ağaca dayadım. Çenemi kaldırarak hiç de öyle olmadığım halde daha deneyimli görünmeye çalışıyordum.

"Birinci sınıf öğrencisi değilim."

"Öyle mi?"

Şu ses tonuna bak! Ne kadar da *küçümseyici*. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Ayrıca bunu söylediğim için kendimden de nefret ediyordum.

Ama artık bunu başardığıma göre yolumdan dönmeyecektim çünkü geri adım atmak, çok daha korkakça olurdu.

"Evet," dedim ona doğru. "Yani öyleyim. Ama ikinci sınıfta olmalıydım. Bir yıl tekrar ettim. Bu yüzden daha büyüğüm ve dolayısıyla daha *bilgiliyim*. Üç ay sonra on altı yaşıma gireceğim."

Hepsi doğruydu.

Annem hastaydı ve kanserden öldüğünde bir yıl sınıf tekrarı yapmıştım.

O zamanlar her şey henüz on sekiz yaşında ve üniversite birinci sınıf öğrencisi olan Conrad'in üzerine kalmıştı. Her şeyle ilgilenen tek yetişkin oydu. Annemin sağlığı kötüleşiyordu ve onun bir iş bulması, evi geçindirmesi, ağabeylerime ve bana bakması -aslında tüm ağabeylerim bana yardım ediyordu ama hepsi de çocuktu- gerekiyordu. *Okula devamlılık* listede üst sıralarda değildi.

Bu yüzden öğretmenlerim bir yıl tekrar etmemin daha iyi olacağını düşünmüştü.

"Taze on altı, ha?" diye mırıldandı. Gözleri ışıl ışıl ve yoğun bir şekilde bana bakarken yutkundum.

"Evet. Arkadaşlarına söylediğin şeyi söylememeliydin."

"Arkadaşlarıma ne söyledim ki?"

Elbisemi daha sert sıktım. Ne yaptığını biliyordum. *Beni kışkırtıyordu.* Çünkü *o* hep bunu yapıyordu. O, Reed Roman Jackson, hep kışkırtırdı ve ben, *Calliope Juliet Thorne* iyi seçimler yapardım.

Bu yüzden burada iyi bir seçim yapmalı ve geri dönmeliydim.

Gözlerindeki rahat ama aynı zamanda gergin ifade bana, "Bilmediğimi..." dedirtti.

"Neyi bilmediğini?"

Kuru dudaklarımı yaladım.

"Bebeklerin nasıl yapıldığını bilmediğimi."

"Peki, nasıl *yapılıyor*?"

Dur. Sadece dur, Callie.

Bu kadar eğleniyor olmasından nefret ediyordum. Bunu söylemek, onu şaşırtmak, şok etmek istiyordum. Bu yüzden duruşumu genişlettim. Omuzlarımı geriye atarak, "Sikişirek yapılırlar," dedim.

Ne?

Ne dedim ben?

Aman Tanrım!

Sanırım kendimi bile şok etmiştim. Bu kelimeyi daha önce hiç söylememiştim, *hiç*.

Yine de duydum. Milyonlarca kez. Dört ağabeyim vardı, tabii ki de duydum. Ama hiç söylemedim.

Bu geceye kadar.

O bana söyletene kadar.

Biraz durgunlaştı. Sanki yemi yutmamı beklemiyordu.

İyi, güzel.

İşte. Bu ona beni hafife almamasını öğretirdi.

Gözlerini kısıp alaycı bir şekilde, "Bu kelimeyi ilk kez mi söylüyorsun?" diye sordu. Beni bu kadar nefessiz ve genç hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Neden? Bana bu kelimeyi *ilk kez* söylettiğin için gurur mu duyuyorsun?"

Çenesi gerildi. O sakallı, keskin şey...

"Pek sayılmaz, hayır," demeden önce bir anlığına bekledi.

"Şey..."

"Bir daha o kelimeyi asla *söyleme*."

"Ne?"

"Sana yakışmıyor."

Kafam karıştı.

Az önce bana *s* harfiyle başlayan kelimeyi söylemememi mi söyledi?

Söyledi, değil mi?

Ama bu...

O kim oluyor da bana bunu söylüyordu?

Kaşlarımı havaya kaldırarak, "Bana neyi söyleyip neyi söylemeyeceğim hakkında karışabileceğini sanmıyorum," dedim. Bu da çenesinin daha da titremesine neden oldu. "Ve hazır konu açılmışken sanki ben burada değilmişim gibi arkadaşlarınla benim hakkımda konuşmamalıydın. Bu kaba, görgüsüzce bir davranış."

"Peki, ya birinin partisini basmak? O da mı *görgüsüzlük* kapsamına giriyor?" diye karşılık verdi.

Dudaklarım hayretle aralandı.

Tamam, *beni yakaladı.*

Partisini mahvediyordum. Gerçekten davetli değildim, değil mi?

"Ben... Ben gidiyordum," dedim. "Sadece kayboldum."

"Kayboldun, ha?"

"Evet."

Gözleri parlıyor ve yüz hatlarında gerçekten anlamadığım bir şey yanıp sönüyordu.

"Bunu çok sık yapıyorsun, değil mi? *Kaybolmayı.*"

"Ben... Anlamadım. Ne?"

"Ormanda. *Koridorlarda...*"

Cümlesini havada asılı bıraktı ama ben ne demek istediğini anlamıştım.

Anladım ve...

Aman Tanrım!

O biliyordu.

Ben olduğumu biliyordu. Aylar önce, Bardstown Lisesi'ndeki ilk günümde onu gördüğümü...

O *biliyor.*

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Boğazıma hatta tüm vücuduma yayıldı. Bu ağacın dibinde eriyip gidebilir miydim?

Lütfen ortadan kaybolabilir miyim?

"Ben... Sen... Biliyor muydun?"

Sırıttı.

"Biliyordum."

"Ama ben... *Sessizdim.*"

"Sandığın kadar sessiz değildin. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

Hafifçe öne eğildi, kapüşonunun ipleri sallandı. Sanki bir sırrı itiraf ediyormuş gibiydi.

"Aldırmadım. Senin tarafından izlenmeyi... *Dikenli Prenses.* Eğer kaçmasaydın ondan kurtulacaktım."

"Kurtulacak mıydın?"

"Evet."

"N-Neden?"

"Böylece tüm dikkatimi..." dedi ve alçaltılmış bir sesle konuşmaya devam etti. "Sana verecektim."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, onları zedeliyordu. Onları dövüyor, zıplatıyordu. Aslında tüm vücudum zonkluyordu. Bunu hissedebiliyordum. Hatta *duyabiliyordum*. Yine de soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Sesimdeki otoriteyi koruyarak, "Sanki..." diye mırıldandım.

"Sanki ne?"

"Sanki ben... Sana izin verecekmişim ya da kalacakmışım gibi."

"Bence yapardın." Bakışları sabitti. Hem yoğun hem de biraz eğleniyor gibiydi. "Ve bence sen de bundan zevk alırdın. Kızlar onlara ilgi göstermeme bayılır. Bunun için yalvardıkları bile olur. Özellikle de dizlerinin üzerinde."

Dizlerim sanki bir akıma kapılmış gibi karıncalanmaya başladı. Onlar da sözleri karşısında bükülüyordu. *Sanki düşecekmişim gibi.*

Ama yapmayacaktım.

"Ben diğer kızlar gibi değilim," dedim. "Ben *yalvarmam.*"

Sırıtarak, "Her kız yalvarır," dedi. "Sadece yalvarmak için doğru *şeye* ihtiyacı vardır."

Gözlerimi ona dikip, "Ağabeylerim seni öldürür," dedim.

Dediği gibi ben *Dikenli Prenses*'in ta kendisiydim. Bana böyle diyorlardı. Ben prenses ve ondan tamamen nefret eden dört efsanevi futbol tanrısının küçük kız kardeşiydim.

"Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi rahat bir tavırla.

"Ağabeylerimden korkmalısın, biliyorsun, değil mi?"

"Nedenmiş o?"

"Onlar dört kişi ve sen *tek* kişisin."

"Yani?"

"Yani benimle bu şekilde konuşmamalısın."

Bana şöyle bir baktı. Eğlenen bir sesle, "Neden?" diye sordu. "Bir şey için bana yalvarmak mı istiyorsun?"

"Öyle değil."

"Benim için endişelenmemelisin. Dediğim gibi kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Çok kibirli, çok korkusuz görünüyordu.

Pervasız.

Ağabeylerim isterse onu *ezebilirdi.*

Ağabeylerim isterse *her* erkeği ezebilirdi ve bu kasabadaki herkes bunu biliyordu. Bardstown'daki herkes onlardan korkuyordu.

Ama o korkmuyordu.

Reed Roman Jackson, onlar gibi değildi. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacaktı da.

Sahada olanlara bir bakın. Sahada ve saha dışında her zaman olan şeylere...

Kendimi durduramadan, "Ledger'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum.

"Ondan nefret ettiğimi sana ne düşündürdü ki?"

"Onunla sürekli kavga ediyorsun, onu kışkırtıyorsun. Tıpkı bugün sahada yaptığın gibi."

"Demek maçı izliyordun, ha?" diye mırıldandı.

"Elbette. Her maçı izlerim. Ledger ve Con için."

Hafifçe kıkırdamadan önce bir süre bana baktı. "Tabii ki," dedi. "Ama ağabeyin onu kışkırtmayı kolaylaştırıyor."

"Neden iyi geçinemiyorsunuz? Aynı takımdasınız."

"Ona takımdan ayrılmasını söyle, biz de kavga etmeyi bırakalım."

"O kaptan," dedim sanki bilmiyormuş gibi.

"Uzun süreliğine değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silktiğinde dağ gibi omuzları inip kalktı.

"Bu demek oluyor ki yorulmaya başlamış."

"Neyden?"

"Boktan bir iş yapmaktan. Forvetine karşı kaybetmekten."

Doğru.

Tabii ki.

Aptal yarışma.

Reed'in, Ledger'ı kışkırtmasının ardından Ledger bir süreliğine kendini kaybetmişti ve bu süre içinde Reed gol atarak maçı kazanmayı başarmıştı.

"Senin *takımın* kazandı," dedim sinirlenerek. "Yani o kaybetmedi. Sen de *kaybetmedin.*"

"Haklısın, kaybetmedim."

"Bunun aptalca bir yarışma olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbir anlamı yok."

Anlayışla başını salladı.

"Evet, bunu ağabeyine söylemelisin. Belki bu gece uyumasına yardımcı olur. *Kaybettikten* sonra yani."

Onu bir süre inceledim, gururlu ve yakışıklıydı.

Bir de *kibirli.*

Gerçekten bir yıkım topuydu.

"Kazanmak senin için bu kadar önemli mi?"

"Kazanmak her şeydir," dedi ciddiyetle.

"Peki, ya takım ruhu?"

"Takım ruhunu *sikeyim.*"

"Peki, ya oyun *sevgisi*?"

Alayla konuşmaya devam etti.

"Evet, sevdiğim tek şey en iyi olmak. Ve Mustang'im. Onu da seviyorum."

Mustang'i.

Bunu nasıl unuturum?

İnsanların ona *Vahşi Mustang* demesinin bir diğer nedeni de bir Mustang'e sahip olmasıydı. *Mustang* arabasıydı. Beyaz renkteydi ve söylenene göre onu çok seviyordu.

Bu yüzden bir keresinde Ledger ve Thorn Kampı'ndan adamlar, sırf Reed'le uğraşmak için önemli bir maçtan önce onun lastiklerini kesmişti ve itiraf etmeliyim ki bu hiç hoşuma gitmemişti.

Reed için üzülmüştüm.

Ama sonra Ledger'ın bunu, Reed'in, onun sevdiği bir kızla -yine büyük bir maçtan önce Ledger'ın kafasını karıştırmak için- yatmasına misilleme olarak yaptığını öğrendim. Yani evet, bu benim sempatimi *öldürdü.*

"Mustang'in..." diye tekrarladım düz bir sesle.

"Evet. Sıfırdan altmışa, bir kızın soyunabileceğinden daha hızlı çıkıyor. Sevilmeyecek neyi var ki?"

Hayal kırıklığına uğradım.

Nedenini bilmiyordum.

Yani bu beklemediğim bir şey değildi.

Ledger yıllardır bana aynı şeyi söylüyordu. Bana Reed'in takımı umursamadığım söylüyordu. Reed'in bencil olduğunu ve sadece kendini düşündüğünü... Conrad de bunu söylüyordu. Bu yüzden ikisi de mükemmel olsa da -Reed'in bazı durumlarda daha iyi olmasına rağmen- kaptan olarak Reed yerine Ledger'ı seçmişti.

Dolayısıyla cevabının ne olacağını zaten biliyorken bunu kendi

ağzından duyduğumda neden hayal kırıklığına uğradığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Reed Roman Jackson, tam da bana söyledikleri gibi biriydi.

Kötü bir adamdı.

İç çekerek başımı eğdim.

"Ben gidiyorum."

"O kadar hızlı değil," demeden önce bir adım bile atmayı başaramamıştım.

Kafamı kaldırdım.

"Ne?"

Bu yeterince sarsıcı değilmiş gibi beni durdurdu ve bana yaklaşmaya başlayarak panik atak geçirmeme sebep oldu. Şimdiye kadar saygın ve rahat bir mesafede durmuştuk ama şimdi o mesafeyi kapatıyor, her seferinde bir adım atıyordu. Her adımı neredeyse bir ayak uzunluğundaydı, uyluklarındaki güçlü kasları her adımında şişiyordu. Botları, yaprakları gürültüyle eziyordu.

Bana yaklaşmasını izlerken kendimi ağaca yasladım. Onun beni izlemesini izlerken tam olarak bunu yaptım.

Korktuğumu biliyordu.

Yüz hatlarında görebiliyordum.

Güzelce gevşemiş ağzını, etrafındaki memnuniyet çizgilerini ve gözlerini...

Parmaklarım ağaç kabuğunu kazırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Düşünürken muhtemelen bir kol uzakta, çok sağlam ve yüksek bir yerde durdu.

"Ağabeylerinin burada olduğunu bilmediğini varsayıyordum."

Alçak sesi yutkunmama neden oldu.

"Neden böyle düşündün?"

"Önsezi." Çenesini bana doğru eğdi, biraz daha yaklaşırken kötücül bir şekilde gülümsüyordu. "Ayrıca düşman kampına girmiş olmanın hoşlarına gitmeyeceğini de düşünüyorum."

Yakınlığından mıdır nedir, bilmiyordum ama vücudunun her bir parçasının tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Bıçak gibi elmacıkkemikleri kesebilir ve dişleri her şeyi yırtabilirdi.

Parmaklarını sıkıp canımı yakabiliyor ve bir şekilde tüm bunlardan hoşlanmamı sağlayabiliyordu.

Beni incitme şeklini *sevmiştim.*

Cesur görünmeye çalışarak çenemi havaya kaldırdım. "Onlara söyleyecek misin?" Tekrar gülümsediğinde o keskin dişleri ortaya çıkmıştı.

"Bunu yapmalıyım, değil mi?"

Kendimi durduramadan, "Lütfen yapma," diye geveledim. "Az önce de söylediğim gibi zaten gidiyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bunu aramızda bir sır olarak tutabilirsin."

Harika. Sadece harika, Callie.

Kötü adama bir sır saklamasını istediğini söyledin.

Beklendiği gibi gözleri parıldadı.

Sanki hata yapmamı bekliyormuş gibiydi. Sanki tuzağına düşmemi bekliyormuş gibiydi ve beni ondan artık sadece Tanrı kurtarabilirdi. Belki de o bile kurtaramazdı çünkü alçak ve hırıltılı bir sesle konuştuğunda, sözleri aşağıya inip midemden çok aşağılarda bir yeri sızlattığında bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Eğer sırrın bende kalırsa karşılığında ne alacağım?" Başını yana, omzuna doğru hafifçe eğdi. "Aramızda kalırsa yani?"

Koş, dedim kendime.

Lütfen onu it ve koşmaya başla.

Ama tek yaptığım burada durup ona bakmaktı. Çok uzun ve büyük olduğu için boynumu zorlasa bile ona bakmadan duramıyordum.

O kadar güzeldi ki başka nereye bakacağımı bilemiyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sormaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı bilemedim.

İstediği buydu, değil mi?

Evet çünkü yüz hatları memnuniyetler gerilirken, "Seni," dedi.

"Ne?"

Gözleri yavaşça beyaz bale ayakkabılarıma kadar indi.

"Balerin olduğunu duydum."

Sağ ayağım onun gözetimi altında sol ayağımın üzerine çıkmaya çalıştı. "Evet," dedim.

Gözlerini kaldırıp bana baktı.

"O zaman senden balerin gibi dans etmeni istiyorum."

"Pardon?"

Ayaklarının üzerinde yükselip karşımda daha da büyüdü. Havanın dokusunu zorlarken, "Dans etmeyi seviyorsun, değil mi?" dedi. "Bu yüzden dans etmeni istiyorum. *Sadece benim için.*"

Ona sadece boş boş göz kırparak baktım.

Sanırım yanlış duymuştum. Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazdı. Emin olmak için tekrarlayarak, "Senin için dans etmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"Bunu aramızda sır olarak tutman karşılığında mı?"

"Aynen öyle."

Ağzım açık kaldı.

"Sen *delisin*."

"Kendimi iyi bir fırsat bulan ve onu değerlendiren biri olarak düşünmek istiyorum."

"Ne fırsatı?"

"Sıkılmıştım ve sonra kucağıma bir balerin düştü. Duyduğuma göre işinde çok da iyi." Bana bir kez daha baktı. "Bu yüzden beni eğlendirmeni istiyorum."

Gizlice yaptığı iltifattan aldığım zevki görmezlikten geldim. Çoğunlukla eli boş olduğu ve ardından çok küstah bir taleple geldiği için. Ayrıca dediğim gibi *deli* olduğu için.

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Kızgınlıkla havayı soludum. "Ellili yıllardan bir film falan mı? Puro içen kötü adam olduğun ve dans etmem için bana şantaj yaptığın bir filmin içinde miyiz?"

"Puro içen kötü adam..." Bu onu eğlendirmiş gibi sırıttı. "Sigara içtiğim doğru ve genellikle *pislik* kelimesini tercih ederim ama bunu sevdim. Belli bir havası var."

"Senin için dans etmeyeceğim."

"O zaman bir sonraki maçta Ledger'ın kız kardeşinin ne kadar güzel göründüğünü, karşımda durup sırrını saklamam için bana yalvardığını söylediğimde kendini kaybetmesini keyifle izleyeceğim."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Ondan nefret ettiğimi söylemiş miydim? Gerçekten, *nefret* ediyordum.

"Peki. İyi," diye çıkıştım. "Senin için dans edeceğim ama bana bunu yaptırdığın için ağabeyimden özür dilemek zorundasın."

"Özür mü?"

"Evet. Bugün sahada onu kışkırttın. Ne söylediğini bilmiyorum ama bir dahaki görüşmemizde ondan özür dileyeceksin."

Bir anlık kızgınlıkla dudakları gerildi.

"Bil diye söylüyorum, emirlerle aram pek iyi değildir."

Parmak uçlarımda yükseldim. Çünkü o çok uzundu ve ben de onun yüzünü görmek istiyordum. Tabii ki bunu fark etti. Parmak uçlarımda havaya kalktığımda baldırlarım gerildi. Onun önünde güçlü görünmek için verdiğim mücadeledeki bir şey bakışlarını daha da sertleştiriyordu.

"Pekâlâ, buna alışsan iyi edersin," dedim. "Çünkü bana söz verene kadar dans etmeyeceğim."

Geri adım atmadan önce birkaç dakika sessizce beni izledi.

Ve sanırım bitti.

Blöfünü gördüm.

Ama sonra arka cebinden cep telefonunu çıkardı. Ekrana birkaç kez dokundu. Birdenbire arka planda donuk bir ritmi olan müzik canlandı. Hava ağır bir bas sesiyle gürlüyor, partideki insanlar çılgınca alkışlıyordu.

Boğuk bir sesle, "İyi, başla o zaman," diye emretti.

Blöfümü görmüştü, artık onun için dans etmem gerekiyordu. *Bu nasıl olmuştu?*

Bu sabah uyandığımda tek yapmak istediğim derslerimi bitirmek, maça gitmek ve eve dönüp Conrad için ördüğüm atkının başına geçmekti. Ama bir şekilde buradaydım ve ağabeyimin rakibi için dans etmek üzereydim. En kötü kısmı bu bile değildi. En kötüsü bunu *istiyor* olmamdı. Onun için dans etmek *istiyordum.* Üç yıl önce onu ilk kez oynarken gördüğümden beri onun için dans etmek *istiyordum.* Hem o hem de Ledger takıma girdiğinden beri.

Tanrım.

Bunu itiraf etmekten çok utanıyordum.

Mesele şu ki onun futbol oynama şekli, sahada zarafet, güzellik ve belli bir umursamazlıkla hareket etmesi içimi müzikle dolduruyordu. Açtığı müzikten bahsetmiyordum bile. *Muhteşemdi.* Hip hop ve rock karışımı bir şarkıydı. *Balerin* kelimesi havada dalgalandığında, tutunduğum ağacı bırakıp ileri doğru adım attım. Şarkıdaki adam bana *balerinim,* dediğinde sanki bana *o* öyle diyormuş gibi hissediyordum. Onun için dans etmemi isteyen *Vahşi Mustang...*

Şarkıyı söyleyen adam balerininin vücudunu bir striptizci gibi düşündüğünü anlatmaya devam ettiğinde, kurumuş dudaklarımı yalamak ve terli ellerimi elbiseme silmek zorunda kaldım.

Sözlerine gücenmeliydim -bu şarkı kirli, buram buram *seks* kokuyordu- ama hayır, gergin bile değildim. İçimde en ufak bir tereddüt yoktu. Vücudum heyecanla, kayan yıldızlarla uğulduyordu. Gözlerimi bir saniyeliğine kapadığımda, gözkapaklarımın arkasındaki ışığı görebiliyordum.

Yine de onun yüzünde hiçbir şey göremiyordum. *İfadesiz ve gergindi.*

Derin bir nefes alıp kollarımı kaldırdığımda yüz hatları değişti. Bir şekilde daha keskin ve belirgindi. Aynı zamanda da yumuşak görünüyordu. Sanırım ilk dönüşümü yaptığımda dudakları hafifçe ay-

rıldı, kalçalarımı ritme göre sallamaya başladığımdaysa gözleri elmas gibi parladı. Onun için dans etme isteğim sınır tanımıyordu. Onun için dönmek, sallanmak ve hareket etmek için ölüyordum. Kalçalarımı sallamak ve dudaklarımı ısırmak için gerçekten ölü*yordum.*

Her sıçrayışımda ve zıplayışımda tetikte olan kurt gözlerinin içine bakmak için ölüyordum. Gerilmişti. Aslında tüm vücudu gergin hatta heyecanlı görünüyordu. Etrafında dönerken tüm vücudu beni görüş alanında tutmak için hareket ediyordu. Döndüğümde ayakları da benimle birlikte etrafımda dönüyordu.

Kollarımı havaya kaldırdığımda yumruklarını sıktı.

Titrek bir nefes aldığımda onun ağzı da titreyerek aralandı.

Tanrım.

Reed Roman Jackson da benim kadar heyecanlıydı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Onu hiçbir şey için *heyecanlanırken* görmemiştim. Bunun bilgisi, onun kalbinin de benimki kadar hızlı atıyor olabileceği ve alnındaki boncuk boncuk terin benimkiyle aynı olduğu gerçeği başımı döndürüyordu.

Beni sarhoş edip uyuşturuyordu. Onun ilgisiyle o kadar uçuyordum ki şarkı sona erdiğinde final dönüşümü yaparken tökezledim. Dünya devriliyordu, dengemi kaybediyordum. Yer ayaklarımın altından kayıp gitmiş gibi görünüyordu ve düşmekten başka çarem yoktu.

Ama beni son anda yakaladı.

Kolunu belime doladığında yere düşmek yerine onun vücuduna çarptım. Ellerim kaburgalarına indiğinde parmaklarım kapüşonuna tutundu. Zihnimde binlerce düşünce, binlerce his patlıyordu ama ilk göze çarpan şey yumuşak olduğuydu.

Kapüşonlusunun.

Şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak, en rahat ve en pelüş şeydi. Ağabeylerim için ördüğüm kazaklardan bile daha yumuşaktı. Hemen ardından gelen düşünce, kapüşonlusunu sevmelerine şaşmamam gerektiğiydi. Her zaman bunu takmasına şaşmamalıydı çünkü onunla ilgili diğer her şey sert, haşin ve keskindi.

Belimi saran güçlü kolu. Karnıma bastırdığı kalçalarındaki güç...

Nefes nefese onun gözlerine bakarken, "Bunu benden duymanın önemli olmadığını biliyorum ama..." diye fısıldadım. Yutkundum, kapüşonunu daha sıkı kavradım. Beynim bulanıklaşmış gibi dilim anlamadığım kelimeleri sayıklıyordu. "Bence sen *harikasın.* Sahada

yani. Sen sadece çok muhteşem, umursamaz ve vahşisin. Oyun tarzın... Sana *Vahşi Mustang* demelerine şaşmamalı. Şaşılacak bir şey değil." Utanarak sustum.

Ne diyordum ben? Bunu ona neden söylüyordum?

Yapmamalıydım. Bunlar benim özel düşüncelerimdi. Düşünmemem gereken *hain* düşüncelerim...

"Neye şaşmamalı?" diye fısıldarken güçlü ve kaslı kolu belimi sıkıyordu.

Kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım. "Kızların neden seni izlemeden duramadığına," dedim. *Seni izlemeyi neden bırakamadığıma şaşmamalı.* Bunu söyler söylemez yanaklarımın kızardığını hissettim, göz temasından kaçınmak için gözlerimi başka yere çevirdim.

"Önemli," diye fısıldadığında kafamı kaldırdım.

"Ne?"

Belimi tekrar sıktı.

"Söylediklerin önemli. Çünkü *sen* söylüyorsun."

"Ah."

"Ve sen bir *prenses* değilsin."

"Değil miyim?"

Başını yavaşça salladı, gözleri yoğun ve deliciydi. "Sen bir *perisin.*"

Dudaklarımı yaladığımda kurt gözleri parladı. Bir şey söylemek için karıncalanan ağzımı açtığım sırada bir bağırış koptu.

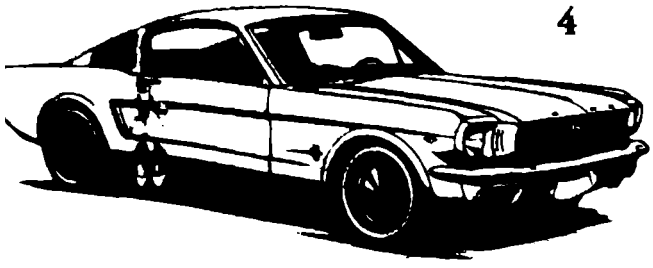
"Jackson!"

Bu sesle gözlerim kocaman açılırken kapüşonundaki parmaklarım daha da sıkılaştı.

Çünkü onu tanıyordum. O *sesi* ben de tanıyordum.

Tanıdığım, sevdiğim ve burada bulunarak tamamen ihanet ettiğim birine aitti.

Ağabeyim, *Ledger*'a.

4

Ağabeyim buradaydı.

Bir şekilde beni bulmuştu ve şu anda hayatta en nefret ettiği adama sarılmış durumdaydım. Endişelenme namına herhangi bir harekette bulunmayan adama. Çok, çok endişeli olması gerekirdi ama *asla* öyle değildi.

Hafifçe gülümseyip, geri adım atamadan, elinden kolayca kurtulmadan hemen önce gözlerini ezberlemek ister gibi yüzümde gezdirdi. Parmaklarım onun kapüşonu olmadan boş hissediyordu ama Ledger'ın sesini tekrardan işittiğim için bunun üzerinde duracak zamanım yoktu.

"Ondan uzak dur."

Bunun üzerine nihayet aklımı başıma topladım ve dönüp ağabeyime baktım. Bize doğru bakıyor, yüz hatlarından âdeta alevler yayılıyordu. Reed gibi ağabeyim de uzun boyluydu ama Reed kadar uzun değildi, kaslı ve güçlüydü. Omuzları ve göğsü Reed'den biraz daha genişti. Reed'e olan bakışlarından, cüssesini kendi avantajına kullanacağını hissediyordum.

Bunun olmasını gerçekten de istedim. Ledger'ın, Reed'i neredeyse buldozer gibi -ki ister inanın ister inanmayın bu konuda *hâlâ* endişeli görünmüyordu- ezme tehdidini. Mücadele edilmesi gereken *tek* tehditti.

Ama değildi de.

Çünkü benim bir değil, dört ağabeyim vardı ve her nasılsa *hepsi* de buradaydı.

Buraya nasıl gelmişlerdi? Beni nerede bulacaklarını nasıl biliyorlardı?

Üniversitede olması gereken iki ağabeyim bile -Stellan ve Shepard, *ikizler*- buradaydı. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı, aynı boydalardı -yine Reed kadar uzun değillerdi- ve Ledger gibi yapılılardı. Sadece göğüs ve omuzları biraz daha genişti.

Ama en cüsselileri, en büyük ağabeyim Conrad'di. En uzun boylu -Reed kadar uzun- ve en geniş omuzlara sahip olanı oydu. Diğer üçü gibi ona saldırmıyordu ama diğerlerinden yayılan saf öfkeden bile daha korkutucu bir amaçla, otoriteyle yürüyordu. İşte bu yüzden harekete geçip Reed'in önüne geçtim.

"Ledger, dur," dedim kollarımı kaldırarak.

Hâlâ bizden birkaç metre uzaktaydı, sesimi duyunca nihayet bana odaklandı.

"Ne yapıyorsun sen? Ondan uzak dur, Callie."

"Ledge, ben..."

"Sana bir şey mi yaptı?" diye sorduktan sonra arkamda duran nefretin sebebine baktı. "Neden ona sarıldın? Sana dokunmadığını söyle bana."

Başımı salladım.

"Hayır, yapmadı."

Reed arkamdan, "Peki, ya dokunduysam ne yaparsın?" diye seslendiğinde, sesi eğlenmeye ve kışkırtmaya müsaitti.

Shepard, Ledger'ın hemen yanında durup omuz silkti. "Bunu uzun zamandır yaşadığımız en eğlenceli gecelerden birine dönüştürebiliriz," dedi.

"Bizim için sadece *eğlenceli*, bilgin olsun. Senin için eğlenceli olup olmayacağından emin değilim ama yine de eğlenceli olacaktır."

Bunu söyleyense Stellan'dı. Shepard'ın hemen yanında duruyordu.

Burada olduklarına inanamıyordum. *Stellan* ve *Shep*... New York'ta üniversitede olmaları gerekiyordu. Kimse bana bu hafta sonu eve döneceklerini söylememişti.

Tanrım, burada ne yapıyorlardı?

Tam karşımda durmalarına rağmen dört aşırı korumacı ağabeyimin bir şekilde onlara söylediğim yerde değil de burada olduğumu anladıklarına hâlâ inanamıyordum.

Bak işte, *yalan söylediğinde böyle oluyor, Callie.*

Kaslardan ve karanlık bakışlardan bir duvar oluşturarak hepsinin ne kadar korkutucu göründüğünden bahsetmek istemiyorum. Hepsi neredeyse aynı boyda ve yapıdaydı. Conrad hariç hepsinin kalın, siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Onun saçları altın telli, kirli sarı rengindeydi, gözleri de koyu maviydi.

Görünüş olarak en yakın olduğum ağabeyim oydu. Aynı zamanda en çok korktuğum kişi de. Belki de ağabeyden çok benim için

baba figürüne benzediğindendi. Gerçi şu anda hepsinden çok korkuyordum. Görünüşe göre bir tek Reed'den korkmuyordum.

Çünkü onlara yaklaşıp ona sağladığım yetersiz korumayı tartışmalı hale getiriyordu.

"O zaman doğru yere geldin. Eğlence *başlasın*."

Görünüşe bakılırsa *eğlence* kesinlikle başlayacaktı çünkü etrafımızda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Birisi müziği kapadı ve insanların çoğu etrafımızda bir tür yarım daire oluşturdu. Hâlâ bizden uzaktalardı ama kesinlikle izliyorlardı.

Harika. *Sadece harika.*

Tabii bu ağabeylerimin umurunda değildi.

Reed'in küstah sözleri kaşlarını çatmalarına neden olduğunda her biri ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Conrad hariç.

Diğer ağabeylerimden biraz daha uzakta duran Conrad, "Callie, buraya gel," dedi. Dövüşmeye hazır üç ağabeyimden en büyük ağabeyime bakarak derin bir nefes aldım.

"Con, lütfen. O hiçbir şey yapmadı."

"Callie."

"O yapmadı."

"*Buraya gel*, dedim."

İrkilerek ona doğru yürümeye başladım. Ben bunu yapar yapmaz diğer ağabeylerim yer değiştirdi. Bedenleriyle benimle dünyanın geri kalanı arasında bir çizgi, bir tür sınır oluşturdular. Daha spesifik olursak bu çok açık bir *koruyuculuk* gösterisiydi.

Conrad'e ulaşır ulaşmaz, "Lütfen, Con," dedim. "O hiçbir şey yapmadı. Söz veriyorum ve..."

"Yalan söyledin," dedi yüksek sesle. Acı ya da öfkeyle değil. Bunu gerçekçi bir şekilde söylüyor ve kalbimin kırılmasına sebep oluyordu. Sanki ağabeylerime hiç yalan söylememişim gibi. Tabii ki söylemiştim ama bu büyük bir şeydi. Ciddi bir şey. Bunu biliyordum.

Dediğim gibi *her zaman nerede olduğumu bilmeleri gerekiyordu.* Tek kuralları buydu. Böylece güvende olduğumu biliyorlardı. İstediğim her şeyi veriyorlardı. Kontrolcü ve hükmedici olsalar da -bu gösteride de görüldüğü gibi- makul olmaya çalışıyorlardı. Hangi yoldan gittiğimi anlamaya çalışıyorlardı.

Özgürlüğüme saygı duyuyorlardı. Yani burada hatalı olan bendim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. Conrad'in göğsü güçlü nefesiyle dışarı fırladı, sesinde öfke yerine hayal kırıklığı vardı.

"Hadi, eve gidelim."

Hâlâ kavgaya hazır görünen üç öfkeli ağabeyime bakıp tekrar Conrad'e döndüm. "Özür dilerim. Yalan söylediğim için özür dilerim. Lütfen onlara kavga etmemelerini söyle. O hiçbir şey yapmadı." Buna rağmen yüzündeki saf öfkeyi ve geniş yüz hatlarının gerginleştiğini görebiliyordum.

"Hadi."

"Ama Con..."

"Şu an tek kelime dahi etme."

Ağzımı kapadım.

Conrad omuzlarımın üzerinden bakarak diğerlerine, "Sadece bir tane!" diye seslendi. "Daha fazla değil." Bunun ne anlama geldiğini ya da hangi ağabeyimle konuştuğunu bilmiyordum. Ta ki bir gümbürtü ve çıtırtı duyana kadar. Kalabalıktan çıkan yüksek sesli solumalar ve mırıltılar...

O sırada arkamı döndüm ve Ledger'ın, Reed'in suratına yumruk attığını ve Reed'in elinin tersiyle ağzının kenarını sildiğini gördüm.

Her nasılsa sırıtışı hâlâ yerindeydi.

Kanıyordu.

Tanrım.

Her şeye rağmen ona gitmeye çalıştım ama Con kolumu tutuyordu. Neyse ki burada onu önemseyen başka biri daha vardı. *O.* Kız kardeşi, *Tempest.* Kalabalıktan ayrılıp ağabeyinin yanına koştu.

O da ağabeylerimin bana yaptığının aynısını yapıyordu: Önce kaşlarını çatıyor, daha sonra da sanki ona ulaşmak için dünyanın onun içinden geçmesi gerektiğini söylemek istercesine ona siper oluyordu.

Bu koruyuculuk gösterisinde, Reed Roman Jackson'ın diğer yüzü karşısında kalbim tekrar sıkıştı. Kız kardeşinin tüm bu nefrete tanık olmasından utanıyordum ama en azından onun için *buradaydı.* Ayrıca artık ağabeylerimle onun arasındaki nefretin ne kadar büyük olduğunu biliyordu.

Gözlerimiz çarpıştığında, ağzımı oynatarak özür dilerim, dedim. Üzgün bir şekilde gülümsedi ve *benim hatam,* dedi. Pek sayılmazdı. Yani beni buraya getirmek için kafama silah dayamamıştı sonuçta. Israr etmişti ve ben de kabul etmiştim. *Hayır,* diyebilirdim ve tüm bu fiyaskodan kaçabilirdim ama görünüşe göre o kadar kolay değildi.

Her neyse. Ağabeylerim tek yumrukla yetinmezlerdi, bunu bili-

yordum. Üçü de aynı anda ona doğru bir adım attı ama Con buna engel oldu.

"Yeter. Hadi gidelim." Bundan nefret ettiler tabii. Ama ona itaatsizlik etmediler. Alışkanlıktandı sanırım. O sadece benim için değil, onlar için de *baba* figürüydü. O bizim için kalan tek kişiydi. Bizi koruyan ve seven, bizi bir arada tutmak ve koruyucumuz olmak için savaşan...

Hâlâ bir *aile* olmamızın sebebi oydu.

Böylece geri çekildiler ve ben de rahat bir nefes aldım ama gitme vakti geldiğinde *ona* baktım.

Reed'e baktım.

Ona doğrudan bakmaktan kaçınıyordum. Ağabeylerim buraya geldiğinden, -nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum- beni onun kollarında yakaladıklarından beri ona sadece geçici bakışlar atıyordum.

Ama şimdi ona bakıyordum.

Sadece geriye baktığını görmek için.

Kurt gözleri, kanayan dudağı kadar parlıyor ve ışıldıyordu.

Bakışlarında ne gördüğümü bilmiyordum ama her ne ise kalbimin göğsümde takla atmasına neden oluyordu. Hızlandırıyor, çarptırıyor ve sıkıştırıyordu.

Bu kadar, değil mi?

Onu bir daha asla görmeyecektim.

Onu okulda görecektim ama asla bu geceki gibi göremeyecektim.

Onunla konuşmak, yanında olmak ya da kapüşonuna dokunmak... Onun için asla dans etmeyecektim. Bu düşünceyle dudağımı ısırdım.

Hain düşünceler.

Zaten istememeliydim ama istiyordum.

Ben yaparım ve ben...

"Hey, Ledger!" Reed bu gece ikinci kez ağabeyime seslenirken nefesimi kesildi, gözlerini benden ayırmadı. Uzaklaşmaya başlayan Ledger olduğu yerde durup, arkasını dönerek usulca ona baktı. Reed artık yalnız değildi. Parlayan gri gözlerle Ledger'a bakan Tempest'ın yanı sıra kalabalıktan başkaları da ona katılmıştı.

Ellerimi iki yana açmış, bu işin kontrolden çıkmamasını diliyor ve dua ediyordum.

Reed, çenesini ona doğru sallayarak, "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Bu gece kaybettiğin için." Sonra, "Hak etmiş olmana rağmen," diye ekledi.

Etrafımdaki ağabeylerim öfkeden kuduruyordu. Bir süre Mustang Kampı'ndaki bazı oyuncuların kıs kıs gülüşmelerini izledim. Ancak Ledger yine de Conrad'in kuralına uydu ve arkasını dönüp, uzaklaşmadan önce ona ortaparmağını gösterdi.

Hareket edemiyordum.

Çünkü Reed yine bana bakmaya başlamıştı.

Kurt gözlerini birkaç saniye boyunca bana odakladı ve vücudumu son bir kez süzdükten sonra kalabalığın arasına dalarken gözlerini kaçırdı.

Sözünü tuttuğunu fark ettim. Onun için dans etmeden önce ona verdirdiğim sözü. *Ağabeyimden özür dilemişti.*

***

Orada olduğumu söyleyen, partiden biriydi.

Partiden biri başkasına mesaj atmıştı. O da başka birine mesaj atmış ve Ledger nerede olduğumu bu şekilde öğrenmişti.

Sanırım orada olduğumu onaylamak için önce beni aramaya çalışmışlar çünkü bana şüpheyle yaklaşmışlardı. Telefonlarını açmadığımda ve mazeret olarak kullandığım arkadaşım onlara dün okul bittikten sonra *beni hiç görmediğini* söylediğinde çok kızmışlar.

Conrad'in, Ledger'ı sakinleştirmek ve kontrolden çıkarsa durumu dizginlemek için geldiğini tahmin ediyordum. Böyle birçok olaya tanık olmuştu. Yıllardır ikisine de koçluk yapıyordu.

Hafta sonu ziyaretiyle bize sürpriz yapmaya çalışan diğer iki ağabeyim, Ledger'ın yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı onunla birlikte gelmişti. En azından geçmiş deneyimlerimden böyle tahmin ediyordum. Ledger en küçük erkek ağabeyimdi. Beni korudukları gibi ağabeylerim onu da koruyordu. Onun yüzüne vuracaklarından ya da Ledger'ın büyümesine rağmen bundan hoşlanacağını bildiklerinden değil ama yine de yapıyorlardı.

Her neyse. Nerede olduğumu nasıl öğrendikleri dışında bana nedenini hiç sormadılar. Aslında bana hiçbir şey söylemediler. Dün gece eve varır varmaz bir şeyler söylemeye çalıştığımda bana izin bile vermediler.

Con bana gidip uyumamı söyledi ve geri kalanlar benimle konuşmadan dağıldı.

Hava aydınlanmıştı ve onlar hâlâ benimle konuşmuyordu. Con çalışma odasına kapanmıştı, hepimiz o çalışırken onu rahatsız etme-

memiz gerektiğini biliyorduk. Geri dönüp her şeyi devralmak için üniversiteden ayrıldığında, bizim için koyduğu temel kurallardan biri buydu.

Diğer ağabeylerim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Evde değillerdi.

Yukarıda odamdaydım. Öğleden sonraki bale dersimden önce ödevlerimi yapmaya çalışıyor ama odaklanamıyordum. Onlardan özür dilememe bile izin vermiyorlardı. Benimle konuşmuyorlardı bile.

Kapı çaldığında yatağımda, kitaplarım önümde uzanıyordum ama onları kapatıp, bacak bacak üstüne atarak, "Evet," diye usulca seslendim. Kapı açıldığında Con'ı gördüm.

Kabaca, "Selam," derken alnında hafif bir kırışıklık oluşmuştu.

"Selam," dedim hevesle.

"Bir saniyen var mı?"

"Evet. Evet, kesinlikle var."

Bunu olduğundan daha büyük bir hevesle söyledim. Odama girmek için önce omuzlarını hafifçe kamburlaştırmak zorunda kalacak kadar uzun olan en büyük ağabeyim içeri girdi.

İradem olmadan aklım bir anlığına *ona* gitti. Aklıma onun da aynı boyda olduğu gerçeği geldi. Çocukluk odama girmek için dağ gibi omuzlarını kamburlaştırması da gerekecek miydi?

Tanrım, Callie. Şimdi olmaz.

Aptal düşüncelerimi yenmeye hazırdım ama yapamıyordum. Düşüncelerim kendiliğinden ortadan kayboldu çünkü Con içeri girip, kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz diğer ağabeylerimi de gördüm.

Kapının arkasında duruyorlardı ve onlar da teker teker içeri girdi. Önce Stellan, neredeyse kamburunu çıkararak içeri girdi. Sonra Shepard, odamın onun erkekliği için fazla pembe olduğunu düşünüp, yüzünü hafifçe buruşturarak içeri girdi ve son olarak yaşça bana en yakın olan ve bu nedenle her zaman en iyi arkadaşım olan ağabeyim Ledger içeri girdi.

Odamda yerlerini almaları birkaç saniye sürdü, tecrübelerime dayanarak hepsinin nereye gideceğini zaten biliyordum. Ledger beyaz kapının yanında bulunan masama yaslandı. En gürültülü olan Shepard, masa sandalyemi sürükleyip etrafında döndürdü ve kollarını arkalığa dayayarak ters oturdu.

Stellan odanın uzak tarafındaki penceremin yanında durmaya gitti. Bunu yapmasının nedeni Con'ın hemen yanındaki koltuğa oturacak olmasıydı ki bir saniye sonra Con, koltuğa oturdu.

Stellan, Con'ın *sağ koluydu.* Belki de Stellan en büyük -ikizi Shepard'dan üç dakika büyük- ikinci çocuk olduğundan Con her zaman -Stellan ve Shepard, Con'dan sekiz yaş küçük olsalar bile- en çok ona güveniyordu.

Hepsi yerlerini aldığında ve hâlâ konuşmadıklarında özür dilemek için ağzımı açtım ama Shep'in, Ledger'ın karnına dirsek attığını fark ettim. Ledger sanki uyanmış gibi, "Doğru," diye mırıldandı. Ardından arkasından bir şey çıkarıp bana doğru uzattı.

Etrafına saten pembe kurdele sarılmış, bebek pembesi, dev bir kutuydu. Kollarım onu almak için havaya kalktı. Üstte pembenin daha koyu bir tonunda *Buttery Blossoms** yazıyordu.

Şehirdeki en sevdiğim ve şimdiye kadarki en iyi keklere sahip fırındı.

Hatta oradan aldığım, en sevdiğim kek olan fıstık ezmesi çiçeğinin resmini duvarıma asmıştım. Aslında duvarımda bantlanmış en sevdiğim diğer şeylerin de resimleri vardı.

*Bale resitallerim, pointe ayakkabılarım*** *ve Bardstown Lisesi.*

Heyecanla önce Ledger'a, daha sonra da diğer ağabeylerime baktım.

"Bana kek mi aldınız?"

Ledger omuz silkti.

"Evet."

Shep de onun gibi omuz silkip, "Favorin olanlardan," dedi.

Ledger, "Bale yüzünden onlardan yeterince yiyemiyorsun," diye ekledi. Bu doğruydu. Çoğunlukla balerin olduğum ve kiloma dikkat etmem gerektiği için *yiyemiyordum.* Sağlıklı yaşayıp beslenmeme dikkat etmem gerekiyordu ama bunlara karşı büyük bir bağımlılığım vardı.

Zararlılardı ama umurumda bile değildi.

Kutuya sarıldığımda kalbim sıcaklıkla doldu.

"Bu sabah oraya mı gittiniz? Ben de sizi evde arıyordum."

Shep ellerini havaya kaldırarak cevap veren ilk kişi oldu. "O pembe dükkâna adımımı atmayacağım," dedi. "Hiçbir koşul altında atmam, yani hayır. Ben bir arkadaşımı görmeye gittim."

Ben cevap veremeden, Ledger gözlerini devirip, "Bu arada arkadaşım derken Amy'yi kastediyor," dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Siz ikiniz tekrar bir araya mı geldiniz?" diye sordum.

---

* (İng.) Tereyağı Çiçekleri.

** Bale ayakkabısı.

Amy, Shep'in lisedeki bir dargın bir barışık kız arkadaşıydı. Ondan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanıyordum. O da benim gibi dans etmeyi ve örgü örmeyi seviyordu. İşin sonunda birlikte olmalarını çok isterdim ama Shep aptalın tekiydi, üç yıl önce üniversiteye gittiğinde ondan ayrılmıştı. Onu şehirde gördüğümde hep kötü hissediyordum. *Hâlâ ona çok âşıktı.*

Shep, "Siktir, hayır," dedi.

"Neden olmasın? O harika biri, Shep. Ondan gerçekten hoşlanmıştım."

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim." Sonra sırıttı. "Ondan hoşlanıyordum. Hem de *çok*."

Ledger kıs kıs gülerek, "Evet, o ve arka bahçesindeki jakuziden," dedi.

Shep'in sırıtışı konuşmasıyla daha da büyüdü.

"Evet, kesinlikle o jakuzi... Jet spreyleri vardı, dostum. Onunla yarışamazsın. O jakuzi senin hayal bile edemeyeceğin şeyler yapabilir, kardeşim."

"Ah, anlıyorum. Çok şeyi anlayabilirim." Ledger, Shep'in oturduğu sandalyenin ayaklarına şakacı bir şekilde tekme attı. "Aslında geçen hafta, küçük kız kardeşi Jessica'yla bunu daha iyi anladım."

Shep, Ledger'a hayretle baktı. "Gerçekten mi? Sen ve..." dedi.

Ama o devam edemeden, "İğrençsiniz!" diye ciyakladım. "İkiniz de."

Stellan da benimle aynı anda, "Yeter," dedi. "Tamam mı? Görkemli savaş hikâyelerinizi daha sonra paylaşabilirsiniz."

Ah.

Ne oyuncular ama.

Bazen Reed'den bu yüzden bu kadar nefret ettiklerini düşünüyordum. Çünkü onun da tıpkı kendileri gibi olduğunu biliyorlardı. Ledger'la Shep sustu ve başka bir şey söyleyip, konuşmayı tekrar bölmeden önce, "Neden bana kek getirdiniz?" diye sordum.

Ledger, Stellan ve Con birbirlerine yan gözle baktı.

"Çünkü sen bizim kardeşimizsin."

Ciddileşen Shepard başını sallayıp, "Ve seni seviyoruz," dedi.

"Sana saygı duyuyoruz," dedi Ledger.

"Ve seçimlerine de," diye ekledi Shep.

"Ayrıca bağımsızsın," dedi Ledger. Repliklerini ezberlediklerini düşünüyordum.

Shepard bir sonraki saniyede beni haklı çıkardı. "Evet, buna say-

gı duyuyoruz." Sonra kaşlarını çatarak başını Stellan'a doğru eğdi. "Bekle, öyle mi? Onun bağımsızlığına saygı mı duyuyoruz?" Bana bakarak, "Stella bu sabah öyle bir şey söyledi ki akşamdan kalma aklım başımdan gitti," diye açıkladı.

Ledger'ın yine Stella'ya kıs kıs güldüğüne emindim. Bu gerçekten benim *hatamdı*. Çocukken Stellan diyemediğim için ona *Stella* derdim ve bu öylece kaldı. Şimdi Shep, ne zaman Stellan'ı kızdırmak istese ona *Stella* diyordu.

Üzgün bir bakışla Shep'i izleyen Stellan'a özür dilercesine baktım.

"Yüzünü seviyorsun, değil mi?"

Shepard kıkırdadı çünkü onlar tek yumurta ikiziydi.

"Seninkini değil."

"Konuşmaya devam et, ben de senin için o suratını yeniden düzelteyim." Stellan hâlâ kıs kıs gülen Ledger'a baktı. "Seninkini de."

Ağabeylerimin içinde en yaramaz olan Shep ve Ledger sustuğunda, -asla mutlu bir şekilde değil- Stellan bana bakarak, "Bak, bu moronların söylemeye çalıştığı şey dün gece dev bir eşek gibi davrandığımız," dedi. "Bir ordu gibi oraya dalmamalıydık ama bizi korkuttun, tamam mı? Yalan söylemek sana göre değil ve biz sana bir şey olduğunu düşündük. Düşündük ki..."

Ledger o anda sanki her şeyi içinde tutuyormuş gibi, "Onun sana bir şey yaptığını düşündük, tamam mı?" diye patladı. "Yardımımıza ihtiyacın olduğunu düşündük." Başını öfkeyle salladı. "Seni ondan kurtarmak için bize ihtiyacın vardı ve... Dikkatli olmalısın," demeden hemen önce bir saniye sessiz kaldı.

"Biliyorum ve öyleyim. Ben..."

"Hayır, gerçekten dikkatli olman gerekiyor. *Gerçekten.*"

Ledger'ın ciddi ses tonuna kaşlarımı çatarak, "Tamam," dedim. "Öyleyim."

"Anlamıyorsun." Sertçe iç çekti. "Mesele şu ki... Siktir et. Mesele onun çekici olması. İyi görünümlü, yakışıklı, her neyse. Benden daha fazla değil ama yine de öyle."

"Ne?" Kafam çok karışmıştı. Shepard olduğu yerde homurdandı. Stellan'ın dudakları seğirmeye başladı. Shep kaşlarını havaya kaldırarak, "Evet, Calls," dedi. "Küçük kardeşimiz ona âşık olduğunu söylemek istiyor."

Ledger, Shep'in kafasına vururken Stellan kıkırdadı.

"Siktir git, ahbap. Burada bir şey açıklamaya çalışıyorum."

"Gerek yok. Anladık," dedi Shepard ve dirseğiyle Ledger'ın karnına vurdu.

Ledger karnını ovuşturarak yüksek sesle, "Anlatmaya çalıştığım şey, bundan faydalanıyor," dedi. "Görünüşünden. Kızlar onun karşısında aptallaşıyor ve o da bu aptallıkları onlara karşı kullanıyor. Ve sen benim *kız kardeşimsin*. Seninle uğraşmak zorunda. Çünkü seninle uğraşacak kadar bu sezonda kazanacağımı biliyorum. Tıpkı geçen sezon gibi. Bu yüzden ondan uzak durmalısın, Callie. O lanet olası bir pislik, tamam mı?"

Sonunda özür dilemek için dudaklarımı ısırmayı bırakıp ağzımı açtım.

"Biliyorum. Özür dilerim. Oyununu mahvetmek istemedim ve..."

"Bu futbol rekabetiyle ilgili değil." Konuşan Conrad'di. Şimdiye kadar sessiz bir şekilde yerinde oturmuş, diğerlerinin konuşmasına ve şakalaşmasına izin vermişti. Ama sanırım artık sabrı tükenmişti çünkü Shep ve Ledger'ı sert bakışlarla süzdükten sonra bana dönüp öne doğru eğildi ve dirseklerini bacaklarına dayadı. "Çok şeye tahammül edebilirim. Yıllar boyunca çok şeye tahammül *ettim*. İsyanlar, evreler, öfke nöbetleri... Ama ben güvenliğinizi ilgilendiren yalanlara tahammül edemem." Sözlerinin etkisini göstermesi için duraksadı, *gösteriyordu da.*

Çünkü öyleydi.

Bize tahammül etmişti. *Hem de çok.*

Özellikle de grubun daha asi olan ikilisi, Shepard ve Ledger'a daha da fazla tahammül etmişti. Shepard'ın eşek şakası yaptığı ya da okul dolaplarında kızlarla öpüştüğü için okuldan uzaklaştırıldığı zaman... Ledger'ın öfkesi yüzünden başının belaya girdiği onca zaman... Stellan'ın bile, diğer ikisi kadar sık ya da şiddetli olmasa da kötü anları olmuştu.

Ve bir de ben vardım.

Ben bir *kızdım.*

Ağabeylerimin anlamadığı *farklı bir tür* ama ellerinden geleni yapmışlardı.

Özellikle *Conrad.*

Bale yüzünden ve yeterince iyi olmadığım için ağladığım onca zaman... Baleyi çok sevmeme rağmen bale yapmak için insanlarla yeterince sosyalleşemediğimde, eğlenceli yatıya kalmalarda ve çay partilerinde hep dışlanmıştım. Tüm ağabeylerim beni evde eğlendirir, benimle oynar ve benimle hayali çay partileri yapardı.

Bir kızın hayatı boyunca yaşamak zorunda kaldığı onca şeyden bahsetmiyordum bile. Conrad'in daha önce aklına gelmeyen ama başvuracak başka kimsemiz olmadığı için yapmak zorunda kaldığı bir şey. Tamponlar, sutyenler, hormonlar ve ergenlik hakkında ciddi konuşmalar... Bir de *seks*. Yani çok fazla şeye tahammül *etti*. Ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

"Sana düşündüğümden daha sert davranmış olabilirim," dedi. Ciddi bakışları üzerimdeydi. "Ama endişelendiğimiz içindi. Stellan'ın dediği gibi yalan söylemek sana göre değil ve sana yalan söylemek *zorunda* kalmayacağın kadar özgürlük verdiğimi düşünüyorum."

"Biliyorum, Con," dedim pişmanlıkla. "Biliyorsun. Sana onun partisine gideceğimi söylersem kızarsın diye korktum ve..."

Ledger sözümü keserek, "Sikeyim, tabii ki kızardı," dedi.

Con, Ledger'ı uyarmak için bakışlarını ona çevirdi.

"Ledger." Ledger sustuğunda, Con tekrar bana döndü. "Onun partisine ya da yakınına gitmeni istememizin nedeni gereksiz bir futbol *rekabeti*," dedi. "Bu oyunla ilgili değil. Mesele, Reed Jackson'ın bir *serseri* olması."

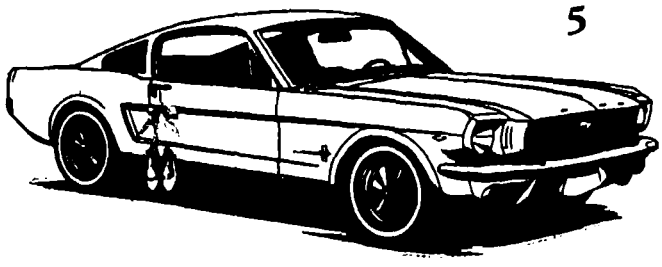
Con'ın çenesi sanki Reed hakkında konuşmaya bile dayanamıyormuş gibi birkaç saniyeliğine kasılıp gerildi. Benim yanımda onun adını söylemeye bile tahammül edemiyordu.

"O sadece kendini düşünen zengin bir *züppe*. Onu tanıyorum ve onun gibileri iyi bilirim. Onun gibiler bencil, güvenilmez ve umursamazdır. Onun gibi adamlar kuralları ya da insanları umursamaz. Sadece kendilerini önemserler. Onun gibi adamlar sorumluluklarla başa çıkamaz. Arkalarında bıraktıklarına dönüp bakmaz ve çekip giderler."

Neden bilmiyordum ama sanki Con tecrübelerinden bahsediyormuş gibi geldi ve ben soramadan devam etti.

"Yani ondan uzak durmanı istememizin nedeni onun senin için iyi olmaması. Sana *layık* değil. O seni hak etmiyor. Sana ne demek istediğimi anlıyor musun Callie? *O sana göre biri değil.* Ondan uzak durmalısın çünkü daha iyisini hak ediyorsun. Çünkü sen akıllısın. Onun kurbanı olan diğer kızlardan daha *zekisin*."

5

Ondan kaçıyordum. Aslında tam olarak öyle değildi. Beni kovaladığı falan yoktu sonuçta.

Kovalamıyordu.

Aslına bakarsanız koridorlarda gezinirken, hem erkekler hem de kızlar tarafından ona tapılıyorken cuma gecesinin hiç yaşanmadığını düşünebilirdiniz. Onun partisine hiç gitmediğimi, kaçmaya çalışırken beni yakalamadığını ve onun için hiç dans etmediğimi...

O geceye dair tek kanıt, dudağındaki yarık ve çenesindeki hafif morluktu.

Dört gün sonra bile Ledger'm ona vurduğunda olduğu kadar kırmızı görünüyordu. Onu her gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıyordu. Bacaklarım ona doğru gidip dokunmak için yalvarıyordu. Ama dokunamıyordum. Bu yüzden de kaçıyordum.

Onu gördüğüm anda arkamı dönüp gidiyordum, genelde de öyle yapardım zaten ama bugünlerde acımasızdım. Eğer görüş alanıma girerse başımı eğiyordum. Onu düşünmeye başladığım an her şeyi kapatıyordum.

Ayrıca o pek de beni düşünüyor gibi değildi.

Dediğim gibi ona baktığınızda cuma gecesinin nasıl geçtiğini anlamazdınız bile.

Çürükleriyle ilgilenen kızların sayısı epey çoktu. Hatta bugün avluda üçüncü sınıftan bir kızın yarasını okşadığını gördüm. Sanırım uzanıp yarayı öptü. Emin olamadım. Parmak uçlarına yükseldikten sonra ne yapacağını görmek için beklemedim. Bu yüzden evet, cuma gecesini bir anormallik olarak görmeli ve önemli olan tek şeye odaklanmalıydım.

Başrolünde olduğum dans gösterisine.

Evet, *başroldeyim.*

Nasıl olduğunu anlamamıştım. Çünkü birinci sınıf öğrencisiydim ve asla birinci sınıf öğrencisini seçmezlerdi. Genelde üçüncü ya da son sınıflardan birini seçerlerdi.

Aslında kendimle çok gurur duyuyordum.

Tabii keşke bu kadar zor olmasaydı. Yani oldukça kolay bir rutindi. Dansın kendisi klasik bale ve çağdaş koreografinin bir karışımıydı. Dansta daha önce yapmadığım bir şey yoktu.

Ama son kısmını bir türlü beceremiyordum. Pozisyonları tutmakta, baldırlarımın sabit kalmasında, ayak parmaklarımın ağırlığımı taşımasında sorun yaşıyordum. Aslında her şeyde sorun yaşıyordum ve tek istediğim, pes edip ağlamaktı.

Ayak parmaklarımı benimle işbirliği yapmaya ikna edemezsem nasıl bir balerin olabilirdim ki?

Berbat bir tane olabilirdim.

Okul biteli saatler olmuştu ama ben hâlâ salondaydım, hareketleri doğru yapmaya çalışıyordum.

Ama yapamıyordum.

Çünkü artık yorgundum. Uzuvlarım yorulmuştu ve buradan gitmek istiyordum. Eve gidip saatlerce küvette beklemek, ayak parmaklarımdaki sıyrıkları temizlemek, bileğimi sarmak ve bir kova dolusu ağrı kesici almak istiyordum.

Eşyalarımı topladım, müzik setinin fişini çektim ve sahne arkasında bulunan depoya götürdüm. Kapıyı açıp, ışığı yakarak ağır ekipmanları en uçtaki raflardan birine yerleştirdim. Bunu yaptığım anda bir şey duydum. Bir gıcırtı, ayak sesi ve kim olduğunu bilerek *-umarak-* arkamı döndüm.

Haklıydım.

Bu oydu.

Deponun kapalı kapısına yaslanmış, gri gözlerini bana dikmişti. Onu gördüğümde gizli, tehlikeli dileğimin gerçekleştiği gerçeğiyle nefes almayı bıraktım. Zaten nefes almama da gerek yoktu çünkü coşku damarlarımda havai fişek gibi patlıyordu.

O burada.

İşte. Sonunda.

Kalbim sanki onun gelip beni bulmasını bekliyormuş gibi -ondan uzak durmak ve kaçmak için elimden geleni yapmama rağmen- hızla çarpıyordu.

Ağzımdan çıkan kelimeler hissettiklerimin tam tersi olsa bile, "Burada olamazsın," dedim.

Güzel.

Güzel, bu akıllıca.

Ona söylemem gereken tek şey bu. *O kötü bir adam, unuttun mu?*

Ne hissettiğimin bir önemi yoktu. Böyle şeyler hissetmem mantıklı bile değildi. Bunun üzerine Reed, ayaklarının üzerinde kaydı ve sanki hiçbir yere gitmeye niyeti yokmuş gibi kapıya daha da yaslandı.

"Neden?"

"Çünkü Ledger burada," dedim. Ayaklarım son birkaç gündür yaptıklarını yapıyor, onu görür görmez yanına gitmek için can atıyordu. Ayak parmaklarımı yere basıp onları durdurdum.

"Ne olmuş yani?"

Tanrım.

Neden bu kadar çekiciydi? Onun pervasız, gözü pek, *kural tanımaz tavrı...*

Belki de hiçbir kuralı çiğnemediğim için gözüme bu kadar çekici geliyordu. Belki de hiç kimsenin bir kuralı bu kadar az dikkatle çiğnediğini ve bunun sonuçlarının bu kadar korkunç -yani ağabeylerimden dayak yemek- olduğunu görmediği içindi.

Kollarımı geri çekip arkamdaki rafa tutundum. Böylece olduğum yerde kaldım. Bunu yapmak gittikçe zorlaşsa da yapabilmiştim.

"Kütüphanede. Beni eve götürebilmek için işimi bitirmemi bekliyor. Geç kalamam yani. Olmaz."

Çenesinin sol tarafında duran, hâlâ çok taze görünen kırmızı çürüğe bakarak konuşmuştum. Hafif kirli sakalla gölgelenmiş çenesinden nefret ediyor olmalıydı. Bakışlarımın altında parmaklarıyla orayı işaret etti.

"Cuma gecesi."

Hatırlıyordu.

Bir aptal gibi önce bunu düşündüm. Hatırlayıp hatırlamaması önemli değildi. Önemli olan gitmesi gerektiğiydi.

Başımı sallayarak, "Evet," diye fısıldadım.

"Yani sana göz kulak oluyorlar."

Onlar değil.

Ağabeylerim bana tüm özgürlüğü verdi. Bana hep güvendiler. Bu benim kararımdı. Geçen cumayı telafi etmeye çalışıyordum. Özür dilemeye ve bana kek getirmek için odama gelmelerinden sonra yalan söylememi telafi etmeye çalışıyordum. Bazı kızlar için bu çok gereksiz olabilirdi -gençler arada yalan söylerler, değil mi?- ama o kızların benimki gibi harika ağabeyleri olduğunu, ağabeyleriyle benim gibi *eşsiz* bir bağı paylaştıklarını düşünmüyordum.

Başımı sallayıp, "Benim kararım, onlara yalan söyledim," dedim.

Düşünceli bir şekilde, "Ve kendini kötü adamın pençelerinde buldun," diye mırıldandı.

Bunu söylediğinde kalbim küt küt attı, o gece ona söylediğim şey buydu.

Bu mükemmel bir benzetmeydi.

Kötü adama benziyordu.

Muhteşem kötü adama.

Güzel, kurt gözlü ve mermer tenli. Çenesi çok keskin, elmacıkkemikleri çok yüksekti. Geniş omuzları ve ince bir bele doğru daralan büyük bir göğsü vardı. Vücudunun her parçası büyük ve tehditkâr görünüyordu. Yüzündeki morluk tehlikesini daha da artırıyordu.

Nefes nefese kalmış bir halde, "Gitmelisin," dedim.

Söylediklerimi tamamen görmezlikten gelerek, "Ama işte buradasın, değil mi?" diye mırıldandı. "Yine pençelerimdesin."

Öyleyim.

Kaçışım yoktu. Arkasındaki kapıya baktım. İster inanın ister inanmayın ama bu çok zordu çünkü o koca gövdesiyle her şeyi kapatıyordu.

"Kapı neden kilitli?" diye sordum.

"Benden kaçıyordun."

"Kaçmıyordum," diye yalan söyledim. Harika hayatıyla o kadar meşgulken bunu nasıl bildiğini merak ettim.

"Bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Sözleri tehditkâr bir şekilde havada asılı kaldığında, "İzin vermiyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Kaşlarımı çattım.

"Bu... Bir suç. Biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?"

Nefesimi sertçe verdim. "Evet, öyle. Sırf kaçmasını istemiyorsun diye bir kızı isteği dışında bir depoya kilitleyemezsin."

Yüz hatlarından alaya benzer bir ifade geçti. "Doğru. Sanırım böyle bir şey duymuştum."

"Sen..."

"Ama aynı zamanda onu iradesi dışında tuttuğumu sanmıyorum. Yoksa tutuyor muyum?"

Yutkunup rafın kenarına sıkıca tutundum. "İstersen çığlık atayım, ha?" dedim. "Sen de bunun benim isteğim dışında olup olmadığını öğrenmiş olursun."

Söylediklerim sadece daha çok sırıtmasına neden oldu. "Neden yapmıyorsun? Bakalım çığlığın ağabeyine ulaşacak mı ve seni kurtarmaya gelecek mi?" Yanındaki elini esnetip yumruk yaptı. "Geçen cuma için ona *eşdeğer* bir morluk vermek isterim."

Kalbim endişeyle yerinden fırladı.

"Yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?"

"Hayır. Çünkü... Çünkü o gece ondan özür dilemiştin," diye hatırlattım. Bunu sakladığı düşüncesiyle ürpertimi bastırmaya çalıştım. *Bana söz verdin.* "Sözünü tuttun."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Bu, belki de söyledikleri kadar *kötü* olmadığın anlamına geliyordur."

"Evet, *hayır*. Tam da söyledikleri kadar kötüyüm." Ellerini cömert bir jest yapar gibi açtı. "İstersen sana göstermekten mutluluk duyarım. Tek yapman gereken çığlık atmak."

"Burada olduğumu nereden anladın?" diye sormadan hemen önce dikkatli bir şekilde onu inceledim.

"Seni pencereden dans ederken gördüm."

"Pencereden mi gördün?"

"Hı hı." Gözlerindeki parıltıyla tüm öfkem erimenin eşiğindeydi. "Dönüyordun. Çok hızlı. Ben de durdum ve seni izledim."

"Neden?"

Dudaklarını yaladı, o gece onun için dans ettiğimde ne kadar heyecanlı göründüğünü hatırladım.

Bana *peri* dediğinde.

Tanrım.

Bana öyle dedi, *değil mi?*

Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Onun sözlerini, daha önce kimsenin bana söylemediği sözleri düşünmemeye çalışıyordum.

Peri.

"Çünkü görünüşe göre sen döndüğünde ben *duruyorum*. Dans ettiğinde ise izlemek zorundayım," dedi alçak, hafif sert bir sesle. Aniden ben de aynı şekilde hissettim. O gece yaptığım gibi. Sıcak ve huzursuz. Bütün uzuvlarım uğulduyordu.

"Berbattım," dediğimde kaşlarını çattı.

"Ne?"

Bunu ona söylemeli miydim emin değildim. Nedenini bilmiyordum ama ona gerçeği söylemek zorundaydım. Yutkunarak, "Ru-

tinim berbat," diye fısıldadım. "Bunu yapamam. Yani yapabilirim ama her şeyi berbat ediyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Bunu sana biri mi söyledi?" dedi.

Başımı salladım. "Hayır. Şu ana kadar herkes çok nazikti. Ama bu pozu, *developpé écarté devanti* dizlerimin üzerine çökmeden önce sekiz saniye kadar tutmam gerekiyor ama ben sadece dört saniye ya da onun kadar tutabiliyorum. O zaman bile baldırlarım titriyor, bunun ne kadar büyük bir rezillik olduğunu biliyor musun? Düz ve sabit duramamak. Çok büyük bir rezillik. *Çok büyük.*"

Öyle.

Eğer beni atmazlarsa ben kendim pes edecektim çünkü bu bir *rezaletti.*

Nedense dudakları seğirdi. "Ayak parmaklarının üzerinde ne kadar durduğunu kimsenin fark edeceğini sanmıyorum," dedi.

Gözlerimi ona dikip gülümsedim.

"Neden ki?"

"Çünkü seni dizlerinin üzerinde görünce dikkatleri çok dağılacak." Çenesini bana doğru eğdi. "Özellikle de bu şekilde." Birden kostümün içinde olduğumu fark ettim. Üç saattir bunu giyiyordum ve Reed'in beni ilk kez bunun içinde gördüğünü tamamen unutmuştum.

Beyaz bir mayo ve açık yeşil bir tütü giymiştim. Kanatlarım bile vardı. Ağırdı -gerçi bu kadar uzun süre giydikten sonra omuzlarım uyuşmuştu, artık ağırlıklarını hissetmiyordum- ve beyaz kürkten yapılmıştı. Beyaz kurdeleye benzer iplerle omuzlarıma asılıydı, omurgamla kollarımın arasından aşağı sarkıyorlardı.

Tıpkı bir peri gibi.

Hayatım boyunca mayo ve tütü giymiştim. Bu yüzden o bana tepeden tırnağa bakana kadar bunun ne kadar açık olabileceğini, kostümün ne kadar sıkı olduğunu ve üzerime ikinci bir deri gibi oturduğunu, vücudumdaki her kıvrak kası, her narin kemiği nasıl dışavurduğunu fark etmemiştim.

Çok fazla açıktaydım.

Ormanda olduğumdan çok daha fazla.

Kendimi durduramadan, gülümseyerek, "Bu benim tütüm," dedim. Gözlerini tekrar yüzüme çevirdiğinde gördüğüm en karanlık hallerindeydi.

Yakıcı ve ateşli.

"Öyle mi?" diyerek neredeyse hoşgörülü bir tonda mırıldandı.

Titreyen ellerimi öne doğru uzattım ve fırfırlı kumaşın izini sürdüm.

"Etek gibi bir şey."

"Peki, bunlar ne?" derken ayaklarımı işaret ediyordu.

Ben de onun gibi aşağı bakıp, "Ah, onlara *pointe* deniyor, özel ayakkabılar," dedim. Yukarı bakarken kıkırdadım. "Bilirsin, insanlar balerinlerin en çirkin ayaklara sahip olduğunu söyler. Hepsi şişmiş, çürümüş, kesilmiş ve..."

"İnsanlar genelde aptaldır."

"Ama..." Konuşmayı kestim çünkü bir şey onu harekete geçirdi. Ne olduğunu anlamadım ama doğruldu. Bana doğru yürümeye başladığında olduğu yerde, kapının yanında kalma şansının ne kadar olduğunu merak ediyordum.

Büyük bir alan yoktu, bu yüzden ona ne halt ettiğini sormak için aklımı topladığımda o çoktan yanımdaydı.

Bana dokunuyordu.

Bana değil.

Kanatlarıma dokunuyordu ya da onlardan birine.

Bir tehdit gibi tepemde dikilen Reed, beyaz kapüşonlusu ve zonklayan morluğu içinde lezzetli, muhteşem bir tehdit gibi uzanıp bir parmağını kanadımın kenarına sürtüyordu. Omurgam bu iç gıdıklayıcı dokunuşla yükseldi. Sanki sahte kanadım yerine tenime dokunuyormuş gibiydi.

Gözleri eğilmiş, bedenime kayıyordu ve daha önce şeklini göremediyse bile şimdi kesinlikle görebiliyordu. Kaburga kemiklerimi, karnımın çukurunu ve gerçekten küçük ama çıkık göğüslerimi görebiliyordu.

Gözlerini benimkilere dikerek, "Bu kanatlar ne için?" diye sordu.

"Karakterim için."

"Peki, bu hangi karakter?"

"Ben bir periyim."

Dudaklarında hafif orantısız bir gülümseme belirirken bile gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Demek ki haklıymışım, ha?"

"Ben..."

Parmaklarının arasındaki kürkü okşayarak, "Sen bir perisin," dedi. "Bir peri gibi dans ediyorsun." Gözleri yüzümde, ardından topuzumda gezindi. "Tıpkı bir peri gibi görünüyorsun."

Bir an için nefesim kesildi.

Kalp atışlarımı, mantıklı düşüncelerimi kaybediyordum.

Parmak ucunda yükselmemin ve ona daha da yaklaşmamın tek açıklaması buydu.

"Yine de ben, *aptal* bir periyim."

"Nasıl yani?"

"Çünkü şarkıda düşmanıma âşık oldum."

"Düşmanına mı?"

"Evet, bir insana. Perileri avlaması gerekiyordu."

"Peki, ya o?" diye sordu. Parmakları hâlâ kanadımla oynuyor ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "O sana âşık mı?"

"Evet." Yutkundum, parmaklarım tütüme sıkıca tutundu. "Ya da öyle olduğunu düşünüyorum. Ama yalan söylüyor."

"Neden?"

"Çünkü beni kullanıyor. Beni tuzağa düşürüp ailesine götürmek istiyor. Ben onun ilk *avıyım*."

"Ne lanet bir pislik."

"Herkes beni onun hakkında uyarıyor. Tüm peri arkadaşlarım ve ailem ama ben onları dinlemiyorum. Onun bir kahraman olduğunu düşünüyorum."

"Ama öyle değil, değil mi?"

"Hayır, o benim hikâyemdeki *kötü adam*."

Gözlerinde bir ateş yanıyordu. Sıcak ve o kadar canlıydı ki beni de kendisiyle beraber yakıyordu.

"Evet, kötü adamlar hakkında bir şeyler biliyorum." Kalbim nedense göğsümde sıkıştı. "Adı *Romeo*."

"Romeo."

"Evet. *Şarkıda*."

"Sen de Juliet olmalısın o zaman."

Başımı salladım. "Ben aslında Juliet'im." Sonra, "Benim adım, Calliope Juliet Thorne," diye ekledim.

Zengin ve kalın sesiyle, "Calliope Juliet Thorne," diye tekrarladı. Ayrıca sesi *pürüzsüzdü*.

Sanki kanadımın kenarlarını koparmak yerine, uzun parmaklarıyla sinirlerimin uçlarını döndürüyormuş gibi hissediyordum. Tam olarak bunu yapıyordu. Sırtımın küçük bir yerine parmak uçları değdi, omurgam dokunuşa doğru daha da eğildi.

Çabamı takdir etti. Gözlerini bir kez daha gerilmiş bedenimde gezdirdi.

"Ve sen de Reed Roman Jackson'sın."

"Tam adımı biliyorsun, ha?"

"Bu bir sır değil. Kızlar bunu sık sık söylüyor. Bir *dua* gibi."

Sırıttı.

"Öyle mi?"

Biraz sinirlenerek, "Evet," diye cevap verdim. "Sana, *Romeo* da diyorlar."

Gözleri kısıldı.

"Ne?"

Başımı salladım.

"Çünkü herkes Roman'ın, Romeo'nun başka bir versiyonu olduğunu biliyor."

"Evet, bu saçmalık."

Sinirlenmesine gülümseme sırası bendeydi.

"Sorun değil. Bunu sevgiyle yapıyorlar ama dikkatli olmalısın."

"Neye karşı?"

"Bana yaklaşma." Kaşlarımı kaldırdım. "Ben Juliet'im. Hatırladın mı? İsimlerimiz trajik. *Shakespearevari.* Birlikte kötü şans getiriyoruz. Bu yüzden belki de beni bir depoya kilitlememeli ve benden uzak durmalısın."

"Yoksa ne olur?"

Morluğuna baktım.

"Ağabeylerimden dayak yersin."

"Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

"Biliyorsun..."

"Ayrıca Shakespeare ne biliyor ki?"

"Ne? Shakespeare her şeyi bilir."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman bu konuda bir şeyler yapsak nasıl olur?" derken başını yana eğdi.

"Ne hakkında bir şey yapacaksın?"

"İsimlerimiz."

"Nasıl?"

Reed bana bir açıklama yapmak yerine gözlerini yüzümden uzaklaştırıp aynı anda hem çok ağırlaşan hem de çok hafifleyen beyaz kürklü kanatlarıma odaklandı.

Boğuk bir sesle, "Ben *sana verdiğim* isimle seslensem ve sen de bana kendi verdiğin isimle seslensen nasıl olur?" diye sordu.

"Senin verdiğin isim mi?"

"*Peri*," diye mırıldandı. Gözleri tekrar yüzümde gezinip beni bir kez daha yaktı. "Sana Peri diyebilirim."

Yutkundum.

Bana *Peri* demek istiyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben de onun sözlerini tekrarladım. "Bana Peri mi demek istiyorsun?" Bana cevap vermek yerine, kurt gözlerini bir kez daha yüzümde gezdirdikten sonra geri adım atıp dokunuşunu geri çekti.

"Görüşürüz, Peri."

Bununla birlikte sanki nefes alışımı, dengemi yok etmemiş gibi yanımdan ayrılmak için hareketlendi.

Bir saniye sonra durdu ve çantasından bir şey çıkardı. Gözlerini titreyen bedenimden ayırmadan yanındaki rafa koydu.

"Neredeyse unutuyordum," dedi. "Bu senin için."

Gözlerimi onun delici bakışlarından ayırmak zordu ama bana ne getirdiğini bilmek istiyordum. Mor renkte bir zarftı. Bu karanlık dolapta hiç yeri yokmuş gibi görünüyordu.

"O ne?"

"Bir davetiye."

"Ne için?"

"Bir parti."

"Beni bir partiye mi davet ediyorsun?"

"Hayır," dedi. "Kız kardeşim davet ediyor. Bu hafta sonu *pest*'in* doğum günü. Bunu sana vermemi istedi. Ben sadece aranızdaki elçiyim."

Sonunda yanımdan ayrıldı.

Tempest.

Kız kardeşi.

Geçen hafta maçta tanıştığım ve beni partisine sürükleyen kız. Onu arada düşünüyor, tekrar görebilecek miyim diye merak ediyordum. Onu gerçekten sevmiştim.

Kardeşi kapının kilidini açıp, çıkarken ona *haşere* dediği gerçeğini düşünüyordum. Ve buraya onun emrini yerine getirmek, bana davetiyeyi vermek için nasıl geldiğini. Tempest o razı olana kadar onu bu konuda rahatsız etmiş olmalıydı. Bundan emindim.

Tanrım, hemen peşinden gitmeliydim.

Zarfı kapıp arkasından koştum. Neredeyse sahnenin kenarına gelmişti ki, "Roman," diye seslendim.

* (İng.) *Haşere* anlamına gelmektedir.

Durdu.

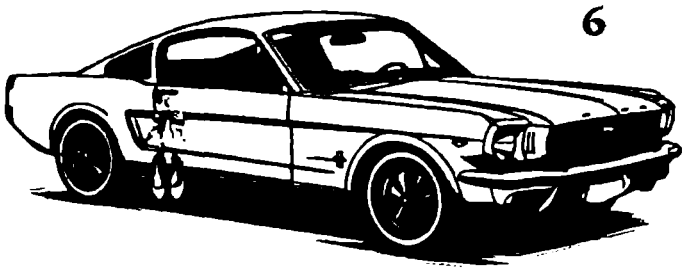
Yavaşça arkasını döndü ve bana baktı. Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Onu durdurmamam gerektiğini biliyordum. Bunu yapmanın aptalca olduğunu biliyordum. Belki de öyleydim. *Aptaldım.*

Ama umurumda değildi.

Delici gözlerine bakarak zarfı göğsüme bastırdım. "Sen bana *Peri* diyorsan ben de sana *Roman* diyebilirim," dedim.

Ayışığı Kitaplığı

6

Tempest ve ben artık arkadaştık. Hatta birbirimizin en iyi arkadaşıydık.

Böyle olmamız uzun sürmemişti. Aslında maçta tanışır tanışmaz iyi arkadaş olduğumuzu düşünüyordum ama arkadaşlığımız onun doğum günü partisinde mühürlendi. Katılacağımdan emin olduğum ve yapması kolay olmayan bir şeydi. *Kolay olmayacağını biliyordum.*

Ağabeylerimin çıldıracağını biliyordum. Zaten o partiye gitmem çok fazla drama yaratmıştı ve şimdi bir başkasına gitmek istiyordum. Ama gidecektim ve bu konuda yalan söylemeyecektim. Onlara bu fikrimi söylediğimde açıkçası pek iyi olmadı. Bütün hafta boyunca bu konuda homurdanan, volta atan, tepinen ve küfreden Ledger'la kesinlikle iyi geçmemişti.

Bu konuda *dört* aile toplantısı yapmıştık. Aile toplantıları bizim evde bir gelenekti. Conrad bunu uzun zaman önce başlatmıştı. Böylece yaz boyunca tatile nereye gidileceğinden Ledger'ın yeni bir kamyon almasına ve kepekli makarnadan ıspanaklı makarnaya geçilmesine kadar önemli olabilecek her konuda hepimiz söz sahibi oluyorduk.

Sanırım bu, hepimizi bir döngü içinde tutmanın ve bir aile olarak işlev görmenin bir yoluydu.

Bütün hafta boyunca, partiye gidene kadar Ledger'ın sadece küfrettiği ve her şeye *hayır,* dediği akşam yemeğindeki tartışmalar, bize telefonla katılan Stellan'ın onu ikna etmeye çalışması ve ona çocuk olmadığımı, en azından geçen sefer olduğu gibi yalan söylemediğimi söylemesiyle devam etti. Shep ise telefonda, Ledger'ın tarafını tutarken aptalca şakalar yapıyordu. Ta ki Conrad her şeye bir son verip Ledger'ın benimle geleceğini açıklayana kadar.

"Sana güvenmediğimden değil. Gittiğin yere güvenmiyorum. Eğer gitmek istiyorsan Ledge seninle gelecek."

Bu ağabeylerimi tatmin etmiş görünüyordu. Böylece Tempest'ın doğum günü partisine Ledger'la -ve bana haber bile vermeden davet ettiği bazı arkadaşlarıyla- birlikte, yani korumalarımla gittim.

Ki bu iyiydi.

Yani biraz abartılıydı ama Ledger'ın neden geldiğini anlıyordum. Parti Mustang Kampı'ndan insanlarla dolu olacaktı ve o da kendi arkadaşlarından bazılarının orada olmasını istiyordu. Partiye gittiğim ve Tempest'la takıldığım için mutluydum, o da beni gördüğü için mutluydu. Birlikte, ağabeylerimizin ve onların arkadaşlarının odanın diğer ucundan birbirlerine ters ters baktıkları gerçeğini unutmak için elimizden gelen her türlü çabayı gösterdik. Ya da ortamın tansiyonunun zaman zaman yükseldiği anlarda onlara engel olduk. Gecenin bir noktasında, ağabeylerimiz bir anlaşma yaptı: *Kız kardeşler yasaklı bölge.*

Yani savaşmaya ve birbirleriyle anlaşmazlığa düşmeye devam edeceklerdi ama kız kardeşlerin bu işe karıştırılmasına izin verilmiyordu. Reed ağabeyimi kışkırtmak için beni kullanamazdı ve Ledger da Reed'i kışkırtmak için Tempest'ı kullanamazdı.

Bu anlaşma ne kadar tuhaf olsa da içimizde bir rahatlama olmuştu.

Çünkü Tempest'in aptal ağabeyimden hoşlandığını düşünüyordum ve onun aptal rekabetleri adına kullanılmasını istemiyordum. Eğer bir anlaşma onu güvende tutacaksa *ben vardım.* Ayrıca onun arkadaşı olmak istiyordum. Doğum günü partisinden beri Tempest her hafta sonu New York'tan gelip evimde, benimle takılıyor ve Ledger'la konuşmanın yollarını arıyordu.

Tabii Ledger da o bir Jackson olduğu için ondan kaçmanın yollarını arıyordu. O tüm Jackson'lardan nefret ederdi. Özellikle de Reed Roman Jackson adında birinden. Ya da sadece *Roman*'dan.

İlk seferden sonra ona bu şekilde hitap etme şansım olmadı.

Çünkü Tempest, Ledger'ı baştan çıkarmak için her şeyi denerken kardeşi de anlaşmaya sadık kalmak için her şeyi deniyordu.

Evet.

Reed'in sözünü tutmakta bu kadar iyi olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Okulda her zamanki *işlerine* devam ediyordu. İş derken etrafında her zaman kızlar var demek istiyordum. Etrafı her zaman en gürültücü olan ve tüm dikkatleri üzerine çeken arkadaşlarıyla çevriliydi. Antrenmanlarda ve maçlarda ağabeyimi kışkırtıyor, ağabe-

yim de ona karşılık veriyor ya da tam tersi oluyordu. Koridorların kenarlarında ve kafeteryada her zaman olduğu gibi zıt kutuplarda kalıyorlardı.

En önemlisi, her zaman yaptığı gibi beni görmezlikten geliyordu. Koridorda bana bir bakış bile atmadan, yanımdan geçip gidiyordu. Aynı zamanda aynı yerde olduğumuzda bunu biliyordu. Aslında Tempest'ı görmek için -tıpkı onun beni ziyaret etmek için benim evime geldiği gibi- onun evine gittiğimde, o asla orada olmuyordu.

Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum ama *ediyordu*. Tempest'ın bunu yapmasına izin vermemin tek nedeni buydu. Ağabeyi için mükemmel olduğumu düşünüyordu. Ona milyonlarca kez öyle olmadığımı söylemiştim. Ağabeyi, kız arkadaş edinmekle ilgilenmiyordu. Ağabeylerimden bahsetmiyordum bile. Özellikle Ledger, eğer onunla bir ilişkim olursa onu *öldürürdü*. Şu ana kadar beni dinlememişti.

Reed'i bana yaklaştırmak için ortaya attığı tüm fikirleri geri çevirmiştim.

Ta ki bugüne kadar.

Bu cumartesi öğleden sonra Tempest'taydım. Bu, ağabeyiyle yakınlaşmak için bir plan değildi. Ağabeyi evde bile değildi.

Özgüvenimin artması için yapılmış bir plandı. Benim de *seksi* olabileceğimi düşünmemi sağlamak içindi. Tüm kız arkadaşları ya da diğer bütün kızlar gibi.

Hepsi bir şekilde dumanlı gözlerde ve boğucu makyajda ustaydı. Ayrıca benim aptal sarışın, iyi kız saçlarımın aksine hepsinin koyu, seksi saçları vardı.

Hayır. Bunu düşünme, Callie. Bu kadınların güçlenmesiyle ilgili. Bu seninle ilgili, onunla değil!

Her neyse. Tempest'ın elbiselerinden birini giymiştim. Siyah, mini bir elbiseydi. Aynı zamanda straplezdi ve topuklu ayakkabılarıyla birlikte kalçamın ortasına kadar geliyordu. Tüm bunların üzerine makyajımı ve sarı saçlarımı yaptı.

Sonuç olarak artık seksi göründüğümü düşünüyordum. Tempest beni oyuncak bebek gibi giydirdikten sonra alışveriş merkezine gitmek için dışarı çıktık. Evde kalıp, giyinip, süslenip etrafta dolanmaktan mutluydum ama eğer kendime güvenmek istiyorsam dışarı çıkıp bunu *kendi kendime elde etmem* gerektiğini söyledi.

Onu anlıyordum.

Çünkü evden dışarı adım attığımızdan beri erkekler bana, bize

bakıyordu. Başlarda harikaydı ama zaman geçtikçe yorulmaya başlamıştım. Ayaklarım beni öldürmeye başladığında ve elbisemi milyonlarca kez indirdikten sonra tüm bu istenmeyen ilgiden ve erkeklerin açıkça *popoma* bakmasından o kadar da hoşlanmadığımı fark ettim..

Tempest'a eve gidip dinlenmek istediğimi söylediğimde bizi alması için şoförünü çağırdı. Bu iyi bir şeydi çünkü artık bu ayakkabılarla yürüyebileceğimi sanmıyordum. Ancak mutluluğum kısa sürdü çünkü şoför yerine ağabeyi Mustang'iyle birlikte güneşin doğuşu gibi belirdi.

İkimize de şöyle bir baktı. Ardından kurt gözleri öfkeyle büyürken, "Atlayın," diye homurdandı.

Biz de öyle yaptık.

Tempest ve ben arka koltuktaydık. Reed arabayı büyük bir sessizlik içinde sürüyordu. Arabanın karanlık iç kısmında Tempest'la göz göze geldiğimde bana mutlulukla göz kırptı. Ne yaptığını anlamıştım. Şoförü hiç aramadığını biliyordum. *Onu* aramıştı. O *entrikacı* ve arkadaşım olmayan *pislik.*

Çünkü artık arkadaş değildik. *Bana yalan söylemişti.* Sadece bu da değildi, evlerine ulaşır ulaşmaz, bana mutlu bir veda gösterisi yaparak arabadan atladı. Gerçi ağabeyi onun gitmesine o kadar kolay izin vermemişti.

"Doğru odana," diye homurdandı. "Hemen. Ve üzerine bir şeyler giy, geldiğimde bir konuşma yapacağız."

Omuzları çökerken, bana dönmeden önce bir şeyler mırıldandı. Ardından göz kırpıp, beni onunla yalnız bırakarak kaçtı.

Aman Tanrım! Onu öldüreceğim. Onu hemen şimdi öldüreceğim. Aslında bu kadar otoriter ve kızgın olduğu için onu da öldüreceğim.

O derin ve emredici sesiyle böyle konuştuğunda, huzursuzluk içinde bacaklarımı birbirine sürtmek istememe neden oluyordu.

Her neyse.

Kapıyı açıp, dışarı fırlayarak Tempest'ın peşinden gitmek ve bunu ona ödetmek istiyordum. Bunun için tamamen şarj olmuş durumdaydım ama fazla uzaklaşamadım. Aslında Mustang'inin yanından birkaç adım bile uzaklaşamadım çünkü beni durduran bir şey vardı.

Ya da *biri.*

Arabadan inip yanıma nasıl bu kadar hızlı gelebildi, anlamadım. Tek bildiğim, o karşımda durduğu sürece hiçbir yere gidemeye-

cek olduğumdu. Daha doğrusu, beni arabasına bindirdiği sürece. Omurgam soğuk metale çarpar çarpmaz titrediğimde kelimeler ağzımdan döküldü.

"Bırak gideyim."

Bunu yapmamalıydı.

Açıkçası bunu ondan beklemiyordum.

Tabii bana doğru eğilmesini de beklemiyordum. Kolunu arabasının tavanına, hemen yanıma koymasını ve gitmemi engellemesini de beklemiyordum. Gerçi bekliyordum. Ondan kaçmayayım diye beni bir depoya kilitleyebiliyorsa *her şeyi yapabilirdi.*

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gözlerini tekrar yüzüme kaldırmadan önce bir noktaya işaret ediyormuş gibi yavaşça, metodik bir şekilde tüm vücudumda gezdirdi.

"Sana bakıyorum."

Alçak ve hararetli ses tonu karşısında kalçalarımı birbirine sürtme isteği duydum.

"Neden?"

"Çünkü istediğin bu, değil mi? Sana bakmamı istiyorsun."

"Hayır," diye yalan söyledim. *Ne zaman bu kadar yalancı olmuştum?* İyi bir kız olduğumu sanıyordum.

Yalan söylediğimi o da biliyordu çünkü yakut kırmızısı dudaklarında bir gülümseme belirdi, hilal şeklinde bir ağzı vardı. Sadece tehlikeli görünen bir kısmı kıvrılmıştı, mizahsız bir niteliği vardı.

"Evet, öyle. Yoksa neden böyle bir şey giyesin ki? Bu şey..." Bana tekrar yukarıdan aşağıya, üstünkörü ama uzun bir bakış attı. "Hayal gücüme çok az şey bırakıyor."

Hayal gücüm.

Dengemin bozulmaması için terli avuçlarımı Mustang'inin üzerine koydum.

"Bu senin için son derece küstahça, öyle değil mi? Sırf senin dikkatini çekmek için bir şeyler giyeceğimi varsaymak."

Yaptığım şeyi boş verin. Bu tamamen *bilinçaltıyla* ilgiliydi. Tamam, belki *biraz* bilinçli olarak yapmıştım ama her neyse.

Küçümser bir tavırla çenesini eğdi. "Yine de gerçek bu, değil mi?" dedi.

Buna karşılık ben de meydan okur gibi görünmek için elimi kaldırıp, "Hayır, öyle değil," dedim. "Bu gayet normal bir elbise."

"Öyle mi?"

"Evet."

Bu gece neler olduğundan emin değildim ama söylediğim her şey onu daha da sinirlendiriyordu ve bunların hiçbiri beni zerre kadar rahatsız etmiyordu. Daha da eğilip arabayı arkamda sarstığında, gözlerini kaçıramadığım kurt gözlerini daha da yakınıma getirdiğinde bile rahatsız olmamıştım.

Dişlerini sıkarak, "Gayet normal bir elbisenin senin dar, balerin vücudunun her kıvrımını saracağını sanmıyorum," dedi. "Öyle değil mi? Ya da yürüdüğünde, diri göğüslerinin tehlikeli bir şekilde hareket edeceğini... Tüm dünya sıkı kıçını görebilirdi."

Konuşmasını bitirdikten sonra birkaç saniye boyunca söylediği şeylere inanamadım.

Ona öylece göz kırparak baktım.

Daha önce hiç kimsenin vücudum hakkında bu kadar *grafik*, aşağılayıcı terimlerle konuştuğunu duymamıştım. Çünkü hepsi aşağılayıcıydı, *değil mi?* Yüzüne bir tokat atmalıydım. *Yapmalıydım.*

Göğsümde, meme uçlarımın ağrımasına neden olan bir telaş hissetmemeli ya da sırf popomu Mustang'e sürtmek için ayaklarımın üzerinde sallanmamalıydım. Tüm bu uygunsuz, saygıdeğer olmayan, *kötü* şeyleri hissettirebilmesi ve yapabilmesi gerçeği bana, "Sen bir pisliksin," dedirtti.

Benim için çok zahmetsiz, onun içinse tehlikeli derecede olan söylemim karşısında hafifçe irkildi ve daha sonra da öfkelendi.

"Öyleyim. Eğer dört büyük, aşırı korumacı ağabeyin sana söylemeyi unuttuysa benim gibi pislikler kurallara göre oynamaz. Benim gibi pislikler ne zaman ne isterlerse alırlar. Ve ben muhtemelen içlerinde en kötüsüyüm."

Nefesim kesildiği için sonraki kelimelerim ince ve nefessiz bir şekilde ağzımdan çıktı.

"Bu ne demek yani?"

"Bu, şu *demek...*" Duraksayıp diğer kolunu da kaldırdı. Mustang'inin tavanına yerleştirirken etrafımda bir kafes oluşturuyordu. "Ağabeyleri geceleri uyutmayan bir pisliğim. Senin gibi kızların sokağa çıkma yasağı olmasının sebebi *benim.* Annenin seni odana oturtup erkekler hakkında uyarmasının sebebi benim. Sana onların ne kadar çürük ne kadar yozlaşmış olabileceklerini söyler. Nasıl yalan söyleyeceklerini, hile yapacaklarını ve ellerini elbisenin altına sokmak için her şeyi yapacaklarını... Babanın geceleri kapını kilitlemesinin sebebi benim. Kimse tırmanamasın diye seni en üst katta-

ki bir odaya koymasının... Pencerelerini kapatırlar. Bir şekilde içeri girmenin bir yolunu bulurum diye kapının önünde nöbet tutarlar. Ama ben bir yolunu bulurum. Nasıl, biliyor musun?"

"Nasıl?"

Arabayı tekrar sarstığında topuklarımın üzerinde tekrardan sallanmama neden oldu. Varlığı dünyamın dengesini bozuyordu.

"Çünkü ben her kapıyı kırabilecek türden bir *pisliğim*. Binlerce kata tırmanabilirim. Lanet olası bir kuleye tırmanırım. Sırf geceleri odana girebilmek için. Sadece seni görebilmek için. Bahse girerim ki o dantelli beyaz gecelikleri giyiyorsundur, değil mi?"

"Evet, bazen."

"Pencerendeki tüm parmaklıkları söküp atardım. Sırf seni onlardan birinin içinde görebilmek için dört ağabeyinle de savaşa girerdim. Öyle bir şeyin içinde, o kaymak gibi dansçı bacaklarına bir göz atabilmek için ve ince beyaz geceliğinin içinde başka bir şeye de göz atabilir miyim diye görmek için." Devam ederken bir santim daha eğildi. "Bunu yapmamı istemiyorsun, değil mi? Geceleri, ağabeylerin koridorun sonunda bir yerlerde uyurken sırf sana, o daracık vücuduna, beyaz geceliğine bakabilmek için zorla odana girmemi istemezsin."

Sırf bana bakabilmek için odama zorla girmesini istiyordum.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez başımı salladım.

"Hayır."

"Evet. Çünkü kabul edelim, seni o şeyin içinde bir kez görürsem kendimi ileri gitmekten alıkoyamam."

"İleri gitmekten mi?"

Gözleri parladı.

"Evet. Geceliğine bir göz atarsam sana dokunmak için elimden gelen her şeyi yaparım. Sırf ellerimle çıplak vücuduna dokunabileyim diye bir şekilde eteklerini kalçalarından yukarı iter ya da askılarım omuzlarından aşağı çekerim ama yine de bunu yapmamı istemezsin, değil mi Peri?"

Aman Tanrım.

Nasıl oluyor da bana böyle seslendiği için hem rahatlamış hem de huzursuz hissediyorum? Nasıl oluyor da bana bir kez daha o isimle hitap etmesini bekleyip duruyorum?

Tek söylemek istediğim şey *evet* olabilirdi ama hâlâ başımı sallayıp onun söylememi istediği şeyi söyleyebilmem bir mucizeydi. *Evet, evet, evet.*

"Hayır," diye fısıldadım ve vücudumu yukarı kaldırıp sanki ona dokunmasını teklif ediyormuş gibi ona doğru eğildim.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama neden olmasın?" diye sordu. Kapüşonunun ipleri ritimle önümde sallanıyordu. "Söyle bana, neden sana dokunmamı ve lanet olası bedenini bir canavar gibi okşamamı istemiyorsun?"

Hatırlayamıyordum.

Şu anda hiçbir şey hatırlamıyordum.

Ama sanırım tüm bunlar beynime o kadar yerleşmişti ki rekabet, futbol ve nefret hakkında düşünmeme bile gerek kalmıyordu. Dudaklarım kendi başına hareket ediyordu.

"Ağabeylerim yüzünden."

Çenesi bir saniyeliğine gerilirken bile yüz hatlarında memnuniyet ifadesi belirdi.

"Onlara ihanet etmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır."

Acaba bu konuşma boyunca ona kaç kez *hayır,* demiştim? Ve kaç kez aslında *evet,* demek istemiştim? Ben bir aptaldım.

Bir aptal, bir aptal, bir aptal.

Ama o bunu çok kolaylaştırıyordu. Aptal, umursamaz ve düşüncesiz olmayı o kadar kolaylaştırıyordu ki...

"Güzel." Kısa bir baş sallamayla beni onayladı. "Artık dikkatli olacaksın, değil mi? Papatya desenli elbiselerini ve balet ayakkabılarını giyeceksin. Saçlarını iyi bir kız gibi öreceksin ve ilgim için yalvarmayı bırakacaksın. Beni kendine bakmaya zorlamayı bırakacaksın."

Ağzından neredeyse hırıltıyla çıkan ve küçümseme damlayan sözleri, uyuşturulmuş zihnime nüfuz etti ve ardından kaşlarımı çatmama neden oldu. Benden uzaklaştığında aptal topuklu ayakkabılarım biraz daha dik durmamı sağladı.

Ona şu anda toparlayabildiğim kadar büyük bir otoriteyle, "O zaman beni izlemeyi bırakmalısın," dedim. Reed bir adım daha geri atıp, tam olarak beni kovmak üzereydi ama sözlerim onu durdurdu. Kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ne?"

Güzel.

Sevindim.

Eğer o bana ültimatom verebiliyorsa ben de verebilirdim.

Titreyen çenemi kaldırıp, "Her gün antrenmanlarıma gelmeyi bırakmalısın," dedim.

Çünkü yaptığı tam olarak buydu.

Ders sonrası antrenmanlarıma geliyor ve beni dans ederken izliyordu. Her gün okuldan sonra hâlâ rutinimi oturtamadığım için salonda pratik yaptığımda içeri giriyordu. Üçüncü sırada oturuyordu, sahneye ne çok uzak ne de çok yakındı. Nedenini bilmiyordum ama sırtımda kanatlarımla sahnede dönüp durmamı ve sıçramamı izliyordu.

Partideki ilk gecede olduğu gibi beni izliyordu. Hevesli, gergin ve koltuğunun ucunda.

Ben de onun için aynı şekilde dans ediyordum. Huzursuz ve heyecanlı.

Anlaşmadan sonra duracağından korkmuştum. Artık beni dans ederken izlemeyeceğinden korkuyordum ama yapmamıştı, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Çünkü bir şekilde onun için dans etmeye *bağımlı* olmuştum.

Her nasılsa onun bana olan bakışına bağımlı hale gelmiştim. Ben dans ettikçe omuzlarının gevşemesine, sanki gününün en güzel kısmı onun için dans etmemmiş gibi arkasına yaslanıp koltuğa yayılmasına hayrandım.

Bu yüzden bazen sırf o istediği için -onun için- dans ediyordum.

Antrenmanımı bırakıp sevdiğim bir şarkıyı seçiyordum ve bir balerin gibi onun için dönüyordum.

Onun balerini.

Ama bu aptalca, değil mi? *Ve tehlikeli.*

O, haklıydı.

O en kötü pislikti. Ağabeylerimin beni uyardığı en kötü adam.

Ve kalbim bana ne derse desin ağabeylerime -Ledger'a- ihanet edemezdim.

Yani en iyi şey her zaman olduğu gibi ondan uzak durmaktı.

"Peki, bunu neden yapayım?" diye sordu.

Ellerimi Mustang'in üzerine daha sıkı bastırdım. "Çünkü haklısın," dedim. "Bu çok aptalca. Bu elbiseyi asla giymemeliydim."

Evet, her şey bu elbise yüzünden olmuştu. Eğer bunu giymemiş olsaydım güvenli bir şekilde Tempest'ın odasında, -onun işkenceli bakışları altında bu *işkenceli* topuklu ayakkabılarla durmak yerine- dizüstü bilgisayarında aptalca bir şeyler izliyor olurduk.

"Neden yaptın o zaman?"

"Çünkü nasıl bir his olduğunu görmek istedim."

Ne söyleyeceğimi fark ettiğimde sözümü hızla kestim. Tabii ki buna odaklandı ve yüz hatları usulca belirginleşti.

"Ne gibi?"

Bu konuyu açacak kadar aptaldım, *değil mi?*

Bitirecek kadar da apta olabilirdim.

Kaybedecek neyim vardı ki zaten?

Elbisenin kumaşını sıktım ve topuklu ayakkabılarımla karşısında dimdik durdum.

"Seksi olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istedim. Bir günlüğüne baştan çıkarıcı olmak. Okuldaki tüm kızlar gibi hissetmek. Yani *takıldığın* tüm kızlar gibi."

İşte. Söyledim işte. Bitti artık. Aşağılanmam tamamlandı.

Artık eve gitmeliydim ve bir daha asla buraya, onun evine gelmemeliydim.

"Benim takıldığım kızlar gibi hissetmek istedin, öyle mi?"

Demek henüz aşağılanmam tamamlanmamıştı. *Güzel.*

Her neyse. Bununla başa çıkabilirdim.

"Evet," diyerek iç çektim. "Kendimi seksi, özgüvenli ve ne bileyim, her zaman iyi bir kız gibi hissetmek istemedim. Ama ben iyi bir kızım, değil mi? Çünkü bu elbiseden nefret ediyorum. Bu topuklulardan nefret ediyorum ve senden de nefret ediyorum. Şu andan itibaren senin için dans etmeyeceğim ve bu senin hakkınmış gibi gelip beni izleyemezsin. Ben senin kişisel eğlencen değilim, tamam mı?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Aslında bundan sonra kız arkadaşlarından birinden senin için dans etmesini istemelisin. Eminim ki her zaman olduğu gibi senin her isteğini yerine getirmekten mutluluk duyacaklardır. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Çünkü artık gitmek istiyorum."

Anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı, ta ki ben böyle patladığım için kendimi bir ucube gösterisi sergilemiş gibi hissetmeye başlayana kadar.

Ama bunu hak etti, değil mi?

Bir süre sonra, "Onlar benim kız arkadaşlarım değil," diye mırıldandı. Verdiği sıradan cevap beni daha da sinirlendirdi.

"Evet. Peki, onlar bunu biliyor mu?" diye çıkıştım.

"Öyle, evet." Omuz silkti ama yüzünde ve vücudunda vahşi bir yoğunluk vardı, gergin görünüyordu. "Benimleyken her zaman bilirler. Ben kız arkadaş yapmam."

"Peki, neden? Neden kız arkadaş edinmeyecek kadar *özelsin*?"

"Çünkü yapmıyorum. Benim tarzım değil. Aşka falan inanmıyorum."

Tabii ya.

Tipik erkek. Dört ağabeyim var ve ikisi onun gibi tam bir oyuncu. *Biliyorum.* Onlar da aynı. Vahşi ve evcilleştirilemez.

Neden bir tür deney yapıyormuş gibi beni izlediğini bilmiyordum.

"Peki, o zaman. Dediğim gibi diğer kızlardan senin için dans etmesini iste ve beni yalnız bırak."

İncelemesi henüz bitmemişti. Beş ya da altı saniye sonra, "Kıskanmış gibi konuşuyorsun, Peri," dedi.

Nefesim kesildi.

Neredeyse.

Bu ne cüret?

"Sen daha iyi bilirsin, değil mi?" Kaşlarımı istemsizce havaya kaldırdım. "Çünkü dünyanın benim sıkı kıçıma baktığını düşündüğünde kıskanıyormuş gibi konuştun, *Roman.*"

Göz kırpma sırası ondaydı.

Boş boş bakması benden korktuğundan falan değildi, aslında ciğerlerindeki tüm havayı kaybeden bendim çünkü ona böyle seslenmek için *ölüyordum.* Ve bunu böyle söylemek, ağzımdan kaçırmak, topuklarımın üzerinde tökezlememe neden oldu.

Sanırım sadece *şaşırdı.*

Söylediklerimden değil de sanki kendi kendine söylediği bir şeye şaşırmış gibiydi.

"Öyleyim."

"Öyle miydin?"

Kocaman, şok olmuş gözlerimin içine baktı.

"Evet. Bundan hoşlanmadım."

"Kıskanmaktan mı?"

"Evet." Kaşlarını çatması çok *sevimliydi.* Onun gibi keskin ve tehlikeli bir adam için bu çok uysal bir kelimeydi.

Ama şu anda hissettiğim tam olarak buydu.

Şu anda dürüstlüğüyle çok savunmasız ve sevimliydi, bu yüzden ben de dürüst olmalıydım.

"Bundan ben de hoşlanmadım."

Sanki parmaklarıyla ne yapmak istediğine karar veremiyormuş gibi yumruklarını açıp kapadı. Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Önce geniş göğsünü dışarı iten keskin bir nefesle sarsıldı. Karanlık güzelliği daha tehlikeli bir hale geldi.

Bana biraz daha yaklaşmadan önce kötü kötü bir yukarı bir aşağı baktı, ben de aynı zamanda birkaç adım geri gittim.

Tıpkı bir şeytan gibi, "Peki, sana başka bir söz daha vermeme ne dersin?" diye teklifte bulundu.

Gözlerinin içine bakarak, "Ne sözü?" diye sordum.

Ama bakışmamız uzun sürmedi çünkü gözlerimin önünde *inanılmaz* bir şey yaptı.

Reed Roman Jackson, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Gördüğüm manzara o kadar şok ediciydi ki elim kendiliğinden havalanıp omzuna tutundu.

Benimkilerle aynı hizada olan gözlerine bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Çünkü o çok ama çok uzundu.

Cevabı orantısız bir şekilde gülümsemek ve ayak bileğimi tutmak oldu. Ben daha tek kelime bile edemeden ayakkabımı çıkardı ve bana nefesimi geri verdi. Diğerini de çıkarıp beni tekrar yere indirdiğinde ona sarılmak istedim.

Artık başımın tepesine kolayca ulaşması umurumda bile değildi.

Bedenlerimiz arasındaki bariz farkın beni onun karşısında çaresiz göstermesi umurumda bile değildi.

Diğer elimi de omzuna koyup, yumuşak kapüşonunu kavrarken, "Bana verdiğin sözden bahset," diye fısıldadım.

Bakışları hızla kızgın bir ateşe dönüştü.

"O elbiseyi çıkar ve saçım ör."

"Ve?"

Parmakları hâlâ ayak bileğimin etrafına dolanıyor, etimi sıkıyordu.

"Ve sadece benim için *dans et*."

"Peki, karşılığında ne alacağım?"

"Karşılığında, başka hiçbir kızdan benim için dans etmesini istemeyeceğim." Diğer bileğimi de sıktığında dudağımı ısırdım. "Sadece sen."

Sadece ben.

Az önce tam olarak bunu söylemişti.

Belki de bir kızın, bir erkekten duymayı umduğu şey tam olarak bu değildi. Bu söylediği bir yemin falan değildi. Sadece küçük bir *sözdü*. Öyle görünüyordu ki bu fazlasıyla yeterliydi. Beni gülümsetmeye ve serbest ayak parmaklarımı mutluluk içinde kıpırdatmama yetiyordu.

"Bir şartla."

"Ne?"

Koyu renk saçlarının uçlarına dokunmaya cesaret ettim. Kapüşonu kadar yumuşak ve ipeksiydi.

"Mustang'ini sevdiğini duydum."

Gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Evet."

Her akşam onu rahatsız etmek için ortaya çıkan kirli sakalına da dokunmak istiyordum ama o kadar cesur değildim, bu yüzden kendimi yumuşak saçlarıyla oynamakla tatmin etmeye devam ettim.

"İnsanlar onun, senin *bebeğin* olduğunu söylüyor."

Elleri belime gitti. "Öyle," dedi. İnce gövdemi ne kadar kolay kavrayabildiğini görünce nefesimi tuttum.

"Beni götürmeni istiyorum."

Başparmaklarını karnımın yumuşak etine sapladı. "Nereye gideceksin?" Cevabı düşünmeme gerek bile yoktu ve bu iyi bir şeydi çünkü bir tanesi hariç tüm düşüncelerim yok oldu.

Bana öyle sahiplenerek dokunuyordu ki bunu bir heykeltıraşın eserine dokunduğu gibi otoriteyle, koşulsuz sahiplenme duygusuyla yapıyordu.

"O gece partinin olduğu ormana geri dönelim."

Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Seni ormana geri götürmemi mi istiyorsun?" dedi.

"Evet."

"Yalnız mı? *Gece vakti.*"

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Sence dört büyük, aşırı korumacı ağabeyin bu konuda ne der? Anlaşmayı bozmam hakkında?"

Doğru ya.

Aptal anlaşma.

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Asla," diye söz verdim. Onun tuzağına kolayca düşüyordum.

"Söylemeyeceksin."

"Hayır. Sokağa çıkma yasağım saat on bire kadar."

Bu onun yüzünde sevimli bir gülümsemeye neden oldu ve beni daha sıkı kavramasını sağladı. Sanki artık kaçmama asla izin vermeyecekmiş gibiydi.

"Sokağa çıkma yasağı..."

Onu daha sıkı kavradım, artık ben de kaçmıyordum.

Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama artık umursamaz olmuştum. Kötü bir adam için kışkırtıcı elbiseler giyen ve ondan kendisini gece ormana götürmesini isteyen bir kızdım.

"Hı hı," diyerek başımı salladım. "Beni saat ondan önce buraya geri getirebilirsin, kimsenin bundan haberi olmaz."

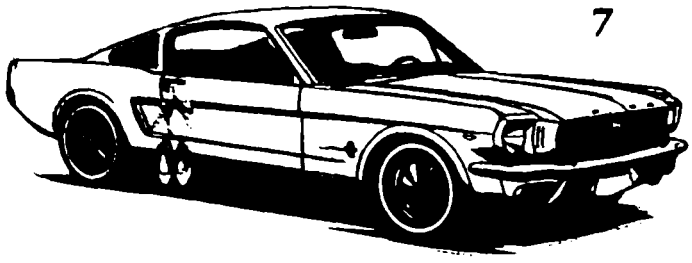
Vahşi ve hınzırca gözlerime bakarak, "Benden başka bir sır daha mı saklamamı istiyorsun, Peri?" diye hırladı. "Çünkü fiyatımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet ve onu sana vereceğim."

"Vereceksin, ha?"

"Evet, senin için dans edeceğim. Ne kadar istersen."

Çünkü ben onun *Peri*'siydim. Dans eden bir peri ve o da benim Roman'ım, *Vahşi Mustang*'im.

7

Bazen ağabeylerime *Roman*'dan bahsettiğimi hayal ediyordum.

Onlara anlatacağım her şeyi hayal ediyordum. Tempest'a karşı ne kadar harika olduğuyla başlayacaktım. Bu, ağabeylerimin kesinlikle anlayacağı bir şeydi. O da onlar gibi büyük ve aşırı korumacı bir ağabeydi.

Onlara geçen ay Tempest'ın hastalandığını ve Reed'i aradığını, o gün için derslerini ve antrenmanlarını bırakıp New York'a gittiğini, öğretmenlerle hatta müdürle tartıştığını ve onu bir saat içinde yurttan çıkardığını, onu eve geri getirdiğini ve günlerce onunla ilgilendiğini anlatacaktım.

Bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

O hafta, her gün okuldan sonra onu ziyarete gittiğimde o da oradaydı. Ona ilaçlarını hatırlatıyor, çorba içiriyor, söz dinlemediğinde kaşlarını çatarak ve *huysuz* bir suratla başında bekliyordu.

Ağabeylerime, hastalandığımda benimle nasıl ilgilendiklerini hatırlattığını söyleyecektim.

Tıpkı onlar gibi bana *fıstık ezmesi çiçeği* aldığını söyleyecektim.

Bir gün Buttery Blossoms'ın önünden geçiyorduk. Hafta sonları Tempest'ı ziyaret etmek için evlerine gittiğimde, neredeyse her seferinde beni Mustang'iyle eve bırakıyordu. İlk başta onu ektiğim için bana kızacağını düşündüm ama bu onu cesaretlendiriyor, kardeşiyle vakit geçirmemi sağlıyordu. Pencereden mekânı gösterdim ve ona her şeyi anlattım.

"Bunları özel kılan şey kırıntısının fıstık ezmesi ve kremasının içinde çikolata olması. Genelde insanlar *çikolata kırıntısı ve fıstık ezmesi* kreması yerken bu daha farklı. Gördün mü? Özel, değil mi? Ama çok fazla yiyemem. Bale, biliyorsun. Geçen gün partnerim bana kaldıramayacağı kadar ağırlaştığımı söyledi. Buna inanabiliyor musun?" Dudaklarımı çiğnedim. "Belki de bu hafta sonu meyve suyu detoksuna başlamalıyım. Kolayca..."

Araba aniden durduğunda konuşmayı bıraktım. Bir anda arabadan indi. Ben de arkasından indim ve onun Buttery Blossoms'a doğru ilerleyişini izledim.

Bir dakika sonra elinde tanıdık pembe bir kutuyla dışarı çıktı.

"Partnerin tam bir sikik," diye homurdandı ve ardından kutuyu elime tutuşturdu. "Ve meyve suyu detoksu çok aptalca."

Tam olarak bir aptal gibi kutuyu göğsüme bastırdım. Ona göz kırparak, "Bu kadar çok küfretmemelisin, Roman," diye fısıldadım.

Bunun üzerine çenesi gerildi. "Arabaya bin," demeden hemen önce gözleri bir anlığına alevlendi.

Dediğini yaptım.

Evet, ağabeylerime bundan bahsedecektim.

Ağabeylerim buna bayılırdı çünkü onlar da benim meyve suyu detoksumun aptalca olduğunu düşünüyordu.

Belki onlara anlatırsam ondan bu kadar çok nefret etmezlerdi.

Belki Ledger onunla kavga etmezdi.

Geçen gün antrenmanda yaptığı gibi.

Orada olmadığım için ne olduğundan emin değildim ama Reed salona dudak yarasıyla geldiğinde anlamıştım. İkisi arasında bir şey olmuştu. En kötüsü de bununla ilgilenmeyecek olmasıydı. Önümüzdeki günlerde bununla ilgilenmeyi kesinlikle *reddediyordu*. Ne zaman sorsam, "Sorun yok," demişti.

Bir gün meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim ve antrenmanımdan sonra o toplanmama yardım ederken ilk seferinde yaptığı gibi deponun kapısını kilitledim.

Bence bu kötü bir fikirdi. Çünkü sese dönüp, bana bakmadan önce kapıya baktığında, alan giderek daralıyor ve karanlıklaşıyordu.

Kurt gözleri tetikte ve güzelce parıldarken, "Az önce kapıyı mı kilitledin?" diye sordu.

"Evet."

Kollarını göğsünde kavuşturarak rafa yaslandı.

"Ağabeyin seni kütüphanede beklemiyor muydu?"

Kapüşonunu çıkarmıştı, bu yüzden açık renkli tişörtünün altında pazılarının oluşturduğu minik tepelere bakmamaya çalışıyordum.

"On dakika daha bekleyebilir. Umurumda değil."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, tamamen aralanmıştı ve hâlâ güzeldi. "On dakika, ha?" dedi. "Uçurumun kenarındayız, değil mi?"

Kapının yanındaki rafta duran ilk yardım çantasını elime almak için taburenin üzerine çıktım.

"Evet."

"On dakikanın yeterli olduğunu sanmıyorum."

Ne demek istediğini anladığımda aşağı inip ona döndüm. "Ah, bu yeterli olur," dedim. "Güven bana."

Hâlâ yüzüme bakıyordu. Neredeyse düşünceli bir şekilde, "Yani elbette," diye mırıldandı. "Seninle on dakika içinde ilgilenebilirim."

"Benimle ilgilenmek mi?"

Dudaklarını yalayarak başını salladı.

"Evet. İki kez."

"*İki kez* mi?"

Şaşkınlığımı görmezlikten gelerek, "Yine de uyarayım," diye devam etti. "Bunu bir kez daha yapmak isteyeceğim çünkü tadına bağımlı olacağımı düşünüyorum. Zaten kokuna bağımlıyım. *Yasemin*, değil mi? Ama titreyeceksin ve bana durmamı söyleyeceksin, ben de sana merhamet etmeye karar vereceğim. Sadece bu *seferlik*."

Ne?

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim kocaman açıldı.

Yüz hatları keskinleşti, tehlikeli ve baştan çıkarıcı bir hal aldı.

"Ama sonra benim sıram gelecek, Peri. On dakikanın yeterli olmadığını söylediğimde, bana güven."

"Yeterli değil mi?"

Başını yavaşça salladı. "Benimle ilgilenmek o kadar kolay değil," dedi. "Benimle ilgilenmeyi bitirdiğinde, sıyrılmış dizler ve şişmiş dudaklarla eve gideceksin. Ağabeyin sana bir bakacak ve kız kardeşinin güzel ağzına depo dolabında kötü şeyler yaptığım için polisleri üzerime salacak. Umursadığımdan değil. Ama evet, matematiğin biraz yanlış. On dakikanın yeterli olduğunu sanmıyorum."

O, sözlerini bitirene kadar göğsüme yasladığım ilk yardım çantası kaburgalarıma yapışmıştı.

Sanırım sırf onun kirli sözleriyle çizdiği resim yüzünden şimdiden dizlerim morarıp ağzım şişmişti. Sanırım ağabeyim, bir depo dolabında onunla birlikte olduğumu biliyordu.

"Kokum, sardunya ve şeker."

"Sardunya."

Başımı salladım.

"Evet, nadir bulunur. Şişenin üzerinde yazıyor. Nadir bulunan vücut yağlarını severim."

"Bundan eminim."

İlk yardım çantasını göğsüme daha da sıkı bastırdım.

"Ben..."

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama yapacaktım.

Aman Tanrım, ben de bunu söylemek istiyordum, değil mi?

Ona, istediği sürece onunla *ilgileneceğimi* söylemek istiyordum.

Ben bir balerindim. Dizlerimin biraz ağrımasından ve derimin kanamasından korkmuyordum.

Tıpkı Mustang'inde müziği açıp, kaputun üzerine oturup ormanda beni izlediğinde onun için dans ettiğim gibi onunla ilgilenecektim. Sanki o dünyanın kralı ve ben onun köle kızıymışım gibi... Sanki o benim *kötü adamım* ve ben onun baleriniymişim gibi...

Raflardan uzaklaşıp, bana yaklaşarak, tüm düşüncelerimi alıp götürdü.

İlk yardım çantasına ve benim boş boş ona bakarak göz kırpan, kızaran yüzüme bakıyordu.

"Yap şunu."

Kalbim durdu.

"Ne?"

"Yarık dudağımla ilgilenmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Yap o zaman."

Benim söylememe gerek kalmadan üzerinde durmam için ayağıyla tabureyi sürükledi. Böylece yarasına ulaşmam daha kolay olacaktı. Ben onun yarasıyla ilgilenirken dizlerim sızlıyor ve ağzım şişiyordu.

Sanırım en önemlisi, ağabeylerime rutin işlerimde bana nasıl yardımcı olduğunu anlatmak istiyordum. Hepsi baleye olan sevgimi ve liseden mezun olduktan sonra Juliard'a gitme tutkumu biliyordu. New York'ta dans etmek benim en büyük hayalimdi.

City Ballet Company'ye katıldığımda dördü de destek olmuştu.

Bu yüzden Reed'in pratik yapmama yardımcı olmasını kesinlikle onaylayacaklarını biliyordum. Elbette, benim açımdan onu kabul etmeleri için biraz ikna kabiliyetimi kullanmam gerekiyordu.

Çünkü bu fikri ilk önerdiğimde, aynen şöyle demişti: "Ben dönmüyorum."

Sahneden ona seslenerek, "Hey! Bu son derece cinsiyetçi," dedim. "Bale sadece dönmek değildir. Yaptığımız yüzlerce farklı şey, teknik var."

"Buna ne dersen de. Yine de *dönmüyorum.*"

Orada durdum. En sevdiği üçüncü sıradaki koltuğunda kalçaları ve geniş göğsüyle yayılmış, erkeksi ve inatçı ifadesine baktım.

Muhteşem.

O anda, onun bu kadar muhteşem olmasından nefret ettim.

"Bana yardım etmeyeceğine inanamıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki, ne için? Bale, erkekliğini tehdit ettiği için mi? Hepsi bu, değil mi? Dönmenin seni daha az erkek yapacağını düşünüyorsun. Dönmenin *kadınsı* olduğunu düşünüyorsun. Bu arada, centilmenliğin ölüyor olması umurunda bile değil. Onu öldürdün. Centilmenliği öldürdün, Roman. Bugün. Tam burada, bu salonda. Ve burası bir suç mahalli. Olay yeri. *Cinayet...*"

Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladığında sustum. Ben daha ne olduğunu anlamadan tüm sıraları geçmiş ve avuçlarım alçak sahnenin kenarına koyarak tek bir hareketle kendini sahneye doğru çıkarmıştı. *İşte böyle.*

Hiç terlemeden hatta nefes bile almadan bana yaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana ne kadar *centilmen* olabileceğimi gösteriyorum."

"Ne?"

"Genelde kötü adam olmayı umursamam ama işlemediğim suçlarla itham edilmekten de hoşlanmam. Bu yüzden eğer dönmemi istiyorsan *dönerim* ve seni sorunundan kurtarıp zırhlı şövalyen olurum."

"Parlak zırhlı şövalye," dedim sözünü bitirir bitirmez.

Gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikti.

"Ne?"

"Zırhlı şövalye demiştin. Ama sen parlak zırhlı şövalyesin." Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Yani sen benim *parlak zırhlı şövalyemsin.*"

"Eğer kurtarılmak istiyorsan Peri, bir an önce konuşmaya başlamalı ve ben fikrimi değiştirmeden önce ne yapmamı istediğini bana söylemelisin."

O zamandan beri rutin işlerimde bana yardımcı oluyordu. Beni kaldırdı, sıçramalarımda ve atlayışlarımda bana yardımcı oldu. Beni dansımda daha *iyi* bir hale getirdi.

Tüm bunları onlara anlatırsam ondan nefret etmezler, değil mi?

Edemezler.

Yani evet, Ledger'la aralarında yıllarca süren bir rekabet ve nef-

ret, sırf en üst sırada yer alabilmek için sahada ve antrenmanlarda birbirlerini sabote ettikleri yıllar vardı.

Ama bunu geride bırakamazlar mıydı?

Conrad, Reed'in sandığı kadar bencil olmadığını göremiyor muydu? O kötü bir adamdan çok daha fazlasıydı.

O harika bir ağabeydi. Bir koruyucuydu.

Sözünü tutan bir adamdı. Önce o gece Ledger'dan özür dileyerek, daha sonra da başka bir kıza bakmayarak bunu kanıtlamıştı. Bana verdiği o sözden beri, beni Mustang'iyle ilk kez gezdirdiği geceden beri kimseyle görüşmemişti.

Onu koridorlarda herhangi bir kızla flört ederken ya da işilenirken görmemiştim. Aslında geçen gün bir kıza kulak misafiri olmuştum. Birkaç kız öğle yemeği sırasında tuvalette konuşuyordu. Reed'in son birkaç haftadır nasıl mesafeli ve dikkati dağınık göründüğünden bahsediyorlardı.

Gördünüz mü?

Eğer isterse iyi bir adam olabilirdi.

Ama olmak istemiyordu.

En azından şimdilik.

Özellikle onu futbol sahasında, takımla antrenman yaparken izlediğimde böyle düşünüyordum. Şu anda antrenman yapılmıyordu çünkü iki yıldız oyuncu karşı karşıyaydı. Haftalar önce oynanan ve her şeyi başlatan maçtaki sahnenin aynısıydı.

Ledger sinirli ve gergin, Reed ise sakin ve rahattı.

Hayatıma devam etmem ve bu işe bulaşmamam gerektiğini biliyordum. Daha önce hiç yapmamıştım. Aslında salonda kendi antrenmanıma gidiyordum. Yarın aylardır üzerinde çalıştığım gösterim vardı, kostümlü bir prova yapacaktık.

Aslında yarın aynı zamanda Bardstown Lisesi'nin şampiyonluk maçı da vardı ve ben hâlâ hem maçı izleyip hem de kendi programıma nasıl yetişebileceğimi anlamaya çalışıyordum.

Her neyse. Şu anki planım tribünlerin arkasına saklanarak birkaç dakika onu izlemek ve sonra kendi provama gitmek için oradan ayrılmaktı.

Ama şimdi onlara doğru yürüyordum. Kalabalığa, iki kampa, Mustang ve Thorn'a doğru.

Conrad ve yardımcı koçları herkesi sakinleştirmeye çalışıyordu ama Con, Reed'e ters ters bakıp ona bir şeyler fırlattığında ve bankı işaret ettiğinde, bunun sadece sorunu daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Reed, Con'a ters ters baktığında yüzümü buruşturdum. Ağabeyime ve koçuna saygısızca bir şey söyleyeceğini düşünüyordum. Neyse ki tek yaptığı yere tükürmek ve elinin tersiyle ağzını silip gitmek oldu.

Genelde bir şey olduğunda ve sözkonusu Ledger olduğunda karşılık verirdi. Reed tam arkasını dönecekken Ledger, "Hey, Jackson!" diye alay eder gibi seslendi. "Yarın seni yenmek için sabırsızlanıyorum. *İlk ve son kez.* Babanın tavsiyesine uyup takımı bırakmadığın için pişman olacaksın. Zaten dokunduğun *her şeyi* kirletiyorsun."

Hay aksi. Ledger!

Gidiyordu ve ağabeyim bunu mahvetmek zorundaydı, her zamanki gibi. Reed'in babası *hassas* bir konuydu.

Bunu biliyordum.

Görünüşe göre bu kasabadaki her şeyin sahibi olan ünlü inşaatçı babası, Reed'in futbol oynamasından nefret ediyordu. Ona göre bu Reed'in zamanını boşa harcamak demekti çünkü oğlunun işlerin başına geçmesini istiyordu.

Tempest bir gün bana, "Babam pisliğin teki," demişti. "Tam bir pislik. İhmalkâr bir baba. Kötü, aldatan bir koca. Ondan uzakta yaşadığım için mutluyum. Yine de kardeşimi özlüyorum. Babamızla tek başına uğraşmak zorunda olmasından nefret ediyorum. Annem de pek yardımcı olmuyor. Kendi *la la* diyarında yaşıyor ama dürüst olmak gerekirse Reed zaten onunla uğraşmama izin vermezdi. Beni her şeyden korumayı kendine görev edinmiş durumda."

Reed ve babası arasında bir gerginlik olduğunu biliyordum. Boyutunu bilmiyordum çünkü Tempest haklıydı. Reed bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu. Onu ikna etmeye çalıştım ama sadece susup sinirlendi.

Şu anda bile, Ledger'ın gereksiz alayından sonra aynısını yaptı.

Öfkeli ve sertti. Tıpkı bir taş gibi.

Bu da ellerini iki yana açmadan önce sadece iki ya da üç saniye sürdü.

Gerçekleşecek senaryoyu zaten en başından beri biliyordum.

Reed'in ağabeyime vuracağını zaten biliyordum.

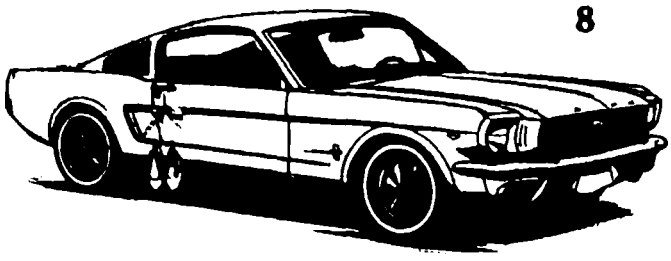
Ledger'ın yüzüne sert bir yumruk indirdiğinde irkildim. Ledger ödeşmek için yumruk attığında daha da irkildim. Birden sakinleşen kalabalık yeniden kızıştı ve bir şekilde herkes herkesin üzerine yürümeye başladı. Bağırışlar, küfürler, gümbürtüler ve homurtular... Tüm bunların ortasında Ledger ve Reed duruyordu. Boğuşuyorlar

ve birbirlerini dövüyorlardı. Aralarında çok fazla nefret vardı. Bastırılmış saldırganlıkla yıllarca birbirlerini yenmek, üste çıkmak ve birbirlerini alaşağı etmek için uğraşmışlardı.

Yılların nefreti, birlikte çalıştıkları son günde ortaya dökülmüştü.

Birdenbire onlara, ağabeylerime ya da *ona* ne söylediğimin hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Asla ve asla anlaşamayacaklardı.

Eğer yardım edilebilirse belki. *Yani hayır.*

8

Arabasının kaputunda oturuyordu. Yüzü bana doğru dönüktü. Karanlıkta bir şeye bakıyordu.

Kapüşonlusunu giymemişti. Mayıs ayındaydık, o kadar da üşümemeliydi ama yine de elinin altındaydı. Aldığı her nefeste açık renkli tişörtünün ince kumaşından kaslanmış sırtını görebiliyordum.

Burada olacağını biliyordum.

Kasabanın kenarında, o gece partisinin olduğu yerde. Burası aynı zamanda beni gezintiye çıkardığında genellikle gittiğimiz yerdi. O kadar hareketsiz, o kadar derin düşüncelere dalmış görünüyordu ki davetsiz bir misafirmişim gibi hissediyordum.

Onu yalnız bırakmalıymışım gibi hissediyordum.

Ama yapamazdım.

Söylememişti ama bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yanında birine ihtiyacı olduğunu biliyordum.

İşte buradaydım.

Görünüşe göre gitmek için artık çok geçti. Çünkü onun dikkatini çoktan çekmiştim. Burada olduğumu zaten biliyordu, aniden dönerek gözlerini bana diktiğinde anlamıştım.

Yüzünü gördüğümde derin bir nefes aldım. Her tarafı yara bere içinde, kesiklerle kaplıydı. O kadar ki çenesine baskı uygulamak için yarı bükülmüş kapüşonunu kullanıyordu.

Sahaya döndüklerinde, kavgaları alevlenmeye devam etmişti. Kalabalık toplanmaya başlayınca öğretmenler çağrılmıştı. Conrad ve bir grup koç kavgayı ayırmaya çalışırken hepimizi dışarı çıkardılar. O karmaşada onu görememiştim. Ledger'ı da aynı şekilde görmemiştim.

Onun da Reed gibi göründüğüne emindim.

Hızla kaybolan akşam ışığında onun morluklarını incelerken kalbim acıyla sıkıştı.

Aptal futbol. Futboldan nefret ediyorum.

O hareket ettiğinde düşüncelerim durdu.

Elinde ne olduğunu bilmediğim şişeden kocaman bir yudum aldı, ardından kaputun üzerine bıraktı. Sanırım bir içki şişesiydi, içindeki sıvı su kadar şeffaf görünüyordu.

Kapüşonunu bir kenara atıp, ayağa fırlarken sesi olduğundan daha yüksek çıkmıştı. "Burada ne halt ediyorsun?" dedi.

Sırt çantamı göğsüme bastırdım.

"Ben geldim..."

Konuşmama izin vermedi.

"Provada olman gerekmiyor mu?"

"Prova bitti. Ben..."

Ben sözümü tamamlayamadan başka bir soru yöneltti, gözleri omuzlarımın ötesinde bir şeyler arıyordu.

"Buraya nasıl geldin?"

"Beni bir arkadaşım bıraktı."

Bakışları sert bir şekilde bana döndü.

"Hangi arkadaşın?"

"Danstan. Ağabeyi onu alacaktı, beni de bırakabileceğini söyledi. Yolunun üzerindeymiş."

Bakışları daha da düşmanca bir hal aldı.

"Ağabeyi mi?"

"Evet. Onu tanıyorsun. O da son sınıfta, Jonathan Andrews."

Bu bilgi Reed'in çenesini o kadar gerdi ki bu güç karşısında dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Demek seni, Andrews bıraktı. Ha?"

"Evet. Onunla biraz konuştuk, iyi birine benziyor. Drama kulübünde ve..."

"Drama kulübünü *sikeyim*. Jonathan Andrews'u da *sikeyim*." Burun delikleri genişledi. "Ondan uzak duracaksın."

"Ne?"

"Uzak dur ondan," diye öfkeyle homurdandı.

"Ama neden?"

"Çünkü seni hayal ederek *ereksiyon* oluyor. İşte bu yüzden."

Bu yüzden mi beni bırakmayı bu kadar kolay kabul etmişti?

Sadece beni götürmekle kalmayıp okulda da sır olarak saklamak için... Kız kardeşi Sophie'nin o kadar da iyi olmadığını biliyordum.

Bununla sonra ilgilenecektim.

Şu anda tek amacım Reed'e ulaşmaktı.

Şaşkınca suratına baktım. "Ben..." dedim. "O... O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

Reed sanki savaşmaya hazırlanıyormuş gibi ayaklarının üzerinde yükseldi.

"Evet, hiç sanmıyorum. Yapmaya *çalıştığı* şey daha sonra seninle oyun oynayabilmek için zemin hazırlamaktı. Bu yüzden ondan uzak dur. Anladın mı? O *sikik* bir aptal."

"Ya yapmazsam?"

Aldığı nefesle göğsü yükseldi. Göğüs kaslarının oyulmuş tümseklerini görebiliyordum. Kaburgaları tişörtünün altında kayıyor ve onu normalden daha da fazla tehlikeli gösteriyordu.

Bence kapüşon onun tehlikesini azaltıyor, onu sahte bir yumuşaklıkla gizliyordu.

O olmadan sadece yoğun kaslardan ve sert kemiklerden oluşuyordu.

Elleri yumruk olmuştu. Bileklerindeki ve ellerinin arkasındaki damarları görebiliyordum. "O zaman onu o kadar kötü *sikeceğim* ki hayatının geri kalanında araba kullanamayacak," dedi.

Sırt çantama sıkıca sarılıp kollarımı ovuşturdum. Tehditkâr, sahiplenici ses tonuyla diken diken olan tüylerimi görmezlikten gelmeye çalıştım.

"Ağabeylerim gibi konuşuyorsun," dedim. "Senin hakkında da böyle konuşuyorlardı."

"İlk defa onlara katılıyorum." Parlayan gözleri usulca kısıldı. "Her ne kadar bilmek istediğim şey bu olmasa da sen Andrews'un arabasına binerken onlar hangi cehennemdeydi? Bunun olmasına nasıl izin verdiler? Ne işe yarıyorlar ki? Seni güvende tutamayacaklarsa ne işe yarıyorlar?"

Bacaklarım birbirine kenetlendiğinde ona nefes nefese, "Bilmiyorlar," dedim. "Con'a mesaj attım ve her zamanki gibi geç saate kadar kalacağımı söyledim. Her zamanki gibi salonda prova yaptığımı sanıyor."

Yalan söylemiştim.

Çok da kolay olmuştu.

Hatta haftalarca ona antrenman için fazladan zamana ihtiyacım olduğunu söyledikten sonra bunu yadırgamamıştı.

Onunla daha çok vakit geçirmek istediğim için zamana ihtiyacım vardı.

Bana ters ters bakan ve her zamanki gibi antrenmanıma gelmeyeceğini bildiğim bu adam için yalan söylemiştim.

"Yani onlara yalan söyledin," diye homurdandı. "Yine."

Başımı salladım.

"Gelip seni görmek istedim."

O anda fark ettim ki yalan söylemekten ne kadar nefret etsem de onlardan sır saklasam da bunu yapacaktım. Şimdi ve sonsuza dek onun için yalan söyleyecektim.

Yalan söyleyeceğim ve saklanacağım. Arayacağım, kaçacağım ve duracağım. O neredeyse ben de oraya gideceğim.

"Yalancının teki oldun, ha? Benim için."

"Ben..."

Alçak ve kararlı bir sesle, "Bence gitmelisin," dedi. Sözleri beni harekete geçirdi. Ama bana yapmamı söylediği şeyi yapmadım.

Gitmeyecektim.

Ona doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapattım.

Tedirgin bir şekilde ona doğru yürümemi izlerken, "Az önce sana ne dediğimi duydun mu?" diye sordu. Cevap vermedim. Sadece yürümeye devam ettim. Sırt çantam elimde, gözlerim onun muhteşem yüzündeydi. Muhteşem, tanıdık ve benim için çok değerli olan suratında...

"Evine git," diye homurdandığında onu görmezlikten gelmeye devam ettim.

Ve nihayet ona ulaştığımda, yüzü alçaldı ve sesi sertleşti.

"Benden uzak dur, Peri."

Şu anda olduğu gibi inatçı ve aptalca davrandığı zamanlarda bile bana hâlâ *Peri* dediğini biliyor muydu?

Onun perisi.

Eğer bunu yapmaya devam ederse ve beni, bana verdiği isimle çağırırsa nasıl gidebilirdim ki?

Ona, onun uzun boyuna bakmak için boynumu arkaya yasladığımda, kalbimin göğsümün içinde takla atmasına nasıl engel olabilirdim ki?

Başımı salladım.

"Hayır."

"*Git,* demenin neresini anlamıyorsun? Ben..."

"İlk yardım getirdim. Yaraların için."

"Senin lanet olası ilk yardımına ihtiyacım yok."

Bunu söyleyeceğini biliyordum.

Ben de söylemek istediğim başka bir şeyi söyledim.

"Özür dilerim."

"Ne?"

"Ledger'ın söyledikleri için." Ona, sıcaklığına, şiddetle nefes alan göğsüne bir adım daha yaklaştım. "Seni kışkırttı ve bunu yapmamalıydı. Arkanı dönmüş, gidiyordun."

Bir süre bana baktı. "Evet ama yalan söylemiyordu sonuçta, değil mi?" dedi.

Elimi kaldırıp çenesine dokunmak istedim ama beni durdurmak için bileğimden tuttu.

"Baban için de üzgünüm. Nedenini, nasılını ya da bunların hiçbirini bilmiyorum. Ama Tempest benimle birazını paylaştı ve..."

Dişlerini sıkıp, başparmağını nabzımın üstüne bastırarak, "Tempest çenesini kapalı tutmalıydı," dedi. Yine de söylediklerimden caymadım.

"Yine de buradayım."

"Ne için buradasın?"

"Eğer bu konuda konuşmak istersen diye."

Reed sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Sanki *birinin* bunu söyleyebileceği hiç aklına gelmemiş gibiydi.

"Bunun hakkında konuşmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Ona güven verici bir şekilde başımı salladım. "Konuşmak belki iyi gelir."

Yine birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Evet ama hayır," dedi. "Aklımdaki şey konuşmak değildi. O yüzden kendine bir taksi çağırıp gitmelisin."

Bileğimi bıraktığında beni kovmaya hazırdı.

Ama beni durduran bir şey olmadığı için özgürce hareket ettiğimi bilmiyordu.

Ona daha da yaklaşmakta, elimi vücuduna koymakta özgürdüm.

Göğsüne.

Pamuklu tişörtünün altındaki pürüzsüz, kaslı ve sert göğsüne.

Ona dokunduğum anda nefesi kesildi. Göğsündeki tüm hareket durdu ve gözlerini indirerek vücudunun üzerindeki elime baktı.

"Aklındaki ne o zaman?" diye fısıldadığımda başını kaldırıp bana baktı. Kurt gözleri parlıyordu. "Aklında ne var?"

İçindeki öfkeyle tedirginlik hissediliyor ve nefes almaya devam ettiğinde, bir şekilde daha da korkutucu hale geliyordu.

Vahşi bir hayvana dokunmak, onun sert ve ölümcül vücudunu okşamak gibiydi. Ama bundan korkmuyordum. Çünkü garip bir

şekilde onu evcilleştirebileceğimi düşünüyordum. Garip bir şekilde bu *Vahşi Mustang*'i evcilleştirecek kızın ben olduğumu düşünüyordum.

"Buna cevap vermemi istediğine emin misin?" diye sordu.

Meydan okuması sadece göğsünü nazikçe, şefkatle okşamama neden oldu. Bu da dişlerini daha da sıkmasını sağladı.

"Evet. Söyle bana."

"Seni uyarıyorum, Peri. Buradan hemen gitmen gerek."

Kasları parmaklarımın altında hareket etti. Sanki soğuk, siyah kalbi kaburgalarının kafesinden kurtulmaya çalışıyor ama henüz nasıl yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Neden?"

Üzerime eğilip göğsünü elime doğru bastırdı.

"Çünkü şu anda kafam çok karışık. Ve bu benim ikinci votka şişem. Yani tam olarak *düşünemiyorum.*"

Misilleme olarak onu elimle geri itip aramızdaki son santimi de kapattım.

Şimdiye kadar sırt çantam aramızda bir duvar gibi duruyordu ama şimdi onu bırakmıştım. Bedenlerimizin arasından kayıp bir gümbürtüyle yere düştü.

İkimiz de ona göz ucuyla bile bakmadık, *hayır.*

Ben onun uzun ve sert vücudunu kendi vücudumla buluşturmakla meşguldüm, o da vücutlarımızın birbirine değmesine şaşırmakla meşguldü.

Bu şekilde ilk kez temas etmiyorduk. Tabii ki *ilk değildi.*

Dansta bana yardım ediyor, beni kaldırıyor, sıçramalarımda ve dönüşlerimde bana yardımcı oluyordu. Vücudumun nasıl hissettiğini biliyordu. Ben de onun vücudunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Tamamen sert ve pürüzsüz.

Güçlü.

Sanki uzun boyuna yer açmak için dağları itebilir ve isterse çıplak elleriyle toprağı yarabilirmiş gibiydi. Tüm bunları biliyordum ama vücudunu hiç böyle hissetmemiştim. Sadece istediğim için. *Yapabildiğim* için.

O da öyle.

Tüm kötü şöhretine ve kötü niyetine rağmen bir kez bile benimle bir şey yapmaya çalışmamıştı. Bana yardım etmişti, o kadar.

O her zaman kontrollüydü.

Kısıtlanmıştı.

Hatta saygılıydı.

Acaba ağabeylerime bundan, Reed'in dikkatli yapısından bahsetsem tepkileri ne olurdu?

Başımı yukarı kaldırarak, "Düşünmeni istemiyorum," dedim. Bana bakarken verdiği geniş nefesle midem kasıldı.

"Issız bir ormanın ortasında olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Medeniyetten kilometrelerce uzakta."

"Biliyorum."

"Yani yardım için çığlık atarsan kimse seni duymayacak. Tek görevleri seni korumak olan ama bunu bile doğru düzgün yapamayan *dört işe yaramaz ağabeyin* bile duymayacak."

Sert ses tonu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"Çığlık atmayacağım."

Verdiği nefes dudaklarının arasından âdeta fışkırdı. "Yapacaksın. Eğer istersem." Gözleri tıpkı etrafımızdaki gökyüzü gibi karardı. "Eğer sana dokunursam... Yapabilirim, sana birçok şey *yaptırabilirim*. Bu ormanda tanrı benim, Peri ve benim sözüm tek sözdür. Eğer sana benden uzak durmanı söylediysem bu ormanda bunu yapmalısın."

Onu dinlemedim.

Şimdiye kadar öğrenmesi gerekirdi. O bana bir şey yapmamı söyledi diye yapmayacaktım.

İstemezsem hiçbir şey olmazdı.

Ben onun için *iyi kız Callie* değildim.

Ben onun Peri'siydim ve bu yüzden ne kadar kötü olabileceğimi, ne kadar istekli olduğumu göstermek istercesine diğer elimi de göğsüne koydum.

"Yapacağım," diye fısıldadım. "Ne yapmamı istersen... Pratik yapıyorum."

Heyecanlı ve hevesli halim onu şaşırttı. Ağzımdan kaçırdığım küçük bir bilgiydi bu.

Bunu yanlışlıkla yaptığımı söylemem ya da bunu yapmaya niyetim olmadığım belirtmem gerekiyordu.

Her türlü *niyetim* vardı.

Günlerdir böyle bir niyetim vardı ama bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyordum. Konuyu açsam mı yoksa açmasam mı bilemedim. Günlerdir çalıştığım şeyi hiç çalışmamam gerektiği gerçeği göz önüne alındığında...

"Ne?" diye fısıldadı.

Eğer ona söylersem geri dönüşü olmazdı. O zaman ona karşı hissettiklerimin iki yolu da yok olurdu.

Reed Roman Jackson, *Vahşi Mustang*, futbol tanrısı, Bardstown Lisesi'nin kalp kıranı, benim iyi kızımın, pek de birinci sınıf öğrencisi olmayan, on altı yaşına yeni girmiş kalbimin onun için attığını bilecekti. Doğum günüm geçen haftaydı. Bana kekler, yeni örgü şişleri ve bir sürü iplik almıştı.

Ben daha kararımı veremeden dudaklarım kaderimi mühürledi ve ağzımdan şu sözler döküldü: "Geçen gün depoda bana seninle ilgilenmenin o kadar da kolay olmadığını söylemiştin."

Kararlılığıma rağmen kelimeler ağzımdan çıkarken cesaretim kırıldı. Gözlerimi ondan uzağa diktim. Midemde kelebekler uçuşurken onun tişörtünü yumruklamak ve dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Ne olmuş yani?"

Çakıllı sesi karnımın kasılmasına neden oluyordu.

"Seninle ilgilenirsem dizlerimin çürüyeceğini söyledin, ben de..."

Tanrım, neden söyleyemiyorum?

Söyleyebilmeliyim.

Bunu ben başlattım, değil mi?

Boğuk bir fısıltıyla, "Sen ne?" diye sordu.

Sonunda başımı kaldırdım, tüm korkum ve utangaçlığım hızla eriyip gitti. Beni dans ederken izlediğinde olduğu gibi görünüyordu. Tamamen gergin, yoğun ve heyecanlı.

"Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküyorum. *Geceleri.*"

"Dizlerinin üzerine çöküyorsun."

"Evet." Son günlerdeki baskı yüzünden dizlerim karıncalanıyordu. "Dizlerimin üzerine çöküyor ve bir süre... Orada kalıyorum."

Dudakları aldığı solukla birlikte ayrıldı. Çok azdı ama. Biliyordum. Çünkü ağır ağır nefes almaya başlamıştı. Tüm vücudu onunla birlikte hareket ediyordu. "Ne kadar süre öyle kalıyorsun?" diye sordu huysuzca.

"Uzun bir süre. Ta ki..." Dizlerimi bacaklarına bastırdım. "Uyuşmaya başlayana ve dizlerim ağrıyana kadar."

Dakikalarca, saatlerce ve günlerce bu şekilde kaldıktan sonra dizlerim ağrımaya başladı. İbadet ediyormuş gibi hissettiren şeylerden sonra... Sanki Tanrı'ya dua ediyormuşum gibi.

Sadece benim tanrım bir *şeytandı.*

Kurt gözlü ve vampir derili, kötü bir adamdı.

Elimin altında hain kalbinin teklediğini hissettim.

"Dizlerini ağrıttın. Benim için."

Kendimi ona bastırarak, "Evet," diye fısıldadım. "Ama hepsi bu değil. Başka bir şeye daha çalışıyorum."

"Ne?"

"Yapabileceğini söyledin. Benimle iki kez ilgilenebileceğini söyledin ama sonra sana izin vermedim. Bu yüzden pratik yapıyordum."

"Nasıl?"

Kalçalarım birbirine kenetlendi.

"Kendime dokunuyorum."

"Nereye dokunuyorsun?"

"Nereye olduğunu biliyorsun."

Sonunda yüzünü bana doğru eğdi. Her yeri yara bere içindeydi ve şişmişti, bu da onu bir suçlu gibi gösteriyordu. Kaçmam gereken bir *haydut*. Ama kendimi ona daha da yaklaştırdım.

"Kendine..." diye fısıldadı. "Amına dokunuyorsun."

Bu müstehcen kelimeyle bir sıcaklık seline kapılıp başımı salladım.

"Evet."

Beni o kadar kolay bırakmayacaktı, bunu biliyordum.

Ona bunu söyleyerek içindeki bir şeyi serbest bırakmıştım. Bir canavarı, bir yırtıcıyı ve bu yüzden yapabileceğim tek şey sonunda bana dokunmayı seçtiği gerçeğinden zevk almaktı. Bana dokunmakla kalmıyor, beni kendine çekiyordu. Elleri belimdeydi. Parmakları yumuşak etime batarken daha da eğiliyor ve etrafımızdaki dünyayı karartıyordu.

"Söyle," diye hırladı.

"Ben..."

Vücudumdaki parmakları ısrarcı olmaya başladı.

"*Amıma dokunuyorum,* de."

Ona itaat ettiğimde parmaklarım âdeta göğsünü deldi.

"Amıma dokunuyorum."

"*Ve boşalıyorum.*"

"Ve boşalıyorum."

"*Roman için.*"

"Roman'ım için."

"Kaç kez yaptın?"

Ona söylemeden önce nefesimi toplamam gerekti.

"İ-İki. Bazen üç."

Gözleri ateş saçtı.

"Üç mü?"

"Evet."

"Çünkü pratik yapıyordun."

Balerin ayaklarım sabit duramadığında parmak uçlarımda yükseldim.

"Evet. Hazır olmak istedim."

"Hazırsın, evet," diye fısıldadı. "Çünkü o şeyin yanına yaklaşırsam oyunun biteceğini biliyorsun, değil mi? Onu yalayacağımı, emeceğimi ve daha önce hiç am sikmemiş gibi parmaklayacağımı biliyorsun."

"Evet."

"Onu yerim, dizlerin gibi ağrıyana ve acıyana kadar dilimle sikerim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu kadar çok küfretmemesi gerektiğini söylemek istedim. Bu kadar kirli bir dil kullanmamalıydı. Ama o zaman yalan söylemiş olurdum çünkü öyle olmasını istiyordum.

Bunları söylemesini istiyordum. Sanki o dünyanın en pis adamıymış ve ben de bu sözleri daha önce hiç duymamış masum, yozlaştırmak istediği bir kızmışım gibi benimle böyle konuşmasını istiyordum.

"Evet, biliyorum," dedim.

"Evet, bana dedikleri şeye dönüşeceğimi biliyorsun. Onun kokusunu bile alırsam çılgına dönerim. Bir hayvana dönüşür, dişlerimle yırtar ve hırlarım. Onun dışında hiçbir şey artık beni sakinleştiremez. Onun görüntüsü, onun tadı dışında. Senin *peri amcığın* için kötü bir adam olacağımı biliyorsun."

Ellerim göğsünde gezinirken, yukarı çıkıp morarmış çenesini kavradım. Ardından başparmaklarımla kirli sakalını usulca okşadım.

"*Muhteşem kötü adam.*"

Parmaklarını belime bastırdı. Neredeyse beni yerden kaldıracak kadar yükselmiştim.

"Demek onu hazırlıyordun. İyi bir kız gibi. Onu benim için hazırlıyordun."

Kollarımı boynuna doladım.

"Hı hı."

"Yatak odanda."

"Geceleri," diye devam ettim.

"Peki, ağabeylerin o sırada ne yapıyordu?"

"Uyuyorlardı."

"Nerede?"

"Koridorun sonunda." Yüz hatlarından şiddetli bir şey geçti. "Ama sorun değil. Çünkü ben *sessizim*. Yastığımı ısırıyorum."

Çenesi bir ileri bir geri hareket etti. Daha sonra bir şekilde ağzını açıp, "Yani bilmiyorlar, öyle mi?" diye homurdandı.

"Hayır."

"Her gece masum, küçük kız kardeşlerinin benim için masum küçük amına dokunduğunu bilmiyorlar. Nefret ettikleri adam için."

"Senden nefret etmelerini istemiyorum," diye itiraf ettim.

Sözlerimi duymazlıktan gelip, "Benim için dizlerinin üzerine çöktüğünü bilmiyorlar," dedi. "Damlayana kadar amını okşadığını, daha sonra da sessiz kalmak için yastığım ısırdığını... Yani kimse senin ne zaman, ne yaptığım bilmiyor. Geceleri kapını kilitliyorsun ve tüm bunları seni uyardıkları adama hazırlanmak için yapıyorsun. Böylece ona dokunacağımı ve bundan hoşlanmanı sağlayabileceğimi..."

Ona, sanki bunu bilmiyormuş gibi, "İsterdim," dedim. "Hoşuma giderdi."

Yutkundu.

"Hoşuna gideceğini biliyorum. Çünkü bunu senin için daha iyi bir hale getirirdim. O kadar iyi yapardım ki *bağımlısı* olurdun. Bir eroinman gibi bana yalvarırdın. Bunu sana söylemiştim, değil mi? Her kızın bana yalvardığını... Sen de yalvaracaksın."

Sanki tüm iplerimi çekiyormuş gibi bir ses tonuyla konuştuğunda omurgam dikleşti, sadece başımı salladım.

"Evet. Yapacağım. Benden ne istersen yaparım."

"Bacaklarını açmam için bana yalvaracaksın. O daracık peri kuytunu kullanıp ağabeylerine göstermem için ve onlar koridorun hemen sonunda uyurken seni yatak odanda yok etmem için bana yalvaracaksın. Ben seni dantelli çarşafının içinde inletirken ve her gece ağabeylerine ihanet ettirirken... Sonrasında sana ne yapacağımı sor."

Şu anda nefesim kesilmiş durumdaydı ama bir şekilde, "Ne yapacaksın?" diye mırıldandım.

Soğuk, mizahsız, yarım bir gülümsemeyle, "Onlara söyleyeceğim," dedi. "Onlara kız kardeşlerinin dün gece benim için bacaklarını açtığında ne kadar güzel göründüğünü söyleyeceğim. Burunlarının dibinde kız kardeşlerini sikmekle övüneceğim."

"Yapamazsın." Başımı salladım. "Sana *güveniyorum.*"

Belki de şimdiye kadar söylediğim en aptalca şeydi hatta bu gece söylediğim her şeyden daha aptalcaydı ama biliyordum.

Ona güveniyordum.

Her türlü fırsatı vardı, değil mi?

Onlara söyleyebilirdi.

Beni Ledger'a karşı kullanabilirdi. İsteseydi övünebilirdi.

Ama yapmadı.

Sırrımızı sakladı. Günden güne, geceden geceye.

Beni korkutmaya çalıştığını biliyordum ama hiçbir yere gitmeyecektim.

Alaylı bir şekilde, "Evet," dedi. "Aptal, küçük bir kız, onu alıp götüren ve hayatının geri kalanında bir odaya kilitleyen bir yabancıyla arabaya binmeden önce böyle söyler."

"Ben..."

"O yüzden eve gitmen gerekiyor, anladın mı?" dedi ve beni bıraktı. "Beni yalnız bırakmalısın çünkü dediğim gibi doğru düzgün düşünemiyorum. Şimdi git."

Uyarısını bininci kez görmezlikten gelerek, "Yap," dedim. "Bana bir şeyler yaptır. Söylediğin her şeyi. Hepsini. *Lütfen.*"

"Peri..."

"Lütfen. Yok et beni, Roman," diye yalvardım. Bana söylediği gibi hem onun hem de benim içimden aynı anda bir ürperti geçti.

Elimden geldiğince ayaklarımın üstünde yükselip ağzımı ona dayadım. Âdemelmasının üzerine. Çıkıntıyı, kaba kirli sakalını yaladım ve eğer saç örgümü bileğine dolayıp başımı geriye çekmeseydi -eğer beni ona bakmaya zorlamasaydı- daha fazlasını yapmaya devam edecektim.

Yüzündeki ifadeden ürperdim.

Korku ve beklentiyle titredim.

Gözleri etrafımızdaki gece gibi karardı ve çenesi gerçek bir V'ye dönüştü. Öfkeliydi. Morluklarıyla o kadar tehlikeli, o kadar muhteşem görünüyor ki tekrar, "Lütfen, Roman," diye fısıldadım.

Yalvarışım üzerine bakışları dudaklarıma düştü ve sanırım gerçek bir *hırıltı* duydum.

Bundan pek emin olamadım çünkü alçak ve kalındı, bir sonraki saniyede zaten bunu düşünecek zihinsel kapasitem yok olmuş durumdaydı.

Çünkü ağzı benim üzerimdeydi.

Baharatlı ağzını ve votkanın tadını dilimle okşadım. Tanrım, o kadar lezzetliydi ki onu tatmaya devam etmek istiyordum. Lezzetinin ve yumuşak, sıcak ağzının diğer yerlerini analiz etmeye devam etmek istiyordum ama tam o sırada gökyüzü aniden gümbürtüyle beyaza büründü. Yağmur çiselemeye başladığında ara verdik.

Nefes nefese birbirimize baktığımızda, onun ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordum.

Dudaklarının yasını tuttuğum gibi o da benimkilerin yasını tutuyor muydu?

Beni kucağına aldığında düşünme yetimi de elimden almıştı.

Ayaklarımı yerden kestiğinde, -bu hareketi dans antrenmanlarım sırasında binlerce kez yaptığımız için- bacaklarımı ince beline dolamakta tereddüt bile etmedim. Bunu yapar yapmaz, büyük elini başımın arkasına koyup beni göğsünde sakladı.

Yağmurdan korunmak için koca bedenine sığınmamı sağladı. Tek yapabildiğim bunu kabul etmek ve ona sıkıca sarılmaktı.

Roman'ım.

Benim muhteşem kötü adamım.

Hareket etmeye başladığında, "Çantam..." diye mırıldandım. Genelde sırt çantamla ilgilenmezdim. Ama içinde bir şey vardı. Onun için getirmiştim -ilk yardım çantası değildi- ve o şeyin ıslanmasını istemiyordum. Reed, beni kollarında taşımaya devam ederken çantamı almak için eğildi. Çantayı aldığında ona teşekkür edip boynunun kenarındaki nabız gibi atan damarı öptüm. Beni Mustang'inin arka kapısına doğru götürürken usulca, keskin bir nefes aldığını işittim.

Kapıyı açıp, kendisi binmeden önce beni dikkatlice arabanın içine, yağmurdan uzak bir yere yerleştirdi. Sırt çantamı koltuğa atıp, sürünerek, üzerine çıkmadan önce kapıyı düzgünce kapamasını bile beklemedim.

Bu çok cesurca bir hareketti ama umurumda değildi.

Ona yakın olmak ve onunla ilgilenmek dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Yaptığım şey, kavgadan duyduğu tüm acıyı ve yalnızlığı alıp götürmüştü.

Ellerim omuzlarında, nemli tişörtünü sıkıca tutarken, belime uzanıp yağmurdan ıslanan elbiseme tutundu. Yağmurdan ıslanmış koyu renk saçlarından güzel yüzüne doğru süzülen su damlacıklarına baktım. Yanağının üzerinden ve boynunun kenarından akarken, tişörtünün yakasından aşağı usulca süzülüp kayboldu.

Ve Tanrım, *haklıydım.*

Sert kasları vardı.

Kaburgalarının çıkıntılarını, göğsünün tepelerini ve karnının kesik düzlemlerini tişörtünün içinden görebiliyordum.

Arsızca kucağında kıvrandım.

Bekle bir saniye.

Onun kucağındaydım.

Bunu daha önce nasıl fark edemedim?

Açılmış kalçalarım, ıslak elbisemle örtülü olsa da onun nemli kotuna sürtünüyordum. Tanrım, bu muhteşemdi. Sert kumaş ve pürüzsüz tenim...

Tekrar kıpırdanmak istedim ama yapamadan beni durdurdu.

Belimi kavrayarak, beni *fiziksel* olarak durdurdu ve ellerimi bir noktada sabitleyerek, "Elbiseni sıkı tut," diye emretti.

Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

Elbisemin eteklerine baktı.

"Elbisen. Tut onu."

Tişörtünü çekiştirdim.

"Neden?"

"Sadece yap. Şimdi," dedi dişlerini sıkarak. Vücudu sözleriyle birlikte titriyordu.

Hemen tişörtünü bırakıp elbisemin eteklerini tuttum. Bunu yapma şeklimden hoşlanmayıp belimi bıraktı. Ardından ellerimi tutarak olması gerektiği gibi konumlandırdı.

Elimi -her iki elimi de- dikkatlice bacaklarımın arasına sokup kumaşı tutmamı sağladı. Bunu o kadar sıkı yapmamı sağladı ki parmak eklemlerim dışarı fırlamıştı.

İşi bitince bana baktı.

"Uyluklarına kadar inmeme izin verme."

Kalbim göğsüme heyecanla çarpıyordu.

"Neden?"

Dudaklarını usulca yalayıp ellerini ellerimin üstünde tuttu.

"Çünkü öyle istiyorum."

"Ama ben..."

"Çünkü elbiseni yukarı itmek ve külotuna bakmak istiyorum. Onu ıslattığını biliyorum ve görmek istiyorum. O ıslak noktaya bakmak ve her gece yatak odanda benim için ıslandığını hayal etmek istiyorum. Eğer bunu yaparsam ve seni hayal edersem kalan

akıl sağlığımı da kaybedeceğim. Anladın mı? Yani onu benden koruyacaksın."

"Roman..."

Ellerimi bırakıp parmaklarını ıslak saçlarımın arasından geçirdi. Alnını alnıma bastırarak gırtlaktan gelen bir sesle, "Hayır, beni dinle, onu koruyacaksın," dedi. "*Benden koruyacaksın.* Elbiseni tutacaksın ve kendini koruyacaksın. Ne yaparsam yapayım ve ne söylersem söyleyeyim elbiseni yukarı itmeme izin vermeyeceksin. Onu görmeme izin vermeyeceksin. Bana anladığını söyle."

"Ama..."

"Bana anladığını söyle, Peri."

Resmen yalvarır gibi söylüyordu.

Şimdi yalvarma sırası ondaydı.

İyi olan o, kötü olan ve ona eziyet eden ise bendim. Bunu *asla* yapmak istemiyordum. Bu gece onu yeterince zorlamıştım, bu yüzden ıstırapla kısılmış gözlerine baktım.

"Tamam dersem beni öpecek misin?"

Çenesi kasıldığında saçlarımı çekiştirdi.

"Sikeyim, evet."

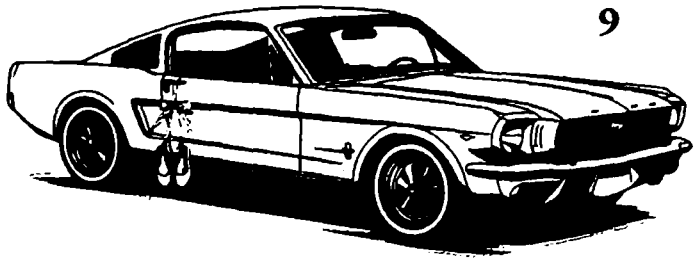
Hafifçe gülümseyip elbisemi daha sıkı kavradım.

"Tamam. Elbisemi tutacağım. Onu yukarı itmene izin vermeyeceğim. Onu görmene izin vermeyeceğim. Ne dersen de."

Rahatlamış bir şekilde iç çekti.

Etrafımızdaki rüzgâr kadar büyük bir iç çekişti bu.

Sonra beni söz verdiği gibi *öptü.*

9

Kötü bir şey olacaktı.

Sahada yani.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama *biliyordum.*

Dün geceden beri beni rahatsız eden bir histi bu. Şampiyonluk maçı başladığından beri bir şekilde daha da kötüleşmişti. Sonunda maça ve kendi gösterime nasıl katılacağımı bulmuştum.

Salona bizden istenenden çok daha erken gittim ve Tempest'la maça katılmak için okulun diğer ucuna kadar koşmadan önce dansım için hazırlandım çünkü benim salonum ve onun futbol sahası kampüsün karşı tarafındaydı.

Ama her neyse. İşte buradaydım. Buz mavisi bir tütü ve beyaz bir mayo giymiştim. Bir peri gibi görünmek için tamamen hazırdım. Yaklaşık on dakika içinde bitmek üzere olan maçı izliyordum. Takımımızın kazanmak için sadece bir gole daha ihtiyacı vardı ve işler iyi görünüyordu. Reed bu golü atarsa sadece şampiyonluğu değil, yarışmayı da kazanacaktı.

İlk ve son kez.

Şu anda lider durumdaydı ve kardeşime karşı zaferini mühürlemek için bu son gole ihtiyacı vardı.

Ama kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum.

Dürüst olmak gerekirse böyle hissetmem için hiçbir sebep yoktu. Aslında her şey yolundaydı. Her şey iyiden de öteydi.

Çünkü beni *öpmüştü.* Dün gece. Beni uzun, çok *uzun bir* süre öpmüştü. Hiç durmayacak sandım. Ben de onun gibi hiç durmayacağımı düşündüm. Çünkü ağzı üzerimdeyken sıcak ve ıslak dudaklarıyla beni uyuşturarak öptüğünde, bunu çok uzun zamandır istediğimi fark ettim. Bana her baktığında ve her müstehcen bir şey söyleyip beni kızdırdığında bunu istemiştim. Bana her kek getirdiğinde ve Mustang'iyle beni her gezdirdiğinde bunu istemiştim.

Evet, kısa bir süre için tüm dünyam *o* olmuştu.

Reed Roman Jackson ve onun ağzı, buğulu camlı Mustang'i.

Onun Mustang'inin içinde kucağına boşaldım.

Hem de *iki kez.*

Çünkü sadece bir seferle mutlu olmamıştı ve beni öpmekten ya da kucağında sallamaktan vazgeçmemişti. Tıpkı bir balerin gibi dans ettim ve kıvrandım, onun istediği kadar...

Günler öncesinden tahmin ettiği gibi ve iyi bir kız olmaya çalıştığım gibi ona durmasını söyledim.

Ama gri gözleri bana tüm alıştırmalarımın başarısız olduğunu hatırlatmak yerine yumuşak, akışkan bir hal aldı ve beni terli alnımdan öperek göğsüne gömülmemi sağladı.

Tanrım.

Onun bu kadar... Şefkatli, tatlı ve *her şeyim* olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sonra ona sırt çantamdaki hediyesini verdim.

Son birkaç haftadır üzerinde çalıştığım bir şeydi. Bir kazak. Ona bunu verirken, "Çünkü sen her zaman üşüyorsun," dedim. Gerçekten de her zaman üşüyordu. Bu yüzden neredeyse her zaman kapüşonlu giyiyordu.

"Beyaz senin en sevdiğin renk ve bak." Ön tarafına yaptığım siyah şekli gösterdim. "Bu bir Mustang. Gerçek bir *mustang,** araba değil. Ah ve bu benim ilk şekil örneğimdi. Çok güzel olmuş, değil mi?"

Deseni aylar önce bir örgü kitabında görmüştüm -onu gerçekten tanımadan önce- ve bana onu hatırlatmıştı. Bu yüzden onun için örmeye karar verdiğimde, gidip dergiyi çıkardım ve tasarımı doğru yapana kadar iğneleri parmaklarıma milyonlarca kez batırdım.

Reed hiçbir şey söylemedi. Uzun süre onun için yaptığım kazağa baktı. Bu yüzden, "Beğenmedin mi?" diye sormak zorunda kaldım. Kazağı şaşırtıcı derecede sıkı olan ellerinden çekmeye çalıştım. "Sorun değil. Bunun için endişelenme. Sana başka bir tane yapacağım."

Boğuk bir fısıltıyla, "Hoşuma gitti," dedi. Sonra beni kendine çekip dudaklarını alnıma bastırdı. Yine de beni öpmedi, *hayır.* Sanki yeterince hava alamıyormuş gibi ağzı açık bir şekilde birkaç dakika nefes aldı, ben de ona izin verdim.

Hepsi bu kadar.

Dün gece olanların hepsi buydu.

Öpüştük, beni boşalttı, ona hediyesini verdim ve sonra Con'ın beni otoparktan alması için tam zamanında beni salona geri götürdü.

* (İng.) At.

O zamandan beri onu görmemiştim.

Büyük maçının şu anda devam ettiği ve benim de gösteri için kendi antrenmanlarımla meşgul olduğum göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durumdu.

Belki de bu yüzden huzursuz hissediyordum.

Şampiyonluk maçı yüzünden. Çünkü bunun, onun ve Ledger için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ayrıca lise kariyerlerinin son maçıydı. Birlikte oynadıkları son maçtan bahsetmiyordum bile.

Artık kafa kafaya vermeyecek olmaları beni mutlu etmeliydi. İkisi de futbol bursuyla farklı üniversitelere gidecek ve bu yarışma kim kazanırsa kazansın sonunda sona erecekti.

Ama garip bir şekilde hâlâ huzursuzdum.

Ledger topa sahip olup, sahayı koşarak geçmeye başladı. Tam şut çekip hem golü hem de galibiyet golünü atabileceği bir noktaya geldiğinde, Reed araya girdi. Ledger'dan topu çaldı ve Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusu arasında bir mücadele başlattı.

İkisi de top için boğuşuyor, gol atmaya çalışıyordu ve bir şekilde karşı takımın oyuncularından da kaçıyorlardı. Yapamayacaklarına dair herhangi bir şüphem olduğundan değildi. Mustang ve Thorn birlikte eyaletteki her takımı yenebilirdi ve *yendi de.* O kadar yetenekliydiler. Topu kaptıracaklarından korkmuyordum. Başka bir şeyden korkuyordum.

Gözlerimin önünde olan bir şeyden.

Topu almak için mücadele ederken ikisi de birbirini itiyordu. Ta ki Ledger durana kadar.

Reed bir şey söylediği için *durdu.*

Dudaklarının -dün gece yağmurda ve sonra Mustang'inde öptüğüm dudakların, son aylarda beni gülümseten ve kızartan dudakların- hareket ettiğini ve ardından Ledger'ın donduğunu gördüm.

Reed sonunda topu ağabeyimden çalıp golü attı. Hem şampiyonluğu hem de ağabeyime karşı zaferini mühürlemişti. Tüm stadyum alkışlar, kahkahalar ve mutluluk içinde yankılanırken ben yerimde gergin, şok olmuş ve korkmuş bir şekilde oturuyordum.

Çok korkuyordum.

Gözlerim hayatımdaki en önemli iki kişiye takılı kaldı. Bu oydu, değil mi?

Bir şekilde Reed Roman Jackson, *benim* Roman'ım, hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline gelmişti ve onu bir sır olarak

saklamak istemiyordum. Dün geceden beri hissettiğim başka bir şey de buydu. Bu önseziyle birlikte, ağabeylerime ondan bahsetmek istiyordum. Düşündükleri kadar kötü biri olmadığını anlamalarını sağlamak istiyordum.

Ancak dün antrenmanda kavga ettikleri için Reed, iyi olma havasında değil.

İstediği şeyi, son şampiyon unvanını elde etmiş olsa da ruh hali o kadar karanlık ve acı doluydu ki bunu buradan bile hissedebiliyordum.

Öfkesini ben bile hissedebiliyordum.

Reed'in öfkesine ve tedirgin nefeslerine uyan tek şey bakışlarıydı. Takımı Mustang Kampı sırtını sıvazlarken ağabeyime bakıyordu, Ledger'a.

Bakışları Reed'in karanlık havasına uyuyordu.

Aslında onu *şaşırtmıştı*.

Ve bu yeni bir şey değildi.

Reed her zaman ağabeyimi kışkırtan kişi, ağabeyim de her zaman buna boyun eğen kişi olmuştu.

Yani bu sahne çok endişe verici olmamalıydı ama pek çok nedenden ötürü öyleydi. Ledger aralarındaki mesafeyi kapattığında yerimde duramıyordum. Etrafımızdaki tüm mutluluk ve coşku boyunca yerinden kıpırdamayan Tempest da donakalmıştı. Birlikte hareket etmeyi başarıp yoğun ve mutlu kalabalığın arasından sıyrılarak, merdivenlerden inip ön tarafa ulaştık.

Böylece neler olduğunu görebilirdik.

Böylece ağabeylerimizin iyi olup olmadığını görebilirdik.

Tanrım, lütfen iyi olsunlar.

Lütfen.

Sadece birkaç saniye sürmesi gereken ama heyecanlı kalabalık nedeniyle bir asır süren ilerleyişimiz boyunca kafamda bunu sayıklıyordum. Hedefimize ulaştığımızda rahatlamış bir şekilde nefes aldım. Ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Çünkü ön tarafa geçip sahayı net bir şekilde gördüğümüz anda *bir şekilde* beni gördü.

Gelen kalabalığın, tüm kaosun arasından gözleri üzerime düştü, derinliklerinde ne gördüğümü bilmiyordum. Onlara yansıyan yoğun duyguları anlamıyordum ve bu beni daha da korkutuyordu.

Gözlerini bedenimde gezdirirken son kezmiş gibi hissettirmesi beni korkuttu.

Sanki bundan sonra beni bir daha *göremeyecekmiş* gibi.

Sanki bu bir *vedaymış* gibi.

Ben bir şey yapamadan, çitlerden atlayıp, ona koşamadan, ağabeyim de dönüp bana baktı.

Yaşadığım sürece tanıdığım ve kavga ettiğimizde bile bana sevgiden başka bir şeyle bakmayan o koyu kahverengi gözleri üzerime düştüğü anda bir adım geri çekildim.

Bakışıyla dizlerim titredi.

Gözlerinde büyük bir *nefret* vardı.

O kadar yoğun ve yaygın bir ihanetti ki nasıl nefes alacağımı bilemedim.

Bir sonraki anı nasıl yaşayacağımı bilemedim. Arkasını dönüp, ben daha gözümü kırpamadan Reed'in suratına bir yumruk attı.

Tek gereken o yumruktu.

Zaten çılgın olan kalabalığı daha da çıldırttı. Resmen büyük bir isyan patlak verdi.

Dün antrenmanda olduğu gibi sahada, tribünlerde herkes herkesin üzerindeydi. Ancak bu çok çok daha büyük ölçekli ve çok daha dehşet vericiydi. O kadar ki çılgın kalabalığın ve deliliğin altında ezileceğimi düşündüm.

Her nasılsa ben anlayamadan, Tempest elimi tutup beni kendine çekti. Kalabalığın içinde ilerliyor, insanlardan kaçıyor ve elimi sıkıca tutuyordu.

Bunun için ona minnettardım. Çünkü o olmasaydı yerde yatıyor olurdum. Ağabeyimin bakışlarının ağırlığı altında bacaklarım beni taşıyamazdı.

Onun bakışlarının ağırlığı altında da.

Âşık olduğum adam.

Ona âşığım, değil mi?

Reed'i seviyordum ve Tanrım, az önce ne olduğunu anlamıyordum. Sonunda nefes alabildim, artık girişteydik. Sanki kalabalık azalmamıştı ama alan daha açık ve hava almak daha kolaymış gibiydi.

Kavganın hâlâ devam ettiği sahaya akın eden güvenlik görevlilerini gördüm. Ledger ya da Reed'i göremeyince, kalbim hızla çarparken Tempest'a döndüm. "Gidip onları bulmalıyım," dedim.

Hâlâ kolumu tutarken, "Bekle, senin gösterin ne olacak?" diye sordu.

Ah.

Benim gösterim.

On dakikadan az bir süre sonra başlayacaktı ve nerede olduğumu merak ediyor olmalılardı.

"Ben... Ben ne olduğunu öğrenmeliyim. Buna ihtiyacım var. Sen git."

Elini bıraktım ve sahaya girdim. Yavaş yavaş kontrol altına alınmaya başlayan topluluğa doğru koşmaya başladım. Kavga güvenlik, öğretmenler ve koçlar tarafından durdurulmaya çalışılıyordu.

Çok uzağa gidemedim çünkü tanıdığım birini gördüm.

Conrad'i.

En büyük ağabeyimi.

Bir şekilde toplanma alanından çıktı ve bana doğru yürümeye başladı. Öfkeli görünüyordu. Onun böyle bakmasına alışıktım. Hepsi göz korkutucu ve büyüktü ama kravatlı bir takım elbise giydiğinde -ki bunu sadece şampiyonluk maçlarında yapıyordu- daha da korkutucu görünüyordu.

Ama bunun beni caydırmasına izin veremezdim.

Ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Reed'in ne dediğini ve Ledger'ın neden benden nefret ediyormuş gibi baktığını bilmeliydim.

Con bana ulaştığında hemen sorularımı arka arkaya sıraladım. "Ne oldu? Ben..." Kalabalığa baktım. "Ledger iyi mi? Ne oldu, Con?"

En büyük ağabeyim bana bakarken çenesini gıcırdattı. Lacivert gözleri nefretle bana baktığında kalbim daha da kırıldı.

"Con, ne oldu? Lütfen anlat. Ben..." O sırada ağabeyim kolumdan tuttu ve beni kargaşadan uzaklaştırmaya başladı. Geriye baktım ama hâlâ Ledger ya da Reed'i göremiyor, iyi olup olmadıklarına dair bir işaret bulamıyordum.

Ona döndüğümde, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Ne? Con!"

Tribünlerin nispeten sessiz ve izole olduğu bir noktada durdu, yüzü gerilmişti.

"Bize *yalan* söyledin. Ledger'a yalan söyledin."

"Ne?"

Başını sallamadan önce bir süre bana baktı. "Bunca zaman sana güvendik. Ben sana *güvendim*. İstediğin her şeyi sana verdim. Her özgürlüğü, her konforu. Ve sen bize yalan söylüyordun. Tüm o geç antrenmanlar, uzayan saatler..." Tekrar başını salladı. "Senin daha *zeki* olduğunu sanıyordum, Callie. Kız kardeşimin..."

Elini saçlarının arasından geçirirken çenesi titriyordu. Onu izledim, ağabeyimin hayal kırıklığıyla sırılsıklam olmuş yüzünü izledim.

Yüzünün öfke ve ihanetle gerilmesini izledim.

Benim sebep olduğum *ihanet.* Bir şekilde öğrenmişti.

Tanrım!

Bir şekilde biliyordu.

Titreyen dudaklarım aralanırken derin bir nefes aldım. "Nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Bunca zamandır onun için yalan söylediğin çocuk, sahada seninle övündü."

Ertesi gün kız kardeşlerinin ne kadar güzel göründüğüyle övüneceğim.

Bu yüzden Ledger ihanete uğramış gibi görünüyordu, değil mi?

Bu yüzden ona baktığında gözlerinde büyük bir nefret vardı.

Hayır, hayır, hayır.

Bunu yapmayacaktı.

Bana söz vermişti.

Söz vermişti.

Sözünü bu şekilde bozamazdı.

Bozmazdı.

Bir şekilde kendimi toparladım. "Bir nedeni olmalı," dedim. "Bir açıklaması olmalı."

"Açıklama, ha?"

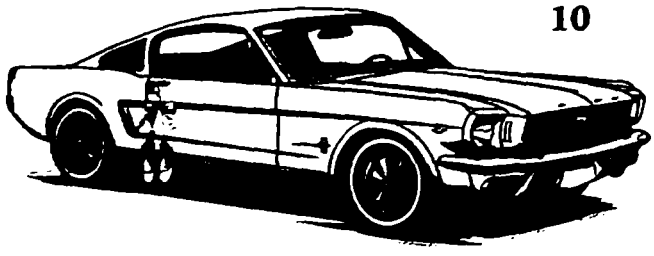
Con'ın öfkeli sesi karşısında irkildim ama yine de kolunu tuttum ve ona yalvardım.

"Con, o öyle biri değil. Öyle biri değil. Ondan nefret ettiğini biliyorum. Ledger'ın da ondan nefret ettiğini biliyorum ama o kadar da kötü biri değil. Öyle biri değil. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Sen..." Dağınık bir şekilde aldığım nefesimi hızla verdim. "Sana söyleyecektim, yemin ederim. Söyleyecektim. Sadece... Yalan söylediğim için özür dilerim. Çok özür dilerim. Ama Con, bunun bir açıklaması olmalı. Eğer yapabilirsem..."

"Yeter," diye tersleyince, ağzımı kapatıp kolunu bıraktım. Kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Bunu daha sonra konuşacağız, anladın mı? Şimdi gösterine geri dön. Bir gösterin var, unuttun mu?"

"Gösteri umurumda değil, Con. Ledger'ın iyi olup olmadığını görmem ve onunla konuşmam gerek."

"Tek yapman gereken gösteriye geri dönmek. Dans etmeye gitmelisin. Bunu sonra konuşuruz, anladın mı?" diye emretti. "Doğruca gösteriye git, Callie. Onunla vaktini boşa harcama."

10

Onu karşıdan izliyordum.

Bir grup arkadaşıyla birlikte kalabalık bir kanepede oturuyordu. Karışımda *elbette* kızlar da vardı. Ama hiçbirine dikkatini vermiyordu. Aslında tüm dikkati elindeki şişedeydi. Dünkünün aynısıydı. Su gibi görünen votka.

Alkole odaklanmış olsa da etrafındaki tüm kızları kıskanıyordum. Her zaman yaptıkları gibi onun dikkatini çekmeye çalıştıkları için hâlâ kıskanıyordum. Onun dikkatini *ben* çekmek istiyordum. Sadece nasıl elde edeceğimi bilmiyordum. Yanına gitmeye korkuyor, ona sormaya çekiniyordum.

Çok korkuyordum.

Hadi, Callie. Yap şunu.

Buraya bunun için geldin, değil mi?

Doğruydu.

Bu yüzden gösteriyi bırakıp buraya gelmiştim.

Şehrimin dışında kalan bu yerde garip bir parti veriliyordu ve Reed de onlara katılmıştı. Con bana gösteriye geri dönmemi söyledikten sonra Tempest beni tekrar bulmuştu. Beni kalabalıktan uzaklaştırıp stadyumdan uzak, sessiz bir yere götürmüştü.

Tüm insanlardan, tüm şiddetten uzağa.

O bile bu durumdayken dans edemeyeceğimi biliyordu.

Ben ağlarken ve titrerken yanımda kaldı.

Tüm vücudum dalga dalga ürpertiyle sarsılırken, kafamda binlerce farklı senaryoyu gözden geçirirken yanımdaydı. Ne gördüğümü, Con'ın bana ne söylediğini ve ne yaptığımı tekrar tekrar düşünmüştüm.

Reed hakkında, Roman'ım hakkında kalbimde neler hissettiğimi...

Biliyordum.

Tempest sırtımı ve kollarımı okşarken ne kadar süre öyle içime kapanmış bir şekilde kaldığımdan emin değildim.

Tek bildiğim gücümü toplayabildiğimde ondan, beni ona götürmesini istemek olmuştu.

İlk başta şiddetle karşı çıktı çünkü eve gidip kendimle baş başa kalmam gerekiyordu. Ama ısrar edince o da beni buraya getirdi. Burayı sosyal medyada gördüğünü söyledi. Birisi Reed'i, *Instagram*'da etiketlemiş ve Bardstown dışında bir partide olduğunu söylemişti.

İşte burada, bir partideydim. Âşık olduğum adamın votka içişini izliyordum. Etrafım sarhoş bir kalabalıkla çevriliydi.

Bir müddet hareket etmeye çalıştım. Adını söylemeye, ona el sallamaya, dikkatini çekecek bir şeyler yapmaya çalıştım ama yerimde donup kaldım, hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

Bir saniye sonra buna gerek kalmadı.

Çünkü her zamanki gibi beni *hissetti*.

Şişeden başını kaldırdığı kurt gözleri anında bana kilitlenip parladı.

Koltuktan kalkıp, her şeyi geride bırakarak bana doğru yürümeye başladığında gözleri hâlâ parlıyordu. Bana yaklaşırken kalabalık onun için geride kalıyor, bakışları attığı her adımda daha da ağırlaşıp yoğunlaşıyordu.

Bana ulaşıp durduğu anda tamamen siyah giydiğini fark ettim.

Bunun neden *önemli* olduğunu bilmiyordum.

Koyu renk kot pantolonuyla uyan siyah tişörtünü neden düşündüğümü bilmiyordum.

Siyah deri ceketini neden korkutucu ve tehlikeli bulduğumu bilmiyordum.

Tüm bu karanlığın onun vampir tenini nasıl canlandırdığını düşündüm. Işığın altında eski ve yeni morlukları nasıl da canlanıyordu.

Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi.

Çok uhrevi.

Çok muhteşem.

Kostümümü, artık mahvolmuş makyajımı ve yine mahvolmuş, telleri yüzümün etrafına dağınık bir şekilde sarkan, topuz haline getirilmiş sarı saçlarımı incelerken garip bir şefkatle bana bakıyordu. Beni gördüğünde gözlerinin dolması, bana bir anlığına onun gördüğü en güzel kız olduğumu düşündürdü.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel olduğumu düşündürdü.

Çok uhrevi.

Çok güzel.

Sarhoş bir şekilde, "Peri," diye fısıldadı. Sesi kabaydı. "Buradasın."

"Roman..."

Elini kaldırıp, parmağını yanağımda gezdirerek, "Tıpkı bir peri gibi görünüyorsun," dedi.

Ağzım onun dokunuşuyla parçalanırken dünyam yok oldu. Tam olarak *kötü bir adam* gibi görünüyordu.

Öyle görünüyordu, değil mi?

Siyahlar ve koyu morluklar içinde, âşık olduğum adam tıpkı bir *cani* gibi görünüyordu.

"Sarhoş musun?"

Elindeki şişeye baktı.

"Birazcık."

Acıyla yutkundum.

Korkuyla.

"Ben kazandım," dedi sonra. Yarık dudakları alaylı bir gülümsemeyle gerildi. Keskin, hain yüzünde çok yersiz, çok çocuksu ve sevimli görünen bir gülümsemeydi bu.

"Sen..."

"Oyunu kazandım, Peri. Ben kazandım. Ben lanet olası *şampiyonum*. Gördün mü?"

Başımı sallarken gözlerim yanmaya başladı.

"Gördün, ha? Dışarıda oldukça havalıydım." Kıkırdayarak votkasından bir yudum daha aldı. "Lanet ağabeyinden daha *havalı*."

"Ne?"

Yine lafımı bölerek, "Hey, gösterine ne oldu?" diye sordu. "Kahretsin, kaçırdım mı yoksa?"

"Gösteri umurumda değil. Ben..."

"O kadar çalışmadan sonra birinci sınıf, harika gösterini kaçırdıysam eğer ben bir pisliğim. Ben lanet olası bir pisliğim. Bana kızmalısın. Al." Boştaki elini salladı. "Vur bana. Suratıma tokat at, Peri. Lanet suratıma tokat at!"

"Hayır, Roman, beni dinle." Sarhoş bir şekilde saçmalamasına son vererek, "Orada ne oldu?" diye sordum.

Şaşkın görünüyordu.

"Nerede?"

Başımı salladım. "Sahada. Ne oldu?" Yutkundum. "Tanrım, şu haline bak. Resmen haşat olmuşsun. Ne oldu, Roman?"

Kıkırdadı.

"Sen bir de diğer adamı görmelisin."

"Ona ne söyledin?"

"Kime ne söyledim?"

Aklımı başımda tutmaya çalışarak bir an için ellerimi yumruk yaptım.

"Roman, lütfen, tamam mı? Bir saniyeliğine odaklanabilir misin? Sadece... *Lütfen.* Ağabeyime ne söyledin? Ledger'a ne söyledin? Neden? Neden sana yumruk attı? Neden kavga ettiniz?"

Durumun ciddiyetini anlayıp anlamadığından emin değildim çünkü tepkisi oldukça sıradandı.

Tepkisi gözlerini hafifçe kısmak ve omuz silkmek oldu.

"Ah, şu kavga."

"Ne oldu, Roman?"

Votkasından bir yudum aldı ve yüksek sesle yutkundu. "Evet, bir şeyden bahsetmiş olabilirim," dedi.

Kalbim güm güm atıyordu.

"Neyden?"

Tekrar omuz silkti. "Seni Mustang'imle gezdirmemle ilgili bir şeyler söylemiş olabilirim. Onu sevdiğin ve camlarımı buğulandırdığın hakkında." Kaşlarını çattı. "Ama bu kelimelerle değil. Ondan daha *kirli* kelimeler kullandım. Ne demek istediğimi anlıyorsun ya."

"Sen, ne?"

Reed derin bir nefes alarak iç çekti.

"Bak, sadece onu kızdırmak istedim, tamam mı? O, gol atacaktı. Bir şeyler yapmalıydım. Bu şampiyonluk maçıydı. Kazanmak için son şansımdı."

"Kazanmak için son şansındı demek?"

"Evet, sadece kazanmak istedim." Bana doğru hafifçe eğildi. "Ama seni daha iyi hissettirecekse sadece iki golle kazandım. Ağabeyin değerli bir rakipti. Bunu ona bu gece söylemelisin. Bunu ona benim söylediğimi söyle. Reed'in *onun iyi olduğunu* söylediğini söyle. Ne kadar iyi olduğu konusunda tam bir baş belası. Ama biliyorsun, iyi olan kazandı. Ona yastığında çok fazla ağlamamasını söyle."

Göğsümde bir ağrı vardı. Büyük, devasa bir ağrıydı ama güçlüydüm.

Güçlüydüm çünkü bu gerçek değildi, öyle değil mi?

Bu o değildi.

O böyle *davranmazdı.*

Hiç bu kadar sarhoş olmamıştı. Hiç bu kadar zalim olmamış-

ti. Zalim olmak için bir sürü fırsatı olmasına rağmen hem de. Bir oyuncu, bir kalp kırıcı, ona yakıştırılan tüm o şeyler olmak için pek çok fırsatı olmuştu ama hiçbirini kullanmamıştı.

Hayır, *bu o değildi.*

Bana verdiği hiçbir sözü tutmadı ve tuttuğuna inanmayı reddediyordum.

Şimdi.

Kendi gözlerimle görmeme rağmen.

Hem Conrad'in hem de Ledger'ın demesine rağmen.

"Ne yapıyorsun?" Çaresizce patladım. "Neden böyle davranıyorsun?

Bir an ne yaptığını düşündü.

"Sadece artık rol yapmıyorum."

"Söz vermiştin," diye hatırlattım. "Ledger'la bir anlaşma yapmıştın, hatırladın mı? Hani şu deli olduğun anlaşma. Söz vermiştin. Söylemeyeceğine söz vermiştin. Beni Ledger'a karşı kullanmayacağına söz vermiştin. Senin için ilk kez dans ettiğimde söz vermiştin. Bunu yapmak için fırsatların vardı ama sen hiç yapmadın ve..."

"Doğru. Yalan söyledim."

"Ne?"

Şişesini kafaya dikip birkaç yudum daha aldı.

"Yalan söyledim. Hepsini ben uydurdum."

"Yalan söyledin yani?"

"Evet. Öyle," diyerek tekrar omuz silkti. "Benim pek çok kötü alışkanlıklarım var ama kendimi olduğum gibi sevmeye çalışıyorum. Kendini kabul etmenin çok ilgi çekici bir kavram olduğunu düşünüyorum. Temelde..."

Tişörtünü sıkıca kavrayıp, "Dur artık!" diye bağırdım.

Sonunda onu uyandırdığımı düşündüm.

Sonunda sanırım beni görüyor, duyuyordu.

"Bu sen değilsin. Gerçekte böyle davranmıyorsun. Bunu biliyorum. *Biliyorum.* İnsanlar senin hakkında yanılıyor. Senin bencil, pislik ve kötü biri olduğunu düşünüyorlar. Ama öyle değilsin. Kardeşini seviyorsun. Onunla ilgileniyorsun. *Benimle* ilgileniyorsun. Zalim değilsin. *Değilsin.* Beni korudun, Roman. Dün gece sadece bunu düşündüm." Başımı sallayıp tişörtünü daha da sıkı tuttum. "Düşündüm. Benimle neden seks yapmadığını düşündüm. Sen beni okulun otoparkına bırakana kadar aklıma gelmemişti. Beni koruyordun, değil mi? Masumiyetimi korumak istedin. Bu yüzden

bana elbisemi tutmamı söyledin. Bu yüzden sana bakmamı bile istemedin. Yapmadın ve..."

Reed'in tişörtünü sıkarken karnındaki kaslar kasıldı. Homurdanarak lafımı böldü.

"Bu beni gerçekten sinirlendirmeye başladı. İyi bir gün geçiriyorum, tamam mı? *Kazandım.* Evet, bunun için harika ağabeyinden dayak yedim. Bu arada eli gerçekten çok sertti ama sorun değil. Umurumda değil. *Şampiyon benim.* Kardeşin geçen sezon şampiyonluğu çaldığından beri bugünü bekliyorum. Evet, harika bir gün geçiriyorum ve gerçekten geri dönmek istiyorum. O yüzden bunu senin için kolaylaştıracağım. Geçtiğimiz birkaç hafta güzeldi. *Eğlenceliydi.* Hâlâ söylemekten hoşlanmıyorum ama erkeklerin bunu neden yaptığını artık anlayabiliyorum. Ve bir daha o kek dükkânına girip girmeyeceğimden emin değilim. Benim için fazla pembe. Ama ilginç olduğunu söylemeliyim. Her şeyin başlamasının tek sebebi *Dikenlerin Prensesi* olduğun içindi. Ama şu anda bunu gerçekten mahvediyorsun."

"Az önce ne dedin sen?"

"Bak, onunla uğraşmak için çok açık bir yoldun. Sanki bunu düşünüyormuşum gibi değil de rakibimin küçük kız kardeşini baştan çıkarmanın yollarını planlıyormuşum gibi. Ama sonra sen tatlı ve masum görünerek partime geldin. Uzak durmaya çalıştım, inan bana. O aptal anlaşmayı bile yaptım. Ama sonra benimle çok ilgilendin. Yani neden olmasın ki? Her kız öyledir ama bunu kabul etmemek için aptal olmam gerekirdi. *Seni kabul etmemek için çok aptal olmam gerekirdi.* Özellikle de seni kandırmak bu kadar kolayken. Seni gezdirmek, sana bir şeyler yaptırmak çok kolaydı. Benim için neredeyse bir uçurumun kenarında duruyordun. Tek yapmam gereken seni itmekti. Tek yapmam gereken seni *düşürmekti.*"

Tek yapması gereken beni itmekti.

Haklıydı.

Onun için uçurumun kenarda durmuştum. Kollarım açık, beyaz bir elbiseyle. Tek yapması gereken beni biraz dürtmekti. Tek yapması gereken düşmemi sağlamaktı.

Uyuşukluk damarlarıma yayılırken, "Bütün bunları Ledger'la uğraşabilmek için yaptın, öyle mi?" diye fısıldadım.

Çenesini sıktı.

"Bütün bunları *futbol* için yaptım."

"Onu yenebilmek için."

"Böylece onu yenebilirdim."

Uzun zaman önce söylediği sözleri tekrarladım:

"Çünkü kazanmak her şeydir."

"Evet." Gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Ayrıca sana iyi vakit geçirttim, değil mi? Yani gücenmek yok."

"Gücenmek yok, ha?"

"Aslında bana teşekkür etmelisin."

Parmaklarımı gövdesine sapladım.

"Sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Evet. En az hasarı aldığından emin olduğum için."

"Ne hasarı?"

Reed sesini alçaltıp parlayan gözleriyle bana baktı.

"Seni sikmedim, değil mi? Yapabilirdim. Ama yapmadım ve inan bana, bu çok zordu. Bir erkeğin azgın bir balerinden kucak dansı alması her gün olan bir şey değil. Benim de başıma geldi. Amigo kızlarla takılıyorum ve ne kadar esnek olabileceklerini biliyorum. Senin de ne kadar kıvrak olabileceğini biliyordum. Seni dans ederken gördüm. Tabii bazı erkekler bakireleri sevmez. Çok fazla iş gerektirdiğini söylerler. Onları istediğin gibi sikemezsin. Ama ben o adamlardan değilim. Bakirelerden hoşlanıyorum. Onları eğitmeyi seviyorum. Onları alıştırmayı seviyorum. Dudaklarını ısırıp acı dolu sesler çıkarmalarını seviyorum. Sanki onlar için çok fazlaymış gibi kendilerini bana itmelerini seviyorum. Doğru yerlerini okşadığımda sanki tüm dünyaları bana aitmiş gibi sarılıyorlar. Bu hoşuma gitti. Bana sarılmanı ve boşaldığında buna inanamıyormuş gibi bakmanı sevdim. Hiçbir şey bu kadar iyi değilmiş gibi görünüyordu. Dünyanı dün gece sallayabilirdim ama yapmadım. Gitmene izin verdim. Yani evet, *en az* hasarı aldın."

"Neden? Neden gitmeme izin verdin?"

"Bunu benim bu ay yaptığım iyiliğim olarak kabul et." Bunu bir müddet düşündü. "Hatta bu yılın iyiliği. Şeytani pençelerimden zarar görmeden kurtulmana izin verdim. Ağabeylerin bana teşekkür etmeli. Resmen işkence gibiydi." Bir aşağı bir yukarı baktı. "Hâlâ da öyle. Eğer seni alıp Mustang'ime taşımamı ve seni ormana geri götürmemi, olduğun güzel sarışın balerin gibi dönüp eğilmen için sana *gerçek* bir neden vermemi istemiyorsan gitmeme gerçekten izin vermelisin, Peri."

Gitmesine izin verdim.

Geri çekildim.

Yapmazsam yapacağını söylediği şey yüzünden değil.

Peri yüzünden.

Çünkü bana verdiği isimle seslenmişti. *Sahte bir isimle.*

Bir aptal gibi kalbimde sakladığım bir isimdi bu.

Geceleri ona sarıldım. Bir dilek gibi yastığımın altına koydum. Kendimi gerçek bir peri gibi hissettim.

Onun perisi.

"Götün tekisin," diyerek nefes aldım. Neredeyse panik atak geçirecektim.

Bana söylediklerinin yanında benim ona söylediğim sadece bu muydu?

Ona tüm söylediğim bu muydu yani? Öfkemin boyutu bu muydu?

"Artık biliyorsun," diye mırıldandı.

"İnanamıyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sustum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ne hissedeceğimi de.

Kollarımı kendime doladım ve tekrar konuşmayı denemeden önce dudağımı ısırdım. "Çok aptalca..." Başımı hayretle salladım. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Ben... Tanrım, çok aptalca davrandım. Seni düşünd-"

"P'li kelimeyi söylemeyeceksin, değil mi?" diyerek sözümü kesti.

Sanki bana vurmuş gibi geri çekildim.

"Evet, öyleydin," diye mırıldandığımda tek yapabildiğim sessizce ona bakmak oldu.

Tek yapabildiğim önümde, karanlıkta duran adama bakmaktı. Giysileri üzerinde bir gram yumuşaklık yoktu.

"Sana *benim* gibi erkekler hakkında bir şey söyleyeyim. Benim gibi adamlar, kızlarla oynamayı sever. Kalp kırmayı sever. Sırf yapabildiğimiz için. Eğlenceli olduğu için. Benim gibi adamlara âşık olamazsın. Hayallerini ve umutlarını benim gibilere bağlayamazsın. Onlar için yalan söylemezsin. Onlar için gizlice dolaşmazsın. Onlara kazak örmezsin. Bana *kötü adam,* demiştin, hatırladın mı? Ben buyum işte. Kalp kırmayı seviyorum, aşk dolu hayalleri yıkmayı seviyorum. Senin gibi masum kızların, masum aşkıyla beslenmeyi seviyorum. Sevmediğim diğer şey ise o kızın karşıma geçip ağlaması. Sana sevdiğim tek şeyin Mustang'im olduğunu söylemiştim. Anladığını sanmıştım. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Ağabeylerinin sana her şeyi öğrettiğini düşünmüştüm."

Bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum.

Con da bana böyle demişti, değil mi?

Benim daha zeki olduğumu söylemişti.

Bana güvendiğini söylemişti.

Ben de ona yalan söylemiştim.

Hepsine yalan söylemiştim. Ona, Ledger'a. Özellikle Ledger'a. En çok ihanet ettiğim ağabeyim. Nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Kavgadan beri onu görmemiştim çünkü bana yalan söyleyen adamı görmek için koşarak buraya gelmiştim. Yalan söyleyen ve beni kullanan adam...

Futbol için.

Benimle oynamıştı ve bir oyunda kazanmak istediği için kalbimi kırmıştı.

Başımı tekrar salladığımda görüşüm bulanıklaştı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ağabeylerimin bana her şeyi öğrettiğini sanıyordum ama görünüşe göre öğretmemişler. Görünüşe göre ben sadece *kötü adama âşık olan aptal bir kızım.*"

Yüz hatları şimdi gergindi, duruydu, muhteşemdi ve yürek parçalıyordu.

"Bunu aşk ve büyümekle ilgili ilk dersin olarak kabul et."

Evet, kalp kırıklığıyla ilgili ilk dersim.

"Görüşürüz, Peri."

Gitti...

Hayatıma girdiği gibi aniden çıkıp gitti.

Tüm dünyanın kollarını açmış, onu beklediği o kanepeye geri döndü.

Benimki etrafımda paramparça olurken... Benim dünyam depremler ve toprak kaymalarıyla boğuşurken, onunki yeni bir hayat, yeni bir macerayla dolup, taşarak çiçek açıyor ve ışıldıyordu.

Bu sonbahar New York'a gidiyordu.

Aptal gibi hâlâ iletişimde olacağımızı düşünmüştüm. Birlikte olmanın bir yolunu bulacağımızı. Hatta okulun son ayını -şampiyonluk maçı bittiğinde- onunla geçirmeyi bile düşünmüştüm.

Koridorlarda onunla takılmak...

Mustang'inde müzik dinlemek...

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Zihnimin en derin köşesinde, futbol rekabeti sona erdikten ve o Bardstown Lisesi'nden ayrıldıktan sonraki hayatını düşündüm. Ama bu gece öğrendiğim gibi ben aptalın tekiydim.

Ona âşıktım. Bir caniye. Kalp kırmayı seven bir adama.

***

O partiden nasıl çıktığımı hatırlamıyordum. Tempest'ı garaj yolunda bulduğumu da. Tek hatırladığım burada olduğumdu. Dışarıda, yıldızlı gökyüzünün altındaydım. En iyi arkadaşım kolumu tutuyor, dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Bana bir şeyler soruyordu.

Ama dikkatim çok dağınıktı, cevap veremiyordum.

Dışarı çıkar çıkmaz gördüğüm bir şeye çok odaklandım. Aslında gördüğümü hatırladığım ilk şeye, beyaz bir ışığa.

Parlak, ışıltılı bir beyaz.

Aydan bile daha parlak.

Beyaz bir Mustang. Beyaz Mustang'i. Sevdiği tek *şey*. Az önce öyle demişti.

Sevdiği tek şeyin Mustang'i olduğunu söylemişti ve sonra bana gerçeği, kendi gerçeğini söylediğinden beri etrafımı saran tüm uyuşukluk, tüm *sis* yok olmuştu.

Tempest'a döndüm.

"Arabasının anahtarlarına ihtiyacım var."

"Ne? Neden?"

"Ben sadece... İhtiyacım var işte."

Tempest omuzlarımı tutup ona bakmamı sağladı.

"Ne oldu, Callie? O ne yaptı? Sana ne söyledi?"

Ona, ağabeyininkine çok benzeyen gri gözlerine baktım.

"Onu seviyorum."

Yüz hatlarını hüzün kapladı.

"Biliyorum."

"Beni kullandı."

"Ne?"

Konuşabilmem için göğsümdeki ağrının geçmesini beklemem gerekiyordu.

"Beni Ledger'a karşı kullandığını söyledi. Her şeyi onunla uğraşmak için yapmış. Böylece maçta kazanabileceğini düşünmüş."

Gözleri kocaman açıldı.

"Ah, Tanrım."

"Ben... Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Neyi durduracağını?"

"Bu acıyı," diye fısıldadım. "Nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Sonra bana sarıldı. "Ah, Callie. Çok özür dilerim. Ben..." Ben-

den biraz uzaklaştı. "Dinle, Callie. Ağabeyimi seviyorum, tamam mı? Onu çok seviyorum ama kendine zarar veren bir yapısı var. O... Kötü olabilir ve..."

Sözünü keserek, "Anahtarlarını bana getirir misin?" diye sordum.

"Mustang'inin anahtarları mı?"

"Evet, en çok sevdiği şeyin."

Kararlılıkla başını sallamadan önce birkaç saniye beni inceledi.

"Evet. Yapacağım. Sadece burada bekle."

Ne olacağını biliyordum.

O da biliyordu.

Birkaç saniye sonra bana anahtarları getirdiğinde ona bunu nasıl yaptığını sormadım. Ağabeyinin anahtarlarını yürütmüştü. Tek yaptığım arabasına binmekti, tüm itirazlarıma rağmen Tempest da bindi. Arabayı çalıştırıp uzaklaştık.

Artık on altı yaşındaydım, yani ehliyetimi alabilirdim.

Aslında Con beni önümüzdeki hafta sonu sınava götürecekti ve son birkaç aydır bana araba sürmeyi öğretiyordu. Ledger da onunla birlikte bir şeyler gösteriyordu.

O da öyle. Bana düz vites sürmeyi öğreten oydu. Mustang'iyle bana bunu öğreten oydu. Yani bu arabayı ilk kullanışım değildi. Buraya daha önce de gelmiştim. Ağabeylerimle ve birkaç kez de arkadaşlarımla ama onunla *asla*. Buna pişmandım.

Bu çok şiirsel olurdu.

Onun çalıntı arabasıyla eskiden birlikte ziyaret ettiğimiz bir yere gidiyordum.

Ama o niyetle değil.

Trajik, felaket ve korkunç. Tıpkı Shakespeare isimlerimiz gibi.

Yardımı olmamıştı, değil mi?

Onları değiştirip birbirimize uydurma isimler takmıştık. Rekabet ve nefret, yine kazandı ve bu o kadar korkunçtu ki küfredip umursamıyordum bile.

O kadar korkunçtu ki hedefime, göle vardığımda arabayı durdurdum.

Tempest'a dönüp, "Korkunç bir şey yapacağım," dedim.

"Biliyorum," dedi.

Bir süre parmaklarımı direksiyonun üzerinde esnettim.

"Beni durdurmayacak mısın? O senin ağabeyin."

Tempest bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "O benim ağabeyim, evet ve bu yüzden bunu yapman için gerçekten korkunç bir

şey yapmış olması gerektiğini biliyorum. Ağabeyimin neler yapabileceğini biliyorum, Callie. Kalbini kırdığını biliyorum. Senin sadece kalbini kırmakla kalmadı, onu paramparça etti, değil mi?" Başımı sallarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "O zaman haklıymışım. Yoksa bunu yapmazdın."

İhtiyacım olan tek cesaretlendirme buydu.

Geri dönüp göle baktım. Ayın altında parıldıyor ve gümüşi bir renge bürünüyordu. Etrafı ağaçlarla çevriliydi. Patika boyunca aşağıya doğru iniyordu, aklımdaki şey için mükemmel bir yoldu.

Arabayı çalıştırıp vitese taktım. Ardından vitesi boşa alıp, "İn artık," dedim.

O indiğinde hemen arkasından ben de indim.

Ormanın içinde dururken, bale ayakkabılarım yaprakları çıtırdatırken ve gözyaşlarım yüzümden akarken *hayatının aşkının* sabit bir hızla göle doğru kayışını izledim.

Suya düşmeden önce... Su onu yavaşça içine çekmeden, yutamadan, kalbimi yediği gibi onu da yemeden önce...

Tam da onu bir daha göremeyecekmişim gibi görünürken içimde bir şeyler alevlendi. Başka bir deprem. Başka bir patlama. Göle doğru koşmaya başladığımda, Tempest beni durdurdu.

Kolumdan tutup beni geri çekti.

"Callie, hayır. Bırak, gitsin."

"Hayır, yapamam. Ben..."

"Hey, sorun yok. Sorun yok. Boş ver! Gitsin."

"Yapmak zorundayım. Arabasını kurtarmak zorundayım. Yapmak zorundayım."

"Callie, oraya giremezsin, tamam mı? *Giremezsin.*"

"Ama onu kurtarmalıyım." Gittikçe aşağı iniyor, parlak beyaz karanlığın içinde kayboluyordu. "Yapmak zorundayım. Onu seviyor ve ben... Ona bu şekilde zarar veremem. Ona zarar veremem."

"Hey, hey, Callie. Bana bak." Beni kendine çevirdi ve vücudumu sarsarak ona bakmamı sağladı. "Bu sadece bir araba, tamam mı? *Sadece bir araba.*"

Gözyaşlarım sicim gibi yüzümden akarken, "Ama onu seviyor," dedim.

"Bunu atlatacaktır."

"Onu kurtarmak zorundayım," diye fısıldadım.

"Yapamazsın."

"Onun sevdiği şeyi kurtarmalıyım."

"Hayır, şimdi olmaz, tamam mı?" Bana tekrar sarıldı. "Şu anda sadece *kendini* kurtarman gerekiyor."

Ağlamadan duramadım.

Arkadaşıma sarılırken hıçkırıklarıma engel olamıyordum. Arabasını kurtarmak istediğim gibi beni kurtaracakmış gibi ona sarılıyordum ama gerçek şu ki kimse beni kurtaramazdı.

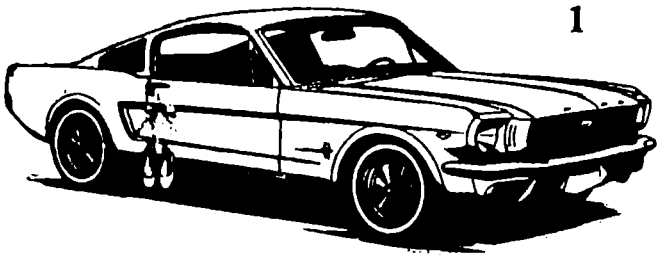
Şimdiden *ölüyordum.*

Şimdiden kötü adama âşık olmuştum.

PART 2

HAYALET KAHRAMAN & ÜZGÜN BALERİN

1

St. Mary kasabasındaki ormanın ortasında bir okul vardı.

Sadece kızlar için eğitim veren bir okuldu.

Aslında sadece kötü kızlar için.

Kuralları çiğneyen kızlar...

Dersleri asan ya da hırsızlık yapan, otoriteye hiç saygı duymayan kişiler için. Hatta bazıları şiddet yanlısıydı ve öfke sorunları vardı. Ödevinizi görmek isteyip bunu yüksek sesle sorduğu için bir öğretmenin yüzüne yumruk atmak gibi sorunlar. Bu pek hoş karşılanmazdı, hele ki bir gece önce hiç gitmemeniz gereken ama yasadışı yollarla gidip bir partide aldığınız alkol yüzünden akşamdan kalmaysanız.

Burada bunu yapan bir *kız* vardı.

İnsanlar ondan uzak durma eğilimindeydi çünkü bir şeyleri kırmayı seviyordu. Ama ben onu seviyordum. Bana karşı hep *iyi* oldu. Her neyse. Bütün kızlar bu kadar vahşi değildi. Bazı kızlar daha uysaldı. Mesela burada tek suçu kredi kartı çalmak olan bir kız vardı. Çünkü bir mağazada çok güzel bir elbise görüp onu almak istemiş. Annesine sorduğunda annesinin *hayır,* diyeceğini biliyormuş. Annesinin kafasında nedense *kızının savurgan olduğu ve bu nedenle ebeveyn rehberliği olmadan alışveriş yapmasına izin verilmemesi* gerektiği gibi çılgınca bir fikir varmış.

Yani evet.

Bizler kötü kızlardık ve buraya *ıslah* olmak için gönderilmiştik. Çünkü bu okul bir ıslah okuluydu ve adı da St. Mary'nin Sorunlu Gençler Okulu'ydu.

Yıllar önce -muhtemelen dinozorlar yeryüzünde dolaşırken- kurulmuştu.

Peki, tamam.

Bu biraz abartı oldu.

1939'da kurulmuştu. O zamana kadar tüm dinozorların soyu

çoktan tükenmişti ama yine de biz buraya öyle diyorduk. Her neyse. Buranın *web* sitesine rastlarsanız veya müdürün odasından parlak, hardal renkli bir broşür alırsanız bu prestijli yerin mükemmel bir eğitim ve demir gibi sağlam bir disiplin geçmişine sahip olduğunu görürsünüz.

Bunun da ötesinde, -yaptıkları o kadar da harika olmayan şeylerin aksine- hayatlarında harika şeyler yapmaya devam eden, çok iyi huylu ve sosyal olarak uyumlu bazı kızlar yetiştirme geçmişine de sahipti. Kendi adıma söylemeliyim ki burayı seviyordum.

Artık burada yaşadığım gerçeğini seviyordum. Yıllardır burada yaşıyordum. Son iki yıldır, ikinci sınıftan beri. Kuralları seviyordum. Kısıtlamaları seviyordum. Her şey için belirli bir zaman olmasını seviyordum. Ne zaman uyanacağınız ve ne zaman duş -her sabah altı ve yedi arasında- alacağınız gibi. Çamaşırlarımızı ne zaman yıkayacağımız bile belliydi. Yurt binasının bodrum katında bir çamaşır odası vardı ve aşırı kalabalık olmaması için kıyafetlerimizi bir programa göre yıkamaya gidiyorduk. Ev ödevimizi ne zaman yapacağımız, akşam yemeğimizi ne zaman yiyeceğimiz ya da ne zaman dinleneceğimiz belliydi. Her gece 21.30'da ışıklar sönerdi ve yatardık.

Kampüsten ne zaman çıkıp çıkamayacağınızı bile onlar söylüyordu.

Bir öğretmen tarafından imzalanmış özel, küçük, pembe bir izin belgesine ihtiyacımız vardı. Bu belge bazen beyaz olabiliyordu ancak pembe olanları aldığımda her zaman neşeleniyordum.

Ah!

Bu imzalı izin kâğıtlarını alabilmek için yeterince iyi kız puanına sahip olmamız gerekiyordu. Daha doğrusu öğretmenler tarafından ayrıcalıklarımız olmalıydı. Peki, ayrıcalıklarımızın kaydını kim tutuyordu? Bize atanan, her hafta görüştüğümüz ve tüm günahlarımızın, ara sıra yaptığımız iyiliklerin kalın bir dosyasına sahip olan rehberlik danışmanı.

Burada bir yıldır dışarı çıkmak için izin kâğıdı alamayan bir kız vardı. Şükran Günü ya da Noel için bile. Çünkü derslerine sürekli geç kalıyordu. Söylentilere göre matematik ve kimya derslerinden kalıyormuş, bu nedenle izinleri iptal edilmiş.

Gördünüz mü? Ne kadar da harika bir şekilde *katı* ve *boğucu* bir yer.

Bunun da ötesinde neredeyse hiç gülümsemeyen, sert yüzlü öğ-

rehberlere kesinlikle bayılıyordum. Ama sorun değildi çünkü onlar bizim için sadece *iyi şeyler* istiyordu. Kilit taşlı binalara, çimento yollara ve pencerelerdeki demir parmaklıklara bayılıyordum.

Ah, ön taraftaki demirden yapılmış ve siyaha boyanmış büyük kapılar... Onlar için ölünür.

Sadece mimari açıdan sağlam ve hepimizi içeride tutabilecek kapasitede olmakla kalmıyor, aynı zamanda en üstte büyük, ferforje harflerle şöyle yazıyordu: GELENEK. EĞİTİM. DİSİPLİN. REHABİLİTASYON.

Hapishane gibi bir yer.

Kim sevmezdi ki bunu?

Avluda oturduğum, tamamen sert ve tabii ki betondan yapılmış bankı kim sevmezdi ki?

Buradan tüm okulu görebiliyordum. Binaları, yolları ve bizi kafeste, güvende tutan demir kapıları, futbol sahalarını, tuğla çitin hemen ötesinde ormanın arka tarafını...

Kasvetli, gri bir sonbahar öğleden sonrasında oturup bana bunun artık benim hayatım olduğunu hatırlatmak için mükemmel bir yerdi.

Sevdiğim hayatım.

Sevdiğim.

Sevgi. Sevgi. Sevgi.

Yani. Çok seviyordum.

Bu işe yaramıyor, Callie.

Bu kesinlikle işe yaramıyor.

Tamam, hayır. Bekle. Bu işe yarayabilir. Bu kesinlikle işe yarayabilir.

Buranın başka nesini seviyordum? Başka, başka... Ne?

"Aman Tanrım, dinliyor musun?" Yüksek bir ses sisi düşüncelerimi delip geçtiğinde gözlerimi kırpıştırdım. Bir yüz tam olarak odak noktama yerleşti. Solgun, güzel, mavi gözlü ve kalın kâküllü. Bir de gözlüklü. Poe Austen Blyton ya da sadece *Poe*, arkadaşım. St. Mary'deki en iyi arkadaşlarımdan biri. Burada, bu aptal ıslah okulunda yaşamayı katlanılabilir kılan tek kişi.

Gördün mü?

İşte sevdiğim bir şey!

"Seni seviyorum," dedim ona.

İrkilerek geri çekildi.

"Ne?"

Sırıttım. "Seviyorum, Poe. Seni seviyorum. Sakın aksini düşünme." Sonra tam karşımda oturan kıza döndüm, Bronwyn Littleton. Oda arkadaşımdı ve aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Çenemle onu işaret edip, "Sen..." diye mırıldandım. "Seni de seviyorum, Wyn. Sen benim favorimsin."

Wyn bir sanatçıydı, bu yüzden genellikle -yani her zaman- yanında eskiz defteri taşıyordu. Hayatımda karşılaştığım en sakin insandı. Ona, açık renkli gözlerine, uzun kahverengi saç örgüsüne ve son derece masum yüzüne baktığınızda, bir ıslahevinde olmasına çok şaşırırdınız. Burada olmasının nedeni eskiz defteriydi aslında. Daha doğrusu çizim yapmayı sevmesiydi.

Ailesi, kızlarının *sanat* gibi bir şeyle hayatını boşa harcamasını istemeyen, zengin, üst sınıf tiplerdenmiş ve her zaman bundan vazgeçmesi için onu sıkıştırıyorlarmış. Bir gün canına tak etmiş ve misilleme olarak babasının arabasına grafiti çizmiş. Babası da ceza olarak onu buraya göndermiş.

Eskiz defterinden başını kaldırıp bana baktı. "Ah, teşekkür ederim," dedi. "Bunu takdir ediyorum. *Sanırım.*"

Grubumuzun üçüncü ve son üyesi Salem Salinger'a dönmeden önce, "Rica ederim," dedim.

Okulda yeniydi. Hepimiz son sınıf için yazdan döndüğümüzde o buraya yeni başlamıştı. Kocaman bukleleri, altın sarısı gözleri vardı. Buraya biraz para çalıp kaçtığı ama yakalandığı için gelmişti.

Kim tarafından mı? Aynı zamanda bu ıslah okulunun çok korkutucu müdürü olan *vasisi* tarafından.

Evet, zavallı Salem.

Yanlış kişiye bulaşmayı seçmişti ve şimdi buradaydı. Her ne kadar onunla ilk kez bir hafta önce, okul başladığında tanışmış olsam da sanırım onu seviyordum. "Ve sen... Seni unuttuğumu sanma, Salem. Seni seviyorum."

Burnu kararsızlıkla hafifçe kırıştı. "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Gerçi ben bunun biraz garip olduğunu da düşünüyorum."

Poe kollarını ona doğru uzattı. "Teşekkür ederim," dedi. "Evet, teşekkür ederim. Bu çok garip." Bana döndü. "Neyin var senin?"

Gülümsedim. İç çekerek, "Hiçbir şey," dedim. Öğle yemeği saatinde olduğumuzu ve içerideyken pırıl pırıl parlayan güneşi yakalayabilmek için özellikle öğle yemeğimizi erken bitirdiğimizi görmezlikten gelmeye çalıştım.

Kafeterya binasından dışarı adımımızı attığımız anda aniden

kaybolan güneş, bu çok sert ve -sınıf sıralarımız kadar- rahatsız sıra sanki hiç güneş ışığı yokmuş gibiydi.

Wyn hafifçe öne eğilip, "İlk Hafta Hüznü mü yoksa?" dedi.

Tamam, hepimizin bir terimi var: *İlk Hafta Hüznü.*

Bu, sadece ikimizin olduğu ikinci yılımızda Poe tarafından icat edilmiş bir şeydi. Wyn daha sonra üçüncü yılımızda geldi ve Salem de son yılında buraya gönderildi. Bu terim de temelde, yaz tatilinden yeni döndüğümüzde kısa bir süreliğine kendimizi kötü ve hüzünlü hissettiğimiz anlamına geliyordu.

Aylarca özgür kaldıktan sonra kafese kapatılıp kısıtlanıyorduk.

Wyn'e "Hayır, bu İlk Hafta Hüznü değil," diye cevap verdim. "Çünkü birincisi, bu artık ilk hafta değil. İkinci hafta. İkincisi, mutlu olacak bu kadar çok şey varken neden *üzgün* olayım ki?"

Poe, "Ne gibi?" diye sordu.

"Şey gibi..."

Etrafıma bakındım. Kafeteryadan akın akın çıkmalarının ardından, dışarıda sadece birkaç kız kalmıştı. Güneşin olmadığını görünce hepsi geri döndü. Ama sonra içerisi daha da iç karartıcı olmaya başladı. Bej dolapları ve duvarları tararken gözlerim sevdiğim ve unuttuğum başka bir şeye çarptı.

Çiçekler.

Tam olarak gardenyalar, papatyalar, güller ve otlarla karışık tonlarca çiçek.

"A-ha." Çiçekleri sevdiğim için canlandım. "Çiçekleri severim. Baksana! Ve bu hafta sonu onlar üzerinde çalışacağımız gerçeği beni mutlu ediyor."

Her cumartesi, reform ve takım çalışmasının bir parçası olarak tüm kızlar biraz bahçe işleriyle uğraşırdı. Ağırlıklı olarak okulun sembolü olan *gardenyaları* yetiştiriyorduk çünkü bu, saflığı ve masumiyeti temsil ediyordu.

Aynı zamanda hiçbir öğretmenin bilmediğinden emin olduğum ve buradaki tüm kızlar arasında bir tür şaka gibi olan *gizli aşkı* da temsil ediyordu.

Poe dilini dışarı çıkarıp, "Çiçeklerden nefret ederim," dedi.

Ona *sen ciddi misin* bakışı attım.

"Herkes çiçekleri sever, Poe."

"Ben gülleri severim," diye ekledi Wyn.

"Bence gardenyalar harika," diyerek araya girdi Salem. "Peki, ya sen, Callie?"

Papatyalar.

Papatyaları severim. Üzerinde papatya baskısı olan elbiselerim var. Ya da papatya baskılı elbiselerim *vardı.* Buraya geldiğim gün hepsini Bardstown'da bıraktım çünkü onlardan nefret ediyordum. O elbiselerden nefret ediyordum. *Nefret.*

Hayır, Callie. Şimdi zamanı değil.

"Ben, ah..."

Poe beni cevap vermekten kurtararak, -Tanrı'ya şükür- elini sallayıp, "Bana geri dönebilir miyiz lütfen?" dedi. "Callie bize delice davranmaya ve sonsuz bağlılığını ilan etmeye karar vermeden önce bir şey konuşuyordum."

Dikkatimi dağıttığı için şükrederek dik oturmaya çalıştım.

"Tamam, tamam. Yine de seni dinliyordum."

"Gerçekten mi? Ne diyordum o zaman?"

"Ah..." Parmaklarımı masaya vurdum. "Diyordun ki..."

Wyn gülümseyerek usulca, "Seni zahmetten kurtarayım," dedi. "Hep söylediği şeyi söylüyordu."

Poe hızla ona doğru döndü.

"Ben *hep* ne diyorum ki?"

"Gardiyanından ne kadar nefret ettiğini," diye cevap verdi. "Çünkü seni buraya *o* gönderdi. Çünkü onun kıyafetlerini ateşe vermeyi ve onu zehirlemeyi bırakmadın."

"Onu asla zehirlemedim." Poe parmağıyla Wyn'i işaret etti. "Asla."

"Peki, o zaman nasıl oldu da hastanelik oldu?"

"Bir kez. Bu bir kez oldu," diyerek kendini açıklamaya çalıştı. "Ve o zaman yemeğine zehir katmamıştım. Çünkü ona fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapmıştım. Tamamen *masumdu.* Ona bir iyilik yaptım. Ben naziktim, millet."

"Fıstığa alerjisi varmış, Poe."

"Evet! Ama bunu daha sonra öğrendim. Dili şiştiğinde." Poe öfkeli bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Neden kimse bana inanmıyor?"

Wyn bana bakıp göz kırptığında, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ah, *kötü kız.*

Ben de kötüydüm, bu yüzden göz kırpıp cıvıldadım.

"Çünkü sen *şeytansın.* Sürekli onu öldürmeyi ne kadar çok istediğinden ve bunun için seni hapse atsalar da umursamayacağından bahsediyorsun."

Bu doğruydu.

Poe, vasisini öldürmeye yemin etmişti ve şeytani, baş belası zihniyle asla yakalanmadan bunu yapabileceğine emindim.

Poe ikimize de ters ters bakmakla yetindi.

"Ben olsam yapmazdım. Bilin diye söylüyorum. Turuncunun, siyah olduğunu düşünmesem ve içinde iyi görüneceğimi sanmasam yine de yapardım. Yine de göğsüne altı inçlik *Prada* topuklu ayakkabılarımı saplayıp -bilirsin, şu çok sevdiğim süet olanlardan- kan kaybından ölmesini izlerdim ve sonra ölüp gömüldüğünde, üzerinde dans ederdim. Onun *mezarının* üzerinde. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Öldürücü ifadesine, çılgın gözlerine ve kızarmış yanaklarına yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı büzdüm. Bir şekilde ciddi bir tavırla, "Ama sen dans etmekten nefret ediyorsun, Poe," dedim.

Poe bana çıkışmak üzereyken Wyn, "Evet, Poe," diyerek tekrar araya girdi. "Dans etmekten nefret ediyorsun. Çok fazla zıpladığında göğüslerinin yüzüne çarptığını söylüyorsun."

Wyn'e bakıp sırıttığımda o da bana sırıttı. Poe yine patlamak üzereyken Salem tarafından durduruldu. "Yine de harika göğüslerin var," diyerek elini kaldırdı ve Poe'nun göğsüne bakarken gülümsedi.

Göğüslerine baktım. Salem haklıydı. Memeleri *mükemmeldi.* Poe'nun seksenlerin *pin-up* kızları gibi doğal, kıvrımlı bir vücudu, büyük göğüsleri, ince beli ve geniş kalçaları vardı ve evet, onu kesinlikle kıskanıyordum.

Başımı sallayıp, kendi göğüslerime bakarken, "Evet, mükemmeller," diye onayladım.

Salem kıskançlıkla, "Değil mi? Yani böyle göğüsler için adam öldürürdüm," diye mırıldandı.

Salem ve ben aynı vücut tipindeydik: Küçük ve atletik. Onun futbolcu olması sayesinde vücudu daha atletikti. Şunu söylemeliyim ki futbolun içinde büyümüş olmama rağmen hiçbir kadın futbolcuyla gerçekte arkadaş olmamıştım.

Poe, onları göstererek, "Göğüslerim hakkında konuşmanız her ne kadar hoşuma gitse de çünkü kabul edelim, mükemmeller," dedi. "Şu anda daha büyük sorunlarımız var."

Ciddileşen Salem mahcup bir tavırla dudağını ısırdı.

"Özür dilerim."

"Evet, üzgünüm. Bize sorunun ne olduğunu söyle," dedim.

Wyn eskiz defterini bırakıp dikkatini bize verdiğinde, üçümüz

de hikâyesini dinlemeye hevesli bir şekilde Poe'ya doğru eğildik. Nefesini üflediğinde kalın, koyu renk perçemleri dalgalandı.

"Bu hafta sonu dışarı çıkamam. Miller dışarı çıkma ayrıcalıklarımı elimden aldı. *Yine.*"

"Ne? Neden?"

"Bilmiyorum, geçen yıl yaptığım bir şey. Belki de ofisine bir fare koyduğum içindir."

Evet, bunu yapmıştı.

Poe geçen dönem rehberlik danışmanı Bayan Miller'ın ofisine bir fare sokmuştu. Fareyi nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu hepimizden saklamayı nasıl başardığına dair de. Ta ki Miller huzurlu bir okul gününün ortasında çığlık atıp odasından kaçana kadar.

"Gerçi o geçen dönemdi. Unutmamış mı?" diye sordu Wyn.

"Hayır." Poe, Miller'ın genizden gelen sesini taklit etti. "*Çünkü bildiğiniz gibi okul politikası gereği tüm şikâyetler bir sonraki döneme devredilir. Bu yüzden vizelere kadar dışarı çıkma ayrıcalıklarını iptal etmek zorundayım.* Siktiğimin kaltağı."

"Ah, ondan nefret ediyorum," diyerek başımı salladım.

"Aynı rehber öğretmene sahip olduğuma inanamıyorum," diye yakındı Salem. Onun acısını tamamen hissediyordum.

Poe ve Salem aynı rehber öğretmenini paylaşıyordu. Miller'ın şeytan olduğuna yemin edebilirdim. Öte yandan benim rehber öğretmenim oldukça yumuşak başlıydı. *Sevdiğimi itiraf edebileceğim bir başka şey!*

Poe yumruğunu masaya vurup, "Gördün mü?" dedi. "İşte bu yüzden ondan nefret ediyorum."

Hiçbirimizin onun kim olduğunu detaylandırmasına gerek yoktu.

Bahsettiği kişi vasisiydi.

"İşte bu yüzden..." diye devam etti. "Tüm bunlar onun yüzünden oluyor. Hayatımda yanlış giden her şey onun yüzünden. Her şey onun yüzünden. O aptal, tüvit ceketli, dirsekli yamalar giyen, modası geçmiş, yaşlı... *Adam.*"

Wyn, Salem ve ben birbirimize bakıp yüksek sesle gülmemek için dudaklarımızı sıktık.

"Yaşlı adam," diyerek başımı salladım.

"Modası da geçti," dedi Wyn.

Salem bize, "Evet, modası geçtiğini unutmayalım," diye talimat verdi. "Ve dirsek yamalarını."

"Bu ne cüret?" demeden önce vurgulamak için başımı salladım. "Tüvit paltolar... Aman Tanrım! Bu adam *ölmeli.*"

Poe elindeki boş su şişesini bana fırlatmadan önce gözlerini kıstı. "Çok kötüsünüz."

Homurdandığında bir kahkaha patlattık.

Bu da bir şekilde günümün en önemli anma dönüştü.

Gri gökyüzünün altında, bu sert banklarda otururken, bu ıslah okulunda edindiğim arkadaşlarımla gülerken, neden burada olduğumu unutuyordum. Artık hiçbir özgürlüğüm olmadığını, bu tuğla çitlerin ve demir kapıların içinde kafeslendiğimi unutuyordum. İki yıldır burada, kafesteydim. Çünkü on altı yaşındayken bir gece kalbim kırıldı. O kadar kötü kırıldı ki *öldüm.*

Acıdan öldüm ve hayata döndüğümde iyi kız Callie'den kalbi kırık bir kıza dönüştüm. Acının ve sancıların içinde, yapmayı asla hayal edemeyeceği bir şey yapan biri olmuştum.

Her şeyi aşk uğruna yapan bir kız.

Bunun için -yaptığım şey için işlediğim suçtan ötürü- hapse girmesi gereken bir *kız* oldum ama bir şekilde buraya gönderildim.

Bir merhamet göstergesi olarak.

Bildiğim her şeyden uzaktaydım; kasabamdan, evimden, dört büyük ve aşırı korumacı ağabeyimden. Tüm bunları unutup sadece gülümsüyordum.

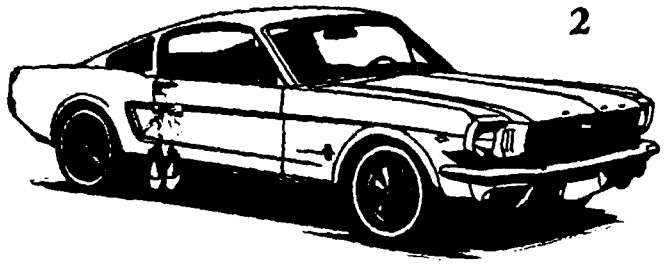
Kahkahamız, Poe'nun homurdanmasına neden oldu. "Peki, he," dedi. "Gülüp geçin. Elimdeki tek seçenek hayatımı en iyi şekilde yaşamak. *Özellikle yarın gece.*" Sonra sesini alçalttı. "Gizlice kaçtığımızda..."

Yarın cumaydı.

Cumalar özeldi.

Cuma günleri, dördümüz de gizlice kaçardık. Yarın cumaysa bugün de perşembeydi. Ve perşembeler de özeldi.

Benim için.

2

Saat gece yarısından biraz daha erkendi ve herkes uyumaya gitmişti. Özellikle de oda arkadaşım, Wyn. Bu benim için harika olmuştu. Çünkü dediğim gibi perşembe günleri oldukça özeldi, olmam gereken bir yer vardı. Yavaşça yatağımdan kalktım ve şifoniyerime yönelerek, önceden hazırladığım çantamı alıp odadan çıktım.

Şimdi karanlık koridorda, kapıyı arkamdan kapamadan önce soldan sağa bakıyordum. Etraf temiz görünüyordu. Bu yüzden bej renkli kapılarla, üzerlerinde ilan panoları ve motivasyon posterleri asılı duvarlarla çevrili dar koridorda ilerledim.

Ayaklarım hızlıydı ama gecenin bu saatinde sessizliğe uyuyordu. Resepsiyon alanının ön tarafındaki televizyonun alçak sesi dışında etraf sessizdi.

Yirmi dört saat boyunca nöbet tutan bir bekçi vardı -vardiyaları değişiyordu tabii- ve ben gizlice kaçmak için özellikle perşembe gününü seçmiştim çünkü Bayan Alvarez'ın gece kuşağı programlarını, kötü kızları izlemekten daha çok sevdiğini biliyordum. İki yıl boyunca gizlice kaçtıktan sonra artık bu konuda uzmanlaşmıştım.

Bu koridorun tüm kıvrımlarını ve dönüşlerini biliyordum. Belli bir hızda yürürsem hedefime ulaşmamın ne kadar süreceği ezberimdeydi. *Yirmi beş saniye.*

Gitmek istediğim yere gitmem yirmi beş saniye sürüyordu.

Ve yirmi beş saniye sonra çıkışta, binanın hemen arka tarafında olacağıma emindim.

Hileli bir kolu olan metal bir kapı vardı. Açmak için sallamanız ve itmeniz gerekiyordu. Poe'nun burada benimle birlikte olduğu ilk yıl keşfettiği bir şeydi bu. Metal kapı gümbürdeyerek açıldığında, hafif serinlik yüzüme çarptı. Üstesinden gelemeyeceğim kadar soğuk değildi, dışarıya doğru adım attım.

Kapıyla pervaz arasına bir taş sıkıştırıp beton yollardan koşmaya başladım. Çimenlerin arasından geçip, kampüsün tuğla çitleri-

ne doğru ilerlerken, ayaklarımı boşluklara dayayarak tırmandım ve usulca diğer tarafa geçtim.

Yere düştüğümde, kalkıp tekrar koşmaya başladım.

Beni gitmek istediğim yere götürecek olan St. Mary'nin otobüs durağına ulaşmak için yaklaşık on dakikam vardı. Ormanın içinde hızla koşuyordum. Otobüsler kampüsümüzün arka tarafında sıralanırdı, otobüs tam durağa yanaşırken oraya ulaştım.

Dördüncü sırada uyuyan bir kadın dışında içerisi bomboştu. Gece yarısı boş bir otobüste seyahat etmek biraz korkutucuydu ama başka seçeneğim yoktu.

Şoföre otobüs kartımı gösterip -yaz boyunca çalışıp kendi paramla almıştım, *kendime çok teşekkür ederim-* yerime oturdum. Gideceğim yere ulaşmak yaklaşık otuz dakika sürüyordu.

Kendi şehrime, Bardstown'a dönüyordum.

Mary'den Bardstown'a, büyüdüğüm ve taptığım kasabaya gelip o çizgiyi geçtiğimizde kalbim hep çarpıyordu.

İlk kez âşık olduğum kasabaydı burası. Onursuzluğumun sebebi olan *kasaba.*

Otobüs inmem gereken durağa yanaştığında şoföre teşekkür edip indim. Şimdiye kadar her şey yolundaydı, biraz riskliydi ama yasadışı bir şey yoktu. Bundan sonra yapmam gereken ise bir tür suçtu. Yani birinin arabasını çalıp göle atmak kadar kötü değildi -ki bu konuda biraz deneyimim vardı- ama yine de oldukça kötüydü.

Çünkü dediğim gibi başka seçeneğim yoktu.

Saçımdan bir toplu iğne çıkarıp kapının kilidine sıkıştırdım ve hassas bir hareketle çevirdim. Kapı açıldığında -ki açılacağını biliyordum- hızlıca içeri girdim.

Mavi Madonna'ya, eski bale stüdyoma, balerin olmak için yıllarımı harcadığım yere... Ta ki kovulana kadar. Dürüst olmak gerekirse *kovulmak* ağır bir kelime. Beni kapı dışarı etmediler. Bana ayrılmam için bir seçenek sundular ve ben de kabul ettim. Onlar derken bir zamanlar benimle ve yeteneğimle çok gurur duyan öğretmenim Bayan Petrova'yı kastediyorum.

"Aileler endişeli, Callie," derken çok üzgün görünüyordu. *"Çocukları üzerinde kötü bir etki bırakacağını düşünüyorlar. Gerçekten çok üzgünüm. Sen benim yıldız öğrencilerimden birisin ama kızlar senin yanında kendilerini güvende hissetmedikleri için okuldan çekiliyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Ne yapacağımı şaşırdım."*

Ben de ona gidebileceğimi söyledim.

Gördünüz mü? Bana bir seçenek sundu ve ben de kabul ettim. *Gittim.*

Çünkü bazılarıyla yıllardır dans ettiğim kızlar ve aileleri benim yanımda kendilerini güvende hissetmiyordu. Yaptığım şey yüzünden. İki yıl önce kırık kalbimin bana yaptırdığı şey yüzünden. Ne yaptığım, sonrasında neler olduğu ve St. Mary'ye nasıl geldiğim üzerinde durmak istemiyordum. Hatırlamam için zaman gerekecekti ama şimdilik dans etmek için buradaydım ve edecektim.

Beş yaşından beri kurduğum tek hayali gerçekleştirmek için buradaydım. Juilliard'a gitmek ve bir gün New York'ta bale topluluğu için dans etmek...

Mavi Madonna'dan ayrıldığımda Juilliard hayalim bir nevi askıda kalmıştı. Bayan Petrova bir Juilliard mezunuydu ve zamanı geldiğinde bana harika bir tavsiye mektubu verecekti. Oraya girmek o kadar zor ve rekabetçiydi ki o mektuba ihtiyacım vardı.

Her şeyden sonra bunu bana vereceğini düşünmedim ve bu yüzden mektubu düşünmeyi bıraktım. Juilliard'a gitmeyi beklemekten vazgeçmiştim. Aslında *Bardstown Community College*'ta olduğu gibi diğer dans programlarını da araştırmaya başlamıştım.

Ama sonra geçen yaz bir şeyler değişti. Bir *şey* hayata geri döndü. O rüyayı tekrar görmek istedim. En azından o hayale sahip olmayı denemek istedim. Ben de Juilliard için bir seçme videosu çekmeye karar verdim. Juilliard'ın önümüzdeki sonbahar için başvuruları kasım ayında sona erecekti ve ben de bunun için pratik yapıyordum. Bu yüzden buradaydım. *Denemek için.*

Banyoda elbisemi çıkardım. Tek parça giysimi ve çantamda getirdiğim antrenman taytımı giyip antrenmana hazırlandım. Ana uygulama alanında cilalı parke zeminler ve bir duvar boyunca uzanan aynaların yanı sıra ısınma egzersizleri için çelik bir *barre** bulunuyordu.

Başlamadan önce *pointe* ayakkabılarımı bağlamak için yere oturdum. Isınma egzersizlerini yapıyor, bacaklarımı esnetiyor ve ayak parmaklarımı büküyordum. Kol ve bacak pozisyonlarını tek tek geçiyor, aynada duruşumu kontrol ediyor, omurgamın kavisini ve omuzlarımın çizgisini düzeltiyordum.

---

* Esneme ve *barre* egzersizi sırasında duruşunuzu, esnekliğinizi, dengenizi geliştirmenize yardımcı olan taşınabilir bale çubuğu.

İşim bittiğinde, koleksiyondan istediğim CD'yi aldım ve bütün yaz üzerinde çalıştığım şarkıyı açtım. Aslında son iki yıldır bu şarkı üzerinde çalışıyordum. Bardstown Lisesi'nde seslendireceğim şarkının aynısı.

O geceki şarkı.

Düşen bir peri olduğum için kanat takmak zorunda kaldığım, sonunda bana ihanet eden bir insana âşık olduğum, hiç dans edemediğim bir şarkı.

Ancak benim tek hatırlamak istediğim şarkıydı.

Acıyı ve sefaleti hatırlamak istiyordum. Ağladığımda akan gözyaşlarını. *Kalp kırıklığımı.*

Böylece aynı hatayı bir daha *asla* yapmazdım.

Böylece kanatları taktım. Bunları depo dolabından ödünç almıştım. Benim kürklü, özel yapım, ağır kanatlarımın aksine ucuz ve sahte ipekten yapılmışlardı.

Ama önemli değildi.

Ben bir peri değildim. *Hiç olmamıştım.*

Güzel kanatlara ihtiyacım yoktu. Bu sahte olanlarla idare edebilirdim. Onları omuzlarımın üzerine yerleştirir yerleştirmez, müziği başlatıp gözlerimi kapadım.

Şimdi hatırlamama izin verebilirdim.

Ritimlerin bedenime, karnıma ve göğsüme düşmesine izin verdim. Kollarıma ve bacaklarıma düşmelerine izin verdim. Anılarla yeterince ağırlaştığımda ve kemanın sesi hafiflediğinde, kollarımı kaldırıp ilk dönüşümü yaptım.

Ondan sonra genelde her şey kolaylaşırdı.

Her şey doğal haline gelirdi.

Sanki bu şarkıda dans etmek için *doğmuşum* gibi.

Sanki bir gün âşık olmak ve kalbimin kırılması için doğmuşum gibi.

Sanki kalbinin kırık parçaları üzerinde dans eden bir kız olmak için doğmuşum gibi.

Bilinçli iradem olmadan zıplıyor, sıçrıyor, dans ediyor ve dönüyordum. Şarkı bitip dizlerimin üzerine yere çöktüğümde ayaklarım zonkluyordu. Yanaklarım gözyaşlarımdan ıslanmış haldeydi.

Evet, oluyordu.

Ağlıyordum.

Hatırlamama izin verdiğim her an ağlıyordum. Bu şarkıyla her dans edişimde ağlıyorum. Yine de sorun değildi. Gözyaşlarına alış-

kındım. Ama artık durmalıydım. Dans etmek için buradaydım, değerli zamanımı ağlayarak harcamak için değil.

Bekle.

Bir kıpırtı hissettim.

Boynumun arkasındaki bir şey başımı kaldırıp uzun pencereden dışarı bakmama neden oldu. Orada, sarı ışık saçan bir elektrik direği ve yalnız bir otobüs durağının bulunduğu sessiz, karanlık bir sokak manzarası dışında hiçbir şey yoktu.

Ama.

Ama sanki...

İzlendiğimi hissediyordum. Sanki biri beni izliyormuş gibiydi.

Sanki o... Bu düşünceyle ayağa fırladım. Arka kapıya koştum, içeri girdiğim kapıya. Kapı dar bir tuğla sokağa açıldığında, köşeyi dönerek çalışma odasının penceresinin hemen dışındaki noktaya gitmek için ön tarafa geçtim.

Tabii ki burada hiçbir şey yoktu.

Tabii ki.

Ama nedense vücudum uğulduyor, bacaklarım huzursuz ve heyecanlı bir şekilde kıpraşıyordu. Göğsüm büyük bir telaşla doldu. İki yıl önce hissettiğim bir telaş, bir *heves.*

O zamanlar... Beni izlediği zamanlar...

Okulun konferans salonuna gelip üçüncü sıraya oturduğunda, onun için dans etmemi istediğinde ve dans ettiğimde gözlerini benden alamadığı zamanlar...

Ben onun Peri'siyken...

Yalan söylüyorum. Benim işim bu.

Sesi, sözleri -son söylediklerinden bazıları- beynimin içinde uçuşurken başımı salladığımda, sahte kanatlarım sırtıma sürtündü. Aptalca davranıyordum. Burada kimse yoktu.

İç çekerek geri döndüm ve çalışmayı bitirmek için binaya girmek üzereydim ki bir gümbürtü duydum. Bir çizme kaldırıma çarptı ve bir kez daha dönüp baktım. Tamam, bunu hayal etmemiştim, değil mi? Bu sesi hayal etmemiştim.

Burada biri vardı ve aklıma farklı bir olasılık geldiğinde kalbim korkudan ağzıma gelmiş durumdaydı. Ya davetsiz bir misafir varsa? Gerçek bir *kötü adam.*

Daha az kötü biri olduğundan değil ama yine de ya burada bir adam varsa? Bir haydut ya da bir hırsız? Ya Mavi Madonna'dan bir şey çalmaya geldilerse?

Olamaz.

Bunun olmasına asla izin vermeyecektim. Asla ve asla.

Burası dünyadaki en sevdiğim yerdi ve şimdiden zorla girdiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Eski öğretmenimin güncellenmiş bir alarm sistemine sahip olmamasından, güvenlik ve teknoloji konusunda çok kötü olmasından faydalandığım için zaten suçlu hissediyordum. Buraya zarar gelmesine izin vermeyecektim. Bu yüzden ellerimi iki yanımda yumruk yapıp, duruşumu genişletirken etrafa bakındım. Aslında etrafa dik dik bakıp kaş çatıyordum.

"Hey? Orada kimse var mı?"

Ciddi misin Callie?

Ne kadar da aptalca bir soruydu bu.

Tabii ki orada biri vardı. Bir ses duymuştum ve eğer biri bana ya da buraya zarar vermek istiyorsa bunu bana söylemeyecekti. Bu yüzden kapıya yaklaşarak farklı bir yaklaşım denedim.

"Tamam, bana söyleme. Sorun değil. Ben *aptal* değilim. Orada olduğunu biliyorum. Seni duydum."

Karanlıkta davetsiz misafiri aramaya devam ederken gözlerimi daha da kıstım ama hiçbir şey göremiyordum.

"Evet, bu çok olgunca ve korkutucu." Başımı sallayıp kapıya bir adım daha yaklaştım. "Ama mesele şu ki sen büyük bir *hata* yaptın. Uğraşmak için yanlış kızı seçtin. Ben kolay kolay korkmam. Ah, bir de nasıl yumruk atılacağını iyi biliyorum." Etrafıma bakınmaya ve kapıya yaklaşmaya devam ederken başımı salladım. "Evet, istersem gerçekten zarar verebilirim, dostum. Belki de şu anda, *hey, bu kız bayağı küçük, bana zarar veremez,* diye düşünüyorsun. Ama şunu bil, benim dört ağabeyim var. *Dört.* Ve hepsi uzun boylu, iriyarı ve cüsseli. Aslmda hepsi atlet. Thorne'ları hiç duydun mu? Ağabeylerimi duydun mu? Ben onların kız kardeşiyim. Eğer beni alt edebileceğini düşünüyorsan ağabeylerimin peşinden geleceğini *unutma.* Peşinden gelmelerini sağlayacağım. Seni yakalamalarını ve bunu sana ödetmelerini sağlayacağım, anladın mı? Ya kendini göster ya da git. Hemen!"

Sonunda biraz irkildim ama neyse.

Bu bana bulaşılmaması gerektiği mesajını almasını sağlamıştır diye umdum.

Ayrıca kapıdan içeri girmeme bir adım kalmıştı, yani ona meydan okuyacak bir zaman varsa o da bu andı. Bu yüzden içeri atlamadan önce üç saniye kadar bekledim ve kapıyı gürültüyle kapadım.

Toparlanmaya başladım.

Buradan gidiyordum.

Bir sonraki otobüs her an gelebilirdi, bu yüzden elbisemi giydim. Ön kapıdan koşarak çıktım ve otobüs durağına gitmek için caddeyi geçer geçmez yanaşan otobüse bindim. Hareket ettiğimizde, pencereden dışarı baktım. Stüdyoya ve hâlâ boş duran karanlık yola.

Ona bakıyordum ve gittikçe küçülürken bile nefeslerim bir şekilde hem hızlanıyor hem de yavaşlıyordu. Bedenim hem rahatlama hem de garip bir hayal kırıklığıyla dolmuştu ama sonra bir şey gördüm. Beyaz bir ışık.

Ay kadar parlak. Bir neon tabelası gibi ışıltı. *Beyaz.* Onun rengi.

Ağzım heyecanla aralanırken burnumu cama dayadım. Her ne gördüysem -bir parlama, bir patlama- çok uzaktaydı ve her saniye daha da uzaklaşıyordu.

Ben gördüğüm şeyi doğrulayamadan otobüs dönüş yaptı ve ardımızdaki yol kayboldu.

***

Bugün cumaydı.

Bu da demek oluyordu ki arkadaşlarım ve ben gizlice kaçacaktık. Odaklandığım tek şey buydu.

Diğer şeyler tamamen aklımdan çıkmıştı. Çünkü bunu düşünmenin bir anlamı yoktu, *anlıyor musun?* Çünkü dün gece olan şey -dün gece olduğunu düşündüğüm şey- gerçekte hiç olmamıştı.

Sadece olduğunu düşünmüştüm. Sadece bir şey gördüğümü sanmıştım. Beyaz bir ışık.

Gerçekte ise hiçbir şey görmedim.

Gerçekte, dans etmek için gizlice dışarı çıktım ve bu süreçte Mavi Madonna'yı davetsiz bir misafirden kurtardım. Tabii eğer davetsiz bir misafir varsa. Belki bu da benim hayal gücümün bir uydurmasıydı, kim bilir!

Evet, dün gece ne hissettiğimi ya da ne gördüğümü düşünmeyecektim. Sadece bu geceyi düşünüp arkadaşlarımla gizlice dansa gidecektim ve bunun harika olacağı gerçeğine odaklanacaktım.

Her perşembe ve cuma gibi -Bayan Alvarez görevdeyken- gösterişsiz bir şekilde giyinip dans etmek için *Ozanların Şarkısı* adlı bara gizlice gittik.

Mekân Bardstown'daydı ve barmenlerden biri -Will- Conrad'in eski bir arkadaşıydı.

Reşit olmadığımız için içki içmediğimiz sürece içeri girmemize

izin veriyordu. Ayrıca haftalık gezilerimizi sır olarak saklayacak kadar da kibardı. Mavi Madonna dışında, Bardstown'da en sevdiğim yerlerden biriydi. Şehrin gölgeli bir bölgesinde yer almasına ve kapının üzerindeki neon tabelanın yanıp sönmesine rağmen bu yerden her zaman huzurlu bir his alıyordum.

Müziklerini de çok seviyordum.

Ozanların Şarkısı, diğer dans barları gibi müzikleriyle ünlüydü. Ancak seçimleri alışılmışın dışındaydı. Dans ritimleri çalmak yerine hüzünlü müzikler çalıyorlardı. Derin kemanlar ve ağır, kalın baslarla kayıp âşıklar ve kırık kalpler hakkında şarkılar söylüyorlardı.

Belki de artık onlardan biri, kalbi kırıklardan biri olduğum içindir ama bunu seviyordum.

Melankoliyi seviyordum. Sefaleti. Bu müzikle yavaşça dans edebilmeyi ve birkaç damla gözyaşı döktüğümde kimsenin bunu sorgulamamasını seviyordum. Çünkü hüzünlü bir aşk şarkısı duyduğunuzda yaptığınız *şey* budur.

Ağlarsınız. Yağmurda ağlamak gibi.

Bara girip kendimi kaybetmek için sabırsızlanıyordum. Hatırlamak için sabırsızlanıyordum. Ama anlaşılan iki yıl önce yaptığım hatayı hatırlamak için müziğe ihtiyacım olmayacaktı.

Çünkü o hataları yapmamın *nedeni* buradaydı.

Yaptığım şeyi neden yaptığımın ve neden St. Mary'ye geldiğimin nedeni tam olarak buradaydı.

O burada.

Bara girer girmez onu gördüm. Aslında gözümün tek gördüğü *oydu*. Onu görmek, olduğum yerde çakılı kalmama sebep olmuştu.

Reed Roman Jackson'ın görüntüsü...

İki yıl sonra.

İki uzun, çok uzun yıldan sonra beni, dünyamı durmaya zorluyordu.

En azından benim için.

Benim için dünya dönmeyi bıraktı ve üzerindeki tüm insanlar var olmayı bıraktı. Benim için müzik artık yoktu, yıldızlar usulca söndü. Çünkü *o* buradaydı.

Her nasılsa.

Sahi, o neden buradaydı?

Barın ortasında duruyordu. Herkesten uzundu. Herkesten daha genişti. Tepesinde beyaz bir spot ışığı vardı. Belki de sadece mermer gibi olan vampir derisi parlıyordu. *Hâlâ parlıyordu.* Alandaki tüm ışığı emiyor ve geri kalanlar için hiçbir şey bırakmıyordu.

Başka bir yere bakma seçeneğim bile yoktu.

Bakın o, tıpkı yerçekimi gibiydi.

Eğer odadaysa ona bakmaktan kendinizi alamazdınız. Yardım edemez, sadece onun etrafında dolanırdınız. Şu anda bile insanlar bunu yapıyordu. İnsanlar onun etrafında dönüyor, tüm dikkatlerini ona veriyorlardı. Etrafı bir grup erkek ve kollarına yapışmış birkaç kızla çevriliydi. *Tanrım!* Sanki iki yıl öncesindeymişiz gibi hissettiriyordu.

Sanki eski okulum Bardstown Lisesi'nin koridorunda duruyordum ve onun bir kız üzerinde *kara büyüsünü* uygulamasını izliyordum. Onun hem ilgisiz hem de ilgili görünmesini izliyordum. Onu arzuyla çıldırtırken, elini kaldırıp parmaklarını saçlarının ucunda gezdiriyordu.

Onu izlerken nefesimi verdiğimde dudaklarım aralandı.

Burada ne işi vardı?

Nereden gelmişti?

Neden hâlâ bu kadar güzeldi?

Bardstown Lisesi'nin kalp kıranı.

Vahşi Mustang.

Muhteşem kötü adam.

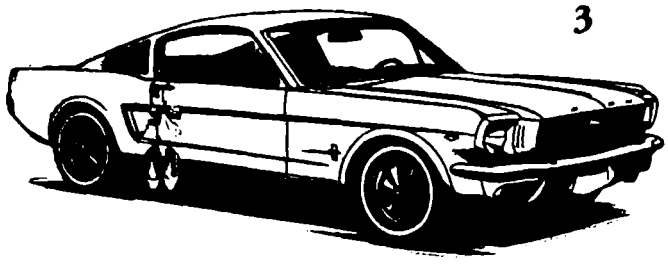
Kalbimi kıran adam ve intikam için arabasını çalıp göle sürdüğüm adam.

Bir saniye sonra kızdan uzaklaşıp bakışlarını bana dikti. *İşte böyle.* Her zamanki gibi. Sanki burada, tam bu noktada durduğumu biliyormuş, sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi.

İki uzun yıldan sonra rasgele bir cuma gecesi, Bardstown'daki en sevdiğim barda dururken onu görmüştüm.

İki yıldır görmediğim adamı.

Bana yaptıklarından sonra *asla* görmek istemediğim adamı.

3

Reed Roman Jackson'ı en son gördüğümde okuldaki son günümdü. Birinci sınıftaydım. Günün sonunda eve gidebilmek için ağabeyim Ledger'ın kamyonetine binmek üzere otoparka doğru yürürken onu arabasında gördüm.

Şey, *o* arabası değil. Duyduğuma göre Mustang'i benim yaptığım şeyden sonra tamirdeydi.

Orada ne yaptığını bilmiyordum çünkü gittiği izlenimini edinmiştim. Bu yüzden genellikle arabasını park ettiğini bildiğim o yoldan gidiyordum.

Şimdiyse onu gördüğüm için ne yapacağımı bilemiyordum. Olduğum yerde donup kalmıştım. Hareket edemiyordum. Başka tarafa bakamıyordum. Belki de yalnız olduğu ve her şeyin olduğu o geceden beri onu yalnız görmediğim içindi. O geceden beri hep bir grup insanla birlikteydi. Her zaman meşguldü ve etrafı sarılmıştı, benim varlığımdan habersizdi.

Ama o gün yalnızdı.

Gözleri kapalı arabada oturuyordu. Müzik açıktı ve camlar kapalıydı. Ne dinlediğini duyamayacak kadar uzaktaydım ama bizim şarkılarımızdan biri olup olmadığını merak etmiştim. Onun için dans ettiğim şarkılar...

Bunu düşünmem, her şeyden sonra böyle bir düşünceyi aklımdan geçirmem bile aptalcaydı.

Ama orada dururken anıların hücumunu durduramadım. Beni Mustang'iyle gezdirdiği ve ormana götürdüğü o anların tatlı telaşını, müzik açıp, arabasının kaputuna oturup dans edişimi izlemesini hatırladım. Bu heyecan o kadar güçlüydü ki bacaklarım kendi kendine hareket etti. Bacaklarım ona gitmek istiyordu.

Mustang'ini mahvettiğim için özür dilemek istedim. Ne kadar aptalcaydı. Sevdiği tek şeydi.

Sonra ona vurmak istedim. Ona vurmak, yumruklamak ve yaptığı şeyi neden yaptığını öğrenmek istedim.

Neden kalbimi kırdı? Neden bu kadar acımasızdı?

Neden bir spor için, futbol için bana ihanet etti? Bu acı neden geçmiyordu?

Neden? Neden? Neden?

Bütün bunları ona sormak istedim.

Ama yanma gidemeden bir grup arkadaşı üzerine çullandı, fırsatı elimden aldılar ve ben de kaçtım. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ledger'ın kamyonuna ulaşmak için dolambaçlı bir yoldan gittim, hepsi bu kadardı.

Bu onu son görüşüm olmuştu. Mezuniyetine hiç gelmedi ve onu şehirde hiç görmedim.

Bu, kalbimi kıran ve ondan intikam almak için arabasını çaldığım adamı son görüşümdü.

Peki, kim bana karşı suçlamada bulunmuş ve hapse girmemi istemişti? Tabii ki *o*.

Bunu yaptığım için. Arabasını çaldığım için. Ama şimdilik bunu boş verelim.

Benim daha büyük sorunlarım vardı. Onun *burada* olması gibi sorunlar.

Sikeyim!

Onun burada ne işi var?

Harika, Callie. Sadece harika.

Onu bir kez gördüm ve yine küfrediyordum. Onu gördüğümde tüm dünyam altüst oluyor, tüm dengem bozuluyordu. New York'ta olması gerekmiyor muydu? Bir futbol yıldızının hayatını yaşayıp ajanslar ve acemiler tarafından kapışılıyor olması gerekmez miydi? Peki, ya üniversite? Üniversiteye gitmiyor muydu?

Eylül ayındaydık. İnsanlar eylül ayında derslere giriyordu! Kendimi sakinleştirmeye çalışarak viskimden bir yudum aldım. İçtiğime inanamıyordum, hem de *viski*. Pek içen biri değildim ve viskiden nefret ederdim. Ama bir şeye ihtiyacım vardı.

Güçlü bir şeye.

Viski bildiğim tek sert alkoldü. Altını çizeyim, içki tercihi viski olan dört ağabeyim vardı.

Reed'i görür görmez ve o da beni görür görmez, bara doğru ilerleyip çıktım çünkü hem alkole ihtiyacım vardı hem de arkadaşlarımdan uzaklaşmam gerekiyordu. Onlar da onu görmüştü ve her

türlü soruyu soruyordu. Geçmişte ne olduğu hakkında, buraya nasıl geldiğim hakkında onlara hiçbir şey anlatmadım. Yani Reed Jackson adında birinden araba çalıp gölde sürmem dışında.

Bir zamanlar benim için *Roman* olduğunu bilmiyorlardı.

Onu sevdiğimi ve kalbimi kırdığını bilmiyorlardı. Ve bir ıslah okulu yerine gerçek bir *ıslahevine* gitmem gerektiğini de.

Her hafta perşembe günleri gizlice dışarı çıkıp bale çalıştığımı, hayallerimin peşinden gittiğimi de bilmiyorlardı. İtiraz edeceklerinden değildi. Hatta bence bu konuda çok destekleyici olurlardı. Ama tüm bunlar benim geçmişime, *onun* da geçmişine o kadar işlemişti ki hiçbir zaman onlara söylemeye cesaret edemedim. Şimdi aniden ortaya çıkmıştı. Aman Tanrım, bununla başa çıkamıyordum. Yapamıyordum.

Göt herif.

Lanet olası pislik. Lanet olası piç kurusu. O, orospu çocuğu!

Üzerime uzun bir gölge düştü. Barda tuğla duvara yaslanmış, viskimi içiyordum. Onunla aynı ortamda olmaya dayanamıyordum. Dans etmeye, izleyebileceği bir yerde olmaya dayanamıyordum.

Ben de Will'dan viskiyi çaldım ve kendimi sakinleştirmek için dışarı çıktım. Tabii ki o da buradaydı.

Elbette iki yıl önce yaptığı gibi beni kovaladı. Hiçbir şey değişmemişti.

Hiçbir şey.

Şimdiyse bana doğru geliyordu. Botları yerde gümbürdüyor ve ben bu gümbürtüleri göğsümde hissediyordum. Kalbimde hissediyordum. Sanki attığı her adımda kalbimin üzerinde tepiniyordu.

Tek yapabildiğim burada durmak, bu noktaya yapışmak ve bunu yapmasına izin vermekti. *O botlarla kalbimi ezmesine izin vermek.* Yan tarafında parlak, metalik tokası olan siyah katil botlarının altında, akan kanın yerde olmadığını görmek beni biraz şaşırttı. Az önce kalbimi ezip tekrar kıran botlar...

Tamam, rahatlamam lazımdı. Sakinleşmem lazımdı.

Derin bir nefes almalı ve botlarından uzağa bakmalıydım. Ona bakmamalıydım. Böylece güçlü ve sakin görünebilirdim. Öyle olsa bile yapamazdım. *Ona bakamazdım.* Henüz olmazdı. O yüzden başka şeylere bakıyordum.

Mesela deri ceket giyen omuzlarına...

İki yıl sonra gördüğüm ceket bir an için nefesimi kesti. Çünkü o gece de onu giyiyordu. Bana ilk kez gerçeği söylediği gece. Bana o ana kadar her şeyin yalan olduğunu söylediği gece.

Uzun bir süre o ceketle ilgili, kalbimi tekrar tekrar kırdığı rüyalar görmüştüm.

Keşke kapüşonlusunu giyseydi. Tatlı kokulu, yumuşak ve *beyaz* kapüşonlusunu. Keskinliğini biraz olsun azaltan o şeyi. Ama bir saniye sonra kapüşonunu düşünemedim bile. Başka bir şey düşünüyordum. Çünkü gözlerim parlak beyaz şeye takıldı.

Mustang.

Onun bebeği.

Ah, demek geri gelmişti.

Bebeği geri dönmüştü ve iyi görünüyordu.

Onu yok etmeye çalışmadan önceki haline benziyordu. Aman Tanrım! Bir anlığına o kadar rahatladım ki elimde olmadan, "Bebeğin iyi görünüyor," dedim.

Bunu söyledim, değil mi?

Evet, bir araba hakkında bu kadar soluksuz konuştuğum için utanırdım ama bu iyi bir başlangıç olabilirdi.

İlk sözleri söylemiştim ve tüm ayrılıklar, izlediğim filmlerde -ayrıldığımızdan değil çünkü zaten hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı- her zaman ilk sözleri söylemeyi öğretirdi. Durumu kontrol altına almak içindi bu.

Rahat görünmek için.

"Öyle."

Tek kelime.

İki yıl sonra onun pürüzsüz, derin sesiyle söylenen *tek kelime.* Elde ettiğimi sandığım anlık üstünlük kayboldu. Bir anda yok olduğunda titremeye başladım. Ona bakmak zorundaydım çünkü bakmadan yapamıyordum.

Bu yüzden bakışlarımı çevirip iki yıl aradan sonra ona baktım.

Uzun bir süreden sonra ilk defa bu kadar yakınımdaydı.

Hâlâ nefret edip etmediğini merak etmeme neden olan kirli sakalını görebiliyordum. Kalın kirpiklerini görebiliyordum. Ne kadar kalın olduklarını unutmuştum, koyu renkli buklelerden oluşan bir orman gibiydi. Dolgun, kırmızı ağzını görüyordum. Ağabeyimle kavga ederken her zaman sırıtan ve bir kesiği ya da çürüğü olan ağzını.

Ve onun *kurt gözlerini.*

Tanrım, gözleri...

Tunç grisi, dumanlı ve tam olarak üzerimde olan gözleri...

Haklı çıkmıştım.

Hiçbir şey değişmemişti.

Hâlâ aynı güzelliğe sahipti.

Hâlâ yürek parçalayacak kadar muhteşemdi.

Aslında şimdi daha muhteşem, daha cazip ve hatta atılgandı.

Sanırım saçı yüzündendi. Artık daha uzun olan koyu renk saçları ceketinin yakasına sürtünüyor ve bununla ilgili bir şey midemin sıkışmasına neden oluyordu. Bu bir anlığına bana deri ceketleri ve uzun saçlarıyla eski filmlerdeki şeytani tavırlarıyla puro içen kötü adamları düşündürdü.

Başımı sallayıp, "Onun bu mahallede güvende olduğuna emin misin?" diye sordum. "*Bebeğinin.* İnsanlar bazen çok tehlikeli olabilir."

Benim gibi insanlar.

Mustang'ine bir daha dokunacağımdan değildi ama yine de *o* bunu bilmiyordu ve ben de böyle kalmasını istiyordum. Gerçi benim bir tehdit olduğumu pek düşünmüyor gibiydi çünkü yakut kırmızısı dudakları kusursuzca gerildi ve tipik sırıtışıyla bana baktı.

"Yapabilirler mi?"

"Evet," demeden önce sırıtışı kalbimin güm güm atmasına neden oldu.

"Sence ne yaparlar?"

Onu tekrar göle sürerler.

Ama bunu sesli dile getirmedim.

Çünkü onu tekrar göle sürmek ve bu konuda şaka yapmak dahi istemiyordum.

Onu biraz korkutmak istedim. Bu yüzden başımı yana eğerek parmaklarımı şişenin etrafında gezdirdim.

"Bilmiyorum, çalınabilir. *Tekrar.* Lastiklerini kesebilirler. Jantlarını çalabilirler. Kaputuna sprey boya sıkabilirler. Camlarını... Kırabilir ya da her şeyi likköre bulayıp yakabilirler."

Sırıtışı daha da arttı.

"Bu... Oldukça yaratıcı bir liste."

"Evet, yaratıcıyımdır."

"Kesinlikle, tehlikeli de."

"İnan bana, büyük bir sürprizle karşılaşacaksın."

"Sürprizin etrafında küçük bir kurdeleyle mi geliyor?"

Ne?

O neden bahsediyordu?

Kurt gözlerinin nerede olduğunu fark ettiğimde viskiden sarhoş

olmuş beynim nihayet beni yakaladı. Karnımda, belimde... Sonunda neden bahsettiğini anladım. Elbisemin belinde küçük bir fiyonk vardı ve o her zamanki tarzıyla bunu kendince yorumluyordu. Çünkü onun yaptığı tek şey buydu.

Elbiseler.

Lanet olsun!

Başka bir şeyin daha farkına vardım.

Beyaz giymiştim ve bu onun en sevdiği renkti.

Elbiseme en sevdiği şeymiş gibi bakıyordu. Özellikle o yeşil fiyonk ve dantelli, fırfırlı etek ucu çıplak kalçalarımı sıyırırken. Tatlı bir gülümseme ve cıvıl cıvıl bir sesle, "Hayır, sürprizimin uzun tırnakları ve keskin dişleri var," dedim.

Gözlerini usulca kaldırdı, "O zaman ben burada koltuğumun kenarında oturup paketin açılmasını bekliyor olacağım," dedi.

Ah.

Tabii ki böyle söyleyecekti. Elbette sözlerimi çarpıtacak, onları kirli ve baştan çıkarıcı bir şeye dönüştürecekti. *Beni kızartacak ve kıvrandıracak bir şeye.*

Tıpkı bir aptal gibi kızarıyordum.

Neyim var benim böyle?

Çenemi havaya kaldırarak, "Seninle konuşmaktan ne kadar keyif alsam da..." dedim. "Bunun için zamanım yok. O yüzden hadi, yapalım şu işi."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra sözlerimi tekrarladı.

"*Hadi yapalım şu işi* mi?"

Duruşumu genişlettim, bir dövüşçü gibi ayaklarımın üzerinde dikildim, yumruk atmaya hazırlanıyordum.

"Evet. Şu *işi* yapalım da beni rahat bırak."

Buraya yapmak için geldiği şeyi ne kadar çabuk yaparsa -ki geçmişi tüylerimi diken diken etmek ve kirli imalarla beni rahatsız etmekteydi- bu korkunç, berbat durumdan, onu tekrar görme tesadüfünden o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Çünkü bu bir tesadüftü, değil mi?

Onun burada, aynı barda, benimle aynı zamanda olması?

Reed, duruşumu fark etti ve alçak sesle, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Hadi. Ben hazırım."

"Tamam." Başını salladı, gözleri kapalıydı. "Seni nereye götürmemi istersin?"

"Ne?"

"Evet, nerede istiyorsun?" Karşısında durduğum duvarı işaret etti. "Burada, duvara karşı mı? Ya da arabamın arka koltuğunda?" Söylediklerine cevap vermem için bana zaman tanımadı. "İki yıl oldu ama deri koltuklarımın üzerinde kıvranmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu tekrar görmek isterim. Ama tabii ki tercih senin."

"Ne? Ben..."

Karışık heceler çıkarırken onun ne demek istediğini anlamıştım.

Söylediklerinin aptalca anlamını...

Beni o gezilere götürürken deri koltuklarında dans ettiğim ve kıvrandığım zamanlardan bahsediyordu. Müziği açtığında otururken bile onun için dans ediyordum. Çünkü onun için dans etmeyi seviyordum. Çünkü ben bir aptaldım. Onun kucağında kıvranmayı seviyordum. Hatta bir keresinde yağmurda... Şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

Onun önünde değil.

Kurt gözleri mizahla parlarken, "Komiksin," dedim. "Ve oldukça hayalperest. Eğer bir daha bana dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan kafanı muayene ettirmen gerekecek."

"Öyle mi?"

"Evet." Küçümseyici, beni genç ve nahif hissettirme gücüne sahip ses tonuna karşı dişlerimi sıktım. "Çünkü bu asla olmayacak. O yüzden buraya ne söylemeye geldiysen söyle ve *git.*"

Bana düşünceli bir şekilde bakıp, "Hımm," diye mırıldandı. "Yine de gitmemi istediğinden pek emin değilim. Çünkü bu kulağa bir *meydan okuma* gibi geliyor ve benim bunu ne kadar *sevdiğimi* biliyorsun."

Biliyordum.

Cesareti severdi. Provokasyonu da. İnsanları kızdırmayı ve sahada, Bardstown Lisesi'nde birlikte oynarlarken Ledger'la yaptığı gibi tüylerimi diken diken etmeyi seviyordu..

Rakip oldukları zaman...

Şişeyi ona fırlatmayı düşünürken, "Bu bir meydan okuma değil, *gerçek*," dedim. "Bana dokunursan dişlerini kaybedersin. Bu yüzden gerçekten gitmen gerekiyor."

Bunun yerine bana doğru bir adım attığında kendimi yaslandığım duvara biraz daha bastırdım.

"Yine de bunu kolaylaştırmıyorsun," diye homurdandı.

"Neyi?"

"Gitmeyi."

"Benden uzak dur yoksa seni yumruklarım, tamam mı? Şaka yapmıyorum."

Tabii ki *şaka* yaptığımı düşünüyordu ve ondan yapmasını istediğim şeyin tam tersini yapıyordu.

Bana doğru bir adım daha attı. Yemin ederim, bu o kadar büyük bir adımdı ki neredeyse dibime gelmişti. Neredeyse benim olduğum yerdeydi, nefesimi tutmak zorundayım çünkü onunla aynı havayı solumak istemiyordum.

Kokusunun, o nefis kokusunun iki yıl sonra aynı kalıp kalmadığını öğrenmek istemiyordum. "Böyle konuşmaya devam edersen..." dedi ve yüzünü bana doğru eğerek ona kıyasla ne kadar kısa olduğumu hatırlattı. "Aklıma farklı fikirler gelecek."

"Ne fikri?"

Bedenlerimiz arasındaki farkı unutmamın nasıl mümkün olduğunu merak ederek homurdandım.

Hayatımın bir döneminde bu farklılıklar için yaşıyordum.

Ne kadar uzun olduğu, ne kadar güçlü olduğu, ben onun için parmak uçlarımda dans ederken beni nasıl kaldırabildiği...

"Benimle flört ettiğin fikri," dedi boğuk bir ses tonuyla.

Kalbimin atışını ve derimin altındaki telaşı görmezlikten gelmeye çalışarak, "Aman Tanrım, hayal görüyorsun," dedim.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Benimle bu kadar uğraşmana gerek olmadığını biliyorsun," diye devam etti. "Sana dokunmamı istiyorsan Peri, söylemen yeterli."

Peri.

Güçlükle nefesimi dışarı verirken suratına bomboş bir şekilde baktım.

Benim ismim. İki yıl önce bana verdiği isim... Bunu söylemesini istemiyordum. Çünkü kulağa aynı gelip gelmediğini öğrenmek istemiyordum.

Tıpkı iki yıl önce olduğu gibiydi. Yoğun ve samimi. Sanki bana aitmiş gibi. Sanki böyle çağrılmak için yaratılmışım gibi. Bir dansçının uzuvlarına sahip sarışın ve minik, *onun* dansçısı. *Onun* perisi.

Ama ben asla onun *olmamıştım* ve bu artık benim adım değildi.

"Hey, Reed." Kurt gözlerine bakıp ona sahte bir gülümseme verdim. "İki yıl olduğunu biliyorum ama benim adım, Calliope Thorne. İnsanlar bana *Callie,* der. Dürüst olmak gerekirse bana hiçbir şey dememeni tercih ederim. Ama *göt herifin* seçimi tabii ki."

"Calliope Juliet Thorne," diye mırıldanırken gözlerindeki bakış yoğunlaştı. "Adının ne olduğunu biliyorum, Peri. Ben de adımın ne olduğunu biliyorum. Sen biliyor musun?"

Evet. Evet. Evet. Evet.

Adını biliyordum.

Adını nefes almayı bildiğim gibi biliyordum.

Mesela geceleri yatağımın içinde onu sayıklayarak ağladığımı, ses çıkarmamak için yastığımı ısırdığımı biliyordum. Sokakta beyaz kapüşonlu birini gördüğümde nasıl incineceğimi bildiğim gibi onun adını da biliyordum. *Bir kızın, bir erkeğe nasıl sırılsıklam âşık olduğunu görüyordum ki gözleri sadece onu görüyordu, başka kimseyi görmüyordu.*

Adını biliyordum, *evet.*

Reed Roman Jackson.

Benim Roman'ım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"İsimlerimizin bizi Shakespeare'e benzettiğini söylemiştin. Âşıklar gibi," dediğinde beni o ana geri getirdi. "Bir gençlik *trajedisi.* Ve sana öyle olmadığını söyledim. Çünkü Shakespeare ne bilirdi ki? Benim için her zaman *Peri* olacaksın. Ve senin için her zaman *Roman* olacağım."

Ona bunu söylemiştim. Ona isimlerimizi söylemiş ve benden uzak durması için onu uyarmıştım.

Bu benim için de bir uyarıydı.

Keşke kendimi dinleseydim.

Keşke *uzak* dursaydım.

İçine düştüğüm kötü adamın yüzüne aşkla bakarak, "Hatırlıyorum," dedim. "Her şeyi hatırlıyorum. Sana söylediğim ve senin bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum. İşte bu yüzden bizim bir *gençlik trajedisi olduğumuzu* biliyorum. Bundan emin oldun, değil mi? Bu yüzden benden uzak dur. Çünkü dişlerini kaybetmen konusunda şaka yapmıyordum, Reed."

Uzaklaşmak yerine daha da yaklaştığında bilmek istemediğim başka bir sorunun cevabını öğrendim.

Kokusu.

Hâlâ aynıydı.

Hâlâ kır çiçekleri ve orman gibi kokuyordu. Hâlâ açık yollar ve özgürlük gibi kokuyordu.

Artık sahip olmadığım *özgürlük*...

Mustang'ini çalıp yok etmeye çalıştığım gece kaybettiğim özgürlük.

Kendi yaptığı Mustang'i.

O yapmıştı, evet.

Bunu bilmiyordum. Yok ettiğim şeyin, onun dünyada en çok sevdiği şey olduğunu, aynı zamanda kendi yaptığı bir şey olduğunu bilmiyordum. Bardstown'daki, Bardstown Lisesi'nin en zengin çocuğu olan Reed Roman Jackson, Mustang'ini kendi elleriyle inşa etmişti. Bunu daha sonra öğrendim. Çok, çok sonra.

Tüm verdiğim hasardan sonra.

Beni polise ihbar ettiği için onu suçlamıyordum bile. Onları aradığı için onu *hiç* suçlamadım. Onu sadece kalbimi kırdığı için suçladım. Şimdi onu sadece iki yıl sonra bile aynı koktuğu için suçluyordum.

Onu koklamakla ve geçmişi hatırlamakla meşgulken *o* başka bir şey yapıyordu. Bana bu kadar yakın olmasının sebebinin benden bir şeyi almak için olduğunu fark etmemiştim.

Viski şişemi.

Ancak o doğrulup geri çekildikten sonra benim elimin boş, onunkinin dolu olduğunu fark ettim.

Pislik herif.

"Onu bana geri ver."

Bana bakarak şişeyi ağzına götürdü ve uzun bir yudum aldı.

Benimle alay ediyor gibiydi.

Viskimi içmeyi bitirdiğinde kırmızı dudakları parıldadı. Yüzü, gökyüzünde alçakta asılı duran ay gibi ışıldıyordu.

"Görüşürüz, Peri."

Öylece arkasını dönüp gitti.

Rahatlamış olmalıydım.

Olmalıydım.

Benim istediğim de buydu. Beni yalnız bırakmasını istemiştim ama rahatlama hissetmiyordum. Hem de hiç. Öfke hissediyordum. Şu anda çok fazla öfke hissediyordum. Vücudumda o kadar çok sıcaklık vardı ki kontrol edemiyordum.

Az önce söylediklerine, kullandığı kelimelere karşı duyduğum bu büyük öfkeyi, bu büyük gazabı içimde tutamıyordum.

Görüşürüz, Peri.

Kalbimi paramparça ettiği gece bana söylediği sözlerin aynısını söylemişti. Ben orada ağlarken, arkasını dönüp hiç bakmamıştı.

Ne olduğunu anlamadan peşinden gittim. Çılgın, yaralı bir hayvan gibi ona saldırmaya başladım. Muhtemelen sesim de öyle çıkıyordu. Homurdanıp inliyordum. Aklımın bir köşesinde ona bu şekilde davranmamam gerektiğini biliyordum.

Sen şiddet yanlısı biri değilsin, Callie. Bunu yapmazsın.

Ama sanırım onun için şiddet yanlısıydım.

Reed Roman Jackson için kötü bir kızdım.

Arka kapıda, bara girerken ona çarpmak üzereydim ama çarpmadım. Ta ki son saniyede dönüp beni yakalayana ve döndürüp tuğla duvara yapıştırana kadar. Başladığım yere geri dönmüştüm. Duvara yaslanmış, ona bakıyordum.

Ama bu sefer işler daha kötüydü çünkü şimdi *daha* yakındı.

Çok, *çok daha* yakın.

Ve bana dokunuyordu.

Tanrım, bana dokunuyor.

Elini karnıma koymuş, beni yerimde tutmak için bastırıyordu.

Beni tuzağa düşürmek için kullanıyor.

Şu anda beni rehin tutuyordu.

Aman Tanrım, kendimi kaybediyordum.

Tamamen kendimi kaybediyorum.

Bacaklarımın üzerinde sallanırken, "Çek elini üzerimden," dedim. Karşılık vermeyince çırpınmaya başladım. "Çek elini üzerimden. Çek elini üzerimden, *hemen*!"

Neyse ki durdu.

Ellerini havaya kaldırdı, birinde viski şişemi tutuyordu.

"Sana öyle dokunmak isteseydim şimdiye kadar çoktan yapardım. O yüzden artık kendini kaybetmeyi bırakabilirsin." Viskimden bir yudum daha aldı. "Ve bunu yaparken masum insanlara saldırmayı bırak, tamam mı? St. Mary'de bu konuyu işlediler mi bilmiyorum ama bu, sorumlu vatandaşların toplum içinde nasıl davrandıklarına pek uymuyor."

"Ah, masum olduğunu mu düşünüyorsun?" diye tersledim.

Likörlü dudakları seğirdi.

"Aramızda kalsın, sadece birimiz *tutuklandı*. Ve sadece birimiz ıslahevine gitti. Sen söyle."

Ellerimi yumruk yaparken dişlerimi sıktım.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Bu konuyu açmasından nefret ediyordum. *Tutuklandığımdan.* Beni tutuklattığından.

Ama o kadar kolay pes etmeyecektim.

"Kıskandın mı Reed? Merak etme. Senin de başına gelecek. Bu sadece bir zaman meselesi, güven bana."

Cevap vermemi seviyordu.

Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Pes etmememi, mücadele etmemi seviyordu. Güzel dudaklarının etrafındaki çizgiler gevşedi. "Güven verdiğin için teşekkür ederim, Peri. Gerçekten minnettarım. Ama o gün gelene kadar, *bir papatya kadar taze* olduğuma inanmaya devam etmek istiyorum. Anlayacağın bu da bazı insanların söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Hapishane gerçekten ne kadar kötü olabilirdi ki? *Eğer onu öldürürsem yani.*

Eğer ona bir kez daha saldırırsam ve gözlerini oyarsam... *O güzel kurt gözlerini...*

"Viskiyi bana geri ver," dedim.

"Hiç sanmıyorum."

"O *benim.* Benden çaldın."

"Arabamı *çaldın.*" Viskiden bir yudum daha aldı. "Sanırım buna iznim var."

"Yapacağ-"

"Ne zamandan beri viski içiyorsun ki?" diye sordu.

"Ah, bilmiyorum. İki yıl kadar önce *götün tekiyle* tanıştım. Son zamanlarda veba gibi hayatıma geri döndü. Belki de o zamandan beri."

Küfrettiğimde gözleri kısıldı, kalbim güm güm atmaya başlamıştı bile.

Güm güm.

Küfretmemden duyduğu bariz hoşnutsuzluk yüzünden göğsü yükseldi. Çünkü hâlâ buna hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Seni hâlâ böyle etkilediğimi görmek güzel."

"Bu arada, burada ne işin var? Aptal futbol antrenmanına ne oldu? Her saniyeni gelmiş geçmiş en iyi futbolcu olarak değerlendirmen gerekmiyor mu? *Kazanmak her şeydir*, değil mi? Böyle diyordun."

Ledger'a karşı kazanabilsin diye, futbol yüzden bana ihanet etmişti.

Bunun üzerine yüzünde bir şey parladı, esrarengiz bir şey.

"Neden futbol için endişeleniyorsun?"

"Biliyorsun..."

"Tam bir uzman oldun, değil mi?" diye neredeyse fısıldadı. Kalbim göğsümde çarpıyor, çarpıyor, *çarpıyordu.* "Küfretmek ve içmek, bara gitmek için sokağa çıkma yasağını çiğnemek..."

"Eğer karşında iyi bir kız bulacağını düşünüyorsan korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Bana şundan bahset çünkü çok merak ediyorum. Bunu nereden öğrendin?"

"Neyi?"

"Kilitlerin nasıl açıldığını."

"Ne?"

"St. Mary'de bunu öğretiyorlar mı? *Kırma ve Girme 101* mi yoksa *On Kolay Yolda Kilit Nasıl Açılır* mı?" Viskimden bir yudum daha alıp, devam ederken orantısız bir gülümsemeyle beni selamladı. "Dün gece gerçekten etkileyici bir iş çıkardın, Peri."

Dün gece.

Doğru.

Bunu unutmuştum. Dün gece onu gördüğümü unutmuştum. O zaman olan şey hayal gücüm değildi.

Ama bir saniye.

"Kilidi açtığımı gördün mü?"

"Evet, seni ormanda koşarken gördüm. Okulun arkasında. Boş bir otobüse bindiğini ve sonra davetsiz misafir olduğunu düşündüğün kişiyi tehdit etmeye çalıştığını gördüm."

Aman Tanrım. Hep oradaydı.

"Beni takip mi ediyordun?"

İhlal edilmiştim ve şu anda çok öfkeliydim.

Suratının kasılmasına neden olan şeyin benim sorum olup olmadığından emin değildim ama sonraki sözleri öfkeyle dolup taşıyordu.

"Bir şey söylemeyecektim ama *siktir et.* Aklından ne geçiyordu?"

"Ne?"

"Aklından ne geçiyordu, Peri? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi? Böyle gizlice kaçmanın."

"Ben-"

Konuşmama izin vermedi.

"Birini tehdit etmek. Sana zarar vermek istediğini düşündüğün birinin üzerine yürümeye *cesaret* etmek. *Tek başınayken.* Hiçbir yedek planın yokken. O aptal teklifini kabul etseydi ne yapacaktın ki? Ölene kadar *bale* mi yapacaktın?"

Ona doğru bir adım atıp parmağımı göğsüne sapladım. "Hey, nasıl yumruk atılacağını biliyorum, tamam mı?" dedim. "Bunu sen de biliyorsun. Dört ağabeyim var ve-"

"Evet. Sanırım senin gece gezmelerinden ağabeylerinin haberi yok, değil mi?"

"Ağabeylerimi bu işe karıştırma."

Bunu ağzımdan kaçırdığım anda hata yaptığımı anladım. Onun görünmez tuzaklarından birine düştüğümü biliyordum.

Ama kelimeler ağzımdan çoktan çıkmıştı ve onları duymuştu, şimdiyse gözleri parlıyordu. Güzel kurt gözleri memnuniyetle parlıyor ve hızla atan kalbim vücudumda aynı anda hem batıyor hem de yükseliyordu.

Alçak sesle, "Benden bir sır saklamamı mı istiyorsun, Peri?" diye sordu. Aldığım bir sonraki nefes ağzımdan kesik kesik çıktı. Sanki nefeslerim ona, bir şekilde hayatımdan hiç gitmemiş gibi geri dönen bu kötü adama karışmış gibiydi.

"Sakın buna cüret etme, Reed."

Gözleri yeşil babetlerime takıldı. "Fiyatımı biliyorsun, değil mi?" dedi.

Karıncalanmalar bacaklarımdan aşağı akıyordu, onlara lanet ettim. Heyecanlandığım için, sanki hâlâ on altı yaşında ve aptallarmış gibi huzursuz oldukları için uzuvlarıma lanet ediyordum.

"Tekrar söylüyorum, sen *delisin.* Çünkü bunu asla yapmayacağım. Asla ve *asla.* Senin için dans etmektense *ölürüm.*" Anlamadığım bir bakışla bana bakarken çenesinin eğimi daha belirgin, daha köşeli bir hale gelmişti.

"Bir daha gizlice dışarı çıkmayacaksın," diye emretti.

"Pardon?"

"Bunu bir sır olarak saklamamı istiyorsan olduğun yerde kalacaksın. *Yurt odanda.* Şu anda olman gereken yerde ve ben de bu işin peşini bırakacağım." Viskimi tekrar yudumladı. "Bana söz ver, sırrını *mezara kadar* götüreceğim."

Ona baktım. Koyu renk kıyafetleriyle, nefret ettiğim ama onu çok güzel ve cazip gösteren o deri ceketiyle karşımda duruyordu.

Ne kalp kırıcı ama!

Uzak durmam gereken kötü adamdı ama uzak duramıyordum.

Ona doğru yürüdüm.

Ona yaklaşana kadar durmadım. Hain gözlerine bakmak için boynumu yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım.

"İki yıl önce yaptığım gibi korkacağımı sanıyorsun, değil mi? Senin emirlerini yerine getireceğimi sanıyorsun. O yüzden sana bir şey söylemek için buradayım. *Değilim.* Artık aynı kız değilim. Saf, masum ya da aptal değilim. Neden, biliyor musun? Çünkü neredeyse on altı yaşındayken ormanda kötü bir adamla tanıştım. Güzel ve muhteşemdi. Tıpkı bir aptal gibi ona âşık oldum. Bana söylediği her kelimeye inandım. Her dokunuşuna, her gülüşüne ve her bakışına inandım. Ta ki ağzından çıkan her şeyin *yalan* olduğunu ve ellerinin kirli olduğunu görene kadar. Ben de kaçtım. Onun şeytani pençelerinden kurtuldum. Korkusuzca. Bunu tekrar yapabilirim. Bu yüzden bana şantaj yapma stratejini yeniden düşünmelisin. Çünkü ellili yılların kötü filmlerinden fırlamış, puro içen kötü adamlardan ya da senin gibi *pisliklerden* korkmuyorum."

Sözlerimi bitirip ayrılmak için harekete geçtim ama çok uzağa gidemedim. Kolumu tutup beni durdurdu. Parmakları çıplak etime basıyor, tüm bedenimi ateşe veriyordu. Ona karşı koymaktan başka bir şey yapamadım. Gözlerini yüzümde gezdirirken etimi daha da sıktı.

"Hâlâ bir peri gibi dans ediyorsun."

"Reed..."

Kurt gözleri dudaklarıma düşerken, "Öyle de görünüyorsun," diye devam etti. "Koyu rujlu dudakları olan, güzel, sarışın bir peri."

Rujlu dudaklar...

Artık ruj sürüyordum.

Bunu unutmuştum.

Dudaklarıma o kadar yoğun ve odaklanmış bir şekilde bakıyordu ki başka bir şey düşünemiyordum.

"*Heartbreak,** *Juju,*" dedim.

Gözlerini gözlerime dikti.

"Ne?"

"Rujun adı bu."

Koyu mavi ve çok ince yeşil tonları olan bir rengi vardı. Bir yıl önce bir mağazada bulduğumda, onu almam gerektiğini biliyordum. Benim için olduğunu biliyordum.

* (İng.) Kalp kırıklığı.

Şu an olduğum kalbi kırık kız için.

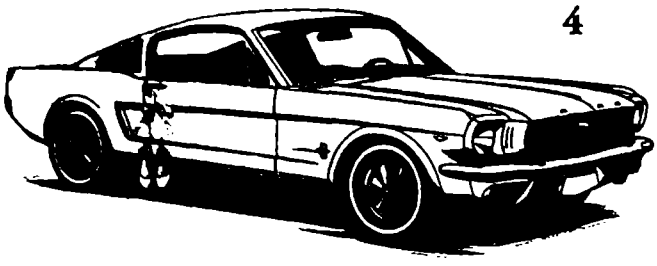
Gözlerinde bir şey parıldadı, ağır ve ciddi bir şey. O bir şey söyleyemeden, "Bu benim en sevdiğim ruj," dedim. "Bana çok yakışıyor. Sence de öyle değil mi?"

Buna ne cevap vermesini beklediğimden emin değildim.

Bir şey söylemedi. Bunu kalbimi hızlandıran o ağır bakışlarıyla söylüyordu zaten.

"Öyle."

Ayışığı Kitaplığı

4

Kahraman

Calliope Juliet Thorne'u ilk gördüğümde o altı yaşındaydı. Ben de dokuz.

O zamana kadar sadece hakkındaki söylentileri duymuştum. İnsanların ona *Dikenlerin Prensesi* dediğini ve dört tane Thorne'un küçük kız kardeşi olduğunu.

İnsanlar onun tatlı gülümsemesiyle karları eritebileceğini söylerdi. Parlayan mavi gözleriyle insanları eritebilirmiş. Özellikle de ağabeylerinin avuçlarının içinde tuttuğu kalpleri.

Dans ettiğinde insanlar onu izlerdi. O döndüğünde, insanlar hareket etmeyi bırakırdı. Kimsenin onun gibi dans edemediğini söylerlerdi. Onu ilk gördüğümde, yaptığı şey buydu. Oyun parkında, paslanmış salıncak setinin yanında dans ediyordu.

O günle ilgili pek bir şey hatırlamıyordum ama onu izlediğimi hatırlıyordum. Kimsenin bana onun kim olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Ben zaten biliyordum.

Çünkü bunu durduramadım. Onu izlemeyi yani. Sıçrayıp zıpladığında ve ayak parmaklarının üzerinde döndüğünde başka bir yere bakamadım. Ona doğru yürüdüğümü hatırlıyordum. Bunu bana neyin yaptırdığım bilmiyordum ama bir saniye önce hareketsiz duruyordum ve bir saniye sonra hareket etmeye başlamıştım.

Sanki yerçekimi gibiydi.

Mavi gözlü, sarı saçlı, doğanın gücüydü.

İyi de oldu çünkü dönerken ve sıçrarken bir ara dengesini kaybetti. Onu yakalamak için tam zamanında yetiştim. Kolunu tuttum, bu kısmı çok net hatırlıyordum. Cildinde çamurlu parmak izleri bıraktığımı çok net hatırlıyordum. Elbisesini kirlettiğimi de.

Onu *kirlettiğimi* hatırlıyordum çünkü sanırım onu görmeden önce top oynuyordum ve ellerim berbat haldeydi. Lekeleri çekip almak, onu temiz tutmak istediğimi hatırlıyordum ama yine de tek yaptığım onu daha sıkı tutmaktı.

Kocaman mavi gözleriyle bana bakıp kız kardeşimin sevdiği pamuk şekeri hatırlatan bir sesle *teşekkür ederim,* dediğinde onu bırakma şansım yoktu.

Ama yapmak zorundaydım. Çünkü ağabeyleri üzerime çullandı.

Onları tanıyordum. Özellikle Ledger Thorne'u.

Farklı okullara gidiyorduk ama onun hakkında bir şeyler duymuştum. Ağabeylerini de duymuştum, hepsi futbol efsanesiydi ve o da onlardan biri olmalıydı. Bu yüzden onlardan nefret ediyordum.

Şöhretleri ve yetenekleri için onlardan nefret ediyordum.

En büyük kardeşleri Conrad'in önderliğinde onları kasabada hep birlikte görüyordum. Kardeşlerine göz kulak oluyordu.

Kız kardeşim ve benim hiç kimsemiz yokken hatta doğru dürüst ebeveynlerimiz bile yokken onların birbirlerine sahip olmalarından *nefret* ediyordum.

Garip bir şekilde o anda, kız kardeşlerini yalnız ve sahipsiz bıraktıkları için onlardan nefret ettim. Ona göz kulak olmadıkları için, neredeyse düşmesine izin verdikleri için ve onu kurtarmak zorunda kaldığım için.

Ama her neyse.

Şimdi hepsi gelmişti ve beni uzaklaştırdılar. Böylece onunla ilgilenebileceklerdi. Hepsi gidip kendilerini sikebilirdi. En başta onu neden kurtardığımı bile bilmiyordum.

Neden onu kurtaracak kadar *önemsediğimi.*

Kız kardeşleri onların sorumluluğundaydı, *benim değil.*

Kendime kızarak uzaklaştım ve onun o tatlı, pamuk şeker sesiyle *ama beni kurtardı,* dediğini duyduğumda bile yürümeye devam ettim.

Her neyse.

O günü hatırladığını sanmıyordum. Oyun parkından rasgele bir çocuk onu düşmekten kurtarmıştı.

Neden hatırlasın ki?

Şu anda neden bunu düşündüğümü bir kenara bırakın, neden hatırladığımı bile bilmiyordum. Belki de onu iki yıl sonra o boktan barda gördüğüm içindi. Belki de ne kadar küçük olduğunu unuttuğum içindi. Ne kadar kısa ve kırılgan olduğunu, kucaklanıp taşınmasının ne kadar kolay olduğunu unuttuğum için.

En çok da sanırım dans ederken nasıl göründüğünü unutmuştum.

Ne kadar büyüleyici, hipnotize edici olduğunu.

Gerçek bir *peri* gibi.

Küçükken onun hakkında konuşan tüm o insanlar yalan söylememişti, değil mi?

Kimse onun gibi dans edemezdi.

Ağabeylerinin kalplerini tam olarak ellerinde tutuyordu. Bu zayıflıklarını iki yıl önce kullanmıştım. Gerçek şu ki hepsi onu *ölümüne* seviyordu, onun için her şeyi yapmaya hazırlardı.

Bunu yapmak için yola çıkmamıştım.

Sadece *birinci* olmak içindi.

Onun kalbiyle oynayıp sonra da onu *kırmak* için yola çıkmamıştım. Acımasız ve kalpsiz olabilirdim ama onu kullanmak gibi bir planım yoktu. Aslında ondan uzak durmuştum.

İki yıl önce ormandaki partimde ortaya çıktığında bile ondan uzak durdum. Masum ve kaybolmuş görünüyordu. Sanki bir rüyadan çıkmış gibiydi. Hatta daha sonra ağabeyiyle yaptığım o aptal anlaşmaya bile uydum. Birbirimizin kız kardeşlerini rekabetimize dahil etmeyeceğimize karar vermiştik ve ben de kabul etmiştim.

Ondan uzak durmayı gerçekten zorlaştırdığında bile bu anlaşmaya uymuştum. Her fırsatta kendini önüme atıp mükemmel bir fırsat gibi göründüğünde bile anlaşmayı hiçe saymamıştım.

Parlak bir kupa gibi görünüyordu.

Kimsenin anlamadığı şey o gün kazanmaya ihtiyacım olduğuydu.

Bardstown Lisesi'nin son şampiyonu olmalıydım.

O başarıya *ihtiyacım* vardı.

Bir önceki yıl kazanamamıştım. O ahmak Ledger tek bir golle kazanmış, şampiyonluğu benden çalmıştı. Tıpkı kaptanlığı çaldığı gibi. Bana ait olan *kaptanlığı.*

Ama koçumuz ve Ledger'ın ağabeyi Conrad Thorne, oyun tarzımı beğenmedi. Takım için umursamaz ve bencil olduğumu düşünüyordu.

Takım.

O takımı ben taşımıştım. Onları düşünüp düşünmediğim kimin umurundaydı?

Yani evet, o galibiyete ihtiyacım vardı.

Buna ihtiyacım vardı çünkü babamı üzeceğini biliyordum. Bu onu çok üzecekti ve babamı üzmek benim hayatımın misyonuydu. Bu yönden cömert bir çocuktum. Bu galibiyeti babama gümüş bir tepside sunmaya karar vermiştim ve öyle de yaptım.

Tekrar açıklığa kavuşturmak için söylemeliyim ki son ana kadar bekledim. Onu kullanmak için yani. Başka seçeneğim kalmayana kadar *bekledim.* Ledger topa sahip olana ve sayı yapmak üzere olana kadar bekledim. Topu -ve dolayısıyla galibiyeti- alabilmem için kız kardeşini ona karşı kullanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ayrıca o gece ona söylediğim gibi ona bir iyilik yapmıştım.

Evet, o gece ona ne söylediğimi hatırlıyordum. Çok sarhoş olmama rağmen hatırlıyordum.

Tanrı aşkına, bana kazak ördüğünü de hatırlıyordum. Benimle birlikte olmak için ağabeylerine yalan söylüyordu. İşin içine çok fazla girmişti ve bunun durdurulması gerekiyordu.

Ben flört eden ya da ilişki yaşayan biri değildim ve bunu en başında ona söylemiştim zaten, değil mi?

Ama görünüşe göre beni dinlememişti ve ben de meseleyi kendi ellerimle halletmek zorunda kalmıştım. Ama artık şampiyonluk, aptalca rekabet, tüm bunlar için onun kalbini kırmış olmam... Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü sonunda kendimi aynı yerde bulmuştum.

Kendimi hiç olmak istemediğim bir yerde, Bardstown'da, babamın çalışma odasmda, evimizin arkasında bulmuştum.

Bu odaya girmeyeli iki yıl olmuştu. Bu deri koltukları görmeyeli iki yıl olmuştu. Bu cilalı parke zemini ve duvardan duvara -babamın kitaplarla ya da eğitimle ilgilenmediği için asla okumadığı parlak kitaplarla dolu- maun kitaplığı ve geriye kalan her şeyi...

Babam sadece parayla ilgileniyordu. Ona göre iyi eğitim, her zaman iyi para demek değildi. Örneğin o, liseyi terk etmiş ve henüz on sekiz yaşındayken babasının bir inşaat şirketi kurmasına yardım etmişti. O şirket, bugün başında bulunduğu milyonlarca dolarlık imparatorluğa dönüşmüştü.

Her neyse. Uzun zamandır bu odaya girmemiştim ve buranın ne kadar boğucu olduğunu unutmuştum. Sanki boğazıma bir şey dolanmıştı, hayali bir ilmek gibi ve babamın şeytani parmakları onu sıktıkça sıkıyordu.

Nefes alamayana kadar.

Evet, babamın yanında hiç nefes alamıyordum. Ama şu an sorun bu değildi.

Sorun şu ki babamın çalışma odasında, şu anda sol elini kolumda gezdiren bir kadın vardı. Uzun, kan kırmızısı tırnakları gözümü alıyordu. Muhtemelen çok para ödüyordu. *Bakım için yani.*

Babam bundan daha azını istemezdi.

Yaşlı, pörsümüş taşaklarını kaşımak için güzel, manikürlü tırnaklardan başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bu parke zemine kusmadan babamı bu şekilde düşünebilmem, ne kadar ilerlediğimin bir kanıtıydı.

Sanırım ayakkabılarına kusmadığım için de *övgüyü* hak ediyordum. Adı neydi? *Cindy? Sydney? Stephanie?*

Bilmiyordum. O burada yeniydi sanırım.

Babamın tüm sekreterleri bana aynı görünüyordu. Her zaman genç, güzel ve sarışınlardı. Her zaman memnun etmeye çok heveslilerdi.

Bu yeni kadın bana içtenlikle gülümsüyordu, dudakları tırnakları kadar kırmızıydı.

"İyi geceler, Bay Jackson."

"Reed," diye söylendim. "Sadece Reed."

Bana bakarken gülümsemesi genişledi.

"Reed."

Pekâlâ, sanırım bana adımla hitap etmesini istemek kötü bir fikirdi. Bu bende daha çok kusma isteği uyandırıyordu. Ama babamın soyadıyla çağrılmaktan da nefret ediyordum.

Sesimi kibar tutmaya çalışarak, "Çıkıyor muydun?" diye sordum.

Öyle olmalıydı, mesai çoktan bitmişti. Babamın çalışma odasına girer girmez neredeyse ona çarpıyordum. Gülümseyerek kirpiklerinin arasından bana baktı. "Evet," dedi. "Ben de gidiyordum. Ben sadece... Babanıza bir konuda yardım ediyordum."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Ne kadar *özverili* bir çalışansın."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Bundan hiç şüphem yok." Gülümsemesinin sınırı yoktu. Sonra aniden aklıma bir şey geldi. Hâlâ bana dokunuyor olması son derece rahatsız ediciydi. "Solak mısın?" diye sordum. Sorum karşısında biraz şaşırmış görünüyordu ama her neyse. Eğer elini üzerimden çekmeyi reddederse o zaman bilmem gerekirdi.

Kolumdaki parmaklarına bakarak, "Ah, evet. Neden?" diye sordu.

Harika.

Bundan korkuyordum.

Elinin bana dokunmadan önce başka şeylere -bahsettiğim buruşmuş taşaklar gibi şeylere- dokunmuş olabileceğinden korkuyordum.

Safra artık ağzıma kadar geldi.

Öksürüp, boğazımı temizleyerek, "Öyle görünüyor çünkü," diye yanıtladım. "İzin verin de yolunuzdan çekileyim ve gitmenize izin vereyim."

Kenara çekildiğimde neyse ki elini üstümden çekti.

Başını sallamadan önce bana hararetli bir bakış attı.

"Yarın görüşürüz."

Evet, hiç şansım yok.

Yarın onu ofiste gördüğüm an arkamı dönüp binadan çıkacaktım. Ama sırf onunla dalga geçmek için hafifçe sırıtıp, "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım.

Gözleri parlarken, neredeyse zıplayarak yanımdan uzaklaştı.

Zavallı... *Sabrina?*

Tamam, pes ediyorum. Zavallı, *adı her neyse* babamın atıklarını almadığımı çok çabuk öğrenecekti. Bu işin prensibini, aletimin böyle kadınlar için çalışmadığı gerçeğini...

Lütfen kadınlar alınmasın.

Buradaki tüm suçlar beni bu dünyaya getiren ve annemi sürekli aldatan adama aitti.

Bir saniye sonra babam, "Senden hoşlandı," dedi.

Gidişini izlerken onun sesiyle arkamı döndüm, orada öylece dikiliyordu.

Sevgili babam.

Bu kocaman odada, tahtında oturuyordu ya da taht gibi görünen sandalyesinde.

Kendimi bildim bileli buradaydı. Cilalı, kahverengi deri döşemeli, yüksek ve geniş bir sırtı vardı. Onu daha büyük gösteriyordu. Onu dünyanın ya da en azından Bardstown'ın kralı gibi gösteriyordu.

Aslında bunu özellikle kendisi için yaptırmıştı. Sanırım bu taht benzeri sandalyeyi televizyonda görmüş ve o kadar çok istemişti ki özel olarak yaptırmıştı.

İşte bu benim babamdı. Hep bir şeyler isterdi.

Para istiyor. Güç istiyor. Kadın istiyor.

Televizyonda gördüğü çirkin sandalyenin onu zengin ve güçlü gösterdiğini düşünüyordu.

Evet, tam olarak öyle biri.

Gösteriş yapmayı, ne kadar zengin ve güçlü olabileceğini yüzünüze vurmaya bayılıyordu. Kapının yanında kalarak, "Bunu yapmamam onun için ne kadar trajik," diye cevap verdim.

"Bu kadar aceleci olma, evlat. Stephanie yeni olabilir ama onun çok fazla kullanım alanı var."

Ah, adı Stephanie ve o yeni.

"Stephanie için bu iyi olmalı ama sanırım babamı *sikmiyor* olsaydı onu daha faydalı bulurdum."

Söylediklerime güldü. Yüksek sesle attığı kahkahası yankılanıyordu. Tam o anda boynumdaki ilmeğin sıkıldığını hissetmemek için gerçek bir mücadele, gerçek *lanet* bir mücadele verdim.

Gülmeyi bitirdiğinde, "Ne kadar tutucusun," dedi. "Yine de zamanın seni daha anlayışlı yapacağını düşünmüştüm ama beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Evet. Çünkü babam -nasıl desem?- onun çevresinden *yararlanmamı* istiyordu. Geçmişte benim çevremden kesinlikle yararlanmıştı, ben de okuldan eve kız getirmeyi bırakmıştım.

Tüm açgözlülüğüne rağmen babam çok cömert bir adam olabilirdi. Her şeyini benimle, biricik oğluyla paylaşmaktan mutluluk duyuyordu. *Servetini, gücünü, sıfırdan kurduğu bu şirketi.*

"Evet, ben bir *muammayım*." İç çektim. "Bu gece beni görmek istemenin özel bir nedeni var mı?"

Bardan çıkarken babamdan bir mesaj almıştım, onu çalışma odasında görmemi istiyordu. Yıllardır bunun gibi pek çok çağrım olmuştu ve asla iyi sonuçlanmamıştı. Bu yüzden bu konuşmayı pek de dört gözle beklemiyordum. Daha önce olduğu gibi bu konuda çok fazla seçeneğim yoktu.

İki yıl öncesine kadar yaptığım gibi.

O zamana kadar onu görmezlikten gelirdim. Mesajlarına cevap vermez, telefonlarını açmazdım. Bilerek ulaşılması zor biri olurdum. Eskiden çok kolaydı. Futbol antrenmanım, partilerim, arkadaşlarım, okulum ve tüm bu şeyler vardı. Aslında ondan kaçmaktan zevk alırdım. Ona ortaparmak göstermekten, sırf ona inat olsun diye nefret ettiği şeyleri yapmaktan zevk alırdım.

Ama şimdi o kadar da zevk almıyordum.

Artık çok fazla bahanem yoktu. *Futbol gibi.*

Evet, artık futbol oynamıyordum ve bunun nedenini söylemeye hiç gerek yoktu. Çünkü nedeni önemli değildi. Sadece oynamadığımı ve üniversiteye de gitmediğimi söylemem yeterliydi.

Üniversiteye gidememek sorun değildi. Babam gibi ben de eğitimi hiç sevmemiştim. Derslere sadece en düşük notları almak için giriyordum ki oynayabileyim ve babamı kızdırabileyim.

Oynamadığım için zamanımı ev ödevleri ve projelere harcamayacağımı biliyordum.

Neredeyse neşeli bir sesle, "Sadece oğlumu kontrol etmek istedim," diye cevap verdi. "New York'tan döndün, hoş geldin. Seni özlediğimi söylemeliyim."

Evet, tabii ki.

Beni kontrol etmek istedi. Bunu yüzüme vurmak istedi. Beni kontrol edebilirdi ve ondan gelen tek bir arama, tek bir mesajla koşarak gelirdim.

Dediğim gibi babam *her şeyi* istiyordu.

Benim tam ve mutlak itaatim gibi. Kontrol halinde olmayı seviyordu. "Aynı şeyi hissetmediğimi söylemeliyim," diye espri yaptım.

Kıkırdayarak çirkin sandalyesine geri oturdu. "Espri anlayışını her zaman sevmişimdir," dedi. "Eminim yeni işyerine alışırken işine yarayacaktır. Seni burada görmek için sabırsızlanıyorum. Eğlence başlıyor. *Yarın, ha?* New York ofisinden buraya transferin şerefine büyük bir parti düzenlenecek. Şirketin gelecekteki CEO'su. Bunların hepsi bir gün *senin* olacak."

Doğru.

Ben de babam için çalışıyordum. Hiç yapmak istemediğim bir şeydi. Son iki yıldır *Jackson İnşaat* adlı şirkette onun gözetimi altında çalışıyordum. Şimdiye kadar New York'taydım, oradaki işleri hallediyordum çünkü bana orada ihtiyaçları vardı. Bunlar babamın sözleriydi, benim değil.

Ama şimdi beni geri çağırdı ve ona itaat etmem gerekiyordu.

Ve itaat ettim.

Geri döndüm, değil mi?

Her ne kadar bu büyük geri dönüşün onun benim üzerimdeki gücünü göstermesinin bir yolu olduğundan emin olsam da bu boğucu, dört yüz metrekarelik ama yine de klostrofobimi azdıran ofisten bir an önce çıkmak isteyerek, "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Ama beni o kadar kolay bırakmayacaktı, biliyordum.

Buradan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu ve beni buna zorlayarak bana acı çektirecekti.

"Evet." Masasının üzerinden bana doğru bir dosya fırlattı. "Senin için bir işim var. Bardstown'daki ilk *işin*."

Bir iş, tabii ki.

Sözleri üzerine bedenimde şiddetli bir enerji patladı.

İçimde kabaran bu şiddet yeni bir şey değildi. Son iki yıldır, onun için çalışmaya başladığımdan beri vardı. *Beni buna zorladığından beri.* Onun için çalışmamı istedi ve beni *köpeği* yaptı.

"Peki, bu iş neyi gerektiriyor?" diye sordum.

"Her zamanki gibi. İstediğim bir arazi var ama sahibi zorluk çıkarıyor."

"O zaman işleri onun için daha da zorlaştıracağız, öyle mi?"

"Elbette." Babam gülümsedi. "Pes edene kadar baskıyı artıracağız."

Babamın bu kasabadaki her şeyin sahibi olması bir mucize değildi ve hepsi de zor, *dürüst işler* bile değildi. İstediğini elde ettiği sürece kuralları esnetmeyi, insanlarla ve hayatlarıyla oynamayı seviyordu. İpoteklerini ödeyemesinler diye banka hesaplarıyla oynamak gibi. Ödeyemedikleri zaman da banka devreye giriyordu. İşte o zaman babamın gösterisi başlıyor, arazi karşılığında borcu ödemeyi teklif ediyordu. İş anlaşmaları hakkında, birinin hayatını nasıl mahvettiğiyle ilgili ilk elden bilgim vardı. Aslında beni de böyle elde etti. Başkasının hayatını mahvederek.

Masaya gidip dosyayı aldım. Üzerindeki ismi tanıdım: *Henderson.* Sanırım kasabada bir kitapçı dükkânı vardı.

Bay Henderson'ın oğlu, Martin Henderson'la aynı okula gitmiştim. İyi bir çocuktu. Bir fark yaratmayacağım biliyordum ama yine de aptal gibi konuştum.

"Onun çocuğuyla aynı okula gittim."

Babam kıkırdayarak, "Ee, ne olmuş yani?" dedi.

"Yani tanıdığım birini *yok etmemi* istiyorsun."

Şimdiye kadar sadece tanımadığım insanlara bunu yapmıştım. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Bu yeni bir şeydi. Bu çok yeniydi ve bunu düşünmeden duramayacağımı biliyordum.

"Sadece iş için."

"Evet çünkü bu her şeyi çok daha kolay hale getiriyor, değil mi?"

Bu sefer onu o kadar eğlendirdim ki kıkırdaması kahkahaya dönüştü. Ellerimi iki yanımda yumruk yapıp sıktım.

Lanet olsun.

Gülüşü beni gerçekten boğuyordu.

"Çok kolay almıyorsun, değil mi?" Kahkahasını kontrol altına aldıktan sonra, "Evet," dedi. "Gerçekten de öylesin."

"Neden başkası halletmiyor?"

"Çünkü senin halletmeni *istiyorum.*"

"Sanırım pas geçmek zorundayım."

Reddetmem onu kızdırdı.

"Bana *hayır* demek istediğine emin misin?" diye sordu. "Bu kelimeyi duyduğumda ne kadar üzüldüğümü biliyorsun."

"Görünüşe göre kalp krizi geçirecek kadar değil, ha?"

Burun delikleri alevlenirken partilerinde yatırımcılarına gösterdiği tüm çekicilik ve rahatlık daha da azalırdı. Sosyetik bir adamdan işadamı, gözünü diktiği her şeye ya hileyle ya da sahtekârlıkla sahip olmayı başaran, yolun yanlış tarafından gelen bir adama dönüşmüştü.

"Geçen sefer bana *hayır,* dediğinde ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Hatırlıyordum.

"Evet, geçen sefer sana *hayır,* dediğimde sana çalışmam için bana şantaj yaptın."

Gözleri kısıldı.

"Peki, bu kimin suçu? Etrafta koşuşturmana, büyürken ne bok istiyorsan onu yapmana izin verdim. Babasından nefret eden küçük bir *bok kafalı* olmak istedin, tamam. Ama senden kibarca istediğimde benimle *taşak* geçtin. Senden futbolu bırakmanı, şampiyonluk maçını, o lanet bursu unutmanı -sanki babanın parası varken bursa ihtiyacın varmış gibi- ve gelip benim için çalışmanı istedim. Ama beni dinlemedin. Ben de sana patronun kim olduğunu göstermek zorunda kaldım."

"Ve patron sensin, değil mi? *Her zaman.*"

Yüz hatları sert, kötücül bir ifadeye bürünürken, "Evet çünkü ben her zaman kazanırım," dedi. "Her zaman istediğimi alırım. Bu yüzden nankör bir orospu çocuğu olmak yerine sana bu şirketi bıraktığım için ve sana nasıl yönetileceğini öğreteceğim için biraz minnettar olmayı dene. Çünkü bu imparatorluğu mahvetmene izin vermeyeceğim. Bunu senin gibi *beceriksiz* birinin ellerine bırakmayacağım."

Evet, tüm olay buydu.

Babam ve şirketiydi. Onu nasıl kurduğunu ve nasıl yönetmemi istediğini, ondan kaçmama nasıl izin vermeyeceğini, beni dizginleri ele almaya zorlamak için her şeyi yapacağını biliyordum.

Gerçi kendini savunmak için kibarca sormuştu.

Son senemde benden futbol bursuna başvurmamamı istemişti. *Defalarca.* Takımdan ayrılmamı istemişti. *Defalarca.* Dinlemedi-

ğimde ise babasından nefret eden bir pislik olduğum için şampiyonluk maçından önceki gece bana bir ültimatom vermişti.

Bana ertesi gün oynamaya gidersem hayatımı çok zorlaştıracağını söylemişti. Bundan nefret ederdi ama yapardı. Sadece bu da değil, maça bile gelmişti. Belki de gözümü korkutmak içindi.

Ben de onunla dalga geçmek için gözlerinin önünde kazandığımdan emin oldum. O da sözünü tuttu. Hayatımı zorlaştırdı. Bu yüzden kızgın ya da sinirli olmak için hiçbir nedenim yoktu çünkü bunu kendim yaratmıştım.

Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış durumdaydım.

Çok öfkeliydim. Beni siktiği için değil, beni sikerken başka birini de siktiği için.

Onu da sikmişti.

Kalbini kırdığım ve Mustang'imi çalan kızın hayatını.

***

Babamla olan felaket toplantımdan sonra arabaya biner binmez Tempest beni aradı. Kaldığım otele gitmek üzereydim çünkü bu evde kalmaya dayanamıyordum.

"Haşere, iyi misin? Ne-"

Konuşmama izin vermedi.

"Gittin mi?"

"Ne?"

"Yaptın mı?" diye sordu. Gösterge panelindeki saate baktım. Saat gece ikiyi geçmişti ve sesi hiç uyumamış gibi geliyordu.

"Ne? İyi misin? Neredesin?"

"Tamam, öncelikle ben iyiyim. Tabii ki yurt odamdayım ve *Netflix* izliyorum. Bu kadar korkmana ve *Büyük Birader Moduna* girmene gerek yok. İkincisi, gittin mi yoksa gitmedin mi?"

İç çekip arkama yaslandım. Gecenin bir yarısı araması nadir olan bir şey değildi. Ayrıca adil olmak gerekirse aramaları her zaman *kötü haber* anlamına gelmiyordu.

Bazen kız kardeşim beni uyuyamadığı için arardı. Genelde hakkında konuşmak istediği bir film ya da dizi izlemiş olurdu. Konuşmak için beni seçiyordu çünkü görünüşe göre ben onun en iyi arkadaşıydım.

Sanırım sonsuza kadar en iyi arkadaş ya da onun gibi *boktan* bir şey olacaktım.

Ama ben aynı zamanda onun *ağabeyiydim.*

Yani garip bir zamanda ondan bir telefon alırsam çıldırırdım.

"Haşere, gecenin bir yarısı araman konusunda sana ne demiştim? Acil bir durum olmadığında..."

"Yapmamamı söylemiştin," diye mırıldandı.

"Evet. Peki, neden?"

"Çünkü bu seni *korkutuyor*."

"Doğru. Peki, Sırf eğlence olsun diye Reed'i aramak istediğimizde ne yapacağız?"

Keskin bir şekilde iç çekti.

"Kendimizi durduruyoruz ve uyumaya çalışıyoruz."

"Güzel."

"Siktir git, Reed. Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin. Ve bil diye söylüyorum, bu acil bir durum."

Dirseğimi cama dayayıp, başımı koltuğa yaslarken dudaklarım seğirdi.

"Ne oldu?"

"Gittin mi yoksa gitmedin mi?"

"Nereye gittim mi?"

"Neresi olduğunu biliyorsun. Bara gittin mi yoksa gitmedin mi Reed?"

"Hayır."

Nefes nefese kaldı.

"Yalan söylüyorsun. Bana *yalan söylüyorsun*. Kendi kız kardeşine."

Gözlerimi kapatıp başımı birkaç kez koltuğa vurdum.

"Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü fotoğrafım gördüm," diye açıkladı. "Senin aptal kız arkadaşların Insta'sında bir fotoğrafını paylaşmış. Konumuyla birlikte. *Ozanların Şarkısı*. Sosyal medyadan kaçamazsın, ağabey."

Siktiğimin Insta'sı.

Bu yüzden kız kardeşim neyin peşinde olduğumu yarı yarıya biliyordu. Genelde insanlara bunu gizli tutmalarını söylerdim. Tüm dünyanın ne yaptığımı bilmesini istemediğimi söylerdim. Ama görünüşe göre bu büyük bir istekti.

"Madem biliyorsun, o zaman neden soruyorsun?"

"Çünkü sana her şeyi anlatman için bir şans veriyorum."

"Hiçbir şey olduğu yok."

"Onu gördün mü?" diye heyecanla sorduğunda çenemi sıktım. "Bana onu gördüğünü söyle. *Lütfen*. Orada olduğunu biliyorum. Her *cuma* oraya gider."

Evet, öyle.

Görünüşe göre arkadaşlarıyla şehrin gölgeli bir yerindeki bir bara gitmek için çitin üzerinden tırmanıyordu.

Her cuma.

Birkaç yıl önce Haşere bana bundan ilk bahsettiğinde, New York'tan buraya gelip o çiti aşmak, onu yurt odasında bulmak ve aklını başına getirmek istemiştim. Onu ağabeylerine ispiyonlamayı bile düşünmüştüm.

Milyonlarca kez.

Ne düşünüyordu ki? Gecenin bir yarısı bara gizlice gidiyordu. Gecenin bir yarısı. Sarhoşlarla -onu izlediklerinden her zaman emin olduğum kişilerle- dans ediyordu. Gülerek kalçalarını döndürüyor, vücudunu kıvırıyordu. Bu gece yaptığı gibi. Ve haklıydım, onu izliyorlardı. Ona bakıyorlardı. Hatta birkaç tanesi onunla dans etmeye bile cüret etmişti. Ama ben bunun icabına bakmıştım. Bir bakış yetmişti, tıpkı böcekler gibi sıçrayarak uzaklaşmışlardı.

Siktiğimin korkakları.

Bu yüzden buna bir son vermeyi, onu güvende ve ait olduğu yurt odasında tutmayı düşündüm. Ama sonra Haşere beni durdurdu. Kız kardeşim bana orada, St. Mary'de *benim yüzümden* bulunduğunu hatırlattı. Kalbini nasıl kırdığımdan ve özgürlüğünün elinden alınmasını sağladığımdan bahsetti. Bu yüzden ne yapıp yapmayacağı konusunda gerçekten hiçbir söz hakkım yoktu.

Siktir et.

Cehenneme kadar yolu vardı çünkü bu onun güvenliğiyle, *iyiliğiyle* ilgiliydi. Üstelik haftada bir kez gizlice dışarı çıkmıyordu. Bunu iki kez yapıyordu.

Tanrı aşkına, *iki kez.*

En azından bu hafta yapmıştı. Eğer dün gece bu cehennem gibi kasabaya geri döndüğüm için uyuyamayıp etrafta dolaşmasaydım asla bilemeyecektim.

Tamamen tesadüftü.

Ormandan çıkarken ona rastladım. Kendi dünyasına o kadar dalmıştı ki beni fark etmemişti bile. Göz kamaştırıcı farlar yolun aşağısındaydı ve Tanrı aşkına, aklından ne geçiyordu?

Bu yüzden gittim. Bu gece o bara gitmemin *tek* nedeni buydu. Ona aklımdan geçenleri anlatmak istemiştim. Çünkü stüdyosunda ağlıyordu ve ben... Ben sadece... Onu görmeye ihtiyacım vardı. Hepsi bu kadardı.

Telefonu tutarken yumruklarımı sıktım.

"Onu gördüm."

"Ve?"

"Ne?"

Tempest sinirle iç çekti.

"Aman Tanrım, Reed. Seninle konuşmak, diş çekmek gibi."

"O zaman konuşma."

"Sanki..." Eminim gözlerini deviriyordu. "Seni o kadar kolay bırakmayacağım. Onu iki yıldır ilk kez görüyorsun. İki yıl, Reed. Sana sürekli geri dönüp onu görmeni söylüyordum. Ya da sadece onunla konuşmanı ama yapmadın. Bu yüzden tabii ki sorular soracağım. Ve eğer seni rahat bırakmamı istiyorsan cevap verip bu işi bitirebilirsin."

O haklıydı. Yapılacak en iyi şey buydu.

"Peki. Lanet olası sorularını sor."

Telefonda ciyak ciyak bağırıyordu. Başımı sallayarak telefonu kendimden uzaklaştırdım ve konuşmasını beklemek zorunda kaldım. "Tamam, onunla konuştun mu?" diye sordu heyecanla.

"Evet," demeden önce bir an için çenemi sıktım.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Küresel ısınma."

Tekrar iç çekti ama caymadı.

"Peki, tamam. Bana anlatma. *Ona kötü davrandın mı?* Bari sadece bunu söyle."

"Ben kötü biri değilim."

"Aman Tanrım." Yine nefesi kesildi. Kız kardeşim dramatikti. "Öyleydin, değil mi? Neden, Reed? Ona iyi davranman gerekiyordu. O yerde perişan halde olduğunu biliyorsun."

Telefonu sıkıca kavradım.

"Arabamı çalmasaydı o yerde *olmazdı.*"

Ve eğer babam bu yüzden onunla uğraşmasaydı.

"Arabanı çaldı çünkü ona *pislik* gibi davranıyordun."

"Dürüst davranıyordum."

"Evet ve bu süreçte onun kalbini kırdın. O sana *âşıktı*, Reed."

Göğsümde bir ağrı oluştu. Sanki biri bilerek kaburgalarıma tekme atmış gibiydi. Ağabeyi Ledger, onun kalbini kırdığım için göğsümü tekmeleyip karnımı yumruklamıştı.

"Peki, bu nasıl benim *sorunum* oluyor?" Yakıcı acıyı bastırmaya

çalışarak telefona sarıldım. "Ondan asla bana âşık olmasını istemedim ama bunu *o* istedi, aptalca."

Ben âşık olmazdım.

Aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum.

Tek bildiğim, bir gün çıplak ellerimle boğmak istediğim, lanet bir psikopat olan ya da olmayan bir babam olduğuydu. Hayatımda bundan başka hiçbir şeye yer yoktu.

"Sana âşık olmak aptalca değil."

İç çekerken burnumun kenarını sıktım. "Evet, bir kural koyalım, tamam mı Haşere? Reed'le konuşurken *aşk* kelimesini kullanmayacağız." Bilerek nefret edeceğini bildiğim bir ses tonu kullandım. Onu susturmanın tek yolu buydu ama yine de vazgeçmedi.

"Çenemi kapamayacağım, bilesin diye söylüyorum. Benden bunu istediğini biliyorum ama *yapmayacağım*. Konuşmaya devam edeceğim ve sana, bazen kaba ve çok duyarsız olabildiğini söyleyeceğim. Mesela şu anda. Kontrolcü olabiliyorsun ve her şeyi bildiğini sanıyorsun ama o kadar da kötü değilsin, Reed. Öyle olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Bak, onun için ne yaptın? Onu nasıl kurtard-"

Tam orada sözünü kesip, "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Bu konuşmayı bitirmeye hazırdım ama o gitmeme izin vermiyordu.

"*Gerçekten* ona hiç söylemeyecek misin?"

"Haşere!" diye uyardım.

"Ciddi misin Reed? Onu o aptal ıslahevi durumundan nasıl kurtardığım, onun için ne yaptığını ona asla söylemeyecek misin?"

"Konuşmaya devam edersen telefonu kapatırım," dedim. İç çekişi uzun ve gürültülüydü.

"İyi, iyi. Güzel. Her neyse. Tek kelime etmeyeceğim. Bunun dışında."

"Ne dışında?"

"Seni sevdiğimi söylemek dışında," dedi tatlı tatlı.

Şüpheyle mırıldandım.

"Beni *seviyorsun*."

"Evet," diye cıvıldadı. "Ve bence sen bu dünyadaki en iyi ağabeysin. En iyi arkadaşımın kalbini kırmış olsan bile."

Göğsüm daralıyordu ama her şeye rağmen, "Ne istiyorsun?" diye sormak zorundaydım.

"Hiçbir şey." Öfkeliydi. "Ben sadece... Babamı görmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum, şimdiyse oraya geri döndün. Bu yüzden seninle kavga etmek istemiyorum."

Son iki yılın tek iyi yanı New York'ta, Tempest'a yakın olmamdı. Beni ne zaman isterse hemen yanına gidebiliyordum. Onun için orada olabilirdim. Ama şimdi burada olmak zorundaydım ve bu berbat bir şeydi.

"Ben iyiyim," dedim.

"Hep böyle söylüyorsun ama ben biliyorum, babamdan nefret ettiğini biliyorum."

"Dediğim gibi Haşere, ben *iyiyim*. Benim için endişelenmene gerek yok," dedim çünkü endişelenmesine gerek yoktu. O benim küçük kardeşimdi. Onunla benim ilgilenmem gerekiyordu, tam tersi değil.

"Ama endişeleniyorum," dedi. "Sen benim ağabeyimsin. Aslında sadece ağabeyim değil, her *şeyimsin*. Sen benim tek yakınımsın, Reed. Hiç kimsenin olmadığı kadar yanımda oldun. Annem yanımda değildi. Babamdan başka hiçbir şey için enerjim yoktu. Kesinlikle babam-"

"Çünkü o bir pislik."

Bana nasıl davrandığı umurumda değildi. Beni nasıl kullandığı, manipüle ettiği ya da benimle nasıl uğraştığı. Beni nasıl kontrol etmek istediği. Annemin bana ayıracak zamanı ya da enerjisi olmadığı gerçeği bile umurumda değildi.

Onların zamanına, sevgisine, şefkatine ya da çocukların ebeveynlerinden aldığı o lanet şeye ihtiyacım yoktu ama Haşere, benim aksime hassastı. Onlara ihtiyacı vardı. Annesinin onu umursamaması ve babasının ona bir faydası olmaması onu incitiyordu. Sahip olduğu tek şey *bendim*.

Sevgiden, hassas olmaktan falan anlamayan bir adamdı. Çocukken ona bir söz vermiştim. Bana ağlayarak ve üzgün bir şekilde geldiğinde, annem onunla oynamadığında ya da babam onun fen projesini görmediğinde, onun yanında olacaktım. Onu ömrüm boyunca koruyacaktım, bu bir ömür boyunca tutmaya niyetli olduğum tek sözdü.

"Evet, öyle," dedi düşüncelerimi bölerek. "Ama ona ihtiyacım yok. Çünkü sen benimle ilgileniyorsun. Sen benim *kahramanımsın*."

"Demek öyleyim, ha?"

"Kesinlikle."

"O zaman beni dinlemeli ve gecenin bir yarısı sebepsiz yere beni aramayı bırakmalısın."

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Kıkırdadım.

"Git uyu, Haşere."

"Tamam, yapacağım ama önce bana bir söz vermelisin."

"Ne sözü?"

"Onu gördüğünde ondan özür dileyeceksin."

Göğsümdeki ağrı tekrar alevlendi. "Onunla görüşmeyeceğim," dedim.

"Evet," dedi bana. "Çünkü sana yarın tam olarak nerede olacağını söyleyeceğim."

"Bilmek istemiyorum, Haşere."

Beni görmezlikten geldi.

"Bu gece bir pislik gibi davrandığın için ondan özür dileyeceksin. Söz ver bana. İki yıl önce olanlar için ondan özür dileyeceksin. Bunu istediğini biliyorum."

Dişlerimi gıcırdattım.

"İstemiyorum."

"İstiyorsun," diye itiraz etti. "Çünkü omuzlarındaki bu yük yüzünden son iki yılın büyük bölümünü sarhoş ve umursamaz geçirdin. O kadar ki beni bile endişelendirdin."

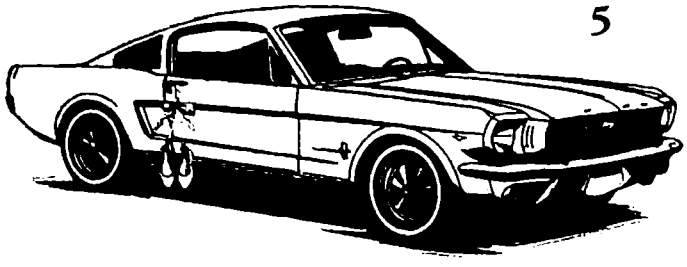
Yapmıştım -kısa bir süre için- ve bunun için kendimi asla affetmeyecektim.

Dediğim gibi o benim küçük kardeşimdi. Ona benim bakmam gerekiyordu, onun bana bakması değil. Kaslarım gerilip kasıldı. Ona, kız kardeşimin taleplerine boyun eğmeyi kesinlikle reddediyordum. Onun için bir şey yapmamı istediğinde bana tam olarak yaptığı şey buydu.

"Reed? Bana söz ver," diye ısrar etti. Gözlerimi sıkıca kapadım.

"Tamam."

Asla yapmayacağıma dair kendime bir söz daha vermiş olmama rağmen görünüşe göre onu yarın tekrar görecektim.

5

Bugün cumartesiydi.

Bunun anlamı, bugün özgürce -yani legal olarak kaçmak zorunda kalmadan- dışarı çıkabilirdik.

Tabii sadece ben ve Wyn.

Poe, dışarı çıkamazdı çünkü rehberlik danışmanı Bayan Miller tarafından ayrıcalıkları kısa bir süre önce elinden alınmıştı. Salem da bize katılamamıştı çünkü o daha yeniydi ve bir günlük gezi ayrıcalığını kazanabilmesi için belli miktarda *iyi kız puanı* alması gerekiyordu.

Planları, değerli boş zamanlarını kütüphanede geçirmekti çünkü büyük bir trigonometri projemiz vardı, tabii ben bunu çoktan yapmıştım. Günlerdir yapmalarını söylüyordum ama beni dinlememişlerdi. Şimdi acı çekme zamanı onlardaydı.

Günlük giriş kartlarımız, altı saat veya akşam saat beşe kadar geçerliydi.

Ve bunun tek bir saniyesini bile demir kapıların yanlış tarafında harcamak istemiyordum. Bu yüzden, Wyn ve ben mümkün olan en kısa sürede yola çıktık. Ardından perşembe geceleri bindiğim otobüse bindik. Günün bu saatinde otobüs St. Mary'nin kızlarıyla dolmuştu.

İlk durağımız eskiden dünyadaki en sevdiğim yerdi. Bugünlerde oraya gitmeyi sevmiyordum ama yine de gidiyordum çünkü benim için önemliydi. Buttery Blossoms.

"İstemediğine emin misin?"

Wyn, şu anda yemekte olduğu keki kastederek küçük plastik kaşığıyla doldurduğu ipeksi çikolatalı kremasını bana uzattı.

Tabii ki istiyorum.

Tanrı aşkına, bu bir kekti. Hem de fıstık ezmesi çiçeğiydi ama alamazdım.

Bunun nedeni sıkı bir diyet uygulaması gereken bir balerin ol-

mam değildi ya da en azından sadece bu yüzden değildi. Ayrıca kötü bir adama âşık olan, aptal bir kız olduğum içindi. Bu yüzden ona hiç sahip olamıyordum. Bu benim kendi kendime verdiğim bir cezaydı.

Başımı sallayıp aptal meyve suyumu yudumladım.

"Hayır."

Wyn kaşlarını çatıp iştahla kaşığını yaladı.

"Emin misin? Çünkü bu *çok* güzel."

Ondan nefret ediyorum.

"Biliyorum." Gözlerimi ona diktim. "Geçtiğimiz yaz boyu burada çalışıyordum, hatırladın mı?"

Yapmıştım.

Çünkü ben hatırlamaya ihtiyacı olan aptal, kalbi kırık bir kızdım.

Tekrar aptal durumuna düşmemek için geçmişte *aptalca* davrandığı tüm yolları hatırlaması gereken biriydim.

Wyn kekinden bir ısırık daha aldı. "Evet, burada çalışıp da bunu nasıl yemezsin, anlamıyorum," dedi. "Bu *çok güzel,* Callie."

Bir kez daha aynı şeyi söylerse yaptıklarımdan sorumlu olmayacaktım. Hal böyleyken, burada oturup onun *dünyadaki en sevdiğim şeyi* yemesini izlemek ve o şeyi yememek çok zordu.

Çevrimiçi dergilerde, *Pinterest*'te, yeni örgü modelleri görmek ve örgü şişlerimi çıkarıp işe koyulmamak ne kadar zorsa buna da o kadar zor dayanıyordum. Çünkü bir zamanlar sadece kötü bir adama âşık olmakla kalmamış, ona bir kazak da örmüştüm.

Yani tüm bunlar benim cezamdı.

Kendimi bir kek dükkânında çalışmaya zorlasam da kek yemek yoktu ve kendimi sürekli o dergilere göz atmaya zorlasam da örgü örmek yoktu.

"Wyn, eğer bu keki övmeyi bırakmazsan seni..."

Konuşmayı kestim. Çünkü çok saçma bir şey oldu. Olmaması gereken bir şey. *Hayal* bile edemeyeceğim bir şey. Birdenbire masamızda belirip karşıma oturdu.

Masamızda, tam karşımda oturuyor.

Buttery Blossoms'ın ortasında.

Ve o güzel, gri, yoğun ve delici gözleriyle bana bakıyordu.

Ne?

Yüksek sesle, "Ne?" dedim. "Sen..."

Gözlerini benden çekip Wyn'e odaklandı.

"Merhaba."

Wyn, onun sesini duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu suçlamıyordum. Derin ve pürüzsüz, zengin bir sese sahipti. Tıpkı tükettiği çikolatalı krema gibi.

Nefes nefese olduğunu düşündüğüm bir sesle, "Merhaba," dedi.

Ona elini uzatıp, "Ben, Reed," diyerek kendini tanıttı. Bir müddet uzun, zarif parmaklarıyla havada asılı duran o eli izledim. Geniş, erkeksi parmak eklemlerini...

Onun burada ne işi vardı?

Wyn'in elini uzatıp onun elini sıkmaktan başka çaresi yoktu.

"Biliyorum." Parmaklarını Wyn'in eline dolayıp sıktı. Bir şekilde dokunuşunu kendi elimde hissettim. Onun tutuşunu. Onun *gücünü*. Nedense Wyn'in elini bırakmasını istiyordum.

Ona dokunmamasını istiyordum, bu düşünce o kadar saçmaydı ki hemen başımdan savuşturdum.

"Demek hakkımda bir şeyler duydun," diye yine o ses tonuyla konuştu. Ama bu sefer o seksi, çekici sırıtışını da ortaya çıkarmıştı. Dişlerimi kırarcasına sıktım.

Wyn yutkundu.

"Evet ve Mustang'ini her şeyden çok sevdiğini, senin en değerli varlığın olduğunu biliyorum."

"O zaman benim hakkımda her şeyi biliyorsun." Elini tekrar sıktı, ben de kendi elimi kucağımda sıkmakla yetindim. "Halbuki ben senin adını bile bilmiyorum."

Onun ilgisinden biraz da olsa sersemlemiş bir halde, "Ben, Wyn," dedi. "Yani *Bronwyn*. Ama arkadaşlarım bana, *Wyn* der."

"Bronwyn," diye tekrarladı. "Güzel bir isim."

Saçının bir tutamını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, kızararak, "Teşekkürler," diye yanıtladı.

Sonunda Reed ona bakmayı bıraktı. "Wyn, sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Elbette."

"Arkadaşınla konuşmak istiyorum ve bunu yalnız yapmak istiyorum. Bize bir dakika müsaade eder misin?" Wyn, bana baktı. Emin değildi. "Ben..." Ona tekrar gülümsedi. O pislik, kurt gözleri hipnotize edici ve güzeldi. "Onu güvende tutacağıma söz veriyorum."

Evet, kötü adam böyle dedi.

Cevaplamasına izin vermeden, "Hayır," diyerek araya girdim. Hatta elimi sertçe masaya vurdum ve ikisi de aynı anda bana baktı. Wyn hafifçe irkildi ama Reed, rahat ve umursamazdı. İkisinden

sadece biriyle göz göze geldim. Beni güvende tutacağına söz veren *kötü adamla*. Gerçekten itiraf etmekten nefret ediyordum ama şu anda muhteşem görünüyordu.

Dün geceden bile daha muhteşemdi. Reed geceleri muhteşem, uhrevi bir yaratık gibi görünüyordu. Gün ışığında ise dokunulmazdı. Vampir derisi baş edilemez görünüyordu.

Sanki güneş bile ona ya da ayın öptüğü tenine dokunamazmış gibiydi. Sanki gökyüzündeki ateş topu bile onun *hayvani* gözlerindeki parıltının yanında sönük kalıyormuş gibiydi.

Dünyadaki en sevdiğim şeyi giyiyordu: *Beyaz kapüşonunu.*

Yumuşak, rahat ve o kadar tanıdıktı ki boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim.

Bunun gerçekliğiyle vurulmuş, yaralanmıştım.

Yine de sesimi sert çıkarmayı başararak, "O hiçbir yere gitmiyor ama sen *gidiyorsun*," dedim. "Çünkü seninle konuşmak istemiyorum."

Olduğu yerde biraz daha yayıldı.

Böyle yapacağını bilmem gerekirdi.

Bardstown Lisesi'ndeyken ona gitmesini söylediğimde aynen böyle yapardı. Ya salonda ya da beni kilitlemeyi çok sevdiği tozlu depoda.

Güzel, pembe, deri koltuktan aşağı kayıp bacaklarım daha da açtı. Botları yerde ilerleyip neredeyse ayakkabılarıma değiyordu.

Ellerini beyaz masanın üzerine koyarak, "O zaman işe yaradı," dedi. "Çünkü konuşmanı istemiyorum. Sadece dinlemeni istiyorum."

Sertçe iç çektim.

"Burada ne işin var? Bu mağazanın senin için fazla *pembe* olduğunu sanıyordum."

O gece bana söylediği şeylerden biri de buydu. Üstüne düşen gölgeler yüz hatlarında geziniyor ve bana hatırladığını düşündürüyordu. O gece bana söylediği her şeyi *hatırlıyordu.* Tüm korkunç, berbat, *gerçek* şeyleri.

"Öyle." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Ama dediğim gibi seninle konuşmak istiyorum. Ve arkadaşın varken konuşmamayı tercih eder-"

"O hiçbir yere gitmiyor," diyerek sözünü kestim. "Bana ne söylemek istiyorsan bunu onun önünde yapabilirsin." Bu konuda neden bu kadar kararlı olduğumu bilmiyordum.

Wyn'e neden burada ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama vardı. Onun burada olmasına ihtiyacım vardı. Yoluma gitmek için bir şeye ihtiyacım vardı. Tek bir şeye. Çünkü dün gece onu barda gördüğümden beri onu bir daha görmemeyi umut ediyordum.

Onu bir daha görmemek için dua ediyordum. Onu bir daha *asla* görmemek için.

Dün gecenin bir tesadüf olduğu ortaya çıktı. Çünkü hâlâ sersemlemiş durumdaydım. Onu iki yıl sonra gördüğüm için hâlâ şaşkındım. Sesini duyup kokusunu içime çekmiştim.

Şu anda bile bana Bardstown Lisesi'nde olduğu gibi baktığı gerçeğinin etkisindeydim. Dans etmeyeceğime karar vermiş olmama rağmen dans ettim -sırf varlığının beni etkilemediğini göstermek için- ve sanki ona aitmişim gibi her hareketimi izlemişti.

Bu yüzden arkadaşımı yanımda istiyordum. *Nokta.*

Gözlerini yüzümde, vücudumda -ya da görebildiği her yerde- gezdirirken, başka bir şey söylemeden, "Madem ısrar ediyorsun tamam," diye kabul etti.

Gözlerimi ona diktim.

"Peki, ne diyeceksin?"

Gözlerini kaldırdığında dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu arada eteğin güzelmiş."

Kucağımda yumruk yaptığım ellerim onun sözleri üzerine açılıp sert kumaşa sürtündü. St. Mary'ye gitmenin bir başka avantajı sizi her yerde takip ederlerdi. Kırmızı ya da hardal rengi bir *mektup* gibi.

Yani dışarı çıkıp birkaç saatliğine özgür olsak da gerçekte özgür değildik.

Çünkü sadece okul üniformamızı giymemiz gerekiyordu: Beyaz bluz, hardal rengi etek ve siyah *Mary Jane*'lerle dizüstü çoraplar. Ziyaret haftası değilse ve size bir ebeveyn ya da vasi eşlik etmiyorsa böyle giyinmenizi istiyorlardı.

Yani gezintinizde karşılaştığınız herkes sizi tanıyordu. St. Mary'de, ormandaki kız ıslah okulundan geldiğinizi biliyordu.

"Konuşmak istediğin şey bu muydu?" diye sordum.

"Özellikle rengini sevdim," diye devam etti. Beni duymamış gibi gözleri eteğimde, koltuğun kenarından sarkan küçük kısımdaydı. "Hardal, değil mi?"

Kumaşı kendime doğru çekerek onun yırtıcı gözlerinden sakladım.

"Tabii ki sadece böyle saçma şeyleri düşünüyorsun. Sen *dengesizsin* tekisin."

Ettiğim hakarete aldırmadı.

"Aslında, bu halin hoşuma gitti. Saçındaki kurdele, dizüstü çizmelerin, şu okul ayakkabıların..."

Bu sefer gözleri aşağı inip bacaklarıma odaklandığında tenimin alev aldığını hissettim. Öyle ki ayak parmaklarımı düz ayakkabılarımın içine kıvırmak ve bacaklarımı onun gözlerinden uzaklaştırmak zorunda kaldım. Kalmasına izin verdiğim için pişmanlık duyuyordum. Özellikle de Wyn buradayken ve karşılıklı konuşmalarımızı büyülenmiş gözlerle izlerken. Bunu düzeltmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Tekrar yüzüme bakarak, ben konuşamadan cümlesine devam etti.

"İtiraf etmeliyim ki. Bunu rüyamda görmüştüm."

"Ne rüyası?"

"Senin hakkında," diye neredeyse fısıldadı. "St. Mary'de, *eteğinle*. Aslında dün gece bir tane daha gördüm, ne hakkında olduğunu bilmek ister misin?"

Eteğimi sıkı sıkı tutup, oturduğum koltukta kıvranırken, "Hayır!" diye bağırdım. Sanki beni hayal ettiğine inanacakmışım gibi. Sanki son iki yıldır hiç aklına gelmemişim gibi.

Bunları sadece beni rahatsız etmek için söylüyordu.

Kalkıp gideceğim sırada konuşmaya başladı ve olduğum yerde kalakaldım.

Öne doğru eğilip ateşli bakışlarıyla beni yerime mıhladı.

"Rüyamda üzerinde bu etek vardı. Kısa, pileli ve tam senlik. *İyi kız ve masum ikilisi.* Her hareket ettiğinde kalçalarının etrafında dalgalanıyordu. O şeyle yürümeni izlemek, gülümsemeni ve büyük mavi gözlerinle bana bakmanı izlemek beni o kadar deli ediyordu ki senden benim için dans etmeni istiyordum. Zıplamanı, sıçramanı ve parmak uçlarında dönmeni istiyordum. Bunu yaptın. Ama bu yeterli değildi, biliyordun. Çok *açgözlüyüm.* Bu yüzden sana daha hızlı dönmeni söyledim ve sen de döndün. O kadar güzel, o kadar görkemli yapıyordun ki sanki bunu yapmak için yaratılmıştın. Sanki bu dünyaya istediğim zaman, istediğim yerde benim için dans etmek için gelmişsin gibi. Bu yüzden kendimi suçlu hissetmeye başladım."

Sakın sorma.

Sorma, Callie.

"Ne için suçlu hissettin?"

"Seni kandırdığım ve senin hiçbir fikrin olmadığı gerçeği hakkında."

"Beni nasıl kandırdın?"

Dudakları henüz sahip olmadığım gizli bir bilgiyle seğirdi. Cevap verirken gözleri ciddi ve yoğun bakıyordu.

"Benim için parmak uçlarında dönmeni istememin tek nedeni eteğinin havalanmasını istememdi. Eteğinin seninle birlikte dönmesini istedim. Çünkü görmek istedim. Pileli, iyi kız eteğinin altında ne olduğuna bir *göz atmak* istedim."

Hikâyesini bitirdiğinde bacaklarım terlemiş ve koltuğa yapışmış, kalçalarım birbirine sıkı sıkıya yaslanmıştı. Hepsi gergin, karıncalı ve huzursuzdu.

"Sanırım gitmeliyim." Yumuşak bir ses dikkatimi dağıttı. Wyn. Bunca zamandır -en azından benim ısrarımla- burada oturan ve her şeyi -her bir *kirli* kelimeyi- duyan Why...

Saçmalık.

Onu nasıl unuttum?

Arkadaşımın burada oturduğunu nasıl unuttum?

Görünüşe göre o unutmamıştı.

Onun burada olduğunu unutmadı. Wyn'in sözleri üzerine ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Sonra gözlerini benden ayırmadan, ayağa kalkarak gitmesi için ona yol verdi.

Ayrılırken Wyn dudaklarını birbirine bastırıyordu. Şüphesiz gülümsemesini ya da kahkahasını ya da her neyse onu bastırmak içindi. Gitmeden önce iyi şanslar diledi.

Reed yerine oturur oturmaz, "Bunu bilerek yaptın," dedim. "Tüm o kirli şeyleri onun önünde bilerek söyledin."

Bana sakince bakıp o ana kadar masada olduğunu bile fark etmediğim kahve fincanını eline aldı.

Sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi kahvesinden bir yudum aldı, daha sonra da masaya geri bırakıp konuşmaya tenezzül etti.

"Sana bir seçenek sundum ama sen ısrar etmeye devam ettin."

Homurdanıp, parmaklarımı yarı alkollü meyve suyumun etrafına sarıp yüzüne fırlatmayı düşünüyordum.

Ama yapmayacağım.

O hayatıma geri döndüğünden beri zaten çok fazla şiddet eğilimi göstermiştim ki bu yirmi dört saat içinde gerçekleşmişti.

"Burada olacağımı nereden biliyordun?" Ben bunu söyler söylemez bu soru büyük bir soru haline geldi. *Saatin sorusu haline geldi. Günün. Hatta haftanın.*

Bugün Buttery Blossoms'da olacağımı nereden bilmişti? Peki, ya *Ozanların Şarkısı*? Dün gece orada olacağımı nereden biliyordu? Hayretle aralanmış dudaklarımla ona baktım. "Beni *gerçekten* takip mi ediyorsun?" Nedense kalbim hızla çarpmaya başladı. Parmaklarım bardağın etrafında kayıp titriyordu. Nefesimi tutamıyordum.

Ona hak verdim.

Beni depoya kilitleyebiliyorsa takip de edebilirdi.

Başını yana eğdi, her zamanki gibi sakindi.

"Neden, küçük balerin? Seni heyecanlandırdım mı? Seni izlediğimi bilmek, seni heyecanlandırdı mı?"

Hayır.

Kesinlikle, hayır.

Kalbimin çarpmasına neden olmuyordu. Ben artık *o kız* değildim. Hapsedilmekten ya da kovalanmaktan hoşlanmıyordum.

Artık daha zekiydim.

"Hayır," dedim otoriter görünmeye çalışarak.

"İki yıl sonra şehre döndüğümde yaptığım ilk şeyin seni takip etmek ve her hareketini izlemek olduğunu bilmek belki seni biraz olsun ürpertiyordur."

"Kendimi *taciz* edilmiş hissediyorum," dediğimde bir süre beni izledi.

"Sakin ol. Takip etmek benim ilgi alanım değil. Bunun *çılgın eski kız arkadaşların* yaptığı bir şey olduğunu duydum ya da uyarıldıktan sonra bile *âşık olan kızların*. Hayır, bir dakika. Sanırım araba da çalıyorlar." Kahvesini tekrar yudumlarken bana alaycı, çocuksu bir bakış fırlattı. "Benim hatam."

Bardağımı sıkıca kavradım.

"Sen..."

Ama izin vermedi.

"Her neyse. Kız kardeşime çok uzun e-postalar yazmak gibi kötü bir alışkanlığın var. Kız kardeşimin de her şeyi ağzından kaçırmak gibi kötü bir alışkanlığı var."

"Tempest?"

"Tek ve biricik kız kardeşim."

Bütün parçaları bir araya getirmeye çalışarak kaşlarımı çattım.

"Sana burada olacağımı o mu söyledi?"

"Sana bir tavsiye vereyim mi? Benden sır saklamak istiyorsan bunu kız kardeşime söyleme."

Tempest.

Eski hayatımdaki en iyi arkadaşım ve âşık olduğum adamın tatlı, küçük kız kardeşi.

Tempest'a nerede olacağımı söylemiştim, *evet.*

Genelde söylerdim. Hemen hemen her gün birbirimize e-posta gönderiyorduk. Bütün o araba çalma fiyaskosundan, onun bana karşı suç duyurusunda bulunmasından ve neredeyse ıslahevine düşecek olmamdan sonra Tempest'ın arkadaşlığını da kaybedeceğimi düşünmüştüm. Bana yardım etmiş ve anahtarları çalmış olsa da o hâlâ onun kız kardeşiydi, bu yüzden kaçınılmaz olarak onun tarafını tutacağını düşünmüştüm.

Ama beni hiç terk etmedi.

Şehre her gelişinde evime gelmeye devam ediyordu ama ben yine de onun evine gitmeye hazır değildim. Hâlâ beni ziyaret ediyor, benimle takılıyordu. Aslında okulun son ayında, şampiyonluk maçından ve yapamadığım dans gösterisinden sonra beni ayakta tutan tek şey oydu.

St. Mary'ye gelmeden önce korkunç bir yaz geçirdim. Hâlâ -gerçi ıslah okulunun aptalca dışarı çıkma kuralları yüzünden istediğim kadar sık olmasa da- görüşüyorduk. Onu seviyordum.

Ama bugün değildi.

Bugün onu sadece boğmak istiyordum.

Çünkü bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum.

Ağabeylerimiz gibi biz de her şey olup bittikten sonra bir anlaşma yapmıştık.

Kardeş olmayan bir anlaşma.

Yani ağabeylerimizin dostluğumuzda yeri olmayacaktı. Onlar hakkında konuşmazdık. Onlardan bahsetmezdik. Sanki hiç ağabeyimiz yokmuş gibi olurduk.

Yine de bir şey bana hiç mantıklı gelmedi. Ben bu anlaşmayı neden yaptığımı *biliyordum* ama onun neden yaptığından emin değildim. İki yıl önce sevdiğini bildiğim Ledger hakkında neden hiçbir şey duymak istemediğini ona hiç sormamıştım. O benim alanıma saygı duyuyordu, ben de onunkine. Bu yüzden neden tüm programımı ağabeyine ispiyonladığını bilmiyordum.

Şu anda onunla ilgilenmem ve göğsümdeki hafif daralmayı görmezlikten gelmem gerekiyordu. Saçma sapan bir ağrıydı. Hayal

kırıklığı gibi hissettiriyordu. Çünkü sandığım gibi beni gerçekten takip etmiyordu.

Gördün mü? *Saçma.*

"Yani seni buraya o mu gönderdi?"

Kafam karışmış bir şekilde sorduğumda aklım iki yıl öncesine, bana kız kardeşinin doğum günü davetiyesini vermek için depoya geldiği ve bana *Peri* adını verdiği güne, geçmişe gitti.

Sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi. "Kimse beni bir yere göndermedi. Ama özür dilemem gerektiğini düşünüyor."

"Ne için?"

"Uzun bir listesi var."

Bir süre ona düz düz baktım.

"Eminim öyledir ama özrün kabul edilmedi."

"Bunu söylemeden önce benim özür dilememi beklemelisin." Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o bunu görmezlikten gelerek devam etti. "Buraya gelme sebebim bu değil. Sana bir şey sormak için buradayım."

Hafifçe geri çekildim.

"Ne?"

"Her hafta gizlice Mavi Madonna'ya mı gidiyorsun?" demeden önce çenesi sıkıntıyla ileri geri hareket etti.

"Bu seni ilgilendirmez."

Sertçe iç çekmeden birkaç dakika önce yüz hatlarımı inceledi.

"Sana karşı dürüst olacağım, seni bir daha görmek *istemedim*. Bu bok çukuru kasabaya döndüğümde planım bu değildi. Ama şimdi her hafta gizlice bale stüdyosuna gittiğini varsayıyorum. Tıpkı arkadaşlarınla o boktan bara gitmek için yaptığın gibi. Bu doğru mu?"

"Orası boktan bir bar değil," dedim alınganlıkla.

Alnındaki çatık kaşlar havaya kalktı.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapmıyorum. Orası harika bir bar."

"Orası bir dans barı, Peri. Müziği açtıklarında dans etmek yerine kendini öldürmek istediğin tek dans barı."

Peri demesine karşı göğsümdeki çarpıntıyı görmezlikten gelmeye çalışarak, "Böyle düşünüyorsun çünkü berbat bir müzik zevkin var," dedim.

Bu bir yalan.

Müzik zevkini seviyordum. Genellikle eski *rock* grupları, modern *hip hop*'ın karışımıydı. Bunu sevdiğim bir sır değildi. O da bunu biliyordu. Dinlediği müziklerle çok dans etmiştim, değil mi?

Bu konuda herhangi bir yorum yapamadan, "Viskileri de mükemmel, öyle değil mi?" dedim. "O kadar mükemmel ki insanlar sadece bir yudum içmek için onları *çalıyor.*"

Yemi yememişti. Çenesini yarı alkollü meyve suyu bardağıma doğru eğerek, "Eğer böyle düşünüyorsan sadece limonata iç ve sert içkiyi yetişkinlere bırak," dedi.

"Sen tam bir-"

"Mesele şu ki..." diye seslendi benim üzerimden. "Seni bale stüdyona bırakmaya hazırım."

"Pardon?"

"Sadece aptalca umursamaz olmayı ve gece yarısı otobüse binmeyi bırakabilmen için. En kötü ihtimalle kaçırılıp öldürülebilirsin ve en iyi ihtimalle de soyulup tecavüze uğrayabilirsin."

Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Adam delinin tekiydi.

"Sen *delisin.*"

"Ve sen de şanslısın." Kahvesini soğukkanlılıkla yudumladı. "Seni aptalca ayak işlerine götürmeye istekli olduğum için şanslısın."

"Aptalca ayak işleri mi?"

"Evet."

Parmaklarım bardağımı tırmalarken, "Bu aptalca ayak işlerini yapmak zorunda kalmamın nedeni St. Mary'de sıkışıp kalmış olmam," dedim. "Unuttuysan söyleyeyim, orası bir ıslah okulu. Yani bale öğretmenleri yok. Çünkü görünüşe göre bale, genç suçluları iyileştirme ve ıslah etme konusunda o kadar da üst sıralarda yer almıyor."

"Artık biliyorsun, değil mi?" dedi sert bir ifadeyle. "Bir dahaki sefere birinin arabasını yok etmek amacıyla çalmadan önce iki kez düşüneceksin. Bu süreçte neredeyse geleceğini mahvediyordun."

Sözleri üzerine yanağımın içini ısırdım. O kadar sert ısırdım ki sanırım kanın tadını aldım.

Kalbimin kırık parçalarını, aptallığımı tadıyordum.

Pervasızlığımı...

Ve hepsini sert bir yutkunmayla yutuyordum.

"Evet, haklısın. Öyle yapacağım. Bunun hakkında iki kez dü-

şüneceğim. En azından o zaman bir kafese tıkılıp kalmayacağım. Hayallerimin peşinden koşmaya çalışıyordum. Beni oraya ulaştırması gereken tek yere girmeye çalışıyordum ama onun yerine beni kovdular ve..."

"Ne?"

Sert ses tonuyla irkildim.

"Ne oldu?"

"Seni kovdular mı?"

"Evet."

"Peki, neden?"

Gergin ve öfkeli çenesine bakarken kaşlarımı çattım.

"Çünkü arabanı çaldım."

"Ee? Ne olmuş yani?"

"Yani... Görünüşe göre bir araba çalıyorsun ve dünya bir anda senin bir oto hırsızlık çetesi yönettiğini düşünüyor," dedim kafam giderek bulanırken.

Atılmamdan ona neydi ki?

"Bunu sana onlar mı söyledi?" diye sordu. Sesi alçaktı ve yüz hatları hâlâ gergindi.

"Ben..." Başımı salladım. "Bana ne söylediklerinin ne önemi var?"

"Peki, ya Juilliard?"

"Tekrar söylüyorum, seni ilgilendirmez. Ayrıca bu iş bitti. İki yıl önce."

Parmakları kahve fincanının sert yüzeyini kazırken, "Evet," diye tersledi. "Merak ediyorum, nasıl oluyor da şimdiye kadar bundan haberim yoktu?"

Ağzım hayretle açık kaldı.

Bunu ilk kez duyuyor olabileceğinin farkındaydım. Tempest'a bundan, kovulmamdan ve Juilliard planlarımdan bahsetmemiştim. Ona söylemeye çok utanıyordum. Anladığım kadarıyla kız kardeşi bilmiyorsa o da bilmiyordu. Yani başka nasıl öğrenebilirdi ki?

Ama bu ses tonu... Nasıl olur da bilmez?

Kim olduğunu sanıyor?

Öne doğru eğildim.

"Bilmiyordun, Reed çünkü sana söylemedim. Çünkü bu seni *ilgilendirmez*. Çünkü kalbimi kırdığında ve güvenime ihanet ettiğinde, sana iyi davranmayacağıma karar verdim. Tüm dünyam gibi seninle bir şeyler paylaşmıyorum."

Bu sabah tıraş olmuştu ve her zamanki gibi köşeli olan çenesi, hararetli gözlerle bana bakarken tik tak etmeye devam ediyordu.

"Mavi Madonna, değil mi?"

Ona cevap vermek için ağzımı açıp hızla kapadım.

"Sana neler olduğunu bilmiyorum. Dün gece yaptığın gibi neden bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşündüğünü ya da neden hayat hikâyemi seninle paylaşmak istediğimi bilmiyorum. Ama artık bu numara eskidi ve durmanı istiyorum, tamam mı? Ah, bir de beni bırakmana ihtiyacım yok."

"Ne olursa olsun bırakacağım."

Alayla, "Peki, her şeyden sonra arabana binip beni gezdirmene izin vereceğimi sana düşündüren nedir?" dedim.

Burun delikleri genişledi.

"Eğer seni arabamın yanına yaklaştıracaksam içine girsen iyi edersin, Peri. İyi kız gülümsemeni takınıp tatlı sesinle *teşekkür ederim,* dersen iyi edersin. *Özellikle her şeyden* sonra seni götürmeye karar verdiğim için bana minnettarlık göstermelisin."

"Peki, ya yapmazsam?"

Gülümsedi.

Hayvani gözleri parlarken mizahsız, soğuk bir gülümseme takınmıştı.

"Sorun şu ki nerede yaşadığını biliyorum. Evine gelmiştim, hatırladın mı? Oraya gidip ağabeylerinle konuşmaktan ne kadar nefret etsem de yaparım. *Senin için.* Eminim arkalarından ne işler çevirdiğini bilmek çok ilgilerini çekecektir. Ayrıca bunu bir kez yapmıştım, hatırladın mı? Hem de şampiyonluk maçında. Yani kazanabilirim. *Tekrar yapabilirim.*"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı.

"Bana yine şantaj yapıyorsun."

Omuz silkerken, devasa vücudu inip kalktı.

"Sana bir seçenek sunuyorum."

O kötü bir adam, değil mi?

Bunu daha önce nasıl göremedim? Onun gerçek yüzünü nasıl göremedim? Nasıl oldu da -*Tanrım, nasıl oldu da*- ona âşık oldum?

Ama sorun değil. *Sorun değil.*

Dün gece ona söylediğim gibi ben aynı kız değildim. Onun emirlerini yerine getirmeyecektim. Bana atlamamı söylediğinde ona ne kadar yüksekten atlayacağımı sormayacaktım.

Bunu göstermenin zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Tamam. Seninle geleceğim."

Sessizce beni izliyordu.

"Geleceksin demek?"

"Evet." Başımı salladım, hâlâ gülümsüyordum. "Yani bundan pek hoşlanmıyorum çünkü senden nefret ediyorum ve keşke seninle hiç tanışmasaydım ama haklısın. Akıllı olmak varken pervasız ve aptal olmama gerek yok. Bu yüzden beni götürmeyi teklif ediyorsan kabul ediyorum."

Bu tavrımdan şüphelenmişti.

Yüz hatlarımı incelerken sakin ve dingin görünmeleri için kendimi sıkıyordum. Bu çok zordu ama bir şekilde başarmıştım.

Tatmin olduğunda iç çekip kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Güzel." Kahvesini yudumlarken neredeyse kendi kendine mırıldandı. "Çünkü ağabeyine bu anlaşmayı, aptallığın yüzünden başka bir adam tarafından kapılman için getirmedim."

Anlaşma mı? Bundan bahsetmek beni biraz şaşırttı, neredeyse ağzımdan kaçıracaktım.

Önümdeki bardağı sıkıca kavrayıp, sıramı beklerken bir şekilde gülümsememi sürdürmeyi başardım. Gözlerini benden kaçırıp bardağı masaya bıraktığında zamanı gelmişti. O anda yerimden sıçradım ve ne yapacağımı düşünmeye fırsat bulamadan meyve suyumu kucağına döktüm. Herhangi bir tepki veremeden ayakkabımın topuğunu sertçe ayağına bastım.

Buraya gelip, tüm planımızı bozarak kendini dahil etmişti. O yüzden, "Hesabı ödeyebilirsin, *göt herif*," diye çıkıştım. Sanırım kıkırdıyordu. Tam olarak emin değildim çünkü planımın bir sonraki kısmına odaklanmış durumdaydım: Koşmak ve oradan hemen çıkmak.

Kapının yanındaki masada oturan Wyn, şaşkın gözlerle bana baktı. Ona, "Koş, koş, koş," dediğimde, oturduğu yerden zıplayarak dediğimi yaptı. Birlikte kapıyı itip açtık ve dışarı fırladık. Kalbim kulaklarımda atıyor, vücudum adrenalinle doluyordu.

Wyn'i nereye götürdüğümü bilmiyordum ama beni sorgulamadı. İnsanlar bizi hardal rengi eteklerimizle ve uçuşan örgülerimizle baştan aşağıya süzerken yanımda koşmaya devam ediyordu. Buttery Blossoms'tan yeterince uzakta bir ara sokağa gelene kadar koşmaya devam ettik. Ardından orada durduk, ikimiz de kendimizi tuğla duvara yaslarken nefes nefese kalmıştık.

Wyn, "Orada ne oldu?" diye sorana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Ona bakmak için başımı duvara yasladım.

"Meyve suyumu onun üstüne döktüm."

Wyn'in gözleri irileşirken güçlü bir kahkaha patlattı.

"Hayır, yapmadın!"

Kıkırdadım, bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Sonra ayakkabısının üzerinde tepindim."

Bunun üzerine yüksek sesli bir kahkaha daha patlattı.

"Aman Tanrım!"

"Onu incittim, değil mi?" diye sormadan önce onun gibi gülüyordum.

Tekrar güldü.

"Muhtemelen."

Kaşlarımı çatarak ve gri gökyüzüne bakarak, "Neden umursadığımı bilmiyorum," dedim.

Yanımda iç geçirirken, "Kalbini kırdı, değil mi?" diye mırıldandı.

Acıyla yutkunup gözlerimi kırpıştırdım.

"Evet."

"O zaman bunu hak etti."

Sert ses tonu karşısında dönüp ona baktım. "Hakkımda suç duyurusunda bulunan oydu," dedim.

"Ne?"

Başımı sallayıp tekrar gökyüzüne baktım. *Gözlerinin rengine.*

"Yani bunu ben yaptım. Arabasını çalıp göle sürdüm. Onun en değerli varlığıydı. Arabayı kendisi yapmıştı."

"Öyle mi?"

"Evet. O zaman bilmiyordum." Boğazıma acı veren bir şey baskı yaparken tekrar yutkundum. "O sırada tek istediğim onun beni incittiği gibi onu incitmekti. Arabasını çalmak en iyi fikir gibi görünmüştü. Beni yok ettiği gibi *sevdiği tek şeyi yok etmek.* Bunun için cezalandırıldığımı görmek istediği için onu suçlamıyorum. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

Wyn, gözlerinde endişeyle bana bakıyordu. Burnumu çektiğimde ağlamaya başladığımı fark ettim.

Tanrım, ne salağım ama.

Utanarak gözlerimi kapadım. Ellerimi yumruk yaparak, "Keşke arabası için savaştığı gibi benim için de savaşsaydı, anlıyor musun?" diye fısıldadım. "Keşke ben de onun için *önemli* olsaydım."

Keşke onun için âşık olup arabasını çalan aptal bir kızdan fazlası olsaydım.

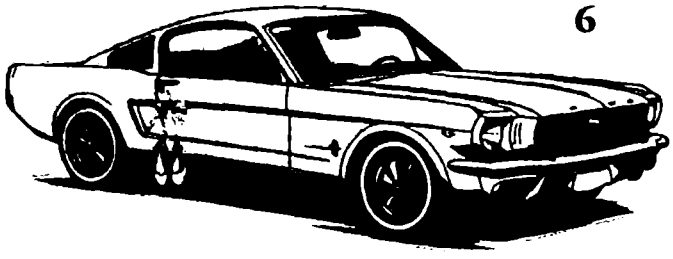
Keşke.

Az önce söylediklerini hatırladığımda tüm düşüncelerim durakladı.

Ağabeyine anlaşmayı o yüzden getirmedim.

O anlaşma.

Ne anlaşmasıydı?

6

Reed'in, arabasını kendisinin yaptığını bana Tempest söylemişti.

Bu bilgiyi bana uzun bir süre vermedi. Çünkü zaten uğraşacak çok fazla derdim olduğunu düşünüyordu. Kalp kırıklığıma ek olarak okulda *Diken Prensesi*'nin, ağabeylerinin düşmanı olan *Vahşi Mustang*'e âşık olduğuna dair söylentiler vardı.

O gece her şey alenen olmuştu, değil mi?

Bir partide kavga etmiştik. O partide onun arabasını çalmış ve kendi dans gösterime gitmemiştim.

Hatta tutuklanmıştım. *Alenen değil ama yine de tutuklanmıştım.*

Okuldaki herkes her şeyi biliyordu ve hepsi benim aşk yüzünden delirdiğimi düşünüyordu. Dönem boyunca her an bomba misali patlayacakmışım gibi beni izlemişlerdi.

Her neyse.

Bir hafta sonu Tempest benim evimde takılırken bu bilgiyi ağzından kaçırmıştı. Reed'in arabası üzerinde çalışmasıyla ilgili bir şeyler söyledi ve olay çığ gibi büyüdü. Sonunda ağzındaki baklayı çıkarana kadar peşini bırakmadım. Bana Reed'in arabaları sevdiğini, araba meraklısı biri olduğunu söyledi. Sadece bu da değil, şehir dışında *Tamirci Alfa* adında bir tamirhanede çalışıyordu. Kimsenin bundan haberi yoktu, bu yüzden bunu bir sır olarak saklamam gerekiyordu. Arabalara ilgi duymaya başladığı ve Mustang'ini parçalardan yaptığı yer orasıydı.

Bu bilgiye çok şaşırmıştım. Nutkum tutulmuştu. Aylarca onunla birlikteydim ve bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Bırakın bir tamirhanede *çalışmayı,* kendi arabasını yaptığından bile haberim yoktu. Tempest'a göre babalarından uzaklaşmak ve gizlice de olsa ona sopa göstermek istediği için çalışıyordu. Göğsümde bir burkulma hissetmiştim. Keskin bir *sızı.*

Reed ve babası.

Artık ona karşı bir şey hissetmeye hakkım olmamasına ve hatta

hissetmemem gerekmesine rağmen yine de ona gitmek istemekten kendimi alıkoyamıyordum. Araba için özür dilemek istiyordum. Babası hakkında. Onunla bunu saatlerce konuşmak istiyordum.

Ama çok aptalcaydı, değil mi?

Babası hakkında bana asla açılmayacaktı, zaten ona ne söyleyebilirdim ki? Mesafemi korumak daha iyiydi ve ben de öyle yaptım. Tempest ve ben ağabeyi hakkında en son o zaman konuşmuştuk çünkü anlaşmayı o zaman yapmıştık, bu yüzden konuyu bir daha hiç açmadık.

Reed hakkında hiç bilgi aramadım. *Google*'da hiç aratmadım. Sosyal medyada onu hiç takip etmedim. Onu geçmişe, içimde derinlerde bir yere gömdüm. Hatalarımı hatırlamak ve kendime işkence etmek istediğimde sadece ona ulaşabileceğim bir yerdeydi.

Şimdiye kadar.

Bugüne kadar.

Çünkü bilmem gerekiyordu. Ağabeyimle nasıl bir anlaşma yaptığını bilmem gerekiyordu. Reed tam olarak ne hakkında konuşuyordu?

Bugün cumartesi olduğu için St. Mary'de telefon günüydü. En büyük ağabeyim Conrad her hafta saat 19.00'da beni ararrdı.

Beni arar ve sonra diğer ağabeylerim Stellan, Shepard ve Ledger'a konferans verirdi.

Her hafta heyecanla aramalarını beklerdim. Genellikle telefon odasına vaktinden çok önce varır ve genellikle telefonlara bakan Bayan Fletcher beni çağırana kadar koridorda takılırdım. Çağırdığında da koşup telefonu hemen alırdım. Ağabeylerimle konuşabilmek için can atıyor, onları çok seviyordum. Aptallığım yüzünden haftada sadece bir kez konuşabildiğim kişilerdi. Yaptığım şey, işlediğim suç ve onlara yaşattıklarım yüzünden berbat hissettiriyordu. Arabasını çalıp göle sürdüğümde bunu düşünmemiştim. Daha doğrusu, sadece göğsümdeki acıyı ve ihanetinin darbesini düşünüyordum. Bana söylediği tüm yalanları...

Bunun ağabeylerime nasıl zarar vereceğini, onları nasıl üzeceğini, bir *hırsızın* kız kardeşleri olmasının onlara nasıl sorun yaratacağını bir kez bile düşünmedim.

Ayrıca o gece ihanete uğrayan tek kişi ben değildim, değil mi?

Onlar da benim tarafımdan ihanete uğramıştı. Onlara yalan söylüyordum. En yakın olduğum ağabeyim Ledger'a yalan söylüyordum ve onun düşmanıyla takılıyordum. Sonra da buna devam edip bir suçlu olmuştum.

Günahlarımı hâlâ silemiyordum. Hâlâ bu utançtan kurtulamıyordum.

Beni affetmiş olsalar bile.

Affettiler.

Tanrım, affettiler.

Stellan muhtemelen beni ilk affedendi, benim rasyonel ağabeyim. Shepard'ı da gemiye aldı ve Shep de Ledger'ı aldı. En çok ihanet ettiğim ağabeyimi... Beni affetmeyi kendine nasıl kabul ettirdi bilmiyorum ama yaptı. Sanırım benden çok düşmanına kızgındı.

Her şey olup bittikten sonra dayak yemişti. Tek bildiğim, Reed'in o pazartesi okula yüzünde morluklarla gelmiş olmasıydı. Her neyse. O yaz boyunca Tempest'ın yanı sıra ağabeylerim de kendime gelmeme yardımcı olmuştu. Hepsinin kendi planları vardı -Ledger ve Shep arkadaşlarıyla bir yolculuğa çıkacaktı ve Stellan'ın da şehirde bir yaz işi vardı- ama hepsi her şeyi iptal edip benimle takılmıştı.

Sanırım bu yüzden, şu anda bile suçluluk duygum çok büyüktü.

Çünkü hepsi çok harika ve inanılmazdı. Bana hâlâ onlara ihanet etmeden önceki küçük kardeşleri gibi davranıyorlardı.

Conrad hariç.

O, o zamanlar çok kızgındı. Diğer üç ağabeyimden *daha* kızgındı. Daha çok hayal kırıklığına uğramıştı. Benimle aynı odada olmaya bile zor dayanıyordu. Hâlâ aynı hissediyor, aradığında da genelde en az konuşan o oluyordu. Bu çok da alışılmadık bir durum değildi çünkü en büyük ağabeyim de çok fazla konuşmazdı.

Ama bugünlerde sessizliği bana karşı hayal kırıklığı ve öfkeyle doluydu. Bunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Ama yine de bilmem gerekiyordu. Reed'in bu sabah Buttery Blossoms'ta hangi anlaşmadan bahsettiğini bilmem gerekiyordu ve bunu yapmak için tüm normları çiğniyordum.

Con'ın aramasını beklemek yerine, onu önce ben arayacaktım. Bu konuyu konuşmak için onu yalnız yakalamalıydım. St. Mary'deki birçok kızın aksine kendi telefon görüşmelerimi yapma ayrıcalığına sahiptim. Bu sahip olunması zor ayrıcalıklardan birini, birçok iyi kız davranışından ve mükemmel notlardan sonra kazanmıştım.

Ve bu gece, onu kullanacaktım.

Telefon odasındaydım, hardal rengi bir kabinin içinde, döner

telefonun siyah ahizesini kulağıma dayamıştım. Numarayı çevirdim ve ağabeyim ilk çalıştan sonra telefonu açtı.

Sesinin tonundan Conrad'in telefona cevap vermek için atladığı anlaşılıyordu.

"Callie?"

"Evet. Selam, be-"

Konuşmama izin vermedi.

"İyi misin?"

Ah!

Saçmalık.

Muhtemelen bir sorun olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden onun aramasını beklemek yerine ben arıyordum. Diğer elimle de ahizeyi tutup, "Evet, iyiyim," diye cevap verdim. "Ben sadece..."

"Yaralandın mı?"

"Hayır, yaralanmadım. Her şey yolunda, Con. Ben sadece..."

"O zaman ne haltlar dönüyor? Bir şey mi yaptın?"

"Ne?"

"Ne yaptın sen, Callie?" diye gürledi.

Olduğum yerde irkildim.

"Hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Neden bir şey yaptığımı düşündün ki?"

Sesi her zamanki gibi keskindi. "Seni aramam gereken zamandan on dakika önce beni durup dururken arıyorsun," dedi. "Başka ne yapabilirim ki? Ne düşünüyorsun ki?"

Doğru.

Ne demek istediğini anlıyordum. Böyle düşünmekte haksız da sayılmazdı. Bir kez çuvalladım ve bunu o kadar büyük bir şekilde yaptım ki sadece bir kez olması yeterli oldu.

Yutkunarak, "Ben bir şey yapmadım, Con ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedim. "Ben sadece... Sana bir şey sormak istiyordum."

"Ne oldu?"

Ses tonundan hafifçe irkildim.

Tamam, yap o zaman.

Soruyu sor, Callie.

"Ben... Her şey olduğunda ve beni tutukladıklarında, bize bir duruşma olacağını ve büyük ihtimalle beni çocuk ıslahevine göndereceklerini söylediler. Nasıl oldu da... *Yapmadılar*? Neden beni St. Mary'de kalmam için suçlamaları düşürdüler?"

Hakkımdaki tüm suçlamaları düşürmüşlerdi. Polisler ertesi gün öğleden sonra eve gelmişti, reşit olmadığım için Conrad benimle karakola gelmek zorunda kalmıştı. Buna rağmen ona her şeyi anlatmıştım ama -yalan söylediğimi, âşık olduğumu ve bir gece önce arabasını çaldığımı itiraf etmiştim- yine de olanlara şok olmuştum.

Gözaltına alınıyor olmam, hakkımdaki suçlamaların çocuk ıslahevine düşmeme neden olabilecek nitelikte olması ağabeylerimi hâlâ sarsıyordu. En azından beni içeri alan polis iyi biriydi. Con'ın Bardstown Lisesi'nden arkadaşıydı ve o anda işler kötü görünse de her şeyi tersine çevirebilecek bir avukat tutabileceğimiz konusunda bize güvence vermeye devam etmişti.

Sonra Con'ın odadan çıktığını hatırlıyordum.

Yüksek ve gür sesini duyduğumu hatırlıyordum. Yetkili biriyle konuşmak istiyordu, bu suçlamanın saçmalık olduğunu bilen, *lanet olası beyni olan biriyle* ve bir avukat tutup bana karşı suçlamada bulunan *o orospu çocuğu* da dahil olmak üzere her birini dava edeceğini söylüyordu.

Con geri gelip, her şeyin hallolduğunu söylemeden önce de suçlamalarımı düşürdüklerini ve artık gitmekte özgür olduğumu söylediklerinde de sorgu odasında ağladığımı hatırlıyordum.

Ama ceza olarak o sonbahar St. Mary'ye gitmek zorundaydım.

Ona ne olduğunu sorduğumda, bunun beni ilgilendirmediğini ve her şeyi hallettiğini çünkü suçlamaların zaten saçma olduğunu söyledi. Hepsi bu kadardı. Tüm söylediği buydu. Çok utanmıştım, başka bir şey soramayacak kadar *korkmuştum.* Rahatlamaktan başka bir şey yapamamıştım. Bu yüzden bir daha asla bu soruyu gündeme getirmemiştim.

Islahevine gitmediğim için minnettardım. Beni bu kadar seven -onu bu kadar acımasızca utandırmış olmama rağmen arkamı böyle kollayacak kadar beni seven- bir ağabeyim olduğu için minnettardım.

O zaman bana hâlâ kızgın olması şaşırtıcı mıydı?

Beni düşüncelerimden, hayatımın en korkunç birkaç saatinden çekip, çıkararak sertçe, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bilmem gerekiyor," dedim neredeyse boğulurcasına. "Çünkü ben... Ne yaptığını, bununla nasıl ilgilendiğini bilmem gerek, Con. Daha önce hiç sormadığım için özür dilerim. Çok korkmuştum. Sana sormaya utandım ama sormalıydım. Senin iyi bir ağabey olduğun gibi ben de iyi bir kardeş olmalıydım. Beni kurtar-

mak için, beni özgür kılmak için ne yaptığını, nelere katlandığını sormalıydım."

Birkaç saniye sessiz kaldı.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Ağabeyimin bir şey -herhangi bir şey- söylemesini beklerken birlikte yaşamak için çok acı çeken kırılmış, dövülmüş kalbim hızla çarpıyordu.

Onun sözlerini tekrar tekrar duydukça sarsılıyordum.

Ağabeyine o anlaşmayı boşa getirmedim.

Conrad, "Hiçbir şey," diye kestirip attı.

"Ne?"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Anlamıyorum."

Nefes verişi keskin ve kısaydı.

"Hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Her şeyi *o* halletti."

Ağabeyime kimin hakkında konuştuğunu sormama gerek bile yoktu. Ses tonu sert, kesik ve kendini açıklar nitelikteydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bu demek oluyor ki mahkemeye gitmeye ve bu şeyle savaşmaya hazırdım. Bir avukat tutmaya ve o zengin puşta bir ders vermeye hazırdım. Ama o aradı ve bana tüm suçlamaları düşürdüğünü, tek yapman gerekenin St. Mary'ye gitmek olduğunu söyledi. Buna karşı çıktım. Hoşuma gitmemişti. Onun lanet fikrini sevmedim. Bunu ona söyledim. Mahkemeye gidip bu saçma suçlamayla savaşacağımı söyledim. O lanet *serseri* bana mahkemeye gitsem bile asla kazanamayacağımı hatırlattı. Çünkü kasabanın sahibi *Jackson*'lar." Durakladı. "Polisler, yargıçlar, avukatlar onların elinde. Bu yüzden tek yol buydu. Ona, sana yaptıkları için lanet suratını dağıtacağımı söylediğimde bana *hoş geldin,* diyecek kadar cömert davrandı. Sadece Ledger oraya daha önce varmak istediği için sıraya girip lanet bir numara almam gerekecekti."

Conrad hiçbir konuşmada bu kadar çok kelimeyi bir arada söylememişti.

Bunu şimdi yapmış olması, içinde hâlâ çok fazla öfke olduğuna beni ikna etti. Bana ve *ona.* Eski yıldız oyuncusuna.

Con, Ledger ve Reed arasındaki rekabetten her zaman nefret etmişti. Reed sahada pervasız ve bencil olduğu için ondan özellikle nefret ediyordu.

Ama ben *anlamıyordum.*

Neden en başta beni tutuklatıp sonra da suçlamaları düşürmüştü ki?

"Suç duyurusunda bulunan kendisi olduğu halde neden *size* bir anlaşma sunsun ki?"

Bir dakika geçti, daha sonra iki... Artık dayanamadığım için onu dürtmek üzereydim ki Conrad sessizliğini bozup, "Seni şikâyet eden *o* değildi," dedi.

"Ne?"

"Babasıydı."

"Babası mı?"

"Evet."

"Ama Bay Jackson..."

"Tek Bay Jackson o değil, değil mi?"

Değil, hayır.

Tek Bay Jackson o değil.

Babasının bu işe karışabileceği hiç aklıma gelmemişti. O adamı hiç görmemiştim bile. Evlerine gittiğim onca zaman içinde bir kez bile karşılaşmamıştım. Her zaman ya iş için uzaktaydı ya da ofisteydi. Annelerini bir kez görmüştüm. Balkondaydı, minyon ve güzel görünüyordu. Sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Sanırım Tempest ve Reed koyu renk saçlarını babalarından almıştı. Oğlunun arabasını çaldığım için beni tutuklatan adamdan.

"Yani sen... bunu başından beri biliyor muydun?"

"Evet."

Aman Tanrım.

Bir elimi karnıma bastırıp kabine yaslandım.

Bunca zamandır *o* olduğunu sanıyordum. Çünkü bu onun arabasıydı, en çok sevdiği şeydi. Bu yüzden onu çaldığım için beni cezalandırmak istemesi mantıklıydı. Garip bir şekilde, bu suçlamalar beni daha da incitti.

Çünkü arabasını benden daha çok önemsiyordu.

Bunu zaten biliyordum ama yine de...

Ama yapmadı.

O yapmadı.

Suçlamaları düşürdü. O... Ağabeyime anlaşmayı getirdi.

Zar zor doğru düzgün nefes alabiliyor ya da kafamda tutarlı bir düşünce oluşturabiliyordum. Ama yine de, "Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Sence neden?"

"O olduğunu düşündüğümü biliyordun. Bunu *biliyordun*. Madem biliyordun, neden bana söylemedin?"

Bunu sorarken gözlerim dolmuştu.

"Çünkü sen *safsın,* Callie," diye tersledi. Sesi irkilmeme neden olduğunda gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. "Çünkü yaptığı onca şeyden sonra onu, seni kurtarmaya gelen bir *kahraman* olarak resmetmeni istemedim. Çünkü seni korumak istedim. Akıllı olmanı istedim. Hayatına devam etmeni, hayatını yaşamanı ve geleceğini düşünmeni istedim. Uğruna neredeyse hayatını mahvedeceğin, kalbini kıran ve seni ağlatan bir adam için hayatını boşa harcamanı istemedim."

Tanrım, keşke kendimi bir yere saklayabilseydim. Keşke bu utancın bedenime yayılmasını engelleyebilseydim. Keşke bu gözyaşlarını durdurabilseydim.

Ama bundan da öte, keşke ona *sarılabilseydim.*

Keşke evde onunla birlikte olsaydım da ona yaşattığım her şey için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Beni büyüten ağabeyim... Benim için -hepimiz için- ağabeyden çok bir baba figürü gibiydi.

Şu anda tek yapabildiğim, "Hayatımı onun için harcamayacağım, Con," diye fısıldamaktı. "Dersimi aldım."

Ama belki de bu onu ikna etmeye yetmedi çünkü sert, içten bir fısıltıyla, "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun Callie?" dedi. "İki yıl önce sana Reed Jackson'ın bir pislik olduğunu söylemiştim. Sana göre biri olmadığını söylemiştim ve hâlâ da öyle düşünüyorum. O suçlamaları neden düşürdüğünü bilmiyorum. Vicdanını mı rahatlattı yoksa oyun mu oynuyordu, bilmiyorum ve umurumda da değil. Umurumda değil, duydun mu beni? Çünkü eğer sana bir daha bakarsa... Bunu bir daha yaparsa onu parçalara ayıracağım. Vücudundaki her kemiği kıracağım ve bunu acele etmeden yapacağım. Beni anlıyor musun Callie? Ondan uzak dur."

***

Bugün perşembeydi. Yurttan her zamankinden biraz daha erken çıktım. Wyn henüz gerçekten uyumadığı için biraz daha riskliydi. Ama artık her şeyi biliyordu. Mavi Madonna'yı, bale rüyalarımı...

Ona söylemiştim.

Geçen cumartesi Buttery Blossoms'ta, Reed'in gelmesinden sonra bunu yapmak zorundaydım. Şimdi neden onunla daha önce konuşmadığımı merak ettim. Çünkü bana, bale hayalime, Juilliard'a tamamen inanıyor, güveniyordu. Ayrıca onun, benim düşündüğümden daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Çünkü ona, Con'ın

telefon görüşmesinde anlattıklarını, beni tutuklattığını düşündüğüm adamın aslında beni düşük bir suçlamayla kurtaran kişi olduğunu söylemiştim.

O beni *kurtarmıştı*.

Bu gerçeküstü değil miydi? Onun hakkında hep düşündüğüm şey bu değil miydi? Bardstown Lisesi'ndeyken her zaman onun dünyaya gösterdiğinden daha fazlasına sahip olduğunu düşünmüştüm.

Ama *yanılmıştım*.

O kadar yanılmıştım ki gerçeği öğrendiğimde bakın ne yaptım. Bakın ne *hale* geldim.

Ağabeyim haklıydı. Her ne sebeple olursa olsun beni kurtarmış olsa da artık daha iyi biliyordum. Daha akıllıydım. Wyn'i dinlemedim. Ondan uzak duracaktım.

Bu yüzden normalden erken çıktım ve başka bir otobüse bindim. Her zamanki gibi boştu ama neyse. Mesele bu değildi. Mesele şu ki ondan uzak durmam gerekiyordu ve onun bana ne yapacağımı söylemeye hakkı yoktu.

Buttery Blossoms'daki tüm şiddet gösterilerimin onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi açıkça ortaya koymasını umuyordum.

Ama görünüşe göre öyle değildi.

Görünüşe göre bunu istemek çok fazlaydı çünkü o buradaydı. Sessiz, boş bale salonunda, Mavi Madonna'da. Onu aynada görüyordum. Odanın diğer ucunda, beyaz duvara yaslanmış bir şekilde arkamda duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, görünüşe bakılırsa uzun zamandır buradaydı ve daha da uzun bir süre burada kalacaktı.

Kendini o ana kaptırmış gibi görünüyordu.

Bana.

Eğilmiş bedenime.

Dizlerimin üstündeydim, *bak*.

Sahte, tüy kadar hafif kanatlarım sırtımda asılıydı. Vücudum yerde geniş bir kavis çiziyordu. O da öylece durmuş bu kavisi izliyor, kurt gözleriyle takip ediyordu.

Kürekkemiklerimi, omurgamın eğimini, boynumun çizgisini, sıkı, sarışın topuzuma kadar her şeyimi izliyordu.

O kadar büyülenmişti ki onu fark ettiğimi bile bilmiyordu. Ayağa kalkana kadar da fark etmedi. İşte o zaman gözleri parlarken benimkilerle çarpıştı. Çarpışmanın etkisi tam göğsümdeydi, yaralı kalbimin olduğu yerde hissediyordum. Dönüp ona baktım. Kalbim yaşıyordu. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Buradasın." Bariz olanı söylüyordum. "Yine."

Geleceğini biliyordum.

Kek dükkânında olanların ona bir mesaj verebileceğini ummama rağmen iki yıl önce olduğu gibi beni takip edeceğini biliyordum.

O bir avcıydı, değil mi? Kötü bir adamdı ve ben de gece yarısı kaybolan kızdım.

İşte tam da bu yüzden buraya istediğim şekilde gelerek beni daha önce yaptığı gibi kontrol edemeyeceğini göstermeyi seçtim. Reed, hemen cevap vermedi. Boğazımdan aşağı kayan bir damla teri izliyordu. Ter damlası mayomun altında kaybolduğunda, gözlerini kaldırdı.

"Çünkü geçen gün benden *yine* kaçtın."

Her zamanki gibi tehlikeli bir tonda söylediği sözler nefesimi kesmişti. Beni aşırı duyarlı hale getiriyordu. Öyle ki izlediği damlanın vücudumda daha da aşağı kaydığını, göğüslerimin arasına ulaştığını hissediyordum. Söylediklerine odaklanmaya çalıştım, ter damlasına değil.

"Mecburdum. Pislik gibi davranıyordun," dedim.

"Sen de tam bir nezaket timsaliydin, değil mi?"

Suçlamasına karşı terli ellerimi sıktım. "Beni kızdırmıştın."

"Sen de içeceğini üzerime döktün."

Gözlerim o zaman ayağına indi, üzerine bastığım sağ ayağına.

"Ve ayağım ezdim."

Devam ederken gözlerini hafifçe kıstı. "Hesabı ödemeyi de bana bıraktın, hatırlatırım," dediğinde utançla nefesimi tuttum. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Hayatım boyunca hiçbir restorandan hesabı ödemeden çıkmamıştım.

O ana kadar...

Ama bu yeni bir şey değildi, değil mi?

Onun için daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapıyordum. Onun için daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyordum. Beni farklı bir Callie'ye dönüştürüyordu. Onun Callie'sine. Onun Peri'sine.

Yutkunarak bu gereksiz düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

"Kalbimi kırdın, sanırım buna iznim var."

Barda söylediği sözleri çevirip ona sunduğumda gözleri parladı.

"Evet, var."

"Ama yine de sana paranı geri verebilirim. Çantamda biraz nakit vardı."

Ona geri ödeyebilirdim. Katlanmış kolları teklifimi düşünürken

esnedi. Kolları o kadar büyük ve biçimliydi ki kapüşonunun altından bile pazılarının engebeli hatlarını görebiliyordum.

Yumuşak, rahat, sıcak kapüşonlusu...

"Bu gece ilgilendiğim şey para değil," dedi. Her zaman olduğu gibi beni etkileyen şey onun ses tonuydu. Kulağa tehlikeli ve haince geliyordu.

Düşünmemeye çalıştığım başka bir şey daha baştan çıkarıcıydı.

Dudaklarımı yaladım.

"İntikam için mi buradasın?"

Bir an için dudaklarıma bakıp, "Henüz karar vermedim," dedi. Kulağa tehditmiş gibi gelen sözlerinin, gerçekten tehdit gibi *hissettireceğini* sanmıyordum. Midemin içinde kelebekler ve karıncalanmalar gibi masum şeyler, yoğun, ateşli arzu gibi yozlaşmış şeyler hareket etmemeliydi.

"Her iki şekilde de karar vermeden önce..." diye konuşmaya başladım. "Bir şey söylemek istiyorum."

Kaşının biri usulca havaya kalktı.

"Dinliyorum."

Küçümseyici ses tonuna karşı dudaklarımı büzmek ve gözlerimi kısmak istedim ama yüz hatlarımı düz tutmak için çabaladım.

"Bunu hak etmiş olsan da bunları yapmak niyetinde değildim. Niyetim, içeceğimi üzerine dökmek ya da ayağına basmak değildi. Ya da sana *saldırmak* bile değildi. Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen ben şiddet yanlısı biri değilim. Ben böyle şeyler yapmam. Ben..."

Ben araba çalmam.

Bunu söylemedim ama tam oradaydı. Bu ve neden sorusu dilimin ucundaydı.

Beni neden kurtardı? Onun inşa ettiği bir şeyi yok etmeye çalıştıktan sonra neden suçlamaları düşürdü? Dediğim gibi bunu hak etti ama neden?

Öte yandan Reed bana soruyu sormakta hiç tereddüt etmedi. "O zaman neden yaptın?" Sesi kalın ve hırıltılıydı. Bana iki yıl önce ne yaptığımı değil, bu son olayları sorduğunu biliyordum. Yine de ona öyleymiş gibi cevap verdim.

"Çünkü... Çünkü beni delirtiyorsun. Beni sinirlendiriyorsun. Milyon yıl geçse de yapmayacağımı düşündüğüm şeyleri yaptırıyorsun. Beni bu hale getiriyorsun."

Yine konuyu saptırıyordum ve o yine kaldığı yerden devam ediyordu.

"Seni neye *dönüştürüyorum*?"

İçimdeki o masum, yozlaşmış küçük şeyler, hepsi çılgına dönüyordu. "Kötü. Beni kötü bir kıza dönüştürüyorsun," diye fısıldadığımda çılgına döndü. Karmakarışık bir ruh haline büründü.

Büyü.

Belki de içindeki sihir, kızların onun için bir şeyler yapmasını sağlayan o kara büyü buydu.

Bu da onların onun için çıldırmalarına, her zaman kalplerini kıracağını bilmelerine rağmen ona âşık olmalarına neden oluyordu. Muhteşem yüz hatları bomboştu, bu yüzden şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu anlamak da benim işim değildi, bu yüzden devam ettim.

"İşte bu yüzden benden uzak durmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Yüz hatlarından hâlâ bir şey okunamıyordu.

"Senden uzak durmamı istiyorsun yani?"

Başımı salladım.

Yumuşak bir hareketten çok bir sarsıntı gibiydi.

"Evet, öyle. Az önce söylediklerim bir yana, ağabeylerim çıldıracak. Bana yaklaştığın için seni öldürecekler. Ve..."

"Onlarla başa çıkabilirim," dedi. "Bunu sana daha önce söylemedim mi?"

Dişlerimi sıktığımda nefesim kesildi.

Nefes almayı reddediyorum.

Ciğerlerime hava almayı, bedenime hayat ve kalbime atışlar vermeyi reddediyorum.

Bunca yıl sonra onun şövalye tavrı beni hâlâ etkiliyordu. Pervasız, şövalye, gözü pek tavrı.

Tanrım, Callie. Seni salak.

"Öyle bile olsa olanlardan sonra birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Bana nasıl aptalca âşık olduğunu ve o küçük kalbini nasıl kırdığımı mı kastediyorsun?"

Az önce söylediği şey canımı bu kadar yakmamalıydı. Göğsümün içindeki yara sanki yeni açılmış gibi alevlenmemeli ve zonklamamalıydı. Ama öyleydi. Belki de hiç çekinmeden söylediği içindi. Belki de kalbimi kırmaktan o kadar *önemsiz* bir şeymiş gibi bahsedebildiği içindi.

Belki de bu yüzden gözlerim yanıyordu.

"Evet. Beni tekrar kullanmaya çalışmıyorsan gitmeni öneririm."

"Seni kullanmaya çalışmıyorum," dedi yüzümü inceleyerek. "Sende ihtiyacım olan hiçbir şey yok."

Gülmek istedim.

Söyledikleri beni ürküttüğü için kendi aptal halime gülmek istiyordum. Artık onun için işe yaramaz olduğum gerçeği göğsümde bir şeylerin kasılmasına neden olmuştu.

"Peki, o zaman. İşte böyle," dedim yumruklarımı sıkarak. "Ben senin için işe *yaramazım*. Bu yüzden uzak durmak o kadar da zor olmamalı, değil mi? İhtiyacın olan hiçbir şeye sahip değilim ve seni de etrafımda istemiyorum. Ayrıca artık burada yaşamıyorsun bile, değil mi? New York'ta yaşıyorsun, oranın harika olduğunu duydum. Yani ağabeylerim o şehir için deli oluyor. Eminim üniversitede harika bir hayatın, harika arkadaşların vardır. İnsanlar futbol yeteneklerin için deli oluyordur ve sen de kampüsün aykırı futbol süperstarı falan olmalısın. Peki, burada ne yapıyorsun? Neden zamanını boşa harcıyorsun? Hangi otobüse bindiğim ya da stüdyoma nasıl gittiğim kimin umurunda? Bence gerçekten gitmeli ve harika hayatına devam etmelis-"

"Bu farklı," diyerek sözümü kesti.

"Ne?"

Çenesiyle hareket ettirdiğinde bakışları dudaklarıma indi.

"Rujun."

Elimi kaldırıp dudaklarıma dokundum.

Fark etmesi o kadar tuhaftı ki. O kadar garip ve beklenmedikti ki tek yapabildiğim, "Ah, evet," demek oldu. Gözleri gözlerimle buluştu. "Ne olmuş yani?"

"Bunun adı ne?" Elimi indirdim. Sanki hâlâ sisin içindeymişim gibi otomatik olarak, "*The train wreck princess*,"* diye cevap verdim.

İnce yeşil tonları olan mavi renkteydi, bar gecesi sürdüğüm *Heartbreak Juju*'dan genel olarak daha hafifti.

"Neden? Prenses olduğun için mi?"

"Ben..."

"Ama bir prenses değilsin, değil mi?"

Sen bir perisin.

Uzun zaman önce söylediği sözler zihnimde uçuşuyordu ve muhtemelen onun da zihninde bu yankılanıyordu. Çünkü kurt gözleri parladı, vampir teni de aynı şekilde.

* (İng.) Tren kazası prensesi.

Bir anlığına salon -cilalı parke zeminler, *barre* seti, aynalı duvar- yok oldu ve tüm bunların yerini bu düşünceler aldı.

Eskiden gittiğimiz orman.

Onun için dans ettiğim, o yalnız ve karanlık yer.

Onun için ilk kez dans ettiğim ve bana *peri* olduğumu söylediği yere.

"Sen bir perisin," diye bitirdi az önceki cümlesini. Gözleri ciddiydi ve dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

Ona inandım.

O zamanlar bir peri olduğuma inanıyordum ama artık değildim.

Sırtımdaki kanatlar, o buradayken canlanmış gibi çırpınıyor ve omurgama doğru hışırdıyor olsa da, "Hayır, değilim," dedim.

"*Développé écarté devant*'ını mahvediyorsun," dedi. "Öyle değil mi?"

Bir süre onu izledim.

"Evet."

"Seni sekiz saniye boyunca tutmam mı gerekiyor?" Suskun ve hareketsiz kaldım. Hatırlıyordu. Yine de devam etti. "Eğer balede bir pozisyonda tutunamıyorsan bunun büyük bir suç olması gerekiyor."

Benim gibi her şeyi nasıl da hatırlıyordu?

Bunca zamandır kendi hayatını yaşadığını düşündüğümde bu kulağa garip geliyordu. New York'taki gözalıcı hayatını yaşarken muhtemelen aklının ucundan bile geçmemişti.

Doğruldu ve duvardan uzaklaştı. Gözlerini benden ayırmadan yürümeye başladı.

Bunu yaptığında, tek yapabildiğim yerimde hareketsiz bir şekilde durmak oldu. İki yıl önce bana doğru sinsice yaklaşmaya karar verdiğinde yaptığım gibi. Eskiden yerimde dururdum, hain bacaklarım hareket etmeyi reddederdi.

Hain kalbim yavaşlamayı reddediyordu ve onu durdurmak üzereydim.

Ona bana yaklaşmamasını söylemek üzereydim. Çünkü neler olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığını bilmiyordum. İki yıl önceki her şeyi nasıl ve neden hatırladığını bilmiyordum. Beni neden kurtardığını da bilmiyordum.

Ama onun öyle olmadığını anladığımda kafam karıştı.

Başka bir yere gidiyordu.

Yan taraftaki siyah müzik setine doğru ilerledi. Oraya ulaştığın-

da dizlerinin üzerine çöktü ve düğmelerle oynamaya başladı. Onu izlerken sonunda birkaç kelimeyi bir araya getirdim.

"Ne yapıyorsun?"

"Rutin işlerinde sana yardım ediyorum."

"Rutin işlerimde mi?"

İşi bitince ayağa kalktı, "Juilliard'a gitmek istiyorsun, değil mi?" dedi. "Ama bu şekilde dans ederek gidemezsin. Çünkü *berbat*."

Söylediklerine alınmadım. Ayrıca o haklıydı. Gerçekten de berbattı. Hayatım boyunca o pozu veremezdim. *Développé à la seconde*, yani bacağınızı yana doğru katlamak ama *écarté devant* benim zayıflığımdı.

Öyle bile olsa onun yardımına ihtiyacım yoktu.

Artık bana eskiyi hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. Bana yardım ettiği, beni iyileştirdiği zamanları. O günleri kendi başıma çoktan hatırlıyordum. Zaten çok yıkılmış ve kırılmış durumdaydım.

"Yardımına ihtiyacım yok."

"Yine de yardımımı kabul edeceksin."

"Dönmekten nefret ediyordun, unuttun mu?"

"Belki de değiştim. Belki de artık kucaklamaya hazırım."

"Sen..."

"Korkmuyorsan tabii," dedi başını yana eğerek.

"Neyden?"

"Benden. Sana *dokunmamdan*."

Göğsüm yükselirken kaşlarımı çattım.

"Bundan neden korkayım ki?"

Omuz silkti. Zaten devasa olan omuzları hareket ettikçe daha da kaslı duruyordu.

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Senden korkmuyorum." Gözlerimi ona diktim. "Tiksindim, evet ama hayır. Senden korkmuyorum."

Düşünceli bir şekilde, "Belki de ellerimi üzerine koyduğumda kendini kontrol edemeyeceğini düşünüyorsun," diye mırıldandı.

"Kendimi tam olarak neye karşı kontrol edemeyeceğim?"

Yakut kırmızısı dudakları sırıtarak gerildi.

"Bana dokunmaya karşı."

"Yumruğumun yüzüne dokunmasını mı kastediyorsun yani?"

Sanki ben bir şey söylememişim gibi sırıtması daha da arttı.

"Beni istemeni, bana tekrar âşık olmanı kastediyorum."

"Sen..."

"Yani daha önce yaptın, değil mi? Senin için biraz dönmüştüm ve sen de beni zırhlı şövalyen sanmıştın. Bekle, *parlayan zırhlı*. Öyle demiştin, değil mi? Beni parlak zırhlı şövalyen sandın." Sonra kıkırdadı, kalın sesinden âdeta küçümseme akıyordu. "Demek istediğim, bir anda âşık olan, aptal genç kızlar var ve bir de *sen* varsın. Sen, keklerden yapılmış bir evde yaşayan ve hayalleri pembe parıltılarla dolu olan o kızsın. Prensin dizlerinin üzerine çöküp sana evlenme teklif edeceği bir aşk hikâyesi olduğunu düşünüyorsun. İkimizin de günbatımına doğru Mustang'imle yol aldığımızı..."

Cümlesini bitirdiğinde öfkeden kızarmıştım.

Omurgam hiç olmadığı kadar düzdü ve göğsüm hiç olmadığı kadar ağırlaşmıştı. Sanki kemiklerim demire dönüşmüş gibi hissediyordum, tek yapmak istediğim onları ona zarar vermek için kullanmaktı. Beni incittiği gibi onu da incitmek için. Ama yapmayacaktım. Kendimi onun seviyesine düşürmeyecektim. Beni kışkırttığını ve teslim olmamı istediğini biliyordum.

Yapacaktım.

Ama farklı bir şekilde.

Onun yanıldığını kanıtlayacak bir şekilde. Bu ona bir daha asla o kadar aptal olmayacağımı gösterecekti. Ellerimi yanımda yumruk yapıp, çözerek, "Peki," dedim. "Hadi, yapalım şu işi ama sadece bana her hikâyenin bir aşk *hikâyesi* olmadığını ve herkesin söylediği kadar kötü bir adam olduğunu öğrettiğin için."

Bir süre beni izledikten sonra başıyla onayladı ve eğilip müzik setindeki *başlat* tuşuna bastı.

Ses derinden geliyordu. Müzik havayı doldurmadan önce uğultulu bir parazit yankılandı. Bu an beni geçmişe, Bardstown'a geri gönderme gücüne sahipti. Yüksek, konferans salonuna. Ama kendimi şimdiki zamanda tuttum. Başlamak için ona doğru yürürken kendimi Mavi Madonna'ya bağlı tutuyor, hafızamı silmeye çalışıyordum.

Keman sesi yükseldiğinde ve pozisyon almam gerektiğinde, kollarım havada, baldırlarım gergin, ağırlığım ayak parmaklarımdan destek alıyorken, benim yaklaştığımı gördüğünde duruşunu genişletip iki yıl önce yaptığı gibi çenesini eğdiğini ve özellikle de onun için dans ettiğimde kendimi mükemmel hissettiğimi hatırladığımda kendimi çok *güzel* hissettim.

Kendimi kusursuz bir balerin gibi hissediyordum ve onun gözetimi altında ilk turumu attığımda, bu duygu geri gelmişti.

Özlediğim duygu. Yanıyormuşum hissi.

Sırtımdaki kanatların beni gerçekten uçurabileceğini hissediyordum. O kadar hızlı dönüyordum ki ayak parmaklarım yerden ayrılıyor ve havalanabiliyordum.

Gerçekten bir peri olduğum hissi içime sığmıyordu.

Bunu iki yıldır hissetmemiştim.

O gittiğinden beri.

Ama bu gece geri dönmüştü.

Bu gece kendimi *mükemmel* hissediyordum. Güzel ve ruhani hissediyordum. Bir peri gibi hissediyordum. Ben *onun* etrafında dans ederken onun perisiydim.

Dönerken, sıçrarken, zıplarken, sanki bunun için yaratılmışım gibi kendimi müziğin içinde kaybederken ve o, gözlerinde iki yıl öncesiyle aynı türden bir sahiplenmeyle beni izlerken istemiyordum. Mükemmel ya da ruhani hissetmek istemiyordum. *Onun gibi* hissetmek istemiyordum.

Ama yaptım ve beni kaldıracağı zaman geldiğinde ellerini belime koyup iki uzun yıldan sonra bana destek verdiğinde, damarlarımda yıldızlar ışıldıyordu. Kemanlar o kadar gürültülüydü ki tavanı, gökyüzünü parçalıyordu. Kollarımı havaya kaldırıp ciğerlerimi onun kır çiçekleri ve orman kokusuyla şişirdim.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki yumuşak bedenim onun güçlü parmaklarının altında o kadar rahat hareket ediyordu ki müziğin durduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Zamanın nereye gittiğini bile bilmiyordum.

Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini ve ortalığın iğne ucu kadar sessizlikte olduğunu bile bilmiyordum.

Nefes nefeseydik.

Kollarımı indirip omuzlarına yerleştirdim. Her zamanki gibi gözleri üzerimdeydi, o kadar yoğun ve erimiş bir tunç grisiydi ki içinde boğulabilirdim. Onun kurt gözlerinin derin gölünde boğulabilirdim. Kendimi kurtarmalıydım. Başka tarafa bakmalıydım.

Kalın kirpiklerine, alnının üzerinde dalgalanan koyu kahverengi saç tellerine -saçlarını kestirmesi gerektiğini düşünmeme neden olan uzun tellere- hayran olmamalıydım. Parmaklarımı omuzlarında gezdirip kaslarını yoğurmamalıydım. Büyük, güçlü ve kaya gibi hissettirmesine hayret etmemeliydim.

Eskisinden bile fazla güçlüydü.

Sanki son iki yıldır demir kaldırıyor, kendini kas kas, tendon tendon geliştiriyordu.

Neden yapmasın ki?

O bir atlet. Bir futbolcu. En iyi futbolcu.

İki yıl önce şampiyonluğu kazanan kişi. Ağabeyimi, *Kızgın Dikeni* yenen ve Bardstown Lisesi'nin son şampiyonu olan *Vahşi Mustang*.

Eminim ki insanlar onu hâlâ hatırlıyordu. Zaferini, çalımını, tarzını, efsaneyi hatırlıyorlardı. Ve eğer onu hatırlıyorlarsa muhtemelen beni de hatırlıyorlardı. *Dikenli Prenses'in âşkını.*

Onun için nasıl delirdiğimi...

Tanrım, ondan uzaklaşmam gerekiyordu. *Gitmem gerekiyordu.*

Kendimi kurtarmalıydım.

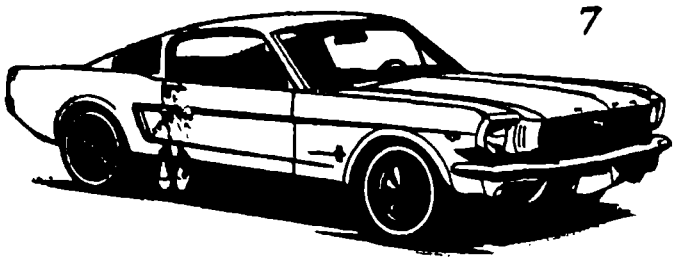
Aceleyle bedeninden ayrılırken, "Gitmeliyim," diye fısıldadım.

Gözlerimi kaçırarak ondan uzaklaştım. Sessizliği bozmaya karar verdiğinde zihnimde çoktan eşyaları yerine koyuyor, salonu kapatıyor ve otobüse binerek St. Mary'ye dönüyordum.

"Seni bırakacağım."

Ayışığı Kitaplığı

7

Mustang'inin yanında beni bekliyordu.

Ona yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş, bir ayak bileğini diğerinin üzerine çaprazlamıştı.

Beni bırakacağını söylediğinde onunla tartışmadım. Birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak istemedim, bunun için pek enerjim de yoktu. Teslim olmak, en iyi hareket tarzı gibi görünüyordu.

Ama şimdi, o kadar da değildi.

Çünkü göğsümdeki bu acıyı, kırık kalbimin bu vahşi gümbürtülü atışını durduramıyordum.

Beni hep böyle beklerdi.

Arabasına yaslanmış, güçlü kollarını kavuşturmuş şekilde. Karanlıkta bile görebildiğini düşündüğüm hayvani gözleri hangi kapıdan çıktıysam oraya sabitlenirdi.

Genellikle ön kapıda.

Çünkü o zamanlar beni gezintiye çıkarırdı, hafta sonları Tempest'ı ziyaret ederdim ve sokağa çıkma yasağımdan önce beni sağ salim geri getirirdi.

Ben de ona koşardım.

Ona ulaşmak, beni nereye götürmeyi planlıyorsa oraya gitmek ve sonunda ormanda onun için dans edebilmek için arnavutkaldırımlı araba yolundan aşağı koşardım. Bu gece yavaş yürüyor yavaş nefes alıyordum. Ama en önemlisi gözlerinin içine bakmıyor, karşılık vermiyordum. Onun böyle bir kaygısı olmadığını bildiğim halde gözlerimi metalik tokalı siyah botlarından ayırmıyordum.

Bana baktığını biliyorum.

Ona doğru yürürken gözlerinin bana baktığını hissedebiliyordum. Beni içine alıyor, değişen elbisemi, sıkı topuzumu, babetlerimi inceliyordu. Kısa yürüyüş boyunca güçlüydüm, yaklaştığımda ayak bileklerini açıp doğruldu. Sonraysa nefesimi kesen bir şey yaptı.

Eskiden olduğu gibi.

Arabasına doğru yürüdü ve bana kapıyı açtı.

Bunu hep yapardı, iki yıl önce ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi onun cazibesinden nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Kapı açık bir şekilde orada durur, içeri girmemi beklerken gözleri her hareketimi takip ederdi. Böylece benden sonra kapıyı da kapatabilirdi.

Meğer bunu nasıl yapacağımı, kendimi nasıl koruyacağımı hâlâ bilmiyormuşum.

Çünkü bu gece bana kapıyı açtığında tüm vücudum titredi. Nefeslerim daha hızlı çıktı, her şeyi durdurmak için tırnaklarımı avuçlarıma batırmak zorunda kaldım.

Sonunda ona bakıp, kendi terbiyemi hatırlayarak, "Teşekkür ederim," dedim. Ancak benim teşekkürüme verdiği tepki aynı değildi. Önceleri sırıtır, uygunsuz bir şey söyler ya da parlak, yoğun gözlerle bana bakarak kızarmamı sağlardı.

Bu gece bana bakıyor ve sadece gözleri parlıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Kirli çenesi sert, muhteşem yüz hatları gergindi. Her şeye rağmen biraz hayal kırıklığına uğradım ama bunu görmezlikten gelip içeri girdim.

Başka düşünceler zihnimi talan etmeye başladı. Onun değişen tepkisinin yanı sıra uğraşmam gereken başka şeyler vardı. İki yıl sonra onun Mustang'inin içinde olmam gibi şeyler. Onun *Mustang*'i. Olacağımı hiç düşünmediğim bir yer.

Titremelerim yoğunlaştı.

Benden sonra kapıyı kapadığında arabası kadar sert titredim. Bu arabaya en son bindiğimde göle sürmüştüm. Ağlıyordum, titriyordum ve çok acı çekiyordum. Ve garip bir şekilde, o gece Mustang'inin bu gece olduğu gibi koktuğu aklıma geldi.

Kır çiçekleri ve orman.

Koltukları da aynı hissi veriyordu. Aynı yumuşak, pürüzsüz deri. Yer kaplaması bile aynıydı. Her şey aynı, rahat, sıcak ve heyecan vericiydi. Reed içeri girdiğinde ona bunu sormak istiyordum. Bunu nasıl başardığını sormak istiyordum.

Her şeyi eskisi gibi bir araya getirmeyi nasıl başardı?

İşinin ehli olmalıydı, değil mi? Bu mükemmellik seviyesine ulaşabildiğine göre arabalarla arası son derece iyiydi. Bunu ona sormak istiyordum. Ona neden bana bir tamirhanede çalıştığını, böylesine inanılmaz bir yeteneği olduğunu neden hiç söylemediğini sormak istiyordum. Öyle ki bu arabayı kendi elleriyle yapmıştı. Neden bunları, kendine ait bu küçük parçaları benimle hiç paylaşmamıştı?

Çünkü seni hiç sevmedi, Callie. Sen onun için hiçbir şey ifade etmedin.

Haklıydı. *Tabii ki.*

Ona söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden de beni götürmesine izin verdim. Sessizlik içinde St. Mary'ye dönüyorduk. Çok geçmeden yolculuk sona ermiş, varış noktamıza ulaşmıştık.

Arabayı yolun kenarına park ettiğinde inip gitmem gerektiğini biliyordum. Ormana yürümeli ve odama geri dönmek için o çiti tırmanmalıydım.

Ama yapamadım.

Çünkü ona söylemek istediğim bir şey vardı. Artık sessiz kalamazdım. Son iki yıldır bunu yapmak isterken yapamazdım. Mustang'inin gölde yok olduğunu gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum.

Ağzımın içinde, "Özür dilerim," diye geveledim. Beni duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Direkt ön cama bakıyordu. Gerçi neye baktığından emin değildim, her yer karanlıktı. Ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Çantamı göğsüme bastırıp devam ettim. "Araban hakkında."

Evet, özür diliyorum.

Çünkü ben iyi bir insandım. Suçluluk hissediyordum. Pişmanlık duyuyordum. Ben *onun* gibi değildim.

Bu sırada bir hareketlenme oldu. Çenesini sıkıyordu. Bu da bana sözlerime gösterdiğinden daha fazla uyum sağladığını belli etti. Bu çene kasılması iyi bir şey miydi yoksa kötü müydü emin değildim ama dediğim gibi onu harekete geçirmiştim.

"O gece beni incittin. Kalbimi kırdın ve tüm nefretimi, öfkemi hak etsen de -bu arada *hâlâ* hak ediyorsun- yaptığım şeyi asla yapmamalıydım. Arabanı çalıp göle sürmemeliydim. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Sanırım düşünmüyordum. İncinmiştim, acı çekiyordum ve seni incitmek istiyordum. Mustang'ine bunu yapmak en iyi yol gibi görünüyordu ve..."

"Biliyorum."

Şaşırmıştım.

"Ne?"

Çenesi tekrar hareket etti, gergin ve sertti.

"Seni incittim. Sen de beni incitmek istedin. Bunu biliyorum."

"Bilmiyordum," diye geveledim.

"Neyi bilmiyordun?"

"Arabanı senin yaptığını." Direksiyonu sıkıca kavradı. "Bunu bilmiyordum. Sevdiğini biliyordum ama bu arabayı senin yaptığını bilmiyordum. Böyle bir şey yapabileceğini bile bilmiyordum, Reed. Hiçbir fikrim yoktu. Bir garajda çalıştığını ve se-"

"Sana kim söyledi?" diyerek sözümü kesti. Çenesi titriyordu. Sırt çantamın kumaşını sıktım çünkü kızgın olduğunu biliyordum. Öfkelendiğinde kurt gözleri farklı bir şekilde parlıyordu. Karanlık ve tehlikeli bir hal alıp küçülürdü. Çenesi gerçek bir V'ye dönüşüyordu, sanki heyecanlı duyguları onu yontmuş gibi.

Ledger'la futbol sahasında da aynen böyle olurdu. Tüm kavgaları böyle başlardı, tecrübelerime dayanarak geri çekilmem gerektiğini biliyordum.

Elbette bana fiziksel olarak zarar vermezdi ama onu daha fazla kızdırmamalıydım.

Hoş, umurumda değildi. Ben de ona, "Tempest," dedim.

"Tempest..." diye fısıldadı.

"Evet ama bilmelisin ki bunu bana uzun süre söylemedi, söylemeyecekti de. Senin sırrını saklayacaktı. Benim yüzümden. Onu ben zorladım. Bu benim hatam. Onun değil."

Reed arabanın karanlık iç kısmında beni izliyordu. Eğer bu gece bir ay varsa dünyanın bu kısmında saklanıyordu. Ama yine de beni net bir şekilde görebildiğini biliyordum. Öte yandan mücadele ediyordum. Onu sadece dar çizgiler ve gölgeler içinde görüyordum, çenesini hareket ettirdiğinde konuşacağını anladım.

"Bitti mi?"

"Hayır."

Durgun havayı bir dalgalanma kestiğinde aynı anda hem karanlık olan hem de parlayan gözlerine bakmak zorunda kaldım.

"Pardon?"

Çenemi havaya kaldırdım.

"Nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

"Anlamadım?"

"Beni nasıl kurtardın, Reed?"

Bu sırada verdiği tepki o kadar beklenmedikti ki bir an nefes alamadım. Çok şiddetli olduğundan bahsetmiyordum bile. Zaten çıkık olan parmak eklemleri neredeyse ay öpücüğü almış, tenini yırtacaktı. Tutuşuyla neredeyse tekerleği koparacaktı. Bana tekrar baktığında, kurt gözlerindeki vahşetten irkildim.

"Seni *kurtardım,*" diye homurdandı.

Onu bu kadar sinirlendiren, elmacıkkemiklerini daha da belirginleştiren şeyin ne olduğundan emin değildim ama bir şekilde yanıt vermeyi başarıp, "Hep sen olduğunu düşündüm," dedim. "Her zaman beni ihbar edenin, suç duyurusunda bulunanın sen olduğunu düşündüm. Sanırım bu benim hatamdı. Sadece senin yapacağını düşünmüştüm. Ama öyle değilmiş. Bana karşı herhangi bir suçlamada bulunmadın. Sen..."

"Çık dışarı."

Çıkmıyorum.

Bilmek zorundayım. Nasıl olduğunu bilmek zorundayım.

Beni nasıl kurtardı?

Ne yaptı?

Sırt çantamı göğsüme bastırıp, sırtımı kapıya dayayarak, "Con, bana söyledi," diye devam ettim. Bir yandan da onun kızgın çehresini izliyordum. "Yine de söylemek istemedi. Her şeyi yapanın sen olduğuna inanmama izin verdi ama sonunda bana gerçeği söyledi. Sen *değildin.* Aslında sen ona bir anlaşmayla geldin. O suçlamaların ortadan kalkmasını sağladın. Reed, bunu bilmeye ihtiyacım var."

"Arabamdan defol git, Peri."

Başımı salladım.

"Babandı, değil mi? Bana karşı bütün suçlamaları o yaptı. Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama sen ne yaptın, Reed? Onu geri çekmek için bir şeyler yapmış olmalısın, değil mi? Beni kancadan kurtarmak için. Ne yaptın, Reed?"

Belki de nedeni önemli değildi. Belki de Con'ın dediği gibi vicdanını rahatlatmak içindi. Belki de kendini eğlendirmek, yılın iyiliğini yapmak için kurtarmıştı beni. İki yıl önce beni pençelerinden sağ salim kurtardığı zaman yaptığı gibi. Beni *hasarsız* bıraktığında yaptığı gibi. Ama nasıl olduğunu bilmek istiyordum.

Ne yapmak zorunda kaldığını bilmek istiyordum. Çünkü bu onun babasıydı. Nefret ettiği adamdı. Hiç tanımadığım ama oğlunun arabasına yaptığım şey yüzünden cezalandırıldığını görmek isteyen adam. Onu suçladığımdan değildi. Yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstleniyordum. Ama biliyordum, *biliyordum* ki tüm hikâyede bundan daha fazlası vardı. Ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Ne yaptın, Reed? Beni babandan kurtarmak için ne yapman gerekiyordu?"

Kaynayan sessizliği bozmayınca sormaya devam ettim. Sanki bu

kelime -*kurtarmak*- onun için bir tür tetikleyiciydi, havada yeniden dalgalanmalar yaratıyordu. Direksiyondaki elleri titriyor, tüm vücudu da buna eşlik ediyordu.

Bakışları sertleşmişti, öfkeliydi ama şimdi dipsiz bir çukura dönmüştü.

Bir *iblisin* gözlerine dönüşüyorlardı.

Kötü adamın.

O kadar kalpsiz ve soğuk biriydi ki neredeyse soğuk buharlar içinde nefes alıyordum. Bana doğru tamamen döndüğünde, olduğum yerde kalmak için tüm cesaretimi harcadım. Geri çekilmek için değil. *Kaçmamak için.* İşte o zaman beni yakaladı.

Daha doğrusu sırt çantamı yakaladı.

Beni ona, onun buz gibi sıcaklığına ve alev alev yanan soğuk gözlerine yaklaştırmak için sıkı sıkı tuttu.

"Bir ipucu bulamıyorsun, değil mi?"

"Ben sadece..."

"Neden?"

"Ne?"

"Ne yapmak zorunda kaldığımı neden bilmek istiyorsun?" Sırt çantamı sıkıca kavrayıp, gözlerini kısarak üzerime eğildi ve beni tekrar geriye doğru itti. "Neden bu kadar merak ediyorsun, Peri?"

Acıyla yutkundum. Korkuyordum, kapana kısılıyordum ve Tanrım, *heyecanlanıyordum.* Ona bu kadar yakın olmak heyecan vericiydi. Tam olarak olmak istemediğim yerdeydim.

"Bırak beni," dedim sertçe.

"Hayır," dedi sert ve sinirli bir ses tonuyla. "Henüz değil. Bana söyleyene kadar olmaz. Tekrar olup olmadığını söyle."

"Tekrar olan ne?"

Kızgın bir şekilde hem sıcak hem de soğuk gözlerini kalkık yüzümde gezdirdi. Dudaklarımda duraksadı. Bu gece için seçtiğim rujun rengini inceliyordu.

Balerin kalbim göğsümde takla attı.

"Kalbin..." diye mırıldandı sanki biliyormuş gibi. Gözlerim kocaman açıldı. "Bana o kadar aptalca verdiğin ve benim *kırdığım* kalbin. Çünkü onu istemedim. Şimdiden daha hızlı atmaya mı başladı?"

"Ne?"

"Evet, artık benim olmadığımı biliyorsun. Arabamı çaldığın için seni tutuklatan ben değildim. Heyecanlanmaya, çarpmaya ve takla

atmaya mı başladı? Kalbin şimdi hayata dönüyor mu Peri? *Benim için.* En başta onu kıran adam için. Şimdi arkadaşlarına benden bahsedecek misin? Seni nasıl kurtardığımı ve özgür bıraktığımı..."

Ona dik dik baktım.

"Sen tam bir pisliks-"

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin," diyerek sözümü kesti ve sırt çantamı elinde sertçe salladı. "Milyonlarca kez. Bunu hatırlamanı öneririm. Kiminle konuştuğunu hatırlamanı öneririm. Kim olduğumu, ne yaptığımı ve neler yapabileceğimi... Seni kurtarmak için ne yaptığım seni ilgilendirmez. Çünkü seni kurtarmadım, değil mi? Hâlâ kapana kısılmış durumdasın. Arkadaşlarınla dansa gitmek için gizlice kaçmanız gereken bir kafestesin. Balerin hayallerinin peşinden koşmak için o çitin üzerinden atlamalısın." Derin bir nefes alıp devam etti. "Sana pembe simler ve aşk hikâyeleriyle dolu beyninin anlayacağı bir şekilde açıklayayım mı? Bu gece yurduna döndüğünde arkadaşlarına küçük bir hikâye anlatmanı istiyorum. Onlara neredeyse on altı yaşındayken ormanda kötü bir adamla tanıştığını anlatmanı istiyorum. Seni onun için dans etmeye zorladığını, sana bir şeyler yaptırdı*ğını* anlat. Gizlice kaçıp ağabeylerine yalan söylemeni istediğini, tüm iyi kız kurallarını çiğnettiğini ve seni kötü bir kıza dönüştürdüğünü anlat. Her şeye rağmen tüm uyarılara ve ibretlik hikâyelere rağmen ona âşık olduğunu anlat. Ona kalbini verdin ve o da *kırdı.* Milyonlarca küçük parçaya ayırdı. O kadar sinirlendin ki arabasını çaldın. Onun için tutuklandın. Onun *âşkı* için. Bunu onlara anlatmalısın. Onlara bu arabayı, göle sürdüğün Mustang'imi yeniden yaptığımı söylemelisin. Arabasını tamir edebileceğini ama aynı şeyi senin kalbin için yapamayacağını kendine hatırlatmak için arabanın tüm parçalarını bir araya getirdi. *Kırık kalbini onaramaz.* Çünkü bu onun uzmanlık alanı değil. Kalpler ve aşk onun umurunda değil. Yani ona tekrar âşık olma hatasını yaparsan o kırık kalbini parçalayacak. Ve göğsünde hiçbir şey kalmayana kadar bunu yapmaya devam edecek. Bunu anlıyor musun?"

Dudaklarım aralandı. "Ben..." dedim.

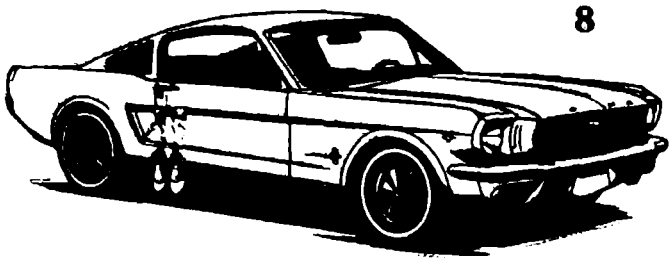
"Bunu anlıyor musun Peri?"

"Evet," diye fısıldadım.

Karanlıkta yüzümü, titreyen dudaklarımı, iri gözlerimi, kalkık boynumu inceliyordu.

"Güzel. Buna sevindim. Şimdi benden kaçmayı bırakmanı istiyorum. Öfke nöbetleri geçirmek, bana kızmak, bana vurmak, içki-

lerini kucağıma dökmek istiyorsan yapabilirsin. Ama seni bırakacağımı söylediğimde cevabın *evet* olacak. Çünkü bu senin güvenliğinle ilgili, tamam mı? Gelecek hafta gece yarısı beni *burada* bekleyeceksin. Eğer beklemezsen peşinden gelirim. Sana yardım etmeme izin vereceksin. Çünkü kalbini kırdım, evet ama sana bir şey olmamasını sağlayacağım."

8

Kahraman

Babamın kötü biri olduğunu öğrendiğimde beş yaşındaydım.

Çünkü annemi ağlatmıştı.

Onları yatak odalarının kapısındaki aralıktan görmüştüm. Babam kısık bir sesle konuşuyordu annemle. Ona duyamadığım bir şeyler söylüyordu ama söylediği her kelimede yüzündeki etkisini, yüz hatlarının buruştuğunu görebiliyordum.

Beni korkutan bir manzaraydı.

Annemi daha önce hiç böyle gördüğümü hatırlamıyordum. Bir süre sonra babam odadan çıkınca onun yanına koştum. Yatakta oturuyordu, omuzları kamburlaşmıştı ve başı öne eğikti. Onu teselli etmeye çalıştım, sorunun ne olduğunu sordum ama bana hiç söylemedi. Tek söylediği her şeyin yolunda olduğuydu. Beş yaşındaydım. *Tabii ki ona inandım.*

Ama annem o gün yalan söylüyordu. Çünkü yıllar boyunca izledim. Her şeyi kendi gözlerimle izledim. Babamın onun kalbini nasıl defalarca kırdığını, onu nasıl aldattığını, ondan bir şey isteyene kadar onu nasıl ihmal ettiğini, ilgisinin nasıl kısa ve ezici olduğunu izledim.

Öyle ki bir gece onu dadıyla sevişirken gördüm. Hem de özel olarak yaptırdığı ofis koltuğunda. Kız kardeşimle ilgilenmesi gerekirken bunu yapıyordu.

Tempest küçükken bir dönem kâbuslar görüyordu. Odası benimkinin tam karşısında olduğu için kâbus gördüğünde hep ben uyanır, ara sıra onu uyutmaya çalışırdım. O kadar kötüleşmişti ki doktorlara götürmek zorunda kalmıştık. Bu yüzden annem geceleri Tempest'a bakması için özel olarak bir dadı tutmuştu.

Ama o gece uyandığımda odasına gittim ve dadının yanında olmadığını gördüm. Kız kardeşimi susturdum ve onu aramaya çıkmadan önce tekrar uyuttum.

Lanet olası dadı!

Sadece sekiz yaşındaydım ama kız kardeşime bakmadığı için çok öfkeliydim. Sonra babamın çalışma odasından gelen sesleri duydum ve işte oradaydı. Dadı. Kız kardeşime bakmak yerine babama bakıyordu. Ertesi gün onu kovdurdum. Annemin mücevherlerini odasına yerleştirdim ve çalmış gibi gösterdim.

Ama mesele bu değildi.

Mesele şuydu ki babam bir pislikti ve ben sekiz yaşına geldiğimde bir şeye karar vermiştim: Ondan nefret etmeye.

Annemi perişan ettiği için ondan nefret ediyordum. Kız kardeşime hiç ilgi göstermediği için ondan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum çünkü o zaman bile beni kontrol edebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden sekiz yaşına geldiğimde, onun tarafından kontrol edilmemek ya da onun sadık küçük oğlu olmamak için elimden gelen her şeyi yapmaya karar verdim.

Çocukken beni iş ortaklarına, şirketin gelecekteki CEO'su olarak tanıttığında ya da bu işlerin nasıl yapıldığını göstermek istediğinde, kendimi belli etmemeye özen gösterdim. Meşgul kalmaya, şehirde kaybolmaya, beni göstermek istediği partilerde sarhoş olmaya özen gösterdim.

Zamanımı futbola harcamamdan ve koçlarımın gerçek bir yeteneğim olduğunu düşünmesinden nefret ediyorsa daha sıkı oynamaya çalıştım. Gitmemi istemediği o futbol yaz kampına kaçmaya karar verdim. Eğer takımdan ayrılmamı isterse diye lanet olası bir burs almak için elimden geleni yaptım.

Profesyonel olmaya karar verdim, milyon dolarlık bir kontrat almıştım.

Şu anda yapabileceğimden değildi çünkü biliyorsunuz ki artık çalmıyordum ama bu küçük ve güzel bir dilekti, büyürken beni ayakta tutmuştu.

Yani babam ve ben, *savaşıyorduk.*

Çocukluğumdan beri savaştaydık.

Her savaşta ikincil zararlar olurdu, değil mi? Bizimkinin yan hasarı oydu. Dokuz yaşındayken oyun parkında döndüğünü gördüğüm kız. Küçük sarışın balerin. Bir peri gibi dans eden ve beni incitmek için kalbini kırdığımda arabamı çalan kız.

Kendini neye bulaştırdığını bilmiyordu. Kazanmanın, babamın istediğinin tam tersini yapmış olmanın ne gibi zararları olacağını *ben* de bilmiyordum.

Evet, bu süreçte onun küçük, masum kalbini kırdım.

Kötü bir adamdan ne beklersin ki zaten?

Ona meydan okudum ve ben kazandım. Nasıl olduysa bu babamın kulağına gitmişti. Bir kız arabamı çalmıştı ya da belki de beni küstahça beklediğimden daha iyi izliyordu. Benden ve öfke nöbetlerimden bıktığı için durumdan faydalandı.

İstediğini elde etmek için onu kullandı.

Biz Jackson erkekleri gerçek piçleriz, değil mi?

Onu futbolda kazanmak için kullandım, böylece babamı kızdırabilecektim ve o da bana ulaşmak için onu kullandı.

"Güzel şarkı."

Düşüncelerim kaba, çakıllı sesle kırıldı. Üzerinde çalıştığım *68* model *Chevy*'nin altından çıktım. Güzel bir araç ya da en azından olma potansiyeline sahipti.

Şu anda çöp gibiydi.

Bir bahçeden kurtarılmış, paslanmış ve hırpalanmıştı. Yeni bir motora, yeni lastiklere ve yeni bir boyaya ihtiyacı vardı. Sürerken hizalama sorunları vardı, çalıştırma sesi bir hayvana işkence yapılıyormuş gibiydi.

Ama onun için planlarım vardı.

Özellikle de bu motor için. Sıfırdan yapacaktım, silindirleri yenileyecektim, yeni pistonlar takacaktım. Bittiğinde çok *seksi* olacak, bir kedi yavrusu gibi mırıldanacaktı.

Pete bunu biliyordu.

Az önce düşüncelerimi kesen adam. Artık onunla çalışmıyor olmama rağmen işi bana vermişti. Onu çalıştırabileceğimi ve bir milyon dolar gibi görünebileceğini biliyordu. Telefonumdaki birkaç tuşa basıp çaldığım şarkının sesini kıstım.

"Hey, saat kaç?"

"Eve gitme vaktin geldi."

Kıkırdayıp ayağa kalktım, anahtarını yerine koyarken, "Yani yatma vaktin geçti, değil mi ihtiyar?" diye karşılık verdim.

Pete yaşlıydı, *evet.*

Muhtemelen yaşı altmışın üzerindeydi, bu yaşın her santimini kırmızı yüzünde ve beyaz sakalında görebilirdiniz. Bunu bira göbeği ve şu anda giydiği kırmızı-beyaz kareli gömlekle birleştirdiğinizde, Pete tam bir Noel Baba'ydı.

Onunla on üç yaşındayken tanışmıştım.

O zamanlar onu sadece babama sorun çıkaran bir adam olarak tanıyordum.

Babamın bir şeyler isteme ve edinme alışkanlığı olduğundan, Bardstown'a komşu kasabalardan biri olan Wuthering Garden'da, Pete'in *Tamirci Alfa* adlı garajını gözüne kestirmişti. Pete, diğer işlerinin yanı sıra, eski model arabaları restore edip tonlarca paraya satmasıyla da tanınıyordu. Babam burayı Jackson İnşaat'a vermesi için Pete'e bir sürü güzel teklifte bulundu. Babam orayı bir araba galerisine çevirmeyi düşünüyordu. Babamın çoğu yasadışı olan gözdağı taktiklerine rağmen Pete asla taviz vermedi ve babam geri çekilmek zorunda kaldı.

Sanırım Pete babama karşı çıkan tek adamdı.

Pete gülüp elindeki birayı uzattı.

"Peki, bu şarkı? Onun hakkında mı?"

Chevy'ye yaslanarak biradan bir yudum almak üzereydim ki durdum.

"Ne?"

Pete'in birasını yudumlarken bir sorunu yoktu. Sırıtmakta bir sakınca görmüyordu.

"Dükkâna geldiğinden beri bunu tekrarlıyorsun."

Daha bir saat önce dükkâna gelmiştim, o yüzden neden şikâyet ettiğini bilmiyordum.

Bu gece uyuyamayacağımı biliyordum. Özellikle de geldiğim yer yüzünden. Onu St. Mary'nin gece yarısı antrenmanından sonra.

"Yani?"

Omuz silkti. "İçinde bir *balerin* var," dedi. "Ve o bir balerin. İkiyle ikiyi topladım sadece."

Ondan ilk kez dans etmesini istediğim şarkı. Ve evet, içinde bir balerin var. Ama ne olmuş yani?

Hiçbir anlamı yoktu.

Biradan uzun bir yudum almadan önce ona bir süre baktım.

"Bu arada biran bok gibi."

Tekrar güldü, bu sefer öncekinden daha sertti.

"Ve sen bir pisliksin."

Onu ilk kez görmeye geldiğimde tuhaf bir arkadaşlık kurmuştuk. O, karısı yeni ölmüş, yalnız ve yaşlı bir adamdı ve ben de babama karşı çıkan, ona bakmaya gelen serseri bir çocuktum. Onun isyanına saygı duydum. Ayrıca otoyolun izole bir dönemecinde yer alan orman ve kayalıklarla çevrili garajı, takılmak için harika bir yer gibi görünüyordu.

Her şeye sahip olduğu kasaba, kendi evimden, babamdan uzaklaşmak için harika bir yerdi.

Bu yüzden her fırsatta buraya gelirdim.

Pete bana arabalar hakkında bildiğim her şeyi öğretti. Kendi arabamı yapmama bile izin verdi. Aslında o zaman benim olacağını bilmiyordum. Üzerinde çalıştığım ilk araba Mustang'imdi ve bittiğinde, Pete onu bana verdi.

Reddettim ve ona bunun gibi yüz tane araba alabileceğimi söyledim. Ödeyebilirdim, ondan satın alabilirdim. Babamın servetine ek olarak, annemin babası bana ve Tempest'a kendi babamın dokunamayacağı bir güven fonu kurdu, bu yüzden para Jackson çocukları için hiçbir zaman sorun olmadı. Arabayı sadece babamı kızdırmanın bir başka yolu olduğu için yapıyordum. Yani gizlice.

Bazı nedenlerden dolayı *bunu* onun yüzüne vurmak istemedim. Futbolu yüzüne çok vurdum ama Pete'le geçirdiğim zamanda bunu yapamadım. Belki de Pete gibi güçlü, gururlu, terbiyeli biriyle hiç tanışmadığım ve hiçbir şeyden -futboldan bile- arabalar üzerinde çalışmaktan zevk aldığım kadar zevk almadığım içindi.

Her neyse. Pete bana çenemi kapamamı, vakıf fonumdaki paramı saklamamı, arabayı almamı ve değişiklik olsun diye kendi paramı kazanmak için çalışmaya başlamamı söyledi.

Ben de öyle yaptım.

Lise boyunca burada çalıştım. Babamın parasını harcamak yerine kendi paramı kazanmaya başladım. Bu, ona karşı gelmenin bir başka yoluydu. Yavaş yavaş bu garaj, Pete, arabalar üzerinde çalışmak, onları inşa etmek benim için rahatlatıcı oldu. Sabahları okulla, futbolla, arkadaşlarla takılmakla meşgul olduğum için geceleri buraya gelirdim.

Zaten hiçbir zaman çok uyuyan biri olmamıştım, burada çalışmak stresimi alıyordu.

"Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım."

"Yine fotoğraf albümlerini mi karıştırıyorsun?"

"Evet." Bana küçük ama sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Çok güzeldi."

Kıkırdadım, elimde değildi.

Pete âşık bir aptaldı ve karısı Mimi'yi sonsuza dek kaybetmişti. Yıllar önce kalp krizinden ölmüştü ve şimdi geride sadece Pete kalmıştı. Her gece fotoğraflarına bakıp onu özlemekte ve herkese aşk hikâyelerini anlatmaktaydı.

Aşka falan inanmıyorum.

Ama sanırım mecbur kalsaydım Pete'i muhtemelen anladığımı söylerdim. "Peki, bana söyleyecek misin yoksa söylemeyecek misin?" diye sordu.

Lanet olsun.

"Sana neyi söyleyeyim?"

"Buraya birkaç kez geldin. Birkaç kereden fazla ve sen bu gece de buradasın. Sana anahtarları verdiğime pişman mı olmalıyım?"

"Belki de artık geri taşındığım için buradayımdır."

New York'ta yaşarken Pete'i genellikle ayda bir ya da iki kez görüyordum. New York'tan Wuthering Garden'a gider ve hafta sonunu burada geçirmeye çalışırdım, dükkânında çalışır ve genellikle ona yardım ederdim. Bilgisayarlara alerjisi vardı, bu yüzden ona hesaplarında yardım ediyordum.

Ama son birkaç gündür geri döndüğümden beri buraya üç kez gelmiştim.

Bana inanmayarak kaşlarını havaya kaldırdı. "Gerçekten bu yüzden mi buradasın?" diye sordu. "Geri taşındığın için?"

Göğsümde öfkeli bir şey kıpırdandığında elimdeki şişeyi sıkı sıkı tuttum. "Onu kovmuşlar," dedim.

"Kimi?"

Biradan uzun ve öfkeli bir yudum alarak, "Onun bale stüdyosu," diye cevap verdim. "Mavi sikik Madonna."

Biliyor musunuz haklıymışım. Bu bira boktan.

Beni sakinleştirmek, aniden gerilen kaslarımı gevşetmek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Ne oluyor, lan? Neden?"

"Yaptığı şey yüzünden."

Yaptığı şey.

Bütün sorun buydu, değil mi? Arabamı çalmıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu. Onun hatası olmadığı halde bunu ödüyordu. Göğsümün içindeki o kızgın şey kıpırdandı.

Pete birkaç saniye beni izleyip sonunda, "Bu konuda bir şey yapacak mısın?" diye sordu.

O gece hakkında her şeyi biliyordu. Paylaşmayı seven biri değildim ama o gece olanları biriyle paylaşacak olsaydım bu kişi Pete olurdu. Belki de babamı tanıdığı içindi. Onun nasıl bir pislik olduğunu biliyordu ve bu yüzden babam beni manipüle etmek için ona karşı suçlamalarda bulunduğunda, Pete'e anlatıyordum.

"Yaptım bile. Eğer Bardstown'da, benim kasabamda açık kalmak

istiyorlarsa bunu onun için telafi etseler iyi olur." Biradan bir yudum daha alıp, "Her hafta gizlice kaçıyor," diye eklemeden duramadım. "Antrenmana gitmek için o boktan otobüse tek başına biniyor."

"Bu konuda söz hakkın olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Biliyorum. O da öyle söyledi."

Neden herkes bana onun ne yapıp yapmayacağı konusunda söz hakkım olmadığını söyleyip duruyordu?

Biliyorum zaten, tamam mı?

Biliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

Bu durumla ilgili hiçbir şey yapamamak beni öfkelendiriyordu. Onun ıslahevine gidecek olması beni öfkelendiriyordu. Ben de suçlamaları düşürmesi karşılığında babama istediği her şeyi verdim. Suçlamalar düşürülse bile *kızım* kafese kapatıldı. Babamın muhtemelen onun adını bile hatırlamıyor olması beni çok öfkelendiriyordu, bana ulaşmak için hayatıyla oynadığı kızı tanımıyordu bile.

En azından St. Mary'de, suçluların arasında bir gözaltı merkezine kapatılmayacağını düşünmüştüm.

Arkadaşları olacaktı. Ağabeylerini görebilecekti. Evet, eskisi gibi dans edemeyecekti. Ama Tempest bana -bunu ona sormak zorundaydım- hâlâ dans ettiğine dair güvence vermişti. Mezun olduğunda Juilliard'a gitme planları vardı. Ama o lanet olası bale stüdyosunun onu bu şekilde kovması, sanki sahip oldukları en iyi öğrenci değilmiş gibi onu reddetmeleri... Lanet olası *o bok çukurundan* çıkan en iyi balerindi.

O yeri parçalara ayırmak istiyordum.

Orayı yakıp yıkmak istiyordum.

"Oraya kendini eğitmek için gidiyor," diye devam ettim. Hâlâ göğsüm sıkışıyordu. "Bunu tek başına yapıyor."

"Peki, bu konuda bir şey yapacak mısın?"

"Tabii ki," dedim şiddetle.

O seçme videosunu çekmesine yardım edecektim. Juilliard'a girmesine yardım edecektim çünkü o oraya aitti. İki yıl önce olanlar yüzünden ondan başka bir şey alınmasına izin vermeyecektim. Geçen hafta kek dükkânında yaptıklarını ve bu gece beni peşinden koşturduğunu hatırladığımda hafifçe kıkırdadım.

Benim vahşi Peri'm.

Bu hoşuma gitmişti.

Arabamı çaldığında yaptığı gibi bana sopa göstermeye çalışması hoşuma gidiyordu. Yalan söylemeyeceğim, bunu yapmasını bekle-

miyordum. Benim iyi kızım, Peri değildi ama yine de hoşuma gitti. Beni incitmeye çalışması hoşuma gitti. Bu kadar şeyden sonra her şeye hakkı vardı.

"En azından deniyorum. Bunu hiç kolaylaştırmıyor," diye devam ettim.

Pete de kıkırdadı. "Sana zor anlar yaşatıyor, ha?" dedi.

"İçeceğini kucağıma döktü," dediğimde kahkaha attı. "Fazladan pantolonum yoktu, tamam mı? Çok utanç vericiydi."

Bu onu tamamen öldürdü. Kahkahasının durdurunca gözyaşlarını sildi. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi. "Arabanı çaldığı zaman. O, benim Mimi'me benziyor. Bana cehennemi yaşattı."

"Sen de bir pislik olduğun için sana cehennemi yaşattı."

Sırıtarak şişesini bana doğrulttu.

"Ellerin dolu olacak, evlat."

"Evet, o yüzden ellerimi ona yaklaştırmaya çalışmıyorum."

"Bu sözü tutmaya çalışırken sana iyi şanslar," dedi.

"Siktir git."

Beni yanlış anlamayın ama ellerimi onun üzerine koymak isterdim. Aslında bunu çok ama çok isterdim. Ben bir erkeğim, değil mi? Hem de pisliğin tekiyim. O sıkı balerin vücudu, o büyük mavi gözleri ve o iyi kız örgüsüyle bunu benim için yapıyordu. Her zaman yaptı.

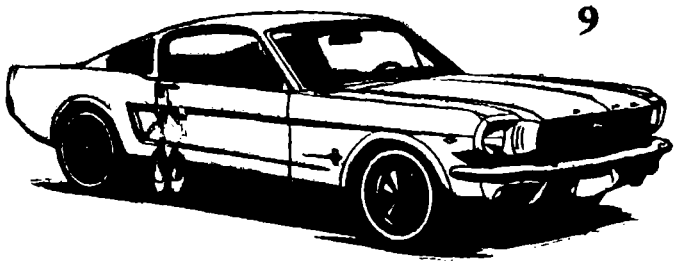
Şimdi de alınganlığıyla karşı konulmaz biri olmuştu. Ama yapmayacaktım. Çünkü böylesi daha iyiydi. Hayatını yeterince mahvetmiştim zaten. Babam onun hayatını yeterince mahvetti. Babamla benim aramdaki savaşa bulaşmayı hak etmedi. İkimiz tarafından kullanılmayı ve ikincil hasar olmayı hak etmiyordu.

Bu yüzden son iki yıldır Bardstown'dan uzak durdum. Bu yüzden kız kardeşimin dırdırına rağmen onun hakkında hiç konuşmadım, onu sormadım, ona ilgi göstermedim. Çünkü babama olan tüm nefretime rağmen ondan çok daha iyi biri değildim. Bu yüzden onu bir daha görmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama o sözü tutmadım. Sözkonusu o olunca tutmadığım bir söz daha. Ona elimi sürmeyecektim. Bu seçme videosu bittiğinde gitmiş olacaktım. Yaptığım pek bir şey değildi ama elimden gelen en iyi şey de buydu.

Sonra sadece babam, ben ve aramızdaki savaş olacaktı. Onu yenmenin, pençelerinden kurtulmanın bir yolunu bulacaktım. Yemin ederim. *İlk ve son kez kazanmak için.*

Şimdilik benim yüzümden kafesteydi, değil mi?

Ben de onunla birlikte aynı kafesteydim.

9

Her perşembe gece yarısı, yolun kenarında beni bekliyordu.

Beni Mavi Madonna'ya götürüyor, antrenman yapmama, esneme ve ısınma hareketlerimde -kaldırışlarımda ve dönüşlerimde- bana yardım ediyordu. İki yıl önce yaptığı gibi beni dans ederken izliyordu.

Parlak, yoğun gözlerle. Ben her döndüğümde benimle birlikte dönen, istekli ve heyecanlı bir bedenle. Ama onun için dans etmiyordum. Asla onun için dans etmeyecektim. Yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Bu yüzden yapmıyordum. Sadece akıllıca olduğu için beni salona götürmesine ve rutinime yardım etmesine izin veriyordum.

Rutinim gerçekten berbattı ve seçme videosunu göndermek için son tarih hızla yaklaşıyordu. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı ve onun yüzünden hayallerimi tekrar tehlikeye atmayacaktım.

Eğer bana yardım etmek isterse -her ne sebeple olursa olsun- kabul ederdim. Her ne kadar gerçeküstü olsa da. Hayatıma geri dönmesi o kadar gerçeküstüydü ki.

Onu her hafta, perşembe günü görüyordum.

Ama bu tür şeylerin üzerinde durmamaya çalışıyordum. İki yıl boyunca doğru olduğunu düşündüğüm şeyin bir yalana dönüştüğü gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyordum.

Beni kurtardığı ortaya çıktı. Hem de babasından. Bunun olması için ne yapmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Çünkü o haklı.

Gerçekten özgür değildim, değil mi?

Hâlâ kafesteydim. Hâlâ gizlice kaçıyordum. Hayallerim hâlâ dengede duruyordu. Yine de bazı şeyleri merak etmemek zordu. Özellikle de bir gün eski bale öğretmenimden bir e-posta aldığımda ve o gece beni salona götürürken Reed'e bundan bahsettiğimde.

Göz ucuyla ona bakarak, "Ee..." dedim. "Bugün çok ilginç bir e-posta aldım. Dinlemek ister misin Reed?"

Gözlerini yoldan ayırmadan alaycı bir şekilde, "Başka seçeneğim var mı Peri?" diye sordu.

Gözlerimi ona diktim, bunu göremediğini biliyordum ama yine de dudakları gülümseyerek seğiriyordu.

"Eski bale öğretmenimden geldi," dediğimde direksiyondaki parmakları sıkılaştı. "Görünüşe göre beni kovduğu için çok üzgünmüş. Bu konuda özür diledi. Hatasını telafi etmek için de bana bir tavsiye mektubu verecekmiş. Sadece bu da değil, beni Juilliard'daki öğretim üyelerinden biriyle de temasa geçirdi. Kabul komitesi. Juilliard, Reed. Hayalimdeki okul. Durup dururken Bayan Petrova bana yardım etmeye karar verdi çünkü bunun başvurumda bana yardımcı olabileceğini düşünüyordu. *Durup dururken.* İki yıl sonra. Buna inanabiliyor musun? Ne kadar ilginç, değil mi?"

Reed, kayıtsızca omuz silkti.

"İlginç bir durum."

"Değil mi?"

"Evet, hiç de ilginç olmayan şeyleri ilginç bulman çok ilginç."

Ellerimi kucağımda sıktım.

"Bunu sen yaptın."

"Neyi ben yaptım?"

"Bunu ona sen yaptırdın, değil mi? Onu o e-postayı göndermeye sen zorladın."

Gözlerini hâlâ yoldan ayırmadan, "Ben buna zorlama demezdim," diye cevap verdi.

İşte o zaman ona doğru döndüm.

"Aman Tanrım. Ona *şantaj* mı yaptın, Reed?"

Bunun üzerine bana baktı, kurt gözleri soğuk ve güzeldi.

"Benim ne olduğumu sanıyorsun, Peri? Ben kötü bir adamım."

"Evet. Bunu hep yapıyorsun. İnsanlara şantaj yapıyorsun, onlara yalan söylüyorsun. Onları kullanıyorsun. Yaptığın şey tam olarak bu."

"Şantaj yapmadım. Yapmak zorunda da değildim. Ona kibarca sordum ve o da kabul etti."

"Ama sen..."

"Bak, seni kovmaya hakkı yoktu, anladın mı? Zamanında ne yaptığın sadece seni ilgilendirir. Ve ayrıca bu onun kaybıydı. Sahip olduğu ve olabileceği *en iyi* balerini o kaybetti. Ben de ona doğru yolu gösterdim."

Sadece dişlerimi sıkıp ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde kıvırmak zorunda kaldım.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki bana iltifat etmemiş gibi ve sanki aptal kalbim göğsümde takla atmıyormuş gibi onun Mustang'inde oturmaya devam etmek zorundaydım.

Ama ertesi hafta beni almaya geldiğinde işler daha da kötüye gitti. Çünkü onun Mustang'inde beni bekleyen bir şey vardı: Etrafında pembe, saten bir kurdele olan soluk, pembe bir kutu. İçinde ne olduğunu bilmek için kutuyu açmama gerek yoktu. Arabasının açık kapısına tutunarak boğazım düğümlenmiş bir şekilde ona baktım.

"Ben onları yemem."

Göz ucuyla göğsünün keskin bir şekilde hareket ettiğini gördüm.

"Neden yemiyorsun?"

Yutkunup ona doğru baktım. "Çünkü istemiyorum," dedim. "Ben bir dansçıyım ve kiloma dikkat etmem gerekiyor."

Kapının üzerindeki elini yumruk yapıp sıktı. "Seni hâlâ tek elimle taşıyabilirim," dedi. "Yani bence gayet iyisin."

Yapabilirdi.

Beni tek eliyle taşıyabilirdi. Bakışlarımı güçlü kollarına kaydırmamaya çalıştım. Yontulmuş pazıları, güçlü ve zarif parmakları...

Daha önce, Bardstown Lisesi'nin futbol tanrısı, *Vahşi Mustang* olduğu zaman da yapılıydı. Ama şimdi başka bir şeydi. Gücün ta kendisiydi. Vücudundan kalın bir şurup gibi damlıyor, lezzetli bir koku gibi vücudundan yayılıyordu.

"Sana hâlâ öyle mi diyorlar?" diye sordum kendimi durduramadan. "*Vahşi Mustang*."

"Ne?"

"Üniversitedeki futbol takımın sana hâlâ öyle mi sesleniyor? Takma adınla."

Beni izlerken muhteşem yüzü boş ve esrarengizdi.

"Evet."

Bu beni rahatsız etmemeliydi. Her zaman popülerdi ve bir oyuncuydu. Neden şimdi de aynı olmasındı ki? Yine de göğsümde bir şey kasıldı ve elimde olmadan, "O zaman çok popüler olmalısın," dedim. "Bundan hiç şüphem yoktu. Yani herkes senin profesyonel olacağını, ünlü olacağını falan biliyordu ve-"

Sözümü kesip, neredeyse hırlayarak, "Evet, ben sıradan bir erkeğim," dedi. "Arabaya binecek misin yoksa binmeyecek misin?"

"Kekleri yemeyeceğim," dedim.

"Neden?"

"Sana daha yeni söyledim. Kiloma dikkat ediyorum ve çünkü..."

Çünkü bu bizim olayımızdı.

Bu bana hep getirdiği bir şeydi. Ve bunu her yaptığında, ona zahmet etmemesini, şişmanladığımı söylememe rağmen yine de bunu yapmasını beklerdim.

Fıstık ezmesi çiçeği getirmesini beklerdim.

Ama bunu ona söyleyemezdim. Söylememe de gerek yoktu. Çünkü o beni anlıyordu.

Nedense birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili her şeyi hatırlıyordu. Onun için önemsiz ve değersiz olsam bile. Daha doğrusu, sadece ağabeyime karşı kazanmak için beni kullandığından önemliydim.

Keskin yüz hatları daha da sertleşti.

"Sana iki yıl önce kek getirmiştim. Seni kandırmak için ve sen de *kandırıldın*. Şimdi de tuzağıma düştüğün için kendini cezalandırıyorsun. Senin olayın bu, değil mi?"

"Hayır."

Yalan söylüyordum. Tabii ki öyle yapıyordum.

Bir daha aynı hataları yapmayacağımı hatırlayabileyim diye kendimi cezalandırıyordum ve onun benim hakkımda bunları bilmesinden nefret ediyordum.

"Biliyorsun," dedi kurt gözlerini kısarak. "Bir keresinde partime gelme konusunda ağabeylerine yalan söyledin ve ondan sonra haftanın geri kalanında onların yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürüdün."

Yapmıştım.

Her şeyi başlatan partisine gittiğim konusunda yalan söyledikten sonra yumurta kabukları üzerinde yürümüştüm. Çünkü kendimi çok suçlu hissetmiştim. Ondan sonraki günler bunu yüzlerce farklı şekilde telafi etmeye çalışmıştım. Okuldan asla geç dönmeyerek, Ledger'ın çamaşırlarını beni rahatsız etmeden yıkayarak, Con'ın en sevdiği şeyleri pişirerek...

Dudaklarımı büzdüm.

"Evet, öyleydi. Çünkü yalan söylemekten nefret ederim. Özellikle de ağabeylerime."

Birkaç dakika beni izledi, yanağındaki kaslar titriyordu. Bir süre sonra, "Bendim," dedi. "*Sana kazık attım.* Sana verdiğim sözü tutmadım. Kasıtlı olarak. Çünkü kazanmak istedim. Senin yerine futbolu seçtim ve kalbini kırdım. Burada pislik olan benim, anladın

mı? Eğer birini cezalandırmak istiyorsan hikâyendeki kötü adamı cezalandır. Kendini değil." Gözleri bir müddet yüzümde gezindi. "Saf olmak bir suç değil. İnsanların içindeki iyiliği görmek de suç değil. Ama bundan faydalanmak suç."

Nutkum tutuldu. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. İnsanların içindeki iyiliği gördüğümü hiç *düşünmemiştim.* Yani görüyordum ama bu bağlantıyı hiç kurmamıştım. Reed'le yaptığım şeyin bu olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama öyleydi, değil mi?

Onun içindeki iyiliği görmüştüm ve o da bundan faydalanmıştı.

Ona güvenmiştim ve o da güvenimi kırmıştı. Belki de haklıydı. Belki de insanlara güvenmek suç değildi, güveni kırmak suçtu. O bir suçluydu ve ben de onun işlediği suçtum.

"O lanet keki yiyecek misin yoksa yemeyecek misin?" diye sorduğunda tek yaptığım ona düz düz bakmaktı.

Bu güzel suçluya, bu muhteşem caniye...

"Özür dile," dedim ve bunu söyler söylemez omurgam dikleşti. Kararlılığım güçlendi.

"Ne?"

"Benden özür dile," dedim. "Çünkü haklısın. Senin işlediğin suçlar için kendimi cezalandırıyordum. Buradaki pislik sensin, kötü adam sensin. Pislik olduğunu söyle. Beni böyle kullandığın için, güvenimi kötüye kullandığın ve kalbimi böyle kırdığın için özür dile. Hak ettiğin halde arabanı çaldığım için özür diledim ve şimdi sıra sende. Kız kardeşin istediği için değil, *yapman gerektiği için* özür dile."

Burun delikleri genişlediğinde çenemi biraz daha havaya kaldırdım.

Benden özür dileyene kadar buradan ayrılmayacaktım.

Çenesi birkaç saniyeliğine titredi, kapıyı sıkıca kavradıktan sonra gevşetip, "Buradaki pislik benim," dedi. "Seni kullandım, güvenini suiistimal ettim ve kalbini kırdım. Bunu yapmamalıydım. Yani evet, lanet olsun, özür dilerim."

Aradığım gibi içten bir özür değildi ama olsun.

Sonuçta bu, Reed'in ta kendisiydi.

Kaba, duyarsız ve az önce söylediği gibi bir pislikti. Yani onun yardımını alıyormuşum gibi yapacaktım.

"Teşekkür ederim."

"O zaman affedildim mi?"

Başımı sallamadan önce birkaç saniye ona baktım.

"Hayır. Pek sayılmaz. Yapabileceğin hiçbir şeyin seni affetmemi sağlayacağını sanmıyorum."

O da birkaç saniye bana baktı.

"Güzel."

Kalbimde bir sancı hissedip yutkundum.

"Tamam."

"Şimdi arabaya binecek misin?"

Başımı sallayarak, "Bineceğim," dedim. "Ve o kekleri de Mustang'imin içinde yiyeceğim. Çünkü arabanın içinde yemek yememe kuralın umurumda değil."

Böyle bir kuralı vardı. Bunu bana bir kez söylemişti ve birlikte olduğumuz süre boyunca bunu hiç bozmamıştım. Şimdi bozacaktım ve beni o bile durduramazdı.

"Peki." Bana başıyla kısa bir selam verdi. "Kahrolası kekini benim arabamda yiyebilirsin." Sonunda arabasına bindim ve kek kutusunu açtım. Kapıyı kapadığında, "Bu kural zaten senin için değildi," diye mırıldandığını duydum.

Yine, neredeyse sessiz olan o kelimelerin üzerinde durmamaya çalışıyordum. Göğsümü herhangi bir sıcaklığın işgal etmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Ama dediğim gibi böyle gecelerde bu çok zor oluyordu.

Tüm pislik davranışlarına rağmen beni ıslahevinden kurtardığını ve benden özür dilediğini görmezlikten gelmek zorlaşıyordu. Bir hafta sonra perşembe günü, onu görmezlikten gelmek neredeyse imkânsız hale geldi. Çünkü önce gece yarısı takım elbise giyerek beni almaya geldi. Yasal bir takım elbise ve kravat. Ceketini çıkarmıştı ama göğsünü çok güzel saran bir gömlek giymişti ve ek olarak kravatını da gevşetmişti.

Birkaç saniye boyunca onu sadece kocaman gözlerle izleyebildim.

Çünkü o çok... Gösterişli görünüyordu. Çok yakışıklı, muhteşem ve uhreviydi.

Zengin, kibirli bir çocuk gibi.

Aslında bir *adam* gibiydi.

İkinci şey ise Mustang'ine bindiğimde, gözlerim arka koltuğa dağılmış bazı kâğıt ve dosyalara takıldığında oldu. Beni şaşırtan dosyaların kendileri değildi, üzerlerindeki siyah logoydu.

Jackson İnşaat.

Babasının şirketi.

Reed'in, babasının onun için her zaman istediği şey olmasına rağmen asla çalışmamaya yemin ettiği şirket. Beni uçurumun kenarına iten şey bu oldu. O dosya ve takım elbise. Anlaşmayı bozmamın nedeni buydu. Tempest'la yaptığım ağabeyleri sormama ve Reed hakkında bilgi aramama anlaşmasına son vermiştim.

Son iki yıl, gerçekte ne olduğu ve beni kurtarmak için ne yaptığı hakkında her şeyi öğrenecektim.

***

Her zaman yaptığı gibi arabasının yanında beni bekliyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ayak bileklerini de çapraz yapıp arabaya yaslanmıştı. Onu -uzun boyunu, koyu renk kot pantolonunu- ormanın içinden görebiliyordum.

Bu gece içinde hiç ışık ve yumuşaklık yoktu. Güzel, pervasız kenarlarını zımparalayacak hiçbir şey yoktu. Çünkü bu gece her zaman giydiği kapüşonlusunu çıkarmıştı. Geçen perşembe ilk kez gördüğüm ve onu yaşlı, olgun ve deneyimli gösteren takım elbisesi de üzerinde değildi.

Bu gece üzerinde siyah deri ceket vardı.

Nefret ettiğim ceketi... Çünkü kalbimi kırdığında onu giymişti ve bunu yaparken çok muhteşem görünüyordu. Varlığımı belli etmeden onu izledim. Onu izliyor, fark ediyor ve analiz ediyordum. Saçları son bir ayda daha da uzamıştı. Daha önce saçını kestirmeye ihtiyacı olmadıysa bile şimdi kesinlikle ihtiyacı vardı.

Vücuduna baktım. Büyük, geniş ve güçlü omuzları... Daha zayıf ve kesik gövdesi... Sonra bacaklarına doğru bakmaya devam ettim. Ayaklarının üzerinde kayarken kot pantolonunun altından kabarıyor ve bana ne kadar güçlü olduklarını gösteriyorlardı. Kalçaları, baldırları...

İtiraf etmeliydim ki bacakları beni her zaman -ayak hareketleri yüzünden- büyülemişti.

Ben bir balerindim!

Rüyalarımda ayak hareketlerini görüyordum. Rüyalarımda hep *onun* ayak hareketlerini görüyordum. Topu çaldığını, saha boyunca sürdüğünü ve birçok kez sahada -hem gerçek hayatta hem de rüyalarımda- uçarken görüyordum.

Ayrıca itiraf etmeliydim ki onun hakkında hiçbir bilgi edinmemeye, tüm bağları koparmaya karar verdiğimde, onu oynarken hiç göremeyeceğim için üzülmüştüm.

Onun nefes kesici ayak hareketlerine, sahadaki görkemli becerilerine asla tanık olamayacağım için üzülüyordum.

Üzgündüm.

Bu gece ben de üzgündüm. Hüzünlü, perişan ve melankoliktim. Çok mavi ve griydim. Ağzından çıkan duman kadar gri. Çünkü dişlerinin arasına sıkıştırılmış bir sigara vardı. Bu kötü adam neredeyse hiç sigara içmezdi. Şantaj yapıyor, beni depoya kilitliyor ve kaçtığımda peşimden koşuyordu.

Ama bu gece sigara içiyorsa demek ki üşümüştü. Ekim havası o kadar da soğuk olmasa da -henüz değildi- onu tanıyordum. Kolayca üşüdüğünü biliyordum. Bu yüzden ona kazak örmüştüm. Her şey olmadan önceki gece.

Beni öptüğü gece.

Onunla ne yaptığını merak ediyordum.

Acaba çöpe mi attı?

Ona bunu soracak cesaretim yoktu. Ayrıca bu gece başka şeyler için cesaretime ihtiyacım olacaktı. Ben de saklandığım yerden çıkarak ona doğru yürüdüm. Ayaklarım yaprakların ve çakılların üzerinde çıtırdayarak onu varlığımdan haberdar etti ve başını kaldırıp bana bakmasına neden oldum. Bakışları her zamanki gibi bana odaklandı. Her zamanki gibi üzerimde geziniyordu.

Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi. Beni izlemeye, beni içine almaya, parçalara ayırmaya, içimi dışına çıkarmaya ve işi bittiğinde beni bir kenara atmaya hakkı varmış gibi. Bu gece, kurt gözleri daha da aç bakıyordu.

Çünkü onun en sevdiği rengi giymiştim.

Beyaz.

Dantelli ve arkası fermuarlı fildişi bir elbiseydi. Ayakkabım da beyazdı. Sarı saçlarım omzumun bir yanından aşağı sarkan bir örgü halindeydi. Onun en sevdiği *yemek* gibiydim.

Gözleri nemli ve papatya tazeliğinde.

Altdudağını yalamak için sigarayı ağzından çıkardığında, ben de öyle hissettim.

Bir yemek gibi.

"Beyaz giymişsin," diye mırıldandığında, yanlarımda duran ellerimi yumruk yaptım.

"Evet."

Beni tekrar içine alırken orman kalınlığındaki kirpikleri titriyordu.

"Neden?"

"Çünkü öyle giyinmek istedim."

Tabii en sevdiğin renk olduğu için de.

Onu barda gördüğümden beri beyaz giymemiştim. Aslında tamamen beyaz bir şey giymemek için elimden geleni yapıyordum. Her perşembe siyah, mavi, turuncu, beyaz dışında herhangi bir şey giyiyordum. Bunu sırf onun en sevdiği renk olduğu için ve onun sevdiği bir şeyi kendime giydirmek istemediğim için yapıyordum.

Ama bu gece öyle değildi. Bu gece işler farklıydı. Hava da farklıydı. Ay, gökyüzü, bu ormanlar, her şey.

Üçüncü kez baştan aşağı süzerken, "Sana yakışıyor," dedi. "*Masumiyet.*"

Tekrar ceketine ve parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya baktım. "Kötülük de sana yakışıyor," dedim.

Dudakları sırıtarak yukarı kıvrıldı, sigarayı bırakmadan önce bir nefes daha çekti.

"Bu yüzden mi o kadar uzakta duruyorsun? Sigara içen kötü bir adam olduğum ve yaklaşmaktan korktuğun için mi?"

Ağacın yanında durduğum yerden, "Senden korkmuyorum," diye cevap verdim. Kurt gözleri resmen parladı. Vampir derisi sanki meydan okurcasına ona eşlik ediyordu. Sanki yapabiliyormuş gibi eğer isterse beni korkutabilirdi.

Ama mesele de buydu, ondan hiç korkmamıştım. Ve sonunda bu benim sonum oldu.

Onun da kıyameti.

Öyle değil mi?

"Üşüdün mü?" diye sordum. "Çünkü üşüdüğünde sigara içiyorsun."

Birkaç saniye beni izledikten sonra sigarasını söndürdü. Sanki aşk dolu bir kalpmiş de ondan sıkılmış gibi botlarının altında ezdi.

"Beni iyi tanıyorsun, değil mi? Evet, üşüyorum."

"Kapüşonlunu neden giymedin?"

Gözleri kısıldı.

"Ceketim var."

"Ceketinden nefret ediyorum."

"Demek ceketimden nefret ediyorsun, ha?"

Başımı salladım.

"Evet. Çünkü o gece giydiğin ceket buydu."

"Hangi gece?"

"Maç gecesi. Ledger'a karşı yarışmayı kazandığın gece." Sonra başımı salladım. "Uzun süre o ceketi rüyalarımda gördüm. O kadar *çok gördüm* ki... O ceketi giydiğinde bir şeyler oluyor. Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyorum ama ben sadece..."

Arabasından ayrılıp doğrulduğunda konuşmayı kestim.

Elini ceketine attı ve o kalın omuzlarını kıvırıp çıkardı. Bana bakarken ceketinin yere düşmesine izin verdi.

Aynen böyle.

Ceketi ayaklarının dibinde, pazıları kordonlu ve V yakalı açık renkli tişörtünün içinde çıplak kalırken, "İşte, gitti," dedi. "Gidebilmemiz için buraya gelecek misin?"

"Ama üşüyorsun."

"Ben iyiyim."

Ayrılmış dudaklarım ve durmak bilmeyen kalbimle bileklerindeki, elinin arkasındaki kalın ve güzel damarları izledim. Alıştırma yaparken beni kaldırmak için -bana yardım etmek için- kullandığı kollarına baktım. Onları izlerken, "Peki, ya işlerin?" diye sordum.

"Ne?"

Yüzüne baktım. "Artık zor olmalı, değil mi? Üniversite öğrencisi için bu kadar vakti boşa harcamak." Gözleri kısıldı. "Ledger bu aralar eve zar zor gelebiliyor. O her zaman spor salonunda ve sahada antrenman yapıyor. Shep gibi olmak istiyor. Seçmelerde ilk turda seçilen Shep gibi. Bunu biliyorsun, değil mi? Shep seçildi. Stellan da seçilebilirdi ama o hiçbir zaman profesyonel olmak istemedi. Senin gibi değil."

Göğsü aşağı yukarı hareket ediyor, ince tişörtünün kumaşını itiyordu.

"Arabaya bin."

Başımı sallayıp yerimde durdum.

"Yani öyle mi? Zor mu? Koçun sana sert mi davranıyor?"

"Arabaya bin."

"Sen de kolayca ilk turda seçilirsin," dedim. Neredeyse cesaretimi kaybediyordum ama devam etmek zorundaydım. "Ocak ayında, değil mi?"

Aldığı bir sonraki nefes kumaşı o kadar dışarı itiyordu ki parçalanacağını düşündüm. Reed uzun bir nefeste tişörtünü parçalayacaktı ve Tanrım, bu görüntüye dayanamıyordum. Onun telaşına dayanamıyordum. Yaptığı şeye, beni özgür kılmak için yapmak zorunda olduğu şeye katlanamıyordum.

"Arabaya binecek misin yoksa binmeyecek misin?" diye homurdandı.

"Hayır."

"Ne?"

Gözlerim yanarken başımı salladım.

"Seninle gelmiyorum."

"Benimle gelmiyorsun, ha?"

Başımı tekrar salladım.

"Hayır. Sen bana söyleyene kadar olmaz."

"Neyi?"

"Ne yaptın?" dedim elbisemin kumaşını sıkarak. "Beni babandan kurtarmak için ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

Beklediğim gibi *kurtarmak* kelimesi onu tetikledi. Yüz hatlarını sinirli bir ifade kaplarken ayaklarının üzerinde kaymasına ve savaş duruşu almasına neden oldu.

"Yine o konuya mı döndük?"

"Evet." Yutkundum. "Anlat bana. Bana ne yaptığını söyle, Reed."

Bana doğru yürümeye başladı. Her zamanki gibi olduğum yerde kalmaya devam ettim. Bacaklarım hareket etmiyordu. Onu izliyordum. Bacaklarından âdeta güç damlıyordu. Onları tüm görkemli güzellikleriyle izliyordum ve bu görüntüyle kalbim sıkışıyordu.

Burkuluyordu, nabzım hızlanıyordu ve onun için haykırıyordu.

Yanıma ulaştığında beni tuttu.

Beni vücuduyla sıkıştırıp omurgam bir şeye çarpana kadar geriye doğru yürüttü. Ayakkabıları düz ayakkabılarımla çarpışıyordu.

Bir ağaç, sert ve keskin.

Tıpkı onun gibi.

Yüzünü bana doğru eğdiğinde omuzları dünyayı gözlerimden saklıyordu. Boynumu yukarı kaldırdım, zaten şu anda ondan başka bir şey görmek istemiyordum.

"Ne biliyorsun?" diye homurdandı.

"Her şeyi."

Çenesi kilitlendi.

"Tempest."

"Onu ben zorladım," dedim aceleyle. "Bana söylemesi için onu zorladım. Geçen hafta arabanda o dosyaları gördüm. *Jackson İnşaat.* Ben de onu aradım ve lafları neredeyse zorla ağzından aldım."

Üzerime daha da eğildi. Elini boynumun yanındaki ağaca koydu. Göğsü hâlâ inip, kalkarken kendini üzerime bıraktı.

"Senin yaptığın bu, değil mi? Burnunu sokuyorsun ve seni ilgilendirmeyen şeylere dahil oluyorsun."

Balerin ayak parmaklarım havaya kalktı ve aramızdaki uçurumu kapatmak için kendimi olabildiğince gerdim.

"Ama bu benim işim. Çünkü bunu benim için yaptın. Beni özgür kılmak için."

"Sana söyled-"

"Yaptın, değil mi?" Sözünü kestim çünkü beni caydırmasına izin vermeyecektim. "O maç... O şampiyonluk maçı, senin için çok önemliydi. Kazanman gerekiyordu. O senin son maçındı, değil mi? Son oyunundu."

Yüzünü izledim. Yüz hatlarından geçen tüm öfkeli, şiddetli şeyleri izledim. Parmaklarını ihtiyaçla ağaç kabuğuna gömdü. Neredeyse tırmalamıştı.

"Yaptığın buydu," diye devam ettim. Boynum hâlâ ona doğru eğikti. "Beni özgür kılmak için bunu yapmak zorundaydın. Futbolu bırakmak zorunda kaldın. New York'ta yaşamıyorsun, değil mi? Çünkü baban geri dönmeni istedi. Çünkü artık onun şirketinde, onun için çalışıyorsun. Hiç gitmek istemediğin yerdesin ama geldin. *Benim yüzümden.* Arabanı çaldım ve çok sevdiğin futbolu bırakmak zorunda kaldın."

"Futbolu sevmiyorum."

"Ne?"

"Futbolu siktir et."

"Ne demek istiyorsun?"

Dişlerini sıkarak, "Yani..." dedi. "Futbol umurumda değil. Hiç umursamadım."

O an yeryüzüne sanki geri inmiştim.

Ayak parmaklarım ağırlığımı taşıyamıyordu, bu yüzden topuklarımla omurgamı ağaca daha da bastırdım.

"Ama bu... Bu doğru değil. Onca yıllık rekabet... Ledger'la olan tüm o kavgalar... Çünkü sen en iyisi olmak istedin. Kazanmak istedin. Bunun için bana ihanet ettin. Futbolu seviyorsun. Sen..."

Sert kıkırdaması beni durdurdu. Gülüşü sert, acımasız ve nefret gibi hissettiren bir şeyle doluydu.

"Ben hiçbir şeyi sevmiyorum," dedi. Sesi gırtlaktan geliyordu. "Bunu ne zaman kafana sokacaksın? Ben hiçbir şeyi sevmiyorum. Futbol sadece babamla uğraşmanın bir yoluydu. Futbol ona beni kontrol edemeyeceğini, onun istediği gibi bir evlat olamayacağımı

göstermenin bir yoluydu. Çünkü o lanet bir canavar. O lanet bir psikopat. Boktan bir koca. Boktan bir baba ve ben de ondan intikam almak istedim. Yani hayır. Futbolu sevmiyorum. İki yıl önce onu bırakıp babamın kaltağı olmak, onun kazanmasına izin vermek çok acı vericiydi ama sevmiyorum. Hiçbir şeyi sevmiyorum. Bu kadar nefret doluyken hiçbir şeyi sevecek halim yok."

Bitirdiğinde gözleri simsiyahtı. Tıpkı bir iblis gibi.

O kadar nefret doluydu ki içindeki yumuşak, kırılgan şeyler yok olmuştu. Karanlık tarafından yutulmuştu.

Tanrım, bu daha da kötü.

Beni sevmemesi, beni kullanması, benim yerime başka bir şeyi seçmesi yeterince kötüydü. Ama seçtiği şeyi -futbolu- bile sevmediği gerçeği... Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Sevgiye yeri olmadığı gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Çünkü tüm varlığı, tüm köşeleri nefret tarafından işgal edilmişti.

Kız kardeşini ya da bir arabayı sevebilirdi ama başka bir şeyi sevemezdi. Şimdi ona inanıyordum. Ateş püsküren iblis gözlerine ve alev alev yanan burun deliklerine baktığımda, onun hiçbir şeyi sevmediğine inanıyordum. Muhtemelen bunu yapamazdı. Göğsü sadece kalpsiz değil, aynı zamanda çoraktı ve içinde bir kalbin büyüme ihtimali bile yoktu.

Bu beni çok üzüyor, çok perişan ediyordu. *Çok mavi.* Eskisinden daha mavi.

Garip bir şekilde ağlamak ve ona sarılmak istiyordum. "Hiçbir şeyi sevmiyorsun," diye fısıldadım. Belki de bu yüzden hep soğuktu çünkü nefretle doluydu.

Muhteşem yüz hatları bir an için toparlandı.

"Hayır."

"Bu..."

"Yine de mutlu olmalısın, değil mi?"

"Ne?"

İçgüdüsel bir şekilde, ağzını büken mizahsız bir gülümsemeyle, "Son maçım olduğu için mutlu olmalısın," diye açıkladı. "Her şey futbol yüzünden oldu, değil mi? Futbol yüzünden sana ihanet ettim. Ağabeylerinle savaştım. Bu yüzden artık oynamadığım için mutlu olmalısın. Babam istediğini elde ettiği için mutlu olmalısın. Artık onun köpeği olduğum için ve cezalandırıldığım için mutlu olmalısın. Hikâyendeki kötü adam hak ettiğini yaşıyor. Bunca zamandır bana âşık olduğun için kendini cezalandırıyordun."

Dudaklarımı aralamak zorunda kaldım, ciğerlerim bir nefese dahi açtı.

Açlıktan ölüyor, acı içinde kıvranıyordum.

Çünkü cevabım belliydi.

Ben mutlu değildim.

Belki de öyle olmalıydım. Belki gülmeli ve gülümsemeliydim ama tek yapmak istediğim ağlamaktı. Bunca zaman pek çok şey düşünmüştüm. Beni tutuklatanın o olduğunu düşünmüştüm. New York'ta hayatını yaşadığını, bir futbol tanrısı olduğunu, insanlar tarafından tapıldığını, hayallerini gerçekleştirdiğini, sevdiği bir şeyi yaptığını düşünmüştüm.

Söylediğine göre futbolu sandığım kadar sevmiyordu ve o da benim gibi kafese kapatılmıştı. O da benim gibi özgür değildi. Hayatım boyunca mutlu olamamıştım. Onun mutsuzluğunda da neşe bulamıyordum. Belki de kalbi kırık bir kızın laneti buydu.

Kötü bir adama âşık olmanın laneti.

Eğer onu bir kez sevdiysen sonsuza kadar onun için acı çekersin.

Gözlerimi kırpıştırıp, "Hayır, mutlu değilim," diye fısıldarken yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim. "Mutlu olamam. Bana ne yaptığın önemli değil. Beni ne kadar incittiğin ya da senden ne kadar nefret ettiğim önemli değil. Sen acı çekerken ben mutlu olamam. Senin sefaletinden zevk alamam."

Gözleri öfkeyle kısıldı. Sanki çektiği acılardan hoşlanmadığım gerçeğinden, her şeye rağmen bundan zevk alamamamdan. nefret ediyormuş gibiydi.

"Ben kötü biri olabilirim ama sen bu beyaz elbisenin içinde neredeyse on altı yaşında olduğun kadar *aptal* ve *safsın*," diye homurdandı.

Ne olduğunu anlamadan elim havaya kalktı ve yüzüne okkalı bir tokat attım. Ne yaptığımı anladığımda gözlerim kocaman oldu.

Gözünü bile kırpmadığını, yüzünü bile oynatmadığını fark ettiğimde avcum acıyla yanıyordu. Attığım tokadın şiddetinden, şokundan yanıyordu.

İçimde kolayca uyandırdığı bu vahşilik, bu tutku... Yaptığım şey yüzünden nasıl kafese kapatıldığını ve kapana kısıldığını öğrendikten sonra tüm bu öfkeli ateşin söneceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre sönmemişti. Yüzünü daha da indirip gözlerimin içine baktığında, sanki bana izin verir gibiydi. Ona haddini bildirmemi, bir tokat daha atmamı söyler gibiydi.

Yaptım.

Yüzüne bir kez daha tokat attım.

Ve üçüncü kez, dördüncü kez... Yeterli olmadığında göğsünü yumrukladım. Bileklerimi yakalayıp ağaç kabuğuna sabitleyene kadar vurmaya devam ettim.

Sadece bu da değildi, tüm vücudumu ağaca yapıştırmıştı.

Onun güçlü göğsü benim kemerli göğsümü itiyordu.

Zayıf gövdesi kaburgalarıma baskı yaparken, "Bu seni mutlu ediyor mu?" diye sordu. Çenesi gergindi.

Hayır. Hayır, öyle değil.

Özellikle bu gece bir hayvana dönüştüğümü fark ettiğimde hiç mutlu değildim. Yüzündeki çizik izlerini fark ettim. Kırmızı parmak izlerimi ve tırnaklarımın teninde bıraktığı izleri...

İfademin aptalca olduğunu bilerek, "Aman Tanrım, Re-Reed," diye kekeledim. Onu incitmek istemiştim ve öyle de yapmıştım.

Ama bu hoşuma gitmemişti.

Onu incitmiş olmaktan ve hâlâ kızgın olmaktan hoşlanmıyordum.

Tanrım, çok berbat durumdaydım. Düğüm düğüm oldum. Hepsi onun yüzündendi. O da öyle düşünüyordu. Kabaca kıkırdadı.

"Tanrım, Peri, beni öldürüyorsun. İyiliğinle beni öldürüyorsun."

Söylemeye utanıyordum ama onun ses tonu ve sevgisi karşısında yerimde kıpırdandım.

İçimdeki kıpırtı tanıdık geliyordu ve onun tutuşuna karşı mücadele ediyordum.

"Bırak beni."

Yakut kırmızısı dudakları seğirirken, gözleri yüzümde gezinip dudaklarımın üzerinde durdu.

Onları yalamam gerekiyordu çünkü bakmaktan vazgeçmiyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadı.

Yanaklarım kızarırken dudaklarımı tekrar yaladım.

"Seni ilgilendirmez."

Başını kaldırıp gözlerime baktığında bakışlarına gizlenen eğlenceli parıltıyı gördüm.

"Adını saklamaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

Dudaklarında tam teşekküllü bir gülümseme belirdi.

"Peri, utangaçlaşıyor, değil mi?"

"Dur." Onun tutuşuna karşı tekrar mücadele ettim çünkü utancım yanaklarımı yakıyordu. "Bırak beni, Reed."

Ellerimi sıkıca kavradı ve ben de -son birkaç dakikadır yaptığım gibi- onun kavrayışını, tenini, parmak uçlarını, avcunu hissetmemek için kendimi zor tutum. Bedenlerimiz arasında sadece bir parça mesafe olduğu gerçeğini görmezlikten gelmeye çalıştım.

"Sen söyleyene kadar olmaz."

Ona ters ters baktığımda yine kıkırdadı. "Peki," dedim. "*Sex and Sugar.*"*

Yeşil, koyu ve güzel... Onu sürdüğümde yeşil bir şey giymenin doğru bir seçim olduğunu hissediyordum. Çünkü kendimi yeşil, eğitimsiz ve deneyimsiz hissediyordum.

Ama şimdi bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Beyaz elbisemin içinde ve koyu yeşil rujumla kendimi çok derinliksiz hissediyordum.

Özellikle rujumun adı bile onu kızdırıyorken.

Özellikle o sıcaklığın damarlarımda dolaştığını hissederken. Çünkü şu anda onunla ağaç arasında sıkışmış durumdaydım ve bana bakarken kollarımı tutuyordu. Bakışları aç ve yoğun bir şekilde, "Seks," diye mırıldandı.

"Ve *şeker*," dedim başka bir noktaya değinmek için.

"Dudaklarının tadı şeker gibi olduğu için mi?"

"Bunu asla bilemeyeceksin."

Kurt gözleri parladı.

"Zaten biliyorum, hatırladın mı?"

Her ne kadar istemesem de evet, hatırlıyorum.

Yine de bu, ona âşık olduğum için kendimi cezalandırırken aklıma getirmemeye çalıştığım bir anı hatırlattı. *O gece.* Yağmur. Ağzı. Buğulu camlı Mustang'i.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Evet, hatırlıyorsun," diye karşı çıktı. "Her şeyi hatırlıyorsun. Benim gibi."

Her şeyi hatırlıyor ve şimdi nedenini biliyordum. Çünkü benimki gibi onun bugünü de geçmişinin farklı bir versiyonuydu.

Bizim geçmişimizin.

Ona, geçmişe ve onun sıkı pençesine karşı savaşmak yerine, kendimi serbest bıraktım. "Hatırlıyorum." Sel kapılarının açılmasına izin verdim. Bu anın beni boğmasına izin verdim. "Gitmeme izin

* (İng.) Seks ve Şeker.

verdiğini hatırlıyorum. Senden kaçmama izin verdin, pençelerinden."

Gözleri bir an için kısıldı.

"Yaralanmadın."

Belki de delilikti. Delilik. Belki de Merkür retrosu bu gece geri gidiyordu.

Çünkü hiçbiri yanlış gelmiyordu.

Hatırlamak yanlış hissettirmiyordu. Onunla birlikte geçmişi hatırlamak da yanlış hissettirmiyordu. Aşk etiketli zehirli bir iksir içmek üzereymişim gibi hissetmiyordum.

"Yapmanı istemedim," dedim. Tabii ki biliyordu ama yine de söyledim. Bileğimi saran parmakları, aynı hatayı bir daha yapmayacağını söylercesine sıkılaştı. İkinci kez şeytani pençelerinden kurtulmama izin vermeyecekti.

"Biliyorum." Hatırlıyormuş gibi çenesi titredi. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi. En asil şeydi."

"Ayrıca senin için çok alışılmadık bir durumdu."

"Siktir, kesinlikle. Ben iyi bir adam değilim."

"Hayır, değilsin ama o gece öyleydin." Ağır ağır nefes aldım. "Benim için..."

Çenesi seğirdi.

"Evet."

"Tuhaf, değil mi?" demeden önce dudağımı ısırdım.

"Ne?"

"Ben senin için kötü bir kız olurum, sen de benim için iyi bir adam olursun."

Dudakları yine mizahsız bir gülümsemeyle büküldü.

"Evet. Gerçi buna pek değmedi."

"Neye değmedi?"

"İyi bir adam olmaya."

Kaşlarımı çattım.

"Neden?"

"Çünkü iyi adam olmak berbattı." Bileğimi kavrayışı değişti. "Özellikle de pantolonunun içinde günlerce durmak bilmeyen canavar bir ereksiyon varsa."

"Gü-Günlerce mi?"

"Evet. Bana kucak dansı yaptığında ve beynini dağıtmam için yalvardığında ne olacağını sanıyordun ki Peri?"

"Yalvarmadım," diye itiraz ettim. Aynı zamanda yalan söylüyordum.

Çünkü yalvardım.

Yalan söylediğimi bildiği için tekrar kıkırdadı ardından, "Ve Mustang'im senin gibi kokarken," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, senden sonra haftalarca intikamını almak için onu gölde boğmuş olsan bile, koltukları değiştirmek zorunda kalsam da kokunu aldım. Senin şeker kokunu alıyordum ve günün ortasında kolun büyüklüğünde olacak kadar ereksiyon oluyordum."

Kahkahalarımın dışarı taşmasını engellemek için dudaklarımı ısırdım. Bu gülünecek bir konu değildi. Bunların hiçbiri değildi ama elimde değildi ve belli ki fark etti çünkü, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, Peri?" diye homurdandı.

Usulca başımı salladım.

"Hayır."

"Eğer ağabeyin arabamı her sürdüğümde kız kardeşinin kokusunu aldığımı bilseydi onu gölde kendisi boğardı. Peşime düşerdi ve bu sefer bedenimi kum torbası olarak kullanmak yerine beni öldürürdü."

"Ama onunla başa çıkabilirdin, değil mi?"

Bana orantısız bir gülümseme verdi.

"Evet, amına koyayım."

"Şimdi mutluyum," diye geveledim.

"Ne?"

Yutkundum, ona söyleyip söylememeyi kafamda tartışıyordum ama zaten söyleyeceğimi biliyordum. Şimdiden iksiri içtiğimi biliyordum, bu beni çıldırtıyordu. Öyle ki omurgamı eğip ona doğru hareket ettim. Sert vücudu titrediğinde bundan zevk aldım.

Bunu ona benim yaptırdığımı açıkladım. "Acı çektin yani?" dedim.

"Evet."

"Evet. Ben geceleri, derslerde, öğle yemeklerinde ve neredeyse her zaman yastığımda ağlarken senin de acı çektiğine sevindim. Sen bana musallat olurken ben de sana musallat olduğum için mutluyum."

Belki de istediğim buydu. Ona, rüyalarına, düşüncelerine, boş göğsüne musallat olmak istiyordum, tıpkı bana musallat olduğu gibi. Belki de benim şeytanım olduğu gibi ben de onun şeytanı olmak istiyordum.

Şeytandan çıkarılması gereken bir şeytan.

Belki de benim *Roman*'ım olduğu şekilde ben de onun *Peri*'si olmak istiyordum, her ne kadar olmasını istemesem de.

"Bana musallat olduğun tüm yolları duymak ister misin Peri? Geçtiğimiz iki yıl boyunca bana sinsice yaklaştığın tüm o küçük yolları?"

Başımı salladım.

"Evet."

"O zaman sana bundan bahsedeyim," dedi. Sonunda ellerimi bıraktı ve ben de ona dokundum.

O, ellerini ağaca koyup kemiklerden ve kaslardan bir kafes yaparken ben de ellerimi beline koydum. Ona, gücüne, içi hep soğuk olsa da sıcaklığına dokunuyordum. İki uzun yıldan sonra artık göz-kapaklarım titriyor, parmaklarım hayatla sarsılıyordu.

"Sana o geceyi, seni gizlice stüdyona giderken gördüğüm geceyi anlatayım. Uzun bir günün ardından New York'tan yeni gelmiştim. O boktan ofise gittim ve çok yorgundum. Ama uyuyamadım. Bu yüzden arabayla dolaşmaya karar verdim. Gidebileceğim milyonlarca yer vardı ama o otoyolu seçmemin tek bir nedeni vardı. Bardstown'dan St. Mary'ye geçmeyi seçmemin bir nedeni vardı. Bunu senin için seçtim."

Dudaklarını yaladı, vücudunu benimkine doğru itti. Sözleriyle o kadar hipnotize olmuştum ki ben de kendimi ona doğru ittim. "Çünkü nerede yaşadığını, o tuğla çitin ötesinde, o taşlı binalardan birinde uyuyor olabileceğini biliyordum. Ama değildin, değil mi? Sen gizlice kaçıyordun. Yaptığım onca şeyden sonra -çok şey yaptığımdan değil- ve seni güvende tutmak istememden sonra gece yarısı şehirde koşturuyordun. Bu beni çok kızdırdı, Peri, yalan söyleme-yeceğim. Bu beni *öfkelendirdi*. İçimde seni yoldan alıp Mustang'ime bindirme ve Tanrı korkusunu içine sokmak için ıssız, bilinmeyen bir yere götürme isteği uyandırdı. Gecenin içinde gizlenen tüm tehlikeleri sana öğretmek istedim."

Tehlike oydu.

Biliyordum. Sadece umursamadım ve şimdi bile onun öfkeli sözleriyle içimden bir akım geçerken umursamıyordum. Tişörtünü sıkıyor, kasları eklemlerimin altında dalgalanıyordu.

"Ama ben bunu iki yıldır yapıyorum. Tamamen güvenli, Re-"

Dişlerini sıkarak, sözümü kesip, "Biliyorum," dedi. "Lanet olsun, biliyorum. Ertesi gece o boktan bara neden gittiğimi sanıyorsun? Kız kardeşim bana sadece senin kek dükkânından bahsetme-

di, sadece sana bir şeyler anlatmıyor. Bana da bir şeyler söylüyor ve son iki yıldır... Yıllardır senden bahsetmeden duramıyor. Seninle her konuştuğunda, seni her gördüğünde senden bahsetmeden duramıyor. Canımı sıkıyor. Tepiniyorum, bir şeyleri tekmeliyorum ve ona çenesini kapamasını söylüyorum. Bir yandan da susmamasını umuyorum."

Nefeslerim karmakarışıktı. O kadar hızlı nefes alıyordum ki tökezleyip birbirlerinin üzerine düşüyorlardı.

"Ben... Ben senin... Ben, bilmiyordum."

Ona musallat olmuştum.

Kendini daha da eğdi, göğsünü benimkine bastırıyordu.

"Evet, bilmiyordun. Şu anda bile Mustang'imin senin gibi koktuğunu bilmiyorsun. Şimdi bile içine girdiğimde aldığım ilk nefes *sen* oluyorsun."

Buna bir şey diyemeden -o kadar ilkel bir şey yapıyordu ki- tek yapabildiğim ona izin vermek oldu.

Beni kokluyordu.

Elleri hâlâ başımın yanındaki ağacın üzerindeyken, yüzünü eğip alnımın üzerinden nefes alıyordu. Hepsi bu kadar da değildi. Burnuyla yüzümün yan tarafını sıyırıp orayı da kokluyor ve hırlıyordu. Sanki o gerçekten bir hayvan, bir yırtıcıydı. Çok sert bir şekilde dudağımı ısırdım.

Sanırım kan tadı alıyordum ama sorun değildi.

Sorun değildi çünkü içimdeki diğer her şey de kanıyordu. Her zerrem şehvetle kanıyordu. Yoğun, keskin, bakırımsı, çok şuruplu ve lezzetliydi.

"Sardunya," dedi tenime karşı. "Öyle mi?"

"Evet."

Burnunu çeneme dayadı.

"Ve şeker."

"Hı hı."

"Nadir bulunan vücut yağı..."

Başımı daha da eğip boynuma, kokuma erişmesine izin verdim. Hayatımı kurtaracakmış gibi ona tutunuyordum, oysa gerçekte beni boğan şey oydu. Beni arzuya boğuyordu, burnunu boğazıma sürttüğünde sessizce başımı salladım.

"Çünkü onları hâlâ seviyorsun."

"Evet."

Bana bakıp güçlü, büyük bedeniyle üzerime eğildi.

"Bana nasıl musallat olduğunu bilmek ister misin Peri? İşte böyle." Tenimi koklayarak bunu bana tekrar gösteriyordu, ben de ona doğru eğildim. "İki yıl önce bana yaptığın şey buydu. Beni bağımlı yaptın, bir sonraki ilacını arayan bir keş gibi. Bunca zamandır bunu arıyordum. Çünkü iki yıl önce, bir uyuşturucunun tadına baktım. Peri'min tadına baktım ve o zamandan beri sistemimde sen varsın. Damarlarımda, kan dolaşımımda dolaşıyorsun ve bunu temizlemenin bir yolu yok. *Ondan kurtulmanın bir yolu yok.* Ve ondan daha fazla almanın da bir yolu yok. Yani sıkışıp kaldım. Bu ihtiyaçla sıkışıp kaldım. Bu acıyla. *Sana takılı kaldım.* Perili olmaktan başka bir şey değilim, Peri. Acıdan başka bir şey değilim."

Söylediği gibi musallat olmuş, acıyla parlayan gözlerine bakıp, "Ben de," diye fısıldadım.

Dudaklarını yaladı

"Ne?"

"Ben de acı çekiyorum."

Onun gibi ben de acıdan başka bir şey değildim. Lanetli olmaktan başka bir şey değildim. Ben *onunkinden* başka bir şey değildim.

Bunca zaman sonra hâlâ onundum. Olmak istemiyordum. *Onun olmak istemiyordum.*

Nedense bir sonraki söyleyeceği şeyi şimdiden biliyordum.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"O gece mi?" Tırnaklarımı kalçalarına geçirdim. "Elbiseni tut."

"Evet." Sanki çoktan tadıma bakmış gibi dudaklarını tekrar yaladı. "Bunu benim için tekrar yapabilir misin? Elbiseni benim için tutabilir misin? Onu görmeme izin verme."

Yapabilir miyim?

Ondan tekrar saklanabilir miyim? Bacaklarımın arasındaki şeyi yine ondan saklayabilir miyim?

Bir keresinde yapmıştım.

Onu dinlemiş, ona itaat etmiştim. *Ve bak, şimdi neredeyiz.* Beni, bedenimi korumasına izin vermiştim ama kalbimi koruyamamıştı. Onun yerine kırmıştı ve ben o zamandan beri acı çekiyordum. O da çok acı çekiyordu. İkimiz de yaşadığımız şey yüzünden birçok yönden lanetlenmiş ve kafese kapatılmıştık. Birbirimize yaptıklarımız yüzünden... Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Birbirimizden temelli ayrılmamızın ve yolumuza devam etmemizin zamanı gelmişti. Bir şekilde bunu yapmak için ne yapmamız gerektiğini zaten biliyordum.

Tüm çılgınlığım ve çaresizliğimle, sırf aşk diye içtiğim o zehirli iksirle dolu damarlarımla başımı salladım.

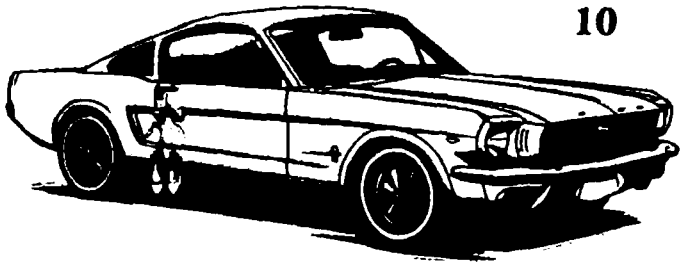
"Hayır."

"Ne?"

"Senin için elbisemi tutmayacağım. Çünkü artık beni korumak zorunda değilsin," dedim gözlerinin içine baka baka. "Çünkü ben... Ben başka biriyle birlikte oldum."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

10

Bana bunu aşk yaptırdı.

Yıllar sonra bu geceyi düşündüğümde, kendime söyleyeceğim tek şey bu olacaktı. Az önce ona söylediklerimi düşündüğümde... Âşık ve kırık bir kalp. Bana bunu söyleten buydu. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Bunu söylediğime ve onun bunu duyduğuna inanamıyordum.

Sadece bu da değildi, anlamıştı. Çünkü ona söyler söylemez, nefes alıp verişi vahşileşti. Göğsü genişledi ve tişörtünün altında şişti, omuzları irileşirken daha da genişledi. Şimdi beni daha da sıkıştırıyordu. Tüm havayı, etrafımdaki tüm alanı almıştı, ağır nefes alan vücuduyla tüketiyordu.

"Az önce ne dedin sen?"

Şimdi titriyordum. Reed itirafımdan sonra değişmiş ve öfkeli bir hale gelmişti. Buna ve gecenin kararmış olmasına rağmen sesimi sakin bir şekilde tuttum. Çünkü tek yol buydu. Bu ancak böyle sona erecekti.

"Senden sonra başka biri oldu."

Ayaklarının üzerinde yükseldi. Gövdesi de göğsü de benimkine sürtünüyordu. Onun tarafından kuşatıldım. Etrafım sarılmış, kapana kısılmış ve onun merhametine kalmıştım. "Nasıl başkası?" diye hırladı.

"Tanıştığım bir adamla."

"Nerede?"

"Barda."

"Gittiğin boktan barda mı?"

"Evet, Toby."

Verdiğim isimle birlikte keskin bir nefes aldı, göğsü daralıyor, midesi çukurlaşıyordu. Sanki tiksinti duyuyordu.

"Peki, kim bu Toby?"

Hâlâ gömleğini sıkıyordum ama şimdi avuçlarımı açıp sert kas-

larının üzerinde gezdirmeye başlamıştım. Tüm öfkesini, şiddetini tenimde hissetmeye çalışıyordum çünkü ona her şeyi anlattığımda daha da öfkeleneceğini biliyordum.

"Onunla bir gece barda tanıştım. St. Mary'ye başladığım zaman. O zamanlar her şey zordu. Her şey acıtıyordu. Her şey beni yalnız hissettiriyordu ve... Sen... Sana hâlâ çok kızgındım. Öfkem çok tazeydi ve..."

"Ve?"

Tanrım, bunun onu inciteceğini biliyordum. Ne kadar sahiplenici olabileceğini biliyordum. Ne kadar hükmedici ve otoriter olduğunu biliyordum. Bana karşı bunların hiçbirini yapmaya hakkı olmasa bile. *Artık yoktu.* Ama kendime bunun tek yol olduğunu hatırlattım.

"Ve seni unutmak istedim. Seninle ilgili her şeyi unutmak istedim. Seninle tanıştığımı unutmak istedim. Sana âşık olduğumu. Bu yüzden ben..."

Pazıları titriyordu. Durgun havayı rahatsız ettiklerini hissedebiliyordum. Durgun ve bir şekilde de yüklü. Kır çiçekleri, orman, sardunya ve şeker kokuyordu.

"Ne yaptın?" diye hırladı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Yüz hatları o kadar gergindi ki sözlerimle onu incitirken, elimi kaldırıp çenesini, kaba sakallı çenesini kavradım.

"Ben... Bana karşı iyiydi. Kahverengi gözleri vardı ve... Nazikti, Reed." Parmak uçlarımı onun titreyen çenesine bastırdım. "Bana karşı nazikti. Senin yaptığın gibi beni kızdırmadı, yüzümü kızartmadı ya da öfkeli hissettirmedi. Dürüst olmak gerekirse benim için hiçbir şey yapmadı. Nazikti ve bana neden bu kadar üzgün göründüğümü sordu. Gözlerimin neden şiş olduğunu ve dudaklarımın neden hiç gülümsememiş gibi göründüğünü. Neden kaybolmuş bir kız gibi göründüğümü sordu. Poe olmasaydı onu asla fark etmezdim. O zamanlar sürekli üzgündüm ve Poe nedenini bilmese de her zaman yanımda oluyordu. Gizlice kaçmak ve rüzgârı arkasına almak onun fikriydi. Ben de yakalanmayı umursamayacak kadar üzgündüm ve onunla gittim."

"Ne oldu?"

"Ben... Ben ona izin verdim. O beni öptü."

"Yapma," diye tersledi. Neredeyse alnını alnıma bastıracaktı. Emrini dilimde, titreyen dudaklarımda tatmamı sağladı. İki uzun

yıldan sonra şimdi dokunduğum o çeneyi ovuyordum, gerginliğini yatıştırmaya çalışıyordum.

Onu yatıştırmaya çalışıyordum çünkü daha işim bitmemişti. Çünkü ikimiz için de devam etmeliydim. "O sadece..." diye fısıldadım. "O... Başka şeyler de yaptı. Beni bu karanlık köşeye, herkesten uzağa götürdü ve ben de onunla gittim. O-"

İşte o zaman ellerini ağaçtan indirip üzerime koydu. Birini boğazıma doladı, diğerini de saçlarıma sardı. Parmakları saçlarıma kenetlenirken saç tellerimi sıkıyordu. Beni kıstırdığından ve dudaklarımın onun baskın tutuşuyla ayrılmasından memnun gibiydi.

"Beni incitmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Bu bana acı vermenin boktan bir yolu mu? Kalbini kırıp aşkını bir kenara attığım için bana bir ders mi vermeye çalışıyorsun?"

"Hayır, Reed. Dinle."

"O zaman ne halt ediyorsun?" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki titreyerek irkildim. Boynumu o kadar sıkı kavrıyordu ki ona daha fazla erişim sağlamak için parmak uçlarımda yükseldim.

"Sana artık beni korumak zorunda olmadığını, iki yıl önce ormanda tanıştığın masum bir çiçek olmadığımı söylemeye çalışıyorum. *Değilim.* Uzun zamandır o kız değilim, Reed, tamam mı? Sen arkamdayken bana elbisemi tutmamı ya da bacaklarımı kapalı tutmamı söylemek zorunda değilsin."

Başparmağını nabzıma bastırdı. "Gerekmiyor, ha?" dedi. "Seni korumak zorunda değilsem o zaman artık sana istediğimi yapabilirim, öyle mi?"

"Evet. Ben de bunu söylüyorum. Hem beni korumaya çalışmak da nereden çıktı? Beni inciten sensin. Bu hale gelmemin sebebi sensin." Ellerimi saçlarına uzatıp uzun saç tellerini kavradım. Onları kavradığımda nefesim kesildi. Çünkü iki yıl önce hissettiklerimin aynısını hissediyordum. *Zengin, yumuşak ve sıcacık...* Onları çekiştirerek, "Ve senin peşini bırakmayan benim," dedim. "Bunun bitmesini istiyorum."

"Bitmesini mi?" dedi kabaca.

"Evet. Bunun bitmesini istiyorum, Reed. Artık kırılmak istemiyorum. Sana musallat olmak istemiyorum. Hayatımıza devam etmeliyiz. Birbirimizi unutmalıyız. Tanıştığımızı bile unutmalıyız." Şimdi daha da sertleşen gözlerine bakıyordum. "Seninle tanıştığımı,

sana âşık olduğumu unutmam gerek. Seni unutmam gerek, Reed. Unutmak istiyorum ve bunun son kez olmasını istiyorum."

"Neyin son kez olmasını?"

"Birbirimizi görmemizin. İstemiyorum. Artık buraya gelmeni istemiyorum. Beni almanı ya da arabayla gezdirmeni istemiyorum. Ben güvendeyim, Reed. Bu yüzden artık şoförüm olmanı istemiyorum. Ayrıca seçme videosu bitti. Yani artık sana ihtiyacım yok. Geçen hafta bitti."

"Artık bana ihtiyacın yok," diye tekrarladı.

"Hayır." Başımı salladım, acılı ve üzgün hissediyordum. "O zaman bana söz ver."

"Söz mü?" dedi.

Başımı salladım. Boynum onun pençesindeyken başım ağırlaşıyordu.

"Bunun son kez olacağına söz ver. Ve belki bir gün..."

"Bir gün ne?"

"Bir gün biriyle tanışabilirim ve ona âşık olabilirim. Birine âşık olmak istiyorum. Farklı bir adama. *İyi birine.* Senin gibi beni incitmeyen birine."

Yanağındaki kaslar titriyordu.

"Birine âşık olmak mı istiyorsun?"

Kalbim sıkışıyordu, ta aşağılara, midemin dibine kadar iniyordu. Artık onu duyabildiğimi bile sanmıyordum. Hissettiğimi bile sanmıyordum. Sanki kalbim bu düşünceden saklanıyordu. Başkasına âşık olma düşüncesiyle benden kaçıyordu. Ama kalbim aptaldı. Her zaman öyleydi.

"Evet," diye fısıldadım. Cevabımla birlikte hareketsiz kaldı. Kendi göğsüm gibi hareketsiz. Sanki onun kalbi de benim başkasına âşık olma düşüncemden kaçmış gibiydi. Ama bu doğru değildi, değil mi?

Onun zaten bir kalbi yoktu. Onun göğsü hiçbir kalbin, hiçbir çiçeğin yetişmeyeceği çorak bir araziydi ve ben aksini düşünmekle aptallık etmiştim. Hâlâ da ediyordum. Onun bu durgunluğu bende ağlama isteği uyandırıyordu. Sözlerimi geri alıp ayaklarına kapanma isteği uyandırıyordu. Ona asla başka birine âşık olmayacağımı söylemek istiyordum ama yapamıyordum.

Çünkü iki yıl önce onu çok sevmiştim ve bazen bu aşkı hâlâ hissedip nefret ediyordum. Onu göğsümde hissetmekten nefret ediyordum ama yine de hissediyordum.

Reed birkaç saniye sonra buna sonsuza dek son vermek için, "Söyle o zaman," diye emretti. "Söyle o zaman."

Ne söyleyeceğimi zaten biliyor olmasına şaşırmadım. Birbirimizin düşüncelerini bu şekilde hissedebilmemiz çok garip bir şeydi ama bunun üzerinde durmayacak, söyleyecektim.

"Bence yapmalıyız."

Boğazımı, saçlarımı kavradı.

"Neyi yapmalıyız?"

"Beni sikmelisin."

Bunu söylemem sonsuza kadar sürdü ama tekrar etmesi saniyenin çok küçük bir kısmını bile almadı.

"Seni sikmeliyim."

Başımı sallayıp yutkundum, eminim sert avcunda bunu hissedebilirdi.

"Evet."

"Çünkü artık masum bir çiçek değilsin. Elbisene tutunman için sana telkinde bulunmama gerek yok. Ya da amını benden saklamana."

Unutmuştum. Sözlerinin ne kadar kirli olabileceğini unutmuştum ya da en azından benimle böyle konuştuğunda nasıl hissettiğimi, beni nasıl etkilediğini, vücudumda, midemde, uzuvlarımda nasıl akımlar yarattığını unutmuştum. Tenimin nasıl titrediğini ve tüylerimin nasıl diken diken olduğunu da unutmuştum. Tekrar yutkunarak, "Evet," diye cevap verdim. "Geçen sefer beni, bedenimi korumak işe yaramadı. Bence bunu yapmalıyız."

"Yapmalıyız."

"Bence birbirimizi sistemlerimizden çıkarmalıyız. Kapanışı yapmalıyız. Böylece hayatımıza devam edebiliriz."

"Evet, bunu zaten söyledin." Tekrar boğazımı sıktı. "Başka birine âşık olmak istediğini zaten söylemiştin."

"Reed..."

Yine sözümü kesip, "Yani seni sikmemi, bacaklarının arasındaki o şeyi sikmemi istiyorsun," dedi. "Böylece onu başka birine sunabilirsin. *İyi birine.* Seni benim gibi incitmeyecek birine. Doğru mu anladım?"

Onun öfkeli, kıskanç sözleri karşısında kalçalarımdan, bacaklarımın arasındaki şeyden büyük, güçlü bir titreme geçti. Dengemi korumak için kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Düşmekten korkmamalıydım çünkü beni çok iyi tutuyordu. Sahiplenici bir tutuşu vardı.

"Öyle demek istemedim. Sadece buna bir son vermemiz gerektiğini kastettim ve..."

Kurt gözleri kısılmış bir halde, "Ve sen bunu zaten yaptın, değil mi?" diye hırladı. "Bunu çoktan lanet Toby'ye teklif ettin. Kahverengi lanet gözleri ve lanet nezaketiyle sana bakan Toby'ye. Sana karşı *nazikti*. Öyle demiştin, değil mi? Toby sana nazik davrandı ve sen de o nereye isterse oraya gittin. Ve senden istediğinde, onun için bacaklarını açtın, öyle mi?"

"Reed..."

"Toby sana bunu söyledi mi? Birini elde etmek için biriyle yatman gerektiğini. Bunu sana o mu öğretti?"

Saçını çekiştirdim.

"Reed, bu-"

Bu sefer sözleriyle değil, hareketleriyle sözümü kesti. Parmaklarını vücudumda gezdirip hareket ettiriyor ve bana daha da yaklaşıyordu. "Bakalım o zaman," diye gevelerken ağzından ateş fışkırıyordu. "Bakalım o orospu çocuğu sana ne öğretmiş."

Ben daha cevap veremeden ateş püsküren dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir an için o kadar şaşırdım ki donup kaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hareket mi etmeliydim yoksa nefes mi almalıydım, bilmiyordum. Ve sanırım onun da aynı sorunu vardı çünkü o da bunların hiçbirini yapmıyordu. Sadece ağzını bana bastırıyor, daha sonra yavaşça nefes alıyordu.

Yavaşça ağzım benimkinin üzerinde açıyor, tatlı ve dumanlı nefesi dudaklarımın üzerine yayılıyordu. Bana hayat veren havası ciğerlerime kadar iniyor ve yavaşça içimdeki tüm ölü boşlukları diriltiyordu. Yavaşça canlanıyordum ve ben de onunla birlikte nefes alıyordum.

Sadece nefes almıyordum, ağzımı açıyor ve bana verdiği tüm havayı yutuyordum. İki yıl sonra ilk kez tamamen canlandığımda onu öpüyordum.

Neredeyse on altı yaşındayken âşık olduğum adamı öpüyordum.

Gökyüzü gürledi. Tıpkı iki yıl önce olduğu gibi. İki yıl önce, Reed Roman Jackson beni ilk kez öptüğünde gökyüzü parçalara ayrılmış ve yağmur damlaları etrafımıza saçılmıştı. Şu anda da aynı şey oluyor ve vücudumda bir şok etkisi yaratıyordu.

Onun vücudunda da bir şok etkisi yaratıyordu ama o zamanki gibi ağzını çekmemişti. Bunun için Tanrı'ya şükrettim. Ondan vazgeçecek değildim. *Vazgeçemem. Henüz değil.*

Görünüşe göre o da benden vazgeçmek istemiyordu. Ağzımı bırakmak istemiyordu, bu yüzden beni öpmeye devam etti. Geriye kalan her şeyi aynen eskisi gibi yapıyordu. Geçen sefer olduğu gibi beni yerden kaldırıp başımın arkasını eliyle sardı.

Beni yağmurdan korumak için Mustang'ine taşımadan önce büyük bedenine sığınmamı sağladı. Bu sefer de aynısını yapıyordu. Beni kaldırıp bacaklarımı beline doluyordu.

Başımın arkasını sarıyordu ama bu sadece dudaklarımızı yakınlaştırmak içindi. Ben de ona izin verebilmek için kollarımı boynuna doladım. Hâlâ öpüşüyorken beni Mustang'ine götürüyordu. Ve Tanrım, ağlamaya başlayacaktım.

Hıçkırmaya başlayacaktım çünkü hâlâ bunu yapıyordu, değil mi? Hâlâ beni koruyordu.

Az önce ona söylediğim onca şeyden sonra bile... Onu o kadar kızdırmama, incitmeme, kıskançlığına ve şiddetine neden olmama rağmen hâlâ benimle ilgileniyordu. Kalbim göğsümde sıkışıyor, kalbim onun için ağlıyordu. Kötü adamken kahraman gibi davranmaya meyilli olan bu adam için... Bunu neden yapıyordu? Neden onun için acı çekmeme neden oluyordu?

Tanrım, neden tadı bu kadar güzel? Neden tadı hayatım boyunca yemek, tüketmek ve içmek istediğim bir şey gibi?

Çünkü öyleydi ve ben bunu özlemiştim. Tadını özlemiştim. İnsan onun gibi bir adamın tadının baharatlı ve keskin olacağını düşünürdü ama hayır. Tadı en sevdiğim tatlı gibiydi. Kek gibiydi. Tatlı, şekerli ve zengin. Bağımlılık yapıcı, kırık balerin kalbim için çok zehirli. Çok yaralayıcı. *Siktir et!* Çünkü bu gece onun tadına bakacaktım ve küfredip ağzımı onunkinin üzerine açacaktım ki o da benim tadıma bakabilsin.

Isırıyor, mıncıklıyor, yalıyor ve emiyordu. Beni sağanak yağmurda sığınağına taşırken bana yapmak istediği her şeyi yapıyordu. Bir atlet zarafetiyle kapıyı açıp, eğilerek beni arabasının içine bıraktı.

Evet, bunun gerçekleşmesi için ayrılmamız gerekiyordu ama bu ayrılık sadece iki saniye kadar sürdü çünkü beni bıraktıktan sonra o da arabaya bindi. Geçen seferki gibi aceleyle kucağına atladım. O beni öpmeye devam ediyor, açıyı derinleştirmek için çenemi kavrıyordu. Ben de onu öpmeye devam ediyordum. Saçlarını avuçlayıp bir yandan da parmaklarımı çok pürüzsüz hissettiren ama onu rahatsız eden sakallarına sürtüyordum.

Birbirimizi öpmeye ne kadar devam ettiğimizi hatırlamıyordum.

Alt dudağımı ne kadar emdiğini ya da tişörtünü ne kadar pençelediğimi bilmiyordum ama tüm bunlar olurken bir yerlerde bir şey oldu. İki yıl önce olmayan hayati ve önemli bir şey ve ben bunu kalçalarımda hissediyordum. Parmakları beni, etimi kavrıyordu ve öylesine güçlü öylesine hükmediciydi ki ağzının içinde inleyip solumama neden oluyordu. Dudaklarımız birbirinden ayrılırken soluk soluğa kaldık.

Göğsüm kabarırken aramızdan aşağıya baktım. Sırılsıklam olmuş tişörtünün hatlı kaslarına yapıştığını ve kollarını süsleyen yağmur damlalarını gördüm. Ama bundan da öte kendimi görüyordum. Ellerinin kalçalarımda olmasının neden bu kadar şok edici olduğunu anlamıştım. Çünkü elbisem -onun tişörtü kadar sırılsıklam- darmadağın olmuştu. Bu gece onun için giydiğim, beni dünyadan, onun hayvan gözlerinden saklayan dantelli fildişi elbisem kalçalarımın tepesine kadar yukarı sıyrılmıştı.

Külotumu görebiliyordu. En azından bir kısmını. Krem rengi dantelli külotumdan çok küçük bir kısım tam olarak oradaydı. Yumru eklemli, uzun parmaklı ve ay öpücüğü tenli elleri tam oradaydı. Külotumun dikişinde. Öyle ki parmaklarını daha fazla uzatmaya karar verirse dokunacaktı. *Bana dokunacak.* Gözlerimi yüzüne dikip, "Reed, ihtiyacım var," diye mırıldandım ama konuşmama izin vermedi. Kalçalarımı sertçe yoğuruyor, nefesim tekrar kesiliyordu.

Nemli omuzlarını yumrukladım.

Koltuğa geri otururken, "Hayır," diye homurdandı. Yayıldığı yerde ıslak ve seksiydi. "Artık konuşamazsın. Konuşma zamanı bitti. Başka bir şeyin zamanı geldi, değil mi?"

Yutkunup yüz hatlarına baktım, tamamen gergindi ve rengi solmuştu.

"Reed..."

"Sana ne öğrettiğini bana göstermenin zamanı geldi." Etimi tekrar sıktı. "Bana ondan öğrendiğin tüm yeni becerilerini göster."

Başımı sallayıp kucağında kıvrandım.

"Bu onunla ilgili değil, Reed. Sen-"

Kalçamı sıkıca kavrayıp, bir eliyle de çenemi kavrayarak sözümü kesti. Parmaklarını yanağıma bastırarak, "Sana yeni hareketler öğretti mi Peri, ha?" diye sordu. "Yeni numaralar. Benim Peri'me, benim saf, papatya tazesi Peri'me, tüm yeni parlak numaraları öğretti mi? Benim için de kirli dans edecek misin ha?"

"Reed."

"Çünkü artık her şeyi biliyorsun, değil mi?" Koltuğundan kalktı, kasları gergin ve kızgındı. "Lanet olası, Toby sayesinde. Bu arada onu bitireceğim. Onu bulacağım ve benim olanı aldığı için onu lime lime edeceğim."

Konuştuğunda yüzünü sıkıca tuttum, gözlerim ve vücudum onun kıskançlığıyla yanıyordu. . Vampir derisinden ve siyah, hain gözlerinden yayılan sıcaklığı hissediyordum.

"O sana ait değildi, tamam mı? Sana ait değildi. Lütfen Reed. Bu bizimle ilgili. Bu-"

Koltuktan bir hayvan gibi kalktığında saldırmaya, ısırmaya, cildimin her yerinde diş izleri bırakmaya ve damarlarımı zehriyle zehirlemeye hazırdı. Aptal kalbim buna seviniyordu. Vücudumda bende kalacak bir şey bırakıyordu ve bunun zehir olması, beni yavaş yavaş öldürecek olması umurumda bile değildi.

"Biz diye bir şey yok, değil mi?" diye homurdandı. Kelimeler resmen göğsünden fırlıyordu. "İşte bütün mesele bu. Asla *biz* olmayacağız. Bunu yapmamı istemenin nedeni bu, değil mi?"

Bunu dediğinde, kalçalarımdaki eli hareket etti ve başparmağını külotumun dikişine değdirdi. İlk kez sıçradım. Kucağında sallanıyordum. Bana öfkeyle, şehvetle bakarken parmağını amıma bastırıyordu. Dudaklarımın arasındaki vadide beni inletiyordu.

"Öyle değil mi Peri?" diye ağzında gevelerken beni izliyordu. "Bu yüzden mi seni sikmemi istiyorsun?" Başparmağını tekrar bastırırken yüzümdeki parmakları da hareket ediyor, çenemi yakalıyor ve sıkıyordu. "Cevap ver bana. Bu yüzden mi sikimi o pek de masum olmayan deliğine sokmamı istiyorsun? Böylece her şey bu gece bitecek, değil mi?"

Başımı salladım. Dudaklarımı aralayıp, "Evet," dedim.

"Güzel." Başparmağını tekrar külotumun içine soktu. Bir şekilde beni inleten ve kucağında dans ettiren o noktayı, klitorisimi buldu. "Bana cevap vereceksin. Sana sorduğumda cevap vereceksin. Seni ağlattı mı?"

"Ne?"

"Onun için ağladın mı Peri? Seni siktiğinde."

Başımı salladım.

"Hayır."

"Güzel. Bu daha iyi," dedi kabaca. Parmakları hâlâ yüzümü sıkıyordu. "Çünkü seni sadece ben ağlatabilirim, anlıyor musun? Sadece ben. Söyle."

"Sadece sen."

"Evet. Ben. Sadece ben seni incitebilirim. Seni kızdırabilirim, sinirli ve öfkeli yapabilirim. Sadece ben seni kucağımda dans ettirebilirim. Öyle değil mi?"

Klitorisime tekrar dokunup külotumun kumaşını üzerine sürttüğünde yine aynı şeyi yapıyordu.

"Evet."

"Neden? Bunu neden yapabileceğimi söyle bana."

"Çünkü sadece sen benim kötü adamımsın."

"Evet, öyleyim. Ve sen de benim Peri'msin. Benim."

Tırnaklarımı omuzlarına, boynuna geçirdim.

"Değilim. Olmak istemiyorum."

Vücudu bana karşı titrerken, "Beni kızdırdın, Peri," diye tersledi. Başparmağı klitorisimde acı verici, itici ve çok çıldırtıcıydı. "Beni çok kızdırdın ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin. Ne dediğimi anlıyor musun? Bunu sana ödeteceğim. Seni ağlatacağım." Sözleri beni inletiyordu. Belki de bana işkence etmekten vazgeçmeyen elleri, başparmağı... Gözleri de olabilirdi. Karanlık, tahrik edici, vahşi ve güzel... Bana böyle hissettiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bu kadar öfkeli, şehvetli, sinirli ve istekli. Tek bildiğim, istemediğim halde ondan daha fazlasını, daha fazlasını istediğimdi.

"Bunu nasıl yapacağımı biliyor musun? Seni benim için nasıl ağlatacağımı biliyor musun Peri?"

"Nasıl?"

"Sikimle," diye homurdandı. "Kocaman sikimle. Bana sikimin ne kadar büyük olduğunu söyle."

Ona şu anda hiçbir şey söyleyemezdim ama denedim. Elimden geleni yapıyordum.

"Kolum kadar büyük."

"Evet. Sikim senin o güzel kolun kadar büyük ve onu buraya soktuğumda..." Başparmağı yıldızları görmemi sağlıyordu. "Güzel amına onunla vurduğumda, ilk seferki gibi hissedeceksin. Şimdiye kadar sahip olduğun ilk şeymiş gibi hissedeceksin. Küçücük amına sokulan ilk sik gibi ve Toby'yi tamamen unutacaksın. Seni siktiğimde, Peri, canın yanacak ama sihir gibi hissedeceksin ve buna bayılacaksın. Sikim için acı çekmeyi seveceksin. Ve tanışmak için can attığın o iyi adamla tanıştığında, o seni siktiğinde, amın hâlâ benim sikim için acıyacak. Hâlâ onun için ağlayacak."

Konuşmayı bitirdiğinde, tüm sözlerinin gerçekleşmesini istiyordum.

Tüm yalanları benim gerçeğim olsun istiyordum ve bu his ellerini bedenimden çekip kot pantolonunun fermuarını açtığında daha da yoğunlaşmış bir haldeydi. Karın kaslarını ortaya çıkarmak için tişörtünü hafifçe yukarı çektiğinde, kotunu aşağı itip sikini çıkardığında, yemin ederim ki sadece o anın tadını çıkarmak istiyordum.

Ona, sikine, karnına, çıplak tenine bakmak istiyordum. Her şeyi hatırlamak istiyordum. Bu son kez olacaktı. *İlk ve son.* Ama bunların hiçbirini yapamadım. Çünkü gözümü bile kırpamadan, külotumu kenara itip amımı ortaya çıkardı. Sikinin başı oradaydı ve hâlâ külotumu tutuyorken, kalçalarını kaldırıp girişime doğru itti. Rahmime doğru ilerlerken tüm düşüncelerim yok oldu.

Ağzım açık kalmıştı. Omurgam Mustang'inin ön koltuğuna yaslanırken uzun iniltiler ve nefesler ağzımdan sızıyordu. Çünkü bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Midemde patlıyor, gözlerimi kalın gözyaşlarıyla kaplıyordu. Onun için gözyaşı döküyordum. Tam olarak istediği şey buydu. Ve bu acının içinde bile kırık kalbim gülümsüyordu. Aptal kırık kalbim gülümsüyor ve tam olarak ona istediğini verdiğimi bilerek göğsümün içinde dönüyordu.

Onu bu kadar incittikten sonra ve bu gece çok fazla yalan söyledikten sonra bile böyleydi. Çünkü evet, yalan söylemiştim ya da daha doğrusu varsayımlarda bulunmasına izin vermiştim.

Çünkü bunu daha önce yapmamıştım. Bu geceden önce kimseyle birlikte olmamıştım. Ondan önce Toby'yle tanıştım, evet. Onu öptüm ama hepsi bu. Hâlâ başkasına âşıkken onu öpemezdim. Onu öpemezdim çünkü onu öpmüyordum, kalbimi kıran adamı öpüyordum. Bu gece bilmeden bekâretimi alan adamı. Kalçaları kalkık, vücudu gergin ve altımda eğilmiş, boynuma doğru nefes alıp veren, sıcak nefesler üfleyen bu kötü adamı...

Aksi takdirde bunu asla yapmazdı.

Çok tuhaftı. Nefes almaya çalıştıkça karnımdaki zonklamayı, acıdan kıvranırken ve altında körelmeye çalışırken nabzının attığını hissedebiliyordum.

Sanırım benim onu hissedebildiğim gibi, sikinin içimde bir kalp gibi attığını hissedebildiğim gibi o da rahmimin onun sikinin etrafında nasıl attığını hissedebiliyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Dudakları ıslak, tıpkı benim gibi ayrıktı. Gözleri ıslak bedenime bakarken uyuşmuştu ve parıldıyordu. Çenesi gözyaşlarımı görünce

kaskatı kesildi. Biliyordum ki söylediği her şeye rağmen tüm öfkesine ve kıskançlığına rağmen pişmanlıkla dolup taşıyordu.

Çok dikkatli bir şekilde uzanıp, yanağımdan düşen tek bir gözyaşını ben fark etmeden sildiğinde beni haklı çıkarmıştı. Sadece gözyaşımı silmekle kalmadı, aynı zamanda büyük, güçlü kollarını bana doladı ve göğsüme sarıldı. Bana o kadar sıkı sarıldı ki gözyaşlarımı durduramıyordum. Yüzümü boynuna gömdüğümde onun için ağlamaktan kendimi alamıyordum. Ağzının alnıma değdiğini ve beni sustururken bir nefes verdiğini hissediyordum.

"Hey, sorun yok. Bir şey yok. Daha iyi yapacağım, tamam mı?"

Başımı sallayıp burnumu ıslak tişörtüne sürttüm. Dudaklarını tenime dokunduruyor, kollarını omurgama sürtüyor, bir yandan yatıştırıcı sesler çıkarıyor, bir yandan da, "Özür dilerim," diye fısıldıyordu. "Özür dilerim. Ben... Kendimi kaptırdım. Çok sinirlendim. Yapmamalıydım."

"Hayır, iyi gidiyor," diye fısıldayıp ona, erimiş gözlerine baktım.

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece öp beni."

Bir süre yüzümü inceledi, belki de sözlerimde ciddi olup olmadığımı anlamak için tatmin olduğunda bana istediğimi verdi. Beni öpüyordu. Vücuduma girişinin tam tersi bir şekilde. Beni yumuşak, şefkatli ve ıslak bir şekilde öpüyordu.

Kollarında titriyor, sarsılıyordum. Huzursuz ve açtım, tıpkı onun gibiydim. Bir sonraki hamleyi yapan ben oldum. Kucağında kayan bendim çünkü daha fazlasını istiyordum. Çünkü onu istiyordum ve tabii ki o da bunu hissediyordu.

Acımın yavaş yavaş azaldığını anlayıp bana yardım etmek için parmaklarını tekrar klitorisime götürdü. Yavaş daireler çizerek ovuyor, bir yandan da altımda hareket ederken beni öpüyordu. Kanımı ve tenimi ısıtıyordu. Nefes alışlarım ve inlemelerim camları buğulandırıyor, amımı da sızlatıyordu.

Bana söylediği gibi onun için ağlıyor ve sikinin yolunu kolaylaştırıyordum. Birden itişleri kısaldı. Ağzına doğru inleyip saçlarını avuçladım. Kalçalarımı çevirip sikiyle aynı anda sallıyordum. Karnının altımda toparlanıp sıkılaştığını, kalçalarının kasıldığını hissedebiliyordum. Beni öperken ve klitorisimle oynarken taşaklarının kıçıma vurduğunu bile duyabiliyordum.

Bu kadar hızlı hareket ediyor olmamız, benim onu sikiyor olmam ve onun da beni sikiyor olması, Mustang'inin titremesine ve

hareket etmesine neden oluyordu. Beni sınıra getirmişti bile. Titreyen araba, buğulu camlar, yağmur, onun öpücükleri ve *o*.

Boşaldım.

Onun sikinin etrafında kasıldım ve daha önce hiç yaşamadığım bir duygu beni sarıp sarmaladı. Sırtımı kamburlaştırıp, boynumu geriye atarak, tavana tutunup yüksek sesle inledim.

Bu akılsız anda bile ne olduğunu biliyordum. Kalçalarımı onun kucağında sallarken bu duygunun ne olduğunu biliyordum. *Rahatlama*. Rahatlamadan daha fazlasıydı. Bu bir coşkuydu. İki uzun yıldan sonra patladığımda onun kollarında olma hissiyle, "Tanrım, Reed," diye fısıldadım.

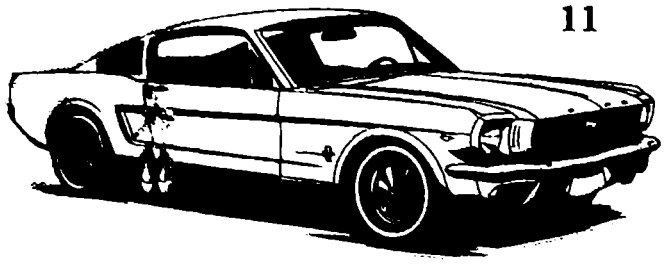
Adını söylediğim an kırılma noktasında olduğunu kanıtladı. Uçurumdan atlamak için ihtiyacı olan itici gücün yeterli olduğunu anladım. Ardımdan o da boşaldı. Ama benim gibi rahatlamak yerine, daha da uyanıyordu. Benden uzaklaşıyor hatta sikini çıkarabilmek için beni yukarıya doğru itiyordu. Bunu yapar yapmaz titreyen amımın ve kalçalarımın üzerinde sıcak menisinin varlığını hissettim.

Tüm vücudunun etrafımda titrediğini hissediyordum.

Sıcaklığına ihtiyacım olduğunda bana sarıldığı gibi ona sarıldım. İki yıl önce başladığı şeyi bitirirken ona veda ediyordum.

Beni alnımdan şefkatle ve nazikçe öptü.

Tıpkı iki yıl önce yaptığı gibi.

11

Kahraman

Sikimde kan vardı.

Kurumuş ve kahverengimsiydi. Sadece birkaç küçük noktaydı, büyük değildi ama buna hayretle baktım. Otel odamda duşa girdiğimde, su onları yıkarken bu küçük noktalara baktım. Su koyu kırmızı rengi yutarken bir an için anlayamadım.

Anlamıyorum.

Sonra dank etti. Biliyordum. Sistemimde bir sarsıntı oluştu. Biliyordum. Onun inanılmaz gerginliğini, içeri girmek için verdiğim mücadeleyi, şok olmuş nefeslerini ve sarsıntılarını, gözyaşlarını, üzerime düştüğünde tenimi yakan gözyaşlarını hatırladım.

Yalan söyledi.

Bu gece bana yalan söylemişti. Ve o yanma, benim yüzümden ağladığında hissettiğim o acı, duygusuzluğumla onu fiziksel olarak incittiğim için hissettiğim o acı geri geldi.

Daha önce hiç yaşamadığım türden bir şeydi bu.

Bununla başa çıkmakta oldukça ustaydım. Sporcu olmanın getirdiği bir şeydi bu. Hayatınızın çoğunu acı çekerek, birbiri ardına sakatlıklarla uğraşarak geçiriyordunuz. Artık futbol oynamıyor olmam bunu unuttuğum anlamına gelmiyordu.

Ama içimde sadece acı değil, öfke de vardı ve daha önce hiç böylesine bir öfke hissetmemiştim. Bunu daha önce anlayamadığım, o anda fark edemediğim için kendime öfke duyuyordum.

Öfkeyle başa çıkma konusunda da oldukça uzmandım. *Pislik bir babaya sahibim, unuttunuz mu?*

Özgürlüğü ve onun için çalışmam karşılığında futbolu bırakmamı istediğinde, annem gibi acı çektiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Kazanmaya, ona beni kontrol edemeyeceğini ilk ve son kez göstermeye bu kadar yakın olmam beni de kızdırdı, öfkelendirdi.

Ama bu beni babamın şeytani pençelerini ona geçirdiğini öğrendiğim zamanki kadar kızdırmadı. Beni şu anda olduğum kadar,

başka bir şey düşündüğümde sinirlendiğim kadar kızdırmadı. Beni çok kızdırdı, kıskançlıktan kanımı yaktı ve ben doğru düzgün düşünemedim, tamam mı?

Onun vücuduna girmekten, o lanet olası orospu çocuğunun izini silmekten başka bir şey düşünemedim, çıplak olduğum aklıma bile gelmedi. Ta ki onun içine girene kadar. Çoktan boşalana ve geri çekilene kadar.

Geri çekildiğimi biliyordum. Bunu biliyordum ama... Ya bu yeterli değilse?

Ya... *Tanrım.*

St. Mary'den dönerken, bunun son olduğunu düşünüp durdum.

Bu gece son kez olacaktı. Ona istediğini verecektim. Oraya gitmem mantıklı bile değildi. Video da bitmişti. Birine âşık olmak istiyorsa o kişiye âşık olabilirdi. Kim olduğunu öğrenmemem için dua etmeliydi. Çünkü öğrenirsem onu öldürürdüm. Sırf onunla aynı havayı soluduğu için onu öldürürdüm.

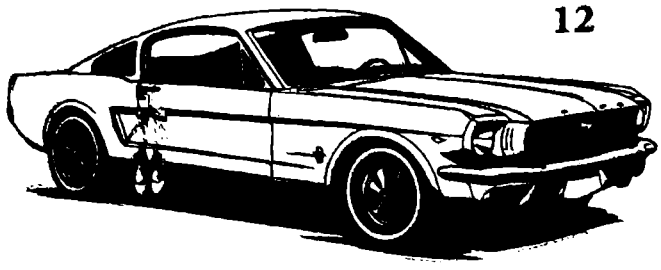
Düşüncelerimde yaptığım şey tam olarak buydu. Onu biriyle hayal ettiğimde, hayatına devam etmiş olabileceği ihtimaliyle kendime işkence ettiğimde, o tatlı gülümsemelerini başkasına veriyorken ve başkası için dans ediyorken ama şimdi hepsini siktir ettim.

Ne istediğini siktir ettim.

Uzak durmamı istiyorsa yalan söylememeliydi. Beni kızdırmamalı, onu bu şekilde incitecek kadar öfkelendirmemeliydi. Sadece canını yakmakla kalmayıp tüm çıplaklığıyla, düşüncesizce içine girmeliydim.

O yüzden istediğini sikeyim!

Onunla tekrar görüşecektim.

12

Bende bir sorun vardı.

İlk birkaç gün bunu inkâr etmeye çalıştım. Üzgün olduğumu inkâr etmeye çalıştım. Geceleri yastığımda ağladığımı, uyuyamadığımı ya da odaklanamadığımı inkâr etmeye çalıştım. Tüm bunların bittiği için olduğunu inkâr etmeye çalıştım.

Çünkü artık kapanışı yapmıştım, onu bir daha asla görmeyecektim. Çünkü bu *delilikti*. Bunun için üzgündüm. En başta onu görmek istemezken şimdi bir daha göremeyeceğim için üzgündüm. Onu barda gördüğümde ve hayatıma geri dönmesi beni çok üzdüğünde, bana söz vermesini istedim. Ondan bir kapanış istedim.

Ona bunun bitmesini istediğimi, onu unutmak istediğimi söyledim. Ama her nasılsa her şeye rağmen bu kapanış olayı hayatımın en acı verici deneyimi haline geldi. Hatta kırık bir kalpten bile daha acı verici olmuştu.

Arkadaşlarım garip davrandığımı düşünüyordu ama onlara da inkâr ediyordum. Ayrıca arkadaşlarımın da kendince sorunları vardı. Özellikle de arkadaşım Salem Salinger'ın. Onun sorununun bir adı vardı: Futbol koçumuz *Arrow Carlisle*. Evet, St Mary'de futbol oynuyorduk.

Birkaç spor dalından birini seçme şansımız vardı. Bu sporları takım olarak oynuyor, bir toplumda nasıl yaşanacağını öğreniyorduk. Her neyse. Kirli sarı saçları ve mavi gözleriyle bu adam bir *güneş tanrısı* gibiydi.

St. Mary'deki tüm kızlar ona ve yakışıklılığına deli oluyordu. Salem'ın okula başladığı sıralarda o da okula başladı ve bizimkinin yeni koçumuza abayı yaktığı çok açıktı. Salem bu konuda kimseye bir şey söylemedi ama ben söyleyebilirdim çünkü ne de olsa benim de erkek sorunlarım vardı.

Futbolla hiç ilgilenmiyordum ama Arrow Carlisle'ın kim olduğunu ben bile biliyordum. Ağabeylerime göre o ülkenin en iyi pro-

fesyonel futbolcularından biriydi. L.A. Galaxy takımının yıldızıydı. Galaxy'nin geçen yıl şampiyonluk kupasını kazanmasının nedeni oydu ve bu yıl da şampiyonluk yolunda ilerliyorlardı. Ta ki Arrow sakatlanana ve önlem olarak birkaç maça çıkmaması söylenene kadar.

İyileşmek için buradaydı ve bu arada annesi için bizim ateşli futbol takımımıza koçluk yapıyordu. Annesi aynı zamanda bu ıslahevinin müdürüydü ve Salem'ı buraya gönderen vasisiydi.

Salem'ın bir sürü sorunu vardı. Ben de arkadaşlarımı endişelendirmek yerine, hafta sonu geldiğinde Wyn'le çıkmaya karar verdim. Sadece onlara ve kendime her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamak istiyordum.

Bu kapanış iyi bir şeydi, tam olarak istediğimi almıştım.

Ondan kurtulmuştum.

Ama onu Buttery Blossoms'da bir kızla gördüğümde düşüncelerim geri tepti.

Adil olmak gerekirse o kız -Teresa- burada çalışıyordu ve onu tanıyordum. Oldukça rahat ve eğlenceli biriydi, bu yüzden müşteriler arasında çok popülerdi. Görünüşe bakılırsa onun için de çok popülerdi. Çünkü kızın söylediklerine dalmış görünüyordu. Muhtemelen bu yüzden beni göremiyordu.

Yine de dürüst olmak gerekirse henüz dükkânın içinde bile değildim. Caddenin karşısındaydım ve onu gördüğümde karşıya geçmek üzereydim.

Siyah pantolonu ve beyaz kapüşonlusu... Güneş ışınları üzerine düştüğünde parlayan kapüşonlusu...

O kapüşonluyu bir daha asla göremeyecek ya da hissedemeyecektim. Asla saçlarına dokunamayacak, kokusunu alamayacaktım.

Asla onun tadına bakamayacak, onu hissedemeyecektim. Ya da onun için dans edemeyecektim. Kimse beni onun gibi -sanki gerçekten mükemmel bir balerinmişim gibi- dans ederken izleyemeyecekti.

Kimse bana *Peri* demeyecekti. Bunu kendime bininci kez açıklamama rağmen içimi büyük bir hüzün dalgası kapladı. Kalbimi kavrıyor ve vücudum titremeye başlıyordu. Wyn'e yürüyemeyeceğimi söyledim. Ona buradan gitmem gerektiğini söyledim. Benimle geldi. Tanrım, onu seviyordum ve en sevdiği kahvaltı mekânını terk etmesine neden olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Ama yapamazdım.

O oradayken gidemezdim.

O, orada bir kızla hayatına devam ederken yapamazdım. Bu, hayatına devam etmesi için gereken şeydi, değil mi?

O zaman yaptığımız şey işe yaramıştı. Ona yaptırdığım şey. Tüm yalanlarım ve yanlış yönlendirmelerim işe yaramıştı ve benimle işi bitmişti. Beni sisteminden atmıştı ve bu iyi bir şeydi. Neden bu kadar kızgın hissettiğimi bilmiyordum. Neden oraya gidip yüzüne yumruk atmak istediğimi bilmiyordum.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu öfkeden, bu acıdan, bu üzüntüden kurtulmak için elimden geleni yaptım. Dikkatimi dağıtmaya ve meşgul olmaya çalışıyordum.

Meşgul, meşgul, meşgul.

Derslerle, ev ödevleriyle, okul aktiviteleriyle, bahçe işleriyle ve danışmanlık seanslarıyla günler daha kolay geçiyordu çünkü her zaman yapacak bir şeyler vardı ve kızlarım yanımdaydı.

Ama geceler çok zor geçiyordu.

Yine de bunun için de bir çözümüm vardı. Wyn'in hikâyeleri. Uyuyamadığımda, Wyn'den bana hikâyeler anlatmasını istiyordum. Özellikle de en sevdiğim hikâyeyi.

Bir gece tanıştığı bir adam hakkında. Hayalimdeki adam dediği adam. Kim olduğunu bilmiyorduk. Tek bildiğimiz şey Wyn'in bir yıl önce buraya buraya gelmeden o yaz bir adamla tanıştığıydı. Bizden daha büyük -yirmili yaşlarının sonunda falan- olduğunu söylüyordu. Bunu benden başka kimseyle paylaşmamıştı çünkü çok utangaçtı ama bu gizemli adamı anlatmayı ve hakkında teoriler üretmeyi çok seviyordu.

Ay ışığı, parmaklıklı pencerelerden içeri süzülürken ve yatağımda ona bakacak şekilde yan yatarken bir gece ona, "Bana gözlerinden bahset," dedim.

Yatağında aynı pozisyondayken dudağını ısırdı ve yumuşak sesiyle, "Tamam," dedi. "Gözleri mavi. Seninkiler gibi. Ama sanırım biraz daha koyu. Lacivert gibi belki."

"Ya saçları?"

"Görebildiğim kadarıyla koyuydu. Geceydi, sokağa çıkma yasağını çoktan geçmişti. Ama bazen içinde açık renk teller olabileceğini düşünüyorum, bilmiyorum. Belki kirli sarı."

Salem'ın aşkını kastederek, "Koç Carlisle'ın saçları gibi mi?" diye sordum.

Wyn iç çekti. "Evet, bu harika olurdu," dedi ve ellerini yanağının

altına koyarak konuşmaya devam etti. "Ve şey, o birdenbire ortaya çıktı. Bir saniye önce yalnızdım ve bir saniye sonra *o* oradaydı. Kaldırımın kenarında oturmuş, ağlıyordum çünkü babamla kavga etmiştim. Birden karşımda kocaman bir adam belirdi ve gölgesiyle beni kapladı. Çok korktum ama sonra benimle konuştu."

Sırıtıyordum.

"Peki, ne dedi?"

O da gülümsüyordu.

"Bana iyi olup olmadığımı sordu, ben de iyi olduğumu söyledim. Ondan sonra gideceğini düşündüm, kim olsa giderdi ama gitmedi. Kaldı ve hâlâ kaldığına *inanamıyorum*. Benimle hiçbir şey yapmadı, anlıyor musun? Sadece yolun diğer tarafında, karşımda oturdu ve bana benim yaşımda bir kız kardeşi olduğunu ve istersem onunla konuşabileceğimi söyledi. Ben de konuştum. Ona babamdan ve sanat okulu yerine hukuk fakültesine gitmem için beni nasıl zorladığından falan bahsettim. Sonra bir şey söyledi."

Bu kısmı seviyordum.

"Ne söyledi?"

Bana baktı. Şu anda gözlerinin parladığını biliyordum.

"Benim bir *hayalperest* olduğumu söyledi. Hayal kurmaya devam etmeliymişim ve hayallerimin bana yapmamı söylediği şeyleri yapmalıymışım. Çünkü bu önemliymiş. Bazı nedenlerden dolayı, sanki o yapmamış gibi hissettim, anlıyor musun? Hayallerinin ona yapmasını söylediği şeyi yapmadı, bu yüzden..." İç çekti. "Yani evet, bana söylediği buydu."

"Ve sen de babanın arabasına grafiti çizdin. Sana hayallerinin peşinden gitmeni söylediği için mi?"

Kıkırdadı.

"Evet ve evin dış kaplamasının her yerine. Ama aynı zamanda bana *Bronwyn* dediği için."

"Ve sen bunun olmasına izin mi verdin, Wyn? Hadi ama."

"Biliyorum. Nasıl izin verebilirim, değil mi? Aslında ona yapmamasını söyledim. Ona insanların bana *Wyn* dediğini söyledim ama beni dinlemedi. Beni evime kadar geçirdi -o yürüyüş boyunca ona zar zor bakabildim- ve giderken, 'İyi şanslar, Bronwyn,' dedi. Orada öylece durdum çünkü bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Birinin bana adımla seslenmesinden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. *Bronwyn.*"

"Ama hoşuna gitti."

"Evet." Başını salladığında sesi kulağa hülyalı geliyordu. "Çünkü o söyledi. Bir şekilde bana yaz günlerini, pamuklu çarşafları ve çimenleri hatırlatan o sesle. Pazar sabahları gibi derin ve tembel."

"Ona adını sormalıydın, Wyn," diye neredeyse sızlandım çünkü adını ben de bilmek istiyordum.

"Biliyorum. Ben bir aptalım. Sana ona bakamadığımı söylemiştim. O çok..."

"Seksi miydi?"

"Evet," diye kabul etti. "Büyük ve *erkeksi*."

Sessizce, "Belki bir gün onunla bir yerde karşılaşırsın," diye mırıldandım. "O zaman ona sorabilirsin."

Wyn bana küstah bir bakış attı.

"Evet çünkü hayat o kadar muhteşem ki onu yeniden görebilirim."

Öyle olmasını istiyordum. En azından hayalperest, sanatçı arkadaşım için hayalindeki erkeği tekrar görmesini istiyordum. Ona adını sormasını, onunla konuşmasını, o gece onu gördüğünden beri hissettiği her şeyi ona anlatmasını ve onun da ona âşık olmasını istiyordum.

Onun iyi bir adam olmasını istiyordum. Onun kalbini, duygularını önemseyecek bir adam. Onu ağlatmayacak bir adam.

Bir süre sonra, "O iyi bir adamdı, değil mi?" diye sordum.

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Yine de bana yaşadığımı hissettirdi. O on dakika boyunca benimleydi."

"Bunun için seviniyorum," dedim. Kendi gözyaşlarımı silerken ona karşı büyük bir sevgi hissediyordum.

Wyn tereddütle, "Ne oldu, Callie?" diye sormadan önce birkaç dakika beni izledi.

"Hiçbir şey."

"Bir şey oldu, değil mi? Onunla ilgili." Kaşlarını çattı. "Bir şey mi yaptı? Seni yine incitti mi?"

Kalın duygu dalgasını üzüntüyle yuttum.

"Hayır. Beni incitmedi. Yani normal incittiğinden daha fazla değil."

Bu sefer, ondan istemediğim hiçbir şeyi yapmadı. Bu sefer, ona yaptırmadığım hiçbir şeyi yapmadı.

Başka birine âşık olmak mı istiyorsun? İstiyorum.

Hâlâ istiyordum. O geceye kadar, o sözleri söyleyene kadar aklıma gelmemişti. Ama başka birine âşık olmak istiyordum. Ondan başka birine. Toby gibi birine. En azından sevebilecek birine.

Onun aksine.

"Peki, daha sonra ne oldu? Neden bu kadar üzgünsün?"

Üzgün... Evet, öyleydim.

Başka birine âşık olma düşüncesine üzülmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyordum.

"Sadece..." Dudağımı ısırdım. "Futbolu bıraktı ve babası için çalışıyor. Beni bu şekilde kurtardı."

"Ne?"

"Evet."

"Ama Callie, bu..."

"Biliyorum."

"Çok büyük bir şey."

Burnumu çektim.

"Evet."

"Öyle olmadığına emin mis-"

Sözünü kestim.

"Evet, eminim. Yaptığı şey bu. Daha önce de böyle tatlı şeyler yapmıştı ve ben de kanmıştım." Başımı salladım. "Yapamam. Bir daha olmaz, Wyn. Onun yaptıklarını unutamam. Kalbimi nasıl kırdığını *unutamam*. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım... Sadece benim aptal kırık kalbim hâlâ..."

Wyn'in de gözlerini kırptığını görebiliyordum ve bunu gözyaşlarını uzak tutmak için yaptığını anlamıştım.

"Kalpler aptaldır, değil mi? Aptal küçük hayalperestler."

Hüzünle kıkırdadım.

"Evet."

"Kalbin onu istiyor."

Dudağımı tekrar ısırdım. Bu sefer daha sert. Çok daha sert, böylece göğsümdeki uğultuyu, bu acı ve ona olan ihtiyacımın dalgasını durdurabilirdim.

"Onu dinlemiyorum," dedim. "Bir keresinde kalbimi dinledim ve pek de iyi sonuçlanmadı."

Wyn başını salladı.

"Peki, ya diğer şeyler?"

"Ne?"

"Biliyorsun, çok hastaydın. Ve salona gitmedin."

Ah.

Bende bir sorun olduğunu söylediğimde, birden fazla düzeyde bir sorun olduğunu kastetmiştim.

Midem bu hafta garipti, çalkantılıydı. Ya çok acıkıyordum, ya kusuyordum ya da midem bulanıyordu. Özellikle de en sevdiğim şeyler olan kahve ve domuz pastırması yerken.

Pastırma meselesi beni gerçekten üzüyordu çünkü aptal diyetim yüzünden zaten çok sık yiyemiyordum. Bu yüzden her yediğimde tadını çıkarıyordum ama artık bunu bile yapamıyordum.

Roka veya lahanayla sorunum yoktu. Bunlar diyetim nedeniyle yemek zorunda olduğum ama geçmişte hiç sevmediğim şeylerdi. Aslında birkaç gün önce aniden ortaya çıktı. Son zamanlarda çok yorgun ve bitkindim. Bale, pratik ve egzersizler aklımdaki son şeylerdi ki bu iyiydi çünkü Juilliard başvurumu çoktan göndermiştim ama yine de... Sabahları kendimi yataktan zor kaldırıyordum, öğle yemeğinden sonra derslerde zar zor uyanık kalabiliyordum.

"Vücudum şişmiş ve ağırlaşmış gibi hissediyorum, sadece günün sonuna kadar uyumak istiyorum. Belki haftaya eve giderim," dedim güven verici bir şekilde gülümserken. "Haftaya daha iyi olurum, değil mi?"

Olmak zorundayım.

Bu sonsuza kadar devam edemezdi. Özellikle de istediğim buyken. Özellikle de o geceden bu yana üç hafta geçmişken. Ama saatler sonra Wyn uyuduktan çok sonra hâlâ uyanıktım. Dönüp duruyordum, o kadar sıcak ve tenimin içinde o kadar rahatsızdım ki gizlice dışarı çıkmaya karar verdim. Tesadüfe bakın ki bugün günlerden perşembeydi. Dışarı kaçmak için mükemmel bir gece!

Stüdyoya gitmedim çünkü dans edecek enerjim ya da isteğim yoktu ama biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Amaçsızca yürüyordum. Ayaklarım yaprakları tekmeliyor, çıtırdatıyor, parmaklarım sert ağaç kabuklarını, dalları sıyırıyordu. Aniden bastıran bu mide bulantısından kurtulmaya çalışıyordum.

Yolun hemen kenarındaki ağaca yaslandım. *Beni öptüğü yere.* Bunu yaptığım için aptalın tekiydim. Biliyordum. Ama sadece görmek istedim. Dokunmak istedim. Ama dokunur dokunmaz, kendimden iğrenerek elimi geri çektim ve yurttaki odama dönmeye hazırlanırken bir ses duydum. Bir araba kapısının kapanma sesi.

Ayak sesleri. Gürültülü ve gümbür gümbür.

Yaprakların çıtırtısını duyabiliyor, topuklarının yere vuruşunu göğsümde hissedebiliyordum. Garip bir şekilde, o olduğunu biliyordum.

Bu yüzden hemen yanımdaki ağacın arkasına saklandım. Omuz-

larımı kamburlaştırıp bedenimi küçültmeye çalışıyordum çünkü beni görmesini istemiyordum.

Neden geldi? Beni arıyordu, değil mi?

Söz verdiği halde beni bulmaya gelmişti. Gelmeyeceğine söz vermişti. Yine de bir perşembe gece yarısı buradaydı. *Tanrım, Reed.* Çırpınan kalbimi görmezlikten geldim. Göğsümün kabardığını, içime bir ateş düştüğünü, burada olduğu gerçeğini görmezlikten geldim.

Saklandığım yerde yavaşça omzumun üzerinden baktım. Tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçirdiğimde, çitlere gidip geldiğim patikadan aşağı doğru yürüdüğünü gördüm.

O noktaya gidiyordu, gizlice kaçtığımız noktaya. Geçen gece ona o noktayı göstermiştim. O gece beni yağmurda oraya kadar taşımıştı. Sanki onun oyuncak bebeği gibiydim. Beni hiç bırakmayacakmış gibi ona tutunmuştum. Burnumu boynunun kenarına, boğazının üçgenine gömüp ciğerlerimi son kez kokusuyla doldurmaya çalışmıştım.

O da beni koklamaya devam etmişti. Sıcak ağzını alnıma bastırıp, beni içine çekerek derin bir nefes vermişti.

Bunu şimdi de yapmak istiyordum. Kollarına atlamak, böylece beni taşımasını sağlamak, burnumu kapüşonuna sürtmek, onu koklamak, onun beni koklamasını sağlamak, öpmek... Ama Reed'in ağaçların arasından kısmen görebildiğim çite doğru yürüyüşünü izlerken başım döndü. Dengemi korumak için omurgamı ağaca bastırırken bir elimi karnıma koydum.

Tanrım, çok sıcak hissediyordum. Karnımın hiç bu kadar sıcak olduğunu hatırlamıyordum. Tam da ondan aşağıya inmesini istediğim ve benim de onu bırakıp yatakhaneme dönmemi izlediği noktada sanki o benim *Romeo*'m, ben de onun *Juliet*'iymişim gibi gizlice odama dönüyordum.

Şu anda Romeo'm çiti izliyor, ellerini saçlarında gezdiriyordu. Omuzları ve sırtı, heyecanlı olduğunu düşündüğüm nefeslerle kayıyordu. Duruşu geniş, savaşa hazırdı. Sanki aşırı uzun saçlarını karıştıran o elleriyle çiti parçalayacak, tuğla tuğla yıkacak, yerle bir edecekti. Karnım gurulduyor, çalkalanıyor ve boğazımdan safra yükseliyordu.

Aman Tanrım!

Sanırım kusacaktım.

Sanırım... Reed arkasını dönüp bana, daha doğrusu saklandığım

yere baktığında hızla ağacın arkasına saklandım. Gözlerimi kapatıp nefes seslerimi bastırmak için bir elimi ağzıma koydum.

Karnımın üzerindeki elimi, sanki vücudumda her ne halt oluyorsa onu durdurmaya çalışıyormuşum gibi daha da bastırıyordum. Şu anda ve her zaman kusmak istememe neden olan, pastırmayı ve kahveyi iten ve beni... *Durun bir saniye! Lanet olası bir saniye bekleyin!* Sürekli kusuyordum. Yorgundum ve depresyondaydım. Her şeyi kokluyordum ve her şey midemi bulandırıyordu. En son ne zaman regl olduğumu hatırlamıyordum.

Birkaç gün önce regl olmam gerekmiyor muydu? Belki de sadece biraz gecikmiştir. Bu bir şey ifade etmez, değil mi?

Midem çalkalanıyor, kükrüyordu. Gözlerini çılgınca o bölgede gezdirdiğini hissedebiliyordum. Beni aradığını, beni avladığını hissedebiliyordum ve midemdeki bu kaosu durdurmak gittikçe zorlaşıyordu.

Tanrım. Lütfen Reed. Lütfen, lütfen, lütfen.

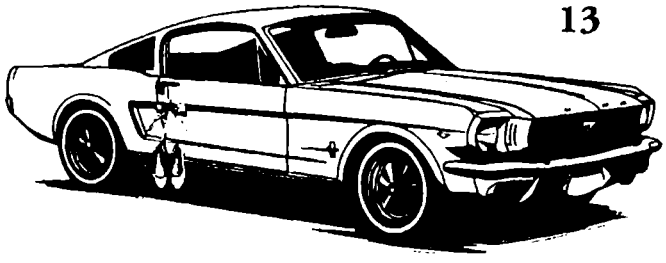
Ne için yalvardığımdan emin değildim. Gitmesi için mi? Beni bulması için mi yoksa düşündüğüm her şeyin, vücudumla ilgili keşfettiğim her şeyin yanlış olduğunu söylemesi için mi yalvarıyordum?

Belki de bana bunun doğru olmadığını, olamayacağını, başka bir açıklaması olması gerektiğini söylemesini istiyordum. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Beni bulup her şeyin yoluna gireceğini söylemedi, hayır. *Gidiyor.* Geldiği gibi birdenbire, neredeyse koşarak çitlere yaklaştı ve oradan uzaklaştı.

Gitmişti. Ayak seslerini duyuyordum. Ta ki artık onları duyamayana kadar. Ta ki gözlerimi açıp dizlerimin üzerine düşene kadar.

Sonra yere yığıldım.

Kalbim onun gitmesine izin verdiğim için ve bedenim de üç hafta önce yaptıklarımız için isyan ediyordu.

13

Bara girer girmez gördüğüm ilk şey oydu.

Yine de onu gördüğüme şaşırmadım. Bugün cumaydı ve o cuma günleri -o geceden beri, üç haftadır buraya gelmemiş olmama rağmen- nereye gittiğimi biliyordu. Bu geceyi de atlatacaktım ama arkadaşlarımı zaten çok endişelendirmiştim ve onlara bir şey söylemeden atlatamazdım. Ama yapamaz, onlara hiçbir şey söyleyemezdim. Henüz değildi. Her şeyi kendim çözene kadar değildi.

Bu yüzden sorduklarında *evet,* dedim ve bunu inandırıcı görünmesi için yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yaptım. Ama her neyse. Beni bulmak için nereye gideceğini biliyordu. Dün gece ondan saklandığımda da beni bulmak istemişti. Ben olduğumu anladığını biliyordum.

Vücudum günlerdir bana bunu söylemeye çalışıyordu ve ben görmezlikten geliyordum. Artık görmezlikten gelemezdim. *Biliyorum.* Yaklaşık yirmi dört saattir biliyordum. Dün gece ormanda kustuğumdan beri biliyordum. Odama döndüğümde ve çok korktuğum için önce yastığımı vücuduma sardığımda -hâlâ öyleydim- daha sonra da içinde ağladığımda biliyordum.

Bu sabah kahvaltı boyunca, trigonometri, coğrafya, tarih, biyoloji dersleri boyunca biliyordum. Rehber öğretmenimi görmeye gittiğimde bana haftanın nasıl geçtiğini sordu ve ben de ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Her şey aynıydı. Yalan olmasına rağmen. Çünkü hiçbir şey yolunda değil.

Son yirmi dört saattir bildiklerimden sonra asla aynı olacağını sanmıyordum.

Ve şimdi o buradaydı.

İki yıl sonra onu ilk gördüğüm yerde duruyordu. Geçen seferkinden farklı olarak etrafında insanlar yoktu. Yalnızdı ve sanki beni bekliyormuş gibi görünüyordu. Kapıyı izliyordu. Kalbim bu düşünceyle çarpmaya başladı. Kapıyı izliyor, benim gelmemi bekliyordu.

Sinirlendim. Bunu durduramıyordum. Çünkü beni *beklememeliydi*. Benim için kapıyı gözetlememeliydi ve ben de bunu istememeliydim. Kalbimin kaburgalarımı kırmasını, onu görünce göğsümden fırlamasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum ve sanırım başarıyordum. *Sanırım*. Ama bir şeyi unutmuştum. Daha doğrusu, o şeyi hesaba katmamıştım.

O gece her şeyin bitmesi yerine, bir şeyin daha yeni başladığı gerçeğini hesaba katmamıştım.

Bir şey kök salmıştı ve şimdi onu vücudumda hissediyordum, kalbimi sakinleştirmeyi başarsam da karnımdaki çırpıntıları sakinleştiremiyordum. Hızlanan, canlanan bir şey onun kurt gözlerine baktıkça daha da kötüleşti. Elimi karnıma götürmek zorunda kaldım.

Tenim dün geceki kadar sıcak ve hararetliydi. Bunu yapar yapmaz bir hata yaptığımı anladım. Çünkü hayvani gözleri -gerçekten hiçbir şeyi kaçırmıyorlardı- karnıma doğru indi. Sanki o sıcaklığı kendisi de hissediyormuş gibi elmacıkkemikleri kızardı.

Dudakları nefes verir gibi hafifçe aralanınca elimi karnımdan çektim. Bir şekilde içimde ne olduğunu biliyordu. Bu olamazdı, değil mi? O bilemezdi. Bunu benim bile anlamam günlerimi almıştı. Sadece karnımdaki elime bakarak anlayamazdı, değil mi?

Bana doğru gelmeye başladı. Bana ulaşmak için kalabalığın arasından buldozer gibi geçti. Kaçmaktan başka ne yapacağımı bilemedim. Çünkü plan bu değildi, tamam mı? Ona bu şekilde söylemek istememiştim. Ona söylemek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Ben de yeni öğrenmiştim. Bunu sindirecek zamanım bile olmamıştı. Hem birbirimizden kurtulmamız gerekiyordu. Benim ondan kurtulmam gerekiyordu. Onu unutup hayatıma devam etmem gerekiyordu. Ama şimdi tam tersi olmuştu.

O yüzden körü körüne sola dönüp insanların arasından geçtim. Ekşi nefeslerinin, içki kokularının, havadaki ağır keman seslerinin arasından geçiyordum. Tüm bunlar başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyordu ama bir şekilde yere düşmemeyi ya da kusmamayı başardım.

Bir şekilde arka tarafa ulaştım ve bir koridora doğru ilerledim. Aradığım kapıyı -tüm çalışanların kullandığı bir ofis- bulmuştum. Bu bara gelmemin ve barmen Will'ı tanımamın nedeni, ağabeyim Conrad'in zamanında burada çalışıyor olmasıydı. Küçükken ona burada eşlik ederdim.

O ofiste çok zaman geçirmiştim, rahat olduğunu ve ses geçirmez duvarları olduğunu biliyordum. Yine de o zamanlar buraya, Con'ın eski ofisine bu halde sığınacağımı hiç düşünmemiştim. Eğer bilseydi...

Şimdi bunu düşünme, Callie.

Sonunda ofise girdim ama kapıyı kapamaya gittiğimde bir şey onu engelledi. Ya da biri. Kaçtığım adamın uzun boylu, geniş vücudu. İri eliyle kapıya bastırıyor, kapanmasını engelliyordu. Tam olarak ensemdeydi, değil mi?

Gözlerine baktığımda erimişti, sıcaktı ve hâlâ sahip olmanın o karanlık ışığını taşıyordu. Cevabımı almıştım. *Evet, öyleydi.* Kapıdan uzaklaştığımda yavaşça ve otoriter bir şekilde içeri girdi. Yanakları hâlâ hafifçe kızarmış görünüyordu, her zamanki gibi sakallı olan çenesi beni izlerken kenetlenmiş durumdaydı.

"Burada ne arıyorsun?"

Gözlerini benden ayırmadan, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

"Senin peşindeyim. Her zamanki gibi."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Az önce kapıyı kilitlediği için değildi. *Hayır, bu artık beni şaşırtmıyor.* Bu onun tanıdık cevabıydı. Buraya benim için geldiğini söylemişti. Dün gece ormana gittiği gibi ve beni kovaladığı gibi. Geri geri giderken bu aptalca, işe yaramaz düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım.

"Artık durmalısın. Söz vermiştin, Reed. Birbirimizi bir daha görmeyeceğimize söz vermiştin."

"Vermedim."

"Ne?"

Gözleri benimkileri delip geçiyordu.

"Söz vermemi istedin ama vermedim."

Ona baktım, muhteşem görünen yüz hatlarını inceliyordum. Her zamanki gibi muhteşemdi. Saçları uzamıştı ve telleri dağınık olsa da muhtemelen parmakları yüzünden dağılmıştı. Yüz hatlarında belli bir gerginlik vardı. Bir tür yorgunluğa ve pişmanlığa benzer bir şey... Onun haklı olduğunu anladım. *Hiç söz vermedi.* Söz vermesini istemiştim ama vermemişti. Yüz hatlarımdaki farkındalığı fark ettiğinde çenesi daha da sertleşti, elleri iki yanında yumruk oldu.

"Piçin teki olduğumu biliyorum. Sana yalan söylediğimi biliyorum. Daha önce de verdiğim sözleri tutmadım ama sana asla tuta-

mayacağım bir söz vermeyeceğim. Artık vermeyeceğim. Ve bu bir söz."

Ofisin en arka tarafına doğru ilerledim.

Başlangıçta çok büyük bir alan değildi ve göz ucuyla görebildiğim kadarıyla aynı görünüyordu. Kapının yanında büyük, ahşap bir masa, onun yanında koyu renk deri bir koltuk ve masanın tam karşısında bir şifoniyer vardu ve sivri ucu omurgama değiyordu.

Sözüne... Gözlerindeki keskin ve yoğun bakışa... Ona inanmak istiyordum.

Yutkunup ellerimi arkamdaki şifoniyere bastırdım.

"O zaman neden buradasın? Ne istiyorsun?"

Bu sözleri söylediğimde gözlerim büyüdü. Geçmişimizden gelen bu sözleri ona ne zaman söylesem hayatım değişmiş, benim sonum olmuştu ve şimdi bunları söylediğime inanamıyordum.

Vücudum bile bunu biliyordu. Vücudumun içindeki şey de biliyordu, karnımda çırpınmalar hissediyordum. Ben bu sözleri söyler söylemez, Reed kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürümeye başladı.

"Seni."

Bunu söyleyeceğini bildiğim halde ellerimi yumruk yapıp omurgamı şifoniyere daha da bastırdım.

"Beni mi?"

"Bana gerçeği söyle."

"Ne?"

Daha önce de söylediğim gibi burası büyük bir alan değildi, bu yüzden birkaç uzun adımda bana ulaşabilmişti. Bir sonraki cümlesini söylediğinde, tam burada üzerime eğilmişti, kurt gözleri alev alev yanıyordu.

"Çünkü bu sefer yalan söyleyen ben değilim, *sensin.*"

"Ne hakkında yalan söyledim?"

Daha da eğilerek iki elini arkamdaki şifoniyerin üzerine koyduğunda, omurgamdan aşağı bir titreme hissettim.

"Toby hakkında."

Nefesim kesildi. *Toby.* Doğru. Son haftalarda her şeye o kadar çok dalmıştım ki onun bunu anlamış olabileceği aklıma bile gelmemişti. Aslında bakire olduğumu bir şekilde öğrenmiş olabileceğini, bekâretimi istediği gibi alanın kendisi olduğunu anladığım tahmin etmeliydim.

"Sen..."

"Nereden mi biliyorum?"

"Evet."

"Çünkü gördüm."

"Neyi gördün?" Sırtımı biraz daha arkamdaki şifoniyere bastırdım. "Senin kanını. Sikimde." Kalçalarım sıkıştı. *Benim kanım.* Boynunun kenarındaki damar dışarı çıkmış, tıpkı nabız gibi atıyordu. "Kanadın, değil mi?"

Parmaklarımı şifoniyere geçirdim.

"Evet."

Kanamıştım. Yurda dönene kadar fark etmemiştim. Krem rengi külotumda, fildişi elbisemin eteklerinde kırmızı lekeler vardı. Tanrım, onu kurtarmıştım. Elbisemi kurtarmıştım. Âşık bir aptal gibi onu çekmecemin arkasına koymuştum, asla bakılmayacaktı ama asla atılmayacaktı da.

Reed'in yüzü cevabımla bir an için beyazladığında neredeyse ellerimi yüzüne koyacaktım. Neredeyse gergin çizgileri yatıştıracaktım ama son saniyede kendimi durdurdum. Parmaklarım açlıktan ölüyor olsa da ona dokunmaktan kendimi alıkoydum.

"Seni ben kanattım," dedi kabaca. "Canını yaktım. Yalanlarınla seni incitmeme neden oldun."

"Beni incitmedin," diye geveledim.

"Seni hissettim, Peri. Ne kadar sıkı olduğunu hissettim. O düşünceyle mastürbasyon yaptım. Tıpkı bir pislik gibi üç lanet hafta boyunca senin ne kadar sıkı olduğunu düşünerek tüm menimi çarşaflarıma boşalttım. İlk vuruşumda seni nasıl ağlattığımı..."

"Ben..."

"Çünkü ağladın, değil mi? *Ağladın.* Yani evet, canını yaktım. Daha da acıttım. İçine daha önce hiçbir şey girmemiş peri amcığının canını yaktım. Öyle mi?"

"Hayır."

"Hayır," diye homurdandı, gözleri yüz hatlarımda geziniyordu. "Tek bir şey bile olmadı, ha?"

Tekrar yutkunurken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Parmaklarım..." dedim. "*Bazen.* Bir de tampon." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum ama söylemesem olmazdı. Cevabıma o kadar güveniyor, o kadar asılıyordu ki...

Cevabımla birlikte şakağındaki bir damar daha ortaya çıktı ve nabız gibi atmaya başladı. "Bir tampon. Yani koca sikimi tampondan başka bir şey bilmeyen bir amcığa girmeye zorladın. Sikimin kalın ve büyük olduğunu biliyorsun, değil mi? *Hissettin.*"

Uyluklarımın arasında hayali bir zonklama başlarken ayak parmaklarımı düz ayakkabılarımın içine kıvırdım.

"Evet."

"Ve sen böyle bir adama yalan söyledin. Bana yalan söyledin." Çenesini gıcırdattı. "Uydurduğun hikâyelerle beni çok kızdırdın."

Boynumu yukarı kaldırarak, "Hikâye uydurmuyordum," dedim. "Toby gerçekti. Öpüş-"

"Kapa çeneni," diye tersledi beni. "Kapa şu lanet çeneni, Peri. Bu cümleyi bitirmek istemiyorsun. Bu beni öldürürken bitirmek istemezsin."

"Seni öldürürken mi?"

"Evet, seni incitmiş olmam ve bunu telafi edememiş olmam beni öldürüyor."

"Ama telafi ettin, hatırladın mı? Bana sarıldın ve sen-"

"Öyle değil."

"O zaman nasıl?"

Şifoniyeri tekrar sarstığını hissediyordum, sanırım şimdiye kadar olan en büyük sarsıntıydı. Göğsünün kabardığını, tişörtünün altında genişlediğini, damarlarının nabız gibi attığını, sahip olmadığı kalbi gibi attığını fark ettim.

"Seni ağlatmış olmam ve gözyaşlarını yalayamamış olmam beni öldürüyor. Onu dilimle yatıştıramadım. Her yeri ağrımış ve şişmiş olmalı. Onu siktikten sonra şişmiş ve kızarmış olmalı. Onu sikimle dövdükten sonra o acıyı emerek bile dindiremedim. Ağzımla ona iyi davranamadım bile. Ona sikimin, yani canını yakan şeyin, azgın bir piç olduğunu bile söyleyemedim. Onu tekrar tekrar incitmek istiyorum, onu kullanmak istiyorum ama buna izin vermeyeceğim. *İzin vermeyeceğim.* Onun acısını dindirene kadar olmaz. Onu öpüp iyileştirene kadar olmaz."

Sözlerini bitirdiğinde hissettiğim sarsıntı şimdiye kadar yaşadığım en büyük sarsıntıydı. Kendimle olan savaşımı kaybetmiştim. Ona dokundum. Yüz hatlarının öfkeli çizgilerine dokundum, başparmaklarımı elmacıkkemiklerine ve yüzünün çukurlarına sürttüm. Vücudumla bile dokunuyordum. Yumuşaklığımı sert yüzeylerine, sert ve sıcak kaslarına çarpıyordum.

Titriyor ve asla dokunamayacağımı düşündüğüm halde ona dokunabildiğim için damarlarımdan akan inkâr edilemez rahatlamayı durduramıyordum. Parmak uçlarımın üzerine çıkarak ona, "Sorun yok, Reed," dedim. "Yemin ederim ki iyiydim. Yemin ederi-"

"Öyle miydi?" diye sorarak sözümü kesti. "Kıpkırmızı ve kabarık mıydı?"

İçimdeki zonklama büyüyerek güçlü ve uğultulu bir akıma dönüştü.

"Birazcık. Ama..."

"Şişmiş miydi? Morarmış mıydı?"

"Reed..."

"Öyle miydi?"

"Evet."

"Ne kadar süre?"

Elimi yüzüne daha da sert bastırdım. Ona cevap verirken bedenimi onunkine bastırıyordum.

"Birkaç gün. Yapamadım..."

"Neyi yapamadın?"

"Sıraya oturamadım," diye fısıldadım. Burun delikleri genişledi, çenesi avcumun altında sarsılıyordu.

"Yapamadın mı?"

"Ama iyiydi. Gerçekten. Hemşireye gittim ve ilaç aldım."

"İlaç aldın."

Başımı salladım.

"Bacaklarımın arası zonklamaya devam edince hemşireye gittim ve başımın ağrıdığını söyledim."

Zaten gerçek de o kadar uzak değildi. O zamanlar vücudumun her yeri ağrıyordu. Yine de bacaklarımın arasındaki ağrıya aldırmıyordum. Tüm o sefil günler boyunca o ağrı, yok olmasını dilemediğim tek şeydi. Ve şimdi gittiğine göre geri gelmesini diliyordum. O dolgunluğu, o lezzetli gerginliği, o acıyı istiyordum, böylece onu daha iyi hale getirebilirdi.

Çünkü ona olan tüm nefretime ve kızgınlığıma rağmen onu bu şekilde göremiyordum. Gecemizden, yaptıklarımızdan, olmasını istediklerimden pişman olduğunu göremiyordum.

"Kendime dikkat ettim, anlıyor musun?" Gözlerinin içine bakarak, ona güven vererek devam ettim. "Sana söyledim. Beni her zaman korumak zorunda değilsin. Bu senin işin değil."

Yüz hatlarında yer etmiş öfke daha da büyümeye başladı. Sanki *kurtarmak* ve *korumak* kelimesi de onu tetikliyordu. Sanki bunu benim için yapamamaktan nefret ediyormuş gibiydi.

"Benim işim değil," diye bastırdı kelimelerin üstüne. Ardından karnıma baktı, nefesimi tutup ellerimi oradan çektim.

Kendimi geri çekip tekrar yere indim. Gözlerini kaldırdığında omurgamı tekrar şifoniyere bastırmak zorunda kaldım. Çünkü o sahiplenici ışık geri geldi. Karanlık, parlak ve sıcaktı. Karnımın içinde kıpırtılar yaratıyordu. Bakışları tekrar yukarı çıkıp gözlerime değdiğinde, "Son üç haftadır seni bulmaya çalışıyordum," dedi . "Yolun kenarında bekliyordum. Hatta senin lanet olası çitine bile tırmandım. En sevdiğin yerlere gittim. Pembe kek dükkânına gittim ve hayatım boyunca tanıştığım en sıkıcı insanlarla konuştum. Sırf onlara seni sorabilmek için. Çünkü..."

Ona sormak zorundaydım.

"Hangi sıkıcı insanlar?"

"Bilmiyorum. Garson kıza."

"Teresa," diye nefes aldım.

"Ne?"

"Adı, Teresa. Konuştuğun garsonun."

Gözleri kısıldı.

"Nereden biliyorsun?"

Gözlerimi yere indirerek, "Çünkü oradaydım," diye itiraf ettim. "Seni gördüm. Hayatına devam ettiğini falan düşünmüştüm. Ve seni onunla gördüğümde..."

"Kaçtın."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyordum, ifadesindeki öfkeye bakıp başımı salladım. "Çiti de biliyorum. Dün gece oradaydım. Bir ağacın arkasına saklandım." Ben devam ederken çenesini gıcırdatıyordu. "Seni görmek istemedim. Sonra... Bilirsin."

Çenesi birkaç saniye kilitlendi.

"Evet, biliyorum. Seni burada bulmam iyi oldu. Çünkü dalga geçilmekten bıktım. Oyalanmaktan bıktım. Çünkü seni burada bulmasaydım bu sefer çitine gittiğimde, yukarı tırmanıp yurt odanda seni avlardım. Seni bulurdum. Seni bulmak için bütün okulu ayağa kaldırırdım. Yurduna girip, seni omuzlarımda taşıyarak oradan çıkarırdım, anlıyor musun? Çünkü artık sabrım tükeniyor ve konuşmamız gereken şeyler var."

Biliyorum. Biliyorum. Biliyoruz.

Ama nasıl yapacağımı bilmediğimi anlaması gerekiyordu. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Midem çalkalanırken birkaç dakika öylece nefes aldım. Boğazımdaki safra yükseliyordu ama bir şekilde, tek bir kelime bile olsa fısıldamayı başardım.

"Ben..."

Sözümü tamamlamadan önce... Yutkunup, nefes vermek zorunda kalmadan önce... *Söyleyemiyorum. Söyleyemiyorum. Yapamam. Ben...*

Ve o da benimle birlikte derin bir nefes verdi. Yüzümü incelerken, muhtemelen yüz hatlarımdaki korkuyu incelerken, teslim olmuş bir nefes vermeden ve sessizliği doldurmadan önce çenesini tekrar gıcırdattı.

"Öncelikle temiz olduğumu bilmeni istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Anladığımda yanaklarım daha da kızardı çünkü bunu düşünmemiştim hatta hiç düşünmemiştim. "Evet," diye fısıldadığımda gözlerinde ciddi bir bakış belirdi.

"Ciddiyim. Ben temizim. Uzun zamandır seks yapmadım. Yalan söylemiyorum."

"Ne dedin?"

Çenesi bir kez daha kasıldı. "Bana musallat olduğunu söylediğimde, yalan söylemeyeceğim, denedim. Ama ben..." Başını salladı. "Yapamadım. Çünkü son iki yılda zamanımın çoğunu ya sarhoş ya da kızgın olarak geçirdim. Boktan bir işte, lanet olası babamla. Yani evet."

Kalbim boktan işi için ve babasıyla bir anlaşma yapıp yapmak zorunda olduğu şey yüzünden çarpıyordu. *Benim için. Tanrım, ne kadar da üzücü ve berbat bir çiftiz.*

Fısıldayarak, "Yani sen, yapmadın mı?" diye sorduğumda, onun büyük ifşası karşısında yapabildiğim tek şey bu oldu.

Yutkundu.

"Hayır."

Tanrım. Yapmadı. Yapamazdı. Ben ve benim gibi...

"Be-"

Yine de konuşmama izin vermedi.

"Temiz olmasaydım ve temiz olduğumu bilmeseydim seni asla çıplak sikmezdim. Bana bunu yaptıracak hiçbir şeyi söyleyemezdin. Seni bu şekilde riske atamazdım. Bunu bilmeni istiyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum. Yapmayacağını biliyorum." Kesinlikle biliyordum. Onun çılgın korumacılığını biliyordum. Onunla tanıştığımdan beri hayatımın en büyük ironisi bu oldu. Beni ormanda dans ettirdiğinden beri. Âşık olduğum kötü adam bir şekilde kahraman gibi davranıyordu. Belki de bu yüzden beni bu şekilde

rehlikeye attığı aklıma gelmedi. Bunu fark ettiğim anda başka bir şeyi de fark ettim. Sonunda kurtulduğunu fark ettim.

Yani bunu biliyordum. Bunu hatırlıyordum. Onun benim dışıma çıktığını hissettim ama bunun gerçek önemini kavrayamamıştım. Zekiceydi, evet ama daha da önemlisi, bunu beni korumak için yapmıştı. Beni güvende tutmak için yapmıştı. Yapmamasını istediğim halde, o gece beni birçok yönden korumuştu. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi tekrar aşağıya bakmadan önce, "Pek işe yaramadı, değil mi?" dedi. Karnım onun yorumuyla sıcak hissettiriyordu.

Isınmış ve canlı.

"Reed," dediğimde kafasını kaldırdı. *Tanrı'ya şükür.* Karnıma bakmasını istemiyordum. Şu anda değildi. Henüz değildi.

Yüzümü incelerken, "O gece başka ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bekâretini almam dışında."

Karnımdaki hızlanma giderek daha da büyüdü. Destansı boyutlara ulaşıyordu ve ona dokunmaya, düz karnımı okşamaya mutlak bir ihtiyaç duyuyordum. Sırf o izliyor diye. Sırf bir şey söylememi bekliyor diye.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Göğsüm kabarmaya başladığında karnıma dokunma arzusu tavan yapmış haldeydi. Cevabımın bu olacağını düşünmemiştim. Yemin ederim ki düşünmemiştim. Cevabımın *evet* olacağını düşünmemiştim. *Evet, evet, evet.*

Ona söylemek istediğim bir şey vardı. Tüm kaçmalarıma, saklanmalarıma ve inkâr etmelerime rağmen bana açıkça sorduğunda, bana o sahiplenici gözlerle baktığında, ona söyleme dürtüsünün bu kadar güçlü olacağını hiç düşünmemiştim. Kendimi söylemekten alıkoymak zorunda kalacağımı, bu şeyi bir *sır* olarak saklamak için vücudumu kasmak ve dişlerimi sıkmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. *Buna mecburdum.*

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye geveledim. *Kullanmıyordum.* Bir kere kötü dönemlerim için denemiştim. Ama hormonlarımı o kadar bozmuştu ve beni o kadar kötü kusturmuştu ki bırakmak zorunda kalmıştım.

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Evet."

Dudaklarını yaladı.

"Bu harika bir yalan, Peri. Regl dönemlerinde sana düzinelerce

kek almamış olsaydım belki de işe yarardı. Çünkü seni iyi hissettiren tek şey onlardı. Çünkü reglin için bir hap bile alamıyorsun, değil mi?"

Tanrım... Bunu düşünmemiştim. Beni çok iyi tanıdığını, regl dönemlerimde beni gördüğünü ve ona söyleyemeyeceğimi unutmuştum. *Henüz değil.* Çözmem gereken çok şey vardı. Şimdiye kadar anladığım tek şey, o gecenin bir şekilde son olmadığıydı.

Ne kadar istemiş olursam olayım. Hepsi buydu. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan...

"Bir hafta."

Sözleri çılgınca düşüncelerimi böldü.

"Ne?"

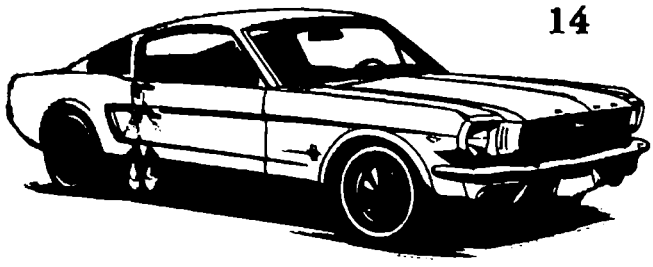
Reed'in gözleri yüz hatlarımda dolaşıyor, kollarını şifoniyerden çekmeden önce iri gözlerimi ve titreyen dudaklarımı inceliyordu. Beni hapsettiği kaslı kafesi açmadan önce geri çekilip terli avuçlarını şifoniyerin üzerinde kaydırdı. "Bir haftan var," diye açıkladı. Şimdi daha uzun ve yaklaşılmazdı.

"Ne için?"

"Bana gelip anlatmak için. Ve bu sefer kaçamazsın, Peri. Saklanamazsın. Çünkü bilmem gerek."

Bana bakmadan önce bir anlığına karnıma baktı.

Derin bir nefes aldım, tüm gerginlik vücudumu terk etti. Çünkü zamanım vardı. Bir şeyleri çözebilmem için bana zaman vermişti.

14

Annem, ağabeyim Conrad'i doğurduğunda on sekiz yaşındaymış. Lise son sınıftayken babama sırılsıklam âşık olmuş.

Hamile olduğunu öğrendiklerinde annem okulu bırakmış, babam da yerel bir Jackson İnşaat şirketinde işe girmiş. Çünkü Bardstown'daki her şeyin sahibi her zaman onlarmış. Her neyse. İkisi de okulu bırakmış ve evlenmiş. Annem yerel bir lokantada garson olarak işe girmiş. İkisi de çocuklarını sevmek ve ona iyi bir hayat sunmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına söz vermiş.

Sonra yıllar içinde yavaş yavaş daha fazla çocukları olmuş. Daha fazla çocukla birlikte daha fazla iş, daha fazla sorumluluk gelmiş. Ledger'dan sonra durmayı planlamışlar. Ve sanırım planlanmamış olmam -Conrad'den sonra ikinci planlanmamış bebek- babamın artık yettiğine karar vermesine neden olmuş.

Ve böylece gitmiş.

Babamı hiç görmemiştim. Tek bildiğim, altın sarısı saçları ve mavi gözleri olduğuydu. Adı da Jeffrey Thorne'du. Conrad ve ben, ona benziyorduk. Sanırım küçükken etrafımda başka bir baba figürü olmadığından ve Con her zaman yanımda olduğundan, onu babam sanıyordum.

Sanırım ona *baba* bile demiştim. Bunların hiçbirini yaptığımı hatırlamıyordum ama ağabeylerim anlatıyordu. Sonra Con bir gün, bunu bilecek kadar büyüdüğümde bana gerçeği söyledi. O sırada annem çoktan ölmüştü. Ben doğduktan hemen sonra babamızın gittiğini anlattı. Ona gitmesine neden olanın ben olup olmadığımı sorduğumda bana sarıldı ve *hayır, değildin,* dedi. Babam zaten gidecekti. Ona kendisinin de gidip gitmeyeceğini sorduğumda, rengi onunkinden biraz daha koyu olan gözlerimin içine baktı ve bu dünyada hiçbir şeyin beni terk etmesine neden olamayacağını söyledi.

Sanırım babamı hiç merak etmedim çünkü Con ve diğer ağabeylerim vardı ama annem Cora'yı merak etmiştim. Yıllar boyunca

onun eski yemek tarifi kitaplarını, ağabeylerimin asla atmadığı eski kıyafetlerini çıkarırdım.

O her zaman yemek pişiren, kazak ve eldiven ören biri olmuştu. Tavan arasında tonlarca örgü kitabı bulmuştum. Bir anneye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Kafamda bu, şimdiye kadarki en eğlenceli şeymiş gibi geliyordu. Konuşacak, dedikodu yapacak, kıkırdayacak biri... Birlikte tüm filmleri izleyebileceğim, dondurma yiyebileceğim, erkekler hakkında dertleşebileceğim biri... Cennet gibi ve aynı zamanda cehennem gibi. Çünkü bunu asla yaşayamayacaktım.

Şimdiyse annemi merak ediyordum. Son birkaç gündür onu merak ediyordum. Bana ne söyleyeceğini, nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Onun izinden gittiğim için bana kızar mıydı? Ya da destek olur muydu? Bana yardım eder ve yol gösterir miydi? Arkadaşlarım gibi o da benim yanımda olsaydı... Wyn, Salem ve Poe. Onlara söyledim. *Mecburdum.* Yani kendi başlarına da durumu çözebilirlerdi.

Bu hafta, geçen haftaya göre çok daha fazla kusuyordum. Ve şu andan itibaren, her türlü etten nefret ediyordum. Kokusundan nefret ediyordum. Kafeteryada birinin tabağında yanlışlıkla gördüğümde nefret ediyordum. Birinin hamburger demesinden bile nefret ediyordum. Evet, kusuyordum. Sadece sabahları değil. Tek iyi şey, mucizevi bir şekilde sınıfları geçmemdi ve böylece kızlarımdan başka kimsenin ne olduğunu bilmemesiydi.

Onlara söylediğimde beni yargılayacaklarını düşünmüştüm. Bana *aptal* diyeceklerini sanmıştım. En azından *klişe* diyeceklerini. Bir lise, küçük kasaba istatistiği. Çünkü ben kendime böyle demiştim. Geçen perşembe ormanda öğrendiğimden beri milyonlarca kez.

Kendime isimler taktım. Kendime neredeyse *eski erkek arkadaşı için bacaklarını kapalı tutamayan aptal, salak bir sürtük,* dedim. *Prezervatifi düşünemeyen, hayatına devam edemeyen ve şimdi hayatı mahvolmuş aptal, salak bir sürtük...* En duygusal ve mantıksız anlarımda -ki bu geçen hafta çok oldu- ona küfrettim.

Hayatıma girdiği için, beni kendisine âşık ettiği için, unutması bu kadar zor, nefret etmesi bu kadar zor ve sevmesi bu kadar kolay olduğu için ondan nefret ettim.

Ona söylememeyi de düşündüm.

Bunu bir sır olarak saklamayı düşündüm.

Sadece ona inat olsun diye. Sadece ona *acı* çektirmek için. Sırf

iki yıl önce beni incittiği için onunla hiçbir şey yapmak istemediğim için.

Bilmiyordum. Mantıksızdım ve hamileydim.

Hamileyim. Hamileyim, hamileyim, hamileyim.

On sekiz yaşındaydım. *Lanet olası!* Hamileydim. Artık aklımdan hiç çıkmayan bir kelimeydi bu. Kendi kendime söyleyip, karnıma dokunup duruyordum. Ne yapacağımı düşünüp duruyordum. Bunu nasıl tersine çevirebilirdim? Bundan nasıl iyi bir şey çıkabilirdi ki? Mahvolmuştum, değil mi? Hayatım mahvolmuştu. Ama iki gün önce uyandım ve zihnim berraktı. O kadar berraktı ki bir şeye karar verdim.

Kendime isimler takabileceğime ve olanlar için ağlayabileceğime karar verdim. Buna hata diyebilir ve kadere lanet okuyabilirdim. Her zaman yaptığım gibi kendimi cezalandırabilirdim ya da gözyaşlarımı silip kontrolü ele alabilirdim. Bir plan yapabilirdim.

Annem gibi güçlü olabilir ve yapılması gerekeni yapabilirdim. Ayrıca geçmişte kendimi cezalandırmak hiç işe yaramamıştı, değil mi? Bana kendisinin öğrettiği bir şeydi bu. Bu yüzden bunu tekrar yapmayacaktım ve bu sefer kendimden başka düşünmem gereken biri vardı. Bu yüzden kütüphanede kitap okuyordum.

Görünüşe göre hamilelik kitapları vardı. Gerçek hamilelik kitapları, biyoloji kitapları değil. Bunları kataloğa eklemeyi -hem de ıslah okulunda- kim akıl etmişti, merak ediyordum. Onları okuyor ve listeler yapıyordum. Çünkü bir yerde endişeliyken liste yapmak gerektiğini okumuştum. Ve ben de endişeliydim. Kitaplar, anksiyetenin hamile olmanın yaygın bir belirtisi olduğunu söylüyordu. Bu yüzden et yiyemiyordum. Gece gündüz kusuyordum. Endişeli ve duygusaldım. Çok da ağlıyordum. Ama sorun değildi. Bir planım vardı. Mükemmel bir plan değildi ama elimdeki tek şey buydu.

Kızlarım planı beğenmiş görünüyordu ama bazı kısımlarından nefret ediyorlardı. Kütüphanede olduğumuz için Wyn kısık bir sesle, "Bence gerçekten yeniden düşünmelisin," dedi. "Bence gerçekten başka bir yolu olmalı."

Onu sakinleştirmeye çalışarak, "Sorun değil," dedim. "Her şey yoluna girecek."

Wyn beni dinlemedi.

"Salem'ın geçen gün ne dediğini hatırlıyor musun? Senin için Müdür Carlisle'la konuşabilir. Eminim ki Salem onunla konuşursa bir yolunu bulabiliriz. Yani Salem'ın şu anda onun en sevdiği kişi olduğunu sanmıyorum ama yine de halledebiliriz."

Wyn, Salem'ın adına konuşuyordu çünkü Salem şu anda burada değildi.

Birkaç gün izin almıştı. Yaşadığı sorunlar vardı. Daha doğrusu sorunu Arrow Carlisle'dı. Evet, bu sorun geçen hafta sonu patlamıştı ve bence -Poe ve Wyn'le hemfikirdik- St. Mary Sorunlu Gençler Okulu'nun şimdiye kadar yaşadığı en büyük skandal buydu. Benim hakkımda bir şey öğrenilene kadar. *Hamile olduğumu mesela.* Her neyse. Bu kötü haber, skandaldı.

İyi haber ise futbol tanrısı Arrow'un da ona âşık olabileceğini düşünüyordum -ve yine hem Poe hem de Wyn aynı fikirdeydik- yani emin değildik çünkü henüz bir şey söylememişti -çünkü o bir erkekti ve aptaldı- ama yakında söyleyeceğine dair parmaklarımı gerçekten çaprazlıyordum.

Poe nerede olduğumuzu hatırlamadan önce yüksek sesle, "Tamam, insanlarla konuşmayı siktir et," dedi. Sonra sesini alçaltu. "Bunu bir süreliğine gizli tutmayı deneyebiliriz. Yani tahminen yedinci ayına kadar karnın görünmeye başlamayacaktır zaten. O zamana kadar çok geç olur." Bunu söylediğine inanamıyordum. Özellikle de önümüzdeki masada bir sürü hamilelik kitabı açıkken.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra sevgili arkadaşıma, "Beşinci ayında..." dedim. "Beşinci ayda karnını göstermeye başlarsın." Kitabı işaret ettim. "Burada öyle yazıyor. Parlıyorsun ve onu gösteriyorsun."

Eğer matematiğim doğruysa mart ayında ortaya çıkacaktı.

Sonra hepsi tekrar tartışmaya başlamadan konuyu kapadım. Onlara bunun tek yol olduğunu söyledim. Ama önce en zor şeyi yapmalıydım. Yarın onları ziyarete gittiğimde ağabeylerime bunu söylemeliydim.

Hepsinin nefret ettiği adamın bebeğine hamile olduğumu söyleyecektim.

Çünkü ona söylemeden önce sadece bir haftam vardı ve bu sefer kaçmayacaktım.

Her şeyle yüzleşecektim.

***

Sanırım kusacaktım.

Bizim evdeki yemek masasının tam ortasına hem de. Çünkü ağabeyim Conrad en sevdiğim şeyleri sipariş etmişti. Hem de en sevdiğim restorandan. Pastırma ve tavuk. Bir de peynirli makarna. Çok fazla peynirli makarna vardı ve masada görene kadar bunun

tetikleyicilerimden biri olduğunu bilmiyordum. Ve şimdi hepsini, benim için harcadığı tüm çabayı mahvedecektim. Ama bundan daha fazlası vardı. Yemekten daha fazlası. Diğer ağabeyimin burada olduğu gerçeği vardı. Bu hafta sonu evde olacağından hiç haberim olmayan ve sahip olduğum bu bilgiyi söylemekten en çok korktuğum kişi Ledger'dı.

Aslında beni okuldan almaya gelen oydu ve beni tamamen şok etmişti. Sonra da Buttery Blossoms'tan içinde arkadaşlarıma yetecek kadar kek olan büyük, pembe bir kutu çıkardı. Ben de ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, bu bir anlığına onu şoke etmişti. Her neyse. Şimdi buradaydık. Masada oturmuş, yemek yiyorduk. Onlar yemek yiyordu ve ben sadece ona ya da çocukluktan liseye kadar tüm fotoğraflarımızın olduğu yumuşak, mavi duvara bakıyordum.

Minik bir tütü ve kurdeleler içinde ben, annemle parkta ben, altı yaşındaki Ledger'la kek yerken ben, ergen Con'ın omuzlarında oturup, kameraya dişlerimi göstererek gülümseyen ben, ergen Shepard ve Stellan tombul bebek yanaklarımı öperken, yine kameraya dişlerimi göstererek gülümseyen ben... Ve sonra yıllar içinde büyümüş halimin fotoğrafları... Fark etmiştim ki bu benim hayatımdı. Bu duvar benim bildiğim tüm hayatımı içeriyordu. Ağabeylerimle birlikte. Ben merkezdeydim ve bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ne kadar el üstünde tutulduğumu hiç fark etmemiştim. Yani biliyordum ama bu başka bir şeydi. Bu somut bir kanıttı. Gözlerim dolmuştu ve tam ağlamaya başlayacağım anda Con'ın sözleriyle durdum.

"Yemek yemiyorsun."

Kaşlarını çatmış, tabağıma bakıyordu.

"Yiyorum," diye geveledim.

"Bir sorun mu var?"

Evet.

"Hayır. Tabii ki yok."

"En sevdiklerini sipariş ettim."

"Biliyorum," dedim ve ellerimi kucağımda sıkarken başımı salladım. Onlar... Her zaman böyleydiler. Bildiğiniz gibi.

"Peki, sorun ne?" diye sorduğunda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Midem çalkalanıyor ve boğazımda safranın yükseldiğini hissediyordum. Bu, Con'ın ben ziyarete geldiğimde en sevdiğim yemekleri sipariş ettiği ilk sefer değildi. Geçmişte yaptığım şeyler

yüzünden bana kızgın olabilirdi ama o aynı zamanda benim ağabeyimdi.

En büyük koruyucumdu. Tanıdığım tek *baba* figürüydü ve her şeye rağmen benimle ilgileniyordu. Hayatını zorlaştırmasına rağmen yine de benimle ilgilenmesi beni her zaman suçlu hissettiriyordu ve suçluluk duygum bu gece daha da güçlenmişti. Dehşetim de. Çünkü ona söylemek zorundaydım. Biliyordum, bu onu kızdıracaktı. Bu onu zaten kızgın olduğu adam hakkında daha da çok kızdıracaktı. Belki de iki yıl önce olduğu gibi aptal olduğumu düşünecekti.

Ama ona söylemeden yapamazdım. Geçen sefer her şeyi sır olarak saklamıştım, bu da -söylediğim tüm yalanlar- kendimi daha büyük bir ihanete uğramış gibi hissetmeme neden olmuştu. Hepsi beni affetmiş olsa da -Conrad hariç ama Ledger bile- bana yapmamamı söyledikleri adama âşık olduğum için bu sefer beni hiç affetmeyebilirlerdi. Çok daha zor olabileceğini biliyordum.

Ama yine de onlara söylemeliydim ve belki de bu işi bitirmeliydim.

"Ah, bu..."

Ledger diğer tarafımdan, "Bekle," dedi. "Yine o tuhaf diyetini mi yapıyorsun?"

"Ne?"

Ledger arkasına yaslanıp başını salladı.

"Kahretsin, yine o tuhaf diyetini yapıyorsun."

Con bana dönüp, "Öyle misin?" dedi.

Bakışlarımı ona doğru çevirirken kalbim bu soruyla yerinden fırladı.

"Ne miyim?"

Hamile miyim?

"Sen, o çılgın diyetlerinden birini mi yapıyorsun yine?" diye sordu.

Doğru.

Güçlü bir şekilde yutkundum.

"Hayır, artık öyle şeyler yapmıyorum." Con, bana inanmıyormuş gibi baktığında ısrar ettim. "Gerçekten. *Yapmıyorum.*" Sonra Ledger'a döndüm. "Yapmıyorum, yemin ederim."

Ledger bir süre bana baktıktan sonra kıkırdadı.

"O geceyi mi düşünüyorsun yoksa?"

Bu kıkırdama bir kahkahaya dönüştü ve çatalını yere bırakmak zorunda kaldı çünkü birdenbire iki büklüm oldu.

"Hiç komik değil, Ledge." Sadece daha çok gülmeye devam etti. "Tanrım..."

"Kes şunu!"

"Yüzünü aklımdan çıkaramıyorum," diye homurdandı. "Altına işedi, *amına koyayım.*"

Gülmemem gerektiğini bildiğim halde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ledger'ın dediği gibi ona ya da yüzüne gülmemeliydim. O benim diğer şapşal ağabeyim Shepard'm ta kendisiydi ama komikti.

Pekâlâ, bir keresinde meyve suyu orucundayken Shep ve Stellan için kurabiye yapmıştım çünkü hafta sonu beni ziyarete gelmişlerdi. Onlar için güzel bir şey yapmak istemiştim ama şimdi biliyordum ki bunu asla *yapmamalıydım* çünkü diyetteydim ve huysuzdum. Ezilmiş kurabiyelerin ve erimiş çikolatanın tadı... Bütün akşam direnmiştim. Ledger bana en azından bir tane yemem gerektiğini söylediğinde de direnmiştim. Burnumun dibinde salladığında, *pislik*, beni kırmak için elinden geleni yapmıştı.

Shep, tüm o inleme seslerini çıkardığında ve Stellan bana sert bir şekilde çılgın diyete devam etmek yerine lanet kurabiyeyi yememi söylediğinde direnmiştim. Ama ben iyi, kararlı bir kızdım, o yüzden asla yememiştim. Tabii herkes uyuyana kadar. Herkes uyuyunca gizlice mutfağa süzülmüştüm çünkü uykuya dalmak gittikçe zorlaşıyordu ve sabah bale dersim vardı. Bir kurabiyeden zarar gelmez diye düşünmüştüm ama meğer orada zaten biri vardı.

Bir siluet görür görmez, hiç düşünmeden ilk gördüğüm şeyi, mutfak temizleyicisini elime almıştım ve çığlık atıp sprey sıkmaya başlamıştım. Davetsiz misafir sandığım kişinin ödünü patlatmıştım. Ama o sadece Shep'ti ve spreyi bir şekilde gözlerine ve ağzından yarısı sarkan kurabiyeye sıkmıştım. Kurabiyeyi tükürmek zorunda kalmıştı çünkü o da çığlık atıyordu. Çığlıklar ve bağırışlar arasında diğerleri de uyanmıştı ve tam bir kaos ortamı oluşmuştu.

Ledger gülerek, "Bence onu arayıp tekrar özür dilemelisin," dedi. "Bunu asla unutamayacak. Çünkü kız kardeşi kurabiye yediği için onu öldürmeye çalıştı."

Kendi kahkahamı durduramıyordum çünkü komikti ve Ledger'ın haklı olduğunu tahmin ediyordum. Shepard'ı ömür boyu

yaralamıştım. Şimdi her geldiğinde ve ona kurabiye yaptığımda, herkes ona *Kurabiye Canavarı* diyordu. Ama kahkahalarım kısa sürdü çünkü tüm o homurdanma ve iğnelemelerin arasında bir başka derin kıkırdama duydum.

Bu kıkırdama Con'a aitti, donup öylece kaldım. Bunu duymayalı uzun zaman olmuştu. İçimi öyle büyük bir sevinç kaplamıştı ki ne yapacağımı bilemedim. Ledger'ın böyle bir sorunu yoktu çünkü gülmeye devam ediyordu.

"Ne dediğini hatırlayın. 'Eğer bu ortaya çıkarsa dördünüzü de uykunuzda öldürürüm,' demişti."

Con yine kıkırdadı.

"Evet. Denemesini görmek isterdim."

Ledger parmağını ona doğru uzattı. "Hey, seni diğer tarafa götürebilirim. Hadi ama." Kollarını kaldırıp pazılarını esnetti. "Şu bebeklere bak."

Con ona sıkılmış bir bakış attı.

"Seni bir dal gibi kırarım."

"Hah! Çok beklersin, ağabey."

"Yemeğini ye."

"Benimle dışarıda buluşmak ister misin?" Ledger meydan okurcasına devam etti. "Hadi, gidelim. Bu işi burada ve şimdi bitirelim, kimin daha güçlü olduğunu görelim." Sonra bana el salladı. "Hadi, Calls, ağabeyimizi yere serip, üstünlüğümü ilan ederken sen de şahidimiz olabilirsin."

O anda ağlamaya başladım. Ağabeylerimin birbirleriyle şakalaşmalarına çılgınca bir tepki verdiğimi biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Genelde ağabeylerim şakalaşırdı, özellikle de Shepand ve Ledger ama Conrad'in onlara katıldığını görmeyeli yıllar olmuştu ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum. Yaptıklarım yüzünden ve en büyük ağabeyimi hayal kırıklığına uğrattığım için. Belki de ona söylemek zorunda olmadığımı düşünüyordum. Belki de kimseye bir şey söylemek zorunda değildim, ta ki zamanı gelene kadar.

Conrad sandalyesinde doğrulup, kaşlarım çatarak bana baktı. "Callie, sorun ne?" dedi.

Ledger da acil durum haline geçti.

"Hey, Calls, ne oldu?"

Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim.

"Yok bir şey. Ben sadece... Ben sadece sizi çok özledim. Ve sizi çok fazla göremiyorum, bu yüzden... Evet, sadece biraz üzgünüm."

Ledger rahatlayarak nefes aldı. "Con'ın o konuda büyük haberleri var," dedi.

Burnumu çektim.

"Ne?"

Ledger eliyle Con'ı işaret etti, ben de ona baktım. Con, çatalını bırakıp yerinde doğruldu. "St. Mary'den, iş teklifi aldım," dedi.

"Ne?"

"Yeni futbol koçları olarak."

"Futbol koçu mu?"

Con başını salladı.

"Şu anda geçici bir koçları olduğunu biliyorum, Arrow Carlisle. Ama kalıcı birini istiyorlar çünkü kendi takımında oynamak için ayrılıyor, bu yüzden bana başvurdular."

Ayrıldığını biliyordum. Salem'la ilgili büyük skandalın bir parçası da buydu ama ben...

Ağabeyime mi teklif ettiler yani?

"Kabul ettim," diye devam etti. "Düşündüm ki..." Şu anda biraz rahatsız görünüyordu. "Geçtiğimiz iki yıl pek iyi geçmedi ve bunun gelecek için iyi bir hamle olacağını düşündüm. Benim de orada olmam. Seneye üniversiteye gitmeden önce birbirimizi daha fazla görebiliriz."

Evet, dedi.

Ağabeyim, evet dedi.

Benim yüzümden.

Çünkü yaşadığımız korkunç, garip iki yıldan sonra bunun bizim için iyi olacağını düşünmüştü. Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Garipliği sona erdirmeye ve geleceğe bakmaya hazır olması mı yoksa sırrımı onlara açıklamayı düşünmediğim anda beni atacak bir okulda işe girecek olması mı? Sırrımın orman yangını gibi yayılacağı okul. Bana isim takacakları yer. Hakkımda dedikodu yapacaklardı. Birbirlerine ne kadar *sürtük* olduğumu, lisede hamile kaldığım için ne kadar *aptal* olduğumu anlatacaklardı. Ve ağabeyim de orada olacaktı. Tüm bunların ortasında.

Benim yüzümden her gün aşağılanmak zorunda kalacaktı. Buna izin veremezdim. *Yapamazdım.*

"Hamileyim."

Kaos aniden ortaya çıktı. Ben bile anlamadım. Ama anladıkla-

rını biliyordum. Bunu biliyordum çünkü her şey... Her şey *durdu.* Her şey havada kalıp dondu. Çatal bıçakların ve bulaşıkların şıngırtısı. Yerdeki ayakların hışırtısı. Sandalyelerdeki vücutlarının yer değiştirmesi. Nefesleri. Kendi nefesim.

"Kim?"

Bu hırıltı Ledger'a aitti. Sesini yükseltmemiş olmasına rağmen irkildim. Bu ses tonu... O sesteki *bilgi.* Kim olduğunu zaten biliyordu. Elimi karnıma bastırdım.

"Ben..."

"O mu? O orospu çocuğu mu?" diye tekrar alçak sesle sordu. Conrad'in Ledger'a *sakin ol,* diye homurdanmasını bekliyordum ama yapmadı. Ürkütücü bir sessizlik içinde ona bakıp bir şey söylemesini istiyordum ama Ledger tüm dikkatimi üzerine çekti.

"Öyle, değil mi? Bu o."

"Ledger..."

"Aman Tanrım."

Oturduğu yerden fırladı ve bunu öyle bir şiddetle yaptı ki kalçaları masaya çarptı. Her şeyi, tabakları, kaşıkları, ketçap şişesini, suyu salladı. Geri dönüp bana baktığında şoka girmiş gibiydi. Ve sonra sanki artık bana bakamıyormuş gibi dönmeye başladı, parmaklarını sinirle saçlarında gezdiriyordu.

"Ledge, lütfen beni dinle."

Sesimle arkasını döndü.

"Seni zorladı mı? O şerefsiz bunu sana iznin olmadan mı yaptı?"

Gözlerim kocaman oldu. "Ne? Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır. Kesinlikle, hayır. O yapmadı. Be-"

"İstiyordun," dedi. Dişlerini gıcırdattığında gözleri öfkeyle parlamıştı. "İstedin. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Onun tarafından sikilmek mi istedin?"

"Ledger," diyerek nefes aldım.

"Ne?" diye tükürdü. "Sen bunu yapabiliyorsun ama ben söyleyemiyor muyum?"

Gözlerimi kapadım.

"Öyle bir şey değil. Lütfen, Ledger."

Tekrar başını salladı.

"Şehre döndüğünü biliyordum. Ve artık oynamadığını da biliyordum. *Bunu duydum.* Her şeyi mahveden o lanet şampiyonluk maçından hemen sonra bıraktığını biliyordum. Ama nedenini bil-

miyordum. Eğer tarih bir gösterge ise bahse girerim ki babasıyla bir ilgisi vardır, değil mi?"

Çirkin ve kızgın bir şekilde güldü.

"Güzel. Harika. Zaten oynamayı hiç hak etmemişti. Sahaya yaklaşmayı hiç hak etmedi. Oyunu bizim gibi sevmiyor, saygı duymuyordu. Yani evet, artık oynamaması harika bir şey. Ne yani bunu senin üzerinde mi kullandı? Onunla yatman için mi?"

Ledger'ın ağzından çıkan her kelime şarapnel gibiydi, insanı deşiyordu. Ona durmasını söylemek istiyordum. Sadece durmasını. Buna dayanamıyordum. Ledger'ın sesindeki nefreti duymaya *dayanamıyordum.*

"Hayır, o bunu... Beni kurtarmak için yaptı." O sırada boş ve anlaşılmaz bir ifadeyle oturan Con'a odaklandım. "Islahevine gitmemem için yaptığı anlaşma. Babası benim özgürlüğüm karşılığında futbolu bırakmasını istedi ve o da bunu yaptı. Şimdi babası için çalışıyor."

Özgürlüğümü kazanmak istediği için kendini kafese kapamıştı. Sonra diğer ağabeyime döndüm. Ağır ağır nefes alan, aynı hatayı tekrar yaptığıma inanamıyormuş gibi bana bakan ağabeyime.

"Ona kızgın olduğunu biliyorum, Ledge ve geçmişte sana yaptığı her şeyi unutmanı beklemiyorum. Ama..."

"Unutmak mı?" Sanki öfkesi dizginlenemeyecekmiş gibi üzerime yürüdü. "Sana yaptıkları... Ne kadar kırılmıştın, hatırlasana! Resmen depresyondaydın. Hepimiz seni üzgün görmek zorunda kaldık. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni hiç umursamayan bir adam için üzüldüğünü görmenin ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Seni bir gezintiye çıkaran, yaptığı şeyi sadece beni alt etmek için yapan bir adam!"

Oturduğum yerden kalktım ve titreyen bacaklarımla ona doğru gidip tişörtünün kolunu tuttum.

"Hayır. Kesinlikle, hayır. *Unutmadım.* Unutamam, tamam mı? Bütün sorun bu. Yaptığı şeyi ve onu unutamam. Tanrım, Ledger, çok üzgünüm. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Ona âşık olmak istememiştim. Sana ihanet etmek istemedim. Lütfen, bana inanmalısın. Sen benim tüm dünyamsın. Sizler benim tüm dünyamsınız ve sizi incitmek istemedim. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

"Ama oldu."

Yutkunarak başımı salladım. Ledger birkaç saniye beni incele-

dikten sonra kavradığım kolunu çekip uzaklaşmaya başladı. Yemek odasından çıkıp, koridorda yürürken arkasından, "Ledger, ne yapıyorsun?" diye seslendim.

Cevap vermeyince peşinden koştum. Onu ön kapıda yakaladım, kapı kolunu çevirip soğuk kasım gecesine adım attı. Tam onu durdurmak üzereydim ki, "Bebeğin doğmayacak," dediğini duydum. Daha önce olduğu gibi her şey durdu. Kalp atışlarım. Nefesim. Ona bakmak için arkamı döndüm. Bu sözleri söyleyen en büyük ağabeyime.

Ben ona bu haberi bu kadar patavatsızca verdikten sonra nihayet bir şeyler söyleyebilen ağabeyime baktım. Oturma odasında, deri kanepenin hemen yanında duruyordu.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Bu bebeği doğurmayacaksın," diye tekrarladı.

"Bu ne demek oluyor?"

Yüz hatlarından sert bir duygu karmaşası geçti.

"Kürtaj olacaksın."

Onu korumak için elimi karnıma koydum. Bu bilinçli bir düşünce bile değildi.

"Kürtaj mı?"

Con, karnımdaki elime baktığında, göğsü keskin bir nefesle hareket etti. "Yarın Dr. Hartley'yi arayacağım," dedi. Kendisi aile doktorumuzdu. "Bir klinik önerebilecek mi acaba? İyi ve saygın bir yer. Muhtemelen bu hafta sonu için bir randevu almaya çalışacağım. Zor olacak ama mümkün olduğunca çabuk halledilmesi gerek."

"Ama ben..."

"Pazartesi okula dönebilmen için bunun hallolması lazım."

"Ama halletmeni istemiyorum."

Kalın kaşları birbirine yaklaştı ve sesi daha da sertleşti.

"Anlamadım, ne?"

Yutkunarak elimi karnımdan çektim ve parmaklarımı iki yanımda birleştirdim.

"Defterimde sıraladığım tüm argümanları ve noktaları gözden geçirdim. Yaptığım tüm okumaları ve topladığım tüm bilgileri..." *Derin nefes al, Callie. Bunu yapabilirsin. Bunu kesinlikle yapabilirsin. Davanı savunabilirsin.* "Senin ilgilenmeni istemiyorum, Con. Kürtaj yaptırmayacağım."

"Taşak mı geçiyorsun?"

Con, âdeta gürlemişti. Ses tonundan ürktüm. Ses tonundan sak-

lanmak istedim. Onunla aynı fikirde olmak istiyordum ama yapamıyordum. Savaşmalıydım. Onu düşünmeliydim.

Cesaretimi korumaya çalışarak, "Bebeğimi aldırmayacağım, Con," dedim.

"Bebeğini mi?"

"Evet." Çenemi havaya kaldırdım. "Benim *bebeğim*."

Tüm kararları verirken bebeğin *kız* olacağına da karar vermiştim.

Ağabeylerimin anlattıkları dışında annemle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum ve bu -bir annemin olmaması- beni hep çok üzmüştü. Bu yüzden kızım benim arkadaşım olacaktı. Tabii ki böyle şeylere karar veremeyeceğimizi biliyordum ama yine de bir kızım olacaktı ve ona bakacaktım. Onu sevecektim ve ölmeden önce kendi annemin benim için orada olduğunu hayal ettiğim gibi onun için orada olacaktım. Buna karar verdiğim anda, onu öldürme fikrini düşünmedim bile. *Bebeğimi öldürmeyi asla düşünmedim.* Annemi zaten kaybetmiştim, bebeğimi de kaybedemezdim.

"On sekiz yaşında doğuracağın bebeğin!" diye bağırdı.

Bu sefer daha iyiydi, başa çıkabiliyordum. Çok sakin bir şekilde, "Ben annemin seni doğurduğu yaştayım," dediğimde neredeyse hiç irkilmedim. Tepkisi çenesini sıkmak, öfkeyle bakarken dişlerini gıcırdatmak oldu. Ama yine de bunun beni caydırmasına izin vermedim. "Bunun bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum. *Bunu biliyorum.* Bunu yapamayacağımı düşündüğünü biliyorum. Ama yapabilirim. Genç olduğumu ve zor olacağını biliyorum. Olmayacak demiyorum. Ama annem yapabildiyse ben de yapabilirim. Aslında bir planım var. Bir plan yaptım, Con." Etrafıma bakındım ve yeşil sırt çantamı kahve masasının yanında, yerde buldum. "Çantamda. O gelmeden, doğmadan yapmam gereken şeylerin bir listesi var. İlk olarak okulu bırakacağım. Bunun ideal olmadığını biliyorum. Ama bir işe ihtiyacım var ve şu anda para biriktirmem gerekiyor. Ama eğitimimden vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmiyorum. Onun gelmesini beklerken Genel Denklik Diploması almaya karar verdim ve biraz daha büyüdüğünde, çevrimiçi derslere veya gece derslerine kaydolacağım. Bugünlerde çok fazla seçenek var, Con. Eskisi gibi değil. İnternette pek çok broşüre baktım, öğrenci kredisi alabiliyorum. Genç anneler için seçenekler var, gördün mü? Biliyorum..." Bu biraz daha zordu ama bunu yapmak zorundaydım, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Baleyi bırakmam gerektiğini biliyorum. Balerin olma hayalini bırakmak zorundayım. Ama sorun değil. Yeni bir hayalim

olacak. Yeni bir hedefim olacak. Bunu yapabilirim. Kendim için ve kızım için."

"Kızın mı?" diye sordu. Sesi sakinleşmişti, ilerleme kaydettiğimi düşünmeden edemiyordum. Belki şimdi anlamıştı beni. Tamamen hazır değildim ama en azından bir başlangıç noktam vardı, değil mi? Tekrar karnıma dokundum ve tereddütle gülümsedim.

"O. Sanırım bir kız."

Bir süre ifadesiz bir şekilde göbeğime baktı. Sonra, "Ne işi?" diye sordu.

"Ne?"

"Ne tür bir iş bulacaksın?"

"Yaz işimi düşünüyordum. Buttery Blossoms'da," dedim. "Sanırım bu yeterli olmayacak. O yüzden ikinci bir iş bulmaya çalışacağım. Belki geceleri falan. Ya da hafta sonları."

"Peki, okulun dışında iki işte birden çalışırken nerede yaşayacaksın?"

Yutkundum. Bunun için ona ihtiyacım vardı. Ona gerçekten ihtiyacım vardı ve garip bir şekilde, bu noktayı dile getirmekten çok korkuyordum. Ama korkmamalıydım. O benim ağabeyimdi. Elbette bundaki bilgeliği görecekti. Tanrım, yaşadığımız son birkaç yıldan ve şu anki tepkisinden sonra bilmiyordum. Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama yine de ona cevap verdim.

"Burada kalmayı düşünüyordum. Seninle birlikte. Kendi daireme taşınacak kadar para biriktirene kadar."

"Burada."

"Evet."

"Hayır."

"Efendim?"

Neredeyse etrafa ilan edercesine, "Burada yaşamayacaksın," dedi yine. "Ve ben de arkama yaslanıp hayatını bu şekilde mahvetmeni izlemeyeceğim. Bu yüzden kürtaj olacaksın. Seni bir kliniğe götüreceğim ve bebeği aldıracaksın. Sonra da bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

Bu gece yapabileceğimi sanmadığım bir şey yaparak bu kez daha yüksek bir sesle, "Kürtaj olmayacağım, Con!" dedim. "Yaptırmayacağım. Anne-"

Con sözümü kesip, "Annem öldü, amına koyayım," diye çıkıştı. Öfkesi o kadar yoğun ve elle tutulurdu ki mavi gözleri ateş saçıyordu. "O gitti ve geri gelmeyecek. Ama ben buradayım ve sana

kürtaj olacağını, diplomanı almak için o okula geri döneceğini söylüyorum. Sonra da beş yaşından beri olmak istediğin gibi balerin olmak için o lanet olası toplum üniversitesine gideceksin. Tartışma bitmiştir."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Öfkesini yadırgadığımdan değildi. Hiç değildi. Bana kızmaya hakkı vardı. Hayal kırıklığına uğramıştım ama bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. On sekiz yaşında hamile kalmayı hiç beklemesem de ve bu benim ilk tercihim olmasa da onu öldüremezdim. Ona *hata* bile diyemezdim çünkü ona hata dersem dünyanın geri kalanı ne olacaktı? İhtimaller zaten ona karşıydı ve bunu kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. *O benimdi.* Onu vücudumdan atmak için herhangi bir şey yapamazdım. Çünkü ona zaten âşıktım.

Conrad derin bir iç çekti, sanki kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibiydi.

"Annem liseyi hiç bitirmedi. Bunu biliyorsun, değil mi? Okulu bıraktı. Hiç üniversiteye gitmedi. Bu kasabanın dışında hiçbir yere gitmedi. Hiçbir şey yapmadı. Burada doğdu ve burada *öldü.* Ve hayattayken üç işte çalıştı. *Üç lanet iş.* Ama bu bile yeterli değildi. Her zaman eksik kalıyordu, bir şeyleri kesiyordu. Kreş parasını karşılayamıyordu. Ben de fırsat buldukça, evde kalıp size bakıyordum. Sence bu hoşuma mı gidiyordu? Size bakmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsunuz? Tükürüğünüzü ve kusmuğunuzu silmekten, arkanızı temizlemekten keyif mi alıyordum? Sence on dört yaşında bir çocuk böyle bir şeyden hoşlanır mıydı? Arkadaşlarımla takılmak, kızların peşinden koşmak yerine senin peşinden koşuyordum. Hep kardeşlerimin *peşindeydim.* Üniversiteye gittiğimde -hem de futbol bursumla- sonunda özgür olduğumu düşündüm. Artık kendi hayatımı yaşayabileceğimi düşündüm. Ama sonra *o* öldü. Geri dönmek zorunda kaldığımda üniversiteye başlayalı bir ay bile olmamıştı. Hepinize bakmak için döndüm. Hiç kendi hayallerim olmadı mı sanıyorsunuz? Tüm hayallerimin sizinkilere bağlı olduğunu mu sanıyorsunuz? Annem bir hata yaptı. Hazır değilken, beni doğurarak büyük bir hata yaptı. Ve bunun bedelini *ben* ödemek zorunda kaldım." Göğsünü yumrukladı. "Hayatımın geri kalanında bunun bedelini ödemek zorundayım. Bebeğin için bunu mu istiyorsun? Aptal hatalarının bedelini ona ödetmek mi? Peki, ya o ne olacak? Sence o sana yardım eder mi?"

O.

Ondan bahsedince karnımdaki hareketlenmeler arttı. Biliyordum, -kitaplarda okumuştum- dördüncü aya kadar bebeği gerçekten hissedemezdiniz. Ama kitapların ne dediği umurumda değildi. Onu şimdi hissedebiliyordum. Çok güçlü bir şekilde. Çok canlı. Ne zaman *ondan* bahsedilse bunu yapıyordu. Sanki onu zaten tanıyormuş gibiydi.

"Sana her zaman ondan uzak durmanı söyledim. Her zaman. O tıpkı babamız gibi," dedi Conrad. "Bencil. Kibirli. Sorumsuz. Annem onun değişeceğini düşünüp durdu. Değişeceğine dair sözler verirdi ama ben onun ne olduğunu gördüm. Verdiği sözleri tutmayan lanet bir pislikti. Yalan söyleyen ve onu defalarca aldatan biriydi. Bunu sana hiç söylemedim, değil mi?"

Şok olmuş bir halde başımı sallayıp, "Hayır," diye fısıldadım.

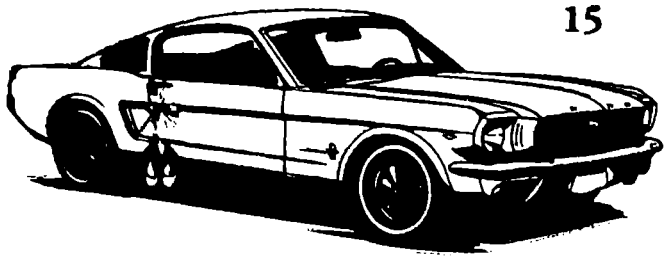
"Evet, onu aldatırdı. Birileriyle yatardı. Neden? Çünkü özgürlüğü çok erken elinden alınmıştı. Çünkü sorumluluk almak istemiyordu. Bu yüzden annem sorumluluk almak zorunda kaldı. Bu yüzden annem hepimizi geçindirmek için canını dişine takmak zorunda kaldı. Gitmeye karar verdiği gün mutluydum. *Onsuz daha iyiydik.* Annem onsuz daha iyiydi. O gittikten sonra çiçek açtı. Çünkü o bir *zehirdi.* Annem onun bir kahraman olduğunu düşünüp duruyordu ama o bir cani çıktı. Tıpkı onun gibi. Seni tüm bunlardan bile koruyamayan o pislik gibi."

Korudu.

Beni korumuştu. Beni pek çok şekilde korumuştu ve pek çok şekilde incitmişti. Beni bundan korumaya çalışmıştı. İşe yaramadı. Ama denemişti. Zaten bir önemi yoktu.

Conrad uzun bir şekilde iç çekti.

"Eğer Ledge onu öldürmezse ben öldüreceğim. Ve bunu acı verici bir şekilde yapacağım. O yüzden dua et de Ledge işini bitirsin ve ben onu ele geçirmeden önce o pisliği öldürsün. Hata yapma, Callie. Hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Hayallerini mahvetmene izin vermeyeceğim. Seni daha önce koruyamadım ama şimdi koruyacağım."

15

Kahraman

"Jackson!"

Arkamdan ismimin bir küfür gibi haykırıldığını duyduğumda yürümeyi bıraktım. Benim için geleceğini biliyordum. Ledger'ın beni sorduğu eski lise arkadaşlarımdan, beni nerede bulabileceklerine dair birkaç mesaj almıştım. Bana nedenini söylemediler ama anlayabiliyordum. Bildiğini, onlara söylediğini anlayabiliyordum. Bu hafta sonu evde olduğunu biliyordum. Haşere bana söylemişti çünkü ona da ben sormuştum.

Çünkü onu takip etmek istemiyormuş gibi davranmaktan bıkmıştım. Özellikle de şimdi. Ve bu yüzden onun, -Ledger'ın- benim için gelmesini bekliyordum. İki yıl önce olduğu gibi. Küçük kız kardeşinin kalbini kırdığımda, onun benim için ilk kez dans ettiği yerde o ve arkadaşları ormanda üzerime atlamıştı.

O zaman gelip beni bulması iki gün sürmüştü. Şimdi daha hızlı hareket ettiğine sevinmiştim. Ledger'ın otoparkta ilerleyişini izlerken, arkamı dönüp ellerimi iki yanımda sıktım. Ofiste işim yeni bitmişti. St. Mary kasabasındaki yeni alışveriş merkezi için yapılan inşaat projesini inceliyordum. Kulağa geldiği kadar sıkıcıydı ama umurumda değildi. Bu şirkette çalışmak zorunda olmam umurumda değildi.

Eskiden bir gün buradan gidebileceğimi düşünürdüm. O, St. Mary'den mezun olup Juilliard'a gittiğinde, babamın dokunamayacağı kadar uzakta olduğunda bu savaşı kazanmayı düşünebilirdim. Ama şimdi çıkmak ya da gitmek umurumda değildi. Gerekirse burada hayatımın sonuna kadar çalışırdım. Babamı mudu etmek ve hayatımdan uzak tutmak için gereken buysa yapardım.

Artık başka kaygılarım vardı. *Başka hedeflerim.* Onları korumak, ne pahasına olursa olsun onları güvende tutmak gibi kazanmam gereken başka savaşlar vardı.

Bana ulaştığında başımla selam verdim. "Ledger." Göğsü telaşla

inip kalkıyordu. Öfkeli nefes alışlarını duyabiliyordum. Her zaman asabi biriydi. Bir futbolcu için bu iyi bir özellik değildi ama biriyle uğraşmak istediğinizde son derece yardımcı oluyordu.

Bunu yaptım. Onunla uğraştım. *Hem de çok.* Sırf yapabildiğim için. Sırf eğlenceli olduğu için. Sırf babamla savaş halinde olduğum ve kazanmak istediğim için. Sırf Ledger yoluma çıktığı için.

Bu yüzden, sözlerini kullanmak yerine bana yumruk attığında onu suçlamadım.

Yumruğun nereden geldiğini bile görmüştüm.

Omuzlarının seğirdiğini ve gerildiğini, sağ kolunu savurmadan önce biraz geriye kaydığını ve tam olarak çeneme bir tane indirdiğini gördüm. *Kahretsin.* Yıllar içinde daha da güçlenmişti. Acı çenemde baş gösterdiğinde geri sektim, neredeyse tökezliyordum.

Ama bir şekilde yere düşmedim. Dik durmayı başardım ve bu beni çok kızdırdı. *Kız kardeşine yaptıklarımdan sonra tüm yapabildiği bu muydu?* Sonunda doğrulup boynumu eğdiğimde ve zonklayan çeneme dokunduğumda, çıtayı yükseltmeye karar verdim. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Ledge." Sıradan cevabım onu daha da öfkelendirdi, öyle olacağını biliyordum. Bir dahaki hamlesinde bana daha sert saldırdı. O kadar ki çenem tutulmuş bir halde birkaç adım geri gittim. Yine de yere düşmedim. Doğrulup öfkeli gözlerine, öfkeli yüzüne baktım.

"Siktiğimin pisliği!" diye bağırdı. Beni utandırıyordu. Bundan daha iyisini yapmasını istiyordum.

"Hislerimiz karşılıklı." Çenemi ona doğru salladım. "Espriili konuşmalarımızdan hoşlanmadığımdan değil ama neden böyle buluştuğumuz konusunda beni aydınlatmak ister misin? Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Şakağındaki damar patlamak üzere gibi görünüyordu.

"Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

Bunu gerçekten düşünmüş gibi yaptım.

"Pek sayılmaz, hayır. Yapsaydım eğer anlardın. Güven bana. Müthiş bir espri anlayışım var."

Bir yumruk daha.

Şimdi bir yerlere varıyorduk. Çenemdeki kanı silerek nefes nefese, "Biliyorsun, böyle bir ileri bir geri gidebiliriz," dedim. "Ya da bana sorununun ne olduğunu söyleyebilirsin. Böylece bu özel muamele için sana düzgünce teşekkür edebilirim." Sanırım bu onu harekete geçirmişti, bana aşağılık biriymişim gibi bakıyordu.

"Evet, evet. Sana ne yaptığını söyleyeyim. Tam olarak ne yaptığını söyleyeyim, seni orospu çocuğu."

Bununla birlikte, kendini bana fırlattı. Yumrukları yere düşüyor, kemikleri benimkilerle birleşiyordu. *Tekrar, tekrar ve tekrar.* Hepsini alıyordum. Hepsini memnuniyetle karşılıyordum. Gazabını, hiddetini, öfkesini hoş karşılıyordum. Benden iğrenmesini hoş karşılıyordum. Hisleri sonunda benimkiyle eşleşmişti. Sonunda suçuma rakip oluyordu. Ona yaptığım şey buydu ama yine de yeterli değildi. Ne onun için ne de benim için. Devam etti. Bana yumruk atmaya, vurmaya devam etti ve ben de buna dayanamayıp tökezledim.

Sonunda beni kaybedecek kadar yendiğini düşündüğümde, sırtım bir şeye çarptı. Mustang'ime. Lanet Mustang'im beni yere düşmekten kurtarmıştı. Ledger yakamı tutup çektiğinde sırtımı metale çarptı.

"Bu, hafızanı canlandırdı mı ha? Şimdi ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Nefes nefese kalmıştım. Vücudumdaki her kas zonkluyor ve nabız gibi atıyordu. Lanet olası bacaklarım titriyordu ama yine de ayaktaydım.

Bu beni çok sinirlendirdi.

"Sanırım..." Nefes verirken kan tadı alıyordum. "Biraz daha bilgiye ihtiyacım olacak."

Beni tekrar sarsarak kemiklerimin sızlamasına neden olduğunda inledim.

"Seni lanet olası pislik, onun hayatını mahvettin. Onun hayatını *siktin.* Bunun farkındasın, değil mi? Kız kardeşime ne yaptığının farkındasın."

Farkındaydım, evet. *Farkındayım.* Onu mahvettiğimin farkındaydım. *Onu mahvettim.* Göğsümdeki, bedenimdeki acıyla konuşuyordum.

"Gerçekten kız kardeşine ne yaptığımı bilmek istemiyorsun demek, ha?"

Beklenildiği gibi beni tekrar arabaya itti.

"Sen lanet olası bir pisliksin, değil mi?" Gömleğimin yakasını sıkıca kavradı. "Ona yaptıkların için seni öldürmeliyim."

"Öldürmelisin."

"Ama seni bu gece öldürürsem o zaman olanları göremezsin."

Ağzımdaki kanı tükürdüm.

"Öyle mi? Neyi göremeyeceğim?"

Kıkırdadı, parmakları yakamda sıkılaştı. "Kız kardeşine ne yapacağımı," dedi. Bir kıkırdama daha. "O bir fişek, değil mi? Adı gibi. *Fırtına.*"

Bırakın yakasını tutmayı, ellerimi hareket ettirecek gücü, enerjiyi nereden bulduğumu bile bilmiyordum. Tek bildiğim, eğer bir daha kız kardeşimin adını söylerse yüzünü hiç hoşlanmayacağı bir şekilde değiştireceğimdi. "Kız kardeşim hakkında konuşma," diye homurdandım, vücudum acıyla çığlık atıyordu.

"Öyle mi?" diye hırladı. "Bu seni çok kızdırıyor, değil mi? Ve ben daha hiçbir şey yapmadım bile."

"Beni öldürmek istiyorsan Ledger, konuşmayı bıraksan iyi edersin. Çünkü beni yeterince kızdırırsan bu gece ölen sen olacaksın."

Keskin ve içi boş bir şekilde kahkaha attı.

"Evet, hiç sanmıyorum."

Ve sonra hayatımda hissettiğim en keskin, en şiddetli acıyı hissettim. Öyle ki sonunda sendeleyerek geri çekildim ve vücudum yalpalayarak yere düştü.

Sonunda dizlerimin üzerine çöktüğümde, görüşüm birkaç saniyeliğine bulanıklaştı.

Çünkü Ledger ayak bileğime tekme atmıştı. Yıllarca futbol oynadığım için zayıflamış olan sağ bileğime. Benimle oynadığından ve aramızdaki rekabet nedeniyle zayıflığımı sahada bana karşı kullandığından, bunu biliyordu. Tıpkı benim onun sol dizinin, ilk yılımızda geçirdiği eski bir sakatlık nedeniyle onu sağ dizinden daha fazla rahatsız ettiğini bildiğim gibi. "Arkanı kolla, Jackson," dedi. Arabadan uzaklaşmadan önce çeneme öyle bir yumruk indirdi ki sırtüstü yere kapaklandım.

"Zayıflıklarını bilen insanlarla uğraşmak istemezsin. Yıllarca futbol oynamak sana bunu öğretmiş olmalı."

Sonra gitti.

Bense yerdeydim. Tüm vücudum yanarken, acıdan gülerek gökyüzünü izliyordum.

***

Beyaz bir elbise ve ince, yeşil bir hırka giymiş, karanlık stüdyosunun penceresinden bir şeye bakıyordu. Bir blok ötede park etmiş bir arabada olduğumu ve içinde oturduğumu bilmiyordu.

Ve onu *izlediğimi.*

Sokakta yürürken birdenbire ortaya çıkıp beni korkuttuğundan beri onu izliyordum. Aslında etrafında olup biten hiçbir şeyin far-

kında olduğunu sanmıyordum. Geçen her saniye öfkem artıyordu. Ne düşünüyordu böyle? Gecenin bir yarısı burada ne işi vardı? Ağabeyleri şimdi hangi cehennemdeydi? Özellikle de kendine daha iyi bakması gerektiğini bildikleri halde. Özellikle de onu nasıl siktiğimi bildikleri halde. *Yine*. Ama bu sefer daha kötüsünü yapmıştım ve bu beni de çok kızdırmıştı. Burada tek başına olması. Ama bundan da öte, orada durup camdan hayallerine bakmasını izlediğimde göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim daralıyordu. Ben de izliyordum. *O hayalleri*. Son bir haftadır Tamirci Alfa'da, *Chevy*'m üzerinde uzun saatler çalışıyordum -Pete delirdiğimi düşünüyordu ama ne yaptığımı bildiği için karışmıyordu- ya da buraya, bu sokağa gelip sırf onu hayal edebilmek için onun karanlık stüdyosunu izliyordum. Dans ediyor, o binanın içinde parmak uçlarında dönüyordu. Tıpkı bir peri gibi.

Bunu yapmak için doğmuş gibiydi.

Birkaç adım ötede durduğunda acıya boğuldum. Başka bir bale stüdyosunun önündeydi. *Bebek Mavisi*. Mavi Madonna'nın kardeş şubesiydi, burada küçük kızlara bale öğretiyorlardı.

Mavi Madonna'ya geçmeden önce gittiği stüdyoydu.

Onu camın arkasında defalarca görmüştüm. Şimdi ellerini aynı cama bastırıyor, sanki bir şey görüyormuş gibi bakıyordu. Sanki görebiliyor, onu hayal edebiliyordu.

"Siktir," diye mırıldandım. Göğüs kafesim neredeyse nefesimi keserken, kendimi arabadan dışarı atıp kapıyı ardımdan kapadım. Çıkardığım ses sessiz gecede yankılandığında, sonunda birinin burada olduğunu ona fark ettirmiştim. Arkasını döndüğünde gözleri beni buldu. Ona doğru yürüdüğümde omuzlarının rahatlamayla düştüğünü fark ettim. Dudaklarındaki küçük, titrek gülümsemeyi bile görebiliyordum.

Aklımı kaçırdığımı, acının bana halüsinasyon gördürdüğünü düşünüyordum ama en azından ayakları üzerinde sendelediğinde bunun gerçek olduğunu anlayacak kadar aklım kalmıştı. Bir kolumu minik beline dolayıp, diğerini dizlerinin arkasından geçirip onu kucağıma aldım.

"Reed," dedi soluk soluğa. Mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Teşekkürler."

Dişlerimi sıktım.

"Burada ne arıyorsun?"

Kaşlarını çatıp tişörtümü tuttu.

"Yürüyüş yapıyordum."

"Zar zor ayakta duruyorsun."

"Durabiliyorum." Dudaklarını büzdü. "Eğer beni yere bırakırsan sana gösterebilirim."

"Sikeyim, seni yere bırakmıyorum."

Başını omzuma yaslayıp kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Çok fazla küfrettiğini biliyor musun Reed?"

"Bu, yaptıklarım arasında en zararsız olan şey."

İç çekti.

"Biliyorum."

Buna karşılık elimin altındaki vücudunu sıktım, ellerimin arasında çok küçük kalıyordu. Zaten ufak tefek, kuş gibi kemikleri vardı ama daha fazla kilo verdiğini biliyordum.

Hissedebiliyorum.

Mahvolduğunu görebiliyordum.

Yanakları çökmüş, gözlerinin altında derin halkalar oluşmuştu. Gözleri -sanırım ağlamaktan- kızarmış ve şişmişti. Bu benim hatamdı. Bunu ben yapmıştım.

Elini kaldırıp parmaklarını hafifçe bir çürüğün üzerinde gezdirdi, benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyordu.

"Bunu Ledger yaptı, değil mi?"

"Sorun değil."

"Mahvolmuş görünüyorsun."

Buna kıkırdamak zorundaydım. Sert ve kızgındı. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğü gerçeğine güldüm. "Sorun değil," dedim tekrar ve yürümeye başladım.

"Eskiden de böyle derdin. İki yıl önce."

"Evet, o zamandan beri pek bir şey değişmedi. Ben hâlâ aynı *pisliğim*. Ayrıca bu hak etmediğim bir şey değildi."

Gözleri yaşlarla dolduğunda onu vücuduma bastırdım. Gözyaşları acımı alevlendiriyor, yaralarımın zonklamasına neden oluyordu. "Onlara söyledim," diye itiraf etti. "Sadece Con'a söylemek istedim ama Ledger da evdeydi. Orada olacağını bilmiyordum. Con, kürtaj olmamı istiyor."

"Önemli değil."

Kürtaj.

Vücudum bu kelimeyle irkildi, neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Dik durmayı başarmamın tek nedeni onu kollarıma almış olmamdı ve onu bırakırsam lanetleneceğimdi.

Siktiğimin kürtajı.

Sert bir şey yapmak, bu kelimeden nefret ettiğim için bu dünyanın içine etmek istiyordum ama bu benim vereceğim bir karar değildi, değil mi? Bu benim kararım değildi.

Bana boş boş göz kırparak baktığını hissedebiliyordum, tamamen uykuluydu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Arabama."

"Çaldığım mı?"

"Evet. Çaldığın."

"Nasıl eski haline getirdin?"

"Neyi?"

"Arabayı," diye açıkladı. "Eskisi gibi hissettiriyor."

"O zamanlar bütün yaz üzerinde çalıştım."

"Bütün yaz mı?"

"Evet."

"Bunu yapmak istememiştim. Arabanı çalmak istememiştim."

Onu tekrar sıktım.

"Bunu zaten söyledin."

"Neden bana o kadar kötü davrandın? O gece bütün o kötü şeyleri söyledin. Onları asla unutamam."

"Çünkü benden nefret etmeni istedim," dedim boğazımdaki yumruya rağmen.

"Neden?"

"Çünkü sana verdiğim sözü tutmadım."

Kaşları havaya kalktı.

"Ah. Senden nefret ediyorum. İşte bu yüzden sana asla söylemeyeceğim."

"Neyi asla söylemeyeceksin?"

"Senin bir dâhi olduğunu."

"Bir dâhi..."

Tekrar mırıldandı.

"Evet. Bir araba dâhisi. Ve bir futbol dehası. Bir şeylerle aranın bu kadar iyi olmasından nefret ediyorum." Sonra nefesi kesildi. "Belki de yaşamak için bunu yapmalısın. Araba yap ve o berbat işinden kurtul."

"Sadece, uyu."

Uyumuyordu. Yanağını boynuma sürtüyor, sardunya ve şeker kokusu tüm duyularımda yankılanıyordu.

"Bunu özleyeceğim."

"Neyi özleyeceksin?"

"Ayak parmaklarımın üzerinde dönmeyi."

Henüz değil, dedim kendime, onu kollarımın arasına almışken kıçımın üstüne düşemezdim. Tüy kadar hafif bedenini tekrar sıkım -duracak gibi değildim- ve neredeyse onu kendime yapıştırdım. Bir şekilde bundan hoşlandı. Acımasız tutuşumdan hoşlanmıştı. Mutlu bir şekilde, gözleri kapalı iç çekiyordu. Ama konuşmayı bırakmadı. Sözleriyle bedenimi acıtmaktan vazgeçmiyordu.

"Ama sorun değil. Artık bale umurumda değil. Juilliard bile umurumda değil. Artık başka şeyleri önemsiyorum. Onu..."

"Uyu artık," diye homurdandım.

Ve uyudu. *Sonunda.* Onu arabaya bırakıp kemerini bağladığımda, gözlerim düz karnına kaydı. Gözlerimi huzur içinde uyuyan yüzüne kaldırmadan önce kalbimin göğsümde gümbürdediğini hissederek birkaç saniye ona baktım. Geçen gün barda ona, tutamayacağım bir söz vermeyeceğime dair söz vermiştim. Bir hafta önce karnına dokunduğunu görür görmez verdiğim sözü şimdi de tekrarlıyordum. *Artık onu incitmeyeceğime, onu mahvetmeyeceğime söz veriyorum.* Şu andan itibaren onu dünyanın geri kalanından, lanet olası babamdan ve onun şeytani pençelerinden korumanın yanı sıra, onu kendimden de koruyacaktım.

İkisini de koruyacağım.

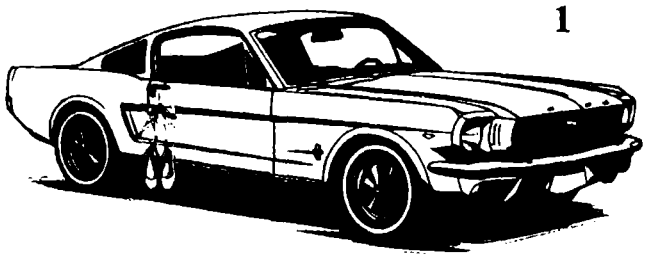
Ayışığı Kitaplığı

PART 3

YALNIZ ÇOCUK & ÂŞIK KIZ

1

Burası benim evim değildi.

Gözlerimi açıp etrafımdaki boşluğa bakar bakmaz bunu anlamıştım. Grimsi beyaz duvarlar, parke zemin, sol tarafımdaki duvarın tamamını kaplayan dev bir pencere... İçinden çıktığımda yatağın yüksekliği bile farklıydı. Çok yüksekti, şilte çok kalın ve kabarıktı. Ama kalbimin çarpmasını sağlayan asıl şey aldığım kokuydu. Bildiğim bir koku. Bana derinden ve acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir kokuydu ama aynı zamanda farklı bir şey vardı.

O kadar rahatlatıcı bir şeydi ki sabahları çalkalanan midem garip bir şekilde sakinleşiyordu. Bu rahatlatıcı kokunun ne olduğundan emin değildim ama bunun için minnettardım. Odadan dışarı fırladım, çıplak ayaklarım parke zemine çarpıyordu. Beyaz kapılarla çevrili koridoru neredeyse yıkarken buranın neresi olduğu ya da nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kime ait olabileceğini biliyordum.

Beni buraya kimin getirdiğini biliyordum.

O.

O getirdi, değil mi?

Beni eve geri götürmek yerine, nedense olması gerektiği kadar yabancı hissettirmeyen bu tuhaf yere getirmişti. Sanırım onun kokusu ve etrafı saran beyazlık bana yabancı gelmiyordu. Dün gece sağlıklı düşünemiyordum.

İncinmiştim, üzgündüm ve korkmuştum. Sanki biri göğsüme oturup beni boğuyormuş gibiydi. Bu yüzden biraz temiz hava almak için gizlice evden çıkmıştım. Bu kadar uzun süre yürümeyi ya da Mavi Madonna'ya varmayı beklemiyordum. Onu orada görmeyi de beklemiyordum.

Koridordan çıkıp yumuşak, mavi renkli kanepelerle ve rahat kilimlerle dolu salona girdim. Sonra ilerleyip onu mermer mutfak tezgâhında oturmuş, bir şeylere eğilmiş bir halde gördüğümde, kalbimde acı bir burukluk hissetmeyi beklemiyordum.

Derin bir öfke hissediyordum.

Ledger onu mahvetmişti. Dün gece o kadar kendimde değildim ki verdiği zararın boyutunu fark edememiştim bile. Parlak mutfak ışıkları altında her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Kırmızı-mor çürükler çok acı verici görünüyordu.

Her iki gözü de kırmızı ve şişti. Dudağı kesilmiş, çenesi morarmıştı. Emin olamıyordum ama sanırım burnu ezilmişti. Belki de dün gece hissettiği, hâlâ hissediyor olduğu acıdan dolayı nefesim kesildi. Bu görüntüye karşı farkında olmadan acıyla inlediğimde başını kaldırdı, kurt gözleri hızla benimkilerle buluştu. O yanımdayken her zaman yaşadığım tüm bu çelişkili duygular dizlerimin bağını çözüyordu ama kendimi tuttum. "Burası benim evim değil," dedim.

Bana cevap vermek yerine, kurt gözleriyle beni içine çekti. İlk kez şu anda ne kadar berbat göründüğümü fark ettim. Elbisem tamamen kırışmıştı. Muhtemelen yüzümde uyku mahmurluğu vardı ya da en azından yüz hatlarım uykudan şişmiş olmalıydı. Saçlarım dağılmış, sırtımdan aşağı akıyordu, gece boyunca hareket ettiğim için örgüm çözülmüş olmalıydı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Etrafıma bakınarak, "Burası neresi?" diye sordum. "Burada ne işim var?"

Bir şeyi itti, önündeki kitabı fark ettiğimde doğruldu.

"Burası tatil evi."

"Tatil evi mi?"

"İnsanların tatil yapmak için gittikleri bir yer."

"Senin mi?"

"Şimdilik."

Kafam karışmıştı.

"Ne-"

"Soruma cevap vermedin," diyerek sözümü kesti. "İyi uyudun mu?"

"Ne? Konumuz bu değil. Mesele şu ki..."

"Mesele şu ki yorgundun. Zar zor ayakta durabiliyordun. Seni arabama kadar taşımak zorunda kaldım. Sana gece yarısı dışarıda olmaman gerektiğini söylemem lazım ama nasıl hissettiğini soruyorum."

Tanrım.

O ve onun aptal korumacılığı.

Hayal kırıklığıyla ellerimi yumruk yaptım ama sonra iç çekip cevap vermeye karar verdim. Böylece daha çabuk sadede gelebilirdik.

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Burada olmamalıyım. Eve dönmeliyim. Ağabeylerimin yanında olmalıyım."

"Seni oraya götüreceğim."

Hayretle ona yaklaştım.

"Beni oraya sen mi götüreceksin? Sen deli misin?"

"Son baktığımda değildim," diye rahatça cevap verdi. Yüzündeki her bir morluk vampir teninde göze çarpıyordu.

"Aman Tanrım," diyerek nefes aldım. "Sen delisin. Ağabeylerim kaybolduğumu fark ettiğinde ne olacak, biliyor musun? Çıldıracaklar. Akıllarını kaçıracaklar ve sonra sen Mustang'inle gelip beni bırakacaksın. Beni kaçırdığını falan düşünecekler." Başımı iki yana sallayıp omzunun üzerinden mutfak penceresine baktım. "Hayır, beni eve götürmeyeceksin. Beni hemen bir taksiye bindirmelisin. Dışarısı hâlâ karanlık, belki de gittiğimi henüz anlamamışlardır, tamam mı? Bana bir taksi çağır."

"Hayır."

"Ne?" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Bunun nasıl görüneceğinin farkında mısın? Seni polise ihbar edecekler, Reed. Ben şu anda şaka yapmıyorum."

"Kasabadaki bütün polisleri tanıyorum."

"Peki." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O zaman seni kendileri öldürür. Ledger zaten buna kalkıştı, değil mi?"

"Kalkıştı ve denemekte serbestler."

Tedirgin bir şekilde kollarımı açıp parmaklarımı sıktım.

"Ne yapıyorsun? Eve dönmem gerek, Reed. Conrad çok endişeli ve öfkeli."

"Bu konunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Reed'in sesi normalin üstünde çıkmıştı. Gergin ve kızgındı. Birden ona dün gece ne söylediğimi hatırladım. Kürtaj hakkında. Şimdiye kadar hatırlamıyordum ama onun gergin gözlerine, gergin ağzına bakarken hatırlamıştım.

"Öyle değil mi?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Yutkundum.

"Hayır, yok."

"Güzel. O zaman aynı fikirdeyiz."

"Ama..."

"Bir haftan doldu."

Karnımdaki sakinlik aniden kayboldu. Her sabah beni rahatsız eden mide bulantısı değildi. Bu hareketlilik farklıydı. *Sıcaklık hissi-*

yeti. Sanki uyanıyor gibiydi. Birkaç hücreden fazla olmamasına, en küçük alanı kaplamasına rağmen yine de uyandığını hissediyordum. Derin bir nefes aldım.

"Biliyorum."

Bana bakarken çenesi kasıldı, yavaşça ayağa kalktığında bar taburesi ardından gıcırdayarak yere sürttü. Ellerini adaya koyup parmaklarını tezgâha vurmaya başladı, damarları belirgin ve gergin duruyordu. Sanki dengesini korumak için adacığı kullanıyormuş gibiydi.

Sanki onun vücudu da benimki kadar titriyordu.

"Söyle bana," dedi alçak bir sesle. Omuzlarındaki kaslar beyaz tişörtünden heybetle belli oluyordu. "Bana kelimeleri ver."

Bir hafta önce barda bana sorduğunda ona söylemek istemiştim. Ama iyi ki söylememiştim çünkü o zaman hiçbir şey düşünmemiştim. Şimdi bir planım vardı ve o da bunun çok önemli bir parçasıydı. Bu yüzden onu çok düşündüm. Onunla aramda, aramızda neler olacağını düşündüm. Ama o gece dediği gibi *biz* diye bir şey yoktu.

Asla da olmayacaktı.

Her şey bu yüzden olmuştu, bu yüzden buradaydık. O yüzden ona bir seçenek sunmaya karar verdim. O da ne istediğine karar verecekti. Elimi karnıma koyup, "Hamileyim," diye fısıldadığımda göğsünün nefes alıp, verirken yükselişini izledim. Nefesinin kesildiğini düşündüm ama sonra dudakları aralandı ve güçlükle tuttuğu nefesi serbest bıraktı.

Göğsü tekrar yükseldiğinde adaya yapışan elleri hafifçe titredi. "Hamilesin," diye tekrarladı.

"Evet. Senin bebeğine."

Gözlerini karnıma dikti, o an parmaklarımda ani bir sıcaklık hissettim. Bunu yapmak, karnıma uzun uzun bakmak istediğini düşünmeme neden oluyordu. Ama nedense kendini durduruyordu.

"Benim bebeğime."

Bu kez sözlerimi tekrarladığında sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Morarmış, hasar görmüş yüz hatları durgun bir ifadeye bürünmüştü. Ne düşündüğünden tam olarak emin değildim ama dün gece Con'a yaptığım gibi güçlü kalmalıydım. Ayakta kalmalı ve söylemek istediğim her şeyi söylemeliydim.

"Ve onu istiyorum."

Gözlerini bana dikti.

"İstiyorsun."

"Evet." Çenemi havaya kaldırıp, duruşumu dikleştirerek devam ettim. "Onu doğuracağım. Kürtaj olmayacağım. Kürtaj olamam. *Yapamam.* Kusmadan o kelimeleri söylemeye bile dilim varmıyor, o yüzden yapamam. Ama bunu sorun edersen anlarım. Anlıyorum. Yani hangi erkek yirmi bir yaşında baba olmak ister ki? Bizim durumumuzun daha da karmaşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Sorunlarımız var. Senin aşkla ilgili sorunların var. Benim de seninle ilgili sorunlarım var. Ve ne zaman bir araya gelsek yaptığımız tek şey işleri daha da karmaşık bir hale getirmek ve birbirimizi incitmek oluyor. Ben bunun bitmesini istemiştim. O gece sona ermemiz gerekiyordu. Ama şimdi *ömür boyu* bağlandık. Yani bunun bir parçası olmak istemezsen anlarım. Bunun bir hata olduğunu düşünüyorsan anlarım ama o benim için bir hata değil. Onu istiyorum. Ona sahip çıkacağım ve senden hiçbir şey beklemiyorum. Bunu kendi başıma yapabilirim ve yapacağım. Bir planım var ve..."

"Planın ne?"

Bu bana bugün ikinci kez soruluyordu. Conrad'in öfkesini ve reddinin etkisinden hâlâ kurtulamamış olsam da Reed'e planlarımı anlattım. Soran herkese anlatmaya devam edecektim. Tüm dünya onun için savaşacağımı öğrenene kadar bunu tekrarlamaya devam edecektim.

"Okulu bırakmayı planlıyorum," derken, çenemi dik tutup gardımı aldım. "Bu pazartesi müdürle konuşacağım, oradan taşınacağım ve bir iş bulacağım. Con'la birlikte yaşamayı planlıyordum ama artık kendime ucuz bir yer bulup para biriktireceğim. Elbette Juilliard artık bir seçenek değil ve bu bir sorun değil. Başka yeteneklerim olduğunu biliyorum. Kendim için bir şeyler bulabilirim. Ama kızımdan kurtulmayacağım."

Konuşmamın ardından oluşan sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı. Belki de çok konuştuğum içindi. Çok fazla kelime kullanmıştım, sessizlik etrafı doldururken duyulan tek şey benim güçlü nefes alış sesimdi.

"O?"

Söylediğim onca şeyden sonra tek bir kelime etmiş olsa da karnımda garip bir hareketlilik oluştu. Dün geceden sonra ikinci kez, "O bir *kız*," dedim.

Omuzları tıpkı elektrik akımı yemişçesine sarsıldı. "Sen şimdiden..." derken yutkundu. "Biliyorsun." Sesindeki titreme bana ipucu veriyordu. Ne istediğine dair bir ipucu. Çünkü onu tanıdığım

onca zaman boyunca hiç bu kadar emin olmadığını, bu kadar sarsıldığını ve şaşırdığını görmemiştim.

Ama umut etmekten korkuyordum.

"Hayır, erken. Henüz değil. Daha çok erken. Ama öyle olmasını istiyorum." Kendimi durduramadan sesimde aptalca bir umutla, "Bununla ilgili bir sorunun var mı?" diye sordum.

Yavaşça başını salladı.

"Hayır."

Derin bir nefes verdim.

"Onu istemiyor musun?"

"Hayır." Bana bakmaya devam ederken dudaklarını yaladı. "Ben de bir kız olsun istiyorum."

Gözlerim kocaman açıldı.

"İstiyor musun?"

"Evet. Pembe tütülü, sarı atkuyruklu, minik bir balerin. Bu hoşuma giderdi."

Bu hoşuna giderdi.

Bunu o söyledi, değil mi?

Bundan hoşlanacağını söyledi. Sarı atkuyruklu ve pembe tütülü bir kızdan hoşlanacağını... *Tanrım!* Sanırım artık nefes alabilirdim. Rahatlama hissi damarlarımdan akarken vücudum gevşiyordu.

"Şey de olabilir... Siyah saçlı. Ha?"

Senin gibi.

Tıpkı babası gibi.

Dile getirmediğim sözleri duyduğunu düşünüyordum çünkü ölümcül derecede güzel olan hayvani gözleri âdeta parladı.

"Hayır, sarı saçlı olacak."

Senin gibi.

Annesininki gibi.

O da dile getirmiyordu ama ben duyuyordum. Yine de konuşması bitmemişti, bir sonraki kelimeleri sert bir şekilde söyledi.

"Ve o bir hata değil. Onun nasıl ortaya çıktığı önemli değil. Ama o lanet bir *hata* değil."

Yoğun ve duygu dolu sözleri beni şok etmişti. Birkaç saniye boyunca tek yaptığım boş boş göz kırpmak oldu. Ama sonra bir şey fark ettim. Adaya eğilmiş bir şekilde durduğu yerde bıraktığı şeyi.

Bir kitap.

Ben ona bakarken kelimeler istemsizce ağzımdan döküldü. "Kitap okuyorsun," dedim.

Aniden doğrulup, "Evet," dedi.

Savunmacı ses tonunu duymazlıktan geldim. "Seni daha önce hiç kitap okurken görmemiştim. Okulda bile. Ama..." Aklıma geldiğinde kafamı eğip kitaba baktım. "Bu bir hamilelik kitabı." Ardından gözlerimi ona diktim. "Hamilelik kitabı mı okuyorsun?"

Yanakları kızarırken, kaşlarını çatarak ensesini ovuşturdu.

"Pek kayda değer bir şey değil."

Kitabı tezgâhtan alıp çekmeceye koydu, sanki yakalandığı için utanmış gibiydi. Bu kayda değer bir durumdu ve bu kadar utanmış olması çılgıncaydı. *Çok sevimliydi.*

Bu hiç ona göre değildi.

"Hazırlık yapıyordun, değil mi?" diye sormadan edemedim. "Geçen hafta boyunca araştırıyordun. Tıpkı benim gibi."

"Evet," demeden önce çenesi kasılmış bir şekilde birkaç dakika bana baktı.

Evet. Hazırlanıyordu. O da benim gibi *bebeğimize* hazırlanıyordu.

Ben ondan kaçıyor olsam da ona kendim söylememiş olsam da o kendini bu duruma hazırlıyordu. O da benim gibi bir şeyler okuyor, araştırıyordu.

"Ya sana..." Hızla aldığım nefeslerimi sakinleştirmek için duraksadım. "Ya sana onu istemediğimi söyleseydim? O zaman ne olurdu?"

Sorumla birlikte gözleri benimkileri delip geçti. "O zaman ben..." Şimdi o da duraksıyordu. Benimle aynı sebepten, kabaran göğsünü sakinleştirmek için durduğunu biliyordum. "Ben bu konuda destek olurdum. Eğer istediğin buysa."

Yapacağını biliyordum.

Bunu yüzünde görebiliyordum. Gözlerindeki kararlı bakışta. Bundan hoşlanmayacağını da biliyordum çünkü bu da yüzünden okunuyordu ama kararı benim vermeme izin verirdi. Bu noktaya kadar, o söyleyene kadar bunun benim için önemli olduğunu bilmiyordum.

Bu seçim özgürlüğü bana aitti.

Onun da *onu* istemesi kadar önemliydi. Onu gerçekten istiyordu. Onun bir hata olduğunu düşünmüyordu. Birden her şey kafama dank etti. Her şey kemiklerime işleniyormuş gibi rahatlamıştım. Başım dönüyordu. O kadar yoğun hissediyordum ki olduğum yerde tökezledim.

Ama düşmeme izin vermedi.

Dün geceki gibi beni yakalamak için oradaydı. Beni tutmak için ellerini belime koyup, bedenimi kaldırarak adaya yerleştirdi.

"İyi misin? Kötü mü hissediyorsun?" diye sorarken sıcak elleri beni sıkıca tutuyordu.

Hiç düşünmeden sıcaklığına yaklaştım. Parmaklarımla koluna tutunup nefes almaya çalıştım.

İşte yine o kokuyu aldım. Midemi sakinleştiren o kokuyu solurken, "Bu da ne?" diye fısıldadım.

"Ne?"

"Bu koku. O..." Yutkunup tırnaklarımı kollarına geçirdim. "Bu beni şey yapıyor..."

"Seni ne yapıyor?" diye sorarken kaşlarının arasında kalın bir çatıklık oluştu. "Neler oluyor, Peri? Bend-"

Tişörtünü yumruklayarak ve onu kendime çekerek sözünü kestim. Burnumu göğsüne gömüp onu, kokusunu içime çektim.

"Aman Tanrım!"

İniltimi bastıramamıştım.

Başımın arkasını tuttu, göğsü şişiyor ve içine gömülmüş yüzüme doğru yükseliyordu.

"Ne-"

Yine sözünü kestim ama bu sefer kelimelerle.

"Bu koku da ne?"

Parmakları belimde gerildi.

"Ne kokusu?"

Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Bu koku. Senden geliyor. Tişörtünden. Her zamanki kokun olmadığını biliyorum."

"Her zamanki kokum ne ki?"

Cevap vermeden önce burnumu onun sert, sıcak göğsüne dayadım. "Kır çiçekleri ve orman gibi kokuyorsun."

Göğsü sözleriyle birlikte titredi.

"*Çiçek* gibi mi kokuyorum?"

"Hı hı."

"Saçmalık."

Vücudum bana isyan ederken gülmek istediğime inanamıyordum. Kokusu ve sıcaklığı sakinleşmeme biraz yardımcı olsa da güldüm. Ayrıca onu biraz daha kızdırmak istiyordum, bu yüzden dudağımı ısırarak, "Öyle kokuyorsun," dedim. "Bu çok tatlı ve..."

"Evet, bu konu hakkında artık konuşmayalım."

"Ne? Erkekler de çiçek gibi kokabilir."

"Bunu sana ağabeylerin mi söyledi?"

"Onlar da öyle kokabilir, Reed," dedim kibarca. Belimi hafifçe sıktığında gözleri alev alevdi.

"Tüm bu bilgilendirme için teşekkürler, Peri."

"Bir şey değil." Başımı salladım, sırıtışım büyürken gülümsedim. "Tadının kek gibi olması da sorun değil."

Dudaklarımı birbirine bastırmayı bırakıp kıkırdadım. Ama sadece bir saniye sürdü, aslında bir mikrosaniye. Az önce ne dediğimi fark ettiğimde donakaldım. Onun tadından bahsettiğimi ve şimdi ağzımda, onun tadını aldığımı fark ettim. Dilimin üzerinde.

Bu çılgıncaydı çünkü onu sadece iki kez tatmıştım. Nasıl oluyordu da bu kadar iyi hatırlıyordum? Nasıl oluyordu da şimdi bile onu istiyordum? Nasıl oluyordu da onu hissetmek, onu yemek, kokusunu içime çekmek istiyordum?

Ama şu anda endişelenmem gereken şey bu bile değildi. Söylememem gereken bir şey söylemiştim ve şimdi onun hayali tadını aklımdan çıkaramıyordum ya da hafifçe ayrılmış yakut kırmızısı dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Endişelenmen gereken şey beni duymuş olmasıydı.

Kalakalmıştı. Tıpkı bir taş gibi. Bir kaya gibi. Sert, sıcak kasları ve hırpalanmış gladyatör yüzüyle yüksek bir dağ gibiydi.

"Ben..." Yalan söyleyecektim. Bunu kastetmediğimi söyleyecektim ama kastetmiştim. Ciddiydim çünkü tadı kek gibiydi, tatlı ve dansçı bedenim için zehirliydi. Ben başka bir şey söyleyemeden dün geceden kalma morluklarla kaplı çenesi hareket etti ve parmakları beni bırakmadan önce bir anlığına sıkıca kavradı.

Uzaklaştığında, bir süredir bana çok yakın olduğunu fark ettim.

Bacaklarım o geceki gibi nasıl da utanmazca açılmıştı ve elbisem nasıl da kalçalarımın üstüne kadar çıkmıştı! Onun kaba kot pantolonunun pürüzsüz tenime sürtünmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum.

Nefesim kesilmişti. Uzakta durduğunda, bacaklarımı kapatıp elbisemi indirdim. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Bunu düşünmenin zamanı değildi. Bu bir daha asla olmayacaktı. Bunun tekrar olmasını istemiyordum.

Reed'in kurt gözleri parladı. "Yumuşatıcım..." dedi anlamsızca.

"Ne?"

"Aldığın koku ona ait. Stok yapacağım."

"Ah." Adanın kenarına tutunup kalçalarımı birbirine bastırdım, onun sıcaklığı olmadan kendimi soğuk ve yoksun hissediyordum. "Teşekkürler."

"Başka ne var?"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Kendimi bu garip ama rahat evde bulduğumdan beri heyecanla atıyordu. Ona söylediğimden beri, o da bana *onu* istediğini söylediğinden beri.

Ama bu başka bir şeydi.

Bu daha vahşi bir şeydi, tıpkı gürleme gibi.

Sorusu yüzünden böyle hissettiriyordu. Ne demek istediğini anlamıştım ve bunu sorduğunda gözlerindeki o bakış, benim dans edişimi izlerken attığı bakışın aynısıydı. O yoğunluk, heves, koca vücudunun bir ip gibi gerilmesi...

Benimle ilgili şeyleri bilmek istiyordu. Son günlerde neler yaşadığımı bilmek istiyordu. Öyle değil mi?

"Sadece bazen başım dönüyor," dedim tereddütle. Gözleri merakla parladığında haklı olduğumu kanıtladı. "Ve çok kusuyorum."

Bunun üzerine huzursuzca kaşlarını çattı. "Ne kadar çok?" diye sordu.

Yüzüme düşen asi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

"Sabahları ve geceleri."

"Lanet olası sabah bulantıları," diye mırıldandı öfkeyle. Bunu bildiğine inanamıyordum. Yani sabah bulantıları hamileliğin en yaygın semptomuydu, kitapta bunu okumuş olmalıydı ama ben sadece... Bu çok gerçeküstüydü.

Bunun gerçekleşiyor olması çok gerçeküstü hissettiriyordu.

Onun bebeğine hamile olduğum gerçeği...

O da bunun bir parçası olmak istiyordu. Sadece bu da değil, onunla sabah bulantılarım hakkında konuşuyordum. Tüm planlarımın arasında, bunu hiç planlamamıştım.

Ona söylemek isteyeceğimi hiç planlamamıştım. Onunla, sevdiği adamdan hamile kalan ve bu yüzden her küçük ayrıntıyı, her küçük şikâyeti, yaşadığı her küçük değişikliği paylaşmak isteyen bir kız gibi konuşacağımı hayal etmemiştim.

Bunları bilmek isteyeceğini, bu değişiklikler yüzünden *üzüleceğini* ve yumruklarını sıkmış, öfkeli bir halde kaşlarını çatmış, çaresiz görüneceğini hiç planlamamıştım.

Sanki o kızı gerçekten seven ve işleri onun için kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmak isteyen bir adammış gibi görünüyordu.

Her zaman olduğu gibi üzüldüğünde onu rahatlatmak istedim.

"Sorun değil. Tuzlu kraker iyi gelir. Ayrıca çay. Kafeteryada bulabilirsem zencefil çayı işe yarıyor."

"Tuzlu krakerim var," diye atıldı. "Zencefil çayım yok ama... Ben markete gidiyor-"

Ona güvence verir gibi gülümserken, "Sorun değil," diyerek sözünü kestim. "Sadece çay da iyi gelir."

"Başka?" diye sordu.

Ellerimi kucağıma koydum, onunla konuşurken parmaklarımı sıkıyordum.

"Artık etten nefret ediyorum. Kokusuna dayanamıyorum. Bir de kahveden."

"*Fıstık ezmesi çiçeği*? Ondan değil ama değil mi?"

"Hayır, fıstık ezmesi çiçeği değil. En azından şu ana kadar."

"Güzel."

"Üstelik bu aralar çok ağlıyorum."

Yine aynı endişe ve öfkeyle, "Ne kadar çok?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Çok fazla. Geçen gün okuldaki arkadaşım Poe, mutfaktan benim için fıstık ezmesi çaldı ve o kadar duygulandım ki ağlamaya başladım."

Dudakları seğirdi.

"Peki, başka?"

"Sonra diğer arkadaşım Wyn, benim ve küçük, sevimli bir bebeğin resmini çizip İngilizce dersinde bana verdi ve tam anlamıyla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sınıfın ortasında. Öğretmenim beni göndermek zorunda kaldı."

Kaşları tekrar çatıldı.

"Kim-"

"Onu hissediyorum."

Araya girdim çünkü eğer geçmişte bir şey olduysa bale öğretmenime yaptığının aynısını yapabilirdi, ona aklından geçenleri söyleyebilir ya da şantaj yapabilirdi.

"Ne?"

"Tüm kitaplar şu anda onu gerçekten hissedemeyeceğimi çünkü onun sadece bir hücre topluluğu olduğunu söylüyor ama umurumda değil. Onu hissediyorum."

"Kitaplar siktirip gidebilir," demeden önce bakışları düz karnıma düştü.

"Gerçekten küfretmemelisin, Reed."

Kurt gözleri parladı.

"Küfretmek suçlarımın en küçüğü, unuttun mu?"

Gözlerini yüzümde, aslında tüm vücudumda gezdirdiğinde huzursuzca yutkundum. Yukarıdan aşağıya bakıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Gözleri yüzüme geri döndüğünde, bakışlarındaki yoğunluk kalçalarımı birbirine kenetlememe, "Bunu gerçekten yapıyor muyuz yani?" diye sormama neden oldu.

"Tabii ki."

Dudağımı ısırdım.

"Zor olacak."

"Zorluktan korkmuyorum."

Con'ın babamız hakkında söylediklerini hatırladığımda, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

"Bu çok büyük bir sorumluluk."

"Biliyorum."

"Yapmayabilirsin."

"Neyi yapmayabilirim?"

Tekrar yutkundum, sallanan ayak bileklerimi çaprazlayıp ayak parmaklarımı kıvırdım.

"Eskisi gibi eğlenemeyebilirsin. Eskiden olduğu gibi hayatını yaşayamayabilirsin."

Gözleri kısıldı.

"Evet, zaten artık eğlenmiyorum, hatırladın mı? Şu sarışın balerinle tanışıp onu benim için dans etmesine ikna ettiğimden beri."

Bana musallat oldun, Peri.

O geceki hırıltılı sesi beynimin içinde dolaşıyor, karnımı kemiriyordu. Denediğini ama son iki yıldır kimseyle birlikte olmadığı gerçeğini de hatırlıyordum.

Bunu düşünme, Callie.

"Ağabeylerim..."

"Lanet ağabeylerini ben halledeceğim."

Sonra ağzımdan başka bir şey daha kaçırdım ve onu bir kez daha şaşırttım.

"Banyon nerede?" Konunun aniden değişmesi onu şaşırttı.

"Bu-"

Adadan kaydım ve ayaklarımın üzerine düştüm.

"Hayır, ben iyiyim."

"O zaman neden?"

Ona yaklaşıp çenemi havaya diktim.

"Çünkü bilmem gerekiyor."

Kafası karışmış bir halde bana bakarken onu daha önce hiç bu kadar kendini kaybetmiş gibi görmediğimi fark ettim.

"Koridorun sonunda. Soldan üçüncü kapı."

Ona gülümseyerek bileğini kavradığımda kasıldı. Onun gibi kendimi de şok ediyordum. Kolunu çekiştirdiğimde, olayın şokundan kolayca çıktı. Koridorda soldaki üçüncü kapıya doğru yürürken onu götürdüğüm yere benimle birlikte geliyordu. Kapıyı açtığımda, Reed düğmeye bastı ve hayatımda gördüğüm en güzel banyoyu aydınlattı. Her yer cam ve beyaz mermerle döşenmişti, cilalı ve kış gibi bir havaya sahipti ama yine de çıplak ayakla içeri girdiğimde zemin sıcak ve rahattı.

Onun gibiydi, değil mi?

Benim muhteşem kötü adamım.

Elini bırakıp banyo dolabını açtım ve Tanrı'ya şükür istediğim şey tam da oradaydı. İlk yardım çantası. Dışarı çıkarıp, mermer lavabonun üzerine koyduktan sonra musluğu açıp, sıcaklığını ayarlayarak sıcak suya çevirdim.

Arkamdan yaklaşarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Aynada ona baktım, tepedeki ışığın altında dimdik duruyor, yüzündeki kötü morluklara rağmen güzel görünüyordu.

"Bir daha asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeyi."

"Ee, nedir o?"

"Yaralarını temizlemek."

Kurt gözleri anılarla parıldadı. Yaralarını temizlemeye o kadar hevesliydim ki onu oditoryumdaki dolaba kilitlemiştim. Onunla tekrar ilgilenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama işte buradaydım.

"Önemli değil."

Bunu söyleyeceğini biliyordum.

"Biliyorum. Her zaman öyle dersin."

"Yani?"

"Ağabeyime karşı iyi olduğunu biliyorum."

"Ne?"

Su istediğim gibi ısındığında, arkamı dönüp ona doğru yürüdüm.

"Ledger dün gece senin için geldiğinde karşı koymadın, değil mi?"

"Neden ona sormuyorsun?"

"Sana soruyorum işte."

"O iyi. Ona dokunmadım."

"İki yıl önce yaptığın gibi," dedim hasarlı yüzünü inceleyerek. "Kalbimi kırdığın için seni dövmeye geldiğinde yaptığın gibi."

Yüzündeki sert çizgiler daha da belirginleşti.

"Hak etmediğim bir şey değildi."

"Bunu ben de biliyorum," diye fısıldadım yutkunarak. "Ama sen bunu hak etmedin."

Alayla gülümsedi.

"Ben..."

"Çünkü eğer onun için cezalandırılmayı hak ediyorsan..." Elimi karnıma bastırdığımda, her zamanki gibi gözleri oraya kilitlendi. "Ben de cezalandırılmayı hak ediyorum. Bunu tek başına yapmadın."

Göğsü daraldığında nefesini sıkıntıyla verdiğini anlamıştım.

"Kimin ne yaptığı hakkında konuşmakla ilgilenmiyorum. Dediğim gibi ben iyiyim."

Avcumun altındaki çırpınışları hissediyordum.

"Biliyorum, bunu sonrası için yapıyorum."

"Sonrası için mi?"

"Evet. Hava hâlâ karanlık, belki ağabeylerim ortadan kaybolduğumu anlamamıştır. En azından henüz. Ayrıca sana kaç kere söylersem söyleyeyim, beni taksiye bindirmeyeceğini de biliyorum. Beni kendin götüreceksin. Çünkü nedense bana karşı garip bir korumacılığın var."

Ayaklarının üzerinde silkelendi.

"Bunun ne anlamı var ki?"

"Mesele şu ki beni geri götürdüğünde seni yine dövecekler. Bu sefer beni kaçırdığın için. Bu yüzden yeni yaralar almadan önce yaralarını temizlemek istiyorum."

Reed bir müddet yüzümü inceledi. Muhtemelen yüzümdeki kararlılığı fark etmişti. Çünkü kıpırdamıyordu.

Eğer kimin ne yaptığı konusunda birbirimizi suçlayacaksak o zaman suçlanması gereken kişi ben olmalıydım. Bu *benim* anlık pla-

nımdı. Hayatıma devam etmeyi o kadar çok istiyordum ki onu yanlış yönlendirmiştim. Yani eğer biri suçlanacaksa bu ben olmalıydım.

Ama suçlamıyorduk.

Çünkü o haklıydı. Onun nasıl ortaya çıktığı önemli değildi, bunun ne kadar zor olacağı da önemli değil. Çünkü o bir hata değildi. Şu anda onu düşünmem gerekirken kimseyi suçlamayacak ya da parmakla göstermeyecektim.

Ona sahip olduğumuz zamana kadar...

Huysuzca, "İyi," deyip ardından kapalı klozet kapağına oturdu. Aldığım nefesler bir anlığına düzensizleşti. Bunu neden yaptığını biliyordum. Neden oraya oturduğunu biliyordum.

Çünkü boylarımız arasında bariz bir fark vardı.

Çünkü geçen sefer bunu yaptığımda yaralarıyla ilgilenmek için bir taburenin üzerine çıkmak zorunda kalmıştım. Ona söylememe gerek kalmadan işimi kolaylaştırıyordu. Hatta ellerini uyluklarının üzerine koymuştu, ayın öptüğü teninin altındaki damarları gergin ve kalındı. Sanki artık hazırmış da kesiklerini ve sıyrıklarını temizlemek istersem beni durdurmayacakmış gibi görünüyordu.

Orada bir kral gibi otururken ona doğru yürüdüm.

Hayır, bir suçlu gibi. Bir *haydut*. Bir *cani*.

Her tarafı yara bere içindeydi, hırpalanmıştı ve bu gece ona bakması için seçtiği kız bendim. Onunla ilgilenecek olan kız.

Nefesimi, kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışırken yaralarını temizlemeye başladım. Bu telaşı kontrol etmeye çalışırken anıların saldırısı ve onun bu kadar iyi olduğu gerçeği karşısında göğsümdeki sıcaklık giderek artıyordu.

Çok uysaldı.

Benim için.

Ama gözleri başka bir hikâye anlatıyordu.

Gözleri, bana birlikte geçirdiğimiz tek geceyi düşündüren anlara gidiyor, nabız gibi atıyordu.

Yapma, Callie. Lütfen.

İşim bittiğinde ve her şeyi dolaba geri koymaya gittiğimde bir şey fark ettim. Daha önce görmediğim bir şey: En üst rafa dizilmiş, renkli küçük kutular. Titreyen ellerimle bir tanesini çıkardım -sıcak, pembe renkte olanı- ve onunla yüzleştim.

"Sende bunlardan neden var?"

Ayağa kalktığında yüzü hâlâ yara bere içindeydi ama en azından bandajları vardı ve kesikleri temizdi. Elimdekine baktıktan sonra

yutkunarak, "Çünkü muhtemelen bunları alma şansın olmadı," dedi. "Yurttan çıkmamıştın. Henüz kullanmadığını düşündüm."

Haklıydı.

Hiç şansım olmamıştı.

"Bu hafta sonu evdeyken, gidip bir tane alacaktım. Ama sen..." Tekrar dolaba baktım. "Bir ton almışsın."

Tıpkı kitap hakkında konuşurken ki gibi elmacıkkemiklerinde hafif bir kızarıklık oluşmuştu.

"Hangisinin daha iyi olacağını bilemedim."

Ne demek istediğini biliyordum. Çünkü çok fazla seçenek vardı. Okulda, *Google*'da aratmıştım. *Hızlı tespit. İlk müdahale. Erken tespit. Dijital geri sayım.* Her ne demekse artık.

Ve ben bundan çok korkuyordum.

Eczaneye tek başıma gitmekten ve kendime bir hamilelik testi almaktan çok korkuyordum. Koridorda yürümekten, orada durmaktan ve yüzlercesi arasından en iyisini seçmekten korkuyordum.

Tek başıma bununla baş etmekten korkuyordum.

Ama şimdi buna gerek yoktu, değil mi?

Testi tek başıma satın almak zorunda değildim. Testi tek başıma yapmak zorunda da değildim. Çünkü bana zaten bir tane almıştı ve *o* buradaydı.

Yeniden yaşlarla dolduğunu hissederken gözlerimi kırpıştırdım. Tanrım, buna bir son vermeliydim. Her konuda duygusallaşıyordum, en ufak şeylerde bile.

Ama bu küçük bir şey değildi, değil mi?

Bugün burada olan hiçbir şey küçük değildi.

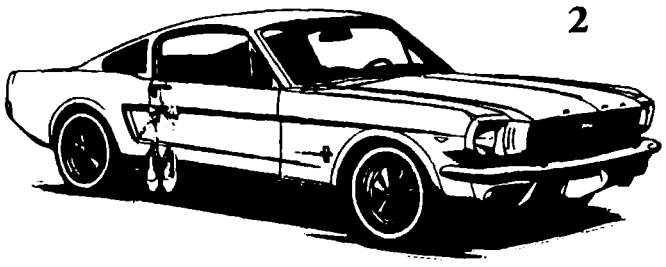
Çünkü bir şekilde bu *bize* aitti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra göğsüne sarıldım, tam kalbinin olduğu yere başımı yasladım. Birkaç saniye beni izledikten sonra başıyla işaret verdi.

"Dışarıda bekleyeceğim."

Sonra da dönüp gitti.

Bir kızın hamile olduğunu öğrendiğinde yaptığı ilk şeyi -*hamilelik testini*- yapmaya koyuldum.

2

Varır varmaz evimin kapısı açıldı.

Ne çok zengin ne de çok fakirdik, tüm evlerin hemen hemen aynı göründüğü nezih bir mahallede yaşıyorduk. Tüm ön bahçeler aynı görünüyordu. Çoğunlukla biraz fazla büyümüş çalılar, dağınık çimler -insanların bahçeleriyle ilgilenecek çok fazla zamanı veya düzenli bahçıvan tutacak parası yoktu, bu yüzden ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı- ve çatlamış betondan oluşan garajlar vardı.

Burası anneme aitti. Hayatım boyunca burada yaşamıştım. Ağabeylerim de hayatları boyunca burada yaşamıştı.

Ama son on dört yıldır ebeveyni olmayan, gürültücü çocuklarla dolu bir ev olmamıza rağmen evimizden ilk kez bu kadar yüksek düzeyde bir ses patlak vermişti.

Ses patlamasının ardından yaşça bana en yakın olan ağabeyim evden çıktı, ben daha Reed'in arabasından çıkamadan merdivenleri inmeye başlamıştı.

Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyor, şafak söküyordu.

Hamile olduğumu doğrulayan hamilelik testini yaptıktan sonra -o koyu pembe çizgiyi kaçırmak gerçekten zordu- gitmeye hazırdım. Eve dönmek ve savaşa girmek için hazırdım. Çünkü ağabeylerimin uyanık olacağını ve bir şekilde evde olmadığımı anlayacaklarını biliyordum.

Onlara verdiğim haberden sonra bütün gece uykusuz kalacaklarını ve endişeleneceklerini biliyordum.

Ancak Reed'in kokusu sabah bulantılarımı ancak bir süre durdurabilmişti. Çünkü Reed testi cebine koyar koymaz -onu sakladı, bunun iğrenç bir şey olduğunu söylediğimdeyse bana baktı ve umursamadığını söyledi- mide bulantım savaşı kazandı.

Sonraki bir saati dönüşümlü olarak, klozetinde kusarak geçirmiştim.

Tam yanımdaydı, saçlarımı arkadan tutuyordu ve Tanrım, *gitmiyordu.*

Ona kaç kere söylesem de gitmemişti.

Yine de gitmesini istemediğimi itiraf etmeliydim. Onun tarafından tutulmak hoşuma gidiyordu. Sırtımı ovması ve yatıştırıcı sesler çıkarması hoşuma gidiyordu.

Kendimi ondan korumam gerektiğini biliyordum. Bunu birlikte yaptığımıza göre ona fazla yakınlaşmamaya özen göstermeliydim.

Ama midesi bulanan benliğim, hamile olduğumu öğrendiğimden beri korkan benliğim, onun yakınlığını, desteğini, gücünü sevmişti. Evden çay ve tuzlu kraker almadan çıkmama izin vermemesini sevmiştim. *Önemsediği* gerçeğini bilmek güzeldi.

Şimdi evimin önündeydik ve gerçekler ortaya çıkmaya başlamıştı. Reed'in bana göre biri olmadığı ve ona bir daha güvenemeyeceğim gerçeği.

Ayrıca onun bebeğine hamileydim.

Ağabeylerimin ondan nefret etmesinin artık bir sebebi daha vardı.

Karnım onunla birlikte sinirden zonkluyordu. Ledger, Reed'e ulaşmadan önce onun yolunu kesmek için daha araba tamamen park edilmeden, kapıyı açıp kendimi dışarı fırlattım.

Reed ise tamamen rahattı ya da ben Mustang'inden delirmiş gibi çıkana kadar rahattı. Şimdiyse bana ters ters bakıyordu. Ama o bir şey söyleyemeden, -ki görünüşe bakılırsa söyleyecekti- ağabeyim ona ulaşıp yakasından sıkı sıkı tuttu.

"Dün gece seni öldürmeliydim," diye homurdanan Ledger, Reed'i sarsarak, Mustang'ine ittiğinde arabanın ileri gidip gelmesine neden olmuştu.

Reed de onun gibi, "Yapmalıydın," diye homurdandı. Ağzı yeni bir acıyla ve zaten açılmış olan yaralarıyla gerilmişti. "Ama o zaman dün gece senin işini yapacak kimse olmazdı."

"Ne diyorsun?"

"Dün, gece yarısı kız kardeşinin şehirde koşturmasına izin vererek ne halt ediyordun demek oluyor bu?" Reed, Ledger'ın kapüşonunun üzerindeki yumruklu ellerini tutarak sıktı. "Onu nasıl bir durumda bulduğum hakkında bir fikrin var mı? Zar zor ayakta duruyordu."

"Ben gidiyordum."

"Dur, Ledger. Bırak gitsin," diye seslendim.

Hatta Ledger'ın kolunu tutup çekmeye çalıştım ama Reed, "Geri çekil, Peri," diye tersledi.

Çekilmeyecektim.

Yapamazdım.

Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Her şey kontrolden çıkmak üzereydi, daha buraya geleli beş saniye bile olmamıştı ve bunun durmasını istiyordum.

Kavga etmeyi bırakmalarını istiyordum.

Ledger'ın son derece güçlü kolunu çekiştirmeye devam ettim ama kımıldamadı.

"Ledger, lütfen. Şu anda kavga etmenizi istemiyorum. Lütfen, sadece konuşabilir miyiz?"

İşte o zaman ağabeyim bana baktı, kara gözleri öfkeyle daha da kararmıştı.

"Geceyi onunla mı geçirdin?"

"Ledger, lütfen."

"Yaptın mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Hayır. Yani niyetim bu değildi, Ledge. Ben sadece..."

"Evet, anladım," diye tersledi ve elimden kolayca kurtuldu.

Tıpkı dün gece yaptığı gibi.

Belki de dün gece kendimi daha iyi kontrol edebilmiştim ki ne kadar gergin olduğum düşünüldüğünde bu bir sürprizdi. Ancak şu anda, sabah bulantılarım ve mutlak korkum yüzünden o kadar güçsüz düşmüştüm ki başım dönüyordu, aniden bayılacakmış gibi hissediyordum.

Düşeceğimi ya da kusacağımı ya da her ikisini de yapacağımı düşünüyordum ama güçlü bir kolun bana dolandığını hissettiğimde, bedenim onunkiyle çarpıştı.

O olduğunu biliyordum.

Beni tekrar yakalamak için burada olduğunu biliyordum.

Bir keresinde kalbimi kıran adam.

Aklımda, düştüğümde beni yakalamak için her zaman yanımda olacağına dair saçma bir düşünce belirdi.

Sakinleştirici kokusunu içime çekerek, kapüşonunu göğsünden kavrayıp ona göz kırptım.

"Teşekkür ederim."

Kaşları birbirine değecek kadar çatılmıştı. Şafağın turuncu renginin altında, morlukları yanıyor gibi görünüyordu.

"Sana karışmamanı söylemiştim."

"Ama ben..."

"Lanet olsun. İyi misin?"

Ledger yanıma gelirken sesindeki ve yüzündeki endişe bariz bir şekilde belliydi.

Ona cevap vermek üzereydim ki Reed kolunu sıkıca ve sahiplenici bir şekilde bana doladı.

"Ondan uzak dur."

Ledger'ın göğsü keskin bir nefesle dışarı fırladı. "O *benim* kız kardeşim, şerefsiz," dedi.

"Eğer ona tekrar zarar verirsen dün gece beni öldürmediğin için gerçekten pişman olursun."

"Boş konuşmayı seviyorsun, hele ki yaptığın onca şeyden sonra."

En sonunda, "Lütfen, durun!" diye patladım. "İkiniz de. Sadece durun."

Durdular.

Ama tüm bunların gerçekleşmesinden sorumlu olanın ben olup olmadığımdan emin değildim çünkü tam o sırada en büyük ağabeyim ön kapıdan çıktı ve verandanın merdivenlerinden aşağı indi.

"Ledger, şimdilik bu kadar yeter," dedi. Varlığı ve sesi emrediciydi.

Ledger'ın çenesi sinir ve öfkeyle kasıldı. Ama Con'a itaat etti ve geri çekildi. Tabii ki sessiz kalmadı. "O yaptı," dedi. "Dün gece onu kaçırdı."

Reed'in bedeninden uzaklaşıp, "Beni o kaçırmadı," dedim. Reed'in yanımda hareket ettiğini hissettim, bir şey söyleyeceğini biliyordum ama ona fırsat vermedim. "Bendim. Dün gece siz uyuduktan sonra dışarı çıktım. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Con, sonunda yanımıza ulaştı. Hâlâ kaldırımda duruyorduk ve en büyük ağabeyim, esrarengiz lacivert gözleriyle karşısındaki manzarayı inceliyordu.

Ledger bacaklarını iki yana açmış, savaş duruşundaydı. Yumruklarını iki yanında sıkmıştı, gözleri Reed'e bakarken cinayet çığlıkları atıyordu. Reed de hemen hemen aynı şekilde duruyordu, sadece yüzü darmadağındı.

Con'ın bu sahneyi futbol sahasında yüzlerce kez izlediğini düşünmeden edemiyordum. Reed ve Ledger, iki yıldız oyuncusu yeniden karşı karşıyaydı.

"İyi misin Callie?"

Con bana bunu sorarken yüzünde yer eden endişe kalbimin sıkışmasına sebep oldu.

"Evet, iyiyim. Con..."

"Onu eve sen getirdin," dedi Con. Bakışları benden uzaklaşıp, Reed'in üzerinde dururken sesi ölçülü ve kontrollüydü.

"O kadar geç saatte dışarıda olmamalıydı."

Con ona başıyla kısa bir işaret verip, "Katılıyorum," dedi.

"Perişan görünüyordu," diye devam etti Reed. "Etrafında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu."

Con'ın yüzü gerginlikle kasıldı.

"Benim yüzümden. Biraz sert davranmış olabilirim."

"Evet, öyle yaptın," dediğinde, Reed ve ağabeyimin gözleri bir an için birbirilerine kenetlendi.

Yine araya girip, Con'a doğru konuşurken elimden geldiğince barışçıl olmaya çalışıyordum.

"Sert davranmadın."

Con'ın gözleri tekrardan bana döndüğünde çenesini gıcırdattı.

Yüzündeki pişmanlığı gördüğümde, kalbim ona karşı büyük bir sevgiyle sıkıştı. Ona karşı çok fazla hayranlık ve saygı duyuyordum. Aynı zamanda onun başına açtığım belalar için pişmanlık hissediyordum.

Onu tekrar incittiğim için.

Ağabeyime kalbimdeki tüm sevgiyle yaklaştım.

Tam önünde durup, "Bana karşı sert değildin, Con," dedim. "Sen benim ağabeyimsin. Benim için endişelendin çünkü sana dünyanın en kötü haberini verdim. Bunu anlıyorum." Yutkundum, gözyaşlarımı geri yollamaya çalışıyordum. "Seni incittiğimi biliyorum. Seni incitmeye devam ediyorum ve bunun için de çok üzgünüm. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum, belki de bana bir daha asla eskisi gibi bakamayacaksın. Seni bu konuda suçlayamam."

Ardından Ledger'a döndüm.

Nihayet Reed'in yanından uzaklaşmıştı. Duruşu hâlâ aynı, gergin ve savaşa hazır olsa da gözleri dolmuş gibiydi. Yüz hatları acıyla dalgalanıyorken, gidip ona sarılmak istiyordum.

Belki de yaptıklarımdan sonra beni reddedecekti, buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Bu yüzden Ledger'a doğru konuşurken yerimde durmaya devam ettim.

"Kızgın olduğun ve benden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum, Ledge. Aslında ilk seferinde beni affetmeni bile beklemiyor-

dum. Ama affettin ve bunu asla unutmayacağım. O yaz benim için oradaydın. Sen, Stellan ve Shepard, bunun için size her zaman minnet duyacağım. Sizler bir kızın isteyebileceği en iyi ağabeylersiniz, bu yüzden size iyi bir kardeş olacağım ve bu sefer beni affetmek zorunda olmadığınızı söyleyeceğim." Tekrar Con'a döndüm. "Beni affetmek zorunda da değilsin. Benden nefret edebilirsin, Con. Bu beni incitecek ama buna katlanacağım. Çünkü sen, kız kardeşinden böyle bir hayal kırıklığı ve yük istemedin." Acıyla yutkundum. "Sen tanıdığım tek *baba* figürüsün ve benim için hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyorsun. Sen sadece ağabeyim değilsin. Sen beni büyüten adamsın. Sen olmasan burada olamazdım. Sen benim her şeyimsin. Keşke sana istediğini verebilseydim, Con. Ama veremem." Karnıma dokundum. "Onu öldüremem. Özür dilerim. Onu öldürebilecek durumda değilim. O artık benim ve belki de şu anda sadece bir grup hücreden ibaret ve *kız* olup olmadığından bile emin değilim ama yapamam. Lütfen, Con. Özür dilerim."

Sözlerim bittikten sonra Con uzun süre beni inceledi.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Az önce ona da söylediğim şeyler gibi bu da çok acı veriyordu.

Ağabeylerimin beni asla affetmeyecek olması canımı acıtıyordu. Verdiğim tek bir karar, en önemli karar, bizi parçalara ayıracaktı.

Conrad gözlerini benden kaçırıp Reed'e döndüğünde kalbim sızladı.

"Kız kardeşimin Juilliard'a gitmek istediğini biliyor muydun?"

Gözlerimi kapatıp başımı eğdim.

"Evet," dedi Reed arkamdan.

Ama orada kalmadı. Öne çıktı. Ağabeyimle tam olarak burun buruna duruyordu, ikisi de uzun ve güçlüydü.

"Beş yaşından beri bunu istiyordu," dedi Con. "Onu tüm dans derslerine ben götürdüm. Tüm resitallerine ve gösterilerine katıldım. Sonra da bale stüdyosundan atılışını izledim."

Gözlerim ağabeyimdeydi ama Reed'in ağzının etrafındaki çizgilerin sıkılaştığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Reed alçak bir sesle, "Benden sonra," dedi.

Conrad, Reed'e bakarken, "Senden sonra," diye devam etti. "O tutuklanırken ben de oradaydım. Onunla birlikte karakola gittim. Geleceği tehlikedeyken onu izledim. Ama o kısmı biliyorsun, değil mi? Bana anlaşmayı sen getirdin."

"Yeterli değildi."

"Hayır, değildi. Yine de o okula gitmek zorundaydı. Yine de yurtta kalmak, tüm o aptal kurallara uymak zorundaydı. Ona yaptıkların yüzünden. Onu kullandığın ve güvenini suiistimal ettiğin için. Sırf futbol için."

"Biliyorum."

Reed'in sesi kısılmıştı. Kelimeler bir dizi hırçın hece ve homurtuya dönüştü, ellerimi iki yanımda sıkıyordum. Çünkü ona dokunmak istiyordum. Elini elimin içine alıp sıkmak istiyordum.

Ama yapamazdım.

Yapamam.

Ağabeylerimin önünde bunu kesinlikle yapamazdım. Onlara birçok kez ihanet etmiştim. Aynı hatayı yapmaya devam edemezdim.

"Callie, bana onun için futbolu bıraktığını söyledi. Onun özgürlüğü için. Bu doğru mu?"

Reed'in morarmış çenesi bir iki dakika boyunca kasıldıktan sonra, "Futbol sadece bir amaç için bir araçtı," diye cevap verdi. "Ve evet, ondan vazgeçtim. Yine olsa yine yaparım."

Bunun üzerine tırnaklarımı avuçlarıma geçirip, ayak parmaklarımı kıvırırken dudaklarımı nefes almak için ayırmak zorunda kaldım.

Reed'in, Conrad'e böyle karşı koymasını izlerken ağzımdan nefes almak zorunda kalıyordum.

Benim için.

"Bir amaç için," diye mırıldandı Con. "Sanırım bu babanla ilgili bir şey."

"Evet."

"Baban pisliğin teki."

Reed, Conrad'e başıyla kısa bir işaret verdi.

"Bu konuda hemfikiriz."

Conrad başını salladı.

"Ama bu umurumda değil, anlıyor musun?"

"Senden bunu beklemiyorum zaten."

"Güzel. Çünkü kız kardeşimi önemsiyorum."

Kısa bir baş sallama daha.

"Biliyorum."

"Farkında mısın?" dedi Conrad ve ayaklarının üzerinde hareket etti. "Okulu bırakacak ve bir iş bulacak. Bir daire tutacak. Ayrıca baleyi de bırakmayı düşünüyor. Yani görünüşe göre onun hayatını mahvettin. Onun beş yaşından beri kurduğu hayalleri yıktın."

"Henüz değil."

Conrad bu cevabı almayı beklemiyordu.

Ben de beklemiyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Reed'in göğsü kabarmıştı. Ayaklarının üzerinde sabırsızca hareket ederken burun deliklerinin genişlediğini görebiliyordum.

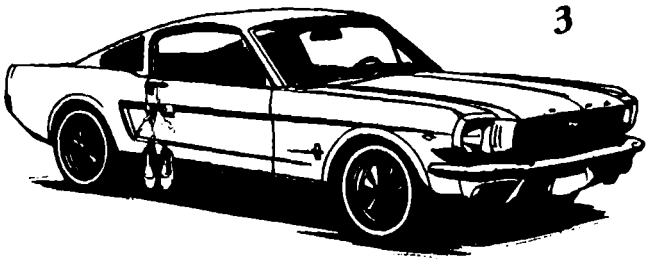
"Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunu anlayışla karşılıyor ve saygı duyuyorum. Kardeşlerine karşı ne kadar koruyucu olduğunu biliyorum, onları her zaman himayende tuttun. Seni izlerdim, biliyorsun. O zamanlar çocuktum. Her zaman onların bir adım gerisinden nasıl yürüdüğünü izlerdim. Şehirde dolaşırken onlara nasıl göz kulak olduğunu ve bazen onları okula bırakmak için otobüse nasıl bindiğini... Seni gözlemlemiştim. Sonra benim koçum oldun, oyuncularına karşı ne kadar koruyucu olduğunu gördüm. Oyunun bütünlüğünü, oyuncuları nasıl savunduğunu. Bu yönünü hem seviyor hem de nefret ediyordum. Özellikle de bana müdahale ettiğinde. İşleri kendi yöntemimle yapmak istediğimde. Kazanmak istediğimde. Oyundan bahsetmiyorum. Yani evet, sorun oyundu ama bu her şeyden çok pislik babama yapışmakla ilgiliydi. Eğer şu anda bana bir yumruk atmak, kemiklerimi kırmak, bencil ve umursamaz olduğum ve her zaman düşündüğün gibi olduğum için yüzümü yeniden dağıtmak istiyorsan o zaman buyur. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Onun hayallerinin güvende olduğundan emin olacağımı bilmeni istiyorum. Onun kalbini bir kez kırdım. Ama hayallerini yok etmeyeceğim. Hayatımda başkaları için hiçbir zaman bir şey yapmadım. Hep kendi derdime düştüm. Ayrıca dünyanın canı cehenneme, umurumda değil. Zaten boktan bir yer. Ama sen ve ben, ikimiz de en azından bir konuda anlaşabiliriz: Kız kardeşin bu dünyada iyi olan tek şey ve ben onu *mahvettim*. Ama artık bunu yapmayacağım. Onu zaten mahvetmiş olduğumdan daha fazla mahvetmeyeceğim."

Nefes alabilmek için dudaklarımı araladığımda, tuzun tadını almıştım. Gözyaşlarımın tadını. Kırık kalbimin tadını alıyordum. Yine de kırık tadı vermiyordu, gerçekten. Kırık bir kalbin tadı ekşi ve acıydı. Bunun tadı tadı, şeker gibiydi. Kek gibiydi. Onun gibi.

Bunun ne anlama geldiğini, kırık kalbimin tadının nasıl değişebileceğini daha fazla analiz ederdim ama tüm bunlardan sorumlu olan adamın işi henüz bitmemişti.

Yapacak daha çok açıklaması, onun için acı çekmemi sağlayacak daha çok yolu vardı.

"Ve okulu bırakmayacak. En azından benim gözetimimde değil."

3

Bugün pazartesiydi ve ben St. Mary'deydim.

O pazartesi değildi ama. Müdürle konuşup okulu bırakacağımı düşündüğüm pazartesi değildi. O pazartesi okuldaki son günüm olacaktı ama bir şekilde bugün normal bir pazartesi oldu.

Diğer sıradan pazartesiler gibi.

Yani müdürle konuşmadım ve okulu bırakmadım.

O pazartesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve ben hâlâ buradaydım.

Hâlâ St. Mary'ye gidiyordum. Hâlâ arkadaşlarımla birlikteydim. Dürüst olmak gerekirse eğer okulu bıraksaydım en çok onları özleyecektim.

Günün sonunda, tüm kızlar avluda özel bir noktada duruyordu. Bizim ya da daha doğrusu onların bu noktayı seçmelerinin nedeni, arazinin girişini belirleyen siyah metal kapılara bakmak istemeleriydi.

Çünkü hepsi o parmaklıkların arkasından bir şeyi izliyordu.

Ya da *birini.*

"Pekâlâ, beni öldürmeyin," dedi Salem, gözleri o kişiye odaklanmıştı. "Ama adamın gerçekten çok seksi. *Gerçekten.*"

"O benim *adamım* değil. Ayrıca Arrow'a bunu senin söylediğini söyleyebilir miyim?"

Ona takıldığımda kızararak koluma dirsek attı.

"Ha. Ha. Çok komik."

Kıkırdadım.

Birkaç hafta önce St. Mary'deki en büyük skandalı yaşadığımızı söylediğimi hatırlıyor musunuz? Hepimiz Arrow'un gelip Salem'a olan aşkını ilan etmesini ummuştuk.

Tam olarak öyle yapmıştı.

Aslında o birkaç gün -hikâyeyi anlattığında burada olduğum için mutluydum- Salem'a göre oldukça epikti. Cidden öyleydi.

Adam ona bir şiir yazmıştı.

Yani tabii ki bu destansı bir şeydi. Hatırladıkça, kızarıp gülümsüyordu. Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

Poe, "Dur, o seksi değil," diyerek Salem'ın koluna vurdu, gözleri aynı kişiye sabitlenmişti.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Salem onun koluna geri vurdu. "Kesinlikle öyle. Şu ceketinin üzerine nasıl oturduğuna baksana. Sanki her an içinden fırlayacakmış gibi. Eğer gerçekten iyice odaklanırsan gömleğin içinden karın kaslarını görebilirsin."

"Bu yüzden seksi onun için çok uysal bir kelime. Callie'nin adamı şey gibi..." Aklına gelen şeyle parmaklarını şıklattı. "O bir... *Dilf*. O tam bir *dilf*."

Wyn gülümseyerek başını salladı. Gözleri bir kez olsun eskiz defterinden ayrılmıştı.

"İşte bizim Poe'muz. Her zamanki gibi çok klas."

"Ne? Bir bebeği olacak, değil mi? O Callie'nin bebeğinin babası. Tabii ki o bir *dilf*."

"Bunu gerçekten söylemek zorunda mısın?" diye sordu Wyn. "Gerçekten bu kelimeyi kullanmak zorunda mısın?"

"Hmm, evet. Onu onurlandırıyorum. İltifat ediyorum." Sonra bana döndü. "Bir kardeşi olmadığına emin misin?"

Başımı salladım.

"Tekrar söylüyorum, o benim adamım değil. O benim hiçbir şeyim değil."

"Tabii, elbette. Sadece birlikte bir bebek sahibi olacaksınız." Poe bana gözlerini devirdikten sonra konuşmaya devam etti. "O da günün sonunda kapıda seni bekliyor olacak."

Şimdi koluna vurma sırası bendeydi.

"Ona salyalarını akıtmayı kes."

Salem kıkırdadı.

"Senin adamın değil. Tabii ya."

Salem ve Poe beşlik çaktığında, Wyn gülüyordu. Onlara karşı dudaklarımı büzsem de ona hayran oldukları için onları suçlamıyordum.

Gerçekten muhteşemdi. Gömleğinden karın kasları görünüyordu.

Ama beni en çok etkileyen şey saçlarıydı. Son birkaç ayda çok uzamıştı. Bu yüzden gri takım elbise ve beyaz gömlek içinde me-

* (İng.) Baba olmuş, seksi erkek.

deni ve evcil görünmek yerine, uzun, asi saç telleriyle tam tersi gibi görünüyordu.

Alnına düşen saçları yakasına değiyor ve onu Bardstown Lisesi'nde herkesin ona taktığı lakap gibi umursamaz, vahşi canavar gibi gösteriyordu.

Vahşi Mustang.

Kurt gözlü ve vampir tenli.

Her annenin kızının uzak durmasını istediği çocuk. Her babanın, küçük kızını çağırmaya geldiğinde verandasından kovmak istediği çocuk. Artık oynamıyor olsa da bu lakabı hâlâ taşıyordu. Burada, siyah kapıların dışında durup beyaz Mustang'ine yaslanmasının nedeni bendim.

Okuldan sonra beni almaya geliyordu. Geçen haftadan beri edindiğimiz bir rutindi.

"Artık benimle yaşamadığına inanamıyorum."

Wyn yanımda konuşurken, dikkatimi ondan uzaklaştırdım. Boğazımda garip bir yumru oluştu.

"Biliyorum. Seni özlüyorum. Hepinizi özlüyorum."

Her şey için ağlamaya oldukça yakındım -bu gözyaşlarını gerektirse de- ve tüm kızlarımın gözleri benim gibi yaşlarla doluydu. Şu anda sakin kalabildiğim için çok mutluydum.

Onları deli gibi özlüyordum. Artık onlarla yurtta kalmayacağım gerçeği beni çok üzüyordu.

Çünkü artık onlarla birlikte değildim. Artık başka bir yerde yaşıyordum. St. Mary tarihinde kampüs dışında yaşayabilen tek kız bendim.

Kulağa mantıklı geliyordu, değil mi? Ayrıca St. Mary tarihinde, St. Mary'ye giderken hamile kalan tek kız da bendim.

Hepsi beni bekleyen adam sayesindeydi.

Tüm bunların gerçekleşmesini sağlamıştı.

Ben planlar yaparken o da kendi planlarını yapıyordu. Bunu zaten biliyordum ama bu planların ne kadar ayrıntılı olacağını bilmiyordum. Benim planlarımı utandırtmıştı.

Planı tüm ipleri eline almayı, Jackson'ların ağırlığını ortaya koymayı ve beni okulda tutmayı içeriyordu. Ayrıca bana kalacak bir yer bulmayı ve bir işe girmeme izin vermemeyi de içeriyordu çünkü önce mezun olmaya ve sağlığımla ilgilenmeye odaklanmam gerekiyordu.

Bir de baleyi bırakmama izin vermiyordu.

Hayalimi.

Çünkü o zaten kalbimi kırmıştı, hayallerimi de yok etmeyecekti.

Beş yaşımdan beri kurduğum hayale bir şey olmasına izin vermeyecekti. Bunu ağabeylerime o söylemişti ve ağabeylerim bu plana bayılmıştı.

Hepsinin ondan nefret ettiği gerçeği göz önüne alındığında bu şaşırtıcı olmuştu.

Kaldırımdaki hesaplaşmadan ve Reed'in, Conrad'e verdiği sözden sonra ağabeyim onu evimize davet etmişti ve bütün günü Reed'in planlarını dinleyerek ve ayrıntıları konuşarak geçirmişlerdi. Stellan ve Shep bile New York'tan gelip görüşlerini bildirmişti.

Reed'in koruma konusunda tıpkı ağabeylerime benzediğini her zaman biliyordum ama bu durum daha önce hiç yemek odamızda beyin fırtınası yaptıkları zaman kadar belirgin olmamıştı.

Sadece bir gece önce ağabeylerime haberi verdiğim ve onlarla olan bağımın, bildiğim hayatın, sona ereceğini düşündüğüm odada...

O odada, her zaman istediğim bir şeye sahip oldum.

Her zaman ağabeylerimin ve Reed'in iyi geçinmesini istemiştim. Bardstown Lisesi'ndeyken tek düşündüğüm buydu. Rakip takımlarını, egolarını ve farklılıklarını bir kenara bırakmalarını istemiştim çünkü içten içe arkadaş olabileceklerini biliyordum.

Ama sonra bir şey oldu ve ben bu isteği içime gömdüm.

Bu umudu kat kat acı ve kalp kırıklığının altına ittim.

İki yıl önceki çılgın dileğimin şimdi gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de şimdi her şey daha da kaotikken. Ama bir şekilde oldu ve hayır, onlar arkadaş değildi. Tanrım, hayır. Ama kavga da etmiyorlardı ve bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

Çünkü onun bir planı vardı ve bunu gerçekleştireceğine söz vermişti.

Yapıyordu da.

Her neyse.

Arkadaşlarıma veda ettikten sonra derin bir nefes aldım. Yeşil sırt çantamı omuzlarıma alarak beton patikadan siyah kapılara doğru yürümeye koyuldum.

Kurt gözleri doğrudan bana dikildi. Şimdiye kadar telefonuna bakıyor ve çevresinden tamamen habersizmiş gibi görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

Geçen hafta boyunca onu bunu yaparken izledim. Öğleden son-

raları okula geliyor ve beni beklemek için Mustang'inden iniyordu. Sonra ben arkadaşlarımla vedalaşıp ona doğru yürümeye başlayana kadar telefonuna odaklanıyordu. Sanki beni yalnız bırakıyormuş gibi. Onlarla gitmeden önce huzur içinde vedalaşmama izin veriyordu. Gruptan ayrılır ayrılmaz, başını kaldırıp bana bakıyordu.

Her şeyi geride bırakıp, ona doğru yürümemi izlerken gözleri kor alev gibi yanıyordu. Doğrulup bana doğru yürümeye başladı. Yavaşça, benim küçük adımlarıma uyarak. Sanki yürüyüşümüzün zamanını ayarlıyordu. Benimle aynı anda siyah kapılara ulaşacak şekilde senkronize hareket ediyordu.

Bunu yapmak tam tamına bir buçuk dakikamı alıyordu. Süre tutuyordum, evet.

Geçen hafta, geçen *pazartesi*, beni almaya geldiği ilk gün süre tutmuştum ve tam doksan saniye sonra kara kapılardan çıkıp diğer tarafa geçmiştim.

Şimdiyse önümde duruyordu.

"Merhaba," derken, kafamı kaldırıp ona baktım. Kalbim göğüs kafesimin içinde dönüyor, karnımdaki çırpıntılar şiddetleniyordu.

O da burada olduğunu biliyordu.

Bir şey demedi. Yine, bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

Onun yerine bana baktı.

Yüzümü, hardal rengi bir kurdeleyle tutturulmuş örgülü saçlarımı inceliyordu. Hatta üniforma eteğime, *Mary Janes* ayakkabılarıma bile bakıyordu.

Onun ağır bakışları altında, ışıltılı kurt gözlerine karşı dimdik durmaya çalışıyordum.

O, yetişkin iş kıyafetiyle orada durup, iyi olduğumdan emin olurken beni yeni yetme bir kız öğrenci gibi hissettiriyordu.

Çünkü yaptığı şey buydu.

Okulda geçirdiğim altı saat boyunca başıma bir şey gelmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Beni son gördüğünden bu yana geçen altı saat içinde. Çünkü sabahları da beni okula o bırakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarken sırt çantamı almak için bana doğru uzandı.

Gördünüz mü? İyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Ve sırt çantam gibi ağır şeyleri taşıyamayacağımı düşünüyordu.

Yüzüne bakarak başımı salladım.

"Evet."

Ledger'ın ona verdiği morluklar o kadar kötü görünmüyordu ama yine de tam olarak geçmemişti. Yüz hatlarını derinleştiriyorlardı. Takım elbisesi içinde sivilden çok suçlu gibi görünüyordu.

Çenesinin hemen yanında yer edinen eski bir sıyrığı fark ettim.

"Burana ne olmuş böyle?"

"Ne?"

Elimi kaldırıp çenesine dokunduğumda çenesini sıktı.

"Ah. Eski kesiğini sıyırmışsın gibi görünüyor."

Reed bir an gözlerimin içine baktı ve sonra huysuzca, "Bir yerimi çizmiş olabilirim," diye cevap verdi.

"Sakalın yüzünden," diye onu tamamladığımda omuz silkerek beni onayladı. "Daha dikkatli olmalısın, Reed. Eski kesikler-"

"Sabah bulantın var mı?" diye sorarak sözümü kesti. Sanki kesiklerinin konusunu bitirmiş gibi dokunuşumdan uzaklaştı. Sanki onun için endişelenmeme izin vermiyormuş gibiydi.

Elimi indirip karıncalanan parmaklarımı avcumun içinde sıktım.

"Birazcık."

Yüz hatları gerginleşti.

"Bir şeyler yiyebildin mi?"

"Salata."

Keskin bir şekilde nefes verirken bana ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu.

Sabah bulantılarım son birkaç gündür daha da kötüleşmişti ve Reed dersler sırasında buna katlanmak zorunda kalmamdan nefret ediyordu. Ağabeylerim de aynı şekilde bu durumdan nefret ediyordu. Delice bir an birlik olup bulantılarım geçene kadar okula gitmeyi tamamen bırakmam gerektiğini söylemişlerdi.

Yine de ayak diremiş, diğer bazı planlarına da karşı çıkmıştım.

Her neyse. Onlara okulu bırakmayacağımı ve bir işe girmemi istiyorlarsa bunu doğru şekilde yapmam gerektiğini söyledim. Yani derslere gidiyordum, ödevlerimi yapıyordum ve notlarımı yüksek tutuyordum.

Sonunda pes etmek zorunda kaldılar.

Ama sanırım bunun en büyük nedeni Conrad'in artık futbol koçumuz olması ve beni bıraktıktan sonra bana göz kulak olmak için burada olacağını bilmesiydi.

"Biri okulda sana bir şey mi söyledi?"

Sorusuyla eteğimi çekiştirdim.

Evet.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Kaşları çatıldı.

"Emin misin?"

Şey, *hayır.*

Birileri bana bir şey söylemişti. Bir grup insan. Sanırım üçüncü sınıftan kızlardı. Aslında bana bir şey söylememişlerdi.

Öğle yemeğindeydik, yemekhaneden salata alıyordum. Tepsimi işaret edip kıkırdadılar ve kusma taklidi yaptılar. Ya da onun gibi bir şey, neyse.

Dürüst olmak gerekirse sadece bir saat önce kusmuştum. Bunu yapmak için sınıftan aceleyle çıktığım için haberler hızla yayılmıştı. Hasta olduğum ve kampüs dışında yaşayan tek kız olduğum hakkında bir şeyler.

Hamile olmamla ilgili...

Artık hepsi biliyordu, bu yüzden olay okulda büyük bir skandal haline geldi. Yine de olacakları biliyordum. On sekiz yaşında hamile kalmamın, Salem'la olanlardan çok daha büyük bir skandal yaratacağını biliyordum. Ve öyle de oldu. En azından onun üzerindeki baskının bir kısmı kalktığı için mutluydum. Çünkü bir süredir herkes onu izliyordu.

Hâlâ izliyorlardı ama artık beni de izliyorlardı.

Grubumuz en asi grup haline gelmişti.

Biz, St. Mary'nin asileriyiz.

Aslında her zaman arkadaşım gibi olduğunu düşündüğüm rehber öğretmenim, hamile kaldığım için beni başka bir danışmana yönlendirdi. Yalan söylemeyeceğim. Bu acıtmıştı ama sorun değildi.

Beklemediğim bir şey değildi.

Yani ben yaşayacaktım. Ama görünüşe göre o yaşamayacaktı.

"Evet, eminim," dedim. "Ben..."

Omzumun üzerinden arkama baktı.

"O zaman neye bakıyorlar?"

Neden bahsettiğini biliyordum. Ben ve arkadaşlarım gibi onu izleyen başkaları da vardı.

Hâlâ bizi izliyorlardı.

Buradaki ilk gününde, tüm kızlar okuldan sonra beni almasını izledi. Gri bloklu binaların dışında durdular, avluda toplandılar ve ona doğru yürümemi izlediler. Geçen hafta boyunca birçok insan ilgisini kaybetti ama birçoğu hâlâ kaybetmemişti.

Bu yüzden onu izliyorlardı. Ona doğru yürümemi ve beni Mustang'iyle götürmesini izliyorlardı.

Artık onun kim olduğunu biliyorlardı. Onunla benim hakkımda çeşitli söylentiler ortalıkta dolaşıyordu ve tabii ki bunlardan biri de birlikte olduğumuzdu. O benim erkek arkadaşımdı ve ben de onun bebeğini taşıyan kızdım.

Evet, onun bebeğini taşıyordum ama o benim erkek arkadaşım değildi.

Asla olmak istemedi ve asla da olmayacaktı.

"Seni," diye cevap verdim.

"Ne?"

"Kızlar hep sana bakar, unuttun mu?"

"Bundan hoşlanmadım."

Söylediğine şaşırıp kıkırdadım.

"Sen ciddi misin? Çok severdin. Onları hep arkalarından izlerdin."

"Hayır, yapmadım."

"Ne?"

"Onları izlemedim."

"Ben..."

Ne söyleyeceğimi unuttum çünkü beni izleyiş biçimine bakılırsa onları izlemediğini söylemeye çalışıyor gibiydi.

Onun yerine beni izledi. Bu çok saçmaydı, değil mi?

Gözlerini kaçırıp omzumun üzerinden kızlara bakmaya devam etti.

"Eğer izlemek istiyorlarsa ben..."

"Onları görmezlikten gel. Ben öyle yapıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye homurdandı.

"Yemin ederim, sorun yok."

Kapıya doğru bir adım atmadan önce bir an için gözlerini kıstı ama onu durdurdum.

Fiziksel olarak.

Belki de bu yanlış bir izlenim veriyordu. Onu fiziksel olarak hiçbir şeyden alıkoyamazdım. Benden daha büyük, çok daha büyük ve güçlüydü. O yüce bir dağ, bir bina gibiydi ve ben onun için bir torba tüy gibiydim.

Onu durduramazdım ama yaptım.

Elimi sert karnına koyduğumda kaskatı kesildi. Başım indirip, bana bakmadan önce beyaz gömleğinin üzerinde duran küçük, solgun elime baktı.

"Bırak, gideyim."

Ona cevap vermeden hemen önce bir an duraksadım. "Hayır." Elinde tuttuğu sırt çantamdaki parmaklarını esnetti.

"Elini çek, Peri."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı dönüyordu ki sanırım yerinden fırlayacaktı. Tıpkı benim cüruf taşlarından ve siyah kapılardan oluşan kafesten fırladığım gibi.

Beni içinden çıkardığı yerden.

Benden çok daha güçlü olan ama bir şekilde onu bu şekilde kontrol etmeme izin veren adam.

Ona bir şeyler yaptırmama izin veriyordu.

Sanki yapabilirmiş gibi. Bana bir şeyler yaptırabilirdi, yani bir zamanlar. Ona âşık olduğum zamanlar.

Yutkunarak, "Hayır, oraya gitmeyeceksin," dedim.

Çenesi kasıldı.

"Gideceğim."

"Hayır, gitmiyorsun. Gidiyoruz, hadi."

"Peri."

Elimi onunkinin üzerine bastırırken midem sıkıştı.

"Hayır. Kimseyle kavga etmeyeceksin, Reed. Sana izin vermeyeceğim. Sana sorun olmadığını söyledim. Bir süre sonra ilgilerini kaybedecekler. Bir şeye bakmak istiyorlarsa bırak, baksınlar. Umurumda değil. Ama sen oraya gidip o şeyi yapmayacaksın."

"O *şey* de ne?"

"İnsanlara şantaj yapmak."

"Bu şantajdan çok daha kolay olacak."

"Ah, bu beni çok daha iyi hissettirdi."

"Amaç da bu."

İç çektim.

"Hayır. Gitmiyorsun. Ayrıca randevumuza geç kalmıyor muyuz?"

Hâlâ bana kavgacı ve kızgın bir ifadeyle bakıyordu, ben de aynı şekilde ona bakıyordum.

Yine de kavgacı değildim, *hayır*.

Nefesim kesilmişti.

Dudaklarım aralanırken kalbim hızla çarpıyordu. Çünkü artık ne yapacağımı bilmiyordum.

Halbuki bildiğimi sanıyordum.

Tek yapmam gerekenin iki yıl önceki hatalarımı hatırlamak

olduğunu ve böylece onları tekrarlamayacağımı düşündüm. Bana yaptığı her küçük şeyi hatırlarsam ve kırdığı kalbimin her küçük parçasını taşırsam güvende olacağımı düşündüm.

Bunlarla güvende olurdum.

Ama artık güvende olduğumu sanmıyordum.

Geri çekilip bana itaat etti. Kasları parmaklarımın altında gevşerken sanki bu canavarı sadece dokunuşlarımla evcilleştirmeyi başarmışım gibi hissettim.

"Bu iş daha bitmedi."

Omuzlarımın üzerinden son bir kez daha ardıma baktı.

"Gidelim."

***

Oda bembeyazdı ve buram buram çamaşır suyu kokuyordu.

Bu beklenen bir şeydi çünkü burası bir muayene odasıydı. İlk doktor randevum için özel bir klinikteydik. Çünkü hamilelik testi yapmanın yanı sıra, bir kızın hamile olduğunu öğrendiğinde yaptığı başka bir şey daha vardı. Şimdiye kadar yaptığı her şey gibi Reed bunu da halletti.

Klinik şehir dışında olsa da -Bardstown'da değil, komşu kasaba Wuthering Garden'daydı- Reed ağabeylerimi ve beni iyi bir doktor olduğu, şiddetle tavsiye edildiği konusunda temin etti.

İçeri girer girmez pembe önlüklü bir hemşire bize doldurmamız için bir sürü form verdi.

Onları da Reed halletti.

Cevapları bilmediğinde bana sorular sormuştu ama çoğunlukla her şeyi o cevaplamıştı.

Sonrasında aynı hemşire bizi bir muayene odasına götürdü. Birkaç dakika içinde bir teknisyenin bizimle olacağını ve bu sırada beyaz bir önlük giymem gerektiğini söyledi. Ayrıca bana işemem için bir kap ve hamilelik testi için üzerine baş harflerimi yazabilmem adına kalın bir kalem verdi.

Ona bunu zaten yaptığımı söylediğimde gülümseyip bunun sadece standart bir prosedür olduğunu söyledi.

Ve şimdi buradaydık.

Bir kaba işedim ve üzerine adımı yazdım. Sarıya çalan önlüğümü giydiğimde, teknisyen odaya yeni girmişti.

Adı, Christina'ydı. Bana bugün ilk ultrasonumu yapacağını söylerken çok enerjik ve mutluydu. Ayrıca rahmimi, rahim ağzımı ve vajinamı hızlı bir şekilde kontrol etmek ve her şeyin yolunda oldu-

ğundan emin olmak için iç pelvik muayene de yapacaktı. *Smear* testi yapacağından, kilomu ve tansiyonumu kontrol edeceğinden falan bahsetmiyordum bile.

Yani temel olarak benim ve bebeğin sağlıklı olduğundan emin olmak için genel bir muayeneydi.

"Tüm bu prosedürler çok temel ve standarttır," dedi eldivenlerini takarken. "Pelvik muayene sırasında hafif bir rahatsızlık olabilir ama endişelenecek bir şey yok. Çok rahatsız olursan bana haber ver, tamam mı?"

Yutkunarak başımı salladım.

"Tamam."

Kilomu ve diğer hayati değerlerimi aldıktan sonra popom masanın kenarından hafifçe sarkacak şekilde sırtüstü yatmamı söyledi. Ayrıca bacaklarımı üzengi denilen bu arkaik görünümlü metal aletlere koymamı ve gevşememi söyledi.

Çünkü bu hızlı olacaktı.

Yine de hiçbir şey hızlı hissettirmiyordu.

Özellikle de bacaklarımın açıldığı ve elbisemin altının tamamen açıkta olduğu yere bir tabure çektiğinde. Muayene masasının kenarına sıkı sıkı tutunduğumu ve tüm nefesimin boğazımda, ciğerlerimde bir yerlerde düğümlendiğini fark etmemiştim.

O ana kadar.

Yanımda belirene kadar.

Şimdiye kadar odanın karşı tarafında duruyordu, kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Kilo kontrolü ve diğer her şey sırasında sanki Christina bana zarar vermek istiyormuş gibi gözlerini benden ayırmamıştı. Sanki beni koruyormuş gibiydi.

Ne zaman geldiğini bilmiyordum.

Ama o şimdi burada, yanımdaydı ve uzun, zarif parmakları bileğimi sararak masayı bırakmamı sağlıyordu. Onun yerine ona tutunmamı sağladı. Parmaklarım bundan o kadar *çok* hoşlanmıştı ki onunkilere kenetlendiğinde nefes almak daha kolaydı.

Midemde kabaran bulantı da bununla birlikte yatıştı çünkü yapacağını söylediği şeyi yaptı. Yumuşatıcı stokladı, midemdeki minik hücre yığını bundan hoşlanıyordu.

Hissettiğim rahatsızlık usulca kayboldu çünkü ona bakıyordum. Gözlerinin içine. Erimiş, gri, yoğun gözlerine.

İşte o zaman Christina'nın içime yerleştirdiği *spekulum*'un gerginliğine aldırmadım. Sanırım sadece bir kez irkildim, baskıya alışa-

na kadar elini üç saniye kadar sıktım. Kafamda bunu bir zafer olarak kabul ediyordum.

Ama değildi.

Solmakta olan morlukları dalgalandığında Christina'ya dikkatli olmasını söyledi.

Özür dileyip devam etmesini söyledim -ki Reed'den biraz korkmuş gibi görünüyordu- ve ona bakarak başımı sallasam da balerin kalbimin göğüs kafesimin içinde deli gibi dönmesine engel olamıyordum.

Çenesinin kasılmasıyla bundan hoşlanmadığını anladığımda nefesimin kesilmesine engel olamadım. Ondan kendini tutmasını isteyecektim. Ancak bir saniye sonra Christina'nın sesi bakışmamızı bozdu.

"İşte, minicik bebek buradaymış."

Bunun üzerine ikimiz de onu görebilmek için gözlerimizi monitöre çevirdik.

Ya da en azından bir şey görebilmek için.

Çünkü Tanrı aşkına, görmüyordum.

Bebeğimizi göremiyordum.

Bunu ona söylediğimde gülerek monitörden olması gereken küçük noktayı işaret etti. Ayrıca bana doğum tarihinin tahmini temmuz ayında olacağını söyledi.

Karnım zonkluyordu, o olmadığını biliyordum ama yine de o olduğunu varsayıyordum. İçimde hareket edene kadar da varsaymaya devam edecektim.

Reed onu hemen gördü ve yalan söylemeyeceğim, bunun için ondan biraz nefret ettim. Ben onu göremezken o görebiliyordu. Gerçi Christina'dan dört kopya yapmasını istediğinde öfkem biraz olsun yatıştı.

Ve bunu parmakları benimkilere sürtünürken yapıyordu.

Yakında onları, parmaklarını bırakmak zorundaydım çünkü her şey bitmişti. Christina doktorun bizi ofisinde beklediğini söyledi.

Dr. May ellili yaşlarında, bana her türlü soruyu soran dost canlısı bir kadındı. Ailemin tüm tıbbi geçmişini aldı ve bana doğum öncesi vitaminler yazdı. Bana okuyabileceğim ve vücudumda meydana gelecek değişiklikler hakkında bilgi edinebileceğim broşürler verip ihtiyaç duyduğum her an ofisini arayabileceğimi söyledi.

Sonra Reed'in sırası geldi.

Tabii ki o da sorular soracaktı.

Bir sürü sorusu vardı. İlki, sabah bulantılarım için ne yapabileceğimizdi. Ve neden geçmediğini sordu. Beni rahatlatmak için ne yapabileceğimizi de sordu.

Hepsi onun sözleriydi, *benim değil.*

Ancak doktor sabırlıydı. Bu konuda fazla bir şey yapamayacağımızı söyledi. Her kadının vücudu farklıydı ve bu berbat bir şeydi ama bunu atlatmam gerekecekti. Genellikle üç aylık dönemden sonra düzeliyordu. Ancak eğer gerçekten dayanamazsam bana hafif bir *antiemetik** verebilirdi.

Dürüst olmak gerekirse bu tür şeyler doğal seyrinde ilerlerdi ve bu noktada endişelenecek bir durum olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden -Reed'in tüm üzüntüsüne rağmen- antiemetik ilaçları reddedip doktora tüm yardımları için teşekkür ettim.

Sonra Reed, beni eve bıraktı.

Öngörülebilir gelecekte yaşayacağım yeni evime. Conrad'le yaşamak istediğim eski evime değil.

Bu da benim ayak dirediğim başka bir konuydu.

Ayrı yaşamak, tek başıma yaşamak.

Çünkü olanlardan ve Conrad'in büyürken bize baktığı konusunda anlattıklarından sonra ona daha fazla yük olmak istememiştim. Zaten bana ve diğer ağabeylerime yıllarca bakmıştı, bir molayı hak ediyordu. Özellikle de yeni bir iş bulmuşken. Evinde yaşayan hamile bir kız kardeşi hak etmiyordu.

Ben de onlara okula yakın bir dairede yaşayacağımı ve St. Mary'den ayrılıp bir iş sahibi olduğumda onlara her şeyi geri ödeyeceğimi söyledim.

Ama Reed reddetti.

Bunun için de zaten bir planı vardı.

Yani bu evde yaşayacağımı çoktan planlamıştı.

Tamamen camdan ya da çoğunlukla camdan yapılmış bu ev, tüm duvarları yüksek pencerelerden oluşuyordu. Wuthering Garden'daki bir uçurumun tepesinde yer alıyordu.

Beni Mavi Madonna'nın dışında, sokakta bulduğunda getirdiği evle aynıydı. Onun tatil evi, ya da şimdilik *onun* olan tatil evi. Bir arkadaşına ait olması, kliniğe ve okuluma yeterince yakın olması dışında kime ait olduğunu tam olarak çözememiştim.

Yine de muhteşemdi.

* Antiemetikler, kusma uyarısını ve kusmayı baskılayan ilaçlardır.

Tıpkı beni Mustang'iyle klinikten getiren adam gibi.

Arabayı durdurur durdurmaz, kendini dışarı atıp bana kapıyı açmak için arabanın etrafında yürüdü. İlk gün tek başıma arabadan indiğimde bu onu kızdırmıştı. Bu yüzden şimdi onun işini yapmasını bekliyordum.

Gerçi bu iki yıl önce yaptığı bir şey değildi.

Bir keresinde ben arabaya binerken kapıyı benim için açmıştı. Ondan sonra kendi başıma çıkmakta özgürdüm. Şimdi o konuda da bana yardım etmeyi seviyordu. Tıpkı beni ön kapıya götürürken hâlâ taşıdığı sırt çantamı taşımama yardım etmeyi sevdiği gibi.

Sadece kapıda, tam eşikte, kapının kilidi açık ve içeri girmeye hazır olduğumda bana geri veriyordu.

Şimdi ne yapacağını biliyordum.

Her zaman yaptığı gibi, "Telefonun yanında mı?" diye sordu.

"Evet."

Geçen hafta bana yeni bir cep telefonu almıştı. St. Mary'de cep telefonu ve kişisel teknoloji yasak olduğu için Bardstown Lisesi'nde kullandığım eski telefonumu evde bırakmak zorunda kalmıştım. Ona eskisini hâlâ kullanabileceğimi söylemiştim ama bana sinirli bir bakış attı ve şimdiki telefonumu verdi.

Ağabeylerim bunu ona geri ödemek istediğinde Reed, onlara da sinirli bir bakış attı. Onlar da Reed'e ters ters bakınca masrafı yarı yarıya paylaştılar.

"Yiyecek ve diğer şeyler yeterli mi?"

"Evet."

Günlerce yetecek yiyeceğim vardı.

Reed hafta sonu bana her şeyi almıştı ve daha sonra ağabeylerim de alışveriş yapıp gelmişti. Yani her gıda maddesinden ikişer tane vardı. Uzun tartışmalardan sonra kimin hangi hafta bana yiyecek getireceğine dair dönüşümlü bir program belirlediler. Bu, cep telefonu tartışmasından çok daha hararetli bir tartışmaydı çünkü Reed'in her gün gelmesi için bir aşçı ve bir temizlikçi tuttuğunu öğrendiler.

"Güzel. Yarın gelip seni alacağım. Aynı saatte," diye talimat verdi. "Benden sonra kapıyı kilitle."

Her zamanki gibi.

Beni alır ve bırakırdı. Bana talimatlar verir ve sonra giderdi. Sadece ertesi gün her şeyi tekrar yapmak için.

Çünkü burada benimle yaşamıyordu.

Bir otelde yaşıyordu. Wuthering Garden'daki en lüks otellerden

birinde, benden sadece on beş dakika uzaklıkta. Ağabeylerim ona nerede kaldığını sorduğunda bunu açıkça belirtmişti.

Onlara benim için zaten bir evi olduğunu söylediğinde, Con'ın ilk sorusu Reed'in nerede yaşayacağıydı. O da farklı bir yerde kalacağını ama bir şey olursa bana rekor sürede ulaşabilecek kadar yakın olduğunu söyledi.

Ağabeylerim artık yalnız yaşamamdan ne kadar nefret etse de bu konuda hemfikirlerdi. Reed'in bebeğini taşıyor olmama ve her şeyle ilgileniyor olmasına rağmen onu yanımda istemiyorlardı.

Yine de o gitmeden önce, "Ofise geri mi dönüyorsun?" diye sordum. Sorum karşısında şaşırdı, sanırım genelde yorum yapmadan geçiştirdiğim içindi ama bugün öyle değildi. Bugün ona bir şey söylemek zorundaydım.

Cevap verirken gözleri şüpheyle parladı.

"Evet. Neden?"

"Sadece merak ettim." Ayaklarımın üzerinde sallandım. "Kafama bir şey takıldı da."

Şüphesi daha da arttı.

"Ne takıldı?"

"Eğlenmek için ne yapıyorsun?"

"Ne?"

Ah. Cidden mi? Ona neden bunu soruyordum ki?

Ama şimdi bunu söylediğime göre devam edebilirdim.

"Yani geçen hafta seni sadece ofise giderken ve benimle ilgilenirken gördüm ve... Bundan sonra ne yapıyorsun? Hobiler falan. Arabalar üzerinde mi çalışıyorsun? Yani... Rahatlamak için yaptığın bir şeyler olmalı."

Bu düşünce günlerdir beni rahatsız ediyordu.

Bu işin onu öldürdüğü ve benim yüzümden yapmak zorunda olduğu gerçeği. Onu mutlu eden şeyi yapmalıydı. Arabalar gibi belki ve...

"Rahatlamak için zamanım yok."

"Ama..."

"Ben gittikten sonra kapıyı kilitle, yeter."

Gözlerimi kocaman açıp, "O biliyor mu?" diye sordum.

"Kim?"

"Baban, hamile olduğumu..." Hızlanan kalp atışlarımı bastırmak için duraksadım. "Bütün bunları benim için yaptığını biliyor mu?"

Oğlunun arabasını çaldığım için beni cezalandırmak -haklı olarak- isteyen adam.

Özgürlüğüm karşılığında Reed'i futbolu bırakmaya zorlayan adam.

Acaba biliyor muydu? Eğer biliyorsa bu konuda ne düşünüyordu?

Karnımın içindeki çırpıntılar ortaya çıktığında elimi karnımın üzerine koymaktan kendimi alamadım. Bunu yaptığımda, gözleri kaçınılmaz olarak ona odaklandı. Sağ elmacıkkemiğinde sorumla birlikte titreyen mor bir çürük vardı. Tıpkı bakışlarındaki kızgın ve kararlı ifade gibi titriyordu.

"Babam için endişelenmene gerek yok. Her şey kontrolüm altında."

"Ama Reed..."

"Babamla başa çıkabilirim, tamam mı? Sorun yok."

Hep böyleydi. Her şeyin yolunda olduğunu, her şeyi hallettiğini söyleyip duruyordu.

Dediğini kabul ettim çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Bunu biliyordum.

Bunu hissediyordum.

Bu yüzden Conrad'in önünde durdu ve ona bir söz verdi.

Bu yüzden tüm bu planları yaptı. Bu yüzden bu kadar çok düşündü, bu kadar çok özen gösterdi ve bu kadar çok detay verdi. Bunu başarabilmek için yüzlerce liste yapmış olmalıydı. Bu yüzden ağabeylerimin de her şeyle ilgilenmesine izin veriyordum.

Çünkü durumu bu şekilde kontrol altına aldıklarını biliyordum. Conrad bu şekilde hiçbir şeyin dağılmamasını sağlıyor, olaylarla bu şekilde başa çıkabiliyordu. Annem öldüğünde ve her şeyle ilgilenmek zorunda kaldığında yaptığı gibi.

Ağabeylerimin elinden bu kontrolü alırsam bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum. Eğer *onun* kontrolünü de elinden alırsam bu onu sadece kızdırırdı.

Tanrım, buna minnettarım.

Birkaç hafta öncesine kadar her şeyin dağılacağını, yalnız kalacağımı ve dışlanacağımı düşünüyordum. Çok korkmuştum. Çok ama çok korkmuştum. Sonra o geldi ve her şeyi kurtardı.

Okula gidiyordum. Yaşayacak bir yerim, bir doktorum vardı. Baleyi bırakmama bile gerek yoktu. Her kız bu kadar şanslı değildi,

biliyordum. Ben bir istisnaydım. Çoğu hamile genç kızın sadece hayal edebileceği bir destek sistemim vardı. Bu yüzden sesimi yükseltmek zorundaydım. Araya girip Reed'i durdurmalıydım.

"Bütün bunlara ihtiyacım yok, Reed," dedim ona bakarak. "Büyük bir eve, bir aşçıya ve özel bir kliniğe ihtiyacım yok. Burada olmak istediğini ve işleri benim için kolaylaştırmak istediğini biliyorum ve bu konuda tartışmıyorum. Ama tüm bunlar..." diyerek elimi eşyalara doğru salladım. "Çok masraflı oluyor, Reed. Biliyorum. Ben aptal değilim. Bütün bunlara ihtiyacım yok, tamam mı? Sırf bu yüzden orada çalışmanı istemiyorum. O şirketten nefret ediyorsun. Baban için çalışmayı hiç istemedin. Biliyorum. Ama benim yüzümden, olanlar ve yaptıklarım yüzünden mecbur kaldın. Bu yüzden nefret ettiğin bir şeyi yapmana izin vermeyeceğim. Benim hayallerimden vazgeçmeme izin vermiyorsun. Beni Mavi Madonna'ya bile geri döndürdün. Futbolun senin hayalin olmadığını biliyorum ama bir hayalin olmalı, Reed. Bir şeyler istiyor olmalısın, hiç istemediğin bir şeyi yapmana seyirci kalamam. Ayrıca iki yıl oldu. Baban bundan nefret ettiğini göremiyor mu? Bunu ona açıklayamaz mısın? Yani o senin baban. Seni mutlu görmek istiyor olmalı. Eğer kendinden başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar aşağılık biriyse onunla konuşabilirim. Yaptığım her şey için özür dileyebilirim. Açıklayabilirim."

Eli dışarı fırlayıp parmakları bileğimi kavradığında sustum. Tutmakla kalmadı, parmakları kolumun etine saplandı.

Üzerime doğru eğildiğinde, gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım, onda daha önce hiç görmediğim bir şeyle dolup taşarken tenimi çukurlaştırdıklarını hissediyordum.

"Babamla asla konuşmayacaksın."

"Ne?"

"Asla. Onun adını bile söylemeyeceksin, anladın mı?"

"Reed."

"Anlıyor musun Peri?"

Daha dediğini düşünemeden başımı salladım.

"Anladım."

Parmakları hâlâ etimi sıkıyordu. Hatta biraz daha yüklendi.

"Babamın bununla ya da seninle hiçbir ilgisi yok. Sana dokunmayacak. Sana bakmayacak bile. Ona izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz. Bu yüzden bu düşünceyi aklından çıkaracaksın ve her şeyi benim halletmeme izin vereceksin. Anladıysan *evet,* de."

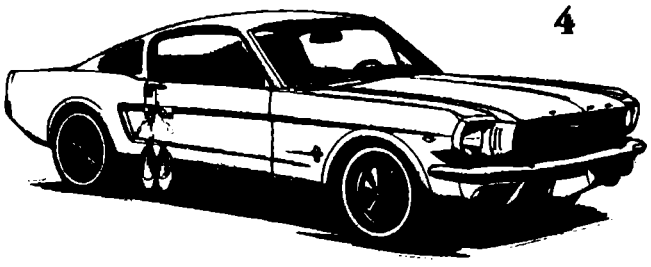
Sözlerindeki şiddet, vahşet, *evet* demek istememe neden oluyordu ama bundan daha fazlası, başka bir şey, onun vahşetinden çok daha fazla ihtiyaç duyulan bir şeydi bu. Şu anda ona katılmam için bana yalvarıyordu. Sanki yapmazsam bu onu yok edecekmiş gibiydi.

"Evet."

Sanki onayımın gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi birkaç saniye boyunca bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. Bundan tatmin olunca doğruldu ve gitmeme izin verdi.

"Şimdi ben gittikten sonra kapıyı kilitle."

Ayışığı Kitaplığı

4

Bardstown Lisesi'ndeyken bacaklarına hayran kalmıştım.

Hele ki kalçaları...

Yürürken ya da koşarken kaslarının şişmesi. Adımlarının uzun, durgun, otoriter ve seksi oluşu... Bacakları beni hâlâ büyülüyordu ama şimdi elleri beni daha çok etkiliyordu. Parmakları...

Uzun ve kalın, sert, yumrulu, erkeksi eklemleri vardı. Ayrıca kare şeklinde küt tırnakları onları zarif ve temiz gösteriyordu. Ellerinin arkasında, bileklerine kadar uzanan damarları kalın ve inişli çıkışlıydı.

Ay öpücüğü gibi bir tene sahipti, yukarı çıktıkça seyrelen koyu renkli tüylerle kaplı kasları ise kalın, engebeli ve güçlüydü. Ama elleri... Onlara tutkundum.

Kusarken saçımı tutan ellerdi bunlar. Klozetin üzerinde kasılırken sırtıma daireler çiziyor, bana tuzlu kraker ve zencefil çayı getiriyordu. Ayrıca her akşam okuldan sonra akşam yemeğimi ısıtıyordu çünkü yorgunluğum artık sınır tanımıyordu.

Önceden beni okuldan alıp, eve bırakıp gidebiliyordu ama şimdi işler o kadar kötüleşmişti ki benimle kalıyordu.

Çünkü yapmak zorundaydı. Kalmam için ayarladığı eve girmesi ve akşam yemeği boyunca benimle kalması lazımdı ki eğer çok sanslıysam yemeği midemde tutabiliyordum.

Ben kanepede ödevimi yaparken o da benimle, genellikle nefret ettiği ofisinde çalışıyor ya da çalışmayı deniyordu. Çünkü her zaman erkenden uyuyakalıyordum.

Sonra aynı ellerle beni yatağa taşıyordu.

O ise kanepede uyuyordu.

Ertesi gün her şeyi baştan yapmak için benimle kalıyordu çünkü bunu benim için başkasının yapmasına izin vermemişti. O ve ağabeylerim bana kimin göz kulak olacağı konusunda tartışmışlardı, tabii aralarında bir yarışma olmadı. Reed Roman Jackson, bu oyunu tek bir sert sözle kazandı.

"O benim bebeğimi vücudunda taşıyor. Bu yüzden vücudu ona zor anlar yaşatırsa onunla ilgilenen ben olacağım."

Her neyse.

Doktor randevularıma gittiğimde tuttuğum eller de bunlardı.

İlk seferinde olduğu gibi Reed muayene masasına tutunmama izin vermiyordu. Masayı bırakmamı sağlayıp parmaklarını benimkilere doluyor, işler benim için rahatsız edici bir hal aldığında tırnaklarımı derisine geçirmeme izin veriyordu. Tutuşumun gücü altında irkilmiyordu bile, sadece gözlerini benden ayırmıyor ve tüm gücünü bana vermek ister gibi bakıyordu.

Doktordan her zaman bulanık ultrason resimlerinin kopyalarını istiyordu. Sonra da o güzel elleriyle kopyaları cebine koyuyordu.

Bu ellerle doktorumuza sormak istediği soruların listesini yapıyor, doktorun cevapları sonraki birkaç randevuda da aynı kaldığından yumruklara dönüşüyordu.

Şiddetli sabah bulantılarımın üç aylık döneme girdiğimde ortadan kalkacağını umuyordum. Vücudum değiştikçe kendimi yorgun ve halsiz hissetmem normaldi ve evet, üç aylık dönem öncekinden daha iyi olmalıydı.

İyiydi de.

Tanrım, şükürler olsun.

Şubat ayı gelip de üç aylık döneme girdiğimde kendimi normal hissetmeye başlamıştım.

Günler bulanık değildi, artık o kadar yorgun da değildim. Okul günlerine, ödevlere, kıs kıs gülmelere, bakışlara katlanabiliyordum. Evet, bunlar hâlâ geçmemişti.

Ama sorun değildi.

Arkadaşlarım hâlâ yanımdaydı ve beni destekliyorlardı. Bu yüzden dünyanın geri kalanının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Zaten endişelenecek o kadar çok şeyim vardı ki bu yüzden diğerlerini boş vermiştim.

Sonuçta beni ziyarete gelen diğer insanlarla konuşabiliyordum, mesela ağabeylerimle. Özellikle de Conrad'le. Ledger, New York'tan gelebildiği her fırsatta yanıma geliyordu. Shepard ve Stellan da sık sık gelmeye çalışıyordu.

Üç aylık dönemime bir hafta kala, dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri beni ziyaret ettiğinde artık normal hissettiğim için çok mutluydum.

Tempest, hafta sonu New York'tan benim için geliyordu, bunun

için çok heyecanlıydım. Onu çok özlemiştim. Şu anda herhangi bir zaman sınırlamam ya da yapabileceğim arama sayısı sınırlı olmadığı için onunla genelde telefonda konuşuyordum. Ama onu yüz yüze görebildiğim için ayrıyeten çok mutluydum.

New York'taki her mağazadan alınmış gibi görünen eşyalarla arabasından ayrılırken, "Aman Tanrım, anne olacaksın!" diye bağırdı. Hepsini araba yoluna koyup, koşarak bana sarıldı. Gri gözleri neşeyle parlıyordu. Bu haline gülerken ona sıkıca sarıldım.

"Ne yaptın sen? Bütün bu çantalar da ne?"

Bedenime daha sıkı sarıldı.

"Bebek için. Çünkü merhaba, ben *teyze* olacağım. Ve inan bana, gelmiş geçmiş en eğlenceli teyze olacağım. Bir de senin için aldıklarım var tabii."

"Benim için mi?"

Aramıza biraz mesafe koyarak uzaklaştığında heyecanla, "Örgülerin için iplik aldım," dedi. "Bu işi nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum ama sevdiğini biliyorum, o yüzden sana onlardan tonlarca getirdim."

"Gerçekten mi?" Gözlerim yaşardı. Evet, aşırı duygusallığım ne yazık ki hiçbir yere gitmemişti. "Teşekkür ederim. Örgü örmek için can atıyorum."

Artık yeniden sağlığıma kavuştuğumdan kızım için küçük şapkalar ve çoraplar yapmayı düşünüyordum. Ona mağazadan alınmış örgüleri giydirmem mümkün değildi. Hem böylelikle annesi bir uzman olduğunda, vasatın altında şeyler giymek zorunda kalmazdı.

Tempest teşekkürümü görmezlikten gelerek, "Ve hamile kıyafetleri," dedi.

"Hamile kıyafetleri mi?"

"Şu haline bak." Bana bakarken sırıtıyordu. "Karnın artık kendini *gösteriyor*."

Elim minicik bebeğimin olduğu karnıma giderken gülümsedim.

"Çok küçük. Bol kıyafetlerimin arasından onu görebildiğine inanamıyorum."

"Ah, giydiğin kapüşonluyu kastediyorsun. O sanırım benim pislik ağabeyime ait."

Kaşlarını sorarcasına havaya kaldırdı.

"Evet."

Doğru ya. Artık kendi kıyafetlerimi giymiyordum. Çünkü kapüşonluları çok rahattı.

Reed bana hamile kıyafetlerinden almıştı ve hemen ardından

ağabeylerim de almıştı. Evet, cep telefonu ve erzak alışverişi gibi dört aşırı korumacı ağabeyim ve bebeğini taşıdığım adam arasındaki çekişme her şeyde olduğu gibi bunda da vardı.

Arkadaşlarım bile bana bir şeyler almıştı. Yani tonlarca hamile kıyafetim vardı. Yine de onun kıyafetlerini giyiyordum. Çoğunlukla kapüşonlularını ve tişörtlerini. Bunu o kadar uzun haftalardır yapıyordum ki artık benim için normal hale gelmişti.

Ama öyle değildi.

Diğer insanlar için bu pek de normal değildi.

Kapüşonunun eteklerini çekiştirdim.

"Sadece kokusu yüzünden. Harika bir yumuşatıcısı var."

"Iyy." Başını iki yana salladı. "Ağabeyimin *kokusu* hakkında bir şey duymak istemiyorum. Yine de şu anda neden bu kadar kızardığını duymak isterim."

"Kızarmıyorum."

Kızarıyor muyum?

Gülerek, bana tekrar sarıldığında alışveriş poşetlerini taşımasına yardım edip onu eve doğru yönlendirdim.

Günü, özgür olduğum ve Bardstown'da yaşadığım zamanlardaki gibi geçirdik. Konuşup, dedikodu yaparak bol bol güldük. Patlamış mısır ve benim için getirdiği fıstık ezmesi çiçeklerini yerken birlikte film izledik.

Bana aldığı şeyleri gösteriyordu. Her ne kadar kız olduğunu varsaysam ve Reed de bu konuda hemfikir gibi görünse de gerçekten cinsiyetini bilmiyorduk. Beşinci ultrason randevumuza kadar da öğrenemeyecektik ve bu randevuya daha altı hafta vardı.

Tempest her şeyi *unisex* almıştı. Hepsi o kadar güzel ve şirindi ki aniden ağlamaya başladığımda onu korkuttum. Onu son günlerde her şeye ağladığımı söyleyerek telkin ettim. Çok geçmeden yemek vakti geldiğinde, onun varlığıyla olduğum yerde doğruldum. Önce Mustang'inin garaj yoluna girdiğini duydum, ardından kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

Günün erken saatlerinde bana ofiste bir toplantısı olduğunu ama akşam yemeği için evde olacağını bildiren bir mesaj atmıştı. Ve itiraf etmeliyim ki gün boyunca Tempest'la takılırken sadece onu düşünüyordum.

Onu bekliyordum.

Ve işte... Şimdi buradaydı.

Karnım zonkladığında *onu* sakinleştirmek için elimi karnımın

üzerine bastırmak zorunda kaldım. Hep bunu yapıyordu. Her gün beni okuldan almaya geldiğinde ya da hafta sonu market alışverişi yaptığında ya da bana nasıl olduğumu sorduğunda, karnımın içinde çıldırıyordu.

Ve evet, hâlâ bu çırpınışların *o* olmasının bilimsel olarak imkânsız olduğunu biliyordum. Ama hey, ben bir anne adayıydım, garip tuhaflıklarıma anlam verme işini çoktan bırakmıştım.

Böylece her gün onu görünce mutlu ve neşeli bir şekilde uyanıyorduk.

Öte yandan ondan etkilenmemeye çalışıyordum. Telaşının, sıcaklığının, tüylerimin diken diken olmasının tenimi istila etmesini engellemek için elimden geleni yapıyordum. Onu gördüğümde nefeslerimin sıklaştığını inkâr etmeye çalışıyordum.

Aslında geçtiğimiz haftalarda hasta ve yorgun olmak dışında yaptığım tek şey inkâr etmek, geçmişi hatırlamaktı.

Ne yaptığını hatırla.

Beni nasıl kullandığını ve bana nasıl yalan söylediğini. Beni kendisine nasıl âşık ettiğini ama işine geldiğinde beni nasıl bir kenara attığını...

Geçmişe ve hatalarına tutunmaya çalıştım.

Kalbimi kıran ellere.

Ama bugünlerde o elleri gördüğümde, saçlarımı arkadan tuttuğunu, bana çay yaptığını, kendisi yorgun olsa da beni yatıştırırken omurgamı ovduğunu hatırlıyordum. Bütün gün işi ve bütün gece benim hastalığım yüzünden yorgun olduğunu, beni okula götürüp getirdiğini hatırlıyordum.

Kitapların kendi kendilerini sikebileceğini düşünmesine rağmen hamilelik kitaplarındaki bilgilerin altını çizdiğini, Dr. May, bale ve hamileliği idare etmekten bahsederken bir şeyler not ettiğini, daha sonra daha da kötüleşmemesi için banyoda sızan bir musluğu tamir ettiğini hatırlıyordum.

Bugünlerde onun ellerini her gördüğümde yoruluyordum. Farklı türde bir yorgunluk ve bitkinlikti bu.

Geçmişe tutunmanın giderek zorlaştığı türden.

Arabanın kapısının gürültüyle kapanma sesi düşüncelerimi dağıttı. Tempest, koltuktan fırlayıp, ön kapıya koşarken ciyaklamaya başlamıştı. Onun gelişiyle balerin kalbim göğsümde dönüyor olsa da yavaşça koltuktan kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Kış aylarından ötürü gökyüzü erkenden kararmıştı ama önemli değildi. Sözkonusu o olduğunda hiçbir şeyin önemi olmazdı.

O kadar parlak parlıyordu ki gece onu saklayamıyordu. Ofiste geçirdiği günün ardından kırışmış beyaz gömleği, uzun ve dağınık saçlarıyla Mustang'inden çıkarken resmen parlıyordu. Tempest'ın tam o sırada orada ve iki yıl önce hayatımı sonsuza dek değiştiren partide olduğu gibi kocaman bir kucaklamayla ona sarıldığını gördüm.

Tempest'a yolculuğunun nasıl geçtiğini ve hız yapıp, yapmadığını sorarken kıkırdadığını gördüğümde gülümsedim. Ve arabasına ne yaptığını. *Çünkü bok gibi görünüyordu.* Daha sonra ona bir göz atacak, bir ayarlama gerekip gerekmediğine bakacaktı. Tempest onun tüm sorularını yanıtlayıp kendi sorularını da sorduğunda, sonunda başını kaldırdı.

Bakışlarının üzerimde yarattığı etkiyle kapının pervazına tutunmak zorunda kaldım.

Koyu, karanlık, sahiplenici bakışları...

Sanki ona ait bir şeye bakıyormuş gibiydi.

Yani teknik olarak üzerimdeki beyaz, kremsi ve sıcacık kapüşonlu ona aitti, evet. Bedenimdeki bebekten bahsetmiyordum bile. Geçtiğimiz haftalarda büyüyen ve şişen karnım da -sadece birazcık ama- ona aitti.

Bunların hepsi onun kurt gözleri altında olmuştu.

Böylece bu karanlık sahiplenme geçtiğimiz haftalarda daha da yoğunlaşmıştı.

Önceden tüylerim diken diken olurdu ama şimdi beni âdeta yakıyordu. Elimi, kolumu nereye koyacağımı bilemiyor, nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

İstemsizce elimi karnıma götürdüm. Bu bir zorunluluk değildi, karnıma dokunmayı seviyordum ama yine de onun bakışları altında garip hissettiriyordu.

Tempest'ı bıraktığında, gri gözleri karnımın üzerine düştü. Sanki bebeğin içimde güvende olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi birkaç saniye karnıma baktı. Sanki sadece bana böyle bakarak bunu doğrulayabilirmiş gibiydi.

Gözlerini kaldırıp, bana bakarken bana doğru yürümeye başladı.

Bu sırada iyi olup olmadığımı, evde kız kardeşiyle rahat bir gün geçirirken başıma kötü bir şey gelmediğinden emin olmak için kontrol etti. Verandanın basamaklarını tırmanırken adımları duvarlarda yankılanıyordu. Heyecanla parmaklarımı karnıma bastırdım. Yanıma gelip yüzünü eğdiğinde onunla göz göze gelmek için boynumu geriye attım.

"Merhaba," derken gözlerinin ve ağzının etrafındaki yorgun çizgilere baktım. Elmacıkkemiklerinin keskinliği, çenesi, alnındaki kırışıklıklar... Sanki çalıştığı yer onu yontuyor, bıçak gibi kenarlarını ortaya çıkarıyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

Bundan kesinlikle nefret ediyordum.

Beni selamlamak yerine, "İyi misin?" diye sordu önce.

"Evet. Sen? Yorgun görünüyorsun. Zor bir gün müydü?"

"Ben iyiyim."

Onunla ilgili endişelerimi görmezlikten geldiğinde, rahatsızlıkla kıvrandım. Şimdilik çenemi kapalı tutmalıydım.

"Hiç kustun mu?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Doktorun ne dediğini hatırlıyor musun? Kusmayacağım. Artık iyiyim."

Doktorumuzdan bahsedince dişlerini sıktı.

"Doktor gidip kendini sikebilir."

"Reed," diye uyardım. "Böyle söyleme. Sabah bulantılarımın bu kadar kötü olması onun suçu değil."

"Ama her şeyi daha iyi hale getirmek onun işiydi, değil mi?"

İç çektim. "Bu kadar çok küfretmemelisin, Reed." Gözleri parladığında yüzüm kızardı.

Sonra kaba bir şekilde, "Haşere seni bugün zorladı mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. O benim en iyi arkadaşım. Çok eğlendik. Film izledik. Dedikodu yaptık. Pizza ve patlamış mısır yedik. Ve peynirli patates kızartması. Ayrıca kekler..."

Mide bulantımın geçmesi bir yana, açlığım geri gelmişti. Hâlâ et yiyemiyordum.

Tanrım, lütfen bana bütün kızarmış şeyleri ver.

Dudakları kıvrıldı.

"Fıstık ezmesi çiçekleri..."

Tanrım, bu kekler beni öldürecek.

Çünkü onları her yediğimde onun ağzını düşünüyordum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama yapıyordum. Onun tadını düşünüyordum. Ve etrafımın onun kokusuyla, kıyafetleriyle çevrili olması da yardımcı olmuyordu.

Başımı salladım.

"Bana yeni bir şeyler almış."

"Neler almış?"

"Tonlarca iplik ve..."

O anda gözlerinde bir şey titreşti. Bunun ne anlama geldiğini birkaç saniye sonra anladım.

Bir keresinde ona bir kazak yapmıştım. Onun için bunu yapmak haftalarımı almıştı. Şampiyonluk maçına yetiştirmek için gece geç saatlere kadar çalışmıştım. Parmaklarım hayali acıyla sızladı.

Onu atmış olmalıydı. Bu gerçeğin verdiği acı çok derindi. Onun için bir şey ifade etmiyordu. Ama bundan da öte, geçmişe bu kadar sıkı tutunmaktan ellerimde büyük bir acı vardı.

Bakışları benimkileri delip, geçerken, "Örgü örmek için yani," dedi alçak bir sesle.

"Evet. Ona çorap yapmak istiyordum. Şapkalar ve..."

"Kazaklar."

Yutkundum, hâlâ karnıma dokunuyordum.

"Ona bir sürü şey yapmak istiyorum ama korkuyorum."

"Neden?"

"Ya... Ya onları beğenmezse? Yaptığım kazakları?"

Yanağındaki kas titredi.

"Onlara bayılacak."

Kalbim küt küt atarken, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Bunu sevdim.

Ona kazağı verdiğimde böyle demişti, bunu duyduğum için çok mutlu olmuştum. Ama yalan söylüyordu. Biliyordum.

Artık yalan söylemediğini de biliyordum.

Hararetle söylediği sonraki sözler bunu kanıtlamıştı.

"Çünkü sen yapacaksın. Ve bir kereliğine de olsa mükemmel yaptığın şeyleri ve ilk denemelerini gerçekten hak eden biri için yapacaksın."

"Reed, ben..."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sustum. Ne söylemek istediğimi bilmiyordum.

Ona ne söylemek istiyordum ki?

Bunun bir önemi yoktu çünkü Tempest, Reed'in Mustang'inin yanında durduğu yerden ikimize bağırıp acıktığını ve birbirimize sersem sersem bakmayı daha sonraya bırakmamız gerektiğini söyledi.

Sonrasında ona göz kırptığım için o kadar utanmıştım ki yemek boyunca Reed'e bakamamıştım bile. Yine de gözlerinin benim ve sanırım ters ters baktığı Tempest'ın üzerinde olduğunu hissedebiliyordum.

İşimiz bittikten sonra temizlik konusunda kimin ne yapacağına dair küçük bir tartışma yaşadık. Her şeyi her zamanki gibi kendisi yapmak istiyordu ama ona *hayır,* dedim. Ona artık iyi olduğumu ve bir şeyler yapabileceğimi söyledim. Ayrıca işten yorgun gelmişti.

Böylece masayı topladım, tüm yiyecekleri kaldırdım ve sonrasında Reed bulaşıkları yıkadı.

Tempest, gülmeyi hiç bırakmayan gri gözleriyle uzaktan bizi izliyordu. İşimiz bittiğinde Reed'e tek kelime bile etmeden, beni mutfaktan çıkarıp, odama sürükleyerek ardımızdan kapıyı kapadı.

"Ee?" diye sordu.

"Ne?"

Gözlerini kocaman açarak, "Bana söyleyecek misin?" diye sordu.

"Sana neyi söyleyeyim?"

"Bana her şeyi anlattın. Bir şey hariç."

"Neyi?"

İç çekerek bana baktı. Her zaman gülen gözleri donuklaşıp ciddileşmişti.

"Sana yaptıkları için ona hâlâ kızgın mısın?"

Sorusuyla birlikte kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

"Ben... Ben..."

Elimi elinin içine alıp sıktı.

"Çünkü eğer öyleysen sorun yok. Seni destekliyorum."

Elini geri sıktım.

"Peki, ya değilsem?"

"O zaman tabii ki yine seni destekliyorum."

"O senin ağabeyin, Temp," diye hatırlattım.

"Biliyorum. Onu seviyorum ve o benim en iyi arkadaşım. Ama sen de benim en iyi arkadaşımsın ve o gece nasıl olduğunu gördüm. Sana ne yaptığını gördüm, Callie. Ben de oradaydım. Seni mahvetti." Alayla gülümsedi. "Sen tanıdığım en iyi kızsın ve bak, sana ne yaptığını gördük."

Gözlerim gözyaşlarımla birlikte yanmaya başladı. Bu kıza inanamıyordum. O yanımda olmasaydı ne yapardım, bilmiyordum. Sadece o gece değil, o yaz boyunca da... O benim suç ortağımdı.

"Yani? Öyle misin?" diye sorusunu yineledi.

Bunu ona söyleyebilmemin tek nedeni sadece onu seviyor olmam değildi, aynı zamanda bunu artık içimde tutamıyor olmamdı.

"Sanırım... Sanırım artık yoruldum."

"Neden yoruldun?"

"Ona kızgın olmaktan. Geçmişe tutunmaktan. Deniyorum. Kendimi hatırlamaya zorluyorum ve bu eskiden çok kolaydı. Çok kolaydı ama..." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Ama ben... Bu çok zor. O bunu çok zorlaştırıyor. Sence ben artık ona kızgın olmadığım için zayıf mıyım? Geçmişi geride bıraktığım için."

"Tanrım, Callie, sen zayıf değilsin. Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Sen hayatta kalan birisin, tamam mı? İlk kalp kırıklığını atlattın. Ağabeyimden kurtuldun. Yani hayır, bu seni zayıf yapmaz. Hayatına devam etmek, zayıflık değildir. Doğru zaman geldiğinde yaptığımız bir seçimdir. O zehirli, incitici parçayı hayatımızdan çıkarmak için yaptığımız bir seçimdir. Böylece özgür olabiliriz. Kapanışı yapabiliriz. Sen kapanışı yapıyorsun, Callie. İncitmemeyi seçiyorsun."

İncitmemeyi seçiyordum. Kapanışı seçiyordum.

Benim istediğim de buydu, değil mi? Hayatıma devam etmek istemiştim.

İncinmeyi, acıyı durdurmak istemiştim.

Ve durdu.

Uzun zamandır öfke hissetmemiştim. Hissetmeye çalışıyordum ama artık yoktu. Onu ortadan kaldırmıştı. Bunu o yapmıştı. O gece ondan yapmasını istediğim şeyi yapmıştı. Acımasını durdurmuştu.

"Kapanış," diye fısıldadığımda, kafamda hayali bir ampul yandı. "Bunu istemiştim. İstediğim buydu."

"Ve şimdi sıra sende."

Yüzümdeki yaşları silip başımı salladım.

"Evet."

Tempest kaşlarını havaya kaldırıp, "Ayrıca ona kızgın olmaman bunu ona ödetemeyeceğin anlamına gelmez," derken kendi gözyaşlarını siliyordu.

"Ne?"

Göz kırptı.

"Bunu izle."

Beni bırakıp kapıyı açtı ve kafasını uzatarak koridora doğru, "Reed, Callie'nin ayakları ağrıyor!" diye bağırdı. Gözlerim yuvalarından fırlarken onu durdurmak için kolunu çektim ama bağırmaya devam etti. "Buraya gel, ağabey. Ona yaptığın şey yüzünden ayaklarının acıdığını söylüyor. Onu hamile bıraktın, değil mi? Şimdi ayak bilekleri şişmiş ve en iyi arkadaşım ayakta duramıyor. Hepsi senin yüzünden, Reed." Sonra bana döndü. "Bekle, ayaklar mı yoksa bilekler mi? Hamile kadınlara ne oluyordu?"

Bu haline kahkahalarla gülebilirdim.

"Ah, her şey."

Benim gibi kahkaha atmaya başladığında, fırsat bulur bulmaz onu tüm St. Mary's kızlarıyla tanıştırmaya karar verdim. Onlarla çok iyi anlaşacaktı, özellikle de Poe'yla.

Reed bizi bulduğunda deliler gibi kahkaha atıyorduk. Kaşlarını çatması bu konuda ne düşündüğünü gösteriyordu. *Bir çift aptal genç kız.* O zamanlar Tempest ve ben birlikte takılırken, bize tam olarak böyle bakardı.

Tempest bizi yalnız bıraktığında, kaşlarını çatarak ayaklarıma baktı.

"Ne diyor bu, lan? Ayaklarının nesi var?"

Yüzünü inceledim.

Çürükleri çoktan geçmişti. Kemerli elmacıkkemikleri, düz ve güzel burnu, kirpikleri, V şeklindeki çenesi ve sinirlenerek kaşıdığı kirli sakalları...

"Kirli sakalından gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" diye sorduğumda kaşlarını çattı.

"Ayaklarının nesi var, Peri?"

Ona cevap vermeden, "Kirli sakalın hoşuma gitti," diye devam ettim. "Hep giderdi. Ve uzun saçların..."

Gözleri benimkileri delip geçti.

"Uzun saçlarımı seviyorsun yani?"

"Evet." Gömleğinin yakasına sürtünen uzun, koyu renk saç tellerine bir müddet baktım. "Artık saçını kestirmen gerekiyor ama kestirmeni istemiyorum."

Bir süre beni inceledi.

"Peki."

"Peki, ne?"

"Kestirmeyeceğim."

"Saçını kestirmeyeceksin."

"Ben de öyle dedim."

Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım.

"Çünkü ben öyle dedim."

Homurdanmadan önce çenesini gıcırdattı.

"Sohbetimiz bitti mi? Ayaklarının nesi var?"

"Neden? Onlara masaj mı yapacaksın?"

"Eğer istiyorsan evet."

Dudağımı ısırırken gözlerimi yüzünde gezdirdim. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Sen delisin."

"Ve sen de hamilesin."

"Senin bebeğine," diye fısıldadım.

Güzel ama endişeli yüz hatlarını garip bir ifade kapladı. Ateşli, parlak ve sahiplenici bir şey. Gözleri, kapüşonunun altında bile görünmeyen yumruya odaklandı.

"Evet, öylesin," diye fısıldadı sertçe. "Peki, bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Diğer elimi de karnıma koyduğumda yutkundu. Eli yanında yumruk olmuştu. Beni büyüleyen o eller...

Üzerimde olmasını istediğimi tamamen itiraf edebileceğim eller. Tanrım, bu çok yoğun hissettiriyordu.

"Sadece hamileyim, Reed. Hepsi bu," dedim. "Bana bir prenses gibi davranmak zorunda değilsin. Ve hayır, ayaklarımda hiçbir sorun yok. Tempest sadece seninle dalga geçiyordu."

"Tempest ve ben bunu sonra konuşacağız." Hafifçe eğildi. "Ve öyle, doğru."

"Ne?"

"Sana bir prenses gibi davranmıyorum. Çünkü sen bir prenses değilsin, değil mi?"

"Hayır."

Beni baştan aşağı süzdü. Büyük kapüşonlu tişörtünün içindeki kısa bedenime, papatya desenli pijamama, gevşek örgüme ve son olarak ayak parmaklarıma baktı.

"Nesin sen o zaman?"

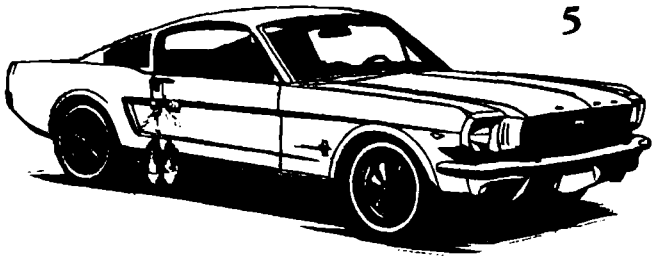
Sorusu karşısında ona uzandım.

"Bir peri," diye fısıldadım.

Kurt gözleri parladı.

"Evet, benim Peri'm."

Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

5

Bugün, o gündü.

Karar verdiğim şeyi yapacağım mutlak gün.

Hayır, aslına bakarsanız bugün özel bir gün değildi. Tempest'ın ziyaretinden sonraki pazartesiydi ve her şey aynıydı.

Okul, öğretmenler, bana destek olan arkadaşlarım...

Reed.

O da aynıydı, deli gibi koruyucu ve deli gibi şefkatliydi. Beni okula bırakıyor, alıyordu. Siyah metal kapının ardında kalan kızlara ters ters bakıyor, yemekten sonra bulaşık yıkamama ve temizlik yapmama yardım ediyordu. Aslında şu anda yaptığı şey de buydu. Beyaz gömleğiyle yanımda duruyor ve ona verdiğim bulaşıkları yerleştiriyordu. Ben de bugünlerde hep yaptığım şeyi yapıyor, onun güçlü ve güzel ellerini, damarlarını, mermer tenini süsleyen minik su damlalarını izliyordum.

"Peri."

Gözlerimi kırpıştırdım ve yukarı baktım.

"Ne oldu?"

Bana sabırsızca bakıyordu.

"Lanet olası tabağı verir misin?"

"Ah, doğru." Elimdeki durulanmış tabağı ona doğru uzattım. Tabağı silip dolaba koyduğunda, "Reed, ben..." diye geveledim.

"Sen ne?"

Ne diyecektin, Callie? Söyle hadi.

Söyle ona.

"Benim bir fikrim var," diye mırıldandım.

"Ne için?"

"Onun için."

Neyi kastettiğimi anladığında ifadesi değişti.

"Onun için bir isim bulmuşsun..."

Dudağımı ısırarak hafifçe gülümsedim.

"Evet."

Ona söyleyeceğim şey bu olmasa da bunu yaptığıma memnundum. Artık zihnim yorgunluktan bulanık olmadığı için isimlere bakıyordum. Daha doğrusu, edebiyat dersinde karakter isimleri ve benzeri konulara dikkat ediyordum.

Bugün kesinlikle seveceğim bir isim bulmuştum.

Kurt gözleri ilgiyle keskinleşmişti.

"Ne buldun?"

"Pekâlâ," dedim. Musluğu kapatıp, ona dönerken sesim normalden daha hevesli çıkıyordu. "Bugün sınıfta bir hikâye okuyorduk ve bir isim gözüme çarptı. Tamamen aklımı başımdan aldı."

"Aklını başından aldı, ha?"

"Evet. Sanki o isme bakış açımı değiştirdi. Ve bence bu çok nadir görülen bir şey. Daha önce hi-"

"Peri."

"Ne?"

"Bulduğun isim ne?"

"Peki, tamam. Şunu dinle: *Miya*. Y harfiyle."

Sonra da sırıttım.

Çünkü harika değil miydi? Kimin aklma gelirdi ki?

Yani ya Mia ya da Maya denirdi ama Y harfiyle yazılan Miya çok egzotik ve farklı bir isimdi. Bu ismi duyar duymaz ona Miya adını vereceğimi biliyordum.

Yine de bir şey söylemedi.

Yakası açık olan ofis gömleğiyle tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, boş bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Heyecanıma engel olamadığım için sırıtmaya devam ederken ona baktım.

"Ee? Ne düşünüyorsun? Y harfiyle Miya, ha? Sanırım bu, Mia ismi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen değiştirdi."

"Hayır."

"Ne?"

"Mia ismi hakkındaki düşüncelerimiz tamamen değişmedi."

"Ne? Neden?"

"Çünkü Mia'nın hâlâ boktan bir isim olduğunu düşünüyorum."

"Pardon?"

"Ve bir Y harfi eklemek bunu değiştirmeyecek."

Nefesim kesildi.

"Şu anda ciddi misin?"

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum?"

"O zaman çıldırmışsın, Reed," dedim çenemi kaldırarak. "Mia harika bir isim, tamam mı? Bir Y harfi eklemek, onu daha da *harika* yapıyor."

Omuz silkti.

"Pekâlâ. Yine de ona Miya adını vermeyeceğim."

"Ona bu adı vermeyeceksin."

"Ben de öyle dedim."

Dudaklarımı büzdüm.

"Öncelikle, ona hiçbir isim *vermeyeceksin. Çünkü* bunu ***birlikte*** yapacağız. İkincisi, gerçekten küfretmen gerektiğini düşünmüyorum, Reed. Ve üçüncüs-"

"Neden?"

"Ne neden?"

Kollarını açıp doğruldu, gözleri alayla bakıyordu.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Küfretmemem gerektiğini..."

Söyledikleriyle kafam karışmıştı.

"Evet."

"Neden yapmayayım?"

Gevşek saç tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

"Çünkü yapmamalısın."

Bana doğru bir adım attı.

"Evet, öyle demiştin zaten ama neden yapmamam gerektiğini soruyorum."

Otomatik olarak bir adım geri attım.

"Çünkü bu kötü bir davranış."

"Ve sen de iyi bir kızsın."

"Evet."

"Evet, öylesin."

Hafifçe sırıtırken beni, örgümü, kapüşonunu, çıplak ayak parmaklarımı süzdü.

Onun sırıtışını uzun zamandır görmediğimi fark ettim. Onu uzun zamandır bu kadar ukala, bu kadar kibirli de görmemiştim.

Böyle yırtıcı.

Böyle muhteşem.

Benim koruyucum olduğunda olduğu kadar muhteşem...

Çünkü o ikisi birdendi, değil mi?

O benim koruyucum, benimle ilgilenen ve bana en kırılgan şeymişim gibi davranan kişiydi, ben de onun Peri'siydim. Ama o aynı zamanda bir avcı, kalbimi kıran ve tüm karanlık ihtişamıyla bana doğru yaklaşan kişiydi.

"Peki, başka neyi sevmiyorsun?" diye sordu.

"Sadece bundan hoşlanmıyorum."

"Hayır, hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum."

Bana doğru gelmeye devam ederken geri çekilmeye çalıştım. "Her zaman hoşlandın," diye homurdandı.

Sırtım tezgâha çarptığında sarsılarak durdum.

Haklıydı. Küfretmesi hoşuma gidiyordu. Benimle bu kadar açık konuşması hoşuma gidiyordu. Çok çiğ, samimi ve kirli bir şekilde. Bunu hep sevmiştim.

"Bunu nereden bildiğimi sor," diye mırıldandı bana ulaştığında, ses tonundaki yırtıcı nitelik o kadar doygundu ki tadını alabiliyordum.

"Nasıl?"

Yüzü eğilmiş bir halde beni izlerken, "Çünkü yüzün kızarıyor," diye fısıldadı. "Şimdi bana bunu neden yaptığımı sor. Neden seninle edepsizce konuştuğumu."

Kalçalarımı tezgâha yasladım.

"Neden?"

"Böylece bana yapmamamı söyleyip, papatya gibi kızarırken, bir yandan da heyecanlanıp rahatsız oluyorsun."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü kalbim tam orada, boğazımda atıyordu. Tüm cevaplar dilimin ucundaydı ama kelimeleri geri göndermeye karar verdim.

Derin ve ölümcül bir düşüşün kenarından tehlikeli bir şekilde ona baktım.

Elini kaldırdığında -o çok etkilendiğim elini- ve parmağını yanağımda gezdirdiğinde kanımda bir şeylerin döndüğünü hissediyordum. Sıcaklık çok fazlaydı.

Bir akım, bir nabız gibiydi.

Ama bundan da öte rahatladığımı hissettim çünkü yırtıcı tarafının uyumasına izin vermenin yanı sıra bana dokunduğunu fark ettiğim ilk andı. Aslında bana böyle dokunmayalı haftalar olmuştu.

Yani bana dokunmuştu elbette. Ama bu çoğunlukla zorunluluktan, koruma iç güdüsüyle mide bulantısından sonra ayağa kalkmama yardım etmek için belime doladığı bir koldan ya da muayene odasına girmemi sağlamak için sırtımın küçük kısmına dokunduğu bir elden ibaretti.

Ekim ayında Mustang'indeki o geceden beri bana dokunmuyordu. Kendini tutuyordu.

Her şey gün gibi ortadaydı. Yüzünde, gevşemiş omuzlarında, ayrılmış dudaklarında hissettiğim rahatlamayı gördüğümde ve gözlerinin yanağıma odaklanışında karar vermiştim. Bunu ona şimdi söylemeliydim. Böylece bana daha çok dokunacaktı.

Düşüncelerimi bölerek, "Bunu özlemişim," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Bu hafta sonu Haşere'yle gülmeni."

Parmağı şimdi ayrılmış dudaklarımdaydı.

"Ah."

"Uzun zamandır seni böyle gülerken görmemiştim," diye mırıldandı hâlâ parmağını izlerken. "Eve geldiğin zamanlarda sen ve Haşere onun odasında bir şeyler konuşurken birden kahkahayı patlatırdın." Duraksayıp gülümsedi. Yanağındaki kas seğirmeye başlamıştı. "Sesini duyduğumda her ne yapıyorsam bırakırdım ve düşünürdüm."

Kelimeleri bir araya getirmeyi nasıl başardığımı bilmiyordum ama yapabilmiştim.

"Ne düşünürdün?"

Gözlerimin içine bakarken başparmağı dudaklarımın kıvrımlarında gezindi.

"Bir peri gibi güldüğünü."

Karnımın içindeki hareketlenmeyle birlikte iki elimle bileğini kavradım. Vücudum baştan aşağı erirken, "Seni affediyorum," dedim.

Aniden kaskatı kesildi.

"Ne?"

Bu hafta sonu bunu ona söylemeye karar vermiştim. Her ne kadar katı ve affedilmez biri olsa da tekrar ettim.

"Seni affediyorum. Olan her şey için."

Vücudu gibi sertleşmiş bakışlarıyla bir süre yüzümü inceledi.

"Her şey?"

Daha önce söylemeye korkuyordum çünkü kelimeleri gerçekten söylemek ve onları gerçeğe dönüştürmek korkutucuydu. Ama artık korkmuyordum. Onu affettiğimi söylemekten korkmuyordum çünkü bir süredir olan bir gerçekti bu. Hoş, bu konuda pek mutlu görünmüyordu. Daha çok bunu duymak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Tırnaklarımı bileğine geçirdim.

"Evet. İki yıl önce kalbimi kırdığın için seni affediyorum. Bana

yalan söylediğin için. Beni kullandığın için. Bana verdiğin sözleri tutmadığın ve babana karşı olan savaşını bana tercih ettiğin için. Tüm bunlar için seni affediyorum."

Bu sefer sessizliği çok ama çok daha uzun sürdü. Bu sırada yanağındaki kaslar benim kalbim gibi titriyordu. Kalbim göğsümden çıkacakmış, derisini parçalayacakmış gibi atıyordu.

Bir süre sonra, "Neden?" diye sordu. Bir şekilde parmağı hâlâ dudağımın üzerindeydi ve her zamanki gibi şefkatli, sert tavrının tam tersi bir şekilde hareket ediyordu.

Onun güzel gözlerine bakarak, "Çünkü kalbim artık acımıyor," diye fısıldadım. "Çünkü iki yıl önce kalbimi kırdığından beri acı içindeyim. Çok acı çektim ve bu yüzden de arabanı çaldım, bunu durdurmak için seviştiğimiz gece senden kapanış istedim. Son iki yıldır tek istediğim acının dinmesiydi. Sadece kalbimin acımasının durmasını istedim ve durdu da. Artık acıyı hissetmiyorum. Bitti."

"Neden?" diye sordu tekrar. "Neden bitti?"

Ona yakınlaşmak için parmak uçlarımda yükseldim, şu anda bana çok uzaktı.

"Çünkü sen acımı aldın. Onu yok ettin. Senden bunu yapmanı istedim ve sen de yaptın."

Ne kadar ironik, değil mi?

Bana bu acıyı veren adam, aynı zamanda onu benden alan kişi olmuştu.

Acımı yatıştıran oydu.

Ama bu sadece onu daha da uzaklaştırıyor gibi görünüyordu. O kadar ki bana dokunmayı bırakıp geri çekildi. Haftalar sonra verdiği dokunuşu birkaç saniye içinde geri çekmişti. Dizlerim onsuz güçsüz hissediyordu. Vücudum soğuyor, bacaklarım titriyordu.

Öfkeli gözlerle bana bakarken çenesi titredi.

"Tüm bu bağışlamanın yaptığım şey yüzünden olduğunu varsayıyorum, bu doğru mu? Seni gezdirdiğim, sana alışveriş yaptığım, seni o işe yaramaz doktora götürdüğüm için... Bunları kendimi affettirmek için yaptığımı mı düşünüyorsun?"

O bu kadar tedirgin, kızgın ve duygusuzken nasıl bu kadar sakin kalabildiğimi bilmiyordum. Eski Callie, onun soğuk davranışı karşısında titrer hatta belki de ağlardı ve ardından çılgına dönerdi. Ama ben artık o eski Callie değildim.

Onun yüzündendi. Çünkü kötü adamla bir kez karşılaşmış ve hayatta kalmıştım. Tempest'ın söylediği buydu ve haklıydı.

Ondan kurtulmuştum.

Ve şimdi daha güçlüydüm.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bütün bunları istediğin için yaptığını biliyorum. Bunu onun için yapıyorsun." Karnımı kucaklayıp kalbimden geçen şeyi söyledim. "Çünkü onu seviyorsun."

Bu kelime bir adım daha geri atmasına neden oldu.

Yani *korumak* ve *kurtarmak* kelimeleriyle birlikte, *sevmek* kelimesi de onun tetikleyicilerinden biri olmuştu.

"Öyle, değil mi?" Elimi yumruk yaparken sabırsızdım. "Onu seviyorsun."

Sanki bu yeni bir şeymiş gibi yüz hatları şaşkınlıkla dalgalandı. İlk günden beri benim için hatta ağabeylerim için bile bu durum aşikârken. Onu gerçekten istediğini ve sevdiğini herkes biliyordu.

Hiçbir şeyi sevmediğini, hayatında sevgiye yer olmadığını düşündüğünü biliyordum ama yine de onu seviyordu.

Göğsü o kadar da çorak değildi demek ki. İçinde en azından onun için açan bir çiçek vardı.

Bebeğimiz için.

Başını kaldırmadan önce karnıma baktı.

"Evet, seviyorum."

"Biliyorum."

"O *benim*."

Gözlerim usulca mutluluk gözyaşlarıyla doldu.

"Evet, öyle."

İki yıl önce yaptığı şey için artık ona nasıl kızabilirdim ki? Onu severken beni hiç sevmediği için nasıl kızabilirdim? Bebeğimizi sevdiği zaman...

Yapamam. Benden bu kadar.

Yapabileceği hiçbir şeyin onu affetmemi sağlayamayacağını düşünmüştüm ama meğer tek yapması gereken onu sevmekmiş. Bana verdiği bu tesadüfi, harika hediyeyi seviyordum. Geçmişte yaşamaktan ve onu kötü adamım olarak düşünmekten bıkmıştım. Kalbimden beslenen ve beni ölüme terk eden bir avcı... Oysa o aynı zamanda bir kahramandı. *Onun* kahramanı, *onun* koruyucusu.

O hem muhteşem bir kötü adam hem de pelerinli bir kahramandı.

Parmaklarını sinirle saçlarında gezdirerek, "Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye terslendi. "Bu senin affını istediğim anlamına gelmiyor. İstemiyorum. Sende kalabilir. İstersen ondan kurtul, umurumda değil."

Bunu söylediğinde irkilmedim bile.

"Neden?" diye sorarken ona doğru yürüdüm.

"Ne?"

Bir adım daha yaklaştım.

"Neden istemiyorsun?"

Kalın kaşlarını çatarak ona doğru ilerleyen ayaklarımı izledi.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Neden istemediğini söyle."

Ona doğru bir adım daha atmamı izlerken yumruklarını sıktı.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, Peri? Çünkü eğlenecek havada değilim."

Ona ulaşıp güzel yüzüne bakmak için başımı geriye attım.

"Hayır. Bir soru soruyorum. Cevap ver bana."

Göğsü tatlı ama tedirgin nefesiyle usulca inip kalktı. Odanın içine bakarken burun delikleri genişlemişti. Onu köşeye sıkıştırmışım gibi görünüyordu. Bu kulağa çılgınca geliyordu çünkü onu burada tutmamın ya da etkisiz hale getirmemin hiçbir yolu yoktu.

Dağlar kadar uzun ve geniş olan bedenini etkisiz hale getiremezdim. Bir Mustang kadar vahşi olduğu gerçeğini de unutmamak lazımdı.

"Çünkü seni koruyamadım, tamam mı?" diye patladı aniden. "Seni iki yıl önce de koruyamadım, şimdi de koruyamam. Bunu anlıyor musun? Sana ne yaptığımı anlıyor musun? Sadece kalbini kırmakla kalmadım, benim yüzümden kafese tıkılmak zorunda kaldın. *Kafeslenmek,* anlıyor musun? Çünkü sana arabamı çaldırdım. Boktan bir okulda okuyorsun. Dışarıda özgür olman gerekirken, doğduğun gibi dans etmen gerekirken oradasın. Ama hepsi bu değil, değil mi? Senden her şeyini çaldım. Bekâretini çaldım. Onu senden aldım. Kanayana kadar vücudundan söküp aldım. Sikimin üzerinde kanadın, bense bunu anlayamayacak kadar kafayı yemiştim. İçine girdiğim amcığa dokunulmadığını anlayamayacak kadar sikilmiş, kör ve kıskançtım. Ve sonra seni hamile bıraktım. Benim bebeğimi doğuruyorsun, Peri. Bu senin için çok acımasız ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Lanet olası doktor da bir şey yapamıyor."

"Ama şimdi iyiyim," dedim kararlı bir sesle.

"Evet. Ama miden iyi değildi, değil mi? Hiçbir şeyi tutamadı. Suyu bile."

Evet, o gece çok acımasız geçmişti.

Sanırım midem altüst olmuştu ve su bile kusmama neden oluyordu. O gece benimleydi. Ama hatırladığım kadarıyla o da benim kadar yorgundu. Ertesi gün işyerinde bir toplantısı vardı ve benim gibi onun da gözüne uyku girmediğini hatırlıyordum.

Zor bir dönemden geçtiğimi biliyordum ama o da benimle birlikte zor bir dönemden geçmişti.

Konuşmama izin vermeden, "Bu yüzden senden affını istemiyorum," dedi. "Çünkü bunu hak etmiyorum. Peri'mi kırdığım, onu bir kafese koyduğum, hayallerini elinden aldığım için hak etmiyorum. Vücudunu incittiğim, kanını akıttığım ve bunu düzeltmek için orada bile olmadığım için... Ben..."

"Yap o zaman."

"Ne?"

Az önce ne dedim ben?

Onu incelemek için yüzüne baktım. Dağınık saçları, kirli sakalları, buruşuk gömleği, yüzündeki sert ifade... Her hareketinde, çılgınca nefes alan göğsünde belirgin olan pişmanlıkla sarsılıyordu. Bunu söylemek zorunda olduğumu fark ettim.

Daha iyi olması için ona ihtiyacım olduğundan değildi. Çünkü o zaten bunu yapmıştı ama ihtiyacı olduğu için bunu söylemeliydim. Bunu daha iyi hale getirmesi gerekiyordu. Ona istediğini bu şekilde veremezdim.

Yutkundum. "Barda her şeyi düzelteceğini söylemiştin. Özür dileyecektin. Ondan. Benim... *Amımdan.* Çünkü onu kanatmıştın. Çünkü sen çok büyüksün ve ben çok küçüğüm. Yani..." Tekrar yutkundum, ardından kapüşonlusunun eteklerini tuttum. "Yap o zaman. Daha iyi hale getir."

Konuşmayı bitirdiğimde bacaklarımın arasında bir zonklama başladı. Günlerdir hissettiğim yoğun histi bu ama hep bir kenara itmiştim. Önce hastalığım, daha sonra da bunu hissetmemem gerektiği gerçeğiyle kendimi kandırmıştım.

Ama artık beni durduran bir şey yoktu. Hiçbir şeyin beni durdurmasını istemiyordum. Onu içimde hissetmek istiyordum. Sadece bir kez orada olmasına rağmen bu hissiyatı çok iyi hatırlıyordum.

Bana söylediği tüm kirli, samimi şeyleri hatırlıyordum.

Gözleri parlarken yüksek elmacıkkemikleri kızarmaya başladı-

ğında, onun da o anları hatırladığını anladım. Sanırım o da benim gibi titriyordu, yakut kırmızısı dudaklarını yaladığında kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Benimle taşak mı geçiyorsun, Peri?" diye homurdandı. "Çünkü sana havamda olmadığımı söyledim."

"Hayır, geçmiyorum."

Uzanıp elini tuttum ve bana dokunmak istediğini ama kendini uzak tuttuğu için dokunamadığını bildiğim yere koydum. Konuşmaya devam ederken elini hafifçe şişmiş karnımın üzerine bıraktım.

"Artık özür dilemeni istemiyorum. Benden bu kadar, Reed, cidiyim. Ama yine de bunu yapman gerekiyorsa özür dilemen ya da durumu düzeltmen gerekiyorsa o zaman yapmanı istiyorum. Özür dilemeni ve acımı dindirmeni istiyorum."

Sonra elini bıraktım. Parmakları karnıma yapışmıştı, uzun ve güçlü parmakları karnımı tutuyordu ve bu sefer gerçekten de titriyordu. Göğsü önümde, parmakları da karnımda titriyordu.

Bakışları usulca bana dokunduğu yere düştü.

Ben de onun gibi aşağıya, karnıma baktım. Büyük elinin her şeyi nasıl örttüğünü gördüğümde nefes nefese kalmıştım. Minik yumrumu tutuşu... Onu nasıl kucakladığını ve parmaklarının nasıl hafifçe titrediğini görmek heyecanlanmama neden olmuştu.

"İstedim," dediğinde kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık oluşmuştu.

"Biliyorum. Dokunmak istedin ama hiç dokunmadın."

Yutkundu.

"Evet, uzun bir süredir."

"Ne zaman istersen ona dokunabilirsin. Dokunmanı istiyorum."

Başını kaldırıp baktığında gözlerinin rengi daha önce onda hiç görmediğim bir renge bürünmüştü.

Erimiş cıva gibiydi.

"Sıcak hissettiriyor," dediğinde ellerimi gömleğinin kollarına götürürken heyecandan gözlerim büyümüştü.

"Öyle, değil mi? Ben de sıcağı hissediyorum."

"Evet."

"Deli olduğumu sanıyordum," dedim. "Bunu henüz hiçbir kitapta okumadım ama be-"

"Kitaplar gidip kendilerini siksin."

Gülümsememi durdurmak için dudağımı ısırdım. Yine de kızarmamı engelleyemiyordum. Kurt gözleri parlamaya başlamıştı. *İşte benim avcım. Benim muhteşem kötü adamım.*

Gülümseyen gözlerle ona bakarak, "Küfretmemelisin, Reed," diye fısıldadım.

Karnımdaki parmakları gerildi.

"Öyle mi? O zaman belki de bunun için özür dilemeliyim."

"Kesinlikle." Kollarını sıkıca kavradım. "Ben iyi bir kızım ve senin tek yaptığın benimle pis pis konuşmak."

"Ne kadar da aşağılık biriyim, değil mi?"

"Evet, beni incitiyorsun."

Burun delikleri derin derin nefes alırken genişledi.

"Nereni incittiğimi söyle."

Ağzımı açmak zorunda kaldım çünkü nefes almak zorlaşmıştı.

"Amımı."

"Sikim, götün teki."

Klitorisim nabız gibi atmaya başladığında o geceye dair her şeyi hatırlamıştım.

"Ve ayrıca burada."

Bunu söyleyemezdim ama gösterebilirdim.

Ona acı veren tüm yerleri gösterecektim ki onlara ne isterse yapabilsindi. Böylece her şeyi daha iyi hale getirebilir ve tüm pişmanlıklarından kurtulabilirdi. Böylece onu çoktan affettiğimi görebilirdi.

Şişmiş karnımı kavrayan elini tekrar tutup yukarı çektim.

Yukarı ve yukarı... Eli tam olarak göğsüme gelene kadar.

Yanaklarımın kızardığını biliyordum. Yanıyordum ama yine de kirpiklerimin altından ona baktım.

"Bazen burası da acıyor."

Parmakları kumaşın üzerinde seğirdiğinde, hamile karnımı tuttuğu gibi göğsümü de avuçladı. Hisettiğim duygunun yoğunluğuyla birlikte ayak parmaklarım yukarı kıvrıldı. Tanrım, göğüslerimin bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordum. Her şey daha da kötüye gitmeye başlamıştı çünkü *onları* izliyordu.

Yumuşak, kalın kapüşonunun içinden bile bakışlarını üzerimde, çıplak tenimde hissedebiliyordum. Elinin tıpkı göbeğimde olduğu gibi her yerimi kapladığından bahsetmiyordum bile. Bu beni o kadar nefessiz bırakıyordu ki bileğini sıkarak başını kaldırmasına sebep oldum.

"Acıyorlar," diye fısıldadı kalın bir sesle.

"Evet," diye fısıldadım nefes nefese.

"Nasıl hissettiğini söyle."

"Hassas ve yumuşak. Ve... Ve büyükler. Eskisinden daha büyükler. Meme uçlarım."

"Peki, ya onlar?"

"Bazen ağrıyorlar ya da zonkluyorlar. Sanırım vücudum değişiyor."

Çenesi kasıldığında yüzünün keksin hatları daha da sertleşti. Yanakları derin bir kızarıklıkla boyanmış gibiydi.

"Vücudun değişiyor. Yaptığım şey yüzünden."

"Bebek yüzünden."

Parmakları göğsümü sıktı. Sadece bir kez sıktı ama bu beni hafifçe inletmeye yetmişti. Alev alev yanan gözleriyle beni izlemeye devam ediyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı beni düzeltircesine.

"Senin bebeğin."

"Göğüslerin daha da kötüleşecek, değil mi?" diye sordu tekrar göğsümü sıkarak. Bu sefer daha güçlü daha sert sıktığında sırtımı eğmek zorunda kalmıştım. Bana destek olmak için belimi tuttu. Onun iri, kaslı ve güçlü bedenine yaslanmama izin verdiğinde rahatladım. Aldığım nefes uzun zamandır alamadığım kadar kolay ve rahattı.

İki yıl öncesinden beri bu kadar derin nefes alamamıştım.

O şekilde, rahatlamış ve gevşemiş halde kalmama izin vermedi. Başparmağını hassas meme ucumun üzerinde gezdirerek göğsümü tekrar sıktığında beni diken üstünde tutmaya karar vermişti.

"Bunu hayal etmeden duramıyorum."

"Neyi?"

"Seni. Seni hayal etmeden duramıyorum. Ne zaman doktor randevusuna gitsek seni sedyeye yatırıyor. Karnına o jeli sürdüğü her seferinde bunu düşünüyorum. Eskiden, seni ne zaman okul üniformanı ya da kapüşonlumu giyerken görsem bunu düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Sen, bebeğime hamilesin. Karnın şişiyor, büyüyor. Göğüslerinin..." Avuçiçi artık daha cesurdu, hassas etimi yoğurmaya başladığında soluk soluğa kalarak inledim. "Yumuşayıp kremsi bir hal aldığını, olgunlaştığını... Seni etrafta dolaşırken hayal ediyordum, yalınayak ve hamile. O papatyalı elbisenin içinde, karnın şişmiş, göğüslerin birbirine yapışmış, attığın her adımda sallanıyorlar. Ve her beş saniyede bir onu, hamile karnını dünyanın en değerli hazinesiymiş gibi kucakladığını... Öyle yapıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Evet, öyle. Lanet olası tüm bunların içinde tek doğru şey o. Yaptığım her boktan şeye rağmen tek doğru onun varlığı."

"Reed..."

"İşte oradasın, muayene masasında yatıyorsun, rahatsız ve korkutucu olduğu için koluma tutunuyorsun ve benim tek yaptığım işe yaramaz bir piç gibi orada durmak. Tüm bunları hayal eden *azgın* bir piç gibi, lanet bir sapık gibi bunu düşünürken sertleşiyordum. *Gururlu* bir sapık gibi. Çünkü yaptığım tek iyi şey bu, senin amının içine boşalmam. Ama onu incittim, değil mi? Ve şimdi göğüslerin de acıyor çünkü vücudun bebeğim için değişiyor. Vücudun onun için hazırlanıyor ve ben özür dilemek zorundayım. Sana bunu yaptığım için ve içine bir bebek koyduğum için özür dilemek zorundayım. Dileyeceğim, anlıyor musun? Bütün günlerimi dizlerimin üzerinde, ağzım tatlı amcığında özür dileyerek geçireceğim. Amından özür dilemediğim zamanlarda da ağzımı bunların üzerine koyacağım." Göğsümü ritmik bir şekilde tekrar sıktı, bu beni çıldırtıyordu. "Kremsi göğüslerine. Onlardan dilimle ve ağzımla özür dileyeceğim. Onları acıttığım ve ağırlaştırdığım için. Onları sıktığım için. Ve sonra onlara bir pislik gibi şehvet duyduğum için. Sen, Peri, senden de özür dileyeceğim. Bütün bunları yaşattığım için. Çünkü seni yeterince koruyamadım, yeterince iyi düşünemedim ama bir şeyi bilmeni istiyorum."

Hiddetli gözlerini gözlerime diktiğinde, "Neyi bilmeliyim?" diye sordum.

"Seni koruyacağımı. Seni ve onu korumak için elimden gelen her şeyi hatta gücümün ötesinde her şeyi yapacağımı. Kimse sana dokunmayacak. Ya da ona. Şimdi ve sonsuza kadar. Söz veriyorum. Sana verdiğim bu sözü mezara kadar götüreceğim. Bana inandığını söyle."

Kalbim göğsümde dört dönerken tüm ağırlığımı taşıyan ayak parmaklarım titriyordu. Ses tonunun ve sözlerinin ciddiyeti karşısında, "İnanıyorum," diye fısıldadım çünkü biliyordum.

Ona inanıyordum.

O sert gözleriyle bir an beni incelediğinde, sözlerimdeki sahiciliği anladığında derin bir nefes aldı. Bana söylediği şeyi yapmadan önce dudaklarıyla özür diledi. Ağzımı sıcak bir öpücükle kapatarak üzerime eğildi. Böylece ona ulaşmak için uzanmak zorunda kalmamıştım. Böylece bacaklarım ağırlığımı taşımak için titremek zorunda kalmamıştı. Benim için her şeyi yapacak, nefes almayı, öpmeyi ve öpülmeyi kolaylaştıracaktı.

Bir kez daha acı içindeydim ama bu farklı bir acıydı.

Huzursuz bir acı.

Ağzımı her emişinde ve başparmağı meme ucuma her dokunuşunda daha da büyüyordu. Kendimi ona, onun sert vücuduna her sürttüğümde canım acıyordu. Sanki biri yumruğunu karnıma ve amıma bastırıyordu. Beni hamile bıraktığı için şişmiş ve kremsi olan memelerime.

Öpüşmemizi keserek durumu daha da kötüleştirdi. Can simidimi elimden aldığında, omuzlarındaki ellerimi sıktım. Onu geri çekmek istiyordum ama o öylece duruyordu.

Aniden bedenimi kaldırıp bacaklarımı kalçalarına dolamama neden oldu. Dudaklarına duyduğum ihtiyaçla o kadar kendimden geçmiştim ki tek hatırladığım yürümeye başladığında ona tutunmaktı. Başımın arkasını kavrayıp beni kendine çektiğinde tek yaptığım ağzımı onunkine bastırmaktı.

Beni taşırken parmaklarımı onun gür saçlarına gömdüm. Nereye götürdüğü umurumda bile değildi. Beni böyle öpmeye devam ettiği sürece hiçbir şey umurumda değildi. Yine de öpüşmeyi kesti; bu sefer derisini tırmalayıp onu kendime çekmeye hazırdım ama beni yatağa yatırdığında dünyam altüst oldu.

Eskiden çok hasta olduğumda beni yatırdığı yatağa yatırmıştı. Benimle hiç yatağa girmemişti. Şimdi üzerimdeyken gömleği yumruklarımla daha da kırışmış, dudakları öpücüklerimden dolayı ıslak ve şişmiş görünüyordu. Gözleri şehvetle yanıyorken bana bakıyordu.

Yatağın ayakucunda diz çöküp pijamamın lastiğine uzandığında onu durdurmadım. Bacaklarımdan sıyırıp daha sonra kapüşonlusunun fermuarına uzandığında utanmıyordum. Şimdi aceleyle, hiç incelik göstermeden, üstümü çıkarırken bunu heyecanlandığı için yaptığını biliyordum.

Beni yeni bedenimde görmek için heyecanlı ve hevesliydi.

Ama fermuarın dibine ulaştığında ve çıplak tenimi görebilmek için parmaklarıyla kapüşonu kavradığında çenesi kilitlendi. Bunun aynı zamanda nefret ettiği için olduğunu biliyordum. Bu hevesten nefret ediyordu çünkü bedenimi değiştiriyordu.

Şişmiş karnımdan ve ağrıyan göğüslerimden o sorumluydu.

Kumaşın içinde yumruk olmuş ellerini tuttum ve onu yönlendirdim. Beni örten kapüşonu çekip gözlerini ayırmasını sağlamıştım. Böylece beni görebilecekti. Böylece bana yaptıklarından zevk alabilirdi.

Vücudu nefes alışıyla hareket ettiğinde, dudakları ayrıldığında ve gözleri kapandığında bunu yaptı. Biraz daha büyük göbeğimin ve daha geniş kalçalarımın tadını çıkardı. Şişmiş, yuvarlak göğüslerim ve daha koyu meme uçlarımla, kapüşonlum ayrılmış halde sırtüstü yatarken örgüm neredeyse çözülmüştü ve başımın üzerinde dalgalanıyordu.

Ama sonra fark ettim ki onları daha önce hiç görmemişti bile. Çıplak göğüslerimi bırakın, çıplak vücudumu bile görmemişti.

"Ben... Ben eskiden daha küçüktüm," dedim. Gözlerini kaldırdığında yutkundum. "Göğüslerim. Bundan daha da küçüktü ve meme uçlarım pembenin daha açık bir tonuydu. Kalçalarım da daha küçüktü. Ben... Ben artık senin küçük, sıkı balerinin değilim."

Hâlâ tuttuğum kolları elimin altında sıkılaştı. "Hayır, değilsin. Sen benim muhteşem, görkemli, *hamile* Peri'msin. Ve mükemmelsin. O kadar mükemmelsin ki bu acıtıyor."

Benim ona gösterdiğim gibi o da bana göstermek için yumruğunu göğsüne koydu.

Tek yapabildiğim yatağa uzanıp, "Reed," diye onun adını fısıldamak oldu.

Gözleri delip, geçerken, "Nereni incittiğimi göster bana," dedi.

Ben de gösterdim.

Bileklerini bırakıp bir elimi göğüslerime götürdüğümde ve birini sıktığımda hiç utanmıyordum. "İşte." Diğer elimi şişmiş karnımdan aşağı indirdin ve amıma dokundum.

Yine de orada durmadım.

Sadece dokunmakla kalmadım. Amımı ıslak ve yumuşak bir şekilde ovuyordum, kalçalarım gözlerinin altında sarsılıyordu. Amımı, onun deyimiyle peri amımı göstermek için bacaklarımı ayırıp, "Ve burası," diye fısıladım.

Derinden, güçlü bir şekilde inlemesine neden olmuştum.

Ondan çıkan sesi yanlış anlamak mümkün değildi.

Açılmış amımı, onun yüzünden acı çektiğini düşündüğü amımı görünce homurdandı ve kararlılığın, muhteşem yüz hatlarını kapladığını fark ettim. Çıplak kalçalarımı kavrarken karanlık, yırtıcı ve koruyucu gözlerini benimkilere dikmişti. Bacaklarımı dizlerimden kıvırıp ayaklarımın tabanını yatağın kenarına koydu. Sonra gözlerini benden ayırmadan ellerini hareket ettirdi. Ellerini kıçımın altına sokup beni yataktan kaldırdı. Geniş omuzlarını, açılmış kalçalarımın arasından geçirip leğen kemiğime yerleştiğinde ellerimi çarşafın üzerine koydum.

Gözleri üzerimdeyken ağzını tam oraya koydu.

Amıma.

Ona gösterdiğim yerin üzerinde durup klitorisimi ağzına aldı.

Ondan çıkan inleme şimdiye kadar duyduklarımın en şiddetlisiydi. Bir hayvana dönüştüğünü düşünmeden edemiyordum. Tıpkı o gece kokumu almak için gelip boynumu kokladığı ve benim de aynı şekilde kokup kokmadığımı görmek istediği zaman olduğu gibi.

Tanrım, buna bayıldım.

Onu değiştirme şeklimi seviyordum.

Çünkü o da beni değiştiriyordu.

Beni utanmaz hale getiriyor, kalçalarımı ağzında kıvırıp inlememe sebep oluyordu. Bu da onun daha yüksek sesle homurdanmasına ve daha sert emmesine neden oluyordu. Sanki bir fincanı ya da bir meyve dilimini büyük elleriyle ağzına götürüp emiyor ya da içiyormuş gibiydi.

Onun azgın haline bakacak gücüm kalmamıştı.

Kendimi kapatmaya çalışıyor, aynı zamanda kendimi tamamen ona veriyordum. Parmaklarımı çarşafın içinde kıvırırken benden özür dilemesine izin veriyordum.

Amımla konuşmasına izin verdiğimde ona ne kadar üzgün olduğunu söyledi. O gece ona karşı nasıl bir pislik olduğunu anlattı. Onun sıkı ve dokunulmamış olduğunu bilmeliydi. Ona dokunmadan önce masum ve papatya tazeliğindeydi. Onu mahvetmeden, parçalamadan ve ağlatmadan önce. Kanını akıtmadan önce. Onu nasıl hamile bıraktığını söyledi.

Ve sonra klitorisimi uzun uzun çekip, emerek gerekirse hayatının geri kalanında ondan özür dileyeceğini söyledi. Onu yiyecek, emecek ve daha fazla zevke dayanamayana kadar yalayacaktı. Diline boşalana kadar onu şımartacaktı.

Öyle de yaptı.

Duvarlarım nabız gibi atarken kalçalarım istemsizce havaya yükseldi. Ağzına boşalırken kıçımı ellerinde salladım.

Klitorisimi emerken ve deliğimi yalarken, ağzını aşağı yukarı hareket ettirip hırlıyor, özür diliyor, yatıştırıyor ve canımı yakıyordu.

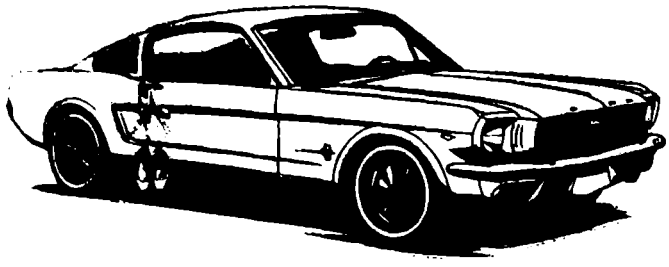
Boşalıyordum, boşalıyordum ve boşalıyordum. Ağzının içine âdeta akıyordum. Adını tekrar tekrar söylerken dilini sularımla ıslatıyordum. Dizlerinin üzerinde, ağzı amımın üzerinde benden af dileyen adamın adını haykırdım.

Çoktan affettiğim adam...

Sonrasında beni yatağa yatırdı. Dikkatlice, şefkatle eğilip hamile karnıma saygılı bir öpücük kondurdu.

Şişmiş göğüslerime doğru ilerleyip onları da öptü. Sonunda beni içine çekmek için alnıma uzandı, ardından saçlarıma yumuşak öpücükler bıraktı.

6

Kahraman

Onu yatağında uyuttuktan bir saat sonra Pete'in ofisine dalarken, "Beni affetti," dedim.

Yanında uyuyamamıştım bile. Orada kalamazdım, yani suç mahallinde. Kirli ellerimle ona dokunduğum yerde. Hamile, sıcak karnına ve yumuşak, şişmiş göğüslerine dokunmuştum. Amına dokunmuştum. Kendime dokunmayacağıma söz verdiğim halde muhteşem, görkemli, hamile Peri'me dokunmuştum.

Pete, köhne ofisinden çıkarken, "Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordu.

Dosyalarla dolu masası olan küçük bir ofisi vardı. Onun için neredeyse hiçbir şeyi organize etmeyen bir dolap ve benim gibi uyuyamadığı için gözlerini kısarak baktığı bir bilgisayarı vardı.

Küçücük bir yerdi, babamın ofisinden çok daha küçüktü.

Pete'i tanıdığımdan beri bu ofisi kullanıyordu.

Burası babamın ofisi gibi beni boğmuyor, nefesimi kesmiyordu.

"Siktir, hayır," diye homurdandım.

Gıcırdayan ve sırtına zarar veren ucuz deri koltuğuna yerleşirken, "Peki, neden?" diye sordu. Ona milyonlarca kez değiştirmesini söylemiştim ama değiştirmiyordu. Çünkü Mimi'den gelen bir hediyeydi. Zaman zaman çok enayi olabiliyordu.

İki elimi de sinirle saçlarımın arasından geçirdim.

"Bunu hak etmiyorum çünkü."

"Bu kararı sen veremezsin, değil mi?"

"Ama öyle olmalı, ben vermeliyim."

"Ama öyle değil. Yanlış yaptın ve o hayatına devam etti. Senin de hayatına devam etmen gerek. Bu işler böyle yürür. Özür dilemek, birinin gönlünü almak..."

Göğsüm aldığım nefesle kasıldı.

Parmaklarımı, beni baştan çıkardığı için ona dokunan parmaklarımı esnettim. Ellerimi kendime saklamama izin vermemişti. Bana

bebeğimi taşıdığını söylediğinden beri ona dokunmak için can atıyordum. Vücuduna, özgürce dokunduğu karnına dokunmak için can atıyordum ve bunu her yaptığında kanım ısınıyordu. Onun tenine, içindeki hayata dokunamadığım için parmaklarım *acıyordu.*

Ve o da bundan faydalanmıştı.

"Peki, ya..."

Birden ofisinde volta atmaya başladım.

"Önce otur. Başımı ağrıtıyorsun. İkincisi, *peki, ya* ne?"

Bilmiyordum.

Yine de durdum ve masasının önündeki sandalyenin arkasını tuttum. Şu an oturduğu sandalyeden daha iyi olan ama ölmüş karısını hâlâ sevdiği için değiştirmediği sandalyeyi.

İnsanlar ve aşk arasındaki bu takıntı nedendi? Cidden, neden bu kadar önemliydi aşk?

"Teşekkürler ama ayakta duracağım," dedim.

Başını sallamadan önce yüzümü inceledi.

"Şu an neye benzediğini biliyor musun?"

"Neye?"

"Kuduz bir köpeğe."

Gözlerimi ona diktim.

"Teşekkürler, Pete. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. İyi ki buraya, yanına gelmişim."

"Güzel çünkü öylesin. Seni sevmeye cüret eden eli ısıran, vahşi bir hayvan gibisin. Çünkü bildiğin tek şey bu. Isırmak ve dünyaya dişlerini göstermek. Ama Mimi'nin de dediği gibi bu sizin suçunuz değil. Dünyanın suçu. Çünkü dünya da seni ısırdı."

Dişlerimi sıktım.

"Konuşman bitti mi? Çünkü benim lanet bir sorunum var."

"Senin sorunun ne, evlat?"

"Benim sorunum yaşlı adam, ya tekrar olursa?"

"Yine ne olursa?"

Burada ne yaptığımı bile bilmiyordum. Neden geldiğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim ne zaman bir sorunum olsa Pete'e geldiğimdi. İki yıl önce babam onun hayatını siktiğinde de ona gelmiştim. Onu sikip hamile bıraktığımı öğrendiğimde de ona gelmiştim.

Ve bu gece de buradaydım.

Asla yardım etmezdi.

Ama mesele şuydu ki gidecek bir yerim de yoktu. Gidebileceğim tek yerin lanet olası bir garaj olması ve konuşabileceğim tek kişinin

karısına hâlâ âşık olan ve traş olması gereken lanet olası yaşlı bir adam olması beni yakmıyorsa ne yakardı, bilmiyordum.

Yutkunup parmaklarımı sandalyenin derisine gömdüm.

"Ya bana tekrar âşık olursa?"

"Sana âşık olmak neden kötü bir şey olsun ki?"

"Bir keresinde bana âşık olduğu ve pisliğime çok fazla gömüldüğüm için kalbini kırdığım gerçeği dışında mı?" Yutkunmaya çalıştım ama nefesim boğazımda düğümlendi. "Babam benden intikam almak için onu kullandı. Bilmiyorsan söyleyeyim, babam hâlâ hayatta. Her ne kadar onu öldürmek istesem de bunu yapmayacağım çünkü bu annemi de onunla birlikte öldürebilir. Her nasılsa o hasta herifi hâlâ seviyor. Yani hiçbir şey değişmedi. Benden, bizden uzak durması gerekiyor. Jackson'ın adamlarından. Aşk ya da iyi insan olmak hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Pete bir süre bana bakıp gür beyaz bıyıklarını ovuşturduktan sonra, "Babanın seni elde etmek için onu neden kullandığını biliyor musun?" diye mırıldandı.

"Çünkü o sadece kendi istediklerini önemseyen bir psikopat ve bunu bir fırsat olarak gördü."

"Evet ama aynı zamanda zeki biri," dedi Pete. "O kız için her şeyi yapacağını bilecek kadar zekiydi. Futbolu bıraktın. Bursunu, profesyonel olma planını bırakıp ona sadık kaldın. Bunu biliyordu."

"Evet, yani?"

"Yani o kız için ruhunu bile feda edebilirsin. Ve baban bunu biliyor. Peki, bu sana ne anlatıyor?"

Kaşlarım çatıldı.

"Neden bana açıklamıyorsun?"

Pete gülümsedi.

"Bu sana aşk hakkında bir iki şey bilebileceğini gösteriyor, seni cahil piç."

Göğsüm tekrar ağrımaya başlamıştı. Sanki üzerine bir kaya oturmuş gibiydi. Dev bir yıkım topu. Patlayacak bir saatli bomba. Ama görmezlikten geldim. Her şeyi görmezlikten gelerek Pete'le alay ettim.

"Babamla o anlaşmayı yaptım çünkü o kullanılmayı hak etmiyordu. Bir daha asla. Acı çektiği için yaptığı bir şey yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyordu. Çünkü onu *ben* incittim. Her şey aşkla ilgili değil."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse onu düşün, evlat."

Onu seviyorsun, değil mi? Bebeğimizi seviyorsun.

Sözleriyle göğsümdeki baskı artsa da bunu görmezlikten geldim. Bebeğimizi sevip sevmemem önemli değildi. O benim bir parçamdı, tabii ki bebeğimizi seviyordum.

Ama bu başkasını sevmekte özgür olduğum anlamına gelmiyordu. Peri'yi ve bebeğimizi babamdan korumam gerekirken buna zamanım yoktu. Bütün bunları bu yüzden yapıyordum, değil mi?

Bu yüzden çalışıyordum. Bu yüzden her aradığında gidiyordum. Her lanet toplantıya katılıyordum. İyi bir çocuk gibi yaptığı her konferans görüşmesine katılıyordum. Ona kötü, yozlaşmış kalbinin istediği her küçük şeyi veriyordum çünkü geri çekilecek, beni rahat bırakacak kadar mutlu olmasını istiyordum.

Peri ve bebeğimizi öğrenmesini asla istemiyordum. Çünkü yapabildiği zaman onları piyon olarak kullanacağını biliyordum.

Ve işe yarardı.

O psikopat bir adamdı. Ona istediğini verirsen başka bir şeye geçerdi.

Babamın benim hakkımda hiçbir fikri yoktu, boş zamanlarımda ne yaptığımı bilmiyordu. İşe gittiğim ve ona istediğini verdiğim sürece umurunda değildi. Ama şu an neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum. Hiçbir şey değişmemişti. Onu babamdan ve kendimden koruyacağıma söz vermiştim. Yapacaktım. Geçen seferkinin aksine onun kalbini kendimden uzak tutmam gerekiyordu.

Çünkü o neye inanırsa inansın ben sevemezdim.

Ben ısıran, kuduz bir köpektim. Çünkü tek bildiğim buydu. Bu dünyada böyle hayatta kalmıştım. Beni bu dünyaya getiren adamdan böyle kurtulmuştum.

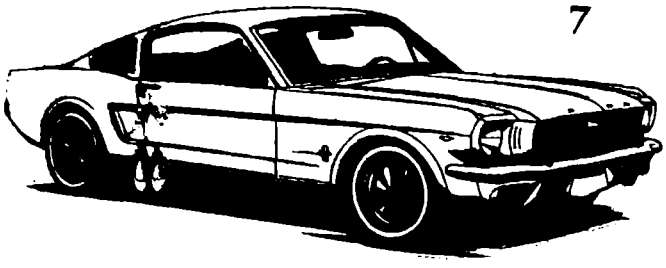
Çıkıp, gitmeye hazırlanırken, "Hiçbir şey için teşekkürler," dedim Pete'e. "Ve sana sırtını öldürmeyecek yeni bir sandalye alacağım. Şu anda sahip olduğun o lanet şeyin artık çöpe gitmesi gerekiyor."

Sonra arkamı döndüm ve dışarı çıktım.

Ardımdan gelen kahkaha dolu sözlerini duydum.

"O kazağını attığın gün ben de onu çöpe atacağım. Arabanın bagajında sakladığın, üstünde lanet *mustang* olan kazağı."

Pislik herif.

7

Okulumdaki bütün kızlar ona âşıktı. Bu yeni bir şey değildi çünkü Bardstown Lisesi'ndeki kızlar da onu severdi. Onun karanlık büyüsü, St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'nda hâlâ canlı bir şekilde herkesi etkiliyordu.

Kızlar, ona ve Mustang'ine âşıktı.

Parlayan vampir teni ve uzun siyah saçları, tunç grisi gözlerinin çok havalı olması, uzun, zahmetsiz adımlarla yürümesi kızları mahvediyordu.

Bizi kıkırdayan gözler ve kıs kıs gülen dudaklarla izleseler bile -eskisinden daha da fazla izliyorlardı çünkü göbeğim görünüyordu- ona bayılıyorlardı. Göbeğim görünmeye başladığı için üniforma ayarlamaları yapmak zorunda kalmıştım. Artık üniforma giymiyordum çünkü o etekler genişleyen göbekler için yapılmamıştı.

Her neyse. Beni okula bırakıp almasından hoşlandıklarını biliyordum. Bir gün öğle yemeği sırasında bir grup kızı konuşurken duymuştum. Bu arada kendi arkadaşlarım da beni beklemesine bayılıyordu.

"Bakın, muhteşem kötü adamımız burada," diye mırıldandı Poe. "Peri'sini bekliyor."

Nefesim boğazımda düğümlendi çünkü günü bitirdikten sonra merdivenlerden inerken Wyn'le İngilizce ödevimiz hakkında konuşuyordum ve onu henüz görmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse bilmeliydim. İşten doğruca gelmesine rağmen bir şekilde hiç geç kalmazdı. Yine de Poe'ya gözlerimi kısarak baktım.

"Bunu sana söylediğime pişman etme."

Artık onlarla birlikte yaşamadığım için öğle yemeklerinde ve diğer boş zamanlarımızda mümkün olduğunca sohbet etmeye çalışıyorduk. Reed Roman Jackson çok önemli bir konu olduğundan, tüm konuşmalarımız onun etrafında dönüyordu ve ben bir aptal olduğumdan, bir gün bana *Peri* dediğini ağzımdan kaçırmıştım.

O zamandan beri de peşini bırakmamışlardı.

Poe dilini bana doğru çıkardığında ona aynısını yaptım.

Aşka mahkûm arkadaşımız Salem iç çekti.

"Çok kıskandım. O kadar tatlı ki ölmek istiyorum. Bir daha aradığında Arrow'dan bana bir şiir daha yazmasını isteyeceğim. Tüm bu şirinliği telafi etmek için bir şeyler yapmalı."

Arrow ve Salem hâlâ birlikteydi. İyi olacaklarından hiç şüphe etmemiştim.

Onun için deli oluyordu. Her izin verilen hafta sonunda Salem'ı ziyaret etmek için yaşadığı Kaliforniya'dan uçakla geliyordu. Geri kalan zamanlarda, cumartesi günleri telefonda konuşuyorlar, birbirlerine e-posta gönderiyorlardı. Hatta aşk mektupları bile yazıyorlardı.

Neden şikâyet ettiğini bilmiyordum çünkü yaptığı şey zaten çok sevimliydi.

Salem'a kaşlarımı kaldırarak baktım. "Bir şeyler mi yapmalı?" diye sorduğumda, benim gibi kaşlarını kaldırıp sinsice gülümsedi.

"Evet. Ona bir şeyler yaptırabilirim."

Poe, hızla araya girip, "Ne tür şeyler?" diye sordu.

Salem omuz silkti.

"Bakir kulaklarınızın kızarmadan duyamayacağı şeyler."

Poe, "Benim yüzüm kızarmaz," dedi. "Asla." Sonra bize nazlı bir gülümsemeyle baktı. "Ve bir saniye, kim bana bakire der ki? Ben bakire miyim?"

"Poe, sen bir bakiresin, tamam mı?" Gözlerimi devirerek ona döndüm. "Bunu biliyoruz. O yüzden gizemli olmaya çalışmayı bırak."

"İyi. Ben bakireyim." Dilini çıkardığında aynısını yaptım. "Ve senden nefret ediyorum. Benden önce seks yaptığınız için ikinizden de nefret ediyorum. Ben de seks yapmak istiyorum. Neden henüz seks yapmadığımı biliyor musunuz?"

"Biliyoruz," dedi Salem.

"Öyle mi?"

"Evet," diye yanıtladım. "Tüvit ceketli, dirsekli yamalar giyen gardiyanın yüzünden. Seni buraya o gönderdi."

Beklendiği gibi Poe'nun yüzü öfkeyle buruştu. "Aynen öyle. Hayatımda yanlış giden her şey onun yüzünden. Her şey onun yüzünden. Ah. Onu öldürmek, mezarında dans etmek ve tanıştığım ilk erkekle seks yapmak için sabırsızlanıyorum." Sonra Salem'a döndü.

"O zamana kadar bana her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın. Yani senin aracılığınla bunu yaşayabilirim sonuçta."

Poe tüm kirli detayları anlatması için Salem'ı taciz ederken, tüm bunlar olurken tek kelime etmediğini fark ettiğim Wyn'e döndüm. Bunun nedeni de kaşlarını hafifçe çatarak bir şeye bakıyor olmasıydı.

Wyn her zaman aramızdaki en sessiz kişi olmuştu ama son günlerde her zamankinden daha sessizdi. Onunla aynı odayı paylaşmıyor olmaktan nefret ediyordum yoksa gece yarısı sohbetlerimiz sırasında her ayrıntıyı didik didik ederdim. Onu çok özlüyordum. O ve onun rüya adam hikâyesini.

Her neyse. Bakışlarını takip ettiğimde, pek de dikkate değer bir şey görememiştim. Hardal rengi kazaklar ve blazer ceketler giyen bir grup kız, gökyüzü kararmadan önce şubat güneşinin altında beton banklarda oturuyordu. Hemen arkalarında da ağabeyim Conrad'in de aralarında bulunduğu bir grup öğretmen vardı. Kendisi geçen kasım ayından beri yeni futbol koçumuzdu. Durumum nedeniyle futbol maçlarına çıkmadığım için efsanevi futbol koçu ağabeyimden koçluk alma şansım pek olmamıştı ama gün içinde birkaç kez beni kontrol ediyor, öğle yemeği de dahil olmak üzere, iştahım yerine geldiğinden beri canımın çektiği kızarmış şeyleri bana getiriyordu.

Ağabeyimin hemen yanında tarih öğretmenimiz, Bayan Halsey duruyor, ondan hoşlandığını ve ona sahip olmak için her şeyi yapacağını aleni bir şekilde gösteriyordu. Şu anda bile neredeyse koluna girmiş, Con'a sanki tanıdığı en muhteşem adammış gibi bakıyordu.

Yani evet, o muhteşemdi -o gelmiş geçmiş en iyi adam ve ağabeydi- ama bundan nefret ediyordum.

Bayan Halsey de onun muhteşem olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ondan daha önce de hoşlanmamıştım, şimdi de hoşlanmıyordum.

Ama mesele bu değildi.

Arkadaşımın bana ihtiyacı vardı, bu yüzden başka tarafa bakıp omzuna vurdum.

"Hey, nasılsın?"

Uyanmış gibi dalgınca gözlerini kırpıştırdı.

"Hı?"

"Nereye bakıyorsun sen?"

"Hiçbir yere," dedi çabucak.

Kaşlarımı çattım. "Emin misin? Bir şeye çok dikkatli bakıyorlun," dediğimde başını eğip saçlarını kulağının arkasına itti.

"Ah, hayır. Ben sadece... Bir şey düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?" diye sorarken karnını dürttüm. "Son günlerde oldukça sessizsin. Bir şeyler mi oluyor, Wyn? Bana anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Yani bunu bilmek *zorundasın.* Seni seviyorum. Biliyorsun, değil mi?"

Bana gülümsediğinde gözlerinde büyük bir hüzün vardı.

"Biliyorum. Sadece sanat okulu başvuruları için stres yapıyorum. Şubat ayının sonuna geldik ve henüz bir cevap alamadım. Bu yüzden çizimlerimi beğenip beğenmediklerini bilmiyorum."

Şimdi sebebini anlamıştım. Ben de Juilliard'dan henüz bir yanıt alamamıştım ama onun çok yetenekli ve çalışkan olduğunu, kabul edileceğini bilmesi gerekiyordu. "Deli misin sen? Sen tanıdığım en iyi sanatçısın." Omuzlarından tuttum. "Wyn, sen çok yeteneklisin. Çok, çok, çok yeteneklisin. Yeteneğinle beni ağlatıyorsun, farkında mısın?"

Kıkırdadı.

"Ama hamilesin, zaten her şeye ağlıyorsun."

"Ha. Ha. Çizimlerin için hep ağladım. Çünkü harikalar. Ve herkes onları sevecek. Göreceksin. Onlardan kabul haberini alacaksın, güven bana."

Salem ve Poe bana sarılıp, vedalaşmadan önce bana bir kez daha - bu sefer Wyn de katılmıştı- muhteşem kötü adamımın beni Mustang'inde bekliyor olmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu söyledi.

Arkadaşlarım kesinlikle ona âşıktı.

Her ne kadar ağabeylerimin ona âşık olduğunu söyleyemeyecek olsam da onlar da bir şekilde ona ısınmıştı. Stellan ona o kadar da ters ters bakmıyor ve Shepard da Reed'in yaptığı her şeye alaycı bir tavırla karşılık vermiyordu.

Hatta geçen hafta Reed okuldan sonra beni almaya geldiğinde, Conrad siyah kapılardan geçerken ona kısa bir selam bile vermişti. Ledger bile zaman zaman Reed'e bulaşmıyordu.

Geçen hafta sonu yiyecek getirme sırası ağabeylerimdeydi ve Ledger tonlarca malzeme getirmişti.

Reed de oradaydı çünkü çatıyı onarmak için eve gelmişti. Birkaç gün önce yağmur yağdığında su düzgün bir şekilde aşağıya inmemişti, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ona hiçbir şey fark etmediğimi, en ufak şeyler için endişelenmesinin delilik olduğunu, rahatlaması ve yağmur gibi şeylerin tadını çıkarması gerektiğini çünkü cam evden izlemenin güzel ve rahat ol-

duğunu söylediğimde bana ters bir bakış atmıştı. Sonra da beni aşan şeylerle ilgilenmesine izin vermem gerektiğini söylemişti.

"Beni aşağılıyorsun. Bu çok saldırganca, Reed."

Merdiveni evin dış cephesine dayadı ve bana bakmadan, "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Fark etmemiştim."

Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Kadınların ev bakımı hakkında hiçbir şey bilmediğini ima etmek sadece saldırganlık değil, aynı zamanda kadın düşmanlığıdır."

"Eğer yağmur suyunun çatıda tıkanmasının kutlama sebebi olduğunu düşünüyorlarsa öyle çünkü insanlar genelde bunu yapmazlar."

"Sen..."

"Kız kardeşimi rahatsız mı ediyorsun sen?"

Ledger aniden ortaya çıkıp ona baktığında, Reed ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Seninle bir şeyler başlatmaktan mutluluk duyarım ama burada biraz meşgulüm."

"Evet, görüyorum. Neyle uğraşıyorsun?"

Reed işleri daha da kötüleştirmeden, araya girip, "Olukları falan temizliyor," dedim. "Ona zahmet etmemesi gerektiğini çünkü her şeyin yolunda olduğunu ve her şey hakkında endişelenmek yerine hayattaki güzel, yağmur gibi şeylerin tadını çıkarması gerektiğini söylediğimde, ev bakımı hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi."

Ledger bana döndü.

"Güzel mi?"

"Evet. Hepsi bu. Rahatla."

Ledger, Reed'e dönmeden önce bana kaşlarını çattı.

"Sana yağmurun güzel olduğunu mu söyledi?"

"Ayrıca rahatlatıcı olduğunu."

İkisi de aynı bakışla birbirlerine baktı. Benim deli olduğumu, dünyadaki tüm kadınların yağmurun güzel olduğunu düşündükleri için deli olduklarını söyleyen bakışlardan birisiydi bu.

Ledger bana döndü. "Callie, çatın akmaya başladığında ve su hasarı olduğunda bu hoş, rahat ya da her ne boksa olmayacak. Bırak, işini yapsın." Ve sonra sırf beni kızdırmak için -biliyordum- alaycı bir sesle, "Bunun yerine içeri girip kurabiye pişirmeli ve yatağının altında yaşayan mor cüce cinlerin biraz isteyip istemediğine bakmasın," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Seni moron. Bunu söylediğine inanamıyorum. Özellikle de hamile olduğumu ve hormonlarımın darmadağın olduğunu bildiğin halde."

Hormonlar, beni ağlatmanın yanı sıra kızdırıyor, ateşlendiriyor ve çok sinirlendiriyordu.

O kadar ki o gün ağabeyimin göğsüne yumruk attım, bu sadece onun kıs kıs gülmesine neden oldu. Reed'in dudaklarının seğirdiğini fark edince ona da yumruk attım.

"Kurabiye yapacağım, biliyor musunuz? Yulaf ezmeli ve kuru üzümlü, Ledger. Ama sen yemeyeceksin."

"Hey!" Ledger itiraz etti. "Bu biraz zalimce oldu. Seni en çok kim seviyor, ha?"

"Sen değil." Sonra beni eğlenen gözlerle izleyen Reed'e döndüm. "Sen de yemeyeceksin. Senin de onları sevdiğini biliyorum. Ama sen de hiç alamayacaksın."

Yani evet. Görünüşe göre Reed ve Ledger bana saldırdığından beri, Ledger da artık Reed'e açıkça sataşmıyordu.

Bu harika bir şeydi ama etrafımda bu kadar çok testosteron olmasından nefret ediyordum.

Ona ters ters bakan tanıdığım tek kişi bale öğretmenim, Bayan Petrova'ydı. Aylar önce onu benden özür dilemeye zorlaması bir yana, Reed onun sinirlerini bozuyordu. Çünkü derslerimi izlemeyi seviyordu ve Bayan Petrova bunun rahatsız edici olduğunu düşünüyordu.

Ama tabii ki Reed onu dinlemiyordu.

Orada oturuyor, hamileliğim ilerledikçe ve büyüyen göbeğim dengemi bozdukça pozlarımı beceriksizce tutuşumu ve nefes alıp verişimi izliyordu. Doktorum, kendimi çok fazla zorlamadığım ve her şeyi profesyonel gözetim altında yaptığım sürece sorun olmayacağını söylemişti.

Bir akşam dersten sonra beni eve götürmek için Mustang'inin kapısını açtığında, "Diğer kızları da ürkütmeye başladığını biliyor musun?" dedim. "Orada oturup beni izliyorsun ve öğretmenimizi bile dinlemiyorsun."

"Peki, bunu neden önemsemeliyim?"

Kaşlarımı havaya kaldırarak, "Çünkü seni polise ihbar edebilirler," diye cevap verdim. "Çünkü bir sapık gibi davranıyorsun."

Yırtıcı gözlerini kısarak bana baktı.

"Bütün polisleri tanıyorum, unuttun mu?"

"Ne yani? Beni takip etmeye devam mı edeceksin? Tıpkı bir suçlu gibi."

"Hayır, tıpkı kötü bir adam gibi. Ve bunu unutma, sen benim bebeğime hamilesin." Gözlerini üzerimde gezdirdi. Topuzum, terli boynum, beyaz mayom ve hamile karnımı gizleyen buz mavisi tütümle göz hapsindeydim. "Seni takip etmek benim işim."

Ellerimi tütümün üzerinde gezdirip karnımı kucakladım.

"Ama..."

Gözleri her zamanki gibi hareketi takip etti, daha sonra mırıldanarak, "Ayrıca Bayan Petrova'ya bunun seni bir bale sınıfında ilk kez takip edişim olmadığını söylemelisin," dedi. "O yüzden beni seni izlerken her gördüğünde soluk soluğa kalmaktan vazgeçmeli."

"Ne?"

Beni öldüreceğini bildiğim kurt gözleri parladı. Dudakları sırıtarak, yukarı kalkarken güzel vampir teni gibi parlıyordu.

"Seni ormanda benim için döndürmeden çok önce, Mavi Madonna'da parmak uçlarında dönmeni izlerdim. Lanet olası Bayan Petrova sana gururla gülümserken, dans pistinde hoplayıp zıplamanı izlerdim."

Tüylerim diken diken oldu ve bunun sebebinin içeriye giren soğuk hava olmadığını biliyordum. Onun kelimeleri etkiliyordu.

"Eskiden beni izler miydin?" diye sorarken fısıldadım. "Ormandan önce?"

"O gece dans etmen için sana neden şantaj yaptığımı sanıyorsun?"

"Çünkü senin yaptığın tek şey bu. İşin bu."

"Evet, öyle," diye itiraf ederken sırıtışı tembel, durgun bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Ama aynı zamanda sen farkına varmadan çok önce benim küçük sıkı balerinim olman için şantaj yaptım."

Kalbim âdeta parmak uçlarında yükselmişti.

"Ama sen bana hiçbir şey söylemedin ki."

"Bilmeni isteseydim sana söylerdim, Peri. Şimdi arabaya bin," dedi.

Bu çılgıncaydı, inanılmazdı. Tıpkı hamilelik kitabındaki gibiydi, değil mi? O gün saklamaya çalıştığı kitap gibi.

"Birinin senden hoşlanmasını sağlayacak şeyleri neden saklıyorsun?" diye sormadan edemedim.

Bu sorunun nereden çıktığını bilmiyordum ama o anda sorduğum için ona sorabileceğim en önemli şeymiş gibi gelmişti.

"Eğer bir kızı, pencereden ürkütücü bir sapık gibi dans ederken izlemenin hoşlanmaya değer bir şey olduğunu düşünüyorsan o zaman tüm düşüncelerini yeniden değerlendirmen gerekir, Peri," dedi çenesini sıkarak. "Ve ben insanların benden hoşlanmasını istemiyorum. Nefret edilmekten oldukça mutluyum. Şimdi, arabaya bin. Son kez söylüyorum."

Arabaya bindim.

Dönen bir kalp ve yükselen nefes alışlarımla birlikte.

İçimde hareket eden ve eriyen bir şeyle. Karnımda bir şey hareket ediyordu ve onun da içimde eridiğini biliyordum.

Ona.

Babasına.

Pencere pervazında, geçen hafta oluklarını temizlediği çatıda kalın yağmur damlaları gibi eriyordum.

Beni boşalttığında bal gibi eriyordum.

Çünkü öyleydi.

Beni her gece boşaltıyordu.

Tanrım, bunu yaptığında damarlarımda resmen havai fişekler patlıyordu. Karnımda, rahmimde, titreyen kalçalarımda ve balerin ayak parmaklarımda hissedebiliyordum.

Onu affettiğimden beri, dizlerinin üzerinde benden ve bedenimden özür dilediğinden beri bunu her gece yapıyordu. Elleriyle ve ağzıyla özür diliyordu. Sıcak, ıslak ve emici öpücükleriyle.

Tadı kek gibi olan öpücükleri, dünyadaki en sevdiğim, dünyadaki en bağımlılık yapıcı tatlıydı. Yani onun öpücüklerine bağımlı olmam şaşırtıcı mıydı?

Ağzına.

Ona.

Bir kısmı yine hormonlarımdan kaynaklanıyor olabilirdi çünkü Tanrım, her zaman azgındım. Ama biliyordum ki sebebi onun seksiliğinden kaynaklanıyordu.

Onsuz uyuyamıyordum bile.

Önceleri gerçekten hasta olduğumda yatakta sızıp kalıyordum. Onun benimle aynı evde kaldığını bilmemin tek yolu, aynı odada ya da yatakta değil, gece tekrar kusmak için uyandığımda her zaman orada olmasından kaynaklanıyordu.

Ama bugünlerde her şeyi hatırlıyordum.

Beni nasıl uyuttuğunu hatırlıyordum. Beni boşalttıktan sonra bana sarılmadan önce hamile karnımı ve alnımı nasıl öptüğünü...

Tanrım, sarılmaları...

Benim muhteşem kötü adamım şimdiye kadar yaptığı en iyi sarılmaları yapıyordu.

Belki de bana kıyasla çok daha büyük olduğu içindi. Yani beni sardığında tüm vücudumu kaplıyordu. Kaslı kolunu belime yerleştirdiğinde ve yayvan avcunu bebeğimizin uyuduğu karnıma bastırdığında, tüm gövdemi kaplıyordu.

Geceleri gözlerimi kapadığımda kendimi güvende hissediyordum. Kendimi tamamlanmış ve tatmin olmuş hissediyordum. Ama onun olmadığım biliyordum.

Çünkü yaptığı tek şey buydu. Beni boşaltıyor ama asla kendi zevkinin peşine düşmüyordu.

Benden hiçbir şey istemiyordu. Beni hiç sikmiyordu ve evet, bunun kötü bir kelime olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Ben onun için kötüydüm. Her zaman öyleydim.

Sevişmenin her şeyi karmaşık hale getireceğini biliyordum. Ama onsuz çok huzursuz hissediyordum. Çok ağrım vardı. Karnım onun bebeğiyle doluydu ama ben çok boştum.

Böyle yapacaksa biraz edepsiz konuşmanın ne anlamı vardı ki? Beni sikecek ve kendini bu sefaletten kurtaracaktı. Neden kendini tuttuğunu bile bilmiyordum.

Onu affettim, değil mi? Her gece, her yerde bana dokunabiliyordu. Peki, neden kendine böyle işkence ediyordu? Neden sona erememiştik?

Özellikle de her gün beni okuldan almaya geldiğinde ne kadar gergin olduğunu görüyordum. Uzun bir iş gününden sonra akşam yemeği için eve geldiğinde ne kadar tedirgin olduğunu görüyordum.

Bu iş onu öldürüyordu ama bu konuda konuşmuyordu bile. Bir kez daha, öylesine bir konuşma yapmaya çalışmıştım ama beni susturmuştu.

Ne yapacağımı, onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum.

En azından deneyecektim.

Beni almasını sağlamaya çalışıp, onu elimden geldiğince baştan çıkarmaya çalışacaktım.

Aslında bir gece yatakta beni öperken elimi sikine dolamak gibi cesur bir harekette bulunmuştum.

"Sertleşmişsin."

Beni tam oraya sürtüyordu, sert sikine.

Kot pantolonunun içinde küçük bir tepe oluşmuştu. O kadar

kalın ve sertti ki nefes alması için kotunun düğmesini açmak zorunda kalmıştı. Yeterince odaklanırsam pantolonunun kenarına doğru bastıran sikinin koyu gölgesini görebiliyordum.

Elimi sikinden çekip, başımın üstündeki yastığa koyarken, "Kapa çeneni, Peri," diye homurdandı.

Ona bakarak, "Ama bu canını yakıyor," dedim.

Elimi daha sert tuttu.

"Sorun yok."

"Yardım edebilirim."

"Yardımına ihtiyacım yok."

Dudaklarımı yaladım.

"Senin beni emdiğin gibi ben de onu emebilirim."

"Konuşmayı kes."

"Ya da sana mastürbasyon yapabilirim," dedim. Çıplak hamile karnımı, tişörtle kaplı sert karın kaslarına doğru hareket ettirdim çünkü beni soyarken ve aklımı kaçırmama neden olurken kıyafetlerini bile çıkarmıyordu. "Ellerimi kullanabilirim. Daha önce hiç yapmadım ama bana ne yapacağımı öğret-"

"Konuşmayı kes."

"Ya da içime girebilirsin." Çıplak memelerimi göğsüne sürterek doğruldum. "Amıma. Bu sefer yapmana bil-"

"Neyi yapmama?"

Tanrım, çok utanmazdım.

Onu bu şekilde ayartmak çok utanç veriyordu.

Ama duramazdım. Durmayacaktım.

Kendine işkence etmeyi bırakmasını istiyordum. Bana istediğimi vermesine ihtiyacım vardı.

Gözlerim şehvetle kapanırken, "Geri çekilmene bile gerek kalmayacak," dedim. "İçime boşalabilirsin, amımın içine. Bana tüm acını, tüm incinmişliğini verebilirsin. Çünkü hamile kalmayacağım."

"Evet çünkü zaten hamilesin," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Bir elini başımın üzerinde tutarken diğeri saçlarıma gömülmüştü, sıkı ve cezalandırıcı bir şekilde sıkıyordu.

"Evet."

"Çünkü bunu zaten yaptım. Daha önce içine boşalmıştım. Çekilmeyi geç akıl ettim ve seni hamile bıraktım."

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Artık istediğin kadar içime girebilirsin, değil mi? Beni doldura-

bilirsin, Reed. Seninle akana kadar. Amım senin menine bulanana ve sızıntı yapana kadar..."

"Dur. Lanet olsun. Kes artık konuşmayı."

Beni öperken dudaklarıyla sözlerimi bitirdi. Beni tamamen alt edip tekrar tekrar boşalmamı sağlayana kadar yapmayacaktı.

Her şeyi unutana kadar...

Yirmi haftalık randevum geldiğinde ve bize bebeğin cinsiyetini söylediklerinde, Reed'in kendisine yaptığı bu işkenceye son vereceğini sanmıyordum.

Bir de ağlamayı bırakacağımı hiç sanmıyordum çünkü istediğim şeyi elde etmiştim.

O bir *kızdı.*

Bir kızım olacaktı.

"O bir kız," diye fısıldadı biri, sanırım o *biri* bendim. Bunu farkında olmadan yaptığımda, elimde bir baskı hissetmiştim. Çünkü muayene masasında, yanımdaki adam ellerimi tutuyordu.

Hayran olduğum uzun ve güçlü parmaklarını benimkilere sıkıca dolamıştı. Başımı kaldırdığımda, balerin kalbim küt küt atmaya başladı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Sıradan, parlak bir mutluluk değildi, hassas bir şeydi.

Kurt gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifçe kırışmış, yakut kırmızısı dudaklarının etrafındaki kırışıklıklarsa gevşemiş ve rahatlamıştı. Bakışlarında bir parıltı ve duruşunda genellikle akşamları işten sonra eve geldiğinde kaybolan bir rahatlık vardı.

Sanki bilmiyormuş gibi ona, "Bir kızımız olacak," dedim.

"Sarı saçlı ve mavi gözlü," diye fısıldadı bana bakarak.

"Ya da belki siyah saçları ve gri gözleri olur," diye fısıldadım. Ona hamile olduğumu söylediğim gün düşündüğüm kelimeleri yüksek sesle dile getirmiştim. "Tıpkı babası gibi."

Güçlü bir duygu onu ele geçirdiğinde sakallı, dağınık, güzel çenesi titredi. Elini sıktım çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Randevu bittiğinde ve eve dönmek için Mustang'ine doğru yürüdüğümüzde, Reed ön koltuğa oturmama izin vermedi. Arka kapıyı açıp, kendisi binmeden önce beni içeri soktu. Beni kucağına aldığında yine ağlamaya başladım.

Beni kollarında tutarken gömleğinin yakasını gözyaşlarımla ıslatıyordum. Hüngür hüngür ağlamayacak kadar kendimi kontrol edebildiğimde ona baktım.

"Her şey mükemmel olacak."

Gözleri şu anda en sevdiğim renge bürünmüştü, erimiş cıvaya.

"Öyle olacak."

Burnumu çekerek kesmeme izin vermediği ama kurt gözlerine batmaya başladığı için en azından kesmesini sağladığım uzun saçlarının uçlarını kıvırdım.

"Onu korumak zorundayız, Reed. Ona iyi bakmalıyız. Çok küçük olacak ve hiçbir şey bilmeyecek. Onun yanında olmalıyız. Söz ver bana."

Yutkunduğunda, gözleri daha da koyu bir renge bürünmüştü. Bana sıkıca sarıldı.

"Söz."

"Onu sevmek zorundayız. O bunu bilmeli. O bunu bilmeli ve *annemle babam beni çok seviyor,* demeli. Onun için her şeyi yapmalıyız."

Uzanıp, gözyaşlarımı silmeden önce çenesi titredi.

"Bunu bilecek."

***

"Neden yapmıyorsun?"

Bunu ona sorduğuma inanamıyordum ama artık başka ne yapacağımı da bilmiyordum.

Cam evin kapısında duruyordu. Beyaz gömleği kırışmıştı ve takım elbisenin ceketi kolundan sarkıyordu. Gitmek üzereydi. Artık hastalanmadığım için onun yüzünden aklımı kaçırıp beni uyuttuktan sonra gidiyordu.

Aslında uyuyordum ama belki de bebeğin cinsiyetini yeni öğrendiğimiz için günün duygusal karmaşasından ya da belki de kendini inkâr etmesinden o kadar yorulmuştum ki yataktan çıkar çıkmaz uyanmıştım.

Koridorda, çıplak ayaklarım parke zeminde sessiz bir şekilde yankılanırken ona doğru yürüyordum.

Yine de bir şekilde sessiz ayaklarımı duyup arkasını döndü. Beni görünce omuzları çöktü.

"Yatağına dön."

Ona doğru yürümeye devam ettim.

"Söyleyene kadar olmaz."

"Sana neyi söyleyeyim?"

Ona ulaştığımda ellerini iki yanında yumruk yaptığını gördüm, sanki kendini tutuyor gibiydi.

"Neden beni sikmiyorsun?"

Gözleri kısılırken oturma odasının loş ışığında parladı.

"Sikmek mi?"

Yutkundum.

"Evet. Neden yapmıyorsun?"

Yüz hatlarına bir şey çöktü, derin bir soğukluk.

"Bu kelimeyi ilk kez mi kullanıyorsun?"

İki yıl önce, o gece gördüğüm soğuklukla aynıydı.

Onu affettiğim gece gördüğüm soğuklukla da aynıydı.

Bu yüzden vazgeçmeyecektim.

Parmaklarımı avcuma geçirdim.

"Hayır. Beni siktiğin gece de kullandım. Mustang'inde."

Cevabımdan nefret etmişti. Bunu sert yüz hatlarından, V şeklindeki çenesinden anlayabiliyordum.

"Şimdi de uzman mı oldun yani? Seni bir kez siktim, canın istediğinde bu kelimeyi kullanabileceğini mi sanıyorsun?"

Çenemi havaya kaldırdım.

"Canım ne zaman isterse o kelimeyi kullanabilirim. Unuttuysan söyleyeyim, istediğim her şeyi yapmakta özgürüm."

Keskin bir nefes verdi.

"O halde yatağına dönmekte özgürsün."

"Hayır," dedim. Artık canıma tak etmişti. "Beni neden sikmediğini söyleyene kadar olmaz. İstediğini biliyorum. Hissedebiliyorum. Seni hissedebiliyorum. Sert, azgın ve muhtaçsın. Peki, neden yapmıyorsun? Neden kendine böyle işkence ediyorsun? Mesele hâlâ kendini cezalandırmak mı? Seni affettim, tamam mı? Artık kendini cezalandırmanı istemiyorum."

"Evet, bununla ilgili. Kendimi cezalandırmakla ilgili. Şimdi mutlu musun? Şimdi yatağma dön. Yarın görüşürüz."

Ona biraz daha yaklaştım.

Çirkin balerin parmaklarım onun aptal ayakkabılarına değiyordu.

"Bana nedenini söyleyene kadar gitmeyeceğimi söyledim. Bunu neden yapıyorsun, Reed? Neden kendine acı çektiriyorsun?"

Çenesini sıktığında, gözleri bir şeyle dolup taşmıştı.

Anlamadığım, sinir bozucu, öfkeli ve acı verici bir şey.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye sorarken her şeyi anlamamı sağladı. "Seni neden sikmeyeceğimi bilmek ister misin? *Senin yüzünden.*"

"Ne?"

Kemiklerimi ürperten bir soğuklukla bana yukarıdan bakarak, "*Bunun* yüzünden," diye tükürdü. "Çünkü peşini bırakmıyorsun. Çünkü yalvarmaktan vazgeçmiyorsun."

Ondan uzaklaştım.

"Yalvarmak mı?"

Ama aramızda yarattığım mesafeyi kapatmak için eğildi.

"Başka ne yaptığını sanıyorsun? Hak etmediğim halde beni affettin, tamam. Sana akıllara durgunluk veren birkaç orgazm yaşattım. Dünyanı salladım ama şimdi yine yalvarmaya geri döndün. Şimdi benim bir kahraman olduğumu düşünmeye geri döndün. Vücuduna girmesine izin verebileceğin bir kahraman. Seni sikebilecek bir kahraman. Bunun sonu nereye varacak, Peri? Eğer seni sikersem bana tekrar âşık olacak mısın? Çünkü eğer öyleyse hemen şimdi söyle de gidip lanet Mustang'imi saklayayım. Çünkü sadece kalbini tekrar kıracağım."

"Çık dışarı."

Sakin ve dengeli bir şekilde konuşmuştum. Söylediğimi bile sanmıyordum. Sanırım fısıldamıştım. Sözlerimi ona taşıyabilsin diye resmen rüzgâra fısıldamıştım.

Benden sadece birkaç metre ötede duran adamla aslında birbirimizden kilometrelerce uzakta duruyorduk. Milyonlarca metre.

Az önce söylediklerinden dolayı farklı bir boyutta da olabilirdi.

Az önce aptalca, duygusuzca söylediği şey yüzünden.

Bu sefer daha yüksek sesle, daha kararlı bir şekilde, "Çık dışarı," dedim tekrar. "Hadi."

Hayal mi görüyordum, bilmiyordum ama yüz hatlarında bir şey yanıp söndü. Bir ıstırap dalgası onu alaşağı etmeden önce bana kısa bir baş selamı verip yutkundu.

"Peki."

Sonra da arkasını dönüp gitti.

Verandanın merdivenlerinden inişini ve gecenin karanlığında parıldayan arabasına doğru adım atışını izledim. Garaj yolundan çıkmadan önce kapıyı açıp içeri girdi. Gittiğinde kendimi tutmayı bıraktım.

Boğazımda yer edinen hıçkırığın dışarı çıkmasına izin vermedim.

Artık onun için ağlamayacaktım. Onun için tek bir damla gözyaşı bile dökmeyi reddediyordum. Kaydettiğimiz onca ilerlemeden, paylaştığımız onca hassas ve samimi andan sonra bunu yapmıştı. Beni böyle incitmişti.

Pislik.

Tanrım, tam bir pisliki. Zalim bir pislikti. Bir caniydi.

Yine de onun için ağladım.

Onun için asla dökmeyeceğime dair kendime söz verdiğim gözyaşlarımı durduramıyordum. Neyim vardı benim böyle?

Senin neyin var, Callie?

Hayır, hayır, hayır.

Yapamazdım. Yapmayacaktım.

Birden kendime çok kızdım. Bunu yaptığı için, bu kadar soğuk davrandığı için ona o kadar kızdım ki nefes nefese kaldım. Cam kapıya doğru yürüdüm ve çarparak, kapatıp ardından kilitledim.

Sanki bir şeyi dışarıda tutuyormuşum gibi kapıdaki her kilidi çevirdim.

Onu dışarıda tutuyordum.

Anahtarı olduğunu ve arkadaşının evi olduğunu bilmeme rağmen -kim olduğunu hâlâ bilmiyordum- ve istediği zaman girebileceğini bilmeme rağmen ona izin vermeyecektim. Ne kadar mantıksız olsa da içeri girmesine izin vermeyecektim. İşim biter bitmez dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi yere doğru bıraktım. Az önce kendime verdiğim sözü tamamen çiğnemiştim.

Kilitli cam kapıya yaslanıp kendimi bıraktım ve ağladım.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyordum ve bunun düşüncesi bile beni tekrar tekrar ağlatıyordu çünkü bu bir yalandı.

Ondan nefret etmiyordum. Sorun da buydu zaten. Çünkü ben hâlâ aptaldım. Çünkü tek istediğim onu affedip hayatıma devam etmek olsa da bunu yapmadığımı biliyordum. Tam olarak değil. İstediğim gibi değil. Çünkü ben sadece geçmişi geride bırakmıştım, onu değil.

Ben zaten bu suçu bir kez işlemiştim.

O haklıydı.

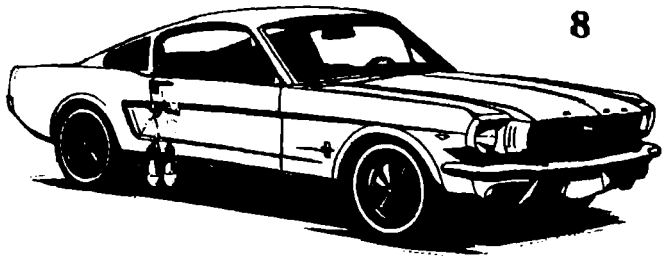
Bitti, artık yapamazdım. Buna dayanamazdım.

Ve böylece saatlerce, günlerce ve bir yıla yetecek kadar hıçkıra hıçkıra ağladım. Ta ki bir ses duyana kadar. Bir çığlık.

Lastikler çakılları yakarak hıçkırıklarımın sesini bastırdı. Cam kapıdan içeri dolan ve gölgeleri kovalayan bir ışık seli görüşümü doldurdu.

Oturduğum yerden sıçradım ve Mustang'inin sarsılarak durduğunu görmek için etrafımda döndüm.

Benim muhteşem kötü adamım.

8

Buradaydı.

Karanlıkta parlayan bir gölge gibi.

Mustang'inin yanında dururken uzun ve geniş omuzları bir rüya gibiydi.

Farlara karşı gözlerimi kısmak zorunda kaldım, bu yüzden yüzünün ayrıntılarını tam olarak seçemiyordum ama farlar söndüğünde ve kapıyı çarpıp eve doğru bir adım attığında onun tam tersini yaptım. Bir adım geri çekilip kapıdan uzaklaştım.

Onu eve, kapıya, *bana* yaklaştıran her adımda bir adım geri atıyordum, ta ki o kapıya gelene ve bacaklarım beyaz kanepenin arkasına değene kadar. Kalın camın arkasından beni izliyor, göğsü inip kalkıyordu. Ağzı hafifçe aralanmıştı ve kurt gözleri parlıyordu.

Her şeye rağmen kalçalarımı -hâlâ sularımla ve onun ağzıyla ıslak olan kalçalarımı- birbirine kenetledim.

O ateşli gözlerini tüm vücudumda gezdirdiğinde kalçalarımı daha çok sıktım. Gevşek saçlarımdan, hızla nefes alan göğsüme ve çiçek desenli pijamamın üzerine giydiğim kapüşonlusuna kadar beni inceledi. Gözleri bir iki saniyeliğine göbeğimde durdu, artık bol kapüşonlusunun altından göbeğimin hatları görünüyordu.

Çok az görünüyordu gerçi ama yine de belli oluyordu.

Kızım içimde hareketlendiğinde, onun bakışları altında karnımı kucakladım. Bunu fark ettiğinde gözleri kısılırken iki yanında yumruk olan elleri yavaşça çözüldü. Kapının kolunu tutup çevirdi.

Ya da denedi.

Ama kilitli olduğu için kapı açılmadı.

Başını kaldırıp bana baktığında, muhteşem yüz hatlarında karanlık ve sahiplenici bir şey parladı. Titreyen çenemi yukarı kaldırdım.

İşte. Al bakalım. Kapıyı kilitledim.

Sessiz cevabımı anladığında, "Kapıyı aç," diye emretti.

Kalın, sert bir sesle verdiği emir, elimi karnıma bastırmama ve ıslak, muhtaç kalçalarımı tekrar sıkmama neden oldu.

"Hayır."

Yanakları öfkeden çukurlaşmıştı.

"Aç şu lanet kapıyı."

Kalbim göğsümde güm güm atarken başımı salladım.

"Hayır."

Göğsü uzun bir nefesle yükseldi.

"Eğer hemen şimdi açmazsan Peri, kapıyı kıracağım."

İç çektim.

"Yap hadi. Burası arkadaşının evi. Kapısının neden kırık olduğunu açıklamak zorunda kalacak olan sensin."

Yüzümü incelerken gözyaşlarımı silmemi izlediğinde öfkesi arttı. İki elini de cam kapının üzerine koyarak içgüdüsel bir şekilde, "Ağlıyorsun, Peri ve ben sana ulaşamıyorum," dedi. "Kendimi burada kaybedeceğim, tamam mı? O yüzden aç şu lanet kapıyı da durumu daha iyi bir hale getireyim."

Hah.

Ağladığım için neden bu kadar kederli ve ıstıraplı konuşmak zorundaydı ki? En başta beni ağlatan oydu. Bunu daha iyi hale getiremezdi.

"Bunu daha iyi hale getiremezsin. Bu kadar zalim ve acımasız olduktan sonra olmaz. Git başımdan."

Kalbim göğsümde sıkışsa da kapıya gitmemek için ayak parmaklarımı kıvırmak zorunda kalsam da ona bunu söyleyebilmiştim. Çok daha fazlasını yapabilirdim. Arkamı dönüp ona sırtımı dönebilirdim ama bir şey hissettim.

Karnımda.

İki elimi de karnıma bastırırken, eğilip Reed'den uzağa baktım. Titreyen parmaklarıma.

Aman Tanrım.

Ne? Ne oluyor?

Çünkü bir şeyler oluyordu.

Bir şey... Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Aman Tanrım, onu tekrar hissettiğimde karnımı daha sıkı kavradım. Tam olarak acımıyordu ama orada bir şey vardı. Üçüncü kez olduğunda nefesim kesildi. Küçük bir şey elime vuruyordu. Sanki içeriden bastırıyormuş gibi ve işte o zaman ne olduğunu anladım.

Tekme atıyor.

Küçük kızım tekme atıyordu.

İçimde hareket ediyorken -uzun zamandır beklediğim bir şeydi, beklediğimden ve haftalardır hissettiğim o çırpınışlardan çok farklı hissettiriyordu- coşkusu o kadar büyüktü ki dizlerim bu gece ikinci kez çöktüğünde kanepeye yığıldım.

Tekrar tekmelediğinde bunu neredeyse ona söyleyecektim. Her şeyi anlatmak istediğim tek kişiye, babasına anlatmalıydım ama bir çarpma sesi duydum.

Kırılma sesi. Gözyaşlarımı silip, sesin kaynağını ararken onu karşımda buldum. Önümde yere diz çökmüştü, iki eli karnımın üzerinde duran ellerimin üzerindeydi.

"Ne oluyor?"

Parmak eklemlerindeki kan lekelerini fark ettiğimde elini tutmak için karnımı bıraktım. "Ne oldu? Ne yaptın sen?" Yukarı baktığımda kapının açık olduğunu ve yerde kırık camlar olduğunu gördüm. "Aman Tanrım! Tanrım, Reed, se-"

"Neler oluyor, Peri?" diye sözümü kesti. "Doktoru aramalı mıyım? Hayır, tabii ki aramalıyım. Tabii ki aramalıyım. Sadece telefonumun nerede olduğunu bulmam gerekiyor ve hem-"

Durması için elimi dudaklarına koydum. Saçmalıyordu. O asla saçmalamazdı. Panik içindeki bakışlarına bakıp, "Her şey yolunda, sadece bir anlığına korktum," dediğimde nefes alıp verişi hâlâ avcumda düzensiz bir şekilde devam ediyordu. Ben de diğer elimi onunkinin üzerine koyup karnıma bastırdım. "Bu o. Sanırım hareket etti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir tür çırpınma gibi ama tam olarak değil."

Gözleri irileşirken nefesi tamamen kesildi.

Çünkü tekrar hareket etmişti.

Karnımın üstündeki eli hareket etmişti. Parmak uçları artık içimde büyüdüğü için daha da sertleşen etime batıyordu. Tekrar tekmelediğinde, gözlerinin bir saniyeliğine parladığını ve sonra göz kenarlarının hafifçe kırıştığını gördüm. Elimi ağzından çekerek onda gördüğüm en güzel gülümsemeyi ortaya çıkardım.

Tekrar tekme attığında hafifçe kıkırdadı, gözleri karnımdayken o kadar muhteşemdi görünüyordu ki bu manzaraya karşı dudağımı ısırdım.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı.

Onun sahiplenici ses tonuyla tüylerim diken diken olurken sanki onun sesiyle ona selam vermek için tekrar tekmeliyordu.

"Çok hassas."

Gözlerini yukarı kaldırdı.

"Annesi gibi."

Bunu ilk kez söylemişti. *Annesi...* Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bir sonraki saniyede ona, "Halo," diye seslendiğinde kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Onun adı."

"Adı ne dedin?"

"Halo," diye tekrar fısıldadı. Parmakları karnıma yapışmış bir haldeydi. "Bir meleğin üzerindeki ışık çemberi gibi. Ya da bir perinin."

Göğsümden bir sızı yükseldi. Büyük bir sıcaklık dalgası.

Halo.

Benim küçük kızım. Bebeğimiz.

"Mükemmel," diye fısıldadım. Gözlerim acıyordu ama sebebi bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı.

"Halo Jackson."

"Bunu şimdi mi düşündün?"

"Hayır." Başını yavaşça salladı. "Uzun süredir aklımdaydı."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ben isim üstüne isim öneriyordum, o ise reddediyordu. Bu konuda sayısız tartışmalarımız olmuştu. *Sadece ben tartıştım.* Bu süreçte bana eğlenen gözlerle ve alayla kıvrılan dudaklarla bakmıştı.

Ve şimdi nedenini biliyordum.

Çünkü onun her zaman bir adı vardı.

Onun *Halo* olduğunu her zaman biliyordu.

Kaşlarımı çattım.

"O zaman neden bana söylemedin?"

"Çünkü onları reddetmeden önce aptal isimler hakkında heyecanlanmanı izlemek daha eğlenceliydi," dediğinde ona bunu sormak zorunda kalmıştım.

"Neden birinin senden hoşlanmasını sağlayacak şeyleri saklıyorsun?"

Bu senden hoşlanmamı sağlayabilir.

Gözleri benimkiler arasında gidip, gelirken parmakları karnımda hareketlendi ve yutkunarak, "Çünkü sevilmek istemiyorum," dedi.

Senin tarafından.

Söylemediği sözleri duyduğumda zaten göğsümde sıkışan kalbim daha da sıkıştı. Öyle ki sanki tüm damarlarım, odacıklarım patlayacak ve onun için hissettiğim her şeyle beni öldürecekmiş gibi geliyordu.

Tüm sağduyuma, geçmişin bana öğrettiklerine rağmen.

Ona rağmen.

"Dinle, Peri. Daha önce..."

Konuşmasına izin vermedim. Bileğinden tutup elini karnımdan çektim. Ayağa kalktığımda onu da yanıma alıp banyoya sürükledim. Tek kelime etmeden peşimden geldi. Sanırım ne yapacağımı biliyordu.

Kesiklerini temizleyip bandajlayacağımı biliyordu.

Banyodaki ışığı açtığında eşyaları toplamak için elini bıraktım. Her şeyi tezgâhın üzerine çıkardığımda, kanayan elini tekrar tuttum.

Gözlerimi elinden ayırmazken beni izlediğini biliyordum.

"Anahtarın nerede?" diye sordum.

"Çöpe attım."

"Neden?"

"Sana istediğim zaman ulaşamayayım diye. Bu şekilde güvende olacaktın."

Kalbim tekrar sıkıştığında, pamuklu çubuğu sıyrıklarının üzerinde gezdirdim. Ne kadar acıyor olabileceğini düşünerek dudağımı ısırıyordum ama o kılını bile kıpırdatmıyordu.

"Kapıyı yumrukladın mı?"

"Hayır."

"Nasıl kırdın?"

"Bir taş buldum. Onunla camı kırdım."

Başımı sallayıp, elinin etrafına bandaj sararken hâlâ kesiklere bakıyordum.

"Sana kızgındım. Sana çok kızgınım."

"Biliyorum."

"Ama ben iyiydim. O -Halo- iyiydi."

"Benim durduğum yerden öyle görünmüyordu."

Keskin bir şekilde iç çekip, "Bana söylediğin şey çok kabaydı," diye mırıldandım. "Yersizdi ve kabaydı."

"Bu yüzden söyledim."

Kafamı kaldırdım.

"Ne?"

Gözlerindeki bakış karanlık ve yoğundu.

"Çünkü bir şeyi anlamanı istedim."

"Neymiş o?"

Bana usulca yaklaştı, sanki istediğimi elde ettiğime ve yaralarını temizlediğime göre şimdi sıra konuşmak için, bir şeyler yapmak için ve beni yakalamak için ondaymış gibiydi.

Bir eliyle kalınlaşan belimi, diğeriyle yüzümü kavradı. Hatta sanki bizi ayıracak tek bir şey istemiyormuş gibi beni kendine çekti.

Özellikle de kapıyı kilitleyerek bizi ayrı tutmama rağmen.

Böylece onunla benim aramda duran her küçük şeyi ortadan kaldırmış, kısa bedenimi uzun bedenine bastırmıştı. Ellerimin gömleğini belinden kavramasından nefret ediyordum.

Bedenlerimiz birbirine değdiğinde, ağrıyan, hassas göğüslerim kaburgalarına, şişmiş karnım leğen kemiğine değdiğinde, dudaklarının titreyen ve rahatlamış bir nefesle ayrılmasından nefret ediyordum.

Vücudunu üzerime eğip, boynumu yukarı kaldırarak homurdandı.

"Her şeyden önce benim bebeğimi taşıyorsun. Şunu anlamalısın ki eğer sana ulaşmak istiyorsam bana izin vereceksin. Bana kızgın olman ya da sana pislik gibi davranmam önemli değil. Bana izin vereceksin. Çünkü sana bir şey olursa Peri, ona bir şey olursa yani Halo'ya, ne yapacağımı bilemem. Bu yüzden eğer beni dışarıda tutmak için kapını kilitlersen ya da pencereleri kapatırsan unutma ki hepsini kırarım. Sana ulaşmak için yoluma koyduğun her şeyi yok ederim. Bunu anlıyor musun? Bana anladığını söyle."

Anlamıştım.

Bunu o an tamamen kavramıştım.

On altı yaşındayken bana bunu söylemişti. Bana ulaşmak için her kuleye tırmanacağını, her pencereyi kıracağını söylemişti. Ve bugün bunu yapmıştı.

Başımı sallayıp, "Evet," dedim.

"Beni çok korkuttun." Vücudumdaki parmakları aceleyle hareket edip beni bütünüyle kapladı. "Beni korkuttun."

Gömleğini sımsıkı tutup boynumu daha da yukarı kaldırdım. "Ama sen çok..." dedim ama devam edemedim. Alnını benimkine bastırdığında gözleri hüzünle bakıyordu.

"Biliyorum. Zalimce davrandığımı biliyorum. Söylediklerim yer-

sizdi ama bir şeyi hatırlaman gerekiyor. Benim aşk için yaratılmadığımı hatırlamalısın. Ben âşık olamam. Bazı insanlar yapabilir. Bazı insanlar âşık olabilir, bir aile kurabilir, çiçeklerle süslenmiş kocaman bir evde yaşayabilir. Bazı insanlar hayatlarının sonuna kadar birlikte kalır. Ve biri öldüğünde, diğeri de ölür. Ya da ölüm için dua ederek yaşarlar. Ben onlardan biri değilim. Ben öyle büyümedim. Hiç böyle şeyler görmedim, anlıyor musun? Tek bildiğim nasıl savaşılacağı, nasıl savaşa gidileceği, nasıl savaş kazanılacağı. Ve sen de bunu elde edemeyeceksin çünkü sen her zaman sevgiye sahiptin. Her zaman seni seven, sana değer veren, seni koruyan kardeşlerin oldu. Lanet kekler pişiriyorsun, örgü örüyorsun ve bir peri gibi dans ediyorsun. Sen bir periydin. Ama ben hep yalnızdım. Hiç arkadaşım yoktu. Tavsiye vermekte berbat olan altmış yaşında bir adam dışında konuşacak kimsem yoktu. Boktan bir babam ve umursamayan bir annem vardı. Haşere'm vardı ama o her şeyden çok bana bağımlıydı. Bunların hiçbirini anlamanı beklemiyorum ama bana âşık olamayacağını anlamanı istiyorum. Bir daha olmaz. Âşık olamazsın, Peri. Düşemezsin. Seni becerirsem duygularını tekrar karıştıramazsın, anladın mı?"

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Oldukça duygusal bir kız kardeşim var. Sen de öylesin. Kızlar bu konularda duygusal olabilir ama senin duygusal olmanı istemiyorum, tamam mı? Eğer seks yaparsak duygularını buna dahil etmeni istemiyorum. Çünkü seni sadece incitirim. Bunu daha önce de yaptım ve berbattı. İki yıl boyunca beni darmadağın etti ve ben hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Seni tekrar incitmek beni mahvedecek olsa da inciteceğim. Az önce ne yaptığımı gördün, değil mi? Bu yüzden yine yapacağımı biliyorum. Çünkü tek bildiğim bu."

Tek bildiği bu.

Nasıl incitileceğini ve nasıl zalim olunacağını biliyordu.

Nasıl kötü adam olunur?

Beni incitmek istemeyen ama incitecek olan kötü bir adam. Çünkü seks yaparsak duygusal olarak etkilenecektim.

O zaman bu iş görürdü, değil mi? *Aşkımı öldür. İlk ve son kez.* Ayrıca bu, sevemeyeceğini ya da ona bir daha kendimi verirsem kalbimi kıracağını söylediği ilk sefer değildi. Yani bu beni harekete geçirmeliydi.

Ama bu sadece yapmamı istediği şeyi daha da derine itiyordu.

O kadar derindeydi ki asla hava almak için yukarı çıkamayacaktım. Havaya bile ihtiyacım yoktu.

Sadece ona ihtiyacım vardı.

Bu yalnız çocuğa.

Çünkü ben âşık bir kızdım.

"Söz ver bana," diye yalvardığında tek yaptığım ona bakmak oldu. "Bana âşık olmayacağına söz ver. Bana bunun sözünü vermelisin, Peri."

Yüz hatlarında, iki yıl önce benden elbisemi tutmamı istediğinde olduğu gibi aynı aciliyet vardı. Benden kendimi, bekâretimi, bedenimi ondan korumamı istediğinde... Çünkü bacaklarımın arasında ne olduğunu görürse onu alırdı. Onu benden koparırdı.

O zamanlar benden yapmamı istediği şeyi yapmıştım.

Ama şimdi yapamazdım.

Onu sevmemezlik edemezdim.

O zaman yaptığım gibi, "Eğer söz verirsem beni becerir misin?" diye fısıldadım.

Eğer söz verirsem beni öper misin?

Benim sözlerimle, ihtiyacını gösterdi. Haftalardır sakladığı ihtiyacını...

Yüz hatlarını koyulaştıran, keskinleştiren ihtiyacı. Onları noktalar, tepeler ve kenarlar haline getirdi. Güvensiz ve tehlikeli.

Alçak.

Cevabının iki yıl önce o yağmurlu gecede olduğu gibi aynı olacağını biliyordum.

"Aynen öyle."

Nefes almak bu kadar kolay olmamalıydı.

Ciğerlerim mutluydu. Kalbim de mutluydu. Çünkü ben onun olacaktım, o da benim olacaktı. Gizlice ama yine de benimdi.

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim ve kaderimi mühürledim.

Kötücül, güzel yüz hatları dalgalandı.

"Biliyorsun..."

Başımı salladım.

"Evet. Sana âşık olmayacağım."

Çünkü ona çoktan âşık olmuştum zaten.

İki yıl önce ona âşık olmuştum ve şimdi biliyordum ki bu aşkı hiç bırakmamıştım. Kalbimi kırdığında ve ondan nefret ettiğimde bile. Hayatıma devam etmek istediğimde bile. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

Artık durmak zorunda değildim. Onu sonsuza kadar sevmeye devam edebilirdim. Ona söyleyemesem bile -o istemese bile- kötü adamımı sevmeye devam edebilirdim.

Yüzümdeki eli saçlarıma gitti. Başımı geriye çektiğinde ilkel, vahşi açlığı yüzünün her çizgisinde belli oluyordu. Daha da eğilip bir şey aradı. Beni arıyordu. Balerin parmaklarımın üzerinde yükseldim.

Gömleğini tutup, boynumu yukarı kaldırarak kendimi ona yasladım.

Çünkü eğer yapmazsam haftalardır süren açlığın onu canlı canlı yiyeceğini düşünüyordum.

Bunun olmasına izin veremezdim. Beni, kalbimi ele geçirdiği için daha fazla acı çekmesine izin veremezdim.

Beslenmesi için ona ağzımı sundum.

Utangaç olduğumdan değildi, tek yaptığım onun almasına izin vermekti ve hayır. Ben de ondan bir şeyler alıyordum.

Bakın, bu önemli.

Bunu almak önemliydi çünkü ben de açtım. Aslında benim açlığım onunkiyle eşleşiyordu. Bu açlık onu sevmek içindi. Eğer bunu kelimelere dökemiyorsam o zaman bedenimin konuşmasına izin verecektim.

Dudaklarımı onun için açmıştım.

Dudaklarımı emdiğinde benim için konuşmasına izin verdim. Dilim onun dilini yaladığında ve dişlerim onunkilerle çarpıştığında, her şey daha da derinleşti. Ellerini, saçlarımı ve üzerimdeki tişörtü çekiştirirken hissettim ve bu sırada benim ellerim de harekete geçti. Gömleğini çekiştirirken düğmelerini koparmıştım.

Ancak kısa süre sonra Reed, öpüşmeyi keserek, gömleğini çıkarıp atmak zorunda kaldı. Ama orada durmadı. Üzerimdeki kapüşonluyu da çıkardı. Sadece bu da değil, pijamamı çıkarmak için dizlerinin üzerine çöktü. Her şey o kadar hızlı ama bir o kadar da yavaş olmuştu ki ben tamamen çıplakken ayağa kalktığında, ağzımı ona dayamak için sabırsızlanıyordum.

Beni kucağına aldığında durmadık. Artık daha kiloluydum ama o nefes bile almadan, gözünü bile kırpmadan beni taşıyordu. Banyodan çıkıp, koridorda ilerleyerek yatak odama ulaştığında, beni yatağa yatırdığında ve kaçınılmaz olarak öpüşmemizi kestiğinde hâlâ onun kek tadındaki dudaklarının tadını alıyordum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onu izledim. Yatağın ayaku-

cında durmuş, kalın siki pantolonunun içinde bir çadır oluşturmuştu. Ve ne kadar baştan çıkarıcı görünse de gözlerim orada durmamıştı. Çünkü Tanrım, o çıplak göğsü...

Onu ilk kez böyle görüyordum. Çılgıncaydı, değil mi?

Onu iki yıldır seviyor olmam ve bebeğine hamile olmam ama onu hiç çıplak görmemiş olmam çok çılgıncaydı. Geniş kaslı omuzlarının, çıkık köprücükkemiklerinin üzerindeki o vampir derisini hiç görmemiştim. Ya da gergin, kemerli göğüs kaslarının üzerinde uzanan o ışıltılı teni.

Parmaklarımla dokunmak, fiske vurmak istediğim açık kahverengi meme uçlarını hiç görmemiştim. Ya da gergin kaburgalarını. Kaslı ve yoğun karın kaslarıyla dolu karnını. Şık belini ve dilimi daldırmak istediğim göbek deliğini de.

"Muhteşem," demek dışında onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum.

"Bir kötü adam," dedi alayla fısıldayarak.

Başımı kaldırdığımda gözlerinin alev alev yandığını gördüm. Gözleri üzerimde, şişmiş karnımda, irileşmiş memelerimde, kalçalarımın arasındaki ıslak yarıkta geziniyordu.

Umurumda değil. Kötü adam olman umurumda değil.

Bunu ona söylemedim ama.

Onun yerine, kocaman gözlerle, "Görmek istiyorum," dedim.

"Neyi?"

Dudaklarımı yaladım.

"Sikini."

Utanmazlığımla ilgili bir şey onu kıkırdattı. Midesi çukurlaşmıştı, oluklu kasları keskin bir rahatlamayla dışarı fırlamıştı.

"Sikimi görmek ister misin Peri?"

Pantolonundaki şişliğe bakarak başımı salladım.

"Evet."

"Çünkü onu hiç görmedin, değil mi?"

Dudağımı ısırıp, bacağımı yatakta bir aşağı bir yukarı kaydırıp, "Hayır," dedim.

"Ve o senin içindeydi."

Yutkundum, yüzüne bakıyordum çünkü nereye bakacağımı bilemiyordum. Kurt gözlerine mi yoksa ereksiyonuna mı?

"Hı hı," diye mırıldandım.

Elleri düğmesine gidip açmaya başladığında nefesim kesildi. Fermuarını indirdiğinde ise çarşafı sıktım.

"Ve sana bunu verdi. Şişmiş göbeğini."

Onun sözleriyle, o şişmiş göbeğim çırpındı ama artık farkı biliyordum. Halo olmadığını biliyordum. Bedenimin içinde güvenle uyuyordu.

O olduğunu biliyordum. Ona olan aşkım çırpınıyordu. Bunca zamandır çırpınıyor, kanatlarını açıyor, uçmak istiyordu. Bu geceye kadar o sevgiyi kafese koymuştum. Ama şimdi uçmasına izin verecektim.

Ona olan sevgimin damarlarımdan akıp gitmesine izin verdim ve başımı salladım.

"Evet. Ve bu haksızlık. Onu henüz görmedim."

Çenesi gergin bir şekilde kaskatıyken başını salladı.

"Evet, öyle. Onu her gece gördüğümde, senin peri amcığını... Onu yaladığımda, emdiğimde ve onunla oynadığımda, ne kadar pembe olduğunu gördüğümde... Ne kadar yumuşak ve güzel... Ne kadar küçük ve papatya tazeliğinde... Tıpkı benim Peri'm gibi."

Çarşafları daha sıkı kavradım, kalçalarımı istemsizce kıvırıyordum.

"Ama değil. Artık papatya tazeliğinde değil."

Bu sefer sadece nefes nefese kalmış bir şekilde tekrar kıkırdadı. Yine de bunu bana göstermedi. Sadece sertleşmiş sikini kot pantolonunun üzerinden okşadı. "Bunu gördü, değil mi?" dedi.

"Evet," diye fısıldadım.

Sonra yaklaştı, elini yatağa koyup üzerime eğildi ve sırtüstü yatan halime dikkatle baktı. "Bu sefer seni şeytani pençelerimin arasında yakaladığımda, sana bunu ödettiğimden emin oldum. İzimi bıraktım, seni yarasız bırakmadım," dedi.

Dirseklerim kırıldığında, yatağa düştüm. Muhtaç bir halde kıvranıyordum.

"Bunu sen yaptın."

Söylediklerim yatağa girmesine neden olmuştu. Heyecan verici, tehditkâr bir gölge gibi üzerimde asılı kalmıştı.

"Evet. Belki de beni polise ihbar etmelisin. Onlara seni ormanda nasıl köşeye sıkıştırdığımı anlatmalısın. Seni nasıl çığlıklar atarak ve tekmeleyerek kollarımda taşıdığımı ve Mustang'ime bindirdiğimi... Sana ulaşmak için elbiselerini, güzel beyaz elbiseni nasıl yırttığımı onlara anlatmalısın. Amına ulaşmak için. Bakire amına, değil mi? Bakire olup olmadığını nasıl umursamadığımı... Ona bir bakış attım, pembeleşmiş, şişmişti. Aklımı kaybettim ve içine girdim. Seni

nasıl ağlattığımı, kanını akıttığımı... Bunu onlara anlatmalısın, Peri. Onlara bu lanet olası caninin seni çiğ çiğ siktiğini bile umursamadığını söylemelisin. Siki senin o tatlı amına korunmasız girdi ve geri çekilecek kadar aklı başına geldiğinde artık çok geçti."

Tanrım, berbat durumdayım.

Kıvranıyordum, terliyordum ve çarşafları yırtıyordum. Onları yırtıyordum ve sallanıyordum. Onun için çok ıslak olduğumu biliyordum. Bana bu iğrenç hikâyeleri anlatan kötü adam için...

"Ama ben yapmadım," diye neredeyse tutarsızca fısıldadım.

"Ne yapmadın?"

"Tekmeleyip çığlık atmadım."

"Ah, demek sen de bunu istedin."

Başımı salladım.

"Evet."

"Peri'm kötü bir adam tarafından sikilmek istedi."

"Hı hı."

Üzerime süründüğünde, kalçalarım onun için ayrıldı. Onun iri bedeni için yer açıyorlardı. Tam üstüme geldiğinde, pazıları gerilmiş ve terlemişti. Hırçın bir sesle, "Yani beni polise ihbar etmeyeceksin, öyle mi bebeğim?" dedi.

Başımı salladığımda titriyordum, neredeyse onun *bebeğim* kelimesi karşısında orgazm olacaktım.

"Hayır mı? Onlara sadece yürüyüşe çıktığını söylemek için bile mi? O hain seni aldığında masum bir yürüyüştü. Seni kirli elleriyle yakaladığında seni öyle bir sikti ki içine bir bebek bıraktı."

Ellerim çarşafı bırakıp ona uzandı.

Tırnaklarım pazılarının etine yuva yapıyor ve kazıyor, üzerimde titremesine neden oluyordu.

"Hayır. Tanrım, Reed. Lütfen."

Kendini üzerime bıraktığında, gergin karın kasları hamile karnıma değdi. Sırtımı eğip kalçalarımı beline doladığımda, sikini arıyordum.

"Lütfen ne, Peri?" diye sordu, elleriyle yüzümü tutarken. Kot pantolonla engellenen sikini tam olarak amıma sürtüyordu. "Sana sikimi göstermemi mi istiyorsun?"

Bu sürtünmeyi kovalayarak onunla birlikte kıvrandım.

"Evet."

"Peki, ya şimdi?" Kıkırdayıp, benimle alay ederken hareket ediyor, bana her gece verdiği sürtünmeyi veriyordu ama bu gece daha

fazlasını istiyordum. Onun sikini istiyordum. "Onları şimdi mi aramak istiyorsun? Onlara bu pisliğin sana sikini bile göstermediğini söylemek mi istiyorsun? Senin amını ağlatan ve onu hamile bırakan büyük, şişman sikini."

Pazılarını itip derisini pençeledim. "Tanrım, Roman, sen..." O zaman içime bir his doğdu.

Beni sarstı.

Gözlerimi açtığımda onu gördüm.

Kızarmış elmacıkkemiklerini, kaşlarını süsleyen teri gördüm. Kirli sakalla kaplı çenesi keskin ama hareketsizdi. Tüm vücudu hareketsiz, kaya gibi sertti. O kadar ki tırnaklarımı kaslarına geçirmek artık çok daha zordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Onun altında, çıplak ve kalçalarım ayrılmış bir şekilde yatıyordum.

Neredeyse ona sarılmış olmama rağmen bana zar zor ulaşan bir sesle, "Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

Yutkundum.

"Ro-Roman."

Birkaç saniye bana baktığında ne düşündüğünü bilmiyordum. Ne yapacağını bilmiyordum.

"Ben..." dedi yine o alçak sesle. "Ben... Ben senin bana böyle sesleneceğini hiç düşünmemiştim. Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

Gözleri benimkileri delip geçtiğinde içlerinde pek çok duygu vardı. Âdemelması titriyordu.

"Bana böyle hitap etme ayrıcalığını kaybettiğimi..."

Ellerimi yüzüne koyup sakallarını okşadım.

"Kaybetmedin. Onu kaybetmedin."

Çenesi avcumun altında titrerken gözleri beni yakıyordu.

"Tekrar söyle."

Gözlerim yaşardığında, kırpıştırıp ona itaat ettim.

"Roman."

"Tekrar."

"Roman."

"Tekrar."

"Roman."

Ama bu sefer durmadım. Onun için defalarca kez tekrar ettim, böylece iki yıl önce ona verdiğim ismi özümseyebilirdi. Böylece onu tüm boş alanlarının içine sokabilirdi.

Kış kanını, soğumuş kemiklerini ve soğuk ruhunu ısıtırmış gibi bu isim onu ısıtmıştı.

Beni susturana kadar söyledim. Çünkü ağzı beni bütünüyle kaplamıştı. İçindeki tüm acıya, incinmeye karşı bir panzehir gibiydi.

Beni öpmeyi bıraktı.

O öpücüğü bozdu ve kotundan kurtulmak için beni bıraktı. Ve yine, her şeyi o kadar hızlı ve o kadar yavaş yaptı ki geri dönüp tekrar üzerime yerleştiğinde canım yanıyordu.

Şehvetim bana zarar veriyordu.

Bu onun da canını yakıyordu ama yine de yüzümü iri ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı.

"Ben... Prezervatifim yok. Bunu tam olarak planlamamıştım. Ama ihtiyacın olursa Peri, gidip getiririm, tamam mı? Ben..."

Başımı sallayıp kaslarına tutundum. Topuklarımı çıplak kalçalarının arkasına yasladım.

"Umurumda değil, aramızda bir şey olsun istemiyorum."

Tanrım, artık değil. Ondan ayrı olmaktan yorulmuştum.

Onu içimde istediğimde bana söyleyecek daha çok şeyi vardı.

"Ben hâlâ tem-"

Elimi dudaklarına koydum. "Biliyorum." Artık bunu çoktan aşmıştık.

Gözlerimdeki güven duygusunu görünce, rahatlayıp haftalardır yapmasını istediğim şeyi yaptı.

Beni sikecekti.

Ya da sikmeye hazırlanıyordu.

Gözlerimin içine bakarak, sikini kavrayıp, kaygan başını içeri daldırmadan önce göbeğime hizaladı. Omuzlarını kavrayıp, beni delip geçmesini bekliyordum. Bir sonraki aldığım solukta bunu yapmıştı.

Ama sonuna kadar kendini bana yaslamamıştı, hayır.

Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi kıskançlıktan gözü dönmüş ve öfkeliydi. Bana sadece bir santim verse de o bile beni germişti. Bu bile başımı geriye atmama ve inlememe neden olmuştu. Kalçalarımın onun kalçalarının etrafında kaymasına neden olduğunda, homurdanarak geri çekildi. Bir sonraki itişinde bir santim daha içimdeydi.

Beni inleten, lastik bir bant gibi geren başka bir santim... Öyle ki elimi omzundan çekip parmağımı ısırdım. Acıya, onun büyüklüğüne, çevresine ve genişliğine alışmaya çalışıyordum.

Kötü adamımın mükemmel istilasıydı bu.

Her zaman olduğu gibi Reed rahatsız olduğumda bir şeyleri ısırmamdan veya tırmalamamdan hoşlanmıyordu.

Özellikle de bu rahatsızlık kendisinin sorumlu olduğunu düşündüğü bir şeyse.

Nefes nefese kaldığımda vücudumun yarısı hâlâ dışarıdayken parmağımı ağzımdan çıkarmamı sağladı. Bana kendi parmağını verdiğinde her zamanki gibi ona can simidim gibi yapışmıştım. İki elimle bileğini kavramış, başparmağını emip ısırmıştım ve bir anda ağrım geçmişti. Onun sihirli, büyüleyici eli her şeyi kolaylaştırıyordu.

Tekrar geri çekildiğinde vücudu titriyor, kendini tekrar içeri itiyordu. Sonuna kadar.

O tatlı gerilme o kadar da kötü değildi.

O kadar tatlıydı ki başparmağını daha sert emip, kendimi onun altında kavislendirip bacaklarımı daha geniş açtım. Bacaklarımı vücudunun iki yanına esnettiğinde sanki *split* yapıyormuşum gibi ayak parmaklarımın üzerinde dönmeye ve onun için dans etmeye hazırlanıyordum.

O kadar derine iniyordu ki onu rahmimde hissediyordum. Çıkardığım inilti şimdiye kadar çıkardığım seslerin en yükseğiydi.

Ama yalnız değildim.

O da ses çıkarıyordu. Özellikle de ona bakan iri, şehvetli mavi gözlerimi ve onun parmağını emen pembe dudaklarımı izlediğinde.

Üzerime düşerken uzun bir hırıltı çıkarmıştı. Bebeğe özenle dikkat ediyordu. Alnı boynumun kıvrımına düşecek kadar aşağı eğilmiş halde nefes nefeseydi. Artık o kadar çok kirlenmiş, bacaklarımın arası o kadar ıslanmıştı ki acıyı hissetmiyordum. Hareket etmeye başlayıp ritim tutturduğunda, güçlü bir zevkin içinde kavruluyordum.

Beni deli eden bir ritimle, sikini sonuna kadar sokup çıkarıyordu. Bu beni daha da inlettiğinde, hızlandı.

Ritmi tamamen içime girebilsin diye hızlandırdı.

Kalçaları resmen bedenimi sarsıyordu. İnlerken ona tutunduğumda boynuma doğru homurdandı. Oradaki deriyi emerken üzerimde iz bırakmıştı. Benim muhteşem kötü adamımın işareti artık boynumdaydı.

Tanrım, şimdi çok daha derindeydi.

O kadar derin ve o kadar yukarıdaydı ki tam olarak içime girdikten sonra beline dolanan kalçalarım yukarı kalkmıştı. Terli belinden aşağı doğru kayıyorlardı.

Onun için daha fazla alanım olmadığını düşündüğümde daha da derine inmişti.

Ama onun olayı da bu, değil mi?

Her zaman ben istemesem bile bana yaklaşıyor, kalbimde, bedenimde kendine yer açıyordu.

Bardstown Lisesi'ndeyken ağabeyimin rakibi olduğu için ona kafayı takmamın yanlış olduğunu bilsem bile o kalbimde, düşüncelerimde yaşamıştı.

Bu gece onu orada istiyordum. Onu arzuluyordum, bu yüzden gittikçe daha derine indiğinde ve ritmi vahşileşip hızlandığında, kendini yukarı çekip benden uzaklaşmak zorunda kaldığında, böylece sallanan vücuduma, hamile karnıma bakabildiğinde boşaldım.

Rahmim kasıldığında sikinin üzerine boşaldım. Elini şişmiş karnıma koyduğunda daha da sert boşaldım. Sanki verdiği canı hissetmek istiyordu. O gece bana vermesini beklemediğim ama yine de bana verdiği hayatı.

Bu da bizi ömür boyu bağlamıştı.

Belki o da aynı şeyi düşünüyordu. Sevsek de sevmesek de ömür boyu bağlı kalacağımızı... Gözleri kapanıp boşaldığında sırtını kamburlaştırdı. Sikini içime sokup, menisini bırakırken yüzünün güzel çizgilerinden acı damlıyordu.

Ben hâlâ onunla birlikte boşalırken gözleri kapalıydı.

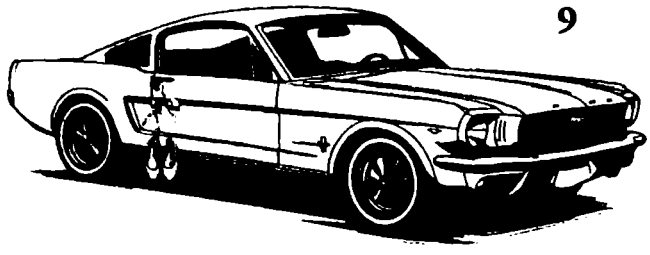
Amım hâlâ onun sikinin etrafında çırpınırken elimi karnımın üzerine koydum.

Elimi tutup parmaklarımızı birleştirdi ve sıktı. İşi bittiğinde parlayan kurt gözlerini açmıştı. Gözleri sahiplenme duygusunu, artık bana sahip olduğu için duyduğu memnuniyeti göstermek için açılmıştı.

Onun olduğumu...

Sonsuza kadar değil, *hayır* ama beni istediği sürece onundum.

Uzanıp beni alnımdan usulca öptü.

9

Âşık olan bazı kızlar mutlu sona ulaşamazdı.

Sevdikleri erkekler onları sevmezdi. Sevdikleri erkekler onları sevemezdi. Bu yüzden sonsuza dek maviydiler.

Sonsuza dek üzgün ve acılı dolu hissettiler.

Sonsuza dek özlem duydular.

Ama benim Halo'm onlardan biri olmadı. Benim Halo'm sevildi. Seveceği ilk adam tarafından sevilmişti.

Işıldayan vampir derisi ve parlayan kurt gözleri olan adam tarafından.

Babası tarafından.

Onu kaslı kollarında taşıdı, o büyüleyici elleriyle onunla oynadı. Hatta onu omuzlarına aldı, böylece kendini dünyanın zirvesindeymiş gibi hissetti. Onu mutlu etti ve güldürdü. Gözyaşlarını sildi, sıyrıklarını sardı. Belki ona bisiklet sürmeyi öğretti.

Onu kötü olan her şeyden korudu. Ya da en azından korumaya çalıştı.

Bunu biliyordum. Onu nasıl koruyacağını, hayatını nasıl kolaylaştıracağını, tüm hayallerini nasıl gerçekleştireceğini, ona her şeyi nasıl vereceğini düşünmekten uykularının kaçacağını biliyordum.

Mutluluğumun tek sebebi buydu.

Onları birlikte izledim. Bebeğimizi ve onu. İçimdeki tüm mavilik bir süreliğine kayboldu.

Duşta, okulda öğle yemeği sırasında, tuvalete kapandığımda, sınıfta bile, öğretmenler bir grup ilgisiz, suçlu kıza bir kalbin nasıl çalıştığını veya Romeo ve Juliet'in neden şimdiye kadar yazılmış en büyük Shakespeare oyunu olduğunu açıklarken en son sırada ağlamama izin verdim.

Öyle değildi. Trajik ve acı vericiydi. Trajedinin harika bir yanı yoktu.

Birbirini seven iki insanı ayrı tutmanın destansı bir yanı yoktu.

Kalp kırıklığı görkemli değildi. Şiirsel ya da gelecek nesiller için bir ilham kaynağı değildi.

Aptal, sadist, hasta Shakespeare.

Her ne kadar sınıfta ağlamak çok daha zor olsa da, öğretmenim hamile bir kızın başını arkaya eğerek oturmasını ve muhtemelen dikkatini vermemesini önemsemediği için olduğunu düşünüyordu. Ama arkadaşlarımın orada olduğunu ve benim için endişelendiklerini biliyordum. Özellikle de her zaman yanımda oturan Salem. Sene başında tesadüfen olan bir şey yüzünden arkadaşlığımız başlamıştı.

Ona ve diğer iki arkadaşıma da ağlamamın hamilelik yüzünden olduğunu söylemiştim.

Bu benim her şey için bahanemdi.

Hormonal olarak berbat olduğum için ağlıyordum.

Ve öyleydi.

Tek iyi şey artık et yiyebiliyor olmamdı. Yirmi üçüncü haftama girer girmez bir şeyler değişti ve canım yine et çekmeye başladı. Üzerinde kurutulmuş et parçaları olan fıstık ezmeli dondurma mı? Bu tanrının favori yemeği olmalıydı.

Bu yemek benim hamilelik marşım gibiydi.

Tabii diğer insanlar öyle düşünmedi.

Özellikle de beni en başta hamile bırakan adam.

Dondurmamdan bir kaşık alıp ağzıma attım ve başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm. Ağzım doluyken, "Ne?" diye sordum.

Kapının yanında dururken kurt gözleri yüzümde, balon gibi şişmiş yanaklarımda, yatakta yastıklarla çevrili bedenimde gezindi. Daha mart ayının sonlarıydık ama bugünlerde o kadar terliyordum ki onun kapüşonlularını bir kenara bırakmıştım -gerçi onu koklamak istediğimde ve bana seksi vücudunu ödünç vermek için etrafta olmadığında koklamak için onları yanımda tutuyordum- ve insanların benim için aldığı tüm hamile kıyafetlerini giymeye başlamıştım.

Baldırlarımın ortasına kadar inen beyaz, fırfırlı, kolsuz bir gecelik giymiştim.

Beni bir süre izledi, geceliğimi ve bebeğimin varlığını gösteren karnımı inceledi.

Yüzüme geri baktığında dondurmayı yuttum ve ona ters ters baktım.

"Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bunu yememin. Fıstık ezmesi ve kurutulmuş etin tuhaf olduğunu düşünüyorsun." Tek yaptığı eğlenen gözlerle ve gülümsemenin eşiğinde olan

dudaklarla bana bakmak olduğunda kaşığımı ona doğru salladım. "Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Sen daha tuhafsın. Sen, Roman. Beğenmediğin için ve dondurmamın tuhaf olduğunu düşündüğün için. Ayrıca bunu sevmem benim suçum değil, tamam mı? Halo seviyor. Her zaman o istedi ve herkes benim deli olduğumu düşündü. Hepsi senin suçun. Senin hatan, evet. Beni hamile bırakan sendin, şimdi garip dondurmalar yiyorum ve şişmanım. Bir de ayak bileklerim hep şiş ve..."

Olduğu yerden kıpırdadığı için sözümü kestim.

Kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Ama şimdi elleri iki yanında, yatağa yaklaşırken gözleri benim ağlamak üzere olan yüzümdeydi.

Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı. Beyaz gömlek ve koyu renk pantolonunu fark edince aniden artık ağlamak istemedim.

Onu öpmek istedim.

Beni öpmesini istedim çünkü Tanrım, o çok seksiydi. Erkeksi, güçlü ve uzun.

Ve güzeldi.

O kadar güzeldi ki bana ulaştığında nefesim kesildi. Bu sadece üç saniyesini aldı ama yine de bana ulaştığında eğilip yüzümü tuttu.

"Ve ne?"

Dokunuşuna doğru eğildim.

"Ne?"

"Ayak bileklerin şişmiş ve ne olmuş?"

"Parmaklarım. Onlar da şişti."

Ellerime baktı. Biri içinde kaşık olan dondurma kabımı tutuyordu ama diğeri serbestti, o yüzden onu yakaladı.

"Bu parmaklar mı?"

Burnumu çekerek başımı salladım.

"Evet."

Gözlerini benden ayırmadan her birini öpmeye devam etti, ayak parmaklarımı kıvırıp kıvranmama neden oldu. "Roman..." Tek söyleyebildiğim buydu. Onun adı.

Son zamanlarda bunu çok sık söylüyordum. Bunu özlediğini, ona böyle seslenmemi özlediğini fark ettiğimden beri. Artık ona hep böyle seslenecektim. Durup dururken ve sebepsiz yere.

Aynen böyle.

Hâlâ üzerime eğilmiş bir haldeyken, "Dondurman da tuhaf, ha?" diye geveledi.

Başımı salladım.

"Poe bana güldü."

"Öyle mi?"

Artık St. Mary'deki arkadaşlarım hakkında her şeyi biliyordu.

"Evet ve Salem da. Wyn bile. O hiç kimseye gülmez. İnsanlar benim tuhaf olduğumu düşünüyor, Roman."

Gözlerinde sevmeye başladığım o eriyen renk vardı, erimiş cıva.

"Ama sen tuhaf değilsin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Hayır."

"O zaman nesin sen?"

"Senin perin," diye fısıldadım.

Bunu söylediğimde yüz hatlarında sahiplenici bir ifade belirdi.

"Evet, öylesin. Benim görkemli, muhteşem, hamile perim."

"Ve ateşli. Ben her zaman ateşliyim. Bir de her zaman işemem gerekiyor." Bacaklarımın arası ıslaktı. Neredeyse suçlayıcı bir şekilde, "Bunu sen yaptın," dedim. Bu hamilelik olayı çok zordu.

Beni içine çekti, saçlarımı kokladı, alnımdan öptü.

"Benim zavallı, tatlı perim."

"Şişmanladım. Yavaş ve beceriksizim. Ben artık beceriksiz, sakar bir balerinim, Roman."

Artık dans edemiyordum. Eskisine göre daha da zorlaşmıştı.

Ancak Bayan Petrova, Reed'e hâlâ çok kızgın olmasına rağmen esneme hareketleri ve egzersizler konusunda bana yardımcı oluyordu. Bu iyi bir şeydi ve beni döngüde tutuyordu.

Bir de Lamaze* derslerine başlamıştım. Tabii ki Reed de benimle geliyordu. Ayrıca tabii ki sınıfta mutlu, kucaklaşan çiftleri görünce ağlamıştım. Bunu yaptığımda ve Reed gözyaşlarımı endişeli bir şekilde sildiğinde, ona bunun hormonlardan kaynaklandığını söyledim.

Burnumu çekerek, "Bunu bana sen yaptın," dedim.

"Evet, bunu da." Kolunu uzatıp parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi, avcunu ovuşturdu ve Halo geri çekilirken gözlerindeki ifade yumuşamıştı. "Benim tatlı perimi şişirdi ve olgunlaştırdı. Üstelik azdırdı. Seni azdırdı mı Peri? Sikimi istiyor musun?"

Tanrım evet, azdım.

Azgındım, azgındım, azgındım.

* Lamaze eğitimi bir teknikten çok bir doğum felsefesidir. Doğuma kadar geçen sürenin yanında özellikle doğum anı ve yeni doğan bebeğe saygılı, normal, doğal ve daha insancıl bir doğumu hedefler.

Ben bir yiyici olmuştum.

Onun sikine ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Roman'ım.

Her zaman.

"Evet. Ver onu bana, Roman. Her şeyi daha iyi hale getir," diye emrettim ve o da yaptı.

Beni öpmek için eğildi. Ağzımdaki fıstık ezmeli dondurmayı yaladı. Ben her şeyi unutana kadar beni öpmeye devam etti.

Dondurma, hormonlarım, kalbimin kırılmış olması...

Dudaklarımla ve vücudumla oynadığında, bana kalp kırıklığımı unutturdu.

Bu da gecelerin benim için daha iyi olduğu anlamına geliyordu. Tüm kalbi kırık ve âşık kızlar yastıklarında ağladığı zaman, ben farklı türden gözyaşı döküyordum. Onun kollarında ağladım, bedeni beni sardı.

Birkaç hafta önce seks yaptığımızdan beri Reed doymak bilmemişti.

Resmen bir şeytana dönüşmüştü.

Sanki içinde bir şeylerin kilidi açılmıştı. Onda yılların bastırılmış arzusu, şehveti vardı ve bununla ne yapacağını bilmiyordu. Benim muhteşem kötü adamım sonunda ele geçirdiği periyle ne yapacağını bilemiyordu.

Yani her şeyi o yaptı.

Ne yapmak isterse. Isırdı, emdi, sikti, sevdi.

Bazı geceler beni -bir, iki, üç kez- boşalttı ve ağzı bacaklarımın arasındayken büyük eli şişmiş karnımı örttü. Sanki bebeğimizin güvende olduğundan ve uyuduğundan emin olmak ister gibiydi, aynı zamanda bunu bana yaptığı gerçeğinden zevk aldı.

Vücudumun onun harikalar diyarı, oyun alanı olduğunu ve kemiklerimle kaslarımın manzarasını değiştirdiğini söylemişti.

Bana böyle dokunduğunda kendimi şişman, hantal ve beceriksiz gibi hissetmiyordum. Kendimi güzel hissediyordum. Elini karnıma koyarak beni iyi hissettirmişti. Tatmin olduktan sonra nihayet amıma doyduğunda, bacaklarımın arasından çıkmıştı. Çırılçıplaktı ve parlıyordu. Sularım çenesinden, boğazından ve kaslı göğsünden akıyordu. Bana en çok arzuladığım şeyi vermeden önce yayılmış ve durgun kalçalarımın arasına yerleşmişti.

Kolay bir vuruşla içime girmişti. Amımı tamamen ıslatmış, diliyle dövmüş, ağzıyla o kadar çok parçalamıştı ki şimdi kendimi ona

kolayca açıyordum. Bir çiçek gibi. Bir papatya. Koca sikiyle üzerime abanmıştı. Güzel kasları gerilmiş ve ayağa kalkmıştı. Yüzü şehvetten sırılsıklamdı. Islak dudakları geriye çekilmişti, dişleri görünüyordu ve gerçekten bir hayvanmış gibi homurdanıyordu. Yarı insan, yarı kurt.

Her zaman böyle düşünmüştüm ve beni bu şekilde sikerken hiç bu kadar net olmamıştı. Güzel, şefkatli ve vahşiceydi.

O kadar ki artık gelmiştim.

Bugünlerde çok kolay geliyordum. Acımasızca ve şiddetle. Sanki amıma dokunur dokunmaz boşalmayı bırakmıyordum ve o da bundan faydalanıyordu. Beni sikmeye devam ediyor, amımın onun sikinin etrafında dalgalanarak boşalmasını sağlıyordu. Ve sonra onun sırası geliyordu. Gelme sırası yani.

Bazı geceler amımı öyle dolduruyordu ki onunla birlikte akıyordum. Öyle ki yatakta dönüp dururken, ertesi gün okula giderken ve yapışkan, ıslak külotumla sınıfta otururken onun içimden sızdığını hissediyordum. Ama bazı geceler vücuduma boşalmayı seviyordu. O çok sevdiği göğüslerime. Ya da şişmiş göbeğime. Tanrım, şişmiş karnımı seviyordu. Sürekli dokunuyor, ovuyordu.

Sırtüstü yatan, tatmin olmuş, terli ve nefes nefese kalmış bedenimin üzerine diz çökmeyi ve karnıma boşalana, karın kasları gerilene ve pazıları bükülene kadar sikini sallamayı seviyordu. İşi bittiğinde, menisini çok sevdiğim nadir vücut yağlarından biriymiş gibi tüm tenime sürüyordum, o da beni baygın, şehvet dolu gözlerle izliyordu. Hamile, yakalanmış peri onun kokusunu tenine sürüyordu. Yani ondan kurtulmayı başarsam bile gece kokumu alabilir, izimi takip edebilir ve beni şeytani inine geri getirebilirdi.

Yani evet, geceler daha kolaydı. Çünkü geceleri, sanki hiç ayrılmayacakmışız gibi geliyordu. Bana sarıldığında aşk gibi hissettiriyordu. Diğer zamanlarda ise kendimi meşgul tutmaya çalışıyordum. Okulla, yemek pişirmekle, arkadaşlarım ve ağabeylerimden oluşan geniş ailemle. Juilliard kabul mektubumu gönderdiğinde kimlerin geleceğini düşünüyordum. Hiç gelmeyeceğini ve artık çok geç olduğunu sanmıştım.

New York'ta hayalindeki sanat okullarından birine kabul mektubunu alan Wyn de dahil olmak üzere herkes mezun olduktan sonra ne yapacağını biliyordu. Salem gençlik futbol kampı ve Arrow'unun yanında olmak için Kaliforniya'ya gidiyordu. Poe, gardiyanını öldürdükten sonra bir sonraki hamlesinin ne olacağına hâlâ karar verme aşamasındaydı.

Her neyse. Ben de kabul mektubumu aldıktan sonra herkesi küçük bir buluşma için davet etmeye karar vermiştim. Tüm ağabeylerimi, Tempest'ı hatta Salem ve Poe aracılığıyla günübirlik izin alan St. Mary'deki arkadaşlarımı. Hepimiz arka bahçede, ormanların ve tehlikeli kayalıkların fonunda toplanmıştık. Bu güzel, mutlu bir olaydı ya da en azından öyle olması gerekiyordu.

İlk olarak ağabeylerim ve Reed vardı. Dediğim gibi ona karşı biraz yumuşamışlardı. Ama yine de hepsinin bir arada olduğu bir yerde bazı tuhaf bakışlar attılar, garip duraksamalarda ve iğnelemelerde bulundular. Hepsi de Shepard ve Ledger'ın, benim iki kabadayı ağabeyimin izniyle olmuştu. Reed umursamadı ya da umursamıyor gibi davrandı. Soğukkanlılığını ve iğnelemelerini minimumda tuttu.

Bir de genellikle gülen gri gözleri üzgün görünen Tempest vardı. Gerçi çok değildi -bahse girerim ki üzüntüsünü öz kardeşi Reed'den saklamaya çalışıyordu çünkü onun yerinde olsam ben de ağabeylerim için aynı şeyi yapardım- ama bunu anlayabilmiştim. Ledger yüzünden olduğunu da anlamıştım. Ona neredeyse hiç ilgi göstermemişti ve tüm dikkatini St. Mary'deki arkadaş grubuma, özellikle de sessiz, hayalperest arkadaşım Wyn'e yoğunlaştırmıştı.

Kardeş yok kuralımız yüzünden Tempest'la yıllardır onun hakkında konuşmamıştım ama şimdi aptal ağabeyime olan aşkının hiçbir yere gitmediğini fark etmiştim. Fırsat bulur bulmaz Ledger'a aklımdan geçenleri söyledim. Birincisi, Tempest'ın duygularına dikkat etmesi gerektiğini anlattım. İkincisi, Wyn'i rahat bırakması gerektiğini söyledim çünkü onun oyuncu tavırlarının aksine o masum ve tatlıydı. Ayrıca üzgündü.

Evet, Wyn de üzgündü. Çok fazla değildi ama anlamıştım. Ona onu neyin rahatsız ettiğini sordum ama bana söylemedi -kesinlikle söylemeyi reddetti- ama artık sanat okuluna kabul edilmeme korkusu yüzünden olamayacağını biliyordum çünkü hepimizin bildiği gibi çoktan girmişti. Ah, biraz üzgün görünen bir kişi daha vardı. Tamam, çok üzgündü. Hem de çok. En büyük ağabeyim, Conrad.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onun da bana asla söylemeyeceğini düşünüyordum ama yaklaşık bir saat önce bir şey almak için eve gitmişti ve geri döndüğünde öfkeyle bakıyordu. Belli bir şeye değildi ama ters ters bakıyordu. Ve ben, ağabeylerimin asla yapmamı istemediği bir şeyi yaptım. Bir daha yapmamaya karar vermiştim. Öğrenirlerse nasıl tepki vereceklerini düşündüm.

Ona âşık oldum. Ona olan aşkımı hiç kaybetmedim. Bu yüzden

onlara söylememeye karar verdim. Kimseye söylemedim. Reed'e zaten söylemedim. Onu sevmeyeceğime dair ona söz vermiştim bile. Yani kimsenin ne yaptığımı öğrenmesi için bir sebep olmadığını düşünüyordum. Gerçi bu sefer çok zordu. İlk seferden bile daha zordu. İlk seferinde iyi olmak istemiştim. Yalan söylememek ya da ağabeylerimden saklanmamak istemiştim. Yaptığım şeyden, tüm uyarılara rağmen birine âşık olmaktan utanmıştım.

Bu sefer sanki küçük, kirli bir sırmış gibi insanlardan saklamak istemedim. Bu sefer utanmadım. Onu severek yanlış bir şey yaptığımı düşünmedim. Bu sefer ben de saf değildim. Onun kötü bir adam olduğunu biliyordum. Bana zarar verebilecek tüm güce sahip olduğunu biliyordum. Ama eğer isterse bir kahraman olabileceğini de biliyordum. Bir koruyucu olabileceğini hayal ettim, yalnız bir koruyucu.

Yani bu toplanmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünmüştüm. Çünkü sadece Reed'e olan aşkımı saklamak zorunda olmadığımı, aynı zamanda Juilliard'a gideceğim için mutluymuş gibi davranmam gerektiğini düşünüyordum. Beş yaşından beri gitmek istediğim yere gideceğim için çok ama çok mutlu olacağımı sanmıştım. Ama olmadım. Etrafımdaki insanlar, özellikle de ağabeylerim, Halo doğduktan sonra ne olacağına dair planlar yaparken tek yapmak istediğim ağlamaktı.

Ağabeylerim bana her şeyi düşündüklerini söylemişti. New York'ta bir daireyi paylaşan Ledger, Stellan ve Shepard'la birlikte yaşayacağımı anlattılar. Ayrıca bebek alışverişine ve benim için bir oda hazırlamaya başladılar. Reed'in de babasının şirketinde çalıştığı için artık burada yaşayıp istediği zaman ziyaretime gelebileceğini söylediler. O zaman Reed'in bir şeyler söylemesini bekledim. İtiraz etmesini ve benimle birlikte New York'a taşınacağını açıklamasını bekledim. Ya da ne kadar çılgınca olursa olsun, onsuz hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemesini istedim. Çünkü Halo için de bir şeyler almıştı ve sanki kalmamızı istiyormuş gibi hepsini boş yatak odasına yığmıştı.

Ama yapmadı. Tek kelime etmedi. Bize bir planı olduğunu söylemedi. Sadece gergin bir çeneyle ve kapalı gözlerle orada durdu. Yine kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Eğer Halo'yu ziyaret edip onun yanında olacaksa bu benim için yeterliydi. Tabii hıçkıra hıçkıra ağlamaktan kendimi alamadım.

Her neyse. O sefil partiden sonra hıçkıra hıçkıra ağlamadığım

zamanlarda örgü ördüm. Son günlerde deli gibi örgü örüyordum. Tempest bana o kadar çok iplik almıştı ki gelecek yıl da örebileceğimi düşündüm. Halo'ya aklıma gelen her şeyi ördüm: çoraplar, patikler, şapkalar, atkılar... Hatta kazaklar. Küçük beyaz kanatları ve üzerinde beyaz bir halesi olan bebek mavisi ilk kazağı tamamlayıp Reed'e gösterdiğimde, bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

Tam bir dakika. Yatakta oturdum, her zamanki gibi yastıklarıma yaslandım ve saniyeleri saydım. Bu gerilime daha fazla dayanamadığımda korkuyla, "Beğenmedin mi?" diye sordum. Yanımda otururken, başını kaldırıp baktı. Bunca zamandır sessizce kazağa bakıyordu. Gözlerindeki bakışla kalbim göğsümde sıkıştı. Erimiş ve yoğundu. Sonra konuştu, sesi o kadar sert ve gırtlaktan çıkmıştı ki kalbim göğsümde kanadı.

"Hoşuma gitti."

"Bu benim ikinci denemem," diye fısıldadım geceliğimi tutarak. "İntarsia'da."*

Geceleri her zamanki gibi sakallı olan çenesi ileri geri hareket etti.

"Bu mükemmel. Tıpkı ilki gibi."

Ona yaptığım kazağı ne yaptığını sormak istiyordum ama soramıyordum. Hâlâ çok korkuyordum. Kalbimi daha da kırmasından korkuyordum. Bana onu attığını söylemiş olsa da belki de onun için çok önemsiz olduğu için nereye koyduğunu bile hatırlamıyordur diye düşündüm. Ona başka bir kazak yapacağımı hayal edip korktum. Kalbi kırık bir kız gibi onun için örgü örmeye ve onları bir yerlerde saklamaya devam etmekten korktum.

Yani ben söylemiyordum, o da bana söylemiyordu. Yaptığı şey beni sevmekti. O gece hiç olmadığı kadar hassastı. Karnımı kavradı, içimde hareket ederken beni kucakladı. Ve bir araya geldiğimizde, bana sıkıca sarıldı. Alnımdan öpmeden duramadı. Beni koklamadan duramadı. Burnunu boynumun kıvrımlarına sürdü ve sonra dünyanın en tatlı şeyini yaptı. Minik kazağı çıplak karnımın üzerine serip öptü.

Aslında orada, şişmiş karnımın yanında kamp kurdu. Yüzüstü yatıp, dirseklerine dayanarak kazağıma ve karnıma bakmaya devam etti. Derin düşüncelere dalmış gibi şişmiş göbeğimin üzerindeki damarları izliyordu. "Erkek yok," dedi aniden.

* Intarsia, birden fazla renkte desen oluşturmak için kullanılan bir örgü tekniğidir.

Saçlarıyla oynuyordum, diğer elimle de karnımı kucaklıyordum. Aniden durup, "Ne?" diye sordum. Kaşlarını çatarak baktı, çıplak göğsü gergindi, omuzları kırılgan duruyordu.

"Erkek yok. Asla."

Halo karnımı tekmeledi. "Halo için mi?" diye sordum.

"Evet. Erkekler lanet olası pislikler," dedi.

Saçını çekiştirerek kıkırdadım.

"Birini tanımak için biri gerekir."

Kaşları çatıldı.

"Aynen öyle. Kimse onun kalbini kıramaz."

"Ya birine âşık olursa?"

Sanki bunu kontrol edebilirmiş gibi, "Olmayacak," dedi. "Ve eğer yaparsa onu öldüreceğim. Yani sorun çözüldü bile."

O anda kendimi tutamayıp güldüm.

"Halo'nun âşık olduğu çocuğu öldüreceksin."

"Eğer onu korumak için gereken buysa evet."

Öfkeli yüz hatlarını inceledim. Uzun saçları güçlü, kaslı omuzlarını okşuyordu. Eli karnımda, bir koruyucunun, bir yırtıcının eliydi. Onun kahramanıydı. Benim kötü adamım.

"Sen delisin," diye mırıldandım.

"O benim," dedi.

Gülümsedim, gözlerim ıslaktı.

"Öyle."

"Kimse ona zarar veremez."

Gördünüz mü? Halo'm mutlu sona ulaşacaktı ve ben de onun annesi olarak mutluluğumu oraya taşıyacaktım. Annesi olarak kendi kalp kırıklığımı görmezlikten gelecektim. Onun kahramanının benim muhteşem kötü adamım olduğunu görmezlikten gelecektim.

Mayıs sonunda, hamileliğimin yedinci ayında, istediğimi elde ettim. Bunca zamandır Reed'e nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Onu nefret ettiği işinden, babasından ve ruhunu emen o şirketten nasıl kurtaracağımı düşünüyordum. Sabah beni okula bıraktıktan sonra ofise gidecekti. Çok düzgün ve temiz görünüyor ama gün bittiğinde sanki bir savaşın içinden çıkmış gibi dönüyordu.

O elbette bu konuda konuşmak istemiyordu. Bunu Tempest'la bile konuştum ama o da aynı şeyi söyledi. Ağabeyinin her zaman böyle olduğunu anlattı. Bu konuda konuşmadığını, tartışmadığını, kimsenin ne hissettiğini bilmesine izin vermediğini söyledi. En iyisinin onu rahat bırakmak olduğunu çünkü birazcık bile sempati

gösterirsek ya da ona yardım etmeye çalışırsak kafamızı koparabileceğini söyledi. Ama onu yalnız bırakamazdım.

Kusurlu, yıkıcı ve muhteşemdi. O benim hayatımın aşkıydı. Ona yardım etmeliydim. Onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu yüzden ne yapacağımı tekrar tekrar düşündüm.

Ama sonra bir mucize oldu. Pete'le tanıştım. Reed'in tavsiye vermekte berbat olan altmış yaşındaki arkadaşıydı o. Onunla tanışmamın tek nedeni, bana o bilgiyi verdiğinden beri Reed'e onu sorarak onu çok kızdırmış olmamdı. Ona eğer işi hakkında konuşmayacaksa en azından tek arkadaşı Pete'le tanışabileceğimi söyledim.

Ayrıca o bütün arkadaşlarımla tanışmıştı. Tüm ailemi tanıyordu. Neden tek ve biricik arkadaşıyla tanışmak istemem konusunda bu kadar aptalca davranıyordu ki? Uzun tartışmalardan sonra Pete'le buluşacaktık.

Dürtmelerim ve kışkırtmalarım sayesinde en azından Reed'in Bardstown Lisesi'nde çalıştığı Tamirci Alfa'nın sahibi olduğunu öğrendim. Reed'e arabalar hakkında her şeyi öğreten oydu.

Onunla tanışacağım için çok heyecanlıydım.

Hatta hazırlık için elimden geleni yapıyordum.

Ona çikolata parçacıklı kurabiyeler ve krem peynir soslu vanilyalı kekler yaptım. Hiç kimsesi yokken Reed'in arkadaşı olduğu için ona teşekkür etmek istiyordum. Pete'e farklı ve daha süslü bir şeyler pişirmek istedim ama aptal Reed bana Pete'in nelerden hoşlandığını söylemediği için ben de en güvenli seçenekleri seçtim.

Reed, ben camdan dışarı çıkarken elimdeki kek kutularına baktı, ardından onları alıp Mustang'inin içine koydu.

Sadece onun anlayabileceği bir sebepten dolayı ruh halinin bozuk olduğunu biliyordum. Yani arkadaşıyla buluşmaya gidiyorduk. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Yine de ona gülümsedim.

"Çok heyecanlıyım."

Gülümseyen dudaklarıma bakarken kaşları daha da çatıldı. Sonra pürüzsüz çenesini yukarı kaldırarak, "Bunun adı ne?" diye sordu.

Dudaklarıma dokundum.

"Ah, *Queen of the Bards*."*

Koyu yeşil, neredeyse siyah bir rujdu. Siyah baskılı çiçekleri olan limon yeşili bir hamile elbisesi ve siyah babetlerle kombinlemiştim.

Hazırlanırken nasıl görünmeliyim diye çok düşünmüştüm. Sev-

* (İng.) Ozanlar Kraliçesi.

diğim adamın bir arkadaşıyla ilk kez buluşacaktım ve iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordum.

"Neden?" diye sordu.

"Bardstown yüzünden. Kasabamız. Burayı seviyorum."

"Güzel," diye neredeyse hırladı.

Kaşlarımı çattım.

"Güzel de neden sordun?"

"Dudaklarından sileceğim rujun adını bilmek için sormuştum."

Tam olarak bunu yaptı.

Yüzümü tutup beni öpmek için eğildi. Artık çok daha ağırdım ama hâlâ bir balerindim ve ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak onu yarı yolda yakalayabiliyordum.

İşi bittiğinde başını kaldırdı. Gözlerimi açtığımda onu elinin tersiyle ağzındaki ruju silerken buldum.

"Bunu neden yaptın?"

Parmakları bir müddet yüzümde ve sırtımın alt kısmında gezindi.

"Çünkü *cupcake*'lerde sınırı çiziyordum."

"Hangi sınırı?"

"Başka erkekler için yapmana izin vereceğim şeylerin sınırı."

Kapüşonunu yumrukladım. En sevdiğim kıyafeti olan beyaz kapüşonlusu ve koyu renk kot pantolonunu giymişti.

"Yapmama izin vereceğin şeyler..."

"Evet," diye homurdandı. "Ona kek yaptın ve hepsi bu. Onun için ruj sürmeyeceksin."

Ona doğru uzandım.

"Roman, Pete arkadaşın. O yaşlı."

Bedenimi tekrar kavradı.

"Gözleri var ama değil mi?"

"Bu yüzden mi bütün gün huysuz bir ayıydın? Ona kek pişirdiğim için mi?"

"Kurabiye de var. Ayrıca hiç çalışmaman gerekiyordu. Hamilesin sen, amına koyayım."

Evet, biliyordum.

Ona kalsa yataktan çıkmama bile izin vermezdi.

Başımı salladığımda, Halo o anı uyanmak ve tekmelemek için seçmişti. Belli ki bunu hissediyordu çünkü beni vücuduna yapıştırmış durumdaydı.

"Gördün mü? Benimle aynı fikirde," dedim ona. "O da babasının deli olduğunu düşünüyor."

O zaman bakışları beni delip geçti, karanlık ve tehlikeli bakıyordu.

"Babası deli çünkü annesi onu öyle yapıyor."

Göğüslerim onun göğsüne sıkışmış, ağır ve ağrılıydı. Kalçalarım aldığım her nefeste sıkışıp açılıyordu. Ama dikkatimi dağıtamazdım. Arkadaşıyla buluşmam gerekiyordu.

"Eğlenceli olacak. Söz veriyorum," diye fısıldadım. Bana son bir kez hararetli ve tedirgin bir şekilde baktıktan sonra beni bıraktı ve birlikte Pete'i görmeye gittik.

Gerçekten de eğlenceli biriydi.

Pete, Noel Baba gibiydi. Gür beyaz sakalı, bira göbeği ve gürültülü, iyi huylu bir kahkahası vardı. Beni gördüğüne çok sevinmişti. Benim hakkımda çok şey duyduğunu ve Reed'in Mustang'ini çalıp gölde boğan kızla tanışmak için sabırsızlandığını söyledi.

"Bu kadar güzel bir kıza pislik yaptığı için hak etti," dedi gülerek. "Bütün yaz bunun üzerinde çalışmak zorunda kaldı."

Reed'e suçlayıcı bir bakış attım, o da Pete'i tersledi ve bu da Pete'i daha fazla güldürdü.

Biz sohbet ederken Pete, neredeyse bütün keklerimi yemişti. Keklerimin tadının, birkaç yıl önce ölen karısı Mimi'nin yaptığı kekler gibi olduğunu söylemişti.

Sonra Pete ve Reed, Pete'in hesapları yüzünden tartışmaya başladı. Reed, Pete'in masasındaki bilgisayarın başına oturdu ve ona mali işlerine daha fazla özen göstermesi gerektiğini söyledi. Görünüşe göre müşterilerin henüz ödemediği bazı bekleyen faturalar vardı. Pete ise Reed'e işini nasıl yürüteceğini söylememesini, bu konuda kendisine güvenmesini belirtti. Ancak Reed, bu şekilde devam ederse Pete'in bir işinin bile kalmayacağını ve işleri düzeltmesi için kendisine izin vermesi gerektiğini ifade etti.

Reed'den intikam almak istercesine Pete, bana Reed'in Bardstown'daki hayatından bahsetti. Lise yıllarını, Reed'in bütün geceyi garajda nasıl geçirdiğini, her şeyle bu kadar ilgilenmesine rağmen ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalıştığını anlattı. Ayrıca Reed'in arabalar konusunda bir tür dâhi olduğunu ekledi.

Tam o sırada bir müşteri geldi ve Reed ortadan kaybolmayı tercih etti. Böylece Pete'in iltifatlarının onu uzaklaştırdığını fark ettim. Yüzüne baktığımda gergin ve bir şekilde sarsılmış olduğunu gördüm.

Pete ve Reed'in aralarındaki bağın çok değerli olduğunu fark ettim. Baba ve oğul gibi. Kimsesi yokken Pete onun yanında olduğu için ona minnettardım.

Ama hepsi bu kadar değildi. Başka bir şeyin daha farkına varmıştım. Reed'in arabaları sevdiğinin farkındaydım.

Yani kendine ait bir tane yapması gibi ama bu başka bir şeydi.

Burada rahattı, kendi alanındaydı.

Arabaların arasında olmak, onları kontrol etmek, kaputun altına bakmak, birinin gövdesinin altına kaymak, aletlerle çalışmak... Adlarını bile bilmediğim aletlerle. Tek bildiğim, Pete'in küçük ofisinde oturup Reed'in müşterilerle ve diğer çalışanlarla konuşmasını izlerken onu hiç bu kadar mutlu görmediğimdi.

Futbol oynarken bile.

Yani oynadığı zamanlar harikaydı. Ama aynı zamanda çok rekabetçiydi, kazanmaya ve başkalarını, özellikle de ağabeyimi kışkırtmaya çok düşkündü. Bu onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı.

Kötü adamı ortaya çıkarmıştı.

Ama bu farklıydı.

Bunu seviyordu. Bunun için bir tutkusu vardı.

Halo içimde hareket ettiğinde, karnımı ovarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

"İşte baban. Bak, burada ne kadar mutlu." Reed'in şık, siyah bir arabanın üzerine eğilmesini izlerken, "Arabalara bayılıyor," diye mırıldandım.

"Öyle," dedi Pete sandalyesinden. Bu söz, dikkatimi tekrar ona çekmişti.

"Onu hiç böyle görmemiştim. Çok rahat ve huzurlu."

Pete, sevecen bir gülümsemeyle başını salladı.

"Bu çocuk arabaları seviyor, evet."

Ellerimi kucağımda sıkarak, "Sence..." dedim. "Sence geri dönüp senin için çalışabilir mi?"

Pete'in gülümsemesi hafifçe soldu ama yine de yüzünden kaybolmadı.

"Ona sorman gerekecek."

Yutkundum.

"Benimle iş hakkında konuşmuyor."

Pete kıkırdadığında bira göbeği hafifçe titredi.

"Evet, tam ona göre bir kaçış şekli."

Boğazıma düğümlenen ve sesimi titreten duygulara rağmen, "Sanırım yaşadığım ev senin," dedim. "Bir arkadaşına ait olduğunu ve onun tek arkadaşının sen olduğunu söyledi."

Pete başını salladı. "Evet. O sormadı, ben teklif ettim. Mimi'nin

istediği bir şeydi. Burası bir tatil evi ama şehir dışında değil. Sadece kayalıklara yakın ve tenha bir yer. İstediğimiz zaman kaçabileceğimiz bir mekân. Her neyse, o bir daire kiralamayı düşünüyordu ama ben ona burayı almasını söyledim. Zaten boş duruyordu. Mimi de bunu istemişti." Sonra da, "Dr. May'yi nasıl buldun?" diye sordu.

Onu tavsiye edenin Pete olduğunu fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

"Ben... Dr. May'yi de mi sen önerdin?"

Pete, sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Çocuk çıldırmıştı," dedi. "Garaja elinde bir yığın kitapla geldi ve bunların hiçbirini anlamadığını söyledi." Kıkırdadı. "O gece görülecek bir manzaraydı. Bana iyi bir doktora ihtiyacı olduğunu söyledi, Peri'si için mükemmel bir doktora. Ama şehir dışından birine. Ben de onu Mimi'nin eski doktoruna yönlendirdim. Hiç çocuğumuz olmadı ama denemiştik. Mimi, Dr. May'yi severdi."

Boğazımdaki düğüm çözüldüğünde, "Teşekkür ederim," dedim. "Onun arkadaşı olduğun için. Ben büyük bir ailede büyüdüm. Ailem hep yanımda olmadı ama benimle ilgilenen dört ağabeyim vardı. Hâlâ da ilgileniyorlar. Bu durumu öğrendiğimde çok korkmuştum." Karnımı ovaladım. "Ama arkadaşlarım vardı ve ağabeylerim kızgın olsa da onlara güvenebileceğimi biliyordum. Oysa onun kimsesi yoktu. Konuşacak kimsesi yoktu. Hep iyiymiş gibi davranıyor. Bu, onun huyu ama evet, ona yardım ettiğin için teşekkürler."

Bunun üzerine Pete'in gözleri doldu. "Bilgisayarlarla ve diğer saçmalıklarıyla tam bir baş belası ama o çocuğu seviyorum," dedi. Gülümsediğimde ekledi. "Tıpkı senin gibi."

Yutkundum. Bu kez acıyla ve derin bir nefes alarak, "Lütfen ona söyleme çünkü ona bir söz verdim," dedim.

"Akılsız herifin teki, değil mi? Böyle tatlı bir kızı ağlatıyor," dedi başını sallayarak. "Bir şey söylemeyeceğim. Zaten söylesem bile onun kalın kafasına gireceğinden şüpheliyim. Ama sen, Callie, onu zorlamaktan korkma. O piçin mantıklı düşünmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinme." Sonra gözlerindeki nazik ifade yerini bir parıltıya bıraktı. "Ve bir fırsatını bulduğunda, şu lanet Mustang'inin bagajında ne sakladığını sor."

Bu, beni şaşırtmıştı. Pete'in tavsiyesini almıştım ve kalbimin derinliklerine kazımıştım.

O haklıydı.

Reed'i, hayalinin bu olduğunu anlaması için zorlamam gereki-

vordu. Bu garaj, bu arabalar... Bunlar onun dünyasıydı. Lisedeyken yaptığı Mustang'i hatırladım. Yapmak istediği şey buydu.

O her zaman benim balerin olma hayalimden bahsederdi. Ama peki, ya o?

Peki, ya onun istekleri?

Ona bu şansı vermeliydim. Bana verdiği onca şeyden sonra ve benden sakladığı tüm o hislerden sonra...

Ve şu anda ona başka bir şey daha vermem gerekiyordu: Rahatlama.

Onu eve götürürken vücudunun gergin hatlarından bunu açıkça görebiliyordum.

Pete'le buluşması için onu zorlamıştım. Başkası için kek ve kurabiye pişirmiştim. Ona yeterince işkence ettiğimi anlamıştım. Garajda çalışırken rahattı ama şimdi huzursuzlandığını fark ediyordum.

Onu zorladığım için asla pişman değildim ve onu daha fazla zorlamaya da hazırdım. Ama en azından onu biraz sakinleştirebilirdim. İşleri onun için biraz olsun kolaylaştırabilirdim.

Eve döner dönmez, "Dizlerimin üstüne çökmeme yardım et," diye fısıldadım. Bana sadece kaşlarını çatarak baktığında, "Lütfen, Roman," diye ekledim.

Ve o da bunu yaptı. Ağır bedenimi destekleyerek dizlerimin üzerine çökebilmeme yardım etti.

Ama önce kapüşonlusunu çıkarıp yere serdi, böylece dizlerim parke yerine daha yumuşak bir zemine değdi.

Ellerim kot pantolonuna gitti ve hevesle, uzman bir şekilde düğmelerini çözmeye başladım.

Vücudumla nasıl oynayacağını bilen tek kişi o değildi. Ben de onun vücuduyla nasıl oynayacağımı öğrenmiştim. Bana öğrettiklerini şimdi onun üzerinde uygulamak istiyordum.

Onun sikini ağzıma almak istiyordum.

Büyüklüğünü zaten biliyordum ama fermuarını açıp onu çıkardığımda sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissettim.

Şu anda kızgındı.

Tamamı kalın, sert ve kocamandı. Vücudundan dışarı fırlamıştı.

Kötü görünümlüydü, hain gibiydi. Çünkü ona işkence etmiştim. Çünkü onu delirtmiştim.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü de en az tahrik olmuş hali kadar kötü görünüyordu. "Üzgünüm," dedim. "Başkası için kek yaptım."

Çenesini sıkarken sikini büyük eliyle kavradı.

"Benden özür dileyecek misin?"

Başımı sallayıp avuçlarımı onun kot pantolonla kaplı kalçalarında aşağı yukarı gezdirdim.

"Evet."

Sikini ovaladığında, yüzü daha da acımasızlaşmıştı.

"Başka ne için özür dileyeceksin?"

Kalın sikine ve kaygan başına bakarak, "Başkası için ruj sürdüğün için," diye fısıldadım.

"Çok doğru. Bir de başka biriyle oturup güldüğün için. Bir başkasına tatlı peri gülüşünü verdiğin için. Dükkândaki tüm o insanların sana bakmasını sağladığın için."

Nefes alıp verişim sertleşti.

"Ben... Ben birinin bana baktığını bilmiyordum."

Serbest eli örgüme gitti. Onu kullanarak, başımı geriye çekip üzerime eğildi.

"Çünkü asla bilemezsin, değil mi? Çünkü sen lanet olası *la la* diyarında yaşıyorsun. Yürürken pembe elbiselerinin içinde sallanan pembe göğüslerin var. Tatlı hamile karnın dışarı çıkmış, olgun ve sulu..."

Tırnaklarımı kalçalarına geçirdim.

"Roman..."

Gözleri acımasız, yırtıcıydı. "Şu anda hamile olduğun için olmaz sanıyordum, biliyor musun? Peri'm hamile, karnı şişmiş ve tüm dünyanın görmesi için orada duruyor. Tüm erkeklerin uzak durması için. Ama hayır, durum böyle değil, değil mi?" Dişlerini sıktığında, saçlarımdaki parmakları da sıkılaştı. "Hâlâ sana bakıyorlar. Hâlâ eteğini koklamak istiyorlar. Altında ne olduğunu bilmek istiyorlar. Kremsi göğüslerini ve koca göbeğini istiyorlar. Seni kendileri için istiyorlar, benim hamile balerinim ve evet, bu beni delirtiyor. Beni öldürmeye itiyor. Beni öldürmeye *itiyorsun.* Bunun için, sana bakan her erkeği öldürmek istememe neden olduğun için özür dileyecek misin Peri?"

Boynumu daha da yukarı kaldırdım.

"Evet. Yapacağım. Her şey için özür dileyeceğim."

Gürültülü ve hırıltılı nefes alıp, verişiyle göğsü inip kalktı.

"O zaman elbiseni çıkarsan iyi edersin. Bebeğimin uyuduğu o hamile karnını bana göstersen iyi olur. Özellikle de seni hamile bırakan siki emerken."

Onun için elbisemi çıkardım ve bana verdiği değerli göbeği kucakladım. Gözlerinin ilkel bir sahiplenmeyle parlamasını ve göğsünün derinliklerinde hırlamasını sağladım. Sonra onu ağzıma aldım. Sikini emdim.

Asla tam olarak ağzıma sığmazdı.

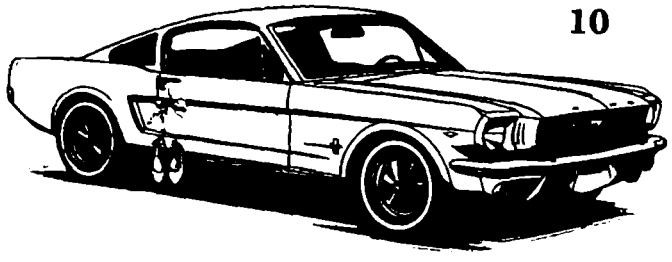
Onun canavar, kötü, lezzetli siki, beni hamile bırakan, benim iyi kız, peri ağzıma asla sığmayan siki.

Yine de deniyordum, o ise homurdanıp küfrediyordu. Dizleri titriyordu. *Benim kötü adamım...* Bu o kadar mutlu bir düşünce, o kadar tatmin edici bir düşünceydi ki birazdan onu tamamen içime alacağımı düşündüm. Onu boğazıma aldım. İnce boğazımın onun kocaman sikiyle şişip şişmediğini merak ediyordum. O güzel ve kaba sikinin içimde olduğunu ve boğazımı gerdiğini görebiliyor muydu?

Gördüğünü umdum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi hissedebildiğini umdum. Ağzıma boşaldığında ve bana verdiklerini yuttuğumda, ona sahip olduğunu bile bilmediği hayalini vermek için her şeyi yapacağımı hissedebildiğini umdum.

Ayışığı Kitaplığı

10

Kahraman

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Babamın beni çalışma odasına çağırması kötü bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Aylardır beni buraya çağırmamıştı. Genelde birbirimizi ofiste görürdük ve iletişimimiz hep bu kadarla kalırdı. Her gün burnunun dibindeydim, bu yüzden artık özgür olduğumu düşünmüştüm. En azından bu boğucu ofisten arada kaçabilirdim.

Ama görünüşe göre öyle değildi. Çünkü pazar sabahı beni çağırdı. Yine de sorun etmedim. Peri okul kütüphanesindeydi, finalleri vardı ve tüm günü ders çalışarak geçirmeyi planlıyordu. Birkaç saat içinde onu almaya gitmem gerekiyordu. Juilliard'a kabulü, liseyi bitirmesine bağlı olmasaydı gitmesine bile izin vermezdim.

Bugünlerde çok çabuk yoruluyordu ve dün Pete'in yanından döndüğünde ona karşı pek nazik davranmamıştım. Ne diyebilirdim ki? Ben kıskanç biriydim. Sahipleniciydim. Korkuyordum.

Korkuyordum, tamam mı? Zamanın tükenmekte olduğunu hissediyordum. Halo yakında burada olacaktı. Peri, Juilliard'a gidecekti. Ki bu çok saçma geliyordu. St. Mary'den çıkmasını ben istemiştim. Juilliard'a gitmesini ve babamdan uzaklaşmasını ben istemiştim.

Birkaç hafta içinde baba olacak olmak beni her ne kadar korkutuyor olsa da Halo'yu istiyordum. Yanlışlıkla Peri'yle kurduğum hayatı istiyordum. Özellikle de her şeyi bitirmek istediği o geceyi.

Şimdi ise bunların hepsi gerçekleşmek üzereydi ve ben sorunun ne olduğunu anlayamıyordum.

Babamın beni ofisine çağırma nedenine dönersek odaya girer girmez konuya girdi.

"Bu sana ait, değil mi?"

Bu sözleri duyar duymaz nefes almayı unuttum. Hareket etmeyi de. Korkunun ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum ama bil-

mediğimi fark ettim. Şimdiye kadar hiç bu kadar korkmamıştım. Elinde ne olduğunu görene kadar.

Bir fotoğraf karesi. Son doktor randevusundan kalma siyah beyaz, bulanık bir görüntü. Halo'nun ultrason görüntüsüydü bu.

Gözlerimi babamın yüzüne diktim. Yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

"Görünüşe göre benden bir sır saklamışsın."

Vücudumdaki dehşeti ve soğukluğu yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Kemiklerim donuyormuş gibi hissediyordum ama çenemi kaldırıp, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

Parmağıyla fotoğrafın kenarını sıyırdı.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Yine de biraz kırıldım."

Babamın kirli ellerinin bu kadar saf bir şeye dokunduğunu görmek, yerimde duramayacak kadar öfkelenmeme neden oldu ama kımıldamadım. Sakin görünmeye çalıştım.

"Kırılacağını hiç düşünmedim."

"Evet, kırıldım. Ben hassas bir adamım. Ve bu çok büyük bir haber." Gülümsedi, gri gözleri sinsice parlıyordu. "Yeni sekreterim Linda -tanışmıştınız- bunu masanın yanında, yerde bulmuş. Zayıf bir anında da elinden kaçırmış."

Artık Halo'ya dokunmuyordu, bu bir nebze olsun rahatlamama neden oldu. Tırnaklarımı avcumun içine geçirdim. Öğrendiğini biliyordum. Planımın başarısız olduğunu anlamıştım.

"Sen onu sikerken mi bulmuş?" dedim.

Omuz silkti ve taht benzeri koltuğuna oturdu.

"Nazik olmaya çalışıyordum."

"Hadi ama başlama."

Yine gülümsedi, gözlerini üzerime dikti.

"Baba olacaksın, ha? Baba olmak büyük iş."

"Evet, bu konuda çok şey biliyorsun, değil mi?"

"Hadi ama." Gülüşü tüylerimi diken diken etti. "Böyle yapma, evlat. Kızgın olan ben olmalıyım. Bunu benden sakladın. Dede olacağımı sakladın. Ve doğrusu, bunu gayet iyi gizledin. Hiçbir ipucum yoktu. Tek bir işaret bile. Kendimi aptal gibi hissettim."

"Hissetmelisin. Pek zeki olduğun söylenemez."

Gözlerinde öfke kıvılcımı parladı ama lafımı görmezlikten geldi. Daha büyük bir planı olduğunu hissediyordum. Ondan bir şeyler sakladığım, onunla oynadığım için bana ders vermek istiyordu. İntikam almak istiyordu.

Ondan bir şeyler sakladığımı, onunla oynadığımı düşündüğü için bana haddimi bildirmek istiyordu. İki yıl önce sırf bana ulaşmak istediği için Peri'yi tutuklattığı zaman yaptığı gibi. Yıllarca onunla futbol oynayarak alay ettiğim için beni cezalandırmak istiyordu.

"Nedenini düşünmeden edemedim. Neden kendi babandan bu kadar büyük bir şeyi sakladın? Müstakbel çocuğuna zarar vermek istediğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen..." diye başladım ama sözümü kesti.

"Ona zarar vermek istediğimi düşünmüyorsun," dedi ve başını yana eğip fotoğrafa tekrar baktı. "Calliope Thorne."

"Yapma," dedim dişlerimi sıkarak. "Onun adını söyleme."

Yine güldü. "Bu Calliope çok özel bir kız olmalı." Bunu söylediğinde çenemi tekrar sıktım. "Şimdiden ne kadar faydalı olduğunu kanıtladı. Tam bir altın madeni olduğunu söylemeliyim ve onunla henüz tanışmadım bile. O-"

"Onun hakkında konuşmayı kes!" diye bağırdım ve bu sefer harekete geçtim. Damarlarımda akan öfkeyle masasına doğru ilerledim. Masaya ulaştığımda ellerimi tahtaya koyup ona doğru eğildim. "Ne istiyorsun, lan?"

Kurt gibi gülümsemesi daha da büyüdü. Beni yakaladığını biliyordu. Benden ne isterse yapacağımı biliyordu.

"Pek bir şey yok. Sadece kendi gözlerimle görmek istedim," dedi.

"Neyi?" diye sordum.

Kıkırdadı.

"Hâlâ ona âşık mısın? Onun özelliği ne? Dansçı olduğu için mi?"

Şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordum.

Gülümsedi, gözleri parladı. "Ne yani? Torunumun annesi hakkında her şeyi, her lanet şeyi öğrenmeyeceğimi mi sandın? Duyduğuma göre iyi bir balerinmiş ve Juilliard'a gönül vermiş. Dekanla konuştum, tanıdığım biriydi. Ona iyi bakmasını söyledim. O artık aileden biri, değil mi? Üstelik senin aksine kızın hırsı var. New York City Bale Topluluğu için dans etmek istiyor. Sanırım onu senden daha çok seviyorum," dedi alaycı bir şekilde.

Parmaklarım masanın üzerinde korku ve dehşetle titredi. Söylediklerini sindirmem için duraksadı.

"Ama ona bu kadar özgürlük vermek istediğinden emin misin? Belki de evde kalıp çocuğuna bakması daha iyi olur."

"Seni lanet..." diye hırlamaya başladım ama maskesi sonunda düştü ve babam olduğu gibi kötü bir adama dönüştü.

"Bana karşı ses tonuna dikkat et, evlat. Beni kızdırmak istemezsin. Şu anda olmaz," dedi sert bir şekilde. "Benden bir şeyler saklayabileceğini mi sanıyorsun? Babandan bir şeyler saklayarak, onunla alay ederek, ona isyan ederek çok zeki olduğunu mu düşünüyorsun? Sen büyürken buna tahammül ettim. Lanet olası futbolun, ergenlik isyanın ve küçük intikam planların... Ama o günler geride kaldı. Şimdi ne olduğunu biliyor musun? Benim kölemsin. Sana ne söylersem onu yapacaksın."

Boğazımdan aşağıya bir safra aktığını hissettim.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Soru, onu durduramadan dilimden dökülüvermişti.

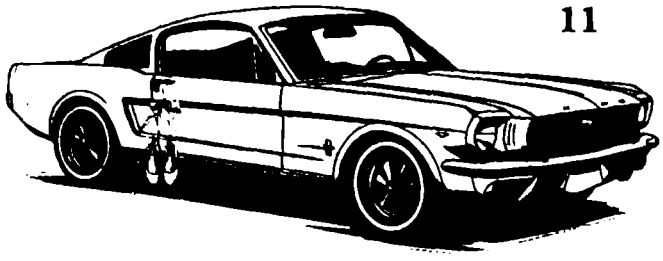
Babam bana baktı, gri gözleri sertti. "Aslında bilmiyordum. Bir atış yaptım. İşe yarayacağını bile düşünmedim. Ama o gece ofisime gelip onu bırakmam için yalvardığında... İşte o zaman oğlumun bir korkak olduğunu anladım." Masanın çekmecesini açtı. Bir dosyayı çıkarıp masanın üzerine fırlattı. "Bu araziyi almanı istiyorum," dedi.

Dosyayı açtım ve hissettiğim dehşet öfkeye dönüştü. Sayfanın en üstünde Pete'in garajının adını gördüğümde kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

"Senin için almamı istiyorsun," dedim düşük bir sesle.

"Evet. Adamı ikna et. Yoksa ailesiyle birlikte her şeyini kaybeder," dedi.

Dosyayı alıp masadan ayrıldım. Bunu yapacaktım. Pete'i yok edecektim ve onu bir tabakta babama sunacaktım. Çünkü *onun* için her şeyi yapardım.

11

Babasıyla konuşmaya karar vermiştim.

Pete'den döndükten hemen sonra bu kararı almıştım.

Reed, Pete'in garajını seviyordu. Arabalarla uğraşmayı seviyor ve orada çalışıyordu. Çalışması gerekiyordu da.

Bunu yapabilmeliydi.

Onun karışmamı istemediğini biliyordum. Babasına yaklaşmamı istemiyordu ve haklıydı. Oğlunun arabasına yaptığım şey yüzünden adamın benden nefret ediyor olması muhtemeldi. Ama bu olay iki yıl önceydi ve babasından bunu unutmasını beklemeyecektim. Sadece Bay Jackson'dan oğlunun gitmesine izin vermesini isteyecektim. Bunun yerine beni cezalandırmasını isteyecektim.

Yine de aptal değildim. Babasının iyi bir adam olmadığını biliyordum. Reed'i özgürlüğü karşılığında neler yapmaya zorladığını bir düşününce... Ayrıca Tempest babalarının ne kadar berbat biri olduğunu bana defalarca anlatmıştı ama yine de onunla konuşmam gerekiyordu. Bir şekilde onu ikna etmeliydim. Reed'in nefret ettiği bir yerde çalışmasına göz yumamazdım.

Bu, ona vereceğim hediye olacaktı: Hayalini gerçekleştirme fırsatı. Onu sevdiğimi söyleyememiştim çünkü ona o aptalca sözü vermiştim ama bunu yapabilirdim.

Sanki bana hayalimi vermişti.

Bu durum beni mutsuz ediyordu çünkü bu, ondan uzaklaşmam anlamına geliyordu. Ama yine de bunu yapacaktım.

Kızlarımla okul kütüphanesinde bir plan yapmıştık. Günlerden pazardı ve finallere çalışmam gerekiyordu. Ama plan yapıyor ve gergin hissediyordum.

Kızlar da pek yardımcı olmuyordu.

Bana, yaptıklarım yüzünden babasıyla konuşmamam gerektiğini söylüyorlardı. Onun tehlikeli olduğunu, önce Reed'le konuşup bir plan yapmam gerektiğini söylüyorlardı. Ama onlara aylardır dene-

diğimi, Reed'in hiçbir şey söylemediğini ve sabırsızlanmaya başladığımı anlatmıştım.

Önce üçüne birden sonra Salem'a bakarak, "Onu seviyorum, tamam mı?" dedim. "Arrow için aynısını yapmaz mıydın?"

Salem'ın altın rengi gözleri sempati ve kararlılıkla bakıyordu. "Onun için her şeyi yaparım," dedi. Böylece karar verilmiş oldu.

Fikrimi değiştirecek değillerdi ama yine de kötü bir işaret vardı. Halo huzursuzdu.

Reed beni kütüphaneye bıraktığından beri karnımı tekmeliyor, hareket ediyor ve hiç durmuyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım, karnımı ovdum, yürüyüş yaptım ama hiçbir şey işe yaramadı.

Sonunda Reed'i gördüğümde sakinleşti.

Reed'i gördüğümde içim rahatladı. Siyah kapılardan geçip, ona doğru yürürken gülümsedim.

"Merhaba," dedim. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Ama Reed'in kaşları çatıldı. "Ne oldu?" diye sordu.

Elini tutup, karnıma koyarak, "Hiçbir şey olmadı," dedim. "Halo bütün gün huzursuzdu. Ama şimdi sen buradasın ve o sakin."

Reed'den bir gülümseme bekledim ama yapmadı. Her zamanki gibi karnıma dokunuyordu ama yüzünde bir ifade yoktu.

"Neyin var?" diye sordum.

"Hiçbir şeyim yok. Gidelim," dedi elini çekmeye çalışarak ama ben onu durdurdum.

"Roman, neler oluyor? Ne oldu?"

Çenesi titriyordu.

"Hiçbir şey."

Ama bir şey olmuş olmalıydı. Reed, ders çalışmam için beni okula bıraktıktan sonra oteline dönüp üstünü değiştirir ve işe giderdi. Ama bu kez bir şey farklıydı. Reed'in sessizliği beni daha da kararlı hale getirdi. Planımı uygulayacaktım.

Arabada, Reed'in gergin olduğunu fark ettim. Transa geçmiş gibiydi. Ne olduğunu bilmiyordum ama her ne ise kötü bir şeydi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Onun bu şekilde acı çekmesine izin vermeyecektim.

Sevdiğim adamı özgür bırakacaktım.

Az önce dönüş yapan adamla birlikte eve gitmediğimizi fark ettim.

Bizi Wuthering Garden'daki cam eve götürmüyordu.

Bizi kasabamız Bardstown'a götürüyordu ve görünüşe göre ormana gidiyorduk.

Onun için ilk kez dans ettiğim ormana, beni ilk öptüğü yere, ona âşık olduğum yere.

Bizi geçmişimize götürmesinin bilinçli bir karar olup olmadığından emin değildim ama oraya varır varmaz kalbim göğsümde hızla atmaya başladı.

Her şey hatırlanmaya başlamıştı.

İki yıldır -beni öptüğü ve elbisemi tutmamı söylediği geceden beri- bu ormana gitmemiştim. Ama şimdi her şeyi hatırlıyordum.

Beni gezdirmek için buraya getirdiği ve onun için dans ettiğim gecelerin hepsini.

Oraya geri dönmüştük ve ben nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

Onun dışında her şeyi unutmuştum.

Onu nasıl sevdiğimi, ona nasıl taptığımı ve nasıl onun olduğumu hatırladım.

Roman, arabadan sarsak hareketlerle indi ve bana yardım etmek için etrafımdan dolaştı. Tüm kargaşasına rağmen nazik davranıyordu. Mustang'inden inmeme yardım ederken, oldukça dikkatliydi. Ama tüm kibarlığı burada bitmişti.

Kapıyı sertçe kapatıp geri çekildi. Nefes alışları gürültülüydü. Birkaç adım uzaklaşıp arkasını döndü. Omuzları sert bir şekilde inip kalkıyordu. Sırtındaki kaslar rahat kapüşonlusunun altından bile belli oluyordu.

"Roman," diye seslendim.

Sırtı bir an için daha da gerginleşti, daha sonra yüzünü bana çevirdi. Kurt gibi gözleri bana dikilmeden önce vampir teni yaz güneşinde parlıyordu. Bilinmeyen bir amaçla bana doğru yürümesini izledim. Sadece onun bildiği bir amaçla. Ama ben ne olursa olsun hazırlıklı olmaya çalışıyordum.

Bana vereceği her şeye.

Yanıma ulaştığında gözleri tedirgindi. "İşin bitti," dedi.

"Ne?"

"O okula geri dönmeyeceksin."

"Ne? Neden?"

Tüm heybetiyle üzerime eğildi.

"Çünkü ben öyle istiyorum. Çünkü o saçma okula geri dönmeni istemiyorum. Aslında hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

Ne demek istediğini anlayamıyordum.

"Roman, ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Seni eve götüreceğim," dedi. "Ve seni kilitleyeceğim. Kasabada korumasız bir şekilde dolaşmana izin vermeyeceğim. Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Ama... Ama okulun bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. Finallerim var ve sonra..."

"Finalleri umursamıyorum."

"Ne?"

"Finalleri siktir et," diye tekrarladı sert bir sesle. "Birkaç hafta içinde çok şey olabilir. Anlıyor musun? Ve ben işimi şansa bırakmayacağım. Sen hamileyken olmaz. Ya bir şey olursa ve sana ulaşamazsam? Ya sana ya da Halo'ya korkunç bir şey olursa ve ben..."

Cümlesini tamamlayamadı.

Bir şey boğazına takılmıştı. Sertleşen elmacıkkemikleri ve yoğunlaşan gözleri, hissettiği korkuyu belli ediyordu.

O an, tüm bunların sebebini bilmek bile istemediğimi fark ettim.

Neden bu kadar paranoyak ve panik içinde olduğunu bilmek istemiyordum.

Sebebini daha sonra öğrenebilirdim.

Şu anda onun ruh halini düzeltmem gerekiyordu.

O panik, öfke ve hayal kırıklığı dolu bakışlarını ondan uzaklaştırmalıydım.

Ona elimden geldiğince kararlı bir şekilde yaklaştım.

Ellerimi kaldırıp yüzünü tuttum. Yorgun parmak uçlarımın üzerine yükselip gözlerinin içine baktım.

"Bana bir şey olmayacak, tamam mı? Halo'ya da bir şey olmayacak. Biz iyiyiz. Biz..."

Ellerini belime getirdi ya da hamilelik nedeniyle belimden geriye ne kaldıysa. Parmakları yazlık hamile elbisemi sıktı.

"Bunu bilemezsin. Sana zarar verebilecek şeyler var. İnsanlar var, anlıyor musun? Sana bir şey yapabilecek insanlar var."

"Hey, hey," diye onu sakinleştirmeye çalıştım. Ellerimi tedirgin ama muhteşem yüzüne bastırdım. "Bana bak. Bana bak, tamam mı? Şu anda iyiyim. Şu anda, Roman, kimse bana zarar vermeye gelmiyor. Kimse Halo'ya zarar vermeye gelmiyor." Bileğini tutup elini karnıma koydum. "İşte, hisset onu. Güvende. Uyuyor, görüyor musun?" Parmakları karnıma yapıştı. "Yemin ederim, sabahtan beri yaramazlık yapıyordu. Sen gittiğinden beri. Ama şimdi iyi. Burada olduğunu biliyor. Babasının burada olduğunu biliyor." Roman tek-

rar yutkundu, eli karnımın üzerinde gezindi. "Buraya kimse gelmeyecek, Roman. Tamam mı? Güvendeyiz."

Parmaklarını bir an için karnıma bastırdı, daha sonra gözlerimin içine baktı. Ve yavaş yavaş, o kurt gözlerinden panik kaybolmaya başladı.

Yerine kararlılık doldu.

Ama bu kez farklı bir vahşilik vardı.

Sahiplenme ve koruma içgüdüsünün karışımı.

Sonra iki yıl önce yaptığı bir şeyi yeniden yaptı.

Gece beni ilk Mustang sürüşüm için dışarı çıkardığında, garaj yolundaydık. O sırada ondan beni gezdirmesini istemiştim. İyi bir kızın, muhteşem kötü bir adamdan kendisini götürmesini istediği gibi bir şeydi. Ama o zaman anlamıştım; ben o kadar da iyi bir kız değildim ve o da sandığım kadar kötü biri değildi.

Gözlerimin önünde Reed dizlerinin üzerine çökmüştü. Dizleri yere çarparak, yaprakları çıtırdatarak toprağa gömülmüştü. O ses, bedenimde yankılanıyordu. Kalbimde. Sonra açık ağzını şişmiş karnıma bastırdı. Bana verdiği ve artık burada olduğu için bebeğinin huzur içinde uyuduğu karnıma. Dudaklarını karnıma bastırdı ve gözlerini kapatarak sadece nefes aldı.

Yavaşça ve metodik bir şekilde, sanki kendini sakinleştiriyormuş gibi.

Sanki böyle nefes almak, açık ağzıyla hamile karnımın üzerinde hava almak, onun yaşamasının tek yoluymuş gibi.

Bunu yapmasına izin verdim.

Ne istiyorsa ve neye ihtiyaç duyuyorsa rahatlaması için yapmasına izin verdim. Parmaklarımı kalın, siyah saçlarında gezdirip sırtını ve omuzlarını okşadım. Çenesini nazikçe dokundum. Onu kendi haline bırakmıştım.

Nefesini geri alırken onu parmaklarımla sevdim.

Benim muhteşem kötü adamım.

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı, gözleri yanıyordu.

"Biliyorsun, seni korumak için her şeyi yaparım, değil mi? Onu korumak için de."

Başımı salladım.

"Biliyorum. Bunu zaten biliyorum."

"Bu dünyanın altını üstüne getireceğim, Peri. Her şeyi, herkesi yok edeceğim, umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil."

Alnımı onun alnına yasladım ve hafifçe gülümsedim.

"Biliyorum. Ama buna gerek yok. Çünkü güvendeyiz."

Bakışlarında yine bir şey belirdi. Gördüğüm o panik bu sefer daha hafifti. Bebeğimize dokunduğu için o kadar baskın değildi. Şimdi yüzümü dikkatlice inceliyordu, uzun boyuyla tam orada, göz hizamdaydı.

"Seni benim için dans ettirdim," dedi alçak bir sesle. "Burada, ilk kez..."

Kalbim hızlandı.

"Evet, yaptın."

"Ve sen bana kötü bir adam olduğumu söyledin."

Yüzünü nazikçe okşadım.

"Çünkü öyle davranıyordun."

"Evet, öyleydim."

"Seçtiğin şarkı fazla saldırgandı." Onun tarzına uygun bir şekilde, kirli, karanlık bir melodiydi ama o kadar iyiydi ki. Kıkırdamasını duyduğumda ağzından bir nefes kaçtı.

"Biliyordum."

"Yani bunu bilerek mi yaptın?"

Dudaklarını yaladı.

"Kesinlikle. O şarkıda benim için parmak uçlarında döndüğünü hayal ediyordum."

"Beni hayal mi ediyordun?"

"Evet, Peri. Seni Mavi Madonna'da dönüyormuşsun gibi görüyordum. Pembe yanaklarınla, kabarık göğsünle... Tütülerin içinde çok güzel bir peri gibi görünüyordun. Ve eve gidip, o perinin benim için kirli dans etmesini hayal ederek..."

Tanrım... Tanrım!

Bir gün onun tüm sırlarını öğreneceğimi biliyordum.

Benden sakladığı her şeyi öğreneceğimi biliyordum ve hepsi beni ona daha fazla âşık edecekti. Hem kurtuluşum hem de lanetim olan şeyler...

Ayak parmaklarımı düz ayakkabılarımın içinde kıvırarak, "Bayıldım," diye fısıldadım. "O şarkıya."

"Evet, benim için kirli dans etmeyi seviyor musun?"

Ellerim omuzlarına indi ve kapüşonunu sıkıca kavradım.

"Evet."

Yine hafif bir kıkırdama ve yoğun bakışlar...

"Tanrım, Peri, beni öldürüyorsun. Bunu biliyor musun?"

Nefes nefese, "Beni buraya bu yüzden mi getirdin?" diye sordum. "Senin için bu yerde dans ettiğim için mi?"

Bana cevap vermedi. Bunun yerine, "Burada başka neler olduğunu anlat," diye mırıldandı.

Bu ormanda yaşananları hatırlamam bile gerekmiyordu. Onlar ruhuma, kalbimin derinliklerine kazınmıştı. Rüyalarımda bile onları görüyordum.

"Beni yağmurda öptün," dedim.

"Evet, ilk kez..."

"Ve sonra gitmeme izin verdin."

Bu sözler üzerine gözleri parladı.

"Evet, o zaman yaptım. Şeytani pençelerimden kurtulmana izin verdim."

"Bu sefer yapmayacaksın, değil mi?" diye fısıldadığımda tüm vücudum ürperdi.

Yavaşça başını salladı.

"Hayır."

Bacaklarımın arasından yoğun bir akım geçmişti. Kalın, titreşen bir akım.

Beni muhtaç hale getiren ve devam ettikçe kalçalarımı sıkmama neden olan bir his.

"Bana şimdi sana ne olacağını söyle," dedi. Sesi sertleşmişti.

Bir şekilde daha da yakınlaşmıştı ya da belki de ben aklımı kaybediyordum. Ama onun sözlerini göğsümde, yazlık elbisemin hafif göğüs dekoltesi gösteren dantelli yakasında hissetmiştim. Şişmiş göğüslerim ve meme uçlarım o anda dikleşmişti.

"Beni sikeceksin," dedim sonunda.

Yüz hatlarında belirgin bir uyarılma ifadesi vardı. "Evet. Nerede olduğunu söyle," dedi. Sesi daha da derinleşmişti.

Dizlerinin üzerindeyken nasıl bu kadar iri, heybetli ve kaçınılmaz bir kader gibi göründüğünü anlamıyordum. Ama gerçekten öyle görünüyordu.

Kaderime benziyordu.

Durdurulamazdı. Yıldızlara yazılmış bir gerçeklik gibi görünüyordu.

"Amımın içinde," demeden önce bir an dudağımı ısırmıştım.

Parmakları elbisemi kavrayarak hafifçe bükmüştü.

"Evet, o daracık hamile amcığına... Ama söyle bana, Peri. Orada duracağımı düşünüyorsan bunu söyle."

Gözlerindeki şehvet beni kıvrandırmıştı. Cevabı bir şekilde biliyordum.

Sesim titrerken, "Durmayacaksın," dedim.

"Hayır," dedi, sesi kesin ve kararlıydı. "Durmayacağım. Başka bir şey istiyorum, değil mi?"

Başımı salladım, ellerim kapüşonunu daha da sıkı kavramıştı.

"Evet, biliyorum."

"Bana ne olduğunu söyle. Ne istediğimi söyle, Peri," dedi. Bir eli yukarı doğru uzanmış ve sahiplenici bir şekilde enseme sarılmıştı. "Bana ilk kez ne vereceğini söyle. İşte, burada."

Biliyordum. Biliyordum.

Benden ne istediğini biliyordum.

Aylardır istediği bir şey vardı ama nedense bunu kabul etmiyordu. Sebebi ne olursa olsun kendini hep geri çekiyordu.

Halbuki her zaman hazır olmadığımı söylerdi.

Tanrı biliyor ya, ona defalarca hazır olduğumu söylemiştim.

Beni köpek pozisyonunda sikerken parmağıyla *oraya* dokunduğunda, sıyırdığında ya da başparmağını içeri soktuğunda çok iyi hissediyordum. Bu beni dağıttığında sikini de *orada* istedim.

Ona söylediğimde nefesim kesildi ve bacaklarımın arası ıslandı.

"Kıçımı."

Parmakları boynumu sıktığında diğer eli de belimden kayarak kıçıma doğru indi. Parmak uçlarımda yükselmeme neden olacak şekilde tekrar sıktı.

"Evet, bunu istiyorum." Başka bir sıkma. "Kıçını istiyorum. Onu burada, bu ormanda sikeceğim. Benim için dans ettiğin yerde. Seni sikmeyi milyonlarca kez hayal ettiğim yerde."

Aynı şekilde bana başka bir bilgi daha verdiğinde ona tutundum.

"Yaptın mı? Hayal ettin mi?"

Kıçımı tekrar yoğuruyor, yanağını elbisemin kumaşına sürtüyor, yukarı kaldırıyor, buruşuk ve dağınık hale getiriyordu.

"Evet, benim için her dans ettiğinde. Ne zaman benim için parmak uçlarında dönsen seni yakalamak istedim. Belini kavrayıp seni Mustang'ime doğru eğmek ve elbiseni yukarı kaldırmak istedim. Sikimi içine sokmak ve sen çığlık atana kadar o peri deliğini sikmek istedim. Kimse seni duymayacaktı. Seni sikmek ve tatlı, masum, *kutsal* bedeninin içine boşalmak isteseydim kimse seni kurtarmaya gelmezdi. Bunu milyonlarca kez yapmak istedim, Peri. Burada, bu ormanda. Bacaklarının arasındaki o daracık tapınağı yerle bir edip, içinden menim sızarken seni eve, dört aşırı korumacı ağabeyinin yanına göndermek istedim. Onlara bir mesaj göndermek için. On-

lara benim olduğunu söylemek için. Balerin bacaklarının arasındaki o küçük ödül bana ait. Futbolu siktir et. Diğer her şeyi siktir et. O değerli amcığı sadece kendim için istiyorum. Seni bu yüzden buraya getirdim."

Vücudumu onunkine doğru eğdim, elimde değildi.

Göğüslerimi dışarı çıkarıp göbeğimi gövdesine sürttüm çünkü artık beni çıldırtıyordu. "Roman," diye adını fısıldadım. O da bundan yararlandı.

Sakallı yüzünü göğüslerimin arasına bastırıp yumuşak deriyi çenesiyle ovuyor, emiyor, dişlerini etime batırıyor, küçük aşk ısırıkları bırakıyordu.

Onlarla oynadığında, göğüslerim yumuşayıp ağrıdığında ve tekrar emilmek için yalvardığında, "İşte bu yüzden," diye homurdandı. "Çünkü seni burada sikmeyi milyonlarca kez düşündüm ve bugün bunu yapacağım. Bakire kızını burada alacağım. Bu ormanda. Bana anladığını söyle."

Başımı salladım. Parmaklarım saçlarındaydı ve göğüslerim yüzündeydi.

"Evet."

"Bana izin vereceğini söyle."

Tanrım, bu bir soru mu?

"Evet, sana izin vereceğim."

Yüzünü tekrar göğüslerime gömdü, bu sefer elbisemin korsajını ve sutyenimi göğüs ucum görünene kadar çekip, tadından ötürü homurdanarak ağzına aldı.

"Tanrım, Roman," diye inleyerek ağzına doğru eğildim.

"Seni Mustang'ime yatıracağım, Peri," diye fısıldadı göğüslerimin üzerinden. "Ve sonra seni kızından sikeceğim ama önce amından sikeceğim. Ben kötü bir adamım ama vahşi değilim. Bekâretini umursamadan aldım ama bunun için çok düşündüm. Önce seni gevşetip azdıracağım. Hamile amından sikimin üzerine sularım bulayacağım. Böylece en dar deliğine sokmadan önce yağlanmış olacak, Peri. Sana ne dediğimi anlıyor musun? Koca sikimi götüne sokmadan önce iyice yağlayacağım ki daha kolay alabilesin. Böylece canın o kadar yanmayacak çünkü canın yanarsa aklımı kaçırırım."

Yanacağını bildiğim halde, "Yanmayacak," dedim.

Kıçımdaki koca siki acıtacaktı ama bu umurumda değildi.

Onu orada istiyordum. *Ona ihtiyacım vardı.*

"Ve sonra seni gerçekten güzel ve yavaş sikeceğim. Çok dikkatli.

Şişmiş karnını ovarken. Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Hamile karnın, hamile göğüslerin... Hepsini seviyorum, Peri. Bunları bana verdiğin için seviyorum. *Bana*. Buna hakkım olmamasına rağmen. Hiç ayrıcalığım olmamasına rağmen."

"Sen yaptın."

"Ve tüm bunları sen tekrar boşalana ve ben senin son deliğine boşalana kadar yapacağım çünkü kıçın beni sıkmaktan vazgeçmeyecek. Henüz sahip olmadığım tek delik. Benim için dans ettiğin ve bana kötü adam dediğin bu yerde. Bu yüzden seni buraya getirdim, Peri. Çünkü ben buyum, kötü bir adamım. Ve kötü bir adam böyle yapar, değil mi? Kız arkadaşını arabasının kaputuna dayar ve kıçına yapışır. Hamile karnı dışarıda, göğüsleri sallanırken kötü adam istediği kıza böyle yapar."

O haklıydı.

Kötü adam böyle yapardı.

İstediği kızı tüm dünyanın görebileceği şekilde açıkta sikerdi.

Onu sadece sikmekle kalmıyor, bekâretini de alıyordu.

Mustang'iyle, onu yakaladığı ormanda.

Yakaladığı kızın da bu konuda hiçbir endişesi yoktu.

Dünyanın onu görüp görmemesi umurunda değildi. İstiyorsa herkes görebilirdi.

Karnında onun bebeği, kıçında da onun siki vardı.

Ama ona bir şey söylemek zorundaydım. Çok önemli bir şey.

Onun bilmesini ve anlamasını istediğim bir şey vardı. Beni buraya bu yüzden getirmediğini biliyordum.

Beni buraya kötü biri olduğu için getirmedi.

Öyle olabilir, evet. Ama onun nedenleri farklıydı.

Ve beni Mustang'inin kaputunun üzerine dayadığında -yine de rahat kapüşonlusu üzerindeydi ve bana söylediği gibi vahşi değildi- ve bacaklarımı ayırdığında, siki sularımla damlayan amımla hizalandığında, bana ne yaptığını net bir şekilde görebilmek için tişörtünü yukarı kaldırdığı çıplak karnına elimi koydum.

Onu durdurup, "Beni buraya bunun için getirmedin," diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Beni buraya kötü biri olduğun için getirmedin." Tırnaklarımı karın kaslarına geçirdim. "Beni buraya getirdin çünkü burası özel bir yer. Burası *bizim*. Beni buraya getirdin, Roman çünkü burada

kalp kırıklığı yok. Bu ormanda ben hâlâ on altı yaşındayım ve sen beni dans ederken izleyen adamsın. Ben senin Peri'nim ve sen de benim Roman'ımsın. İşte bu yüzden. Çünkü burası biziz. Öyle değil mi?"

Burası, bu orman daha önceydi.

Trajedi yaşanmadan ve o kalbimi kırmadan önce. O perili olmadan ve ben kırılmadan önce. Onun sadece yalnız bir çocuk, benimse sadece âşık bir kız olduğumu öğrenmeden önce.

Bu yerde, biz büyülüyüz, o ve ben.

Zamansızız.

Zaman donmuş.

Bu yerde, ben hâlâ onun dans eden Peri'siyim ve o da benim Vahşi Mustang'im.

Bu yüzden muhteşem kötü adamım beni buraya getirdi.

Bunu ona söylediğimde gözleri bir an için parladı, sanki bu sadece şu anda aklına geliyormuş gibiydi. Tıpkı bebeğimizi, Halo'muzu sevdiğini fark ettiği zamanki gibi.

Tanrım, o kadar bilgisiz ki. Kaybolmuş. Benim tatlı, tatlı kötü adamım.

Gözleri yırtıcı ve arzu dolu bir hal aldı.

Aşka çok benzeyen bir şeyle doldu.

Bir şeyleri okumaktan daha iyisini biliyordum. Bana bunu öğretmişti.

Bedenime girdiğinde, bunun aşk olduğunu düşünmedim. Öyle hissettirse bile.

Roman'ım sevgisini böyle gösteriyor olabilir gibi geliyordu, beni özel yerimize geri götürerek ve vücudumda almadığı son şeyi alarak. Her yere izini bırakarak. Bedenime bir tapmak inşa ederek, onu aşk mektubuna dönüştürerek...

Bunu daha fazla düşünecektim ama klitorisimi ovmak ve beni boşaltmak için o anı seçti.

Sonra da bana söylediği gibi her şeyi yaptı.

Kıçıma sokabilmek için sikini sularımla ıslattı, böylece kaygan kafasını en dar deliğime daldırıp, beni eğerek inletebildi. Hâlâ düzgünce girmediğinde, üzerine tükürdü.

Güzel, kaba bir canavar gibi sikine tükürüyor ve tekrar denemeden önce tükürüğünü sularımla karıştırarak tüm uzunluğuna sürüyordu.

Mustang'inin kaputunun üzerinde çıplak kalçalarımı yukarı

kaldırarak ve deliğimi genişletmek için kıçımın yanaklarını tutarak ona daha fazla yardım ettim. Her zaman ezmek ve sikmek istediği o ödülü ona bir hediye gibi sunmak için yardım ettim.

Artık geri dönüşü yoktu.

Evet, acı vericiydi ve evet, daha önce hiç böyle bir gerginlik hissetmemiştim ama ben hiç böyle bir sevgi de hissetmemiştim.

Beni hem uçuran hem de acıtan bir aşktı. Bir an hayat, bir an ölüm gibi hissettiren bir aşk.

Üzerime eğilip kıçımı siken, bakışları şefkatli, şehvet dolu ve delici, koca eli karnımda, bebeğimizi koruyan adamın kurt gözlerine baktıkça büyüyen ve genişleyen bir aşk.

Diğer elini de parmaklarını emebileyim ve zerre kadar acı hissetmeyeyim diye ağzıma soktu.

Her itişinde ve kıçımı onun uzunluğuna her sıkıştırdığımda homurdanıyordu.

"Çok güzelsin, Peri. Çok güzelsin. Sen bir harikasın."

Başparmağını çıkarıp yüzünü, sıkı çenesini okşadım.

"Sen de öylesin."

Ağzı üzerime inmeden önce dudaklarını dudaklarıma değdirmesine yardım etmek için hafifçe doğruldum.

O bunu yapar yapmaz gelmeye başladım.

Amım kasılıyor ve kıçım çırpınıyor, onu da boşalmaya, birlikte boşalmaya zorluyordu. Bir bütün olarak.

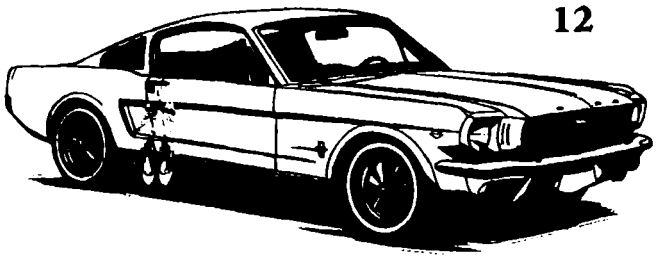
Kıçımı menisiyle doldurmasını ve deliğimi fethetmesini sağlamak istiyordum.

Onu kalbimde daha da yerleşik bir hale getirdim.

Seni seviyorum, Roman, diyen bir kalp.

Ve bir şekilde...

Seni seviyorum, Peri, diyen bir kalp.

12

"Gregory Jackson."

İsmi evin içinde yankılanıyor, yumuşak mavi duvarlarla çatışıyordu. Ama bunun sadece hayalimde yankılandığını biliyordum çünkü ses aslında telefondan geliyordu.

Reed'in babası...

Numarasını Tempest'tan almıştım ama o, babasını aramamam konusunda beni uyarmış, Reed'in buna çok kızacağını söylemişti. Aynen böyle söylemişti. Yine de ona, St. Mary'deki kızlara söylediğim şeyi söylemiştim.

Artık seyirci kalmayacak ve onun acı çekmesine izin vermeyecektim.

Bu yüzden, ormandan döndükten ve akşam yemeğimizi yedikten sonra Reed'i sevdiği dondurmayı almak için markete göndermeye karar verdim. Böylece babasını arayabilecektim.

Oturuyordum.

Bu iyi bir şeydi çünkü içim âdeta zangır zangır titriyordu.

Yine de rahat kanepenin kenarına tutunup sakin ve kararlı bir sesle, "Bay Jackson, merhaba," dedim. "Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz ama kızınızın bir arkadaşıyım." Sesimde biraz kırılma vardı. Harika bir başlangıç! "Ve ayrıca Reed... Benim adım Callie Thorne ve konuşabileceğimizi umuyordum."

"Calliope."

Söylediği isim beni duraksattı. Çünkü uzun zamandır kimse bana böyle hitap etmemişti.

Ama asıl mesele, tam adımı kullanması değildi. Bunu nasıl yaptığıydı.

Çok fazla bilgiye sahipti ve dürüst olmak gerekirse bu yoğun ilgi beni biraz ürkütüyordu.

Yine de kim olduğumu bilmesine sevindim. Bu beni ona iki yıl önceki iğrenç hikâyeyi anlatmaktan kurtarabilirdi.

"Evet, be-" diyecek oldum ama sözümü kesti.

"Araman ne kadar hoş. Ben de seninle konuşmak istiyordum."

Bay Jackson'ın sesi Reed'inkine benziyordu. Yumuşak ve derin. Ama sesinde, bana iğrenç gelen bir ton vardı. Sanırım Halo da bunu hissetmişti çünkü karnıma öfkeyle tekme attı. O noktayı ovup tekrar uyumasını sağlamam gerekti.

Şimdi olmaz, tatlım.

Ben daha cevap veremeden o, "Duyduğuma göre tebrikler gelmeye başlamış," dedi.

"Biliyor musunuz?" diye ağzımdan kaçırdım.

Bildiğini sanmıyordum. Reed, babasının yanına gitmeme ya da onu hamileliğime dahil etmeme konusunda o kadar kararlıydı ki bu, beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Aslında bu bir şoktu. Tatsız ve can sıkıcı bir sürpriz.

"Elbette," dedi o iğrenç, derin sesiyle. "Elbette biliyorum. Aslında daha yeni öğrendim. Oğlum, bunu benden saklamak için elinden geleni yapmış. Yine de nedenini merak ettim. Böyle mutlu bir haberi neden kendi babasıyla paylaşmadığını anlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse bu beni incitti. Ama her neyse. Öğrendiğime sevindim. Lütfen, en büyük tebriklerimi kabul et."

Söylediklerinde yanlış bir şey yoktu. Aslında her şey kibar, gösterişli ve hoştu. Ama bir terslik vardı. Bir şeyler çok yanlıştı ve bu sadece Reed'in ona söylememe çabalarına rağmen bana bunun yeni öğrendiğini söylemesi değildi. Tekrar ediyorum, sorun değildi. Önemli değildi. Zaten bu yüzden aramıyordum.

Halo'yu sakinleştirmek için tekrar karnımı ovdum, böylece odaklanabilmiştim. "Ah, teşekkür ederim," dedim.

"Ee?" diye sordu cömertçe. "Senin için ne yapabilirim?"

Tamam, işte bu.

Koltukta daha dik oturup, "Aslında özür dilemek istemiştim," dedim.

"Özür dilemek mi? Ne için?"

"İki yıl önce yaptığım şey için. Daha önce sizden özür dileme fırsatım olmamıştı ve bundan pişman olduğumu bilmenizi istiyorum. Ben..." Kendimi toparlamak için duraksadım. "O gece kendimde değildim ve öyle olsaydım bunu asla yapmazdım. Ama bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Beni affetmenizi ummuyorum, üzgün olduğumu söylemek isterim."

"Seni affetmek mi?" Güldüğünde bu sefer kesinlikle ama kesin-

likle ürkmüştüm. Kahkahası bir şekilde hem gürültülü hem de çığlık gibiydi, kara tahta üzerinde sürüklenen çiviler gibi bir ses çıkarıyordu. Onu mutlu eden her ne ise başka birinin hayatının pahasına geldiği hissine kapıldım.

Masum biri. Tanrı ve Reed hayatı boyunca buna katlanmak zorunda kalmıştı. Reed, babası için çalışmaya gittiğinde her gün buna katlanmak zorundaydı.

Kalbim hızla çarpıyor, göğsümde sıkışıyordu. Bunu gerçekleştirmeliydim. Reed'in özgürlüğünü almalıydım. Kahkahası bir kıkırdamayla kesildi ve şöyle dedi:

"Oğlumun sende ne bulduğunu şimdi görebiliyorum. Tatlı ve masumsun. Çok tatlı bir şekilde affedilmek için yalvarıyorsun. Henüz tanışmadığımız için üzgünüm. Seninle tanışmayı çok isterim, Calliope. Bir gün. Eğer oğlum inatçılığı bırakırsa. Aslında tanışmamız için ona ısrar edeceğim. İstediğim zaman çok ikna edici olabilirim. Eminim ki oğlum bunu sana anlatmıştır. Telefonda sesi çok tatlı gelen bu kızla tanışmak benim için bir zevk olacak."

Tüylerim diken diken olmuştu. İğrenç ses tonu, ürpertici gülüşü, kendimi güvensiz ve iğrenmiş hissetmeme neden oluyordu. Reed'i istememe neden oluyordu. Geri gelmesini ve kemiklerimdeki bu ürpertiyi kovmasını istiyordum. Ve bunu yapacağını biliyordum. Kendimi güvende hissetmem için her şeyi yapardı ve ben de onun için bunu yapmak zorundaydım. Güçlü olmak zorundaydım.

"Dinleyin, Bay Jackson, beni tebrik ettiğiniz ve beklemediğim iltifatlarınız için teşekkür ederim. Ama aramamın nedeni bu değil. Hem de hiç," dedim sert bir şekilde. "Yıllar boyunca hakkınızda çok şey duydum ve itiraf etmeliyim ki bunların çok azı gurur vericiydi. Bu yüzden belki sizi aramakla hata yaptım ama aramak zorundaydım. Mecburdum çünkü size bir şey sormak istiyorum. Reed'in gitmesine izin vermenizi istiyorum."

"Gitmesine izin vermek," diye tekrarladı. "İlginç bir kelime seçimi. Onu esir tuttuğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Yutkundum. "Ne yaptığınızdan emin değilim ama o sizin oğlunuz. Ben sizden çok daha gencim ve sizin bildiğin her şeyi bilmiyorum ama yakında bir çocuğum olacak. Ve onu seveceğimi biliyorum. Aslında şimdiden seviyorum. Şimdiden onu kollarımda tutmak ve her şeyden korumak istiyorum." Uyuduğu yerde karnımı kucakladım. "Ona her dileğini, her hayalini, her küçük umudunu vermek istediğimi zaten biliyorum. Kalbinin her atışını bilmek is-

tiyorum. Aldığı her küçük nefesi kolaylaştırmak istiyorum. Bunu onun için yapmak istiyorum. Her ebeveyn çocuğu için bunu yapmak ister, Bay Jackson. Ve evet, mükemmel değiliz, hatalar yapıyoruz ve çocuklarımızın bizden nefret ettiği zamanlar oluyor ama bu onları sevmekten ya da onlar için en iyisini istemekten vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor. Sizden istediğim de bu, Bay Jackson. Sizden oğlunuza istediğini vermenizi istiyorum. Şirketinizde çalışmanın Reed'in istediği şey olmadığını bildiğinizi biliyorum ve onu buna zorladığınızı da biliyordum. Benim yüzümden. Yaptığım şey yüzünden. Ama iki yıl oldu ve onu serbest bırakacak cesareti kalbinizde bulmanızı istiyorum. İsterseniz beni cezalandırabilirsiniz. Ama lütfen bırakın, gitsin."

"Tamam."

Bunu düşünmedi bile. Söylemek istediğim şeyi bitirir bitirmez tekrardan, "Tamam," dedi. Bir şekilde blöf yaptığını biliyordum. Tamamen blöf yapıyordu. Benim tatlı ve saf olduğumu düşünüyordu, olabilirdim ama o kadar da saf değildim.

Bu yüzden, "Onu bırakacaksınız," derken sesime çelik gibi bir hava katmıştım. Bu bir soru değildi.

Ama yine de bana, "Evet, bırakacağım," diye cevap verdi. "Burada mükemmel bir noktaya değindin. Bu yüzden oğlumun gitmesine ve ne yapmak istiyorsa onu yapmasına izin vereceğim. Hayaller benim için önemlidir. Bu şirketi böyle kurdum. Senin de bir hayalin var, değil mi?"

"Evet," dedim tereddütle.

"Juilliard. Çok hırslı," diye mırıldandı. "Ama yardıma ihtiyacın olursa seve seve yardımcı olurum. Bunu oğluma da söyledim. Orada pek çok insan tanıyorum. Sen de artık ailedensin, değil mi?"

Şu anda Juilliard umurumda değildi. Umurumda değildi. Sözleri içimi korkuyla doldursa da, "Yani gitmesine izin verecek misiniz?" diye sordum.

"Evet. Aslında bu, onun son işi olacak. Bugün ona verdiğim iş."

"Son iş mi?"

"Evet, bu güzel garajı benim için ele geçirmek son işi."

Onun sözleriyle kalbim göğsümde gümbür gümbür attı. Halo yine karnımda hareket ediyordu. Tıpkı bu sabah yaptığı gibi huzursuz, kızgın ve tedirgindi. Vücudumda yaşanan tüm o kaosun içinde ona, "Ne garajı?" diye sordum.

Ve bana cevap vermeden bile nereden bahsettiğini biliyordum.

Gerçek kötü adamın o olduğunu biliyordum. O gerçek kötü, gerçek tehdit, gerçek tehlike. Reed'in babası.

Görüşme bittikten sonra uzun süre kanepede oturdum. Kemiklerim titriyordu, nefes alışlarım dağılmıştı. Bir ömür gibi geliyordu. Tıpkı o kavga ettiğimiz ve bana ona asla âşık olmayacağıma dair söz verdirttiği gece gibi çünkü o sadece kalbimi kıracaktı.

Ve tıpkı o gece olduğu gibi geri döndüğünde garaj yolunda lastiklerin gıcırdadığını duydum. Mustang'inin kapısı çarparak kapandığında ayak sesleri verandanın merdivenlerini tırmanıyordu. Ama bu gece kapıyı kilitlememiştim. Kendime barikat kurmamıştım ya da bariyerler inşa etmemiştim. Ya da duvarlar.

Elinde kahverengi bir kâğıt torba vardı. İçinde en sevdiğim dondurmayı taşıyarak kapıdan içeri girdiğinde koltuktan kalktım. Açık ve savunmasızdım. Telefonum parmaklarımın arasından kayıp evin içinde yankılanan gürültülü bir takırtıyla yere düştü.

Camdan ev.

Bu ev, arkadaşı Pete'e aitti.

Reed başını kaldırmadan önce telefona baktı.

"Peri, n-"

"Babanla konuştum."

Ona bu sözlerle vurdum. Yumrukladım. Bir an için tek tepkisi bu oldu. Sarsıldı, daha sonra hafifçe geri gitti.

Kurt gözlerinden panik parıltısı gibi bir şey geçip gitti. Bu sabah gördüğümün aynısıydı ki bu da babasıyla konuştuktan sonra zaten bildiğim şeyi doğruluyordu. Bu yüzden Reed çok paranoyaktı, paniklemişti. Çünkü babası beni ve Halo'yu öğrenmişti.

Ama panik sadece anlıktı. Yerini hızla öfke aldı. Büyük, güçlü öfke kollarını bir saniyeliğine gevşeti, böylece kâğıt torba yere düştü. Sonra vücudunun her santimini gerdi. Görebildiğim her bir kası, her bir kemiği, tendonu ve damarı sıkılaşıyor, öne çıkıyordu.

"Ne?" diye tükürürken kurt gözleri ölümcüldü.

"Ben... Pete'in yanından döndükten sonra hayalinin ne olduğunu anladım. Senin bile bilmediğini fark ettim. Ya da bilsen bile ona sahip olabileceğini düşünmediğini. İstediğin şeyi. Ben de bunu sana vermek istedim. Ona, Roman'a, hayaline sahip olmanı istedim. Tempest'tan babanın numarasını aldım ve... Onu aradım."

Vampir teni bembeyazdı, kanı donmuş gibi tüm renklerden arınmıştı. Sanki içinde bir ürperti varmış gibiydi. Sürekli kapüşon giymesine neden olan o daimi kış. Çok sevdiği beyaz, saf ve bozulmamış kapüşonlular.

"Babamı aradın," diye tekrarladı alçak sesle.

"Evet."

Bana doğru bir adım attı.

"Sana yapmamanı söyledikten sonra."

Elbisemi -beyaz, onun favorisi olan elbisemi- tuttum.

"Evet."

"Seni onun yakınında istemediğimi açıkça belirttikten sonra," diyerek sıkılmış dişlerinin arasından bana doğru bir adım daha attı. "Bunu aklından bile geçirmemen gerektiğini açıkça belirttikten sonra. Karışmaman gerekiyordu."

Yutkundum.

"Dedin ama yapmak zorundaydım."

"Evet. Peki, neden?"

"Çünkü orada çalışarak kendini öldürüyorsun. Orada çalışmak istemiyorsun. Başka bir şey istiyorsun."

Daha fazla içimde tutamadım, bunu ona söylemek zorundaydım, bunu yapmaması için ona yalvarmak zorundaydım.

Ben de ona doğru gittim. Onunla yarı yolda buluştum.

Kapüşonunu tuttum.

"Yapma, Roman. Babanın senden yapmanı istediği şeyi yapma. Pete'in garajını yok etme. Lütfen."

Çenesi titriyordu, gözleri şiddetli ve saldırgandı.

"Babamın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar büyük bir psikopat olduğunu biliyor musun? O lanet olası bir suçlu, tamam mı? Lanet olası bir suçlu. Ve ben seni ondan korumak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Söyle bana," dedim. "Bana ne yaptığını söyle. Bana her şeyi anlat."

Reed eğildi, yüzü hırçınlaştı.

"Bilmek mi istiyorsun, Peri? Ne yaptığımı ve babamın neler yapabileceğini bilmek ister misin?"

"Evet."

"Pekâlâ. Sana karşı bu suçlamaları seni cezalandırmak için yaptığını düşünüyorsun, değil mi? Çünkü onun değerli oğlunun arabasını çaldın. Bu doğru, değil mi Peri? Böyle düşünmüyor musun?"

Kalbimi korku kaplarken, "Evet," dedim.

"Umurunda değildi. Arabamı çalmış olman ya da oğlunun mülkünü yok etmeye çalışman umurunda değildi. Umurunda bile değildin," diye tersledi, daha da yaklaşarak. "Sen onun umurunda

bile değilsin. Kim olduğun ya da ne yaptığın umurunda değil. Sana karşı o suçlamaları yöneltti çünkü bana ulaşmak istiyordu. Çünkü beni cezalandırmak istedi, seni değil. Yıllarca ona meydan okuduğum, futbolla alay ettiğim için beni cezalandırmak istedi. Bursumla, profesyonellerdeki kaçınılmaz kariyerimle onunla alay ettiğim için. Seni umursamıyordu, Peri."

Dişlerini gıcırdatmak için bir an durdu.

"Ona tüm suçlamaları ortadan kaldırmaz ve seni serbest bırakmazsa onun emrini yerine getirmeyeceğimi söylediğimde, o da bana dayanağım olmadığını söyledi. Çünkü futbolu bırakıp onun için çalışmazsam ıslahevine gidecektin ve orada gömülü kalmanı sağlayacaktı. Yani seni ya da küçük aileni umursamıyordu. Tek önemsediği bendim. Ondan nefret eden asi, itaatsiz oğlu. Beni kontrol ediyordu, beni orospusu yaparak bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırıyordu. Bu onun için eğlenceliydi. Bunu anlıyor musun? İnsanlarla oynamak onun için eğlenceliydi. Bunu hayatı boyunca yaptı. Ben, kız kardeşim, annem... İş hayatında. Yani bana ulaşmak için seninle oynuyordu."

O zaman gitmesine izin verdim.

Parmaklarımı kapüşonundan çözdüm ve kalbim kulaklarımda atarken, "Peki, ya şimdi hamile olduğuma göre?" diye sordum.

Burun delikleri alevlendi.

"Onu da kullanacak. Halo'yu kullanacak. Gerekirse senin hayalin olan Juilliard'ı da kullanacak."

Verdiği yanıt, yanağındaki bir kasın canlanıp zonklamasına neden oldu.

"Yani..." Kendimi toparlamak için bir an durmak zorunda kaldım. "Yani hayatının geri kalanında onun emirlerini yerine mi getireceksin?"

"Eğer seni güvende tutmak için bu gerekiyorsa evet. Halo'yu güvende tutmak için de."

Son iki yıldır yaptığı tek şey buydu. Yapmaya da devam edecekti.

Ellerimi yumruk yaptım.

"Peki, ya Pete? O ne olacak? Garajını ondan alıp babana mı vereceksin?"

Yüz hatları dalgalandığında bunun acı olduğunu biliyordum, Pete'e zarar verme düşüncesi onu incitmişti. Tek ve biricik arkadaşı, Reed'e kendisinden daha çok babalık yapan adam.

Reed soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Bunu atlatacaktır," dedi ama sert vücudu onu ele veriyordu.

"Yapacak mısın?"

"Ne?"

"Bunu aşabilecek misin Roman? Arkadaşını mahvettiğin için. Sevdiğin arkadaşını."

Bunun üzerine yüz hatları buruşmuştu, parmaklarını saçlarında gezdirerek alay etmişti.

"Tanrım, hiç vazgeçmiyorsun, değil mi? Neden her şey sevgi olmak zorunda? Ben hiçbir şeyi sevmedim. Hiçbir şeyi sevecek zamanım yoktu. Hayatım zaten onsuz da yeterince berbat, anlıyor musun? Yani evet, bunu aşacağım. Seni incitmeyi atlattım, değil mi?"

Hayır, atlatmamıştı. O yapamamıştı.

Hâlâ benden özür diliyordu. İki yıl önce yaptığı şey için hâlâ kötü hissediyordu.

Geçen gün bana papatya almıştı. Hem çiçek hem de üzerinde papatya baskısı olan elbiseler. Çünkü ona iki yıl önceki tüm elbiseleri dolabımın derinliklerinde bir yere gömdüğümü, bu yüzden onlara hiç bakmadığımı söylemiştim. Çünkü bana onları hatırlatıyorlardı.

Sonra ona Mustang'inde onunla birlikte oturmayı, camlar açık ve gözlerimiz kapalı müzik dinlemeyi özlediğimi söylemiştim. O da geçen hafta sonu garaj yolumuzda o anı yeniden yaratmıştı.

Başta kendi hatası olmayan şeyler için bile özür diliyordu.

Beni hamile bırakmak gibi.

Bunu yapmak için iki kişi gerekiyordu, değil mi?

Ama umurunda değildi.

Bunu aşamamıştı. Her gün beni dünyanın en değerli hazinesiymişim gibi şımartarak bunu bana göstermişti. Sanki hamile kalan ilk kızmışım gibi. Sanki bir mucizeymişim gibi. Onun harikası.

Sen bir harikasın.

Onu sarsmak ve bu şekilde yaşayamayacağını anlamasını sağlamak isterken sakin bir ses tonuyla, "Peki, ya sen?" diye sordum.

Babası kötü bir adam olduğu için değer verdiği insanlara zarar vermeye devam edemezdi.

"Peki, ya ben?"

"Görmüyor musun? Arabaları seviyorsun, Roman. Onları seviyorsun. Onlara karşı bir tutkun var. Dün seni izledim. Çok mutluydun. O garajda çalışmak sana neşe veriyordu. Sana huzur veriyordu ve ruhunu ateşliyor, seni canlı tutuyordu. Bu senin hayalin, Roman. O garaj senin hayalin. Balenin benim hayalim olduğu gibi. En azından bir şansı hak etmiyor musun? Hayalinde."

Göğsü şiddetli bir nefesle hareket ederken, "Hayalleri siktir et," dedi. "Hayaller umurumda değil. Hayal falan istemiyorum. Babamdan daha iyi olduğumu mu sanıyorsun, Peri? Ha? Onun yaptığının aynısını yaptım, değil mi? Seni kullandım. Senden faydalandım. Sana yalan söyledim. Sana verdiğim sözleri tutmadım. Ve sen tek değilsin. İnsanları kullandım. Ledger'ın öfkesini, ona karşı kullandım. Futbolda kazanmak için hile yaptım. İstediğimi elde etmek için insanlara yalan söyledim. Onlara şantaj yaptım. Ben babamın oğluyum. Bildiğim her şeyi ondan öğrendim. Hayallerimi hak ettiğimi sana düşündüren ne? Ya da herhangi bir mutlu sonu?"

Çünkü o pişmandı.

Çünkü pişmanlık duyuyordu. Çünkü daha iyisini yapmak istiyordu.

Gerçek kötü adam olan babasıyla arasındaki fark buydu.

Roman daha iyi olmak istiyordu.

"Seni ve Halo'yu güvende tutmak için ödenmesi gereken bedel buysa bunu yapacağım. Babam için çalışmaya devam edeceğim. Benden yapmamı istediği şeyi yapmaya devam edeceğim. Bunu sana söylemiştim, değil mi? Senin güvende olman için her şeyi ve herkesi yok edeceğimi söylemiştim. Ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Evet, söylediği buydu.

Beni ve Halo'yu korumak için dünyayı yok edeceğini, yakıp yıkacağını söylemişti.

Ama dünyayı yakıp yıkmıyordu, değil mi? Başka birini yok etmiyordu.

Kendini mahvediyordu.

Beni güvende tutmak için kendini yok etmeye kararlıydı.

Çünkü Pete'e kazık atarsa olacak olan buydu.

Aniden ona sormak zorunda kaldım.

Pete'in dün bana ne söylediğini sormak zorundaydım. O zaman kafam karışmıştı ama bir şekilde her şey açıklığa kavuşmuştu.

Her şey çok net ve canlıydı. Kalbim göğsümde dönmeyi durduramıyordu.

Ona, beni meydan okurcasına, tedirginlikle izleyen kurt gözlerine baktım. "Sen, bagaj..." Yutkundum, sesimi ve nefesimi sabitlemeye çalışıyordum. "Mustang'inin bagajında ne saklıyorsun?"

Ancak Reed'in kaşları birbirine çarpmıştı ve nefesi kesilmişti.

"Ne?"

"Arabanın bagajında ne sakladığını söyle."

"Bunu bana sormanı Pete mi söyledi?"

"Evet. Anlat bana."

Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirirken göğsü titriyordu, neredeyse saçlarını koparacak gibiydi.

"Onu öldüreceğim."

Dayanamayıp sesimi yükselttim. "Söyle bana, Roman!" Cevap vermesini sağlamak için ve kalbimin yüksek sesle atmasını durdurmak için bağırmak zorundaydım.

Bana cevap vermek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Ama her kelimesinde şiddet olmasına rağmen bunu yapıyordu.

"Bana yaptığın kazak, tamam mı?"

"Kazak."

"Evet," diye tükürdü. "Bana verdiğin kazağı bir poşete sararak arabamın bagajında sakladım."

"Neden?"

"Çünkü güvende olacağını bildiğim tek yer orası. Nereye gidersem gideyim, benimle olacağını bilmemin tek yolu bu."

Kazağım.

Onu sevdiğim için yaptığım bir şeydi. Çünkü onun her zaman üşüdüğünü biliyordum ve onu kollarımla sarmak için yanında olmadığımda sıcak ve rahat bir şeye sahip olmasını istiyordum.

Ona yazdığım aşk mektubu olan o kazağı Mustang'inde saklıyordu. Yine, bana hiç söylemediği ve ben onu zorlamasaydım muhtemelen hiç söylemeyeceği bir şeydi bu.

Onun için sevgiyle yaptığım şeyi, sevdiğini söylediği tek şeyin içinde saklıyordu.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Kız kardeşini sevdiğini biliyordum. Halo'yu sevdiğini biliyordum. Ne derse desin Pete'i de seviyordu.

Ve şimdi beni sevdiğini biliyordum.

O beni seviyordu.

Reed bana âşık olmuştu. Uzun zamandır bana âşıktı.

İki yıl önce de beni seviyordu.

O zamanlar hissettiklerim gerçekti. O beni seviyordu.

Her şeyi bu yüzden yapmıştı.

Bekâretimi korumuştu. O suçlamaları kendi pahasına düşürmüştü. O gün kalbimi kırdığını biliyordum ama o zaman bile beni seviyordu. Bunu yapmıştı çünkü başka seçeneği olmadığımı düşünüyordu. Babası yüzünden yapmıştı.

Ve her şeyden öte, kalbimi kırdığında kendi kalbini kırdığını da biliyordum.

Sanki şu anda kalbi kırılıyormuş gibi.

Tanrım...

Eğer Reed'in de bana âşık olduğunu öğrenirsem dünyanın en mutlu kızı olacağımı düşünüyordum. En şanslı kız olurdum.

Çünkü neredeyse on altı yaşındayken âşık olduğum adam beni seviyordu. Beni sevdiğinin farkında mıydı emin değildim ama o da beni seviyordu.

Reed Roman Jackson.

Hayatımın aşkı. Balerin kalbimin ritmi.

Beni seviyordu.

Ama ben mutlu değildim. Mutlu değildim çünkü bu aşk için kendini mahvediyordu.

Bunun için kendini parçalıyordu. Halo için. O aşağılık adama her şeyi vermezse babasının yok edeceğini düşündüğü hayalim için.

Ona bir baksanıza.

Dağınık saçlarına bakın. Güzel gözleri kıpkırmızı ve vahşi. Çenesi sert ve sıkı. Uzun, geniş vücudu savaş duruşunda gergin ve tetikte.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve son kez sevmenin tek yolunun bu olmadığını, yüzlerce farklı şekilde sevmekte özgür olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım.

Halo, Tempest, Pete... Ben.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Şimdi pişmanlık duyuyor musun?" diye sordu. "Beni affetmek. Benim gibi bir adamı affetmek."

Gözlerinin içine bakarak, "Hayır," dedim. "Çünkü arada bir fark var. Seninle onun arasında."

"Ne?"

"Onun gibi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bunu biliyorum. Olabilirsin de. Onun soyundan geliyorsun, değil mi? O senin baban. Tabii ki benzerlikleriniz var. Onunla birlikte büyüdün. Onunla kavga ederek, ondan nefret ederek ve yine de ondan bir şeyler öğrenerek büyüdün. Çünkü bizim yaptığımız buydu. Çevremizden, ebeveynlerimizden bir şeyler öğrendik. Ama bir mucize eseri sen yeni şeyler öğrendin. Farklı şeyler. Onun sana öğretmediği şeyler, Roman. Çünkü baban böyle şeyler yapamaz. Onunla konuştum. Bunu hissedebiliyorum. Ve babanın tehlikeli olduğunu söylediğinde sana inanmıştım. O böyle çünkü pişmanlık duymaktan

âciz. Sevgiden yoksun. Ama sen değilsin. Hiçbir şeyi sevmediğine inanmak istediğini biliyorum ve seni aksini düşünmeye zorlamadım. Bir daha olmazdı. Ama en azından Halo'yu sevdiğini de biliyorum."

Elimi karnıma koymuştum ve o da tekmeliyordu. Her zaman olduğu gibi onun da çok güzel, çok kederli gözleri elime düşüyordu.

"Onu sevdiğini biliyorum. Bebeğimizi seviyorsun. Ve başka ne var biliyor musun Roman? O da seni seviyor. Seninle henüz tanışmadı bile ama seni seviyor. Neden biliyor musun? Çünkü sen onun babasısın. Onu koruyacaksın. Ona pek çok şey öğreteceksin. Bisiklete binmeyi, matematik problemi çözmeyi ya da top atmayı. Belki bir ağaca tırmanmayı. Onu omuzlarına alacaksın ve o, dünyanın tepesindeymiş gibi hissedecek. Babasını çok sevecek. Bunu görebiliyorum. Her şey için seni örnek alacağını görebiliyorum. Onun favorisi olacaksın. Benden bile fazla. Bunu biliyorum, Roman. Her şey için sana gelecek. Çünkü sen onun kahramanı olacaksın. Zaten onun kahramanısın. Ne zaman yakınında olsan canlanıyor. Huzursuz olduğunda uykuya dalıyor. Sesini duyuyor ve içimde gülümsediğini, mutlu olduğunu hissedebiliyorum. Ama bunu yaparsan Roman, baban için bu şeyi yaparsan onun kalbini kıracaksın. Küçük kızımızın kalbini kıracaksın çünkü o zaman onu korumak istediğin diğer her şey gibi olacaksın. Kötü adam olacaksın. Kötü adam olma, Roman. Başka seçeneğin olmadığını düşündüğünü biliyorum. Bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama zorunda değilsin. Her zaman bir seçeneğin var. Her zaman. Doğru olanı seç. İçindeki koruyucuyu seç. Her zaman babanın kontrolünden çıkmak istedin, değil mi? Çıkabilirsin. Tek yapman gereken seçmek. Lütfen seç. Ne istediğini, her zaman ne istediğini seç. Ve bunu Halo için yap. Daha doğmadan kalbini kırma, Roman. Daha onu kollarına bile almadan. Ama bundan da öte, kendin için ne istediğini seç. Seç çünkü sana her zaman babalık yapmış bir adamı, seni hiç önemsememiş bir adam için incitirsen kalbini kırarsın. Kendi kalbini kıracaksın, Roman. Tıpkı iki yıl önce yaptığın gibi. Kendi kalbini kırmayı bırak. Lütfen."

Ona yalvarmıştım. Elimden geldiğince.

Ona yalvarmıştım, yakarmıştım ve ne düşündüğünü bilmiyordum.

Bilmiyordum çünkü bana göstermiyordu.

Vücudu mermerden yapılmış güzel bir heykel gibiydi ve gözleri

esrarengizdi. Gözlerinde herhangi bir ifade olsaydı bile bunu zaten göremezdim.

Çünkü kendi gözlerim yaşlarla doluydu. Bedenim titriyordu.

Bir şey söylemesini istiyordum, herhangi bir şey ve o da söylüyordu.

Ayaklarının üzerinde kayarak bir adım geri attı. "Bekleme," dedi. Bununla birlikte, arkasını dönüp gitti.

Kısa bir süre önce girdiği kapıdan çıktı.

Bana onu beklememi söylemesine rağmen bekledim.

Onu bekledim ama geri gelmedi.

Ertesi sabah da gelmemişti. Conrad beni okuldan almaya gelmişti, Reed'in ona mesaj attığını ve beni bırakmasını istediğini söylemişti.

Okul gününün sonuna kadar onu göremeyeceğimi bilsem de yine de onu beklemiştim.

Beklemiştim, beklemiştim ve beklemiştim.

St. Mary'de merdivenlerden inip bir sonraki dersime geçene kadar yorgun, ağrılı ve saatlerdir görmediğim adama o kadar âşıktım ki ayağım kaymıştı.

Ayağım kaymıştı.

Metal tırabzana tutunmaya çalıştım ama yapamadım.

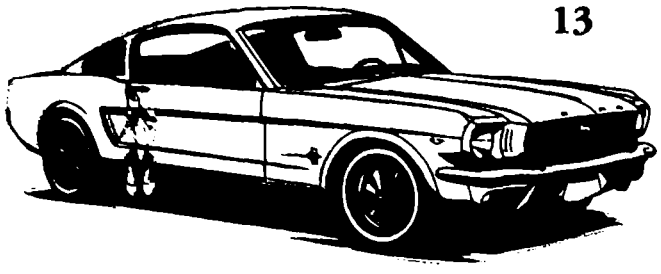
Tutunamayıp düştüm.

Merdivenlerden yuvarlanmaya başladığımda, kör edici bir ağrı sırtımı ve bileğimi kavramıştı.

Ama bundan da öte, kör edici bir ağrı karnımı kavrıyordu.

Halo'mun uyuduğu yerde.

Benim ve onun.

13

Kahraman

Babamın çalışma odasının kapısını açıp her zaman nefret ettiğim dört yüz metrekarelik alana girdim.

Taht benzeri koltuğunda oturuyordu. Ani girişimle onu şok ettiğimi biliyordum. Aslında onu hiç şok olmuş görmemiştim. Şimdi düşünüyordum da... Onu mutlu, neşeli, öfkeli ve tutkunun sancıları içinde görmüştüm ama hayır, onu hiç şok olmuş bir halde görmemiştim. Benimkine çok benzeyen gri gözleri hafifçe parlıyordu.

O an gözlerinin, yüzüne göre çok büyük olduğunu fark ettim. Tanrı'ya ya da bu işlerden kim sorumluysa ona şükürler olsun ki bu özelliği ondan almamıştım. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ilgilenmedim. Zaten fazla kalmayacaktım.

Böylece ilk kez, hiç çekinmeden ve tereddüt etmeden masasına doğru yürüdüm ve elimdekileri fırlattım. Kâğıtlar babamın yanına kadar savruldu, cilalı masanın üzerine döküldü.

Bana verdiği dosyaya baktı.

Daha önce olduğu gibi iki elimi masasına koydum ve gözlerinin içine baktım. Hiç sıcak ya da sevecen olmayan o gözlere...

"Bana sır tutma konusunda bir ders vermek istedin, değil mi?" diye başladım konuşmaya. "Sana küçük bir sır vereyim: Arabalarla aram iyidir. Oldukça iyiyimdir. Aslında harikayım. Arabalarımı neden sevdiğimi hiç merak ettin mi? Mustang'imi mesela?" Yüz hatları gerginleşti ama ona konuşma fırsatı vermedim. "Muhtemelen etmemişsindir. Ne kadar inanılmaz derecede bencil olduğunu düşünürsek bunu anlayabiliyorum. Onu çok seviyorum baba çünkü kendim inşa ettim. Kendi ellerimle. Bir galeriden almadım, senin paranla almadım. Tamamen bana ait. Seni şaşırttım, değil mi? Evet, ben de şaşırmıştım. Böyle bir yeteneğim olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani futbol kolay. Futbol çocuk oyuncağı ama bu iş gerçek bir dâhi olmayı gerektirir. Ve dediğim gibi ben bu konuda oldukça harikayım. Bu yüzden bir sonuca vardım: Eğer araba yapmayı bu

kadar çok seviyorsam bunu para kazanmak için yapmalıyım, öyle değil mi?"

Kötülük dolu gözleri kısıldı. Ama yine de ona konuşma fırsatı vermedim. Konuşma izni sona ermişti.

"İşte sana küçük bir sürpriz daha! Garajı satın aldım. İstediğin arazinin tam üzerindekini. O artık benim. Maalesef senin paranla ya da senin için çalışarak kazandığım parayla almak zorunda kaldım, teknik olarak yine de benim. Sanırım iyi bir amaç için kullandım parayı, değil mi? Şimdi tebrik kabul edebilirim. Çünkü o toprak parçasını asla alamayacaksın."

Dişlerini sıkarak, "Sen küçük bir pisliksin, değil mi evlat?" dedi.

"Evet, öyleyim. Ama bunun için tüm övgüyü tek başıma alabileceğimi sanmıyorum. Bir kısmı sana ait," dedim. "Ah, genellikle insanlarla uğraşmak için kullandığımız adam, onu hatırlıyor musun? Pete'in banka hesaplarıyla uğraşacaktı hani? Evet, o rahatsızdı. Biri evine girmiş ve tüm kemiklerini kırmış. Kim böyle zalimce bir şey yapar ki? Bence gerçek bir pislik yapmıştır."

"Görünüşe göre patronun kim olduğu konusunda küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var, değil mi?" dedi.

"Aslında bunu senin kararına bırakıyorum. Bir hatırlatıcıya ihtiyacım olup olmadığını..."

Babam bana doğru eğildi.

"Bunu istediğine emin misin? Çünkü benim durduğum yerden, bu sefer kaybedecek çok şeyin varmış gibi görünüyor."

Çenemi sıktım. Ona tüm nefretimi, içimde bastırdığım tüm tiksintiyi, tüm öfkeyi, onun hakkında konuşmaya cüret ederse üzerine yağdıracağım tüm kargaşayı gösteriyordum.

Benim Peri'm.

Ya da Halo'm.

Dün korkumdan neredeyse boğulacaktım. Onun yapabilecekleri karşısında ölürdüm.

O ana kadar onlara bir şey olursa neler yapabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Evet, öyle," dedim bakışlarımı sabit tutarak. "Kaybedecek daha çok şeyim var. Ve dün gece bunu düşündüm. Sanırım senin için küçük bir sürprizim daha var."

"Nedir o?"

Ellerimi masaya daha sert bastırdım, parmaklarım neredeyse pahalı ahşabı delip geçiyordu.

"Onları kaybetmemi istemezsin. Çünkü seninle benim aramda duran tek şey onlar. Ona ve bebeğime zarar vermeyi aklından bile geçirirsen sana yapabileceklerimi düşünebiliyor musun? Ki bu çok ironik. Sence de öyle değil mi? Beni orospun yapmak için incitmek istediğin şeyler, seni benden koruyan şeylerin ta kendisi."

"Beni tehdit mi ediyorsun, Roman?"

Tüylerimin yeniden diken diken olmasını bekliyordum.

Son iki yılda olduğu gibi boynumdaki hayali ilmeğin sıkılaştığını hissetmeyi bekliyordum.

Ama hiçbir şey olmadı.

Nefes alışım sertti. Üzerimdeki nefreti bu hale getiren öfkem, kızgınlığım ve kendi şiddetimdi.

"Hayır, elbette değil. Bu bir tehdit değil. Bu bir *gerçek* ve bunu mümkün olan en samimi şekilde söylüyorum. Eğer aileme bakarsan kalbini yerinden sökerim. Bunu henüz yapmamış olmamın tek nedeni -ve inan bana, son iki yılda bunu milyonlarca kez düşündüm- başka seçeneğim olmadığını düşünmemdi. Senin emirlerini yerine getirmekten başka seçeneğim yoktu. Senin gibi olmaktan başka seçeneğim yoktu. Çünkü ikimiz de pisliğiz, değil mi? Ama ne var biliyor musun? Bir seçeneğim var. Ve bu seçimin beni nereye götüreceğini görmeyi çok istiyorum. Eğer bu süreçte seni mahvedebilirsem bu harika olur. O yüzden bundan sonra ne yapacağına çok dikkat et. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adama dönüşmemi istemezsin. Çünkü o zaman beni durduramazsın."

Bununla birlikte doğruldum.

Öfkeli gözlerini izledim bir süre. Benimkilere çok benziyorlardı, içlerinde bir parça dehşet vardı.

Bir anda dün, gün boyunca hissettiğim dehşeti hatırladım.

Halo ve Peri'nin, Juilliard'ını öğrendiğimden beri...

Yalan söylemeyeceğim, bunu görmeye bayılıyordum. Taht gibi koltuğunda oturan babamı kendi oğlundan korkarken görmeyi seviyordum. O bakışı ezberleyip, çalışma odasından son kez çıkarken ileride kullanmak üzere aklımda tuttum. O zehirli mekânın zehirli havasını son kez soludum.

Tanrım, kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. Artık nefes alabiliyor gibiydim. Ve bunların hepsi bir seçeneğim olduğu içindi. Aslında başka seçeneğim olduğunu hiç düşünmemiştim.

Beni kontrol etmek isteyen, bana bir eşya gibi davranmak is-

teyen boktan bir babam vardı. Beni, kız kardeşimi ya da annemi hiç umursamayan... Ya da genel olarak insanları umursamayan bir pislikti. Bu yüzden ondan nefret etmekten başka seçeneğim yoktu. İsyan etmekten, savaşmaktan başka seçeneğim yoktu. Ona sopa göstermek zorundaydım. Onunla savaşmaktan başka seçeneğim yoktu.

Hayatımdaki her eylem, her tepki asla bir seçeneğim olmadığı gerçeğinden doğmuştu.

Ama sonra... Sonra benim yapabileceğimi söylemişti. *Her zaman yapabilirsin.* Daha önce kimse bana bunu söylememişti. Hiç kimse bana bir seçeneğim olduğunu, kendim için istediğim hayatı seçebileceğimi söylememişti.

Ben de bunu düşündüm. Seçme şansım olsaydı ne isterdim diye düşündüm.

İstediğim şeyler nelerdi?

Meğer ben çok şey istiyormuşum. Ve onlar içimde gömülü, ortaya çıkmayı bekliyormuş. Beni ve kız kardeşimi önemseyen bir anne isterdim. Babam gibi bir caniyi sevmeyen, mutlu ve kaygısız olan bir anne.

Pete'in babam olmasını isterdim.

Bana arabalar hakkında her şeyi öğreten ve tutkumun ne olduğunu gösteren bir adam. Dün gece saatlerce araba sürdükten sonra yanına gidip her şeyi anlattığım adam. Bana verdiği yanıt, artık garajla işinin bittiği olmuştu. Artık seyahat etmek, Mimi'yle gittiği tüm yerleri ziyaret etmek istiyordu ve arabayı bırakmaya hazırdı ama sadece ona bakacağıma söz verirsem.

Tam olarak söylediği şuydu:

Uyanmanı ve kafanı kıçından çıkarmanı bekliyordum, böylece sana bu lanet dükkânı verip emekli olabilirim.

Ben de kabul ettim. Çünkü seçme şansım olsaydı her gün futbol oynamak yerine bir garajda çalışmayı seçerdim. O artık benim. Benim hayalim sadece bana aitti. Çünkü hayaller, size huzur veren ve aynı zamanda ruhunuzu ateşleyen bir şeydi.

Bana söylediği buydu. Tüm bunlar onun sayesinde gerçekleşmişti. Eğer istersem hayatımı babamdan geri alabileceğimi bana gösteren kız. Kendi hayatımı kurabileceğimi.

Kendi babamla asla gurur duymadığım babam yerine, küçük kızımın gurur duyacağı türden bir baba olmamı sağlamıştı. Bana farklı, iyi, sevdiğim biri olabileceğimi gösteren kız...

Bekle bir saniye.

Sonunda bir hayalim olduğunu ve bir hayale sahip olmanın ne anlama geldiğini ya da farklı bir insan olmayı seçebileceğimi anlamamı sağlayan kız o değildi, hayır. En azından sadece o değil, değil mi?

O daha fazlasıydı.

O benim... *O benim hayalimin ta kendisiydi.*

Çünkü bana huzur veriyordu ve aynı zamanda beni yakıyordu.

Aman Tanrım.

Peri bunu benim için yapıyordu. Bana her gülümsediğinde, bana her dokunduğunda ya da hamilelik kitabında okuduğu bir şeyi bana anlattığında, benim için yemek yaptığında... Ya da güzel gözleriyle bana baktığında veya benim için kızardığında. Ona tapabilmem, onu mahvedebilmem, kendimi onun içinde doyurabilmem için bedenine girmeme her izin verdiğinde, her dans ettiğinde bunu sadece benim için yapıyordu.

Bu yüzden onu ormanda ya da Bardstown Lisesi'nde parmak uçlarında dönerken izlemek için can atıyordum. Bana huzur veriyordu. O benim futbolla, rekabetle ve babamla ilgili stresimi alıyordu.

Onu gördüğümde tek düşünebildiğim yine oydu.

Tanrım, Peri benim *hayalimdi.*

Şimdiye kadar sahip olduklarımın en büyüğüydü. En değerli olanı.

Öyleydi, değil mi?

Benim küçük balerinim, görkemli ve muhteşemdi. Üstelik bebeğime hamileydi.

Şu anda dışarıda, evimin garaj yolundaydım. Durmam gerekiyordu. Parmaklarımı saçlarımdan geçirip nefes almam gerekiyordu. Bu kadar aptal olduğumu daha yeni fark ettiğim için durup düşünmem gerekiyordu.

Bunca zaman, bunca lanet zaman, Pete bana söyleyip durmuştu. Öz babam bile bana söyleyip durdu ve ben... Bunu fark edemeyecek kadar batağa saplanmış ve kendi benliğime sarılmış durumdaydım. Onu sevdiğimi fark edemedim. *Onu sevebileceğimi.*

Kalbimde o kadar çok nefret vardı ki bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama o da bana söylemeye devam etti, değil mi? Bana sevebileceğimi söyleyip durdu.

Eğer Halo'yu seviyorsam -seviyordum, hem de çok seviyordum- o zaman başka şeyleri de sevebilirdim. Ama diğer herkesi görmezlikten geldiğim gibi onu da görmezlikten gelmeye devam ettim.

Doğruldum, damarlarımdan heyecan akıyordu. Ona gitmeliydim. Ona söylemek zorundaydım. Bilmesi gerekiyordu. Bilmeyi hak ediyordu. Nasıl hissettiğimi. Ne kadar büyük bir aptal olduğumu. Özellikle de dün gece onu öylece bıraktıktan sonra...

Şu anda okulda olduğunu biliyordum ama sorun değildi. O lanet olası siyah metal kapıların dışında duracaktım ve dışarı çıkana kadar onu bekleyecektim. Mustang'ime doğru adım atmaya başladığımda bir mesaj aldığımı fark ettim. Telefonum tüm gece boyunca sessizdeydi ve çok sayıda cevapsız arama ve mesajım vardı. Conrad'den, Haşere'den. Ledger'dan bile.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez, başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik beni yakaladı. İçimdeki hayatı boğuyor, beni yere seriyordu. Ama bunun için zamanım yoktu. Bana ihtiyacı olduğu için bile panik yapacak ya da nefes alacak zamanım yoktu. *Peri'm* ve *Halo'm.* Onlara ulaşmak zorundaydım.

Hastaneye doğru koşarken tüm hız sınırlarını ve ışıkları ihlal ettim. St. Mary kasabasındaydı, Bardstown'dan ve babamdan kilometrelerce uzakta. Beni mutlu edecek bir şey vardı. Peri'ye ve bebeğe, babamın pençelerinden uzakta sahip olacaktım.

Kızgın, sinirli ve çaresizdim.

Çok çaresizdim.

Hastaneye vardığımda titriyordum. Vücudum soğuktu, kemiklerim zangır zangır titriyordu. Nereye gittiğimi ya da oraya ulaşmama kimin yardım ettiğini bile bilmiyordum ama Tanrı'ya şükürler olsun ki doğru yere gelmiştim. Önce Conrad'i gördüm. Ayakta duruyordu, ben içeri girerken gözleri hemen üzerime dikilmişti.

Paniğimi bastırarak, "Nerede o?" diye sordum. "Nerede, lan?"

Conrad boş ama ciddi gözlerle bana baktı.

"Okulda merdivenlerden düşmüş. Bir kaza. Onu getirdik."

Düşünemiyordum. Ona doğru yürüyüp yakasını kavradım.

"Okulda merdivenlerden düşmüş de ne demek? Sen hangi cehennemdeydin? Neden ona göz kulak olmuyordun?"

"Reed."

"Tanrı aşkına, o hamile!" diye bağırdım. "Yavaş ve sakar olabilir. Kimseye bir şey yapmaz." Birdenbire vücudumdaki titreme daha da arttı. "Halo. Ne? O..."

"Callie şu anda ameliyatta. Doğumu tetiklendi ve..." Yutkunduğunda aynı dehşetin mavi gözlerine yansıdığını görebiliyordum. "Halo'nun durumunu ameliyattan çıkana kadar bilemeyeceğiz."

Bilemeyeceğiz.

Halo'nun iyi olup olmadığını bilemeyeceğiz.

Parmaklarım Conrad'in yakasında usulca gevşedi. Sessizce geri adım atarken ellerim titriyordu.

Panik ve dehşetin ağırlığı adrenalin tarafından geride bırakılırken korkunun ağırlığı ve burada olmamızın ağırlığı üzerime gölge gibi düştü.

Doktorların, hemşirelerin ve hastaların etrafta koşuşturduğu bu bembeyaz bekleme odasında, şimdiye kadar görmezlikten geldiğim bir şey vardı.

Peri'min okulda merdivenlerden düştüğünü ve şimdi Halo'yla ameliyatta olduğunu canlı bir şekilde fark etmemle birlikte geri dönmüştü.

İkisinin durumu da tehlikedeydi.

"Bütün sabah sana ulaşmaya çalıştık," dedi Conrad. "Neredeydin? Neden bu sabah onu sen bırakamadın?"

Bu sabah erkenden ona mesaj atmıştım ve bugün onu okula bırakamayacağımı çünkü ilgilenmem gereken bir şey olduğunu söylemiştim. Umursamadığını bildiğim ve asla umursamasını istemediğim bir şey. Çünkü bu benim sorumluluğumdu.

Ben de ona göğsümün yandığını, vücudumdaki her kemiğin acıdığını söyledim.

"Babamla her şey bitti."

Bakışları benimkiyle aynı ciddiyet ve korkuyla sarsılmış olsa da gözlerinde onayı görebiliyordum.

"Güzel."

Ve sonra, "Onu seviyorum," demekten kendimi alamadım.

"Biliyorum. Görebiliyorum. Şimdi senin de görebiliyor olman güzel."

"Pislik gibi davrandım."

"Evet. Ama senin hakkında yanılmışım, biliyor musun? Yanılmayı sevmem ama yanıldığıma memnunum." Gözlerindeki bakış donuklaştı. "Ve orada olmadığım için üzgünüm. Onu kurtarmak için..."

***

Halo Jackson, pazartesi günü saat tam 03.27'de dünyaya gelmişti.

Ama henüz doğmamalıydı.

Yaklaşık altı hafta erken doğmuştu. Tüm kitaplar normal bir hamileliğin kırk haftaya kadar sürdüğünü söylüyordu. Otuz yediyle

kırk iki hafta arasında doğan bebekler tam zamanında doğmuş sayılırdı. Daha önce doğanlar *prematüre* oluyordu.

Halo otuz bir haftalık prematüre bir bebekti.

İki kilo on gramdı. Hiçbir etki olmadan hayatta kalma şansı yüzde doksan beşti.

Ama onu yeni doğan yoğun bakım ünitesinde tutmamız gerekiyordu. Kuvözdeydi çünkü prematüre bebekler vücut ısılarını nasıl ayarlayacaklarını bilemezdi. Aşırı kilo kaybı yaşayabilirlerdi. Hayati belirtileri dengesiz olabilirdi. Halo'nun başına böyle şeyler gelebileceğinden değildi çünkü ameliyatı yapan doktor bana hafif prematüre kategorisine girdiğini söylemişti. Ameliyat sorunsuz geçmişti. Düşmenin bir tür iç kanamaya neden olabileceğinden korkuyorlardı ama olmamıştı.

Peri ve Halo'm şanslıydı.

İşi şansa bırakmıyorlardı. Tüm bunları biliyordum çünkü bana söylemişlerdi. Ama başka şeyler de biliyordum. Onun da benim gibi siyah saçlı olduğunu biliyordum. Ve onun gibi mavi gözleri olduğunu...

Küçük olduğunu biliyordum. Çok, çok tehlikeli derecede küçüktü. Onu nasıl güvende tutacağımı bilmiyordum. Bu kadar küçük ve kırılgan bir bebeği kim, nasıl güvende tutabilirdi, bilmiyordum.

Halo'ya parmağımla bile dokunsam kırılacak gibi görünüyordu. İyi ki dokunmamıştım. Ameliyattan sonra onu doğrudan yeni doğan yoğun bakım ünitesine götürdükleri ve tüm bu tüpleri taktıkları için henüz dokunamamıştım. Bu yüzden kızımı henüz kucağıma alamamıştım.

Çok narindi.

Benim *kızım.*

O benim kızımdı.

Benim bir kızım vardı.

Geçtiğimiz aylar boyunca kendimi hazırladığımı düşünmüştüm. Onun için alınacak şeylerin bir listesi vardı. Geldiğinde ihtiyaç duyacağı şeylerin listesi.

Ve evet, korkuyordum.

Elbette korkacaktım. Nasıl bir baba olacağımı merak ediyordum. Her zaman boktan bir babam olduğu için bu beni korkutuyordu.

Ama kendimi bu kadar beceriksiz hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemeyecek kadar cahildim.

Şimdi onunla ne yapmam gerekiyordu? Tüm bu duyguyu nasıl kontrol altına alacaktım? Daha önce hiç hissetmediğim bu sevgi selini nasıl dizginleyecektim?

Bu tür bir sevgiyi ilk defa tadıyordum. Sanki alev alıp patlayacaktım. Bebeğime duyduğum sevgi yüzünden derim parçalanacaktı. Yani evet, hiçbir şey bilmiyordum. Ancak bu dünyada beni sakinleştirebilecek, bana huzur verebilecek tek şey, tek kişi uyuyordu. Doktorlar çok iyi olduğunu söylemişti.

Normal ameliyat sonrası ağrı, iyileşme ve hissedeceği halsizlik dışında iyiydi.

Düşmeden dolayı bileği de burkulmuştu. İyi olacağını biliyordum ama gözleri kapalı ve sarı saçları beyaz yastığın üzerinde dalgalanırken Halo kadar kırılgan ve narin görünüyor.

Tıpkı küçük bebeğimiz kadar güzeldi, küçüktü ve benimdi.

Gözleri çırpınarak açıldı, saf ve ışıltılı mavi rengi kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

"Hey," diye fısıldadım. Yatağının yanındaki sandalyemden eğilip son iki saatin büyük bir kısmında tuttuğum elini sıkıyordum. Gülümsedi, o peri gibi gözleri yüzümde gezindi.

"Hey." Sonra hafifçe kaşlarını çattı. "Berbat görünüyorsun."

Yorgun olmama rağmen kıkırdayıp, "Sen de bir peri gibi görünüyorsun," dedim. Hafifçe kıkırdadığında yutkundum. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Bir rüya gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet. Şampiyonluk maçı hakkında. Stadyumdaydım, senin maçını izliyordum," diye fısıldadı. Elimi sıktığında, boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu. "Tütülerimi ve kanatlarımı takmıştım ve gülümsüyordum çünkü gol atacağını biliyordum. Ama sonra sahadan başını kaldırdın. Doğrudan bana baktığında gülümsüyordun. Sana gözünü toptan ayırmaman gerektiğini yoksa kaybedeceğini söylemek istedim ama çok mutluydum. Bana baktığın için, oyunu, dünyayı umursamadığın ve kalabalığın içinde sadece *bana* baktığın için çok mutluydum. Sonra karnımda Halo'yu hissettim ve..." Nefes alışları hızlanırken gözleri farkındalıkla doldu. Serbest bıraktığı elini karnına koydu. "Halo. O... Nerede?"

"Hey, hey." Elini sıkıp dikkatini çekmeye çalıştım. "O iyi. O burada."

"Ama olmaması gerekiyordu. Düştüm, Roman." Ağlamaklı, pa-

niklemiş gözlerle bana baktı. "Okulda düştüm ve çok acı çektim. Seni bekliyordum ama sen hiç gelmedin ve Halo... Halo nerede?"

"Hey, bana bak, Peri. *Bana bak.* Ben buradayım, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum." Elini tekrar sıktım. Sanki kalbini hayata döndürmeye çalışıyormuşum gibi, sanki ciğerlerine *nefes al, sadece nefes al,* diyormuşum gibi sıkmaya devam ettim. "Halo iyi. Prematüre doğdu ama harika gidiyor, tamam mı? Endişelenecek bir şey yok. Söz veriyorum. Söz veriyorum, Peri."

Gözlerinden yaşlar dökülürken gözyaşları saçlarının arasında kayboldu.

"Söz veriyor musun?"

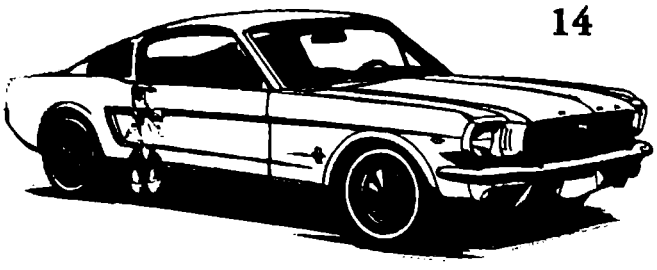
"Evet. Evet, veriyorum. O iyi. Sen de iyisin."

Sonunda nefesleri sakinleşti. "Tamam, sana güveniyorum. İhtiyacım olan..." Rahatlığıyla birlikte yorgunluğu yoğunlaştığında gözleri dalgalanarak kapandı. "Onu görmem gerek. Götür beni. Beni ona götür. Yalnız olmalı ve... Korkuyor olmalı."

Saçlarım okşarken başparmağımı neredeyse tamamen kapanmış gözkapaklarının üzerinde gezdirdim.

Tekrar uykuya daldığında, sakin ve rahat bir şekilde nefes aldığında, eğilip alnından öptüm. Güzel kokusunu koklarken söz verdim.

"Onu bırakmayacağım. Korkmanıza izin vermeyeceğim. Halo ya da sana zarar gelmeyecek. Asla."

14

Halo Cora Jackson, çok güzeldi.

O şimdiye kadar doğmuş en güzel bebekti. Annesi olduğum için böyle düşündüğümü biliyordum ama umurumda değildi. Koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı. Gözleri benimkilerden bile daha maviydi. Bir de çok tatlı, pembe yanaklara sahipti. Küçüktü, minicik bir bebekti.

Şimdi bile doğduğunda olduğu gibi küçüktü. Bu kadar erken doğmaması gerekiyordu. Temmuz ayında doğması gerekiyordu ama mayısta doğmuştu.

Bundan hiç şikâyetçi değildim.

Hayatının ilk dört haftasını hastanede, yeni doğan bakım ünitesinde geçirmek zorunda kalmış olsa da şikâyet etmeyecektim. Ancak bunu beklemiyordum. Geçirdiğim kaza nedeniyle erken doğmuş olsa da doğum aşağı yukarı komplikasyonsuz geçmişti. Doktorlar da bir hafta içinde eve dönebileceğimiz konusunda umutluydu. Daha sonra nefes alma sorunları ortaya çıkmaya, vücut ısısı düşmeye başladı. Bu yüzden onu bir süre hastanede tutmaya karar verdiler. Bir şekilde bebeğim dört hafta boyunca kuvözde kalmak zorunda kaldı.

Hayatımın en uzun dört haftasıydı.

En uzun ve en zor.

Her saniyesini umutla, dua ederek ve Tanrı'ya bunun ben olmamı dileyerek geçirmiştim. Hastanede kalması gereken kişi küçük, değerli ve masum olan bebeğim değil de ben olmalıydım. Bütün o tüpleri onun kırılgan vücudu yerine benim vücuduma sokmuşlardı sanki.

Ama öyle değildi.

Sadece dört haftadır anneydim ama sanırım hayatımın geri kalanım aynı şeyi dileyerek geçirecektim. Halo'nun başına kötü bir şey gelirse onun yerine benim başıma gelmesini dileyecektim.

Üç gün sonra ameliyat sonrası bakımla ilgili bir sürü bilgiyle eve

gönderildim ama dikkat etmedim çünkü en değerli şeyi, bebeğimi geride bırakmıştım.

Ama onları hatırlayan bir kişi vardı.

Karnımda dikişler olduğunu hatırladı. Bir zamanlar sıkı ve pürüzsüz olan karnımda, Halo'yu kestikleri yerde bir yara izi olacaktı artık. Kesiğim iyileşene kadar banyo yapamayacağımı, sadece kısa bir duş alabileceğimi ya da ağır bir şey kaldıramayacağımı hatırladı. Halo içimdeyken zaten ağır bir şey kaldırmama izin vermiyordu, yani bu yeni bir şey değildi. Ayrıca ayak bileğim burkulmuştu, bu yüzden hiçbir şey taşımama izin vermiyordu.

Yara izimin önümüzdeki haftalarda acıyacağını da unutmamıştı. Bu yüzden benim için güvenli olan, reçetesiz satılan tüm ağrı kesici ilaçları stoklaması için not almıştı. Cam evin etrafında hareket etmeme ve kaslarımı esnetmeme yardımcı olmak için de notları vardı.

Ah, bir de bana yardım etmek için bir not daha almıştı.

Halo'yu ilk emzirdiğimde onu nasıl tutacağımı bilememiş ve karnımı acıtmayacak rahat bir pozisyonu bulamamıştım.

Her şeyi not etmişti.

Ama şu anda burada değildi.

Bugün Halo'nun hastaneden çıktığı ilk gündü ve -her saniyesinde burada olmak istediği için- burada olmak istemesine rağmen evdeydi.

Çağrılmadan önce büyük bir kısmında ise buradaydı.

Hastaneye birlikte gitmiş, onu eve birlikte getirmiştik. Halo'nun teyzeleri ve amcaları sayesinde ev baştan aşağıya süslenmişti.

Tanrım, onun için yanında bir sürü kişi vardı.

Conrad, Stellan, Shepard ve Ledger... Bana *olduğu* kadar ona da aşırı korumacı davranacak dört amca. Aslında dört tane de teyze vardı. Mary's'deki kızlarım Salem, Poe, Wyn ve tabii ki en eski, en iyi arkadaşım ve Reed'in kız kardeşi, Tempest.

Hep birlikte, Halo'yu evinde ağırlamak için evi süslemişlerdi.

Yine de çoğunda bebeğimiz uyumuştu. Tüm o şenlikleri ve kahkahaları duymamıştı.

Sonra hepsi onu teker teker kucağına alıp sevdi.

Önce Shepard kucağına aldı. Çünkü Shep'e göre onun en sevdiği amcası o olacaktı. Ledger tabii ki buna itiraz etti ama sonra Shep, Ledger'ın bu konuda söz sahibi olmadığını söyledi çünkü birincisi, Shep daha büyüktü ve bu konularda otoritesi vardı. İkincisi, Halo'nun ona nasıl gülümsediğini görmeniz lazımdı.

Ona Halo'nun sadece bir aylık olduğunu ve şu anda gülümseyemeyeceğini söylediğimde, Shep bana bebeğimin benim yerime ona gülümsemesini kıskandığımı söyledi.

Her neyse.

Shep'ten sonra Tempest geldi. Her nasılsa Ledger onun için geri çekilmeyi sorun etmedi. Kabadayı, öfkeli ağabeyimin bir Jackson için geri çekilmesi ilginçti, değil mi?

Mary's kızlarının sırasıydı, özellikle de Wyn'in çünkü en büyük ağabeyim Conrad önce kadınların, daha sonra da erkeklerin onu kucaklayacağını söylemişti. Con'ın *Bronwyn* -ona böyle hitap ediyor- sırasını alabilsin diye herkese geri çekilmesini söylemesi de fazlasıyla ilginçti. Ona bakıp durduğundan bahsetmiyordum bile.

Poe'yla Salem arasında bir yerde, tatlı bebeğim artık canına tak ettiğine karar verdi ve ağlamaya başladı. Onu tutmak için koştum ama onu tutmaya benden önce başka biri gitmişti.

Yine, başından beri her şey için orada olan adam.

Bir kenarda durmuş, herkesin Halo'yla ilgilenmesine izin verirken kendisi de etrafı gözlüyordu. Ama Halo ağlamaya başlar başlamaz harekete geçmişti.

Her gün görmek için can attığım manzarayı gördüm. Küçük balerin kalbim onu görmeyi bekliyor, arzuluyor ve ağrıyordu.

Bebeğimizi tutuyor.

Ve bunu çok da iyi yapıyordu.

Sanki en başından beri kolunu nasıl açması gerektiğini, omzunu nasıl kamburlaştırması gerektiğini, boynuna ne kadar dikkat etmesi gerektiğini, ona maksimum destek ve koruma sağlamak için parmaklarını onun minicik bedeninde ne kadar geniş açması gerektiğini biliyordu.

Onun koruyucusu. Onun kahramanı.

Neyse ki Halo'yu kucağına alır almaz sakinleşti. O da yumruklarım sallamaya, sesler çıkarmaya, onun için yaptığım patiklerin içindeki minik ayaklarını tekmelemeye başladı. Tıpkı o yakınımdayken hatta karnımdayken yaptığı gibi. Shepard, Ledger ve diğer herkes gidebilirdi. Her zaman ki gibi onun favorisinin *babasının* olacağını biliyordum.

Onun içinde garip bir sihir vardı. Kara bir büyü. Dört haftalık

bebeğim dahil tüm kızlar ona karşı koyamıyordu. Vampir tenli ve kurt gözlü olan Reed Roman Jackson... Bana Halo'yu veren adam. Aslında kızım ona benziyordu. Gözleri hariç, Halo her şeyini ondan almıştı. Saçını, burnunu, çenesini, alnını. Kulaklarını bile.

Babasının karbon kopyası gibiydi.

Reed, az önce garaj yoluna girmişti.

Her zamanki gibi arabasının kapısı kapanmadan önce lastiklerinin gıcırtısını duydum ama bu onun Mustang'i değildi. *Kendi* dükkânından yeni, bebek korumalı bir araba almıştı.

Tamirci Alfa.

Evet, bana güzel haberi vermişti.

Ertesi gün, nihayet uyandığımda ve bir şeyler soracak, bir şeyler duyacak ve Halo'yu görmeye gidecek kadar aklım olduğunda, bana garajı satın aldığını söylemişti. Artık ona aitti ve orada çalışacaktı. Sanırım her şey hakkında çok duygusaldım, o yüzden bunu söylediğinde ağlamaya başlamıştım.

Reed artık özgür olduğu için mutluluktan hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Babasından kurtuldu. İstediği şeye sahip. Hayallerine kavuştu.

Hayalini seçti. Doğru olanı seçti. Her gün işe gidiyordu. Hatta bugün de gitmişti çünkü yanlış teslim edilen bazı parçalar için onu aramışlardı.

Artık mutluydum.

Halo'm yanımızdaydı. Sonunda evde ve sağlıklıydı. Reed artık babası için çalışmak zorunda değildi.

Son derece mutluydum.

Mutlu, mutlu, mutlu.

O kadar mutluydum ki verandanın merdivenlerinde onun ayak seslerini duyduğumda oturduğum rahat koltuktan kalkıp odadan çıktım. Mutfağa gidip bir şeylerle meşgul olmaya başladım.

Gerçi burada yapılması gereken bir şey yoktu. Çünkü ailem ve arkadaşlarım, gitmeden önce her şeyi temizlemişti. Evde yeni bir bebek varken beni rahatsız etmek ya da strese sokmak istememişlerdi.

Ah.

Bundan nefret ediyordum.

Yapacak hiçbir şeyim olmamasından ve kalbimin göğsümde dönüp durmasından nefret ediyordum çünkü o şu anda evin içindeydi. Kapıyı kapadığında muhtemelen benden üç saniye uzaktaydı.

Buraya, mutfağa gelmemesini umuyordum.

Dürüst olmak gerekirse burası iyi bir saklanma yeri değildi. Muhtemelen yatak odasını seçip kapıyı kilitlemeliydim. Pencereleri kapamalıydım. Bu onu dışarıda tutmazdı ama şu anda onu görmek istemeyecek kadar kızgındım.

Evet, kızgınım.

O kadar kızgındım ki...

Onu eşikte hissettiğimde arkamı döndüm. Uzun boyu, iri varlığı diğer her şeyi bastırıyordu, onu görür görmez aydınlık alan karanlığa bürünmüştü. O kadar ki açık renkli tişörtünün ve koyu renk kot pantolonunun içinde parlayan tek şey oydu. Sol pazısında bir yağ şeridi ve sol bileğinde midemi sıkıştıran, göğsümün özlemle kabarmasına neden olan daha küçük bir leke vardı.

Genelde eve gelmeden önce işyerinde üstünü temiz tutmaya çok dikkat ediyordu. Bir şeyleri kirletmek istememekle ilgili bir takıntısı vardı ama bazen lekeleri fark etmiyordu, neden bilmiyordum ama onları çok erkeksi, çok ama çok seksi buluyordum.

Onları üzerimde istiyordum, o kirli, yağlı, *büyüleyici* elleri.

Yumruklarımı sıktım çünkü bu düşünce beni daha da sinirlendirmişti. Tekrar yüzüne baktığımda, gözlerinin beni baştan aşağı incelediğini gördüm. Saç örgümü ve papatya desenli beyaz elbisemi incelerken gözleri parlıyordu.

Bugün bu elbiseyi seçmiştim çünkü beni bir peri gibi hissettiriyordu, -kızgın olduğum adamın deyimiyle- tabii bir de Halo'mu eve getirdiğim için kendimi peri gibi hissetmek istemiştim.

İşi bittiğinde, bakışları düzden çok sarkmış olan karnımda bir saniye kadar uzun süre kaldığında ve gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, "Herkes gitti," diye mırıldandım.

"Fark ettim."

Tabii ki fark etmişti, o derin ve pürüzsüz sesi omurgamdan ılık bir bal gibi aşağı indi. Elbisemin kumaşını tutup, "Halo uyuyor," dedim.

Onu besleyip altını değiştirmiştim, hemen uyumuştu. Bu uzun sürmeyecekti çünkü yakında bir kez daha beslenmesi gerekiyordu. Bebeğimin rüyasında büyülü şeyler hayal ettiğini umuyordum.

Bu arada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece ona çok ama çok kızgındım ve eğer yakında bu konuda bir şey yapmazsa onu yumruklayacaktım.

Sanki ne düşündüğümü duymuş gibi, "Biliyorum," dedi.

"Neyi?"

"Uyuduğunu."

Kavgacı bir şekilde, "Nereden biliyorsun ki?" diye sordum.

Sorumla birlikte gözlerinden çok ince bir eğlence pırıltısı geçip gitti.

"Çünkü programını biliyorum. Son dört haftadır biliyorum yani."

Bildiğini biliyordum.

Her şeyi biliyor, değil mi?

O zaman nasıl olur da şu anda ona bu kadar kızgın olduğumu bilmezdi? Son birkaç gündür yavaş yavaş daha da sinirlendiğimi anlamamış mıydı? Belki de sinirli olmamalıydım ama elimde değildi.

Keskin bir nefes alarak titreyen, terli ellerimi uyluklarıma bastırdım. "O zaman ben de gidip biraz uyuyayım. Çünkü bütün kitaplar, Halo uyuduğunda benim de dinlenmem gerektiğini söylüyor." Bunu vurgulamak için başımı salladım. "Şimdi yukarı çık-"

"O kadar hızlı değil."

Balerin kalbim küt küt atmaya başlarken nefesim kesildi çünkü aniden tüm muhteşem özellikleri keskinleşmişti. Elmacıkkemikleri daha keskin bir hal alırken sakallı ve belli ki onu rahatsız eden çenesi daha zarif bir şekle dönüşmüştü.

Tanrım, böyle çok güzeldi.

Ona olan kızgınlığıma rağmen muhteşem, yırtıcı yüzüne hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Heyecandan nefesim kesilmiş bir halde omurgamı tezgâha bastırdım.

"Ne oldu?"

Sorum üzerine nihayet eşikten içeri adımını attığında yutkundum. Uzun bacakları tembel ama bir o kadar da kararlı bir şekilde bana doğru ilerlemeye başlamıştı. Aman Tanrım, bunu yapacak mıydı? Sonunda söyleyecek miydi?

Bana ulaştığında, -ki bu zaten üç saniyeden fazla sürmemişti- başını eğip yine o sesle, "Ağrın nasıl?" diye sordu.

Ağrım mı?

Bana ağrımı mı soruyordu?

Dürüst olmak gerekirse bana her gün bunu soruyordu zaten. Dikişlerimin acıyıp acımadığını soruyordu.

Daha fazla hareket edebilirdim. Her zamankinden daha yorgunsam başkaydı ama daha iyiye gidiyordum ve düşündüm ki... Yapacağını düşündüm. Sonunda bana söyleyecekti. Çünkü dört hafta olmuştu.

Dört hafta, anladınız mı?

Her şeye rağmen beni iki yıldır sevdiğini öğrendiğimden beri dört hafta geçmişti. Onun için yaptığım kazağı hâlâ Mustang'inin bagajında sakladığını öğrendiğimden beri...

Ve evet, Halo'yla durumumuz çok kötüydü. Bazı geceler onsuz ölecekmişim gibi hissetmiştim. Bedenim ve kalbim o kadar boş hissediyordu ki küçük patiklerine ve henüz giyemediği kazaklarına sarılıp ağlıyordum. Reed de aynı şekilde hissediyordu.

Bana yatakta sarıldığında, yüzümü göğsüne gömüp gözyaşlarımla onun tişörtlerini ıslatıyordum. Alnımı öpüp, saçlarımı okşayıp sırtımı ovuyordu. Hiç ağlamadığını biliyordum ama göğsünün titrediğini hissediyordum. Aldığı her nefeste yutkunduğunu ve duygularını bastırdığını hissediyordum. Ancak geçtiğimiz hafta boyunca iyileşme sürecindeydik ve nihayet tünelin ucundaki ışığı görebilmiştik. Nihayet bekleyişin sona erdiğini ve onu eve getirebileceğimizi biliyorduk.

Ama bekleyiş bitmemişti, değil mi?

Ben ve o sözkonusu olduğunda asla bitmiyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Bir şey ima etmedi. Birkaç hafta içinde Juilliard'a gideceğimi biliyordu ama yine de bundan hiç bahsetmedi. Tüm zamanını cam evde geçirmesine rağmen hâlâ otelde yaşıyordu. Tam şu anda belki de bu bekleyişin hiç bitmeyeceğini fark ettim.

Belki de hiçbir şey söylemeyecek, belki de hiç farkına varmayacaktı.

Bir anda tüm öfkem uçup, giderken yerini büyük bir mutsuzluk ve kalp kırıklığı aldı. Geçtiğimiz aylar boyunca kendime milyonlarca kez Halo'yu sevdiği için mutlu olacağımı söylememe rağmen sadece bir topun içine kıvrılıp kaybolmak istiyordum.

Köprücükkemiğine ve boynuna bakarak, "Sorun değil," diye cevap verdim. "Dün bana sorduğundan çok daha iyiyim. Ve bir gün önce sorduğundan da çok daha iyiyim. Her geçen gün daha iyiye gidiyorum, Roman. Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok. Şimdi gidebilir miyim lütfen?"

"Hayır."

Gözlerimi boynundan ayırmadan iç çektim.

"Peki, ne istiyorsun?"

Bana ne kadar erken söylerse o kadar erken gidip kendimi kontrol altına almaya çalışabilirdim. Böylece Halo aç uyandığında hazır olur ve kendime gelirdim. Belki uzun, sıcak bir duş alıp orada

ağlayabilirdim ya da Halo'yla ilgilenirken birkaç saatliğine ağlamış olurdum.

"Seni."

Verdiği cevap karşısında özlem beni en çok etkileyen şey olurken bir an için ellerimi sıktım. Ama parmaklarımı hızla açtım.

"Beni mi?"

"Konuşmak için."

Sonra yukarı baktım, yüzüne.

Tıpkı bir aptal gibi.

Sadece iki kelime söylemeliydim ama yapamadım. Ona bakarken konuşmak artık daha zor geliyordu.

"Neyi konuşacağız?"

Gözleri şu anda en sevdiğim renge bürünmüştü. Erimiş cıva. Hayal kırıklığının ipuçlarını taşıyor olsalar bile çok güzeldi.

"Kendimi tutmaya çalıştım. Her şey yüzünden. İyi bir adam olmaya çalıştım ama bu çok zor. Çok zor, Peri. Konu sen olunca..."

"Zor olan ne?"

Cevap vermedi.

Onun yerine, V şeklindeki çenesi tik tak etti. Gözlerini uzağa dikti, sanki kendi kendiyle sohbet ediyormuş gibiydi.

"Sana bir hafta vermek istedim," demeden önce duraksadı. "Tamam, bir *gün*. Halo'yu eve getirdikten sonra sana en az bir gün vermek istedim ama ben bir pisliğim. Daha fazla bekleyemem. Daha fazla bekleyemem."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

"Ne oldu?"

Soruma cevap vermeyip, "Her zaman sana bir şeyler anlatmadığımı söylersin, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Şimdi anlatacağım. En başından itibaren her şeyi anlatacağım."

"En başından itibaren mi?"

Çenesi gerildiğinde yutkunarak, "Seni ilk gördüğümde ben dokuz, sen altı yaşındaydın," dedi.

Bunu hiç beklemiyordum. Bu yüzden, "Pardon?" derken derin bir nefes aldım.

"Dans ediyordun, oyun alanında dönüyordun ve Tanrım, çok güzel görünüyordun," dedi huysuzca. Gözleri hem içimi yakıyor hem de şu andan çok uzakta görünüyordu. "Pembe bir tütün ve sarı atkuyruğun sen dönerken uçuşuyordu. Düşündüm ki... Düşündüm

ki sana dokunmalıydım. Gerçek olduğundan emin olmak için sana bir kez dokunmalıydım. Çünkü bir anda ortaya çıktın ve ne yaptığımı bile bilmiyordum ama aniden oradaydın. Orada dönerken çok güzeldin ve..." Tekrar yutkunup konuşmaya devam etti. "Çok *temiz*. Peri gibi bir şeydin. Senin gibi birinin gerçek olup olamayacağını görmek için sana dokunmam gerekiyordu ve dokundum. Sana dokundum. Aslında dokunmak zorundaydım. Çünkü bir saniye önce dönüyordun ve bir saniye sonra düşmek üzereydin. Seni yakalamak için oradaydım. Ama elbiseni mahvettim. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Üzerinde çamurlu parmak izleri bırakmıştım çünkü ellerim kirliydi. Gitmene izin vermek istedim ama beni o kadar temiz, o kadar ışık dolu hissettirdin ki bunu yapmak istemedim. Ağabeylerin olmasaydı yapmazdım da. Geldiler, beni ittiler ve evet, işte bu kadar. Seni bir sonraki görüşümde ben on bir, sen sekiz yaşındaydın. Seni Buttery Blossoms'ın penceresinden gördüm. Conrad'le birlikteydin, o zamanlar ondan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum çünkü sana özgürce dokunabiliyordu. Seninle birlikte yan yanaydı, o ve diğer üç ağabeyin. Seninle konuşuyorlardı, sen de muhtemelen onlara sürekli gülümsüyor ve onlar için dans ediyordun. Evet, bunun için onlardan nefret ettim. Her neyse, pencereden seni izlemeye devam ettim. Ne almak istediğine karar vermek için bir ton zaman harcıyordun. Düşündüm ki eğer sen benim olsaydın sana tüm dükkânı satın alırdım, böylece asla seçim yapmak zorunda kalmazdın." Söylediği şeye kıkırdadı. "Ben zengindim. Ya da babam öyleydi ve o zamanlar onu değilse bile onun parasını severdim. Bu yüzden sana her şeyi alabileceğimi düşünürdüm. Ne istersen alırdım. Kafamda, seni seçim yapmaya zorlayan ağabeyinden daha iyiydim. İzlemeye devam ettim ve belki de beni hissettin, bilmiyorum. Belki de pencereden seni izleyen bir sürüngeni hissettin ve o kadar hızlı döndün ki tökezledin. Sana ulaşmak istedim. Camı kırıp seni yakalamak istedim ama lanet olası ağabeyin seni yakaladı. Bu beni çok kızdırdı. Bunu yapamadığım için. Seni kurtaramadım. Ama her neyse. Düşündüm ki... Benim yaptığım buydu. Sürekli Peri'me bunu yapıyordum, onu düşürüyordum. Onu kirletiyordum. Bu yüzden uzak durmam daha iyi olacaktı ve ben de öyle yaptım. Güven bana. Seni şehirde bir yerde gördüğümde arkamı döner, uzaklaşırdım. Bir saniye bile duraksamazdım. Ama sonra bir gün, seni o mağazada gördüm. Her zaman gittiğin, kızlara ait olan, bütün o elbiselerin olduğu..."

Sanki transa geçmiş gibi ismi aklıma geldiğinde, "*Antisosyal Kelebek*?" dedim.

Bardstown'daki favori mağazalarımdan biriydi. O kadar kadınsı, dantelli ve çiçekli şeyler vardı ki satın almasam bile sadece göz atarak orada saatler geçirirdim.

"Evet, orası."

"Beni orada mı gördün?"

Yavaşça başını salladı. Gözleri anılarla dolarken parlıyor, çok yoğun bakıyordu.

"Sen Bardstown Lisesi'ne başlamadan önceydi. Aslında okuluma geleceğin günleri sayıyordum. Ledger'ın bu konuda şirretlik yapacağını biliyordum ama en azından orada olacaktın. Benim olduğum yerde. En azından seni her gün görebilecektim. Ama her neyse. Seni o mağazada gördüm, elbise seçiyordun ve arkadaşınla gülüyordun. İçeri girmem gerekiyordu. Seni görmek zorundaydım. Sadece kısa bir süreliğine. Ben de girdim ve seni soyunma odasından çıkarken, papatyalı elbiselerini arkadaşına gösterirken izledim. Her birinin içinde çok güzel görünüyordun ve sana bütün mağazayı satın almak istedim. İstediğin her şeyi sana vermek istedim. Ama o zaman hiçbir şey olmadı. Tökezlemedin. Seni kirletmedim, bu yüzden hepsinin kafamda olduğunu düşündüm ve Tanrım, çok mutluydum. Kendimden geçmiştim, sanki bir şey kazanmıştım. Artık senden uzak kalmak zorunda değildim. Yani ağabeylerin hariç ama siktir et onları, anlıyor musun? Okulun ilk günü Ledger'ın kamyonetinden indiğinde sanırım beni, Mustang'imi gördün. Belki de ışığa karşı gözlerini kıstın ve bir saniye sonra tekrar tökezledin. Kendi kendime şöyle düşündüm: *Siktir git, Jackson. Neden ona zarar vermeyi kesmiyorsun? Neden sadece... Duramıyorsun? O sana göre değil.* Ondan sonra geri dönüş yoktu. Ondan sonra hep ama *hep* saklandığımdan, sana normalden fazla bakmadığımdan emin oldum. Seni Mavi Madonna'da izlediğimde bile çünkü lanet olsun, kendime engel olamadım, beni hiç görmediğinden emin oldum. Beni hiç hissetmedin. Çünkü hissetseydin seni yine incitirdim. Seni kirletirdim. Sonra sen... Partime geldin ve kendime verdiğim tüm sözlere, tüm iyi niyetime rağmen kendimi senin peşinden gitmekten alıkoyamadım. Tanrım, benim için dans ederken o kadar masum, güzel ve muhteşemdin ki. Kendimi suçlu hissettim. Sana bunu yaptırdığım için, seni o şekilde izlediğim için, ağabeylerin geldiğinde senden uzak durmayacağımı anlamaları için ve seni öpmek istediğim için

kendimi çok suçlu hissettim. Uzak duramazdım."

Elleri kenetlenmişti. Sesi sanki ormandaki o anı yeniden yaşıyormuş gibi gergin ve öfkeli çıkıyordu. Ona gidip bunu söylemek istedim. Hoş, ona onu sevdiğimi söylemek dışında ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Onu çok seviyordum ve bunu beklemiyordum. Bilmiyordum ve Tanrım, lütfen ona söyleyebilir miydim?

Bunu bana geri söylemesi, henüz fark etmemesi ya da hiç fark etmemesi umurumda değildi. Sadece onu sevmek istiyordum ve o çok yalnız, öfkeli, meydan okuyan bir şekilde ve yumruklarını sıkmış bir şekilde karşımda dururken ben...

Tekrar yutkunduğunda kurt gözleri parladı.

"Her neyse. Ondan sonra olan her şeyi biliyorsun. Bana o kazağı verdiğin gece hariç. Hiç giymedim, yaptığım şeyden sonra giyemezdim. Ama onu sakladım. Yakınımda tuttum, sanırım o gece bir şeyler hissettim. Bir acı, bir özlem hissettim. O gece seni ağabeylerine geri götürmek yerine, seni kendime saklamak istedim. Benim peri kızım. Benim için böyle güzel bir hediye yapan güzel perim. Bundan önce kimse bana bir şey vermemişti. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Ben... O geceydi, evet. O gece seni alıp götürmek istedim ve..."

"Roman?"

Sesim onu şu ana geri getirmişti. Bana odaklanmasını sağlayabilmiştim. Bunca zamandır bana bakıyor olmasına rağmen beni gerçekten görmediğini biliyordum ama şimdi görüyordu. Öncekinden daha kararlı bir bakışla bakmaya başlamıştı, yine de gözlerinde garip bir açıklık vardı. Sanki bir şeyi açığa çıkarıyormuş gibi. Düşünceleri gibi, evet.

Ama bundan daha fazlasıydı. Belki de *ruhu*.

"Sana hiçbir şey anlatmıyordum çünkü nasıl anlatacağımı bilmiyordum," dedi kalın sesiyle. "Daha önce hiçbir şeyi gerçekten anlatmadım. İnsanlarla hiçbir zaman gerçekten bir şeyler paylaşmadım. Bir şeyleri paylaşabileceğim kimsem hiç olmadı. Bu benim için sorun değildi. Çünkü her zaman başka şeylerle boğuştum. Bir saniye bile duramayacak kadar kendi derdime düşmüştüm. Durup bir nefes almak için vaktim yoktu ama şunu bilmeni istiyorum. Kafamdaki düşünceleri bilmeni istiyorum, Peri. Çünkü buna hakkın var. Sadece *senin* bilmeye hakkın var."

"Neyi bilmeliyim?"

"Hayatım boyunca kendimi boğulmuş, öfkeli ve nefret dolu hissettim. Yaptığım şeyleri yapmaktan başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. İnsanları incitmekten, insanlarla kavga etmekten, yalan söylemekten, aldatmaktan ve kötü adam olmaktan başka seçeneğim yoktu. Ama sonra seni her gördüğümde, seni her *gördüğümde,* Peri, içimden bir parçayı yok ettin. Kirli bir parçayı, anlıyor musun? İçimde beni kötü yapan bu şeyi yok ettin, Peri. Onu öldürüp beni daha iyi biri yaptın. Nefes almamı sağladın. Seninle nefes alabiliyorum ve hiç seninle aldığım kadar özgürce nefes alamamıştım. Bunu her yaptığında, ciğerlerimi her tatlı hayatla doldurduğunda, sana zarar veren her şeyi ve her şeyi yok etmek istiyorum. Seni güvende tutabilmek için dünyayı yakıp yıkmak istiyorum. Sen benim nefretimi her öldürdüğünde, ben de seninkileri öldürmek istiyorum. Senin kahramanın olmak istiyorum, Peri. Bunu istiyorum. Bana Halo'nun kahramanı olduğumu söylediğini biliyorum ve öyleyim. Olacağım da. Hayatımın sonuna kadar onu seveceğim, koruyacağım ve güvende tutacağım. O benim. O *bizim.* Ama aynı zamanda senin kahramanın olmak, seni güvende tutmak da istiyorum. Bu işi kendim için istiyorum. Bu yüzden sana bir şey vermek istiyorum. Hiç önem vermediğim bir şeyi. İnsanlar bundan bahsettiğinde onlara gülerdim. Alay ederdim. Deli olduklarını düşünürdüm. Ta ki şimdiye kadar..."

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Gözlerimin yanmasına rağmen gözyaşlarımm düşmesine izin vermedim. Görüşümün bulanıklaşmasına izin vermedim çünkü onu görmek istiyordum. Onu net ve canlı bir şekilde görmek istiyordum.

"Neyi vereceksin?" diye fısıldadığımda her şey çok daha zor olmuştu.

"Kalbimi," diye fısıldamadan önce dişlerini sıktı.

"Kalbini."

"Evet. Onu sana vermek istiyorum."

"Neden?"

Sert ve kalbi kırık bir şekilde kıkırdadı.

"Çünkü sen bana seninkini verdiğinde, onu kırdım. Onu gerektiği gibi koruyamadım. Seni incittim, hayatımın sonuna kadar bunun pişmanlığını yaşayacağım. Bu yüzden kalbim senin. Seni o

oyun parkında gördüğümden beri öyle. Sadece son birkaç haftada fark ettim. Çünkü bunu fark etmemi sen sağladın. Kalbimin nefretten başka bir şeyle de dolu olabileceğini fark etmemi sağladın. *Aşk* gibi bir şeyle."

"Aşk."

Belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı.

"Evet. Seni seviyorum, Peri. Seni çok ama çok uzun zamandır seviyorum. Sanırım o oyun parkından beri. Sana karşı hissettiklerimin aşk olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama bu aşk. Sana âşığım, amına koyayım. Ve bu yüzden sana kalbimin sende olduğunu söylemek istiyorum. Onunla ne istersen yapmanı istiyorum. Benim seninkine yaptığımı sen de yapabilirsin. Onu kırabilirsin, Peri. Kalbimi kırabilirsin. Kırmanı istiyorum. Onu senin ellerine bırakıyorum. Senin çirkin olduğunu düşündüğün ama benim gördüğüm en güzel ayaklar olan balerin ayaklarının altında ezebilirsin."

Kalbi.

Gözlerimi göğsünden, kalbinin olduğu yerden ayırmadım.

Zor olsa da gözümü onun muhteşem yüzünden ayırmak zorundaydım. Çünkü sanırım... Sanırım yeterince odaklanırsam göğsünün içinde atan kalbini görebilirdim.

Sahip olmamı istediği şeyi.

Bir zamanlar çorak olduğunu düşündüğüm toprağı...

Orada hiçbir çiçek yetişemezdi. Halo'yu sevdiğini söylediğinde yanıldığımı kanıtlamıştı ama şimdi bu konuda da yanıldığımı düşünüyordum. Onun sadece bir çiçeği değil, kocaman bir bahçesi vardı.

Roman'ımın göğsünde papatyalardan oluşan gizli bir bahçesi vardı. Benim için. Onu görmemi zorlaştırsa da gözyaşlarımı durduramıyordum. Ama onu göremediğim için endişelenmemeliydim çünkü bir saniye önce orada duruyorken şimdi, bir saniye sonra bana dokunuyordu. Ellerini ıslak yanaklarıma koyup yüzümü yukarı kaldırdı. Gözyaşlarımı silip alnımı öptü.

"Ağlama, Peri. Seni ağlatıp duruyorum."

"Kalbini kırmamı mı istiyorsun?"

Tekrar alnımdan öptü.

"Eğer istersen."

Başımı sallayıp bileklerini kavradım.

"Ama ben bunu zaten yaptım."

"Ne?"

Sonra ellerimi yanaklarına, o güzel sert çenesine götürdüm.

"Senin kalbini çoktan kırdım. İki yıl önce. Gözyaşlarım, acılarım, kalp kırıklığım... Kalbin kırıldı, değil mi?"

Çenesi parmaklarımın altında hareket etti.

"Evet."

"Ben yatak odamda her ağladığımda, sen de kendi odanda uyuyamıyordun, değil mi?" Başını salladı. "Ve ben ne zaman kendimi kırılmış, incinmiş ve yalnız hissetsem sen de kendini umutsuz ve sefil hissediyordun."

"Evet."

"Artık kalbini kırmak istemiyorum. İyileştirmek istiyorum. Senin benimkini iyileştirdiğin gibi. Onu korumak istiyorum. Güvende, korunaklı ve sıcak çünkü çok kolay üşüyorsun. Sana *giyebileceğin* kazaklar yapmak istiyorum. Ve senin için dans etmek istiyorum. Böylece artık beni stüdyoda takip etmek zorunda kalmazsın. Sana kek yapmak ve gülmek istiyorum. Senin için. Senin *için* var olmak istiyorum, Roman. Böylece bana uzaktan bakmak zorunda kalmazsın. Böylece beni yakalamak için orada olmadığında, düştüğümde kızmak zorunda kalmayacaksın. Ve..." Elini yüzümden çekip, gözlerimi ondan ayırmadan bileğinin iç kısmında yağ lekesi olan elini aşağı doğru sürükledim. Hâlâ onu izlerken bileğini boynumun yan tarafına sürterek tenimi kiriyle boyadım.

"Sırf beni biraz kirleteceğini düşündüğün için bana dokunmaktan vazgeçmeni istemiyorum."

Gözleri parladı.

"Biraz pislikten korkmuyorum, Roman. Hiç korkmadım. Ya da düşmekten. Bütün bunlardan korkmuyorum. Neden, biliyor musun? Çünkü senden kurtuldum. Çünkü bana yaşattığın kalp kırıklığından kurtuldum ve kıçını tekmeledim. Sen de kurtuldun. Ve ben bıktım, tamam mı? Birbirimizi incitmekten bıktım. Senin için dans ettiğimden beri tek istediğim beni sevmendi. Hepsi bu. Tek istediğim beni yanında tutmandı. Beni yanında tutmanı istiyordum. Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar."

Başımı salladım.

"Evet. Nedenini sor."

Yutkundu.

"Neden?"

"Çünkü ben de seni seviyorum, seni aptal."

Kıpırdamadan, dururken sadece gözlerini hareket ettirdi.

"Sen... Sen beni seviyorsun."

Tanrım.

Onunla ne yapacağım ben?

Neden bu kadar çılgın, sevimli ve bu kadar büyük, bilgisiz bir aptaldı ki?

Parmaklarımı keskin çenesine geçirdim.

"Evet, Roman. Seni seviyorum. Seni iki yıldır seviyorum, tamam mı? Seni Bardstown Lisesi'ndeyken sevdim. Sen benim tatlı Roman'ımdın. Bir pislik olup o gece kalbimi kırdığında ve arabanı çaldığımda seni seviyordum. Ondan sonraki iki yıl boyunca da seni sevmemem gerektiği halde sevdim. Ve seni şimdi de seviyorum. Seni Halo'yla her gördüğümde daha çok seviyorum. Her seferinde, onu nasıl sevdiğini gördükçe sana daha çok âşık oluyorum. Her seferinde, Roman."

"Vay anasını... Tanrım. Her şeyden sonra... Beni seveceğini düşünmemiştim. Ben..."

"Biliyorum çünkü hiç vazgeçmedim. Sana çok kızgın olsam bile."

"Kızgın mıydın?"

"Evet." Burnumu çektim. "Çünkü beni beklettin."

Kaşlarını çattı.

"Seni ne için beklettim?"

"Bunun için." Dudaklarımı büzdüm. "Bütün bunları bana anlatmakta geciktiğin için. Ve bil diye söylüyorum, dört hafta önce anlamıştım zaten."

"Neyi anladın?"

"Bana âşık olduğunu."

Gözleri benimkileri delip geçti.

"Anladın mı?"

"Evet."

"Nasıl?"

Parmak uçlarımda yükseldim.

"Çünkü ben senden daha zekiyim."

Sonunda dudakları seğirdi, artık o da gülümsüyordu.

"Öylesin."

"Bana kazağımın arabanın bagajında olduğunu söylediğinde anladım. Böyle bir şeyi kim yapar, biliyor musun?"

"Kim?"

"Âşık bir adam. Bana kafayı takmış bir adam. Sen bana takıntılısın, Roman."

Seğiren dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüşmüştü, onu çocuksu gösteren bir gülümsemeyle bana baktı.

"Öyleyim."

Ellerimi hareket ettirip saçlarını çekiştirdim.

"Ve sen her zamanki gibi hiçbir şey söylemedin. Bu çok kötü, değil mi?"

Elleri hareket ederken parmakları saçlarıma dolandı. Vücudu sertliğini kaybederek bana doğru usulca yaslanmıştı.

"Nasıl çok kötü olabilir ki?"

Ona başımı sallayarak öfkemi göstermeye çalıştım.

"Çünkü son on üç yıldır bana takıntılısın. Beni o oyun parkında gördüğünden beri ve ben o günü hatırlamıyorum bile."

Öfkem onun eğlencesini azaltmamıştı, hayır.

Şu anda tamamen rahatlamış durumdaydı, birkaç dakika önceki halinin tam tersi bir ruh halindeydi ve evet, bana söylediği gibi ben de rahatlamak istiyordum. Yine de öfkem beni yakalamıştı.

"Hatırlamıyorsun, ha?" derken kafa derime masaj yapıyordu. Yine de sihirli parmaklarının beni caydırmasına izin vermedim.

"Hayır. Şimdi bana o günle ilgili her ayrıntıyı anlatmanı istiyorum. Her şeyi, Roman. Havayı, saati. Ne giyiyordun? Sana ne söyledim ve..."

Küçük gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Parmakları yavaşça üzerimde sihrini konuşturuyorken, "*Teşekkür ederim,* dedin," diyerek sözümü kesti. "İyi bir kız gibi. Elbiseni kirlettim ve sen bana o kocaman mavi gözlerini çevirip teşekkür ettin."

Ses tonundaki şefkat ve sıcaklık karşısında nefesim kesilmişti.

"Şu andan itibaren bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Her şeyi. Tüm sırlarını, korkularını, arzularını ve hayallerini. *Her şeyi.*"

Bunun üzerine ifadesi ciddileşti.

"Anlatacağım."

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

Sonunda öfkem azalmıştı.

"Senin en iyi arkadaşın olacağım, Roman. Ve beni bu konuda durduramazsın."

Kurt gözleri parladı.

"Arkadaşım olmak ister misin Peri?"

Kalbim küt küt atarken gülümsedim.

"Evet."

"Bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü tek düşündüğüm seninle edepsizce konuşmak ve seni kızartmakken nasıl bir arkadaş olurum, bilmiyorum. O rujlu dudaklarını öpmek isterken..."

Dudaklarım karıncalanırken, "Kötü bir arkadaş olurdun," diye fısıldadım.

Sırıttığında vampir teni ışıldayıp kurt gözleri çok güzel ve yırtıcı bir hale büründü. "Dudağındaki, hangisi o?" diye sorduğunda ağzım daha çok karıncalanmaya başladı.

"*Blueberry Fairy.*"*

İtiraf etmeliyim ki sadece ismi için almıştım ama rengi de koyu mavi tonlarıyla oldukça iyi çıkmıştı.

Elini saç örgüme dolayarak başımı geriye doğru çekti.

"Neden?"

"Çünkü ben bir periyim."

"Evet, öylesin," diye fısıldadı. "Benim Peri'm."

"Altı yaşından beri."

"Altı yaşından beri."

"Ve sen de benim, Roman'ımsın."

"Öyleyim."

"Dokuz yaşından beri," dedim ona. "O zaman beni artık sıkıca tutacak mısın?"

Vücudu baştan aşağı titredi. "Evet, tutacağım. Seni ve Halo'yu seveceğim. Ve tüm hayallerini gerçekleştireceğim, Peri. Bunu bilmeni istiyorum. Juilliard'a gideceğini biliyorum ve sana engel olmayacağı-"

Onu durdurmak için elimi ağzına götürdüm.

"Neden Juilliard için sonra endişelenmeme izin vermiyorsun?" Kaşlarını çattığında parmaklarımı göğsüne daha sert bastırdım. "Şimdilik beni sevdiğini söyle."

Parmaklarımı oynattığımda, "Seni seviyorum, amına koyayım," dedi.

Gülümserken kollarımı boynuna doladım.

"Ben de seni seviyorum. Bana Halo'yu sevdiğini tekrar söyle."

"Halo'ya bayılıyorum."

"Bana birlikte kalacağımızı söyle. Sonsuza kadar."

Yutkundu.

* (İng.) Yabanmersini Perisi.

"Sonsuza kadar birlikte kalacağız. Çünkü biz artık bir aileyiz."

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. "Aile... Evet. Şimdi öp beni." Kıkırdayıp, tam olarak bunu yaptı. Dudaklarımı derin bir öpücükle yakaladı. Sanki daha fazla bekleyemezmiş gibi. Ben de bekleyemezdim.

On üç yıl boyunca bunu beklediğime inanamıyordum.

Beklediğimin farkında bile değildim.

Ama öyleydim.

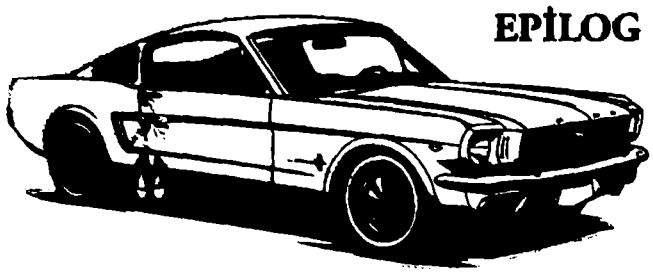
Onun hissettiklerini hissetmemem mümkün müydü? Belki de bu yüzden ne zaman *Wild Mustang* çalsa dans etmek istiyordum. Belki de bu yüzden ondan uzak duramadım, tüm uyarılara rağmen onu düşünmeden edemedim. Çünkü ben farkına varmadan çok önce onun dans perisiydim.

Ve evet, ona Juilliard'ı anlatmalıydım. Kabulümü bir yıl ertelettiğimi ve gelecek yıl Mavi Bebek Madonna'da bale öğretmenliği yapmak için Bayan Petrova'yla konuştuğumu söylemeliydim. Ben hamileyken herkes çok şey yapmıştı, şimdiyse sıra bendeydi. Hayallerimin peşinden gitmeden önce bir yılım daha vardı.

Halo'nun annesi olmak, onun büyümesini izlemek, bu yeni hayata alışmak, tüm ağabeylerime yakın olmak için bir yılım vardı. Çünkü son iki yıldır onlarla yakın değildim. Şimdilik sadece onun annesi olabileceğim bir yılım vardı. Onu Halo'yla izleyebileceğim, dünyanın en iyi babası olduğunu görebileceğim, hayallerinin peşinden gitmesini ve beni sevmesini izleyeceğim bir yıl.

Ama önce beni öpmesine izin verecektim.

Diğer her şey bir süre daha bekleyebilirdi.

EPİLOG

1 Yıl Sonra

Güzel, mavi gözleri heyecanla açılmıştı.

Aslında tüm vücudu heyecanlı görünüyordu.

Mama sandalyesinde otururken kollarını havada sallıyor, minik yumrukları havaya kalkıyor, bir yandan da sevimli tombul bacaklarını sallıyordu. Çıkardığı seslerden bahsetmiyordum bile.

Onun kahkahalarının, miyavlamalarının, heyecanlı ciyaklamalarının bu dünyadaki her kalbi eritebileceğine ve tüm boş kalpleri neşeyle doldurabileceğine inanıyordum. Ama belki de annesi olduğum için bana öyle geliyordu. Dürüst olmak gerekirse Halo'm şimdiye kadar gördüğüm en neşeli bebekti. Yabancılara gülümsüyor, onlara el sallıyordu. Eğer biri ona el sallarsa -ki hemen hemen hepsi sallıyordu çünkü *merhaba, Halo çok sevimli-* mutluluktan çılgına dönüyor, neredeyse kucağımda ya da bebek arabasında dans ediyordu.

Ah! Bir de köpekleri çok seviyordu. Özellikle yavru köpekler onun favorisiydi. Parkta bir tane görürse gidip ona *merhaba,* demeliydik. Onu sevmeli, en azından yüzümüzü ya da ellerimizi yalamasına izin vermeli ve onu ne kadar çok sevdiğimizi söylemeliydik.

Halo konuşamıyordu ama bana ne söylemem gerektiğini söylüyordu.

Bana başını sallıyordu, bu da Halo dilinde *ona onu sevdiğimi söyle* anlamına geliyordu. Eğer küçük yumruklarını sallıyor ve ciyaklıyorsa bu *ona gelmiş geçmiş en şirin köpek yavrusu olduğunu söyle* anlamına gelirdi. Ama aynı zamanda kucağımdan inip, sürünerek ona doğru gitmeye çalışıyorsa bu da *onu eve götürmek istediğimi söyle* anlamına geliyordu.

Halo'ya sürekli başkasının köpeğini alamayacağımızı söylüyordum ama bana bu konuda inanmıyordu.

Ardından ağladığı ve sinirlendiği bir kaosun içine giriyorduk. Burnundan sümük akıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve benim küçük *anne* kalbimi kırıyordu.

Ama biliyorsunuz, çocuklar her ağladığında ve öfke nöbeti geçirdiğinde istediklerini elde edemeyeceklerini öğrenmeleri gerekiyordu. Küçük kızımın sesi ağlamaktan kısıldığında ve bana suçlayan gözlerle baktığında çok zor olsa da sert kalmaya çalışıyordum.

Reed kalamıyordu, *hayır.*

O tam bir enayiydi.

Tanrım, enayinin teki.

Pembe dudaklarında hafif bir titreme ve kaşlarındaki küçük çatılma için her şeyi yapıyordu. Eğer parmağıyla mağazadaki bir oyuncağı işaret ederse başka biri ondan önce almasın diye onu raftan almak için depar atıyordu. O oyuncağın stoklarda olduğunu, o rafta onlarcasının durduğunu açıkça görebilse bile böyleydi.

Tanrı korusun, eğer pembe yanaklarından bir damla gözyaşı süzülürse onun öfkesini dizginleyemezdik. Adımlarını hızlandıracak, tepinecek ve -Halo- kızı istediğini elde edene kadar sakinleşmeyecekti.

Uzun uzun tartıştıktan sonra ona bir köpek yavrusu almaya karar verdik. Çünkü dediğim gibi o bir enayiydi ve yarın küçük kızımın ilk doğum günüydü.

Tabii ki kızımız bunu bilmiyordu.

Doğum gününü değil, -sanırım bunu biliyordu çünkü bunu ona milyonlarca kez söyledim ve sanırım beni gerçekten anlıyordu- köpek yavrusu hakkında.

Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu.

Halo'nun ağladığını görmeye dayanamayan babası işten sonra onu almaya gidecekti. Her neyse. Şu anda bebeğimin heyecanı tamamen başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Çünkü yemek pişiriyorduk. Halo da benim gibi yemek pişirmeyi çok seviyordu. Ben yemek pişirirken mutfakta bulunması gerekiyordu. Mama sandalyesinde oturmalı ve tereyağını karıştırma kabına koymama, şekeri ölçmeme, bir tutam tuz eklememe, her şeye yardım etmeliydi.

Ve her yaptığı şeyde beşlik çakıyorduk.

Ama en sevdiği kısım kremaydı.

Sanırım renkleri seviyordu. Ne kadar parlaksa o kadar iyiydi. Adaya doğru eğilmiş, internetten bulduğum harika bir yemek tarifi kitabının sayfalarını çeviriyor ve ona görmek istediği tüm güzel renkleri gösteriyordum.

Keklerinin üzerinde çok özenli süslemeler vardı. Ben amatör bir fırıncıydım, tüm bunları yapamazdım ama en azından bazı harika

tonları nasıl çırpacağımı biliyordum. Bu yüzden ona sormaya karar verdim.

"Tamam, bu mu?"

Cevabı, birkaç ay önce ilk dişleri çıkmaya başladığında ona aldığımız diş çıkarma halkasını çiğnemek ve mutsuz sesler çıkarmak oldu. Hâlâ o diş çıkarma şeyini kullanmayı seviyordu. "Hmm, o zaman bu değil." Sayfayı çevirdim ve ona güzel, yeşil bir pasta gösterdim. "Peki, ya bu?" Heyecanla sordum. "Ne kadar yeşil. Bak! Çok güzel. Annenin elbisesi gibi. Gördün mü?"

Halo'nun gördüğü ama hemen kafasını sallayıp, itiraz eden sesler çıkararak reddettiği beyaz çiçekli, açık yeşil bir yaz elbisesi giyiyordum.

"Ne? Annenin elbisesini beğenmedin mi?"

Suratımı astığımda başını salladı.

Gözlerimi ona diktiğimde, kıkırdamasına ve oyuncağını çiğnemesine neden oldum.

"Pekâlâ, kızım. Bunu unutmayacağım. Annenin elbisesi hakkında söylediklerini hep hatırlayacağım. Ama şimdilik bu işi çözmemiz gerekiyor. Baban için yaptığımız kekleri hangi renge boyayacağımıza karar vermeliyiz ve..."

Konuşmayı kestim çünkü *baba* kelimesi onu başka bir heyecan seviyesine çıkarıyordu.

Halo için deli olan tek kişi o değildi aslında. Kızı da onun için deli oluyordu. Onun önünde *baba* dediğinizde çok heyecanlanıyordu. Ondan bahsedildiğinde tombul kollarını çırparak, minik bedenini oynatarak, gülerek, kıkırdayarak, ciyaklayarak odayı mutluluk ve neşeyle dolduruyordu.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

"Da da... Da da da..."

Burnumu onun mis gibi kokan saçlarına dayamak için daha da eğilerek, "Biliyorum," dedim. "Baban için kek yaptık. Çok sevecek, değil mi?"

Küçük bedenini daha da kıpırdatıyor, sanki onu çağırıyormuş gibi yumruklarını açıp kapatıyordu.

"Da da... Da da..."

Yanağından öptüm. "Biliyorum. Ben de onu özlüyorum ama yakında dönecek. O zaman ona tüm gününü anlatabilirsin. Annenle nasıl kurabiye yaptığını, doğum günü pastanı, sabah parka gittiğimizi ve döndüğümüzde yarınki doğum günü partisi için kıyafetle-

rimizi seçtiğimizi..." Gözlerimi daha da açtığımda, o da benim gibi bakmaya başladı. "Aman Tanrım, çok güzel, değil mi? Pembe!"

Daha çok rasgele bebek heceleri ve baş sallama.

Ben de ona ne kadar heyecanlı olduğumu göstermek için başımı sallıyordum ki kesinlikle öyleydim. Çünkü çok şirin bir kıyafetti. Fırfırlı, tütü tarzı bir elbise ve onunla birlikte giymesi için küçük, şirin *pointe* ayakkabılar almıştım.

Halo fırıncılığa, yavru köpeklere ve babasına olan sevgisinin yanı sıra baleyi de çok seviyordu.

Beni dans ederken seyretmeye bayılıyordu. Bazen sırf onu güldürmek için dönüyordum. Özellikle tüm kostümü, yani mayoyu ve tütüyü giydiğimde çok hoşuna gidiyordu.

"Evet, öyle," diye heyecanla onunla konuşmaya devam ettim. "Pembe, güzel ve çok şirin. Tıpkı Halo gibi. Halo'm yarın küçük bir balerin gibi görünecek, değil mi? Tıpkı annen gibi."

Başını sallamaya devam ederken, onu güldürerek yanağından tekrar öptüm.

"Tamam ama artık odaklanmamız gerek, tatlım. Tamam mı? Baban gelmeden önce onun kekleri için bir renk seçmeliyiz, böylece onun için her şeyi güzelleştirebilirim. Sonra da ona sürpriz yaparız."

Bunun üzerine Halo başını salladı, ne demek istediğimi tamamen anladı ve babası için bir renk seçebilmek için ciddileşti.

Tabii ki en sevdiği rengi seçti.

Başımı anlayışla salladım çünkü bunu bilmem gerekirdi. Benim biricik bebeğim, tüm dünyanın onun sevdiği şeyi sevdiğini sanıyordu. Her neyse. Sonraki bir saatimi krema yapmak, keklerin üzerine sürmek ve onun için sürprizi hazırlamakla geçirdim.

Lastiklerin gıcırtısını duyduğumda başımı yaptığım işten hızla kaldırdım.

Ardından arabasının kapısının alışıldık kapanma sesini, daha sonra da dünyada en sevdiğim diğer sesi işittim: Kapıyı tıklatarak, açmadan önce verandanın merdivenlerini aşan gümbür gümbür ayak seslerini. Tüm bunlar olurken kalbim küt küt atıyordu. Balerin kalbim göğsümde gümbürdüyor, sıçrıyor ve dönüyordu.

Bunca zaman sonra hâlâ böyle hissetmemi sağlıyordu.

Onun gelişi, yaklaşan varlığı, onu belki de beş saniye içinde göreceğim gerçeği... Tamirci Alfa'da geçirdiği uzun günün ardından nefis bir şekilde yorgun ve seksi bir şekilde yıpranmış olacağı gerçeği...

Babasıyla birlikte çalıştığı ve her saniyesinden nefret ettiği za-

manlarda, eve geldiğinde hep içimde bir endişe olurdu. Çünkü o günün, onun üzerinde bıraktığı korkunç etkiyi göreceğimi bilirdim. Şimdi ise tüm endişelerim geçmişti. İş saatleri hâlâ aynı uzunlukta olsa da bedeli farklıydı.

Bugünlerde yorgunluğu iyi bir iş içindi. Tutkuyla bağlı olduğu, sevdiği bir şeyi yaparak geçirdiği iyi bir gündü. Nihayet mutfağın eşiğinde belirdiğinde düşüncelerim hızla dağıldı. Lacivert tulumunun içinde uzun boyuyla, iriyarı duruyordu. Ben sevdiğim için uzun tuttuğu saçları karışık ve V şeklindeki güzel çenesi onu hâlâ rahatsız eden kirli sakallarla kaplıydı. Saatlerce ve günlerce onu yaladıktan, öptükten ve okşadıktan sonra bile.

Ve o güzel kurt gözleri, benim üzerimdeydi.

Her zamanki gibi.

Gülümseyerek dudağımı ısırdım, gözlerim neşeyle parlıyordu. Onu evde güzelce karşılamak için *sabırsızlanıyordum.* Ama dayanmak zorundaydım. Sadece *birazcık.* Çünkü onu evde karşılamak isteyen başka biri daha vardı. Neredeyse iki yıl önce, yağmurlu bir gecede tesadüfen birlikte *yaptığımız* küçük kızımız. Sevdiği adamın, babasının gelişinden en az benim kadar heyecan duyuyordu. Tek farkla, mama sandalyesinde ciyaklayarak ve kollarını sallayarak onu gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyordu. Gözleri Halo'ya dikilir dikilmez iç çektim. Bacaklarımı birbirine bastırdım çünkü dünyadaki en güzel şeyi görmek üzereydim.

Ona yeniden âşık olmamı sağlayacak şeyi.

Birincisi, gözleri.

O güzel gri gözleri eriyor, yakut kırmızısı dudakları küçük ama şefkatli bir gülümsemeyle geriliyordu. Kızına doğru gidip, hafifçe eğilerek kollarının arasına aldığında pazıları tulumunun altında esnedi.

O kadar derin, pürüzsüz ve sevecen bir sesle konuştu ki tüylerim diken diken oldu.

"Hey, Halo, kızım. Seni özledim."

Tamam, yanılmışım.

Bu, tüm dünyadaki en sevdiğim sesti.

Onunla, o rahatlatıcı sesiyle konuştuğunda çıkan ses... Tanrım, onunla bu şekilde konuşarak kaç kez onu sakinleştirebildiğini bile bilmiyordum. Ya da huysuzlandığı ve beni hiç dinlemediği gecelerde onu uyutmayı başarırken nasıl yaptığını. O kadar yorgun ve

sinirli oluyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum. Bazen ona, sahip olduğu sihirli güce imreniyordum. Ama şu anda ona âşık oluyordum. Tıpkı küçük kızım gibi.

Çünkü onun sesiyle tekrar gülüyor, ciyaklıyor, tombul bacaklarıyla göğsüne doğru tekmeliyor, alkışlıyor, kıkırdamasına ve alnından öpmesine neden oluyordu. Ama gösteri henüz bitmemişti.

Her zaman gözlerimi devirmeme neden olsa da sonraki kısım benim en sevdiğim kısımdı.

Halo kolunu kaldırıyor, saç tokasını çekiştiriyor -beyaz ve papatya şeklinde- ve ona veriyordu. O da kızının küçük ellerinden tokayı usulca alıyordu. Onu adaya bırakmadan önce bacaklarını kenardan sarkıtıyor ve iri, güzel parmaklarıyla siyah saçlarını tarayıp tekrar takıyordu. Sanki saç tokası takmak çok ciddi bir işmiş gibi ve o da aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyordu.

Sanki annesinin daha önce yaptığı yanlışmış ve sadece babası nasıl yapılacağını biliyormuş gibi.

Tam şirinliklerine gözlerimi devirmek üzereydim ki kafasını kaldırdı. Bana sırıtarak ve gözlerini kısarak bakıyordu. Ağzımı oynatarak, "Senden nefret ediyorum," dedim.

Bu, kıkırdamasına ve göz kırpmasına neden olmuştu.

Ah.

Hayır, nefret etmiyordum. Ondan nefret edemezdim. Hiçbir zaman edememiştim. Bugünlerde Halo'yla bu kadar eğlenceli ve şaşırtıcı olduğu için daha da karşı konulmaz hale gelmişti.

Adamımın dikkatinin tekrar kendisinde olmasını isteyen kızım, elini yüzüne doğru sallayarak, çenesine vurarak ona rasgele hecelerle hitap ediyordu. Onu tekrar kucağına alıp, bana son bir kez hararetli bir bakış atarak her zaman yaptığı gibi onu oturma odasına götürdü.

Onunla biraz oynayacak, onu oyalayacak ve ben de huzur içinde akşam yemeği üzerinde çalışabilecektim. Bu, tüm bu ebeveynlik olayının başlangıcında bulduğumuz bir rutindi ve çoğunlukla harika çalışıyordu. Bana gelmeden hemen önce, yaklaşık otuz dakika onunla ilgileniyordu. Sonra da arkamda belirliveriyordu.

Bir kolunun belime dolandığında, sert vücudunun sırtıma yerleştiğini hissettim. Salata için marul yıkarken musluğu usulca kapadım. Ellerimi havluya silip, ardından kirli sakalını okşayarak ona doğru döndüm.

Şimdi sıra bendeydi.

Nefis orman ve kır çiçeği kokusunu içime çekerek, "Merhaba," diye fısıldadım.

Artık bunların yanında araba kokusu da vardı.

Baharatlı, erkeksi ve çok seksiydi.

Reed mırıldanıyor, nefes alırken çenesini saçlarıma sürtüyor, göğsü omurgamda dalgalanıyordu. Sanki kokumu solumak onu sakinleştiriyordu.

"Getirdin mi?" diye fısıldayarak, köpek yavrusundan basheder-ken parmaklarımı kalın, kirli sakalında gezdirdim.

"Evet."

"Şirin mi?"

Derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum. Pete beğendi ama. Yarın partide getirecek."

Pete'in Halo'nun partisi için burada olmasına sevinmiştim. Garajını Reed'e verdikten sonra bir süreliğine buralardan uzaklaşmıştı. Gitmek istediği her yere seyahat etti çünkü buralar ona merhum eşi Mimi'yi hatırlatıyordu. Geri döndüğünde ona cam evi geri alıp burada yaşaması gerektiğini söylemiştim. Özellikle de burası onun ve Mimi için özel bir yerken ama o, bu evin artık bizim olduğunu söyledi. Reed'in ve benim çünkü bizi bir araya getirmişti.

Bu yüzden bize aitti.

Kıkırdadım.

"Biliyor musun Roman?"

"Neyi?"

"Sen bir enayisin."

Beni döndürüp, tezgâha yaslamadan önce kolunu karnıma doladı. Kolları vücudumun iki yanında bir kafes oluşturuyordu.

"Ben bir enayiyim."

Boynumu yukarı doğru uzattım, parmaklarımla pazılarını kavradım. Yırtıcım yine oradaydı. Parlayan kurt gözleri ve ışıltılı vampir derisiyle bana bakıyordu.

Hayatımın aşkı.

Kahramanım.

"Hı hı," dedim. "Halo için."

Gözleri kısıldı.

"Peki, neden?"

"Çünkü ona bir köpek yavrusu aldın."

"Ve?"

"Bunu biliyor musun bilmiyorum, Roman ama ona her istediğini vermek zorunda değilsin. Ona *hayır* da diyebilirsin."

"Ona istediği her şeyi vermek *isterken* neden ona *hayır,* diyeyim ki?"

Şu anda çok öfkeli görünüyordu. Sanki Halo'ya bir şey vermeme düşüncesi ona hakaret gibi geliyordu, bu beni güldürdü. Ayrıca çenesini öpmek için parmak uçlarıma kalkmama neden oldu.

"Enayinin tam tanımı bu aslında."

İşte o zaman örgümü tutup, başımı geriye çekerek nefesimin kesilmesine neden oldu. Hatta daha da ileri giderek sert bedenini yumuşak bedenime bastırdı. İç çekerek kendimi onun bedenine yasladım.

Onunla birlikte titriyordum. Uzun bir günün ardından birbirimize her dokunduğumuzda ve yan yana geldiğimizde olan bir şeydi bu. Beni sıkıca kavradıktan sonra kurt gözlerini yüzümde gezdirdi.

"İyi misin?"

Tanrım.

Bazen beni öldürmek istediğini düşünüyordum. Bu yüzden bunu yapıyordu, değil mi?

Bu yüzden beni bu şekilde esir tutarken, sanki gerçekten kötü biriymiş gibi üzerime korumacı bir tavırla gelip günümün nasıl geçtiğini soruyordu. Acımasız parmakları ve şefkatli sesiyle beni eritmek zorundaydı. Hamileyken de bunu yapardı. Günümün nasıl geçtiğini sorar, iyi olup olmadığımı kontrol ederdi. Halo doğduktan sonra korumacılığının bir kademe azalacağını düşünmüştüm ama yanılmıştım.

Bunu hâlâ yapıyordu.

Çünkü hamile olsam da olmasam da onun için, kötü adamım için değerliydim.

Ben onun hayatının âşkıydım. Onun Peri'siydim.

Gözlerinin etrafındaki yorgun ama mutlu çizgilere ve muhteşem ağzına bakarak, "Evet," diye fısıldadım.

"Halo da iyi miydi?"

"Evet. Eğlenceli bir gündü. Parka gittik. Parti için hazırlandık. Halo yarın için seçtiğimiz kıyafetini çok sevdi."

Cumartesi günü genelde Reed evde oluyordu ama adını bile bilmediğim bir klasik araba üzerinde çalışıyorlardı ve New York'tan gelen zengin bir adam için son teslim tarihine yetişmeleri gerekiyordu. Bu yüzden fazladan çalışması gerekmişti.

"Ee, senin günün nasıl geçti?"

Omuz silkti.

"Güzel ve yorucu. Ama arabayı hazırladık."

Gözlerim mutlulukla kocaman açıldı. "Öyle mi?" Sırıttım. "Bu son teslim tarihinden çok önce. Yaşasın!"

Bu konuda hiç şüphem yoktu. Roman'ım iyi bir araba uzmanıydı ama bundan daha önemlisi işlerini bana anlatmış olmasıydı. Artık bana bir şeyler anlatıyordu. Tıpkı söz verdiği gibi. Beni yıllardır sevdiğini söylediği gün gibi.

Başlarda bir şeyleri paylaşmak onun için zordu. Yıllarca bir şeyleri içine gömdükten sonra açılmak, onun için yeni ve zor bir şeydi. Ancak yavaş yavaş, benim dürtüklemelerim ve onun nasıl yapacağını bilmese de paylaşmaya istekli olması sayesinde ilerleme kaydetmiştik.

Bana çocukluğuyla ilgili şeyler anlatmıştı. Babasının ona Roman diyen tek kişi olduğunu ve ben ona böyle demeye başlayana kadar bu isimden nasıl nefret ettiğini anlatmıştı. Yalan söylemeyeceğim, onun adına çok kızdığım zamanlar olmuştu ama sonra o öfkeyi sevgiye yönlendirmiştim.

Ona benim içimde güvenli bir yeri, perisinde güvenli alanı olduğunu göstermek için çabalamıştım.

Mırıldandığında aklımdan geçen düşünceleri bırakıp ona doğru döndüm.

"Yani ben bir enayiyim, ha? Halo'ya bir köpek yavrusu getirdiğim için enayi oldum."

Başımı salladım.

"Evet."

"Belki de sadece kıskanıyorsundur."

Kaşlarımı çattım.

"Neden kıskanayım ki?"

Saçlarımdaki tutuşunu aniden sıkılaştırdı.

"Çünkü bir hediye getirdim. Bir *kız* için."

"Ve?"

Sırıtarak, "Ve o kız sen değilsin," diye cevap verdi.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktığımda sırıtışı daha da şeytani bir hal almıştı. Sırf şımarıklık olsun diye dudağımı ısırdım.

"Beni yakaladın. Evet, kıskandım. Çünkü senin *esas kızın* olduğumu sanıyordum."

"Benim esas kızım..."

"Evet. Bunu görüyor musun?" Pazısını bıraktım ve ona alyans taktığım sol elimi gösterdim. "Bu senin esas kızın olduğumu kanıtlıyor. Hayatının geri kalanında kendin için ne söyleyeceksin, *kocacığım*?"

Bir an için elime baktığında, yüz hatlarında sahiplenici bir ifade belirdi. Neredeyse bir yıl önce o yüzüğü parmağıma takmıştı. Halo'yu eve getirdikten bir hafta sonraydı.

Beni Mustang'iyle gezdirmiş, eskiden onun için dans ettiğim ormanda o soruyu sormuştu. Bunu doğru yapmak istediğini ama bekleyemeyeceğini söylemişti. Ben de ona beni yeterince beklettiğini, bu yüzden bunun mükemmel olduğunu söyledim. Sonra Mustang'inin kaputuna uzandık. Nişan yüzüğü artık parmağımdaydı. Eve, Halo'ya gitmeden önce bir süre yıldızları izlemiştik.

Neyse ki Conrad ve ağabeylerim için bu haber iyiydi. Onlar da Reed'in ne zaman evlenme teklifi edeceğini biliyordu ve tamamen aynı fikirdeydiler.

Bu güzeldi.

Bir şeyleri değiştirmeyecekti -Reed'i seviyordum ve ne olursa olsun onunla evlenecektim- ama yine de ağabeylerimin onaylamasına sevinmiştim. Bir hafta sonra arka bahçemizde, tüm arkadaşlarımın ve ağabeylerimin katıldığı partide evlenmiştik. Pete seyahatte olduğu için orada olamadı ama aradı. Küçük, samimi ve kesinlikle mükemmeldi.

Reed'in gözleri tekrar bana döndüğünde bana bakma şekli ağır ve yoğundu.

"O zaman bu benim hatam."

Kollarımı boynuna dolamadan önce, "Öyle," dedim. "Peki, benim hediyem nerede?"

Elini belime koyarken diğer eliyle örgümü sıkıca kavradı.

"Dışarıda."

Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım.

"Ne?"

"*Porsche 911.*"

Ağzım bir an için açık kaldı, ardından kekelemeye başladım.

"A-Ama bekle. O... O adam için restore ettiğin araba değil miydi? Bugün bitirdiğin araba."

Şimdi adını söyleyince hatırlamıştım.

Omuz silkti.

"Yalan söyledim."

"Yalan mı söyledin?"

"Yani... Yaptığım bu sayılabilir."

Elimde olmadan şok olmuş bir halde kahkaha attım. Kalbimi kırdığı bir sefer dışında, Reed bana hiç yalan söylememişti. Bana yalan söylediğine inanamıyordum. Yani kötü bir yalan değildi ama...

Aman Tanrım.

Araba mı?

Başka arabaya ihtiyacımız yoktu ki?

Halo'muz olduğu için genelde garajda duran bir Mustang'imiz vardı. Ve Reed, benim seksi, belalı kocam, geçen yıl aldığı minivanı kullanmak konusunda çok kararlıydı.

Şimdi de bu, bir Porsche, ha?

Başımı salladım.

"Ama Roman, zaten iki arabamız var ve benim... Benim bir arabaya ihtiyacım yok ki. Ben..."

"Evet, var," dedi. "Juilliard için."

Juilliard.

Doğru.

Bir yıl erteledikten sonra nihayet önümüzdeki sonbaharda okula gidecektim. Büyük bir değişiklik olacaktı ama sanırım hazırdım. En azından heyecanlı ve biraz da gergindim.

Gerçi geçtiğimiz yıl harikaydı. Halo ve Reed'le birlikte yapmak istediğim her şeyi yapmıştım. Ağabeylerimi olabildiğince çok görmüştüm. Mavi Bebek Madonna'da öğretmenlik yapıp kendim hakkında yeni bir şeyler keşfetmiştim. Çocukları gerçekten seviyordum. Anne olmayı *seviyordum, seviyordum, seviyordum.* Küçük çocuklara bir şeyler öğretmeyi ve bir pozu doğru yaptıklarında veya sadece eğlenmek için döndüklerinde yüzlerindeki merakı görmeyi seviyordum.

Kalbim o anlarda pır pır ediyordu.

Juilliard... Oradan mezun olduktan sonra çocuklara öğretmenlik yapmaya karar vermiştim. Diğer hayalim olan *New York City Ballet Company*'yle dans etmekten vazgeçmek, şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi. Ama önce bu muhteşem programı bitirmeliydim. Planımız, bu süre boyunca cam evden taşınmak ve Wuthering Garden'la New York City arasında bulduğumuz bir dairede yaşamaktı. Böylece ben derslerimi yapabilecek, Reed de garajda çalışabilecekti. Bu sırada şehre otobüsle gidecektim. Kolay olmayacaktı elbette ama birçok insan bunu yapıyorken ben de yapabilirdim.

Ama görünüşe göre öyle değildi çünkü benim de artık bir arabam vardı.

"Ama ben... Bu çok fazla."

Belimi sıktı.

"Bak, bu hızlı ve güvenli. Okula gitmek zorunda kalmadan önce denemek için birkaç haftan var. Ve seni oraya lanet bir otobüsten iki kat daha hızlı götürecek. Hem otobüse binmene izin vereceğimi de nereden çıkardın?"

Hâlâ boynunda olan kollarımı sıkılaştırdım.

"İzin vermeyecek miydin?"

"Evet. Sen benim esas kızımsın, değil mi? O yüzden otobüsle gitmene izin vermem."

Dudaklarımı büzdüm. "Bu son derece saçma ama bunu görmezlikten geleceğim. Çünkü şu anda çok tatlı davranıyorsun." Uzanıp çenesini tekrar öptüm. "Teşekkür ederim. Bunu gerçekten takdir ediyorum. Yarın ağabeylerimin kazanmasına izin vermeni takdir ettiğimden bile daha fazla."

Söylediklerimle birlikte kulakları resmen havaya dikildi.

"Ne?"

"Futbolda onlar kazanacak."

"Yarın ağabeylerinin kazanmasına izin vermemi istiyorsun. Futbolda. Doğru mu anladım?"

Kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Lütfen?"

Yarın Halo'nun doğum günü partisinin yanı sıra bir de futbol maçımız vardı. *Dostça* bir futbol maçı.

Geçen yıl Juilliard'a kabul edilmemi kutlamak için bir araya geldiğimiz buluşmadan sonra küçük partiler ve öğle yemekleri düzenlemeyi sevdiğimi de keşfetmiştim. Her ne kadar o buluşma gizli gerginlikler ve diğer şeylerle felaketle sonuçlanmış olsa da... Ama her neyse. Bu buluşmalar artık düzenli bir şeydi.

Herkesin programına bağlı olarak her üç ila dört ayda bir yapmaya çalışıyordum.

Yemek ve pasta yapıp arka bahçede eğlenceli vakit geçiriyorduk. Katılanlar genellikle aynı kişiler oluyordu: Ağabeylerim, St. Mary'den arkadaşlarım ve hayatlarının âşkları, son olarak tabii ki Tempest. Bazen Pete de geliyordu.

Ah, geçen yıl iki yeni arkadaş daha edinmiştim, Jupiter ve Isadora ya da Dora. Bu kızların ikisine de bayılıyordum. Ağabeylerimle

çıktıkları için her şey yolunda gidiyordu. Evet, ikizlerle sevgililerdi. Yalan söylemeyeceğim, Shep'in biri tarafından eğitildiğini görmek her seferinde günümü güzelleştiriyordu. Her neyse. Bu buluşmalar ne kadar eğlenceli olsa da geçen yıl bir ara futbol maçlarını yapmaya başlamışlardı.

Kimin fikriydi, bilmiyordum ama ne zaman ağabeylerim ve Reed bir araya gelse takımlara ayrılıp futbol oynuyorlardı. Bazen Arrow da onlara katılıyordu hatta Salem bile. Reed genelde Shep'le birlikte oluyordu, artık çok iyi arkadaşlardı. Çünkü ağabeyim arabaları çok seviyordu ve Reed de bir çeşit araba uzmanıydı.

Oyunları oldukça sade ve çoğunlukla dostça geçse de Ledger ve Reed'in bazen kafa kafaya gelmeleri dışında neyse ki eskisi gibi değillerdi. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Ancak Ledger'ın küçük kız kardeşinin Reed'le evli olması, ikili arasında hâlâ bir anlaşmazlık konusuydu. Elimden geldiğince barışı korumaya çalışıyordum. Reed'in, Ledger'ın yarın kazanmasına izin vermesini istemem de bu yüzdendi. Oyunu önemsediğinden değildi, hayır. Aslında sahada topu izlediğinden daha çok beni izliyordu. Bu da Shep'i kızdırıyordu çünkü bu şekilde şutları kaçırıyorlardı. Ama Shep de onun gibiydi, o da kız arkadaşını sahadan izliyordu.

Her neyse. Bu ricada bulunuyordum çünkü dediğim gibi Reed ve Ledger hâlâ birbirlerine ters düşüyordu. Benim Reed'le evli olmamın yanı sıra aralarındaki bir diğer anlaşmazlık noktası da ağabeyimin, kocamın kız kardeşi Tempest'la çıkıyor olmasıydı.

Ledger'ın aylarca bu konuda aptallık etmesinden sonra rahatlamıştım.

Ama evet, Ledger ve Reed'in yakın zamanda en iyi arkadaş olacaklarını sanmıyordum.

Reed yüzüme doğru eğildiğinde yüz hatları keskin, tıpkı vahşi bir kurt gibiydi.

"Karşılığında ne alacağım?"

Kalbim küt küt attı.

"Ne istiyorsun?"

"Seni."

"Beni mi?"

Gözleri bir müddet yüzümü taradı ama bu sefer iyi, asil koruyuculuğundan eser yoktu. Reed bu sefer bana bakarken bunu o çok sevdiğim yırtıcı, kötü niyetle yapıyordu. "Duyduğuma göre balerinmişsin," dedi.

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıp başımı salladım. "Evet, öyleyim."

Bir yandan teklifini düşünüyormuş gibi yapıyor, bir yandan da belimi sıkıyordu. Parmaklarını örgümün içinde gazdirirken, "Bu yüzden benim için dönmeni istiyorum," dedi.

Yumuşak saçlarının uçlarıyla oynarken şaşırmış gibi yaptım. "Senin için dans etmemi mi istiyorsun?"

"Aynen öyle," diye geveledi. "Benim için o güzel, sarışın balerin gibi dans edeceğine söz ver, ben de yarın ağabeylerinin kazanmasına izin vermeyi düşüneyim."

Tanrım, onu seviyordum.

Hem de çok fazla.

"Peki, ya yapmazsam?"

"O zaman onlarla yerleri silerek eğleneceğim."

Başımı sallarken gülümsememe engel olamadım.

"Sen kötü birisin, değil mi?"

"Öyleyim." Beni daha da yakınına çekip boynumu geriye doğru yasladı. "Ve sen de benim perimsin."

"Öyleyim."

"Hayatımızın geri kalanı için."

"Hayatımızın sonuna kadar."

Çenesi kilitlendiğinde, elimde olmadan, "Seni seviyorum, *Roman*," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum, Peri."

Sonunda tamamen eğildi ve ben de yukarı doğru uzandım. Böylece uzun, *upuzun* bir gün ayrı kaldıktan sonra öpüşebilmiştik. Çünkü bu artık benim hayatımdı, değil mi? Bu harika, güzel hayatta ne zaman istesem kötü adamımı öpebilirdim. Ona özgürce, tereddüt etmeden onu sevdiğimi söyleyebileceğim bir yerdeydik.

Onun için dans edebileceğim bir yer...

Bu gece dans edecektim, her zaman olduğu gibi.

Ve her zaman olduğu gibi sabırsızlanıp, şarkı bitmeden beni yakalayacaktı. Kıyafetlerimi çıkarıp tenimin her santimini öpecekti. Hamilelikten sonra eskisi gibi olmasam da -çirkin çatlaklarım olmuşmuştu ve Halo'yu kestikleri yerdeki yara izi hâlâ duruyordu- fark etmiyordu. Hâlâ karnımı değerli bir hayat taşıyormuş gibi öpüyordu.

Akşam yemeği yedikten sonra Halo ve ben ona yaptığımız sürprizi gösterecektik -pembe kremayla yazılmış *Halo, Anneyi ve Babayı Seviyor* yazılı kekler- ve buna bayılacağını biliyordum.

Halo ve ben onun için bir şeyler yaptığımızda her zaman yaptığı gibi kalakalacağını biliyordum. Sanki bunu hak etmediğini düşündüğünü hissediyordum ama sorun değildi. İnanıncaya kadar ona bir şeyler yapmaya devam edecektim.

Artık Halo için banyo zamanıydı. Bunu da Reed yapıyordu çünkü ondan başka kimsenin onu yıkamasına izin vermiyordu, benim bile. Ardından yine Reed'in sorumlu olduğu hikâye zamanı geliyordu. Başka güzel bir şeye daha tanıklık etmiştim: Halo'nun çıplak göğsüyle, uykulu Reed'in üzerinde uyumasına...

Hayatımın iki aşkını izlemekten bıktığımda, onu beşiğine koyacaktım ve diğerini yatak odamıza sürükleyecektim. Böylece onun için dans edebilecektim.

Çünkü ben hâlâ onun Dans Peri'siydim, o da benim *Vahşi Mustang*'imdi.

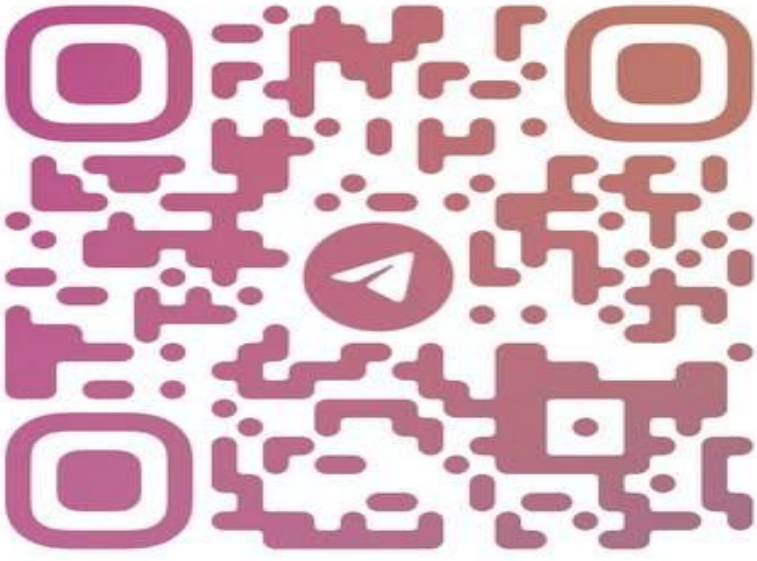
Bu bizim harika ve muhteşem hayatımızdı.

SON
(Callie ve Reed için)

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitabı

@AYISIGIKITAP